

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

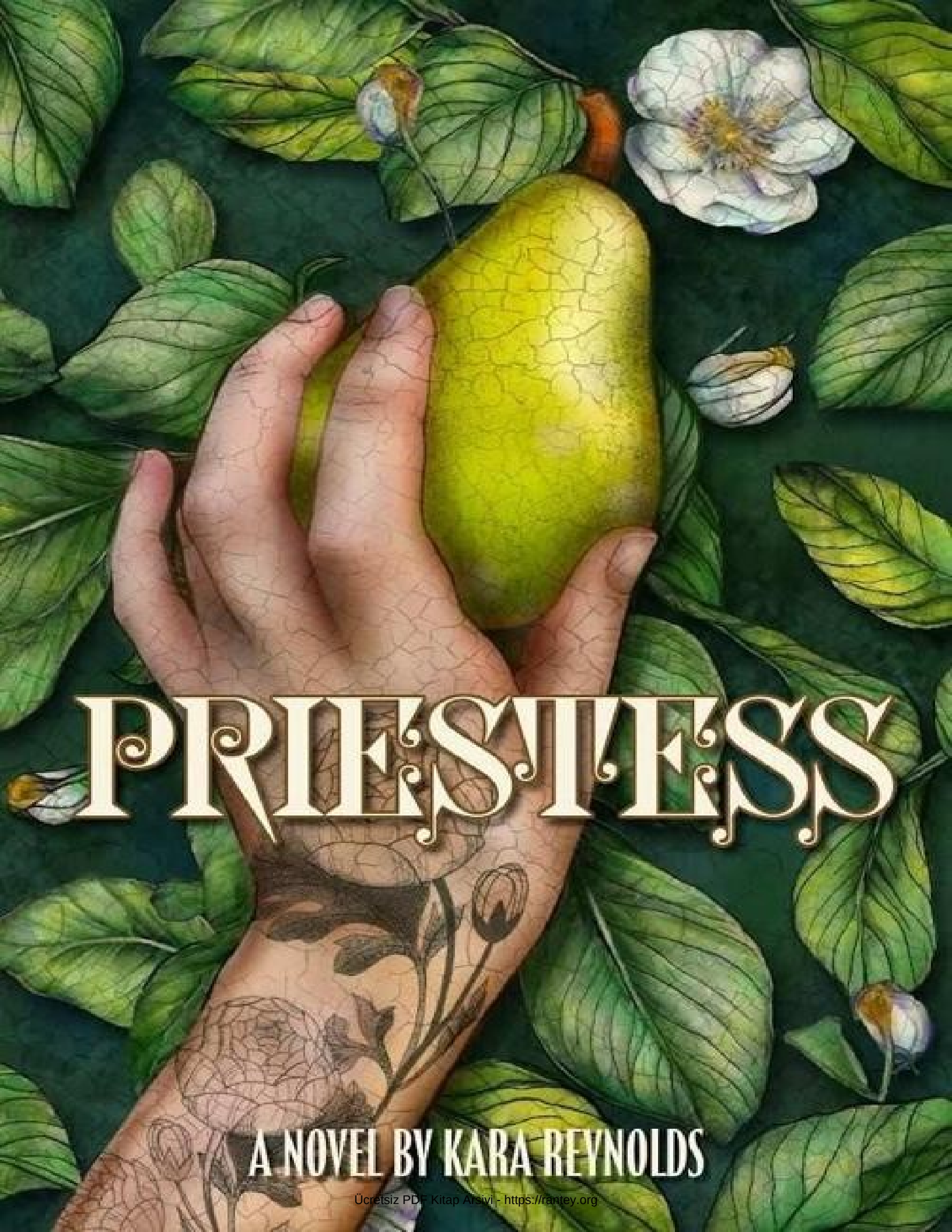
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PRIESTESS

A NOVEL BY KARA REYNOLDS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

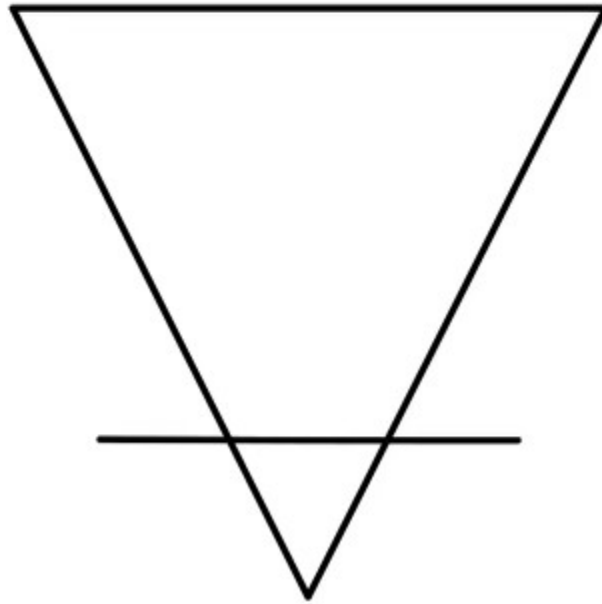
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Rahibe Kara

Reynolds

Ranunculus Yayıncılık

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2024 Kara Reynolds

Rahibe

Telif Hakkı © 2024 Kara Reynolds

Ranunculus Yayıncılık

Mark Williams tarafından kapak/ceket
tasarımı

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz
yazarın yazılı izni olmaksızın tamamen veya kısmen veya bir
erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik,
fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi
bir yolla iletilemez.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan
benzerlikler tesadüfidir.
ve yazar tarafından tasarlanmamıştır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

İlk Baskı: Mart 2024

ciltsiz ISBN 979-8-89298-122-4

e-kitap ISBN 979-8-89298-121-7

OceanofPDF.com

Kız kardeşime, bir anka kuşuna.

Elleri ve dizleri zırhında kan ve kirle savaş alanından sürünerek çıkan sizler, benim için bir muzaffersiniz. Yaşıyorsunuz. Her nefes alıyorsunuz ve verişiniz? Her biri bir zafer. Almak için savaştığın o nefes? Senden çıktığında, parlıyor, bir ışıltı, bir işaret. Vazgeçme, sevgilim. Şimdi, bunu birlikte yapalım: içeri ve dışarı ve tekrar içeri. Bu senin için.

OceanofPDF.com

İçerik Uyarıları

Dini travma. Kısırlılık. Cinsel saldırı. Homofobi. Kendine zarar verme. Şiddet. İntihar düşüncesi. Doğum sırasında ölümden iki kez bahsediliyor.

Telaffuzlar

Edie - EE-DEE

Helena - HELL-uh-nuh

Mischa - MEE-shuh

Alric - ULL-ric

Nyossa - NEE-oh-suh

Sibbereen - Sib-ur-REEN

Vyggia - Vig-EE-uh

Hinnom - Hinn-UM

Cian - KEY-un

Peregrine - PARE-uh-grin

Thalia - TAHL-ee-yah

Yro - EE-roh

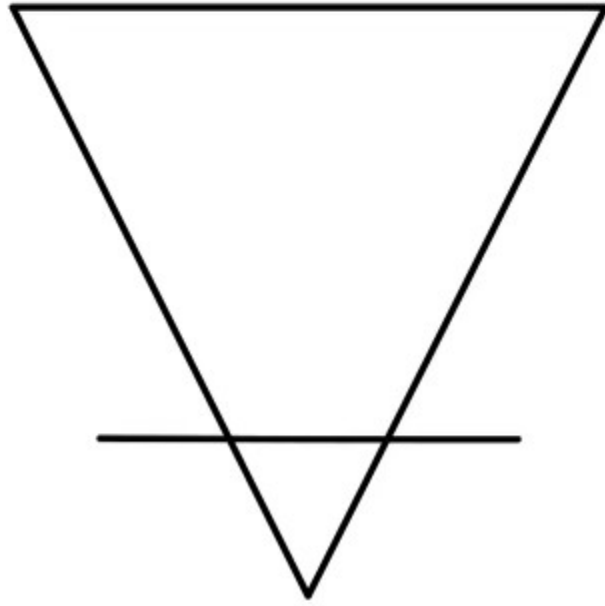
Vinia - VIN-ee-yah

Sagaris - SUH-gar-us

Isabeau - EES-uh-boh

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm I. Kaçırılma

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

1. Şapel

Ben dindar bir kadın değilim. Tanrılar fikrini ve onların biz ölümlülerden taleplerini inkar etmiyorum. Öteki dünyanın varlığına karşı değilim. Ve ölümün ötesinde ne olduğunu bilmek ya da geleceklerini görmek isteyenleri yargılamıyorum. Bir falcıya gitme fikri hiçbir zaman bana uygun gelmedi. Basitçe, hiçbir zaman bilmek istemedim. Sıkı inananlar tarafından yetiştirildim ve onların inançları yoruldu ve istismar edildi. Ancak inanca karşı haklı bir öfke duymak yerine, sadece onu reddetmeyi seçtim. Hayatımı sanayiye ve eğitime tapan bir şehir devletinde kurdum, böylece kendimi herhangi bir inanç tarafından tekrar yorulmuş ya da incitilmiş bulmayacaktım. Yine de bu hikaye bir tür tapınakta, bir şapelde başlıyor. Bu hikâye benim bir şapelde durmamla ve *onun* gelmesiyle başlıyor.

Yeri bir kazaydı. O en yakın kapı girişiydi. O gün eski kocamın kafasındaki siyah saçları gördüğüme yemin edebilirim. Çarşıya ekmek almaya gitmiştim, dönüyordum. Yazıhanede bir iş günüydü. Kâtip arkadaşlarım ve ben acıkmıştık, daha doğrusu bazılarımız acıktığını iddia ediyordu. Ustamız hoşgörülü ve çapkın biriydi, her zaman bizim gözümüze girmeye çalışırdı. Onun bizim iyi niyetimize ihtiyacı olmadığına inanıyordum, sadece bunu istiyordu. Sevmeye ihtiyacı vardı. Yetenekli olsa varlıklı bir adamdı ve konumu, madenci bir ailenin üçüncü oğlu olmasaydı sahip olacağından çok daha kolay elde edilmişti. Kâtiplerinin hepsi kadındı, çoğumuz güzel yüzlü ve iyi yazarlardık. Pohpohlanmamız ve teşekkür etmemiz hoşuna giderdi ve böylece küçük hoşgörü döngüsünü sürdürürdü. Biz de karşılığında üretken ve neşeliydik.

"Edie," demişti, çalışma odamızın önündeki masasından başını zorlukla kaldırarak.

"Evet, efendim?" Ana masasının karşısında duran diğer küçük masaların arasındaki küçük masamdan başımı kaldırarak cevap verdim. Burası şehrin üniversitelerinden birindeki bir sınıf gibi düzenlenmişti, çünkü yüz kış öncescriptorium'un tamamı bir zamanlar bir üniversite binasıydı. Baş kâtabi olduğum için en ön sırada, masasına en yakın yerde oturuyordum.

"Maureen aç olduğunu söylüyor," diye yanıtladı ustamız, yine işine bakarak. Yanımda Maureen'in annesi Helena'nın bir hmm sesi çıkardığını duydum.

Annesinin diğerk tarafında oturan Maureen onun etrafına eğildi ve iri gözlerle bana baktı. Markete benim gideceğimi bildiğı 'lütfe' diye mırıldandı. Hepimizi severdi ama çantasını sadece bana emanet ederdi.

Maureen'in diğerk tarafında Mischa ona doğru eğildi ve gözlerini açarak, "Acıktım," dedi.

"Efendim, pazara gidip fırıncının tezgahının açık olup olmadığına bakmamı ister misiniz?" diye sordum.

Sanki felsefi bir soruyu düşünüyormuş gibi başını iki yana eğdi.

Mischa gözlerini devirdi. Onun flörtlerini, dil yeteneğini kullanarak geçimini sağlamak ve kışın şöminesi yanan bir binada yaşamak için ödemek zorunda olduğu sinir bozucu bir vergi olarak görüyordu.

On yedinci kışını yeni geçirmiş olan Maureen'in tek derdi yemekti ve yine yalvarırcasına bana ve annesine baktı.

Helena'nın yüzü yumuşadı. Umutsuzca kızına tutumluluk ve tasarruf aşılamaya çalıştı, sanki ona tüm efendilerin bu kadar cömert olmadığını ve hayatın her döneminin bu kadar rahat olmadığını hatırlatmak istercesine. O gün tahmin ettiğinden daha ileri görüşlüydü.

"Evet, Edie, yapmalısın," dedi sonunda.

Arkamda bir koro halinde 'teşekkür ederim efendim' sesleri yükseliyordu. Yanımda, ön sıradaki üç arkadaşım ayağı kalkıp defterimi kapatmamı izliyordu, Maureen ve Mischa sırtıyordu.

"Edie ile gidebilir miyim, efendim? Taşımaya yardım etmek için?" Maureen sordu.

"Edie idare edebilir," dedi, hâlâ kâğıtlarından başını kaldırmadan, bir elini dış gömleğinin içine sokup bir avuç ince bakır para çıkardı. Ayağı kalktım, masasının kenarına yaklaştım ve o başını kaldırdığında paralar için elimi uzattım. Bana gülümsedi ve paraları elime bıraktı. "Herkeseye yetecek kadar olmalı."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Çok naziksiniz efendim."

Mischa'nın ikinci göz devirmesini görmekten ziyade hissettim. Onun oyunlarını oynamayı reddetmiş olabilirdi ama Helena ve ben o oyunları yeterince iyi oynamıştık ki ne o ne de Helena'nın kızı oynamak zorunda kalmıştı. Bizim sıramızın arkasındaki dört sırada oturan diğerk on altı kâtibin tek yapması gereken, başka herhangi bir efendinin altında olduğu gibi gülümsemek, tırmalamak, eğilmek ve güzel görünmektir. Ama hiç ellememişti ve bakışları diğerk erkeklerinkinden daha uzun değildi. Yeteneklerimizi takdir ediyordu ve maaşlarımızı doğrudan ödemese de, scriptorium bize değerk veriyordu.

ve böylece kâtiplerine değer verdi. Bizim değerimiz onunkinin içinde yattığına göre, oyun oynamamız da öyleydi. Daha kötü şeyler de tüylerimi diken diken etmişti.

Fırını o gün için kapanmıştı. Ekmek için ikinci bir kaynak arayışına girmedim. İkinci vaktiydi ve hepimiz akşam yemeklerimiz ve akşamlarımız için evlerimize dönecektik. Ben de kâtipler odasına, birinci kattaki sıcak çalışma odamıza geri dönüyordum. Bir bahar günüydü ve hava canlandırıcı olmaktan ziyade sertleşmeye daha yakındı ama yine de ısınmak için odaların ön ve arka tarafındaki ızgaralarda birer kütük yakıyorduk. Rüzgâr adımlarımı hızlandırmama neden oldu. Pelerinimi almalıydım ama almadım. Ekmek bulamadığım haberini verecek, Maureen'in hayal kırıklığına katlanacak ve günün işlerini bitirecektim. Bu akşam yiyeceğim sıcak çorbayı hayal ediyordum. Ve aklımın bir köşesinde, daha sonra sevgilimi arayacak kadar cesur hissedip hissetmediğimi merak ediyordum. Levi devlet binalarında bekçilik yapıyordu ve benden yaklaşık dört kış küçüktü ama aynı yaşta olduğumuzu düşündüğünü hissediyordum. Onu bu fikirden henüz vazgeçirememiştim. Mischa'nın deyimiyle 'kaslı' biriydi. Mischa'nın adamı, başka bir gardiyan, bizi tanıştırmıştı. İlk gece onu yatağıma aldım. Son sevgilimden bu yana epey zaman geçmişti ve koca arayışında değildim. Olamazdım da. Yasalara göre, belki farklı bir ülkenin yasalarına göre, ama yine de yasalara göre zaten evliydim. Ama onu istemiştim ve bana olan ilgisini fark etmiştim. Yine de Levi'nin beni tekrar aramasını, ayık ve gün ışığında olmama rağmen arkadaşlığımı cazip bulmasını beklemiyordum. O kış boyunca içimi ısıtan bir sıcaklık olmuştu. Azarlama ve kendini inkârla dolu dini terbiyem her zaman çirkin yüzünü göstermişti ve bu yüzden, otuz sekiz kış geçirmiş olmama rağmen, bazen buluşmalar arasında beni bir utangaçlık kaplıyordu. Bana karşı duyduğu coşku bu utangaçlığı gölgede bıraktı, ama o yanımda olmadığında utangaçlık geri geldi. Ama kendi kendime, ilgisinin azalmadığını ve eğer ona her zamanki meyhanesinde ya da kışlasının dışında yaklaşırsam, yarının onun dinlenme günü olduğunu çok iyi bildiğimden, beni geri çevirmeyeceğini düşündüm.

Yani o siyah saçı gördüğümde ya da gördüğümü sandığımda aklımda güveç ve seks vardı. Kendi yemeğimi yapma ve kendi zevkimi yaşama düşünceleri aklımdan uçup gitmişti. Çünkü duruşu, bakışı, özgüveni ve keskin zekâsıyla kocam yok edici bir güçtü. Neredeyse dokuz kışımı onu sevdiğim gibi beni sevmesini sağlamaya çalışarak geçirmiştim ve on kışımı da onsuz geçirmiştim, çünkü beni asla kitaplardaki, aşk hikâyelerindeki, şiirlerdeki ve destanlardaki erkekler gibi sevmesini sağlayamayacağımı fark etmiştim. Beni onun gibi sevmesini bile sağlayamadım.

Arkadaş. Bana sahip olmak istemişti. Ve ben bu sahiplenmeden kaçtım. Adam, geç saatlere kadar alışveriş yapanların ve işlerinden çoktan çıkmış insanların oluşturduğu trafikte bana arkasını dönmüştü. Benim Ardıkuşu'ma benzemeyen bir yapısı vardı ve mavi-siyah saçları da onunkilere benziyordu. Başı bir sağa bir sola, bir sağa bir sola dönüyordu. Bir kavşaktaydı, üniversite kulelerine, sokak tabelalarına, bazı binaların beyaz sıvalarına kazınmış sayılara bakıyordu. Sokağın sonunun üzerinde yardımcı bir demir tüy yükseliyordu. Bir insan boyundaki tüy, fırtınalar sırasında her zaman bir çığlık atarak dönen ve şehrin silüetinde pek bir etki yaratmayan yazıtoriumun rüzgar gülüydü. Diğer kulelerin çoğundan çok daha küçük olduğu için aranması gerekiyordu. İnsanlar onun yanından geçiyordu. Adamın sırtında bir kayışı aşağı sarkan deri bir çanta vardı. Belli ki arayışını yakında sonlandırmayı uman biriydi. Sol omzunun geriye doğru hareket ettiğini gördüm, sanki dönmek üzereydi, sanki baktığımı hissediyordu. Ardıç kuşuydu. Öyle olmalıydı. Başı vücudunun dönüşünü takip edemeden bir kapı aralığına girdim.

Saint Agnes şapelinin mütevazı kemerinde dururken nefesimi tutmaya çalıştım. Bunca zaman sonra beni hâlâ istiyor olması mümkün değildi. Kaçışımla onu utandırdığımı biliyordum, ama mantıklı bir şekilde düşündüğümde, onu kötü adam değil kurban pozisyonunda bırakmıştım. Bunca zaman sonra, terk etme yoluyla boşanmak isteyebileceğinden emindim. Sadece kırk yaşındaydı ve hırslıydı. Tüm durumu kendi lehine çevirebilirdi. Neden buradaydı? Beni zorla Perpatane'a geri götürebilir miydi? Sahte bir soyadıyla da olsa sakini olduğum şehir devleti Eccleston'da cinsiyetler konusunda çok daha az katı yasalar vardı ve kadınlar ikinci sınıf vatandaş olsalar da kendi paralarını kazanma, mülk edinme ve istedikleri gibi boşanma ya da evlenme hakkına sahiptiler. Burada bir sulh yargıcına başvurabilir miyim?

Şapelin içine baktım. İçeride sadece birkaç beyaz mermer sıra ve bir podyum vardı; podyumun arkasındaki odada da bir rahibin ofisi olduğu anlaşıyordu. Aziz Agnes mezhebi Eccleston'da faaliyet gösteren tek inançtı. Ecclestonlular bilime ve girişime taparlardı. Tanrılar daha duygusal ülkeler içindi. Şehir devleti, kırsal maden arazilerinin ortasında kurulmuştu. Maden sahibi aileler küçük bir köy olan Eccleston'da bir araya gelir, meyhanelerde birlikte içer ya da birbirleriyle evlenirlerdi. Ancak binlerce kış önce, yaratıcı bir evlat, ailesi tarafından madenin yerini alması için serbest bırakılmıştı.

Tüneller oluşturmak ve daha kısa sürede daha fazla derinliğe ulaşmak için ateşle kazma ve çekiç. Mühendisler, düşünürler, demirciler ve duvar ustaları, mucit çocuğun yaratıcılığını tartışmak için köye akın etti. Bir bilim topluluğu kurdular. Ve sonra bir üniversite. Ve sonra ikinci bir üniversite. Ve zamanla köy önce bir şehir, sonra da kendi ülkesi haline geldi. Eccleston, Onlu Konsey, üniversite hocaları ve maden soyundan gelen temsilciler tarafından yönetiliyordu. Monarşiden kaynaklanan saray entrikaları ve devlet dininden kaynaklanan terör yoktu. Eccleston henüz savaşa girmemişti çünkü ülkeler kendilerine değerli metaller ve bilgi sağlayan bir şehir devletiyle savaşa girmek istemiyorlardı. Benim gibi vasıfsız ve masum, kilisesinin sunak ateşiyle yanmış ve kendi hayatı için çaresiz bir kadın için mükemmel bir sığınaktı.

Bu şehre geldiğimde, yirmi sekizinci kışında, Saint Agnes'in beyaz şapellerini zar zor fark etmiştim. Onlar da beyaz olan karla gölgelenmişti ve ben de korkuyla gölgelenmiştim. Doğduğum ülke olan Perpatane, kıtadaki tek altın madenlerine sahip olması ve kanaatkârlık ve kendini kısıtlama konusunda takıntılı bir fanatik olan Aziz Rodwin'e olan radikal inancıyla biliniyordu. Rodwin, eski Perpatanyalıların davranışlarına karşı bir meydan okuma eylemi olarak kendini ateşe vermişti. Ve doğal olarak, onun etrafında gelişen söylence alevler, korku ve genellikle şiddetle ilgiliydi. Rodwin'in kendini yakmadan önce ailesi tarafından yazılıp saklanan kutsal metinlerini takip etmeyenleri ateşten bir cehennem bekliyordu. Bu korkunç ahiret hayatını ve bundan nasıl kaçınılacağını görmüştü. Kadınlar baştan çıkarıcıydı, içki bir belaydı ve Rodwin'in ruhu aksini düşünme günahınız için sizi affetsin. Ailem inançlıydı, babam şehirdeki mahallemizde Rodwin'in bir rahibiydi ve annem, asi kızlar için küçük bir reform okulu işleten yerel bir mucize işçisi olarak görülüyordu. Ben de bu okulda yetişmiştim ve hiçbir asilik geçmişim olmamasına rağmen diğer öğrencilerden farklı muamele görmedim. Elbette Rodwin'e olan sevgileriyle dindar ve saygıdeğer evlatlar olan erkek kardeşlerim aileleri için bir övünç kaynağıydı. Ben, yani kız, onları sonsuza dek eksik bırakacak gibiydim.

Ancak üç gün boyunca şehrin kütüphanelerini, mimarisini ve pazarlarını keşfettikten sonra az miktardaki paramın tükeneceğini ve işe ihtiyacım olduğunu fark ettim. Yaşıma rağmen henüz dünyada tek başıma değildim ve gri bir sükûnet içinde geçen bir hayatın ardından tüm bu güzel şeylerin cazibesine kapılarak duyularımı, kitapları, yemekleri, şarabı, çeşmeleri ve heykelleri şımartmışım. Üniversitelerde halka açık ücretsiz konferanslar düzenleniyordu.

Tıp ve diğer bilimler üzerine çalışmalar. İlk kez refakatçim yoktu. Saint Agnes şapellerinin şehir için bir tür iş güvenliği ağı olarak çalıştığını, rahiplerin işverenler ve işe ihtiyacı olanlar için arabulucu olarak faaliyet gösterdiğini duymuştum. Dindarlığın sergilendiği ve sığınma evlerine yapılan bağışların bence açlar için değil, daha çok dindarların gösterişi için kullanıldığı bir şehirden geldiğim için, bir şapelin bu mantıklı kullanımı beni şaşırtmıştı. Agnes, maden kuyularını çekiç ve kazma yerine ateşle temizleyen yaratıcı çocuğun annesiydi. Oğlunun teorisini desteklemişti ve zeka ile açık fikirliliğin sembolüydü. Perpatane'de bir kadın azize sapkınlık olurdu ve bu beni anında etkiledi.

Agnes şapelindeki ilk görüşmem, bana nasıl faydalı olabileceğimi soran bir rahiple oldu. Bana bir üniversitede hizmetçilik işi ve kışın soğuk, yazın sıcak olan kalabalık bir pansiyonda kalacak yer buldu. Şehirde geçirdiğim dört mevsimin ardından, az ücret ve çok çalışmaya rağmen mutluydum.

Bu yüzden kışları bir şapele adımımı atmamıştım. Ama işte buradaydım, bir kilisenin içinde durmuş, bir rahibin Aziz Agnes'in günlüklerinden, onun hayatı ve Eccleston'un tarihi hakkındaki fedakâr ama sıkıcı kitaplardan yüksek sesle okuduklarını dinliyordum. Helena bazen günlüklerden alıntılar yapardı. Genç yaşta evlendikten sonra Agnes'in yazdıklarının kendisine özsaygı kazandırdığını söylüyordu. Başlangıçta, onaylamayan, hayal kırıklığına uğramış kocalar yüzünden birbirimize bağlanmıştık.

Nefesimi tutmaya çalışarak yaşlı adamın gevezeliğini dinledim.

"Ve bizler, bu zengin toprakların insanları, metallerin cesaretin yerini tutamayacağını asla unutmadan, akıl ve karakter bakımından da zengin olmalıyız." Rahip, sanki bu kesinlikle komedinin zirvesiymiş gibi bir avuç katılımcıya baktı. Birisi kibarca kıkırdadı ve okumaya devam etti.

Dar kapı aralığından dışarı bakmaya cesaret ettim. Şapele çıkan sokağın hafif eğimini tırmanırken yüzü eğilmiş olan adam bana doğru geliyordu. Sarsılarak içeri girdim. Bu o olmalıydı. Kısa koridordan ön sıraya doğru adım atarken, rahibin hızlı hareketimi izlerken okumasında duraksamasına neden oldum. Nefes nefese, gözlerim kapalı, diğerlerinin bakışlarını görmezden gelerek oturdum ve Agnes'e, Rodwin'e, diğer ülkelerin pagan tanrılarına ve azizlerine bulunmamam için dua ettim.

Rahip Agnes'in yazılarını kapattıktan, şapel boşalıp kapılar kapandıktan ve rahip ofisine çekildikten sonra saatlerce o sırada oturdum.

"İşe mi ihtiyacınız var, hanımefendi?" diye sormuştu, ama mürekkep lekeli gri önlüğün altına giydiğim mavi kâtip elbisesini görmüş olmalıydı.

"Sadece oturacak bir yer," diye cevap verdim.

Rahip beni düşüncelerimle ve ben ayrıldığımda Ardıç Kuşu'nun sokakta olup olmayacağını, başımı kemerin dışında görüp görmediğini merak etmekle baş başa bıraktı.

OceanofPDF.com

2. Sığınak

Şimdi geriye dönüp baktığımda, hem o gün hem de o kış düşüncelere dalmış olduğumu fark ediyorum. Aksi takdirde, Mischa ve benim çökmekte olan ticaret anlaşmaları ve endişeli büyükelçilerin mektupları üzerine yaptığımız çevirileri ve kopyaları gerçekten okurdum. Her ikisi de yetenekli birer illüstratör olan Helena ve Maureen'in el yazmalarını tezhiplemekten çok haritaları güncellemek ve kopyalamakla meşgul olduklarını fark ederdim. Ve o gün, sokaktaki bağırıışları, toynakların taşa vuruşunu ve çeliğin çelikle uzaktan çarpışını duyardım. Ve binlerce kapının çarparak kapandığını duyacaktım çünkü bu kıtada yaşayan herkes bilir ki işgalci bir Tintarian sadece kendi evlerinin dışında bulunanları öldürür. Ama orada oturmuş, endişeleniyordum. Muhtemelen ofisinde kestiren rahip, kiliseye taze çarşaf lar getiren bir çamaşırcı tarafından uyandırılmıştı. Agnes şapellerinde çalınmaya değer bir şey olmadığından, oradan ayrıldı ve 'azizimizin sağduyusunu düşünmeye' devam etmem için kapıları açık bıraktı. Orada oturmuş, en son ne zaman ağladığımı ve bunun ağlamaya değer olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordum. Ve bütün bir istilayı kaçırdım.

İsmimin haykırışı, zor durumdaki bir şehrin sesleriyle birleşerek çırpılarak açılan kapılardan içeri girdi. Sıramda döndüm ve üç kâtip arkadaşımın, batmakta olan güneşin kızılığ ıyla belirginleşen kemerli girişte durduğunu gördüm. İlk düşüncem saatin geç olduğuydu. İkinci düşüncem ise bir şeylerin ters gittiğiydi çünkü dışarıda insanlar bağırıyordu.

"Edie, ?" dedi Mischa, koridorda hızla gelerek. Helena ve Maureen de onun peşinden aynı soruyu soruyorlardı.

"Ekmek alamadığım için özür dilerim," diye iç geçirdim ve omuzlarının üzerinden artık kapalı olan kapılara baktım. "Neler oluyor?"

"Tintar istila ediyor," diye bağır dı Mischa. "Sana söylemiştim, değil mi? Büyükelçilerden gelen mektuplarda Eccleston'ın Tintar'la olan ticaret anlaşmalarını bozduğunu söylemiştim. Bizim için geleceklerini söylemiştim! Tintarlılar vahşidir! Tanrının unuttuğ u ağaçlara ve dağlara taparlar! Çiğ balık yerler ve önlerine çıkan herkesi öldürmekten çekinmezler. Onlar hayvan ve hepimizi öldürecekler. Acımasızlar. Ve bir de kralları var."

"Köpekbalığ ı Kralı," diye mırıldandım.

"Ve ejderhalar," diye ekledi Maureen. "Ejderhaları olduğ u söylenmiyor mu?"

Helena kızının elini sıkıca tuttu ve bana başını salladı. "Mischa haklı. Onlara metallerimizi satmayı bıraktık. Bazı madenler Tintar dışında her ülkeyle ticaret yapıyor ve bazıları da sadece Perpatane alıcılarıyla çalışıyor çünkü artık sadece gümüş değil altın da ödüyorlar. Tintar gururlu bir ülke ve aslında bunu bir savaş nedeni olarak görmeye hakları var."

"Esasen mi?" diye tersledi Mischa. "Esasen, adamım surları aştıktan sonra bir saat içinde bizi katledeceklerini söylüyor."

"Bu duvarlar kuşatma için inşa edilmedi," dedi Maureen.

Helena başını salladı. "Sadece kapalı alanlarda sığınak talep edebiliriz."

"Ne?" dedim. Dedim, gözlerim kararmıştı ve aniden, saçma bir şekilde acıkmıştım. Günün son yemeğinin saati çoktan geçmişti.

"Tintar'ın kutsal doktrini," dedi Mischa, hayal kırıklığına uğramış, benim için daha önce duyduğu endişeyi geç anlamamdan dolayı incinmiş görünüyordu.

"Oh," dedim aptalca. "Oh, evet," dedim, daha odaklanmış bir şekilde. "Aman Tanrım, istila ediyorlar, değil mi? Eccleston istila ediliyor."

"Evet!" dedi üçü de, çaresiz Maureen, yalvarır bir tavırla Helena ve artık öfkeli olan Mischa.

"Evlerimize dönmek için zamanımız var mı?" diye sordum.

Helena başını salladı. "Yazıhanenin penceresinden Tintarian siyahı giymiş adamlar gördüm. Çok uzakta değillerdi."

Tintarian ordularının siyah zırhını hiç görmemiştim, sadece savaş ve ıssızlığın tarihi anlatımlarında duymuş ya da okumuştum. Yutkundum. "Agnes'in kilisesine sığınabileceğimiz kesin."

Mischa, "Sadece hükümet ve monarşi binalarını işgal ediyorlar," dedi.

"Yani güvende miyiz?" Maureen sordu.

Helena omuz silkti ve Mischa cevap vermeden önce yere baktı, "*Sanırım*. Tintarianlar çılgınca dindarlardır ama Rodwin dindarları değildir. Doğaya ve elementlere taparlar ve tapınakları onlar için kutsaldır. Tam bir pagandırlar. Yani, bize bir şey olmayabilir."

Kapılar ikinci kez açıldı ve dördümüz birden sıçradık. Beş figür bir an için açıklıkta durdu ve bu ikinci seferde kapıların açılması savaşın kendine özgü seslerinin içeri girmesine izin verdi.

Bir an için dördümüzün beş Tintarians gördüğüne ve paniğe kapıldığımıza inandım, ancak bunlar sadece beş kadındı ve içlerinden biri kapıları arkalarından sürgüleyerek kapattı.

"Sığınak mı?" diye sordu Helena.

Beyaz saçlı, eğilmiş bir kadın bize doğru yaklaşırken başını salladı, diğerleri de onu takip etti. "Evimden çok uzaktayız, yetişemeyiz. Bu benim kızım Eefa," dedi ince saman saçlı bir kızı kendine doğru çekerek. Elini onun göğsüne koydu. "Ben Bronwyn. Bir kuluçkahanemiz var. Teslimat rotamızdan dönüyorduk. O piçler bizi kesmeden önce zamanında yetişebilmemizin imkânı yoktu."

Kollarındaki büyük dokuma sepetleri fark ettim.

"Anne," dedi Eefa, bir an için açgözlü ebeveyninden utanarak, bu da bana açlık sancılarım kadar gülünç geldi.

Maureen'den sadece birkaç kış büyük bir güzel, kendini Catrin olarak tanıttı. Saçları sonbahar yapraklarının rengindeydi, her zaman imrendiğim ve kestane kahverengimin daha çok dilediğim bir renkti. Agnes'in beyaz duvarlarının dışında gerçek bir savaş yaşanırken bunu fark ettiğim için yine kendimi aptal gibi hissettim. Zihnim gecikmişti. Büyük bir odanın öbür ucundan bağırılan bir şeyi duymak gibiydi.

Kalan iki kadın benden çok daha zeki görünüyordu ve içlerinden biri, uzun boylu ve biraz ağır çeneli, "Kapılara neyle barikat kurabiliriz?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Mischa. "Tüm sıralar taştan ve podyum da üzerine oturduğu kiremidin bir parçası. Aynı kayadan oyulmuşlar."

"Rahibin odasından sandalyeyi getirin!" Sonunda işe yarar bir şey söylediğim için saçma bir şekilde sevinçliydim.

Uzun boylu kadın ipek eteklerini savurarak yanımdan geçti, arkadaşı da topuklarının üzerindeydi. Basit ahşap sandalyeyi küçük ofisten dışarı sürüklediler ve iki kapının iç tarafına, cılız sürgünün altına dayadılar.

Dokuzumuz da acınası savunma şampiyonumuza baktık.

"Ah, öldük biz," diye feryat etti Eefa, saman rengi saçlı kız.

"Hayır!" dedi Mischa ve Tintar'ın kutsal doktrinini açıkladı.

"Haklı!" diye bağırdı uzun boylu kadının arkadaşı, uzun burunlu, küçük ağızlı ve geniş gözlü, güler yüzlü bir kadın. "Ben bir tarih öğretmeniyim! Ve kültürler! Üniversite giriş sınavlarına hazırlanan çocuklara yardım ediyorum! Çoğunlukla Eccleston tarihi, ama diğer bazı ülkeleri de biliyorum ve o haklı! Tintarianlar sadece istila ettiklerinde sokaklarda öldürürler." Heyecandan gözlerini kırıştırdı ve yabancı kültürleri anlatmaya değil, sırlarını anlatmaya ve bir sonraki bira sürahisini almaya hazırmış gibi görünüyordu.

"Ben Quinn," dedi uzun boylu kadın. "Bu da River. Biz kardeşiz. İkimiz de özel öğretmen olarak çalışıyoruz ve arkadaşınız gibi o da haklı. Sadece Tintarians

Devlet mülklerini işgal etmek. Özel olanları değil. Tapınakları da değil." Kare çeneli Quinn'den River'ın zarif, neredeyse kedigil yüz hatlarına baktım. Kardeş olduklarına inanmıyordum.

"Neden isimlerimizi söylüyorsunuz?" diye patladı Eefa. "Öldürülmek üzereyiz-" "bakalım," dedim ellerimi kaldırarak. Sonra bir üniversite yazımevinin baş kâtibî olduğumu ve bir süredir de öyle olduğumu hatırladım. Görev dağılımını, personel arasındaki ufak tefek çekişmeleri ve kıskançlıkları, çoğu zaman baş kâtibin bazı görevlerini gülümseyerek yönetmişim. On dokuz kadın bana hesap veriyordu. Bu pozisyon daha deneyimli birine verilmeliydi. Çevirmen olarak sadece fena değildim. ve benim

AYDINLATMA beceriler, ise Yeterli, vardı

Helena ve Maureen'le kıyaslanamaz bile. Güzel yazı yazmada ve organizasyonda en iyisiydim. Ama kişilikleri yönlendirmede ve duygusal kırışıklıkları yumuşatmada mükemmeldim. İşte bu yüzden üniversite benden başkan olmamı istemişti. "Bekleyin," diye tekrarladım. "Sakin olmalıyız. Güvendeyiz. Sessiz kalalım ve onları varlığımızdan haberdar etmeyelim. Agnes şapelleri küçüktür. Kapı girişi bu sokaktaki pek çok kapıdan daha küçük. Yanımızdan geçip gidebilirler."

Dışarıda çılgınlık yükselmişti.

"Katılıyorum," dedi güzel Catrin başını sallayarak. "Bilerek bir Agnes şapeline koştum. Ayrıca evimden de çok uzaktayım. Ben-" nefesi boğazında düğümlendi ve yutkundu. "Ben Eccleston'da bile yaşamıyorum. Ailem... Amcam Raymond Tigon."

"Sen bir Tigon musun?" diye sordu Bronwyn.

Catrin'in ağzı titredi. "Gelinliğimi diktirmek için buradayım."

Bir an sessiz bir sempati duydum. Onun için gerçekten üzüldüm, zengin bir madenci soyunun çocuğu, mülklerinden uzakta, değerli bir sebep için şehirde, sadece siyah zırlı Tintarians ile çakışmak için.

"Öyleyse anlaştık," dedi Helena, sadık destekçim, baş kâtip olarak kararlarımı desteklemeye çok alışkın. "Sessiz kalacağız ve istilayı bekleyeceğiz."

Zavallı ahşap kapılar sürgülenmeden ve ofis kapısı gök gürültüsünü andıran bir sesle sarsılmadan önce aramızda bir anlaşma anı geçti.

"Tanrılar bizi lanetledi," diye fısıldadı Mischa.

İkinci bir gümbürtü kapılara çarptı. Bizi bulmuşlardı ve bir tür koçbaşı kullanıyorlardı.

Eefa ağlamaya başladı, Bronwyn kızını kollarının arasına aldı.

Maureen ve Helena, Quinn ve River gibi birbirlerine sarıldılar.

"Rahibin odasına girin," dedim alçak bir sesle, üçüncü bir gümbürtü duyuldu.

Hepsi bana baktı ve ben kürsünün arkasındaki boşluğu işaret edip onları içeri götürürken, arkamızdaki küçük kapıyı nazikçe kapatırken çocuklar gibi sıraya girdiler. Kapıya yapılan saldırılar devam etti ve ses seviyesi artıyor gibiydi.

Quinn bana, "Burada ancak bu kadar saklanabiliriz," dedi, yardımcı olmamakla birlikte endişeliydi.

İşte oradaydık, dokuz kadın bir ofisin dolabında toplanmıştık. Sonra aklıma geldi, gerçekten de lanetlenmiştik. Tintarian sığınak doktrini sadece özel mülkler için geçerliydi, vergilerle desteklenen hiçbir şey yoktu. Hükümet binaları ya da monarşiye ait binalar güvenli değildi. Gözlerimi kapattım. Ecclestonlulardan alınan küçük bir vergi rahiplerin maaşlarını ödüyor ve işletmelerle işe ihtiyacı olanlar arasındaki ilişkiyi sağlıyordu. Tintar, Saint Agnes'i Onlu Konsey'in bir uzantısı olarak görecekti. Gözlerim odanın içinde gezindi. Panik yapmamaya çalışıyordum ki, çamaşırcının daha önce getirdiği çarşaf sepetini, beyaz kumaş yığınlarını gördüm. Sepeti rahibin küçük masasının üzerine kaldırdım, kağıt demetleri yere düştü. Sepetin üstünden hacimli bir giysiyi kaldırdım.

"Ne yapıyorsun?" dedi Mischa.

"Tintarians'ın ne kadar dindar olduğunu söyleyebilirsiniz? Tapınakları, din adamları ve tanrıları hakkında?" River'a sordum.

"Hem de çok," dedi koçbaşlarının sesini bastırarak.

Kapılar birkaç dakika içinde parçalanacaktı.

"Bunları giy," diye emrettim ve ilk giysiyi Maureen'e fırlattım. "Ne?" diye bağırdı Mischa.

"Bunlar cüppe," diye açıkladım, şimdi onları sepetten hızla çıkarıyor, dokuz tane olması için dua ediyordum. On tane vardı. Birini başıma geçirerek rahat bir nefes aldım. Aklıma garip bir düşünce daha geldi. Ölmek üzereydim ve birkaç saat önce başıma gelebilecek en kötü şeyin ayrı yaşadığım kocamı görmek olduğunu düşünüyordum. Ölmek üzereydim ve fırıncının tezgahı kapalı olduğu için sinirlenmişim. Ölmek üzereydim ve daha birkaç gün önce Mischa ile evinin penceresinde oturup pipo içerek konuşmuştuk.

"Ne yapıyoruz biz?" Eefa sordu.

"Sadece ," dedi Mischa, "Edie aptal değil. Sadece ."

Geveze arkadaşına karşı bir sıcaklık hissettim. Dışarıdan erkek sesleri duydum. Bağırıyorlardı ve kapılar kırılıyor olmalı ki sesler daha net geliyordu. Hepimiz beyaz kumaşların içinde çırpındık. Kendiminkini giydikten sonra River'a döndüm, ellerim beyaz cüppemin altında kâtip önlüğümü arıyordu. "Tintar'ın çok sembolik bir kültür olduğunu düşünmekte haksız mıyım? Mühürlerini ve tılsımlarını seviyorlar mı?"

Başını salladı, zaten beyaz olan cübbesinin üzerinde kedigil yüzü soluyordu. Önlüğün cebinden eski bir el yazması kamış kalem çıkardım. Elimde doluymuş gibi hissettim. "O zaman kendimize bazı semboller verelim." Maureen'in yüzünü elime aldım. "Üzgünüm, ucu çizebilir." Sağ yanağına üç geniş mavi çizgi çizdim. Uç genişti ve daha ağır yazılar için tasarlanmıştı. Önce Helena'ya sonra da Mischa'ya doğru ilerlediğimde kapılar kulakları sağır eden bir şekilde çatırdadı. "Acele edin," diyerek diğer kadınlara uzandım ve üzerlerine aynı çizgileri çizdim.

Eefa ve Catrin açık açık ağlıyorlardı.

Kapılar kırılıp uçarak açıldığında son bir mahkûm gümbürtüsü duyuldu, kırıklar şapelin iç duvarlarına çarptı. Bir sessizlik oldu ve sonra sabit bir ses komut verdi.

"İhlal edildiniz. Odadan çıkın ve ölümünüzle onurlu bir şekilde tanışın."

OceanofPDF.com

3. Lanet

İçimden gelen bir güç elimi ofis kapısının koluna doğru yönlendirmiş olmalı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı Maureen.

Arkamda Eefa hıçkırıklara boğulurken annesi onu susturdu. "Agnes, lütfen, Agnes," dedi Helena.

Quinn'in kısık bir sesle River'a bir şeyler söylediğini duydum, kız kardeşine sarılmıştı.

Yavaşça, menteşelerin gıcirtısı yüksek sesle ve yankılanarak kapıyı içeri doğru çektim. Biz onlara baktık, onlar da bize.

Elli gibi görünen ama daha sonra yirmi olduğunu anlayacağımız adamlar kürsüye giden koridorda duruyordu. Her biri koyu renk deri pantolonlar ve çizmeler giymişti. Üzerlerinde meşhur siyah Tintarian zırhından eser yoktu; metalin üzerine büyük bir köpekbalığı dişi oyulmuş göğüs zırhları ve kollarında vambrak vardı. Vücutlarının geri kalanı silahlarla kaplı olduğu için bu zırhın da az olması gerekiyordu. Her adamın bir kalçasında bir kılıç ve bir uyluğuna bağlanmış bir hançer vardı. Sırtlarından büyük siyah kalkanlar sarkıyordu, böylece her adamın başının arkasında siyah bir yarım ay şekli vardı, bu da onlara belli belirsiz saygılı bir görünüm veriyordu, sanki ölüm acımasız olsa da kurtarıcı için kutsaldı.

İlk konuşan adam tekrar konuştu. "Dışarı çıkmayı söyledim." Sesini yükseltmedi. Yükseltmesine de gerek yoktu. Sesi çok yüksek değildi.

Altıma işeme isteği beni ele geçirdi ve bacaklarımdaki kasları esnetmeye başladım. Çılgın teorim şimdi test edilmeliydi. Gözlerimi kapattım. Sonra öne doğru bir adım attım, sağ elimi uzattım, avuç içim konuşmacıya dönüktü. Ve Aziz Agnes benim aracılığım ile konuşmuş olmalıydı, çünkü sesim katılımı kadar sabitti, mesanem salınmakla tehdit etse bile.

"Burası bir tapınak! Bir şapel!" Ben söyledim. "Bizler Aziz Agnes'in rahibeleriyiz. Sizin kutsal alan doktrininiz özel mülkleri ve dini kurumları korur." Ne kadar zamanımız olduğunu bilmediğim için hızlı konuştum. "Şehir devletimiz ticaret anlaşmalarına uymadığında işgal etme hakkınıza saygı duyuyoruz. Yolunuza çıkmayacağız. Sizden sadece kendi kutsal doktrinimize kalmanızı istiyoruz."

Arkamda diğerlerinin toplu sessizliği vardı. Gözyaşlarını tutamadıklarını, ciğerlerini yakan nefeslerini, çaresizce yalvarışlarını duyabiliyordum.

Gözlerim konuşmacıya odaklandı. Aynı deri ve siyah zırhı giymişti ama liderleri olduğu belliydi. Aralarında en uzun boylu ya da en geniş olanı değildi ama tavırları, kendini taşıma şekli ve başının açısı bunu açıkça ortaya koyuyordu. Belki de en yaşlılarıydı, kırılmış kahverengi saçlarının şakaklarına ak düşmüştü ve kaşlarının arasındaki ve alnındaki çizgiler derindi. Zayıftı ama kaslıydı, elmacık kemikleri yüzünde yüksekti. Burnu bir zamanlar kırıktı. Ağzı yüzünde doğal olarak geniş duruyordu ama dudaklarının narinliği hafif bir küçümseme gibi görünmesine neden oluyordu. Geyiği izleyen bir kurt gibi yavaşça gözlerini kırıştırdı.

"Hanımefendi, bu binanın parasını Eccleston halkı ödüyor. Bunu siz de biliyorsunuz."

"Kahretsin," diye duydum arkamda Mischa.

Burnumdan nefes alıp vererek gülümsedim. Zaman kazanıyordum ama bunun bedeli neydi? Ağzımı açtığımda, ne çıkacağından emin değildim, kalçasındaki kılıcı kınından çıkardı. Kının iç kısmındaki metalin çıkardığı sıyrık şapelin iç kısmına çarptı ve küçük taş oda tarafından güçlendirildi.

"Hayır," diye bağırdı Helena. "Hayır!"

Diğer adamlar kılıçlarını kınından çıkardılar. Acele etmeden, ama sabit bir hızla ilerlemeye başladılar.

Arkamdan gelen çığlık sesleri beni sinirlendirdi çünkü düşünemiyordum ama sonra benim de çığlık atmaya başladığımı fark ettim. Başka çaremiz yoktu.

"! Agnes tarafından lanetleneceksin!" Helena bağırdı. Bu onları durdurmadı.

Ben de bağırmağa başladım. "Lanetleneceksin! Agnes tarafından lanetleneceksiniz!" Bağırırken kollarımı kaldırdım ve diğerlerini arkamda topladım.

Diğer kadınlar da aynı şeyi yaptı. "! !" "Biz onun kutsal rahibeleriyiz!" Mischa çığlık attı.

"Alric," dedi liderin arkasındaki adamlardan en uzun olanı.

"*Alric*." Adımlarının durakladığını fark ettim ve daha yüksek sesle bağırdım.

"Tüneyin," dedi lider. "Görevinizi yapacaksınız." Sesi kızgın değildi ama sanki dişlerini sıkıyormuş gibi geliyordu.

"Ya doğruyu söylüyorlarsa?" En uzun boylu adam, amirine bir nebze saygı göstermek için sessizce tartıştı. Bu adamın tereddütü grup içinde yayıldı. Diğer adamlar adımlarını durdurdu.

Biz ve diğer askerler lideri izlerken bağırışlarımız kesildi.

Kılıcını indirerek nefes verdi. "Eccleston tanrısız bir şehir. Burası bir tapınak bile değil. Burası bir tür istihdam ofisi ve ben de senin komutanınım."
_"

Uzun boylu adam da kılıcını indirdi ve diğer elini kaldırarak liderinin önünü kesti. Saçlarının liderden farklı olduğunu fark ettim, uzundu ve başının arkasında bir düğüm halinde toplanmıştı. "Alric, bence riske girmemeliyiz." Onun yanında duran, gür sakallı ve kafası tıraşlı bir başka adam da kılıcını indirdi ve başını salladı. Sonra da kıkırdadı. Bu tamamen uygunsuz bir sestir ve bir şapelde daha da küstahça duyuluyordu. "Sen geri kalmış bir aptalsın, Perch. Tanrılar aşkına, dostum. Onları kesmek için . Bu Agnes'i tanı mıyorsun bile. Sen batıl inançlı bir deniz pisliğisin. Her konuda batıl inançlısın."

Uzun saçlı adam kılıcını kınına soktu ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bunlar yüzünden hayatımın geri kalanında lanetlenmeyeceğim." Başını bize doğru eğdi.

Kel adam bu kez kahkahayı patlattı. "Perch, saçmalıyorsun. Eve döndüğümüzde sana on tılsım alacağım. Kes şu lanet boğazlarını."

Perch adındaki adam kaşlarını birbirine yaklaştırdı. Boyu ve saçlarıyla oldukça etkileyici bir görüntüsü vardı. Düzgün bir sakalı olduğunu da fark ettim. "Pekala. Bunu yapmayacağım."

"O zaman seninle iddiaya girelim. Onları öldürürsek ve lanetlenmezsek, tüm sezon boyunca biralarımı alırsın. Küfür edersek özür dilerim. Yüzüne karşı."

Uzun boylu adam yüzünü buruşturdu. "Her zaman bir soytarı."

Diğer adamların kılıçlarını indirdiklerini ve öndeki üç adamı, lideri ve tartışan ikisini izlediklerini fark ettim. Kollarım ağrımaya başladı ama onları çürük bir kalkan gibi tuttum.

Lider kılıcını kınına soktu, yüzü bomboştu. Konuştuğunda, bu bir sabır ölçüsüydü. Ve duygusuzdu. "Perch. Thatcher. Bu bir Tintarian askerine hiç yakışmayan bir davranış. Ve biz asker değil, tedarikçi olduğumuz için iki kat daha uygunsuz. Çoğu rütbeli subay seni kırbaçlatırdı. Tek kelimeyle, bu itaatsizliktir."

O konuştuktan sonra bir durgunluk oldu. Adamları onu dikkatle izledi. "Özür dilerim *kaptan*," dedi kel adam.

Uzun boylu adam başını salladı ama yüzü sıkıntılı görünüyordu.

Bir fırsat sezdim ve değerlendirdim. Elimden geldiğince sakın bir şekilde, "Askeriniz haklı," dedim. Sözlerimi bu kaptana yönelttim. "Burada bir

Eccleston'ın hiç savaşı girmemiş olmasının sebebi. Agnes sayesinde. Onun bereketi bizi korudu."

Adam bana baktı. "Rahibe," dedi, sanki bu kelime ona yanlış geliyormuş gibi, sanki bir şekilde *biliyormuş* gibi. "Eccleston'ın hiç savaşı girmemiş olmasının nedeni, güzel şehrinizin geçtiğimiz kışa kadar tüm anlaşmalara ve tüm anlaşmalara uymuş olmasıdır. Tintar anlaşmalara uyar. Tüm anlaşmalarımıza. Ve her anlaşmanın dili dahilinde, ihlal edilmeleri halinde kısıtlı işgal hakkımızı saklı tutarız. Eccleston bizimle olan anlaşmasını bozdu. Ve biz de istila ediyoruz. Elbette sadece yönetim organları, çünkü anlaşmayı bozanlar onlardı. Ve bu-" etrafımızdaki beyaz taş duvarları işaret etti, "vatandaşlarınızın vergileriyle ödeniyor. Ve dolayısıyla... bir yönetim organı."

Bakışlarım en uzun adama yöneldi. Hem o hem de kel adam, şaşırtıcı bir şekilde, sözlerimden etkilenmiş görünüyorlardı. Onlar dindar insanlar, dedim kendi kendime. Diğer askerlerin bazılarının yüzünde de aynı endişe vardı.

"Bizi esir alın," dedim. Arkamdan nefes alış verişlerini duydum. "Eğer bizi kendi halimize bırakamıyorsan, bizi esir al ve lanetlenmeyelim."

Kaptanın göz kapakları olduğu yerde kaldı ama kaşları kalktı. O zaman kaşlarının belirgin ve iyi şekillendirilmiş olduğunu fark ettim. "Esirler," dedi, neredeyse kendi kendine.

Arkasında, adamları kılıçlarını çekmiş ama indirmiş, hareketsiz duruyordu.

Parçalanmış kapılardan insanlar yaya ve atlı olarak geçiyordu. Kavganın ve çığlıkların sesi her zamankinden daha yüksekti ama yine de bu tuhaf çıkmazın içinde, bu şapelde her şey çok uzakta görünüyordu.

"Evet," diye devam ettim. "Esirler. Bizi rehin tutabilirsin. Yeni bir ticaret anlaşması için bizi Eccleston'la takas etmekte kullanabilirsin. Eccleston Agnes rahiplerine büyük saygı duyuyor. Bizler değerliyiz. Eminim konsey sizin istilanızdan dersini almıştır ama bu tür anlaşmaların yeniden yaratılmasında faydalı olabiliriz. Ve Agnes'in ruhu tarafından lanetlenmezsiniz. Aslında, bizim tutsaklığımızı bir iyilik olarak görebilir."

O zaman bana yakından baktı, sanki sadece beyazlar içinde dehşete düşmüş bir insan değil de bir kadın olduğumu fark etmiş gibiydi. Gözleri üzerimde gezinirken bir şeylerin titreşimi geçti. Sonra beni görmezden gelircesine döndü ve askerleriyle yüzleşti. Hazır olda durdular.

"Oylama yapılmasına izin vereceğim," dedi. "Keselim mi?" diye sordu kendi elini kaldırarak.

Altı adam ellerini kaldırdı.

Elini bıraktı. "Pekâlâ. Esirler o ."

Arkamda serbest bırakılmış nefeslerin ezilmesi vardı.

"Bak bakalım ofisin penceresi var mı?" diye emretti Perch adındaki uzun boylu adama. Perch bakmak için yanımızdan geçti. "Hiçbir şey yok."

"Güzel," dedi kaptan. Bize dönerek, "Rahibin odasına girecek ve orada kalacaksınız. İki adamım sizi koruyacak. Ayrılmaya çalışmayın. Eğer yaparsanız, öldürölürsünüz. İki adam daha dışarıda bu şapeli koruyacak. Bu akşam bir ara sizi alacağız." Adamlardan bazılarına baktı, tek yapması gereken başını hafifçe sallamaktı ve iki adam bize yaklaştı.

Onlar bize ulaşmadan koşarak rahibin odasına girdik. Biz uzaklaşırken, onun Perch'e ve kel adama dönmesini izledim.

"Devam edelim," dedi. "Küfür etmeden." Sonra yanındakilerin yanından geçip kapısız kemerden dışarı çıktı.

Kafası tıraşlı adam Perch'e, "Şimdi gittin ve yaptın," dedi.

"Git ve kendini becer," dedi Perch.

Asker arkadaşlarıyla birlikte onun peşinden koştular.

Bizi koruyan iki kişi konuşan üç adamdan daha gençti, belki de her biri yirmili yaşların ortasındaydı. Kendilerini ofis kapısının dışında konumlandırıdılar ve sıralara baktılar.

Quinn kapıyı kapatmak için uzandı ve biri "aç" diye havladı. Elini çekti.

Rahibin masasının etrafında toplanmış, nefes nefese sokaktaki kargaşayı dinliyorduk.

"İşe yaradığına inanamıyorum," dedi Maureen, gözyaşları hala yüzünde ıslaktı, yanağındaki mürekkep çizgilenmişti. Sonra ellerini ağzının üzerine kapattı.

Mischa ona ters ters bakarak, "Harika,"

dedi. Maureen de ona ters ters baktı.

"Hiçbir şey konuşmamalıyız," dedi Quinn, sözcükleri söylemekten çok ağzında geveleyerek. "Hızlı hareket ediyorsun." Çenesini saygılı bir şekilde eğerek bana baktı.

Biraz da gururla, muhtemelen sık sık iltifat etmediğini düşündüm.

Eefa hâlâ ağlıyordu ama annesi biraz kendine gelmişti. "Evet, bu gerçekten çok iyiydi. Gerçekten iyi düşünmüşsün. Edie'ydi değil mi?"

Başımı salladım. "Bunlar Helena, Maureen ve Mischa. Yazıhanede çalışıyoruz."

"Hepimiz yanlış zamanda yanlış yerdeyiz," dedi Catrin burnunu silerken.

"En kötü zamanda en kötü yer," diye iç geçirdi River, ağlamaklı ama dingindi. "Bize ne olacak?" diye sordu Bronwyn.

Helena, "Sanırım bizi çok uzun bir yolculuk bekliyor," diye karşılık verdi.

"*Tintar*'a çok uzun bir yolculuk," diye ekledi Mişa ve sonra, her zaman bir cevabı olan, her zaman atılgan, hiçbir evlilik teklifini ya da yenilgiyi kabul etmemiş bağımsız bir kadın olan cesur kardeş kâtibim ağlamaya başladı.

"Brox," diye ağladı. "Muhtemelen ölmüştür."

"Kocanız mı?" diye sordu Catrin.

Mischa omuz silkti, gözleri ıslaktı. "O benim adamım. O bir başkent muhafızı." Ve Brox'un kısıtlı bir istilada hedef alınan binaları koruduğunu fark ettim. Ve kışlar boyunca Brox'la birlikte yaşamış, sonunda evlenme teklifini reddetmiş ama görünüşte onunla mutlu olan Mischa için üzüldüm, hınzır sırtışları ve gezinen elleriyle Levi'yi düşündüm. Sonra da bu yerde on kış boyunca tanıdığım insanları düşündüm. Hayatta kalmışlar mıydı? Sığınacak bir yer bulabildiler mi?

Bu düşünce bulaşıcıydı ve etrafımdaki herkes ağlamaya başladı. Helena da benimle aynı küçük şoku yaşadı, cesur Mischa'mız gözyaşları içinde garip bir görüntüyü. Gözlerimiz buluştu ve dudakları birbirine yapıştı.

"Sessiz ol!" dedi Quinn'e bağırان muhafız.

"Tristan. Bırak onları," dedi diğer gardiyan. Döndü ve kapı aralığından bize baktı. İlk düşündüğümde daha gençti ve yakışıklı bir yüzü vardı.

Gözlerinin Maureen'e takıldığı anı gördüm. Mürekkep rengi yanağını annesininkine bastırıyordu, onu görmüyordu ama o büyülenmişti. Zihnim bunu not aldı. Sonraki günlerimizin nasıl geçeceğini ama tutsaktık ve hiçbir avantajımız yoktu. Kendimi Maureen'in teyzesi olarak gören ve onu yedi yaşından beri tanıyan ben, onu asla tehlikeye atmazken, bu genç adamın ilgisini iyi bir şey olarak görmeden edemedim.

"Senin adın ne?" Gülümsemeye çalışarak sordum. Deli gibi görünüyor olmalıydım, yüzümde gözyaşları vardı, bir tarafım mavi mürekkeple lekelenmişti.

"Sessiz olun!" diye seslendi ilk muhafız.

Yakışıklı olan kendini ofisin dışına geri çekti. Ama o bunu yapmadan önce, gözlerini Maureen'imden ayırıp bana bakmasını izledim. Ve onun gözlerinde, evet, bir Tintarian katili gördüm, ama aynı zamanda az önce bir

Güzel bir kızdı ve onunla konuşmak istiyordu. Bana adını söyleyerek cevap vermek üzereydi.

Maureen'e dönüp baktığımda Helena'nın da bunu fark ettiğini gördüm ama gözleri endişeyle doluydu. Ve sonra, Helena'dan daha sonra, tüm kadınların endişelenmesi gereken o söylenmemiş şeyi, beliren ve asla gitmeyen o karanlık gölgeyi düşündüm.

"Biz rahibeyiz," diye mırıldandım ona. "Onlar dindar." Başını salladı ama yüz ifadesi hâlâ üzgündü.

Ses çıkarmadan onunla konuşmaya devam ettim. "Her şey yoluna girecek, akraba."

Birbirimizi sevmek için kullandığımız bir terimdi. İkimizin de kız kardeşi yoktu ve ikimiz de tatminsiz kocalara ve yıkılmış hayallere katlanmıştık. Mischa'yı bu kelimeyi kullanmaya davet etmiştik ve o da bazen kullanıyordu, ama başlangıçta sadece ikimiz vardık, ikimiz de geçmişleri olan yalnız kadınlar olarak karnımızı doyurmaya ve kâtiplik işiyle geçinmeye çalışıyor, hayatta küçük de olsa bir mutluluk bulmayı umuyorduk.

Bana zayıf, yukarı doğru bir ağız hareketi yaptı.

Rahibe rolümüzün soğuk bir teselli olduğunu biliyordum. Tintar'ın biraz vahşi bir halk olduğunu ve dinlerinin doğayı merkeze aldığını da biliyordum. Rodwin'in dindarlığı ve saflığı ya da Agnes'in bilgeliği ve becerikliliği gibi değildi. Ama genel olarak inanca karşı derin bir saygı duyduklarını da hissediyordum. River'a baktım. Onun Tintar hakkındaki bilgisine ihtiyacımız olacaktı.

Zihnim düşünmeye devam etti. Bir nehri geçen kış yolcusu gibiydik, buzun inceden çok kalın, kabarcıklıdan çok katı olmasını umuyorduk. Dikkatli hareket etmeliydik. Bu hile, ölümümüze karşı tek koruma olabilirdi. Haklı olarak izin verilmiş olsa bile, kederimizin bizi tüketmesine izin veremezdik.

"Quinn haklı," diye konuştum, boğuk gözyaşlarının biraz üzerinde, ama muhafızların dikkatini çekmeyecek kadar alçak sesle. "Mecbur kalmadıkça konuşmayın. Bir rahibe yakışmayacağını düşündüğünüz hiçbir şeyi yapmayın ya da söylemeyin. Bu rahibenin hilesi bizi hayatta tutan tek şey." Son cümleyi neredeyse hiç ses çıkarmadan söyledim.

River da sessizce, "Evet, kendimizi ele veremeyiz," dedi. "Ne olacak peki?" Catrin sordu.

"O bilmiyor," dedi Mischa, biraz kaba bir tavırla. "Hiçbirimiz bilmiyoruz." Ellerimi kaldırdım. "Yabancı olabiliriz ama hepsi Agnes'e yan yana hizmet ettiğimizi düşünüyor. Nazik olun. Nazikçe konuşun. Mahkûm arkadaşınızı önemsiyormuş gibi davranın lütfen." Mischa'ya doğru baktım. "Ve bir kenara

Bu rahibe oyununu devam ettirecek şekilde davranmaktan vazgeçin, şu anda cehennemde beraberiz. Birbirimize karşı iyi olalım. Ne olursa olsun."

Mischa Catrin'e koklar gibi baktı, Catrin bilmesede bu Mischa'nın bir özrüydü.

Mısır ipeğinden bukleleri ve bol kıvrımlarıyla arkadaşşıma baktım. Kendine has cüretkâr tavrıyla cezbediciydi ve zaman zaman huysuz olsa da kişiliğı hemen kendini affettirirdi. Helena ve Maureen gibi o da benim bu şehirdeki ailemdi. Onları neredeyse özgürlüğüm kadar uzun süredir tanıyordum. Ama üçümüzün aksine, Mischa'nın bir sevgilisi vardı. Biz tanışmadan bir kış önce, Helena'nın sefil kocası bir oğul beklemekten bıkmış, onu ve küçük Maureen'i terk etmişti. Benim gibi o da teknik olarak hâlâ evliydi. Hayatını Maureen'in yetiştirilmesine adanmıştı. Burada hepimizin ilişkileri ve dostlukları vardı ama tek bir erkek ve kan bağı olan kimse yoktu. Ama Mischa kışları Brox'la birlikte olmuştu. Onun hakkında sık sık şikâyetle bulunur, yatakta bencilleştiğini, kendi başının çaresine bakmadığını söylerdi. Ama bu dünyada daha kötü adamlar da vardı. Son derece kendine yeterli ve hoş görünümlü olan Mischa, Brox'u her an terk edebilir ya da yeni bir adamla tanışabilirdi. Ama yapmadı. Adam neşeli ve hatta nazikti.

O zaman bana karşı olan nezaketini düşündüm. Sonunda pansiyondan başka bir yerde kalacak param olduğunda, eşyalarımı bir eczanenin üstündeki odalara taşımama yardım etmişti. Geç saatlere kadar süren festival gecelerinden sonra hepimizi eve bırakmıştı. Geçen kış, Eccleston'ın kulelerine kar yağmaya başlamadan önce bir tavernada Mischa'yla birlikte olmuş, Brox'un gecikmesinden yakınırken onunla birlikte beklemiştim. Brox gelene kadar onunla kalacağıma ve içeceğime söz vermişim. Hâlâ üniformalı olan diğer başkent muhafızlarıyla birlikte içeri girmişti. Dudaklarını büzmüş Mischa'yı öptükten sonra arkadaşlarından birine döndü ve başını bana doğru eğerek, "Senin için fazla iyi olduğunu söylediğim kişi bu," dedi. Sonra Brox bana göz kırparak, "Bir dakika ona iyi davran, canım. Senin gibi görünen kadınların onun gibi erkeklere ayıracak zamanı olmaz." Maureen'in yaşındaymışım gibi kızardım ve Levi'ye kibarca gülümsemek için döndüm.

Daha fazla yas tutmamak için ellerimi yüzüme kapattım. Bu aşk . Thrush'la evlendiğimden beri aşık olmamıştım ama Levi hem bedenem hem de sözleriyle cömert davranmıştı. Bana yatağıma paylaşmanın nesinden hoşlandığını anlatmak için zaman ayırmış, yüzümü ve formumu övmüş, çoğu zaman romantizmin sınırlarını zorlamıştı. Sıradan aşıkların buna ihtiyacı yoktur ama o bunu yapmıştı.

ne olursa olsun. Ve bunu içtenlikle yaptı. Ve şimdi o öldü. Yüzlercesi de öyle. Ölçülü bir istila bir Tintarian terimiydi. Yeni esirlerimizin çakmaktaş yüzlü kaptanının dediği gibi, sadece yönetim organlarının vurulacağı anlamına geliyordu. Ama bu hâlâ bir istilaydı ve hâlâ Ecclestonluları katlediyorlardı. Ve bir kadından diğerine bakarken, hâlâ savaş esiri olduğumuzu düşündüm. Ve düşüncesizliğimin bizi ölümden daha kötü bir şeye mahkûm ettiğinden endişelenmeden edemiyordum.

OceanofPDF.com

4. Vagon

İnsanın kaos sonrası sahip olduğu düşünceler gibi bir tefekkür yoktur. Kaos yeniden yaşanır. Saatler geçtikçe durumumuzu düşündüm. Teker teker hepimiz yere oturduk. Ofisin dışındaki iki gardiyan kıpırdamadı. Dehşete rağmen üzerimize uyku çökmüştü. Artık gece yarısını geçmişti. Bağırışlar ve metalin metale çarpma sesleri dağılmış, yerini yürüyen ayak seslerine ve emirlere bırakmıştı. Şehirden uzaklaşmaya başlamışlardı. Duman kokusu şapelin içine kadar süzölmüştü ve bazı binaları yakmış olmaları gerektiğini fark ettim.

Güneş ışınları ilk kez ortaya çıktığında bizim için geri geldiler. Rahibin odasından çıkarılarak ön merdivenlere götüröldük. Birbirine yakın çıtaları olan büyük, üstü örtölmemiş ahşap bir araba kilisenin önündeki sokağa çekilmişti. Arabayı dört uyumsuz at çekiyordu: iki tavşan, bir doru ve bir alaca.

"Bu domuzlar için," diye homurdandı Mischa.

"Mahkumlar için vagonları yok," dedi Quinn. "Onları almıyorlar."

Eefa tekrar ağlamaya başladı.

Arkadaki kapak adamlardan biri tarafından aşağı çekildi ve domuzların vagonun içine girebileceğı bir rampa görevi gördü.

Toplanan askerlerin arasından yüzbaşı öne çıktı ve başını rampaya doğru salladı. "Devam edin. Tutsaklığı sen istedin."

Bunun domuzları kasaba götürmek için kullanılan bir vagon olduğuna dair öfkeli protestolar dudaklarımdan dököldü. Bu görüntü beni harekete geçirdi.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadım onlara. Hem rahip cübbemin hem de elbisemin eteklerini kaldırdım. İleri doğru yürüdüm ve bir ayağımyı rampanın kenarına koydum. Yukarıya, üniversitenin kulelerine baktım, birkaç saat önce kocamı ararken panik içinde baktığım scriptorium quill'i aradım. Kulelerin ötesinde, yükselen dumanı gördüm.

"Çabuk olun, madam," diye içini çekti kaptan.

Ona baktım ve yüzünde yorgunluk gördüm. Yorulmuştu. O da bana baktı.

Mahkûm arkadaşlarıma yaptığım ricayı hatırlayarak ve nazik olmaya çalışarak itaat ettim ve öne doğru eğildim, beceriksizce rampayı çıktım ve vagona bindim. Küçük değildi, ama dokuz kişiyle sıkışık .

Çıtalar tırmanmak için çok yüksekti ve yukarıdaki gökyüzü acımasız bir kaçış gibi görünüyordu. Aşağıya baktığımda Helena ve Mischa'nın rampaya yaklaştığını gördüm, Maureen de arkalarındaydı.

Eccleston sokakları arnavut kaldırımıdır. Kapak kapatılıp ağır bir kilitle sürgülendikten sonra, kafası tıraşlı adam öndeki küçük koltuğa tırmandı ve dizginleri salladı. Hepimiz kirli bir zemine atıldık, saman ve kurumuş çamur giysilerimize yapıştı. Şehrin içinden geçen yolculuk engebeli, ıssız ve rahibin ofisinde inzivaya çekilirken hayal ettiğimiz kâbusların bir teyidiydi. Özel evlerin ve işyerlerinin çoğunun üzerinden geçilmişti ama belediye binalarının hepsi bir zamanlar oldukları şeyin kararmış iskeletleriydi. Vergi tahsildarı ya da şerife ait her küçük ofis artık kullanılmış kibrit çöplerine benzeyen bir yığındı. Agnes şapellerinin beyaz taşları kül ve isle kararmıştı. Ve ateş insan kontrolüne uygun bir element olmadığı için, alevler popüler bir bira fabrikasına, şehrin tahıl ambarlarına ve üniversitelerin önemli bölümlerine doğru aç bir şekilde ilerlemişti. Zamanında kurtulamayanların cesetleri sokaklardaydı. Geçtiğimiz her kasaba meydanında, kiremitler boyunca dizilmiş, boğazları kulaktan kulağa kesilmiş bir dizi ölü adam vardı.

"Yargıçlar," dedi Helena. "Şerifler. Vergi memurları. Küçük ofislere yaptıkları buysa, Onlu Konsey'e ne yaptılar?"

Onlu Konsey, üç ilçeyi ve şehir dışındaki yedi maden bölgesini temsil etmek üzere seçilmiş meclis üyeleri idi. Çoğu en zengin madenci soylarından biri tarafından desteklenirdi. Eccleston'da onlar bizim krallarımızdı, her ne kadar eski monarşi geleneğinden vazgeçmiş olsak da.

"Hayal etmek istemiyorum," dedim sağ tarafımdaki ona doğru eğilerek. Onun yanında Maureen ve vagonun sürücü koltuğuna yakın köşesinde, Maureen'in diğer tarafında Mischa vardı. Mischa Maureen'e iyi olup olmadığını, en son ne zaman yemek yediğini soruyordu. Maureen'i konuşturmaya ve dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Sık sık Mischa ve benim birlikte Maureen'in babasızlığını telafi ettiğimizi düşünmek hoşuma giderdi. Kesinlikle tanıdığım en sevgi dolu anneye sahipti, kendi annemden çok daha sıcak ve anlayışlıydı, ailemizin Perpatane toplumunun geri kalanına nasıl görüldüğüyle meşguldü.

Arkamızdaki adamlar yaya ve sabit bir tempoda yürüyorlardı. Bazıları bizi izlerken ben de onları izledim. Onların ilk savaş esirleri olduğumuzu tahmin ediyordum. Henüz bizi ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Biz de ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Onları tanımak için. Tintarian askerlerinden oluşan daha büyük birliklerle karşılaştık, düzenli bir şekilde yürüyorlardı, bazıları yüz adam kadar büyük olmalıydı. Bizi esir alanların aksine, zırhlarının altına zincir zırh giymişlerdi, hepsi miğferliydi ve yaklaşık üçte biri at sırtındaydı.

"Bunlar farklı görünüyor," dedi Quinn.

Sol tarafımdaki ona baktım. Benden bir el kadar uzundu ve ben kısa boylu bir kadın değildim. "Görüyorum. Daha az zırh. Asker olmadıklarını mı düşünüyorsun?"

"Merak ediyorum. Lider 'biz *tedarikçiyiz*' dedi."

"Öyle mi yaptı?" River eğilip Quinn'in diğer tarafında durarak sordu. "Evet," diye cevap verdi kız kardeşi. "Bu önemli mi?"

"Sanırım öyle. Onları sadece bir kez üniversiteden bir tarihçiyle konuşurken duymuştum. Bir akşam yemeği partisiydi. Hatırlıyor musun canım, komşularımızın kızının nişan partisiydi ve First Üniversitesi'ndeki herkesi tanıyorlar-"

"River," dedi Quinn, biraz ters bir ifadeyle.

Bu değiş tokuşu fark ettim, Quinn ikisinden daha pratik zekaya sahipken, River meraklı entelektüeldi.

"Ah, doğru. Bu adam bana onlardan bahsetti. Kıta askeri tarihi hakkında çok şey biliyordu. Orduda olmalarına rağmen tam olarak asker sayılmazlar. Köpekbalığı Kralı tarafından seçilen küçük bir asker birliği ve insanlar onların onun dişleri gibi davrandığını söylüyor. Bir şeyi ısırmak istediğinde Tedarikçiler'i kullanır. Tintar acımasızdır. Köpekbalığı Kralı ise başlı başına bir dehşet. Eğer bir şey istiyorsa, gidip onu alırlar. Politik olarak ağırlığını koymak isterse, düşmanlarının sevdiklerini kaçırıp fidye için tutarlar. Kuzey sınırlarındaki hain Hintercliff sıradağları yüzünden Dümenci klanlarıyla sürekli savaş halinde olduklarını biliyorsunuz. Neyin kime ait olduğu konusunda asla anlaşılamazlar. Ve Dümenciler siper savaşlarıyla tanınırlar. Tüm o vadiler ve patikalar arasında fethedilmeleri zordur. Geçtiğimiz birkaç kış, Tedarikçiler Dümencilerin bölgesine gizlice girmiş ve orada günlerce gizlice kamp kurarak bir yerleşim yerinin su kaynağını bulup zehirlemişlerdi. Tintar'a bulaşan her ülke eninde sonunda Tedarikçiler'le karşılaşacaktır. Düşman kamplarına sabotaj düzenlerler. Suikast düzenlerler. Buraya sadece Tintar ordusuna yardım etmek için değil, belirli bir nedenle gönderilmiş olabilirler."

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi Quinn. "Esir almamasıyla bilinen bir ordu tarafından esir alınıyor olmamız yeterince endişe verici. Şimdi de siz

sevgili kardeşim, Tintarian'ın seçkin savaşçıları tarafından kaçıırıldığımızı söyle." Helena vardı katıldı ile Mischa içinde dikkat dağıtıcı onu Kızım Sabahın kaçır olduğuna dair konuşmalarla.

Kız kardeşlerle konuştum. "Bunu üçümüz arasında tutalım derim. Duygular zaten çok yüksek. Diğerlerinin bilmesine gerek yok. Bu iyi bir plan gibi görünüyor mu? Yoksa hepimiz bilgilendirilmeli miyiz?"

"Sen doğuştan bir generalsın, Edie," dedi River.

Quinn gözlerini kısarak dumanlı karanlığa baktı. "Ve o haklı. Bakalım günün geri kalanı nasıl geçecek. Onlarla birlikte yönümüzü bulmamız gerekiyor."

"İyi birer esir olabilirler. Canavar da olabilirler," dedi River.

İkimiz de yakışıklı yüzlü genç muhafızın Maureen'i fark ettiğini fark ettiğimizde Helena'nın rahibin odasında duyduğu endişeyi düşündüm.

"Ben de bunu düşünüyorum," dedim, kelimelerim iki kat sessizleşmişti. "Özellikle de Catrin ve Maureen için. İkisi de çok genç ve güzeller. Eefa da on altı yaşından büyük olamaz."

"Şapelde söylediklerinizi tekrarlayacağım," dedi Quinn. "Birlikte durmalıyız. Tutsaklığımızda ve rolümüzde birlik olmalıyız."

"İyi dedin," diye ekledi kız kardeşi.

Tahta çıtaların arasından arkamızdaki sokağa baktım ve liderin arabanın yanında yürüdüğünü gördüm. Bizi duymuş muydu? Bakışları yukarı kaydı ve benimkilerle buluştu. Yüzümün dışarıda kalan yarısını içeri çekmeliydim ama yapmadım. Yine onun zarif görünümlü kaşlarını fark ettim. Sabahın erken karanlığında, uzaktaki sönmekte olan ateşlerin gül parıltısı zayıf yüzünde titreyirken, Rodwin'in kutsal kitaplarının resimli bir versiyonundaki bir şeytana benziyordu. Aziz'in öğretileri, günahkârların ahiret hayatlarını uzak bir diyarda zalim bir iblis halkının hizmetkârları olarak geçireceklerini iddia ediyordu. Çizimlerde her zaman ince ve keskin hatlı olarak resmedilirlerdi. O ve ben uzunca bir süre birbirimize baktık, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Sonra gözlerini kapadı ve yavaşça açarak yanımdan sokağa doğru baktı. Onun ilgisini kaybetmişim.

Yıkılmış kapılardan geçerek şehirden ayrılırken ayakta kaldık. Arabadaki yerimizi gözden geçirdim, hepimiz istersek oturabileceğimiz ne kadar yer olduğunu kabaca tahmin ettim ve bunun rahat olmayacağına karar verdim. Acaba vardiyalı olarak oturup kalkmayı mı önersem diye düşündüm. Arnavut kaldırımını yerini toprak yola bıraktığında bile, sağa sola savrulmamak için ahşap çıtalara iki elle tutunmak gerekiyordu.

Eefa burnunu çekiyor, annesi onu susturuyordu. Catrin çoktan oturmaya karar vermiş, döşeme tahtalarının neredeyse dörtte birini kaplamıştı.

"Kim dinlenmek ister?" Dedim, sesim fısıltının biraz üzerindeydi. Hepsi bana baktı.

Devam ettim. "Yerimiz sınırlı ve yaya olarak Tintar'a ulaşmanın ne kadar süreceğini tanrılar bilir. Vardiyalı olarak oturmalıyız. Ben henüz yorulmadım." Bu bir yalandı ama Eefa ya da Catrin'den daha fazla ayakta kalabilecek duygusal güce sahip olduğumu hissediyordum.

"Bu bir plan," dedi Helena.

"Katılıyorum," dedi Bronwyn.

Maureen, Bronwyn, Eefa ve River Catrin'le birlikte oturarak vagon tabanının neredeyse tamamını gasp ettiler. Mischa, Helena, Quinn ve ben ayakta kaldık, her birimiz kafesin dört köşesine itildik. Çünkü bu bir kafesti. Bu beni vagonun arkasına daha da yaklaştırdı. Şimdi yürüyen birliğin karşısında duruyordum. Onların diğer Tintarian askerlerine selam vermelerini ya da başlarını sallamalarını izledim. Diğer askerler bizim vagona yan gözle bakıyorlardı, sanki onu beyaz cüppeli kadınlarla dolu bulmayı beklemiyorlarmış gibi.

"Yine," diye fısıldadı Quinn, adamlara en yakın diğer köşede durduğu yerden sadece bana. "Bundan hoşlanmadığımı söylüyorum. Diğer askerlerin bize nasıl baktığını görüyorsun. Bir şeyler . Kavrayamadığım bir faktör."

"Beni daha az kızgın hissettiriyorsun," diye cevap verdim. "Ben de görüyorum." Tekrar sokağa baktım ve kaptanı buldum. Ve yine gözleri benimkileri buldu, bakışları açık ve değerlendirciydi, sanki yüzümün şeklini hafızasına kazıyormuş gibi, sanki beni ve aceleyle giydiğim beyaz cübbemi, mürekkep lekeli mavi yanağımı görmüş gibi. Bu kez arkasını dönen bendim.

OceanofPDF.com

5. Fısıltılar

"Nakliye arabası nerede?" diye sordu yüzbaşı, elleri kalçalarında, yolun kenarındaki halka açık otostop direklerine bakarak. Yirmi gri at, eyerleri ve dolu heybeleriyle direklere bağlanmıştı ama araç yoktu.

Şehri, maden bölgelerinden birine giden geniş bir tozlu yol boyunca terk etmiş, sayıları her iki yanımıza da yayılmış olan ve hepsi de Eccleston kapılarından düzen içinde akan diğer Tintarian asker birliklerine katılmıştık. Dört atın çektiği bir arabada on, yaya olarak da on dokuz kişiden oluşan bölüğümüz, hızlı adımlarla yürüyen süvari ve piyade birliklerinin gerisinde kalmıştı.

"Bu süvariler her şeyin kendilerinin olduğunu sanıyor," dedi gümüş saçlı bir adam, Mischa'dan daha yaşlı görünmemesine rağmen. "Her zaman diğer birliklerin erzakını kendi erzaklarına katarlar. Onlar olduğunu biliyorum."

Kaptanın omuzları çökmüştü. Uykuyla savaştığını görebiliyordum. "Amacımızın ne olduğunu biliyorlar. Onların bizim grilerimiz olduğunu biliyorlardı. Neden-"

"Çünkü onlar lanet olası piçler," dedi kafası tıraşlı adam, sürücü koltuğundan sıçrayıp atlardan birine doğru yürüdü ve kulağına bir şeyler mırıldandı.

Perch adındaki adam, "Domuz kulübesinin sadece geçici olması gerekiyordu," dedi.

Gümüş saçlı adam, "Hepsini zor taşıyor," dedi.

"Fletch, haklısın," dedi kaptan, sesi çıkmadan. Sonra, daha çok kendi kendine, "Herkes bir Tedarikçinin griye bindiğini bilir. O nakliye vagonunun bizim olduğunu düşünmezler mi?"

"Bir dahaki sefere ismimizi yan tarafa yazarız," dedi kel adam atından inip kaptana doğru yürürken.

"Thatcher," dedi yüzbaşı, adı Thatcher olması gereken kel adama yaklaşıp. Sesi alçaktı ama diğer Procurer'ların süvarileri lanetleyen sesarasında yine de duyabiliyordum. "Sen benim için bir kardeş gibisin. Ve şu anda, bir kardeş gibi, başımın belasısın dostum." Thatcher'ın sırtı bana dönüktü ama gülümsediğini görebiliyordum. Sesi de alçaktı. "Dokuz kadını Hinnom'a götürdüğümüze inanabiliyor musun? Ya kızacak ya da gülecek ve *kardeşim*, neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Kralınızın adını bu kadar aşına bir şekilde anmayın." Liderin sesi sert olmaktan çok yorgundu.

"Sana Alric dememize izin verdin."

Alric, diye düşündüm. Perch denen adam şapelde böyle söylemişti. Geçtiğimiz bin küsur kış boyunca, ticaretin sıklaşması ve henüz sahipsiz toprakların keşfedilmeye devam edilmesiyle birlikte, kıta ortak bir dil benimsemişti. Sadece yazılanlar kendi ülkelerinin dilinde kaleme alınıyor, Mischa ve benim gibi yazarlar da her zaman çeviri işi yapıyorlardı. Bu yüzden, bizi esir alanları çoğunlukla anlayabilsek de, bize tamamen yabancı olan gelenekleri ve terimleri vardı. Alric adını ya da sözcüğünü hiç duymamıştım.

"Ben," diye cevap veriyordu lider Thatcher'a, hâlâ alçak sesle, "bilinen dünyanın en güçlü krallarından biri değilim. Beni takip eden sadece on dokuz kişi var."

"En iyi on dokuz," dedi en uzun boylu ve uzun saçlı olan Perch, şimdi hepsi atlarına yem torbaları sunan birliğin geri kalanından ayrılarak.

"Onları fazla beslemeyin," dedi lider omzunun üzerinden konuşarak. "Bu bize yetecek kadar olmalı. Dönüş yolunda ne kadar taze otlarla karşılaşacağımızı bilmiyorum."

"Bahar geldi. Bize bir olmaz," dedi Perch ve göğüs zırhının içinden bir parça kurutulmuş et çıkarıp dişleriyle bir parça kopardı. Kurutulmuş eti Thatcher'a doğru tuttu.

Thatcher kurutulmuş eti aldı ve kendisi için bir ısırık kopardı. Onu lidere doğru tuttu.

Lider başını salladı. "Bu bütün gün Perch'in gömleklerindeydi."

"Yani?" dedi Perch. "Bu aynı zamanda iyi şans getirir. Bunu biliyorsun, değil mi? Kaderler savaşta senin için gelirse ve açlarsa, ruhun yerine bir adaktır. Bunu sana hiç söylemediler mi? Büyürken ailen tarafından değil mi? Eğitim subaylarınız?" Thatcher ile liderin arasına baktı ve iki adamın da aynı yaşta orduya katıldığını anladım.

"Tadı güzel," dedi Thatcher lidere ve sonra Perch'e döndü. "Hayır. Bizim komutanlarımız, pipilerinde bir tılsım olmadan gece işeyemeyen aptal balıkçılar değillerdi. Alric'in ailesi de öyle. Onlar sağduyulu olmak zorunda olan demirciler, yoksa kendilerini diri diri yakarlar. Tıpkı beni pratik olmayı ve kurtları çekmemek için bokumu ormana gömmeyi öğreten Dümenciler tarafından yetiştirildiğim gibi."

Kendi bokum için bok tanrısına dua ediyorum. Başka kimse senin saçmalıklarına inanmıyor. Sadece aptal balıkçılar."

Perch omuz silkti. "Ailemin soyundan tek bir kişi bile boğulmadı çünkü ölümlü insanın etrafındaki dünyanın tamamını anlayamayacağına saygı duyuyoruz. Ayrıca, çılgınca görünse bile, buna geleneklere saygı duymak denir."

"İkinizin de kullandığı dil korkunç," dedi kaptan ama kızgınlıkla değil. Onunla Perch ve Thatcher adlı iki adam arasındaki ilişkiyi merak ettim. Procurer olmanın dışında bir bağları varmış gibi görünüyordu. Ve lider, bu ikisine karşı pek hoşgörülü olmasa da, onlarla konuşurken daha az resmi bir havası var gibiydi.

Kel Thatcher kıkırdadı. "Bazen içtikten sonra kullandığınız dilin aynısı."

"Alric içtiği zaman sarhoş olmaz," dedi Perch. "Sadece kışını rahatlatır."

Şimdi adının Alric olduğunu anladığım lider, "Bizi bağışlayın," diye iç geçirdi ve dönüp otağdaki gri atlardan birine doğru yürüdü. Elini atın ön dizginine koyup alnını yanağına dayamasını izledim. Şapelde muhafızlarımız olan iki genç adam yanımızdan geçti. Yakışıklı oğlanın atından inip arabada Maureen'i aramasını, onu başını tahta bir çıtaya yaslamış uyurken bulmasını ve yüzüne daha yakından bakmak için kısa bir süre duraklamasını izledim. Daha katı olan Tristan adındaki kişi bize doğru bakmadı.

"Quinn," dedim Perch ve Thatcher bineklerine bakmak için liderlerine katıldıklarında. "Bunu duydun mu? Sanırım daha büyük bir araba onları bekliyordu. Bizi değilse bile birini kaçıracaklardı."

"Evet," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bir anlamı var."

Her asker atına bindikten ve Thatcher atını arabanın arkasına bağladıktan sonra, hala eyerini giymiş olarak, daha hızlı bir birlik olarak geniş tozlu yoldan aşağı döndük. Bu kez dört koşumlu atımız atlılara ayak uydurmak için hızlandı ve Eccleston'ın taş sokaklarına kıyasla yolların daha düzgün yüzeylerine rağmen hız, oturan beş kadını itip kakarak uyandırdı. Güneş gökyüzünde yükseldi, ufuk Eccleston'dan gelen dumanla bulanıklaştı ve daha yüksek bir noktaya ulaştığında ne kadar sıcak olacağını tahmin etmeye başladım. Mevsim ilkbahar ve hava berrak olsa da, kış mevsimini çoktan geride bırakmıştık ve öğle güneşi tenimizi ısıtıyordu.

bir soru geldi. "River, Tintar'da hava ?"

Sarsılarak uyandı ama tekrar fikri sorulduğunda aydınlandı. Coşkusunu öğrencilere aktaran hoş bir öğretmen olmalıydı. "Eccleston gibi onların da dört mevsimi var ama her biri bizimkinden daha farklı. İmparatorlukları kıta kıyı şeridi boyunca kurulduğu için ilkbaharları sıcak ve nemli olabiliyor ve liman kentlerini deniz fırtınaları vuruyor. Yazları daha da sıcak ve nemli, hatta kuzeyde sıradağlara yakın yerlerde bile sıcak oluyor. Sonbahar duyduğum tek keyifli mevsim çünkü ılıman bir hava var ve içkilerinin çoğunu o mevsimde üretiliyorlar. Dinleri için birçok kutlama var. Sonra kışları sert geçer ve kısa ama acıdır. Seyahat etmek bile tehlikeli."

"Tintar'ın başkentinin adı neydi? Bizi oraya mı götürüyorlar? Orası olmalı. Eğer gerçekten Edie'nin önerdiği şeyi yapacaklarsa ve bizi fidye için tutarak yenilenmiş bir ticaret anlaşması için takas yapmaya çalışacaklarsa." Mischa sordu.

"Nasıl da hayal kırıklığına ," dedi Eefa acı acı. "Sesini alçalt," diye soludu Catrin.

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye karşılık verdi Eefa.

"Kızım, rahat ol," diye uyardı Bronwyn. "Bizi ifşa etmeni istemiyor."

"Niye endişelensin ki?" diye cevap verdi Eefa, ama bu kez daha alçak bir sesle.

"O bir Tigon. Onu geri almak için Tintar'a gerçekten para ödeyecekler."

Huysuz kız muhtemelen haklıydı.

"Saat saat ilerlemeliyiz," diye araya girdim, Catrin incinmiş bir ifadeyle Eefa'ya cevap vermeden önce. "Ne yapacaklarını bilmiyoruz ve bilmeye de başlayamayız."

Helena ve Quinn ben konuşurken başlarını salladılar.

"Merak etmek bizi delirtecek. Bu adamlar ve Tintar hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeye odaklanalım. Ve mümkün olduğunca onların konuşmalarını dinlemeye çalışalım."

River, "Aklıma gelen her Tintarian'ı ezbere okuyabilirim," diye gönüllü oldu.

"Evet," dedi Helena. "River bize kültürleri hakkında bilgi verebilir. Artık Eccleston'da değiliz. Bu iyi bir fikir. Ve bizi meşgul edecek."

"Ne kadar çok şey bilirsek, ne yapmamız gerektiğine karar verirken o kadar donanımlı oluruz. Belki de kaçma girişimi bile kendini gösterecektir."

Eefa, "Biz onu ne zaman sorumlu yaptık?" diye somurttu.

Ağzımı bir şey söylemek istemekten çok şaşkınlıkla açtım.

"Bilmiyorum," dedi Quinn. "Sanırım o batıl inançlı katiller bizi bağışlasın diye bize rahibe kıyafeti giydirmeyi düşündüğünde onu ciddiye almaya başladım."

"Ve kendini önümüze koyup yirmi kılıçla yüzleştğinde," dedi River.

Catrin bana doğru bakarak, "Edie sanki sorumluluk onda olmalı," diye mırıldandı. Gülümsemesi titriyordu ve zenginlik ve güvenlik içinde büyümüş biri olarak bunun onun için ne kadar korkutucu olduğunu düşündüm.

"Yazıhanenin sorumlusu o. Baş kâtip o," diye açıkladı Maureen.

"Sorumlu olmak istemiyorum," dedim. "Sadece korkularımızın altında ezilmemizi istemiyorum. Şimdi panik yapmanın zamanı değil. Buna bir çözüm bulmamızı istiyorum. Hayatta kalmamızı istiyorum."

Bronwyn kızına, "Evet, planımız bu," dedi. "Hayatta kalacağız."

Aralarında bir bakış geçti; Eefa kızgın, Bronwyn ise yenilmiş görünüyordu.

"Eefa, kaç ?" diye sordum. "On altı. Neden?"

Maureen'e doğru işaret ettim. "Ve Maureen on yedi yaşında. Eğer sorarlarsa, ikiniz de reşit olduğunuzu söylemelisiniz. Rahibeler genellikle çocuk değildir."

"Ben çocuk değilim," dedi Eefa.

"Yasal bir şekilde demek istiyor kızım," dedi Bronwyn ve sesinde savaş esiri olmamızla ilgisi olmayan bir çaresizlik notası vardı.

"Senin için genç kızlar var," dedi Helena, ağzını kulağıma dayayarak.

Bronwyn ve Eefa'nın konuşma sesleri arasında ona döndüm, "Bizim kızla işiniz biraz daha kolay."

Bronwyn'i destekleyen kızına başımı sallayarak, "Eefa, bu sadece senin ve benim için daha az soruya yol açacak," dedim.

Helena nefesini verdi ve yüzünü tamamen benimkine çevirdi. "Onun için endişeleniyorum. Her geçen gün daha da rahatlıyor."

"Evet, yeğenim çok güzel."

"Catrin ve Mischa da öyle. Ve sen de öylesin!"

"Kendini yok sayma."

Eğlenmiş gibi görünmeye çalışıyordu ama ağlamamak için kendini zor tuttuğu da belliydi.

O zaman takınmak istediği ciddi tavrı kendime kabul ettirdim. "Şapelde de söylediğim gibi. Onlar din adamları. Sözde dini görevimiz nedeniyle bize karşı bir şey yapacaklarını sanmıyorum. Bu dine saygısızlık olur. Eğer kendimizi en kötü durumda bulursak, Maureen'i kurtarmak için onlara kendimi sunacağım. Mischa da öyle."

Helena'nın gözleri parlamaya başladı. Güneş yükseldikçe arkadaşımın zarif kemik yapısını ve sıcak, kahverengi gözlerini daha net seçebiliyordum.

Devam ettim. "O benim asla sahip olamayacağım kızım gibi. Bunca zamandır senin arkadaşın olmak benim için bir onurdu, onun büyümesinin bir parçası olmak ise iki kat daha büyük bir onur."

"Korkudan boyun eğmemizi istemiyorsunuz ama büyük konuşmalar yapıyorsunuz."

"Özür dilerim." dedim.

"Özür dileme. Sen olmasaydın hepimiz ölmüş olurduk. Ama ben korkuyorum."

"Bütün gece altıma işeyecek gibi hissettim. Bu botların içinde titriyorum.

Yaklaşık dört saat içinde ısınacak olan botlar. Şimdiden çok pis hissediyorum ve yakında banyo yapacağımızdan şüpheliyim. Bu kesinlikle dehşet verici.

Birçok nedenden ötürü." "Ne fısıldaşıyorsunuz?" Mischa hâlâ uykulu bir şekilde oturan Maureen'in üzerine basarak homurdandı. Quinn'e doğru bakarak River ve Catrin'e uyurken hiçbir şeyi kaçırmadıklarını söyledi. Bronwyn ve Eefa hâlâ tartışıyorlardı ama ikisi de hâlâ uykulu olduğu için tartışmaları yatışmıştı. Bize dönerek, "Şu adamların konuştuklarını duydunuz mu? Birini kaçırmayı planlıyorlardı ama bizi değil."

Başımı salladım. Quinn, River ve benim konuştuklarımızı en yakın iki arkadaşıma anlatmak istiyordum ama Helena sadece korktuğunu söylemişti. Onlara yakında, hepimiz tutsaklık durumumuzu tamamen kabullendiğimizde anlatacaktım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

6. Dövmе

Beklediğimiz gibi, bahar güneşi başımızın üzerinde parlıyordu. Biz dört kâtip, artık kirlenmiş olan rahip cüppelerimizin altında hâlâ önlüklerimizi giyyorduk. Onları birbirine bağlamayı ve vagonun bir tarafından diğer tarafına geçirmeyi başardık ama bu sadece alanın büyük bir kısmını örtüyordu. Günün ilerleyen saatlerinde, dinlenme sırası bana gelmemiştі ve kendimi güneşin altında duracak şekilde konumlandırmıştım. Arkamda herkes yerde dinleniyor ya da önlüklerin altında birbirlerine yaslanıyordu. Uyanık olan tek kişi bendim. Hiçbir pozisyonda dinlenemiyordum. Ayrıca tamamen güneş ışığı altında olan tek kişi de bendim. Rahip cübbelerini kullanabilirdik ama bu öneriyi reddetmiştik. Rol yaparken, rol yapan kişinin yapacağı son şey kılık değiştirmektir.

Arabanın her iki yanında ikişer adam vardı ve ikisi önde, bölüğün geri kalanı arkada gidiyordu. Birkaç saatte bir yer değiştirdiklerini fark ettim. Yemek ya da içmek için durmadılar. Bazıları heybelerinden kuru et çıkarıyor ya da mataralarından yudum yudum içiyordu. Yakında karnımızın doyması için dua ettim. Görünüşe göre amaç mümkün olduğunca çok yol kat etmektі.

Tenime yayılan pembeliği hissederek ve çil sayımı arttırmak istemeyerek arkamı döndüm ve güneşe çıtaların arasından diğer tarafımı sundum. Gözlerim kaptaninkilerle buluştu. Görünüşe göre vagonun bu tarafında nöbet tutuyordu. Ne zamandır oradaydı?

"Sizin için gölge yok mu rahibe?" diye sordu gözlerini kırpmadan, bakışları gerilmiş önlüklerden bana dönüyordu.

"Güneşe aldırmiyorum," dedim. Gözlerimi kaçırmamaya çalıştım.

"Bir rahibenin önlüğe ne ihtiyacı olabilir ki?" Ses tonu sıkıcıydı, tıpkı her zamanki hali gibi yüzü gibi. Ama gözleri tetikteydi.

Rodwin tarikatındaki bir din adamı gibi yoksulları beslediğimizi söylemek için ağzımı açtım ama Mischa ve benimkilerin her yerinde mavi ve siyah mürekkep vardı, Helena ve Maureen'inkiler ise el yazmalarını aydınlatmak için kullanılan renklerle doluydu.

Her zaman hayalperest bir çocuk olmuştum. Ailem yalancı olduğumu söylerdi. Belki de öyleydim. Ama zeki bir çocuğu kendi haline bıraktığınızda, kendini bir şeye adanmak zorunda kalır. Ben de kendimi kitaplara adadım. Rodwin'in öğretileri ya da Rodwin'in öğretileri üzerine yazılmış denemeler dışında bulabildiğim her şeyi okudum. Pek çok hikâye evde kadar günah sayılırdı ama dindar babam macera severdi. Kesmiştim

ve daha sonra diğer seküler metinlere ve tarihlere geçtim. Perpatane'nin başkenti Apollon'un doğru bölgelerinde, doğru dükkanlarda gerçekten iyi kitaplar, romanlar bulabilirdiniz. Gençliğimde, pazar günlerinde bir ya da iki saat dolaşmama izin verildiğinde, bu dükkanları buldum. Kral tarafından maaşa bağlanmış bir rahibin çocuğu olarak küçük bir harçlığım vardı. Varlıklı bir aileden gelmiyordum ama rahattık, babam ruhban sınıfında saygın biriydi. Bütün paramı kitaplara harcardım.

Eccleston'daki kitapların haddi hesabı yoktu. İnançla ilgili olmadığı sürece karşıma çıkan her uygun fiyatlı kitabı okudum. Kıtanın çoğu yerinde matbaa yaygın değildi ve kitaplar pahalı olmaya devam ediyordu, bu yüzden kâtiplere ve yazmanlara her zaman iş vardı. Ancak Eccleston eğitimin şehir devletiydi ve herhangi bir şehirden daha fazla matbaamız ve kitapçımız vardı. Eccleston'da bir halk kütüphanesi bile vardı ama bir kitaba zarar verdiğinizde yüksek cezalar ödüyordunuz.

Dört kişilik küçük ailemiz, içimizden birinin eline geçen her kitabı paylaşırdı. Helena ve ben hemen arkadaş olmuştuk, her ikimiz de aynı zamanda yazımevinde işe alınmıştık. Komşu bir kadına küçük Maureen'e bakması için para ödüyor, kendisi de onlara destek olmak için ışıkçılık yapıyordu. Birbirimizle kitaplarımızı paylaşmıştık. Bir kış sonra Mischa işe alındı ve kitap sevgisi onu bize sevdirdi. Sonunda, kitaplar sayesinde bir tür aile olmuştuk; ben kaçak bir eş, Helena Maureen terk edilmiş bir anne-kız ve Mischa da bağımsız olmaya kararlıydı. Üç küçük evimizin her birinde bulunan üç küçük kitaplığımızı düşündüm ve iç çektim. Şimdi bunu düşünemezdim.

Hayal gücü olan ve okumayı seven bir kadın olarak bir hikâye anlatabilirdim. Sağ elimin üzerinde duran sol elime baktım, her ikisi de tahta bir çitayı tutuyordu, yanağım, şimdi bulaşmış olan üç mavi çizgi, onların üzerinde duruyordu.

"Önlüklerdeki mürekkebi gördünüz mü?" Kaptana sordum. Gözlerini kırptırdı.

Bunu evet olarak kabul edip sol elimi çitaların arasından uzattım. Sırtında, neredeyse tamamını kaplayan mavi bir düğünçiçeği dövmesi vardı. "Birbirimizi sık sık Aziz Agnes'i onurlandıran kutsal sembollerle işaretleriz. Bu çiçeğin bizim için bir anlamı var çünkü her bir çiçeği yüzden fazla taç yaprağı barındırabiliyor. Agnes günlüklerinde bunun en sevdiği çiçek olduğunu yazmıştır. Çünkü zihinlerimiz çoklukları barındırabilir." Deri için kullanılan mürekkep ile yazı ve resim için kullanılan mürekkep arasındaki farkı bilmediğini umuyordum. Ayrıca umarım

pragmatik azizenin günlüklerine aşına değildi, çünkü sözleri her zaman endüstri ve öğrenimin neşeli onayları olsa da, en sevdiği çiçeği dahil ettiğinden şüpheliydim.

Otuzuncu kışında, Mischa boynunun yan tarafına güve dövmesi yaptırmış yirmi bir yaşında inatçı bir kadın olarak scriptorium'a geldiğinde, onunla birlikte dövmecisini görmeye gittim. Teninin her yerinde her renk mürekkep olan dilsiz bir kadının sol avucumun içine küçük bir tüy kalem işaretlemesine izin verdim. Kolayca saklanabilecek bir şey yaptıracağımı düşünmüştüm ama boşunaymış. Çünkü küçük tüy kalemime bakmayı sevdiğimi fark ettim. O yaşta, zaman yüzüme çizgiler koyabiliyorsa, ben de vücuduma koyabilirim diye düşünmüştüm. Böylece sol kolumda, omzumdan parmak eklemlerime kadar, bazıları Helena ve Maureen tarafından, bazıları da dilsiz kadın tarafından tasarlanmış mavi renkli botanik resimler vardı. En acı verici olanı sol elimin arkasıydı. Ama benim favorimdi. Ve Thrush bundan nefret ederdi. Kaptanın gözleri hafifçe kıpırdadı. Ağzıma doğru eğildiklerini ve konuşmamı izlediklerini gördüm. Ama hâlâ o keskinliği koruyorlardı.

Donuk bakışları karşısında telaşlanarak, "Tintar'da ranunculi var mı?" diye sordum. Kaşlarının arasındaki iki çizgi derinleşti. "Ne?"

"Çiçek mi? Dügünçiçeği çiçeği mi?"

"Hiçbir fikrim yok, madam." Gözleri tekrar benimkilere dönmüştü. Tam gözlerini neredeyse hiç kırpmadığından emin anda kırptı ve "Ne kadar yukarı çıkıyor?" diye sordu.

"Ne ne kadar uzağa gider?"

Gururlu ağzının köşesinde ufak bir hareket vardı. Bu Alric'in gülümsemediğini ve gülmediğini tahmin ediyordum. Bildiğim kadarıyla bu onun sırtıtmaktan anladığı şey olabilirdi. "Dövmen," dedi sonunda. "Ne kadar yukarı çıkıyor? Gördüğüm kadarıyla orada senin Dügünçiçeği'nden daha fazlası var. Bunlar eğreltiotu yaprakları mı?" Cübbenin altında, kâtip elbisemin kollarını yukarı itmiştim. Hepimiz güneşin altında terliyorduk ve cübbenin kolu dirseğimin kıvrımına düşmüştü. Sol koluma sarılmış eğrelti otları sergileniyordu. baktım. Kestane kahvesi dalgalarımı, kafa derimdeki ağrıyı hafifletmek için örgü taşlarından indirmiştim ama saçlarım terden enseme başlamıştı. Beyaz cübbem artık kir içindeydi.

Kendimden ona doğru baktım ve gözlerinde bir meydan okuma gördüm.

"Ayrıca," diye devam etti, "çok okumuş bir adam değilim, ama seyahat eden biriyim. Aziz Agnes'in her zaman sağduyulu bir aziz olduğunu anlamışımdır. Sembollerin değil."

İşte o zaman rahibe olduğumuza inanmadığını anladım. Eğer inanmışsa bile, savaş alanından uzakta geçirdiği zaman ona düşünme fırsatı vermişti ve bizim rahip olmadığımızdan şüpheleniyordu. Agnes'in eğretili otları için kullandığı anlamı önermeli miydim? Mürekkepli önlüklerle ilgili yaratıcı açıklamamın iyi olduğunu düşünmüştüm ama o benden bir adım öndeydi.

"Kilisede de söylediğim gibi," diyordu, "Ecclestonlular dinsiz bir halktır."

Sinirli bir şekilde cevap vermek istedim ama kibarca "Cevap vermemi mi istediniz?" diye sordum.

"Ne kadar uzağa gidiyor? Evet. Eğer bana söylemek istersen."

Ağzım konuşmak için açıldı ve gözlerinin tekrar ağzıma döndüğünü gördüm. Çılgın bir güzel değildim ama bir duvar çiçeği de değildim. Ve hayatımda beni karşı konulmaz bulan erkekler olmuştu. Bir tutam öz farkındalığa sahip her güzel kadın kendisi hakkında bunu anlar. Sizi delicesine arzulayan erkekler vardır ama bir sonraki tanıştığınız erkek size bakmadan yanınızdan geçip gidebilir. Benim yaşımdayken, bu ilk türden bir erkekle tanıştığımı anlamıştım. Evet, gözlerinde sıcaklık vardı. Zihni ne kadar korunaklı, yüzü ne kadar sakın olursa olsun, o hâlâ bir erkekti.

Ağzımı kapattım. Sonra yavaşça gülümsedim. "Çok uzağa gidiyor. Çok uzağa, diyebilirsiniz."

Yüz hatlarında ufak tefek değişiklikler oldu. Ondan uzaklaştım ve mahkûm arkadaşlarımla yüzleştim.

Helena uyanıktı, tek kişi. Beni esir alan komutanla aramızda geçen konuşmaya tanık olmuştu. "Ne planlıyorsun, Edie?" Nedense cevabım nefes nefese olmuştu. "Henüz bilmiyorum. Ama bir şeyler var."

"Eğer ateşle oynuyorsan, bizi yakma."

İncinmiş bir halde ona soru sorarcasına baktım.

"Sen benim en cesur arkadaşımsın," dedi. "Ama kendine dikkat et, her ne yapacaksan."

OceanofPDF.com

7. Nyossa

Üç gün geçti. Günde bir kez paylaşmamız için biraz kuru et ve bir matara verilmesi dışında hiçbir şey değişmedi. Gece bizi teker teker dışarı çıkardılar ve sağ ellerimizi teker teker uzun bir zincire bağladılar. Dördü, zincirlenmiş dokuzumuzu bulabildikleri ağaçların arkasına götürerek tuvaletimizi yapmamıza izin verdi. Çömelmelin, elbiselerimizin altına işemenin utancı sadece ilk gece sürdü. Burası maden ülkesiydi. Toprak sert ve tozluysa. Zenginliği yer altındaydı. Burada yeşeren çok az şey vardı. Coğrafyam doğruysa, birkaç gün boyunca bir ormana ya da nehre rastlamayacaktık. Ve bu yüzden, mahremiyetimiz zayıftı.

Zincirin uçları iki kazık arasında ilmeklenmiş halde, hâlâ prangalı olarak yere yatırıldık. Vücudumuzdaki en ufak bir kıpırdanma zincirin tamamının gıcırdamasına neden oluyordu. Kaçış yoktu. Eccleston'dan uzakta geçirdiğim o ilk gece yıldızsız gökyüzüne baktım ve hiç ses çıkarmadan ağladım. Başlangıçta hiçbir şeyim olmadan bir araya getirdiğim mutlu hayatım, eczacının üstündeki tek odalı lojmanım, raftaki kitaplarım ve ikinci el mobilyalarım, yatağım, çömlerim, işaret parmağıma takmayı sevdiğim bakır yüzüklerim ve yatağımın altında biriktirdiğim bir fincan bozuk para gitmişti. Kışları kendimi hiç bu kadar güvensiz hissetmemiştim.

Fletch adındaki gümüş saçlı adam ve Maureen'in hayranı olan en genç çocuk dışında herkes uyuyordu. İlk nöbeti onlar tutmuştu. Askerlerin hepsi eyerlerinden yataklarını açmış ve etrafımızda usulca horluyorlardı. Esir arkadaşlarım, sıcak ve oturmaktan çok ayakta durmakla geçen bir gece ve günün ardından derin bir uykuya dalmışlardı. Ben de ses çıkarmadan kendimi ağlamaya bıraktım. Ya da öyle düşünmüştüm ama gözyaşlarımdan kurtulmak için sol elimi, zincirsiz elimi gözlerime götürdüğümde, bir başkasının uyanık olduğunu . Biri beni dinliyordu ve bu Fletch ve çocuk değildi. Kalbim hızla çarpıyordu ama boynumu büküp etrafıma bakarsam dikkatleri üzerime çekebilirdim. Gözlerimi kapattım ve o esrarengiz varlığı görmezden gelmeye çalıştım.

Dördüncü günün sabahında ormana ulaştık.

Yol boyunca uzanan ağaçlar giderek birbirine yaklaşırken Quinn, "Bu Nyossa olmalı," dedi. "Haksız mıyım?" diye sordu. "Doğuya mı gidiyoruz? Şehirden hangi kapıdan çıktığımızı görmedim."

"Öyle olmalıyız, sabahları güneş kör ediyor," diye esnedi Mischa.

"Sanırım doğudayız," diye devam etti Quinn. "Doğu ve hatta biraz güney." "Banyo yapmam lazım," dedim. "Leş gibi kokuyorum." " değil. Hepimiz ," dedi Maureen, Eefa'nın yerde daha uzun süre dönmesine izin vermek için ayağa kalkarak.

River, "Nyossa yenilebilir şeyler ve akarsularla dolu bir orman," dedi. "Banyo yapmamıza izin verilebilir. Ve kurutulmuş et dışında bir şeyler yiyebiliriz."

Mischa, "En kötü ihtimalle artık gölgemiz var," dedi.

"Peki ya Nyossa'da yaşayan ruhlar ve hayaletler?" diye sordu Catrin.

"Efsanevi," dedi Helena güven verici bir ses tonuyla. "Aksi yönde en ufak bir kanıt bile duymadım. Bir zamanlar orada birilerinin yaşadığına eminim ama bu yol dışında, ağaçların arasında bile yürüyemeyeceğiniz kadar sık olması gerekmiyor mu?"

Bronwyn, "Duyduğuma göre tek bir yol yapmak için kışlar gerekiyormuş," dedi.

Onlar orman hakkında konuşurken ben de esintinin ve gölgenin tadını çıkardım ama korkunç koktuğumuzu fark ettim. Kendi derim bir pislik tabakası altında sürünüyordu. Askerlerin durumu biraz daha iyiydi, çünkü sabahları yüzlerini yıkamak için mataraları vardı, ama hepsinin yüzünde kirli sakal ve derilerinde toz vardı. Onlar da en az bizim kadar yıkanmak istiyor olmalıydı.

Gözlerim, sürekli yaptıkları gibi, Kaptan Alric'i buldu. Ve ben onu her bulduğumda, o da beni buluyordu, sanki bakışlarım onu beni aramaya iten fiziksel bir güce sahipti. Birkaç kez, dürtüldüğünü hisseden bendim. Kendimi izlenir buldum. Bazen, sanki ilgisini çekmiyormuşum gibi başka tarafa baktı. Bazen de ben başka tarafa bakıyordum, çünkü yüz ifadesinde meydan okuyan bir ifade görmeye devam ediyordum, ama yine de o sıcaklık, onun bir erkek, benimse bir kadın olduğum hissi yoktu.

Arabada durduğum yerin önünde gidiyordu, bu yüzden sadece gri atının üstündeki uzun sırtını görebiliyordum. Göğüs zırhı dışında zırhı yoktu, hepsi bineğinin sırtına bağlanmıştı. Gömleğinin altında, göğüs zırhını yerinde tutan deri kayışların arasından güçlü ama kaslı omuzlarını ve sırtını seçebiliyordum. Ve yine ben onu izlerken başı geriye doğru dönmeye başladı, omzunun üzerinden bakmak üzereydi, beni hissediyordu.

Çıtadaki açıklıktan uzaklaştım ve sohbete yeniden katıldım.

Öğleden sonra bize kurutulmuş et verildi ve kaptan Fletch ile Mischa'nın yaşlarında sarışın bir adamı yiyecek bulmak için önden gönderdi. Bu adam ne zaman yanımızdan geçse merakla çıtaların arasından bize bakıyordu. O da tıpkı genç ve yakışıklı Mischa gibi masumane bir ilgiye sahip olabilirdi.

Maureen'e gizlice bakan biri. Birinin sadece aşık olduğuna ikna olmuşum. Ya da daha kötü niyetli olabilirdi. Bunu bilmenin bir yolu yoktu.

İki adam patıkada yürüdüğümüz yere geri döndüler, her biri eyerlerinin üzerine asılmış birer geyikle dörtmala gidiyorlardı.

"Önümüz açık mı?" diye sordu kaptan.

Sarı saçlı adam cevap verdi. "Kimse yok. Bol miktarda geyik ve coney var. Tarım arazilerine varana kadar karnımızı doyurabiliriz. Ve dere yaklaşık bir saat uzaklıkta."

"Teşekkür ederim Nash," diye yanıtladı kaptan. Sonra sesini yükselterek, ama her zamanki ölçülü tonuyla, "Bir saat içinde dereye varıp kamp kuracağız. Aynı hızda."

"Eğer yıkanmama izin vermezlerse, onlardan beni öldürmelerini isteyeceğim," dedi Mişa.

Nash'in söylediği gibi, çok geçmeden oraya ulaştık. Dere nehir sayılabilecek kadar hızlı ya da geniş değildi ama patıkaya paralel olarak kısa bir mesafe boyunca kıvrıldıktan sonra sık ağaçların arasına geri akıyor, kıyıları aşınmış kökler ve mantarlarla dolup taşıyordu.

Ağaçların gölgesi altında atlarını bağladılar ve kamp kurmaya başladılar.

"Yarınız hemen yıkansın ve geri dönsün ki biz de dönebilelim. Düzen umurunda değil," dedi Alric, sağ bacağını atının arkasına atıp attan indi, ayakları toprağa çarparken zar zor ses çıkarıyordu.

"Çok sinsî olmalısın," diye mırıldandım kendi kendime ve o da bana döndü. "Kahretsin," dedim ve River'ın ne tür bir geyik avladıklarını düşündüğünü açıklamasını dinlemek için döndüm.

Thatcher arabayı gri atların yanına park etti ve koltuktan aşağı atladı. Dört çeki atının yularını çözdü ve orman zeminini kaplayan zengin yosun ve eğrelti otlarını yiyebilmeleri için onları diğerlerinin yanına bağladı.

Grubun yarısı patıkadan aşağıya, dereden dimdik yükselen su ağacı kümelerinin biraz mahremiyet sağladığı yere doğru yürüdü. Uzun yeşil ve akuamarin renkli, tüylü yaprakları suya doğru sarkıyor, akan yüzeye çarptıkları yerde yosun gibi dalgalanıyordu.

"Bu harika koku da ne?" diye iç geçirdi Bronwyn.

Ormana kafur gibi bir şey sinmişti. Ayrıca havada cevizimsi bir şekerlilik de vardı. Vücudumuza kıyasla, harikaydı.

"Ah, biliyorum," dedi Helena. "Bu ormandaki ağaçlardan bazıları okaliptüs."

"Ve ağaçların üzerinde akasma sarmaşıkları var," diye ekledi Maureen. "Tatlı gibi kokan şey bu."

"Yapraklarını her tarafıma sürmek istiyorum," dedi Mischa. "Şu anki kokumdan başka her şeyi."

River, "Her ikisinden de sabun yapabilirsin," dedi.

Güneş hâlâ doğuyordu ama batmak üzereydi. Normalde yaptığımızdan daha erken kamp kuruyorduk ama sanırım kaptan bölüğünün taze ete, hijyene ve daha fazla uykuya ihtiyacı olduğunu hissetmişti.

Ama tutsakları da öyle. "Yüzbaşı," diye seslendim çıtaların arasından. Kadın ve erkek her iki grup da sustu.

Acele etmeden, iki geyiği alttaki bir ağaç dalına astığı yerden döndü. Bıçağı elinde, bana baktı. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, ön kollarını siperleri olmadan ortaya çıkarmıştı. "Evet, rahibe?"

"Biz de yıkanmak istiyoruz."

"Bol miktarda sabun yok, madam. Her askerin kendine ait-"

"Akasma ve okalıptüs kullanabiliriz. En azından adamlarınızın işi bittiğinde suya girmemize izin verin."

Adamları konuşmamızı izledi. Alric'in yanında duran Perch ve Thatcher'ın, ben konuşurken bile beni izlemekten çok onu izlediklerini fark ettim.

Burnundan iç çekti.

"Lütfen," diye devam ettim, sesime daha fazla duygu katarak. "Bize saygınlık bahşedin."

Maureen omzumun üzerinden askerlere bakmak için yanıma gelmişti. Genç ve yakışıklı olanın benden ona doğru baktığını fark ettim.

Bir adım öne çıktı. "Fazladan var, kaptan. Fazladan barımı alabilirler."

Alric ona döndü. "Luka, iyi niyetlisin ama-"

"Teşekkür ederim, genç adam!" Dedim, coşkuyla.

Alric'in gözleri bana kaydı. Bakışlarındaki hız, sıkıntısını ele veren tek şeydi. Ama birkaç gündür bütün gün onu izliyordum. Sinirlenmişti. "Madam, çok erken teşekkür ettiniz. Tavuklarınızı saymamalısınız," dedi.

Mischa şimdi diğer omzumun üzerinden bana bakıyordu. "O bir piç," diye fısıldadı.

"Bu sadece bir banyo," dedi Thatcher, sözleri sadece kaptana yönelikti. "Onlar kadın. Banyo yapmalarına izin vermediğim için kendimi kötü hissediyorum. Onlar bizim gibi erkekler değil-"

"Not edildi," dedi Alric elini kaldırarak.

"Çürük kokuyorlar," dedi Perch.

Ben onun amacının rencide etmek olmadığına ve gerçekten insanlığımızı düşündüğüne inanırken, Mischa farklı düşünüyordu.

"Kendi adına konuş, seni pislik," diye seslendi arkamdan.

Kafası karışmış bir halde ona baktı, inatçı yüz hatlarını ve her nasılsa saçlarımızın geri kalanı kadar kirli görünmeyen mısır ipeği buklelerini inceledi.

"Ben senin tarafındayım," diye yanıtladı onu.

Omuz silkti. "tekine benziyorsun."

"Tanrılar aşkına, kadın. Hayatta kalmanın sebebi benim," diye karşılık verdi.

"Eğer dini kurumlara ve tapınaklar gibi kutsal yerlere saygım olmasaydı, seni kılıçtan geçirmiş olurduk. Benim inancım sayesinde yaşıyorsun."

"Hayır, salak, o Edie olurdu çünkü o-"

Helena bir şaplaqla Mischa'nın yanında belirdi ve ağzını kapattı. Birbirine dolanmış bedenlerimizin arasından geçerek yüzünü iki çıtanın arasından geçirdi. "Kaptan, lütfen davranışımızı mazur görün. Rahatsızlığımızı sizden çıkarıyoruz." Mischa'nın ağzını elinin altından kurtardı ve şaplağı yarım bir kucaklaşmaya dönüştürerek üzgün Mischa'yı arkama ve çıtalardan uzağa çekti. Sonra yüzünü açıklığa doğru itti ve "Bizi affet. Bu akşam vaktimiz ve fikrini değiştirirsen, banyo konusunda acele ederiz."

Thatcher onu dikkatle izledikten sonra elini ona doğru kaldırarak Alric'e, "İşte, çabuk olacaklarına söz verdiler," dedi.

Alric hiçbir şey söylemedi ve geyiklere dönerek kendisine en yakın olanın derisini yüzmeye başladı.

"Şanslısınız hanımlar! Bu evet anlamına geliyor," dedi Thatcher bize gülümseyerek, ama özellikle Helena'yla konuştuğunu fark ettim. "Ve ikinci kalıp sabunumu da alabilirsiniz." Teklifi Helena'ya idi, diğerlerimize değil.

ama gözlerini kaçırmadı ve kıbarca başını salladı.

"Benim değil," dedi Perch, Mischa'ya ters ters bakarak ve uzaklaşarak.

"Giysilerinizle yıkanın," dedim diğer kadınlara. "Bu gece hava soğuk olacak ama toz ve terden arınabilirsiniz, yarın güneş onları kurutur."

Quinn, "Normal kıyafetlerinizin bornozunuzun altından çok fazla görünmesine izin vermeyin," dedi.

"İyi düşünmüşsün," dedi Helena, utanç içindeki Mischa'ya bakarak.

"Özür dilerim," dedi. "Şu uzun saçlı olan kıcıma takılıyor."

"Neyin var senin?" Bizi ele vermeye ne kadar yaklaştığını fark ederek, "Senin neyin var?" dedim.

"Bilmiyorum. Gerginim," dedi Mischa.

"Hepimiz öyleyiz," dedi Helena. "Sözlerimize dikkat etmeliyiz."

OceanofPDF.com

8. Quinn

Bölüğün ikinci yarısı yıkandıktan sonra bize de banyo yaptırdılar. Bizi ikişer ya da üçer kişilik gruplara ayırdılar, her birine bir asker eşlik ediyordu, dere kıyısından aşağıya, su ağaçlarının arkasına doğru ilerledik. Güneş neredeyse kaybolmuştu ve ormanı aydınlatan başlıca şey iki kamp ateşi ile dere yatağı boyunca büyüyen soluk mavi ve yeşil yosunlardı. Güneş ışığı azaldıkça mantarların ve yosunların parlaklığı artıyor ve çok geçmeden nehir ay ışığından yapılmış gibi görünüyordu.

River, iki ağaç arasına gerilmiş zincirin üzerinde oturduğu yerden, sağ eli bir prangayla zincirlenmiş yerde onu desteklerken, sol eli dereyi göstererek, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyümlü şey olabilir," diye nefes aldı.

"Gerçekten öyle," diye cevap verdim. "Ve bunu büyüye inanmayan bir kadın olarak söylüyorum."

"Ve kıtadaki en büyümlü ülkeye gidiyoruz." "Bana ejderhalar hakkındaki söylentilerin doğru olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi. "Elementlere tapıyorlar. Kardeş Hava. Kardeş Deniz. Ateş Baba. Toprak Ana. Ve dört ilahlarından kan kurban ederek büyü ödünç alıyorlar. Şey, bu ve diğer kurbanlar, ama tüm bunların nasıl işlediğini bilmiyorum."

"Kan kurbanı mı?"

"Her Tintar vatandaşının dört eğilimden birine karşı bir eğilimi vardır. Genellikle ebeveynlerinden birinin sahip olduğu şeye. On taneden dokuzu küçük yakınlıklardır. Deniz Tintarlıları asla boğulmaz. Hava Tintarlıları ayakları üzerinde hafiftir ve güçlü bağışa sahip bir hava Tintarlısı her zaman başarılı bir yelken havasına sahip olacaktır. Tanrılarının elementine kan sunarlar ve büyü isterler. Anladığım kadarıyla büyüü meditasyon yoluyla da elde edebiliyorlar. Yine, çoğunda sadece parçalar halinde var. Bu onların şu anki durumlarından çok geçmişleri. Kadim Tintar eskiden güçlü büyücülerle dolup taşardı. Ateş Tintarlıları bir duvar alevini ve benzerlerini çağırabilirlerdi. Toprak Tintarlıları dağları yerinden oynatırdı."

"Bunlar tarihi kayıtlarda var mı? Bunların hepsi gerçek mi?"

Sol elini düz bir şekilde uzattı ve oynattı. "Hem evet hem hayır. Onu hiç görmedim. Tintar dışında çok az kişi gördü. Ama bu kültürlerinin hayati bir parçası. Başkentleri-"

"Pikestully, doğru mu?"

"Evet! Pikestully'nin dört büyük tapınağı var. Hepsi de Köpekbalığı Kralı'nın kalesinin yanında. Ve her elementin dört baş rahibi krala yakından hizmet eder."

"Deli."

"Evet, Hinnom bilinen bir aşırılık gücüdür. Ve delidir. Görünüşe göre huzursuz olduğunda köpekbalıklarıyla güreşmek için kıyıda yüzüyor ve salonu onların kemikleriyle süslü. Tahtı köpekbalıklarının çenelerinden yapılmış ve ev büyüklüğünde bir köpekbalığının çenesinin içinde oturuyor. Görünüşe göre onu zıpkınlamış ve donanma gemilerine kıyıya sürükletmiş. Bu yüzden tüm ordularının göğüs zırhlarında bu dış mührü vardır. Köpekbalıkları onun güç ve egemenlik peşindeki saplantısıdır. Çünkü o deli ama askeri bir deha. Miğferdibi klanlarını, haritası çıkarılmamış çorak topraklar başlamadan önce en kuzeydeki dağlara kadar geri püskürttü. Kıta kıyısı boyunca tüm limanları kilitledi ve başka herhangi bir ülke limanlarını kullanmak için yüksek bir tarife ödemek zorunda. Ve o anlamsız bir adam değil. Vergilerinin neredeyse tamamı ordularına gidiyor."

Nereye gidiyorduk? Bir kez daha merak ettim. Bize ne olacaktı? Yakındaki muhteşem dereye, yüzeydeki dalgalı su ağacı yapraklarına, kıyıdaki aşınmış köklerin ürkütücü kıvrımlarına baktım. Kertenkeleler kayaların üzerinde sürünüyor, güneş sıcaklığını bırakıp gittiği için uykuları kısa kesilmişti.

İşte en dip noktadaydım, belki de evliliğimin en üzücü ya da Eccleston'daki ilk kışımın en yoksul günlerinden bile daha dipteydim. Çünkü o günlerin hiçbiri zincirler içinde geçmemişti. Ayaklarımın dibinde çiğnenmiş yabani lavanta kümelerini fark ettim. Eccleston'da sadece kitaplara ve lavanta yağına düşkündüm. Elbiselerim sade ve iyi dikilmişti, yırtıldığında onarılırdı. Kış için kalın çizmelerim ve sıcak mevsimler için bilekten bağlanan ince deri ayakkabılarım vardı, ki götürüldüğümde hâlâ bunları giyiyordum. Bütün paramı biriktirdim. Ama Mischa'nın Brox'la birlikte yaşadıkları ve bahçesinde kendi kuyu pompalarının bulunduğu evde her gece sünger banyosu yapmak ve ara sıra saçlarımı yıkamak için lavanta yağı satın almıştım.

Sol elimle onu topraktan çıkardım ve yakasından kelbisesinin altına soktum. Sadece kokusu bile beni neşelendirdi.

Geyikler ateşte pişerken biz de sırayla yıkaniyorduk. Önce Eefa, Bronwyn ve Mischa yıkandı, Fletch, gümüş saçlı adam onlara eşlik etti. Sırılsıklam ama daha iyi kokarak geri döndüler. Sonra Luka adındaki genç adam Catrin ve River'ı aldı. Sarı saçlı Nash, Maureen ve Helena'ya eşlik etmişti ve zincirin yanında durup sağ ellerini zincirlenmek üzere uzatırlarken gözlerinin onların üzerinde gezindiğini fark ettim. Helena'nın elbisesinin üzerindeki ıslak bornoz ince bedenine yapışmıştı.

Maureen heyecanla, "Su ağaçlarının yapraklarının güzel bir kokusu var ve yapışkan bir  zsuyuyla kaplılar," dedi. "Bunu saçımı yıkamak için kullandım!" "Risk aldı," dedi Helena. "Ama etkili oldu." "Tanrılara şükür," dedi Quinn. "Kafa derim kirlenmiş."

"Benimki de," diye inledim.

"Sıra sizde," dedi Alric, zincirimize doğru adım atarken, kendi kırpılmış saçları banyodan dolayı nemliydi, bana ve Quinn'e doğru başını salladı. Nash sıranın aşağısına doğru ilerleyip önce Quinn'in sonra da benim prangalarımı çözerken bana bir kalıp sabun fırlattı.

Sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçaltan Alric, "Beni deneme rahibe. Sana karşı sınırımı açtım. Eğer kaçmayı planlıyorsan, ölümü de planlıyorsun demektir."

Onu görmezden geldim, bileğimi ovuşturdum ve eğilip sabunu otların arasından çıkardım.

Bizi su ağaçlarının yanından geçirdi ve kıyıdan aşağıya doğru daha az dik bir patıkaya yönlendirdi. Yüzeyin hemen üzerindeki büyük bir kaya çıkıntısının üzerinde durduk. Alric ellerini kalçalarına dayamış bizi izliyordu.

"Ne kadar derin?" Bir elimle ayakkabılarımı çözerken diğer elimle sabun tutuyordum.

Cevap vermek için bir saniye bekledi. "Belin," dedi, ben ayağa kalkarken bakışları g beğimdeydi.

Quinn'e döndüm ve sağ elimi kaldırdım. Sersemce bir yarı sıçrayışla, aktığı halde güçlü bir akıntı olmayan serin suya atladık. Ayaklarımız aşağıdaki ışıltılı kayalarda kolayca tutunacak yer buldu. Beyaz rahip c bbelerimiz etrafımızda dalgalanıyordu.

"Aman Tanrım," diye bağırdım suyun içinde dönerek. "Bu, sevgilini ilk kez öpmek gibi bir his."

Alric'in kayanın üzerindeki pozisyonundan kayarak bizden uzaklaştığını duydum.

Quinn boğuk bir kahkaha attı. Düzenli olarak gülen biri olmadığını tahmin ediyordum. Ona gülümsedim ve başımı suyun altına soktum, günlerin kirinin ve terinin çözüldüğünü hissettim. Su yüzüne çıktığımda, suyun kabarcığı altındaki sesimle şöyle dedim: "C ppemin altındaki kâtip elbisemi çıkaracağım. Sen de kendininkini  ıkarmalısın. V cutlarımızı temizlemek daha kolay olacak."

" ok gerginim," diye cevap verdi. "Ama bu sergi bezini temizlemem gerekiyor."

Sabunu ona uzattım ve lavantayı ellerimin arasında boynuma ve kafa derime sürmeye başladım. Su ağaçlarına doğru yürürken yapraklarına tutunup ellerimde ufaladım. Maureen haklıydı. Onlar

Narenciye ve tuz gibi kokan, macun kıvamında bir özsu. Kalan lavantayı alıp bir macun haline getirdim ve saçlarımda gezdirdim, dalgalar gittikçe daha sıkı düğümlere dolanıyordu. Saç fırçasını hem hayal ediyor hem de ondan korkuyordum. Ama başımdaki o kirli his gitmişti. Rahip cübbesinin altında kollarımı içeri çekmiş ve kâtip elbisemin önündeki bağları çözmüştüm; elbiseyi tamamen çıkarıp vardiyamı ve kalçalarımı üzerimde bırakmıştım. Quinn'in işi bittikten sonra elbiseyi sabunla suda iyice ovdu. Sonra içindeki suyu sıkarak çıkardım ve Alric'in üzerinde durduğu kayaya vurdu. Bornozumun altına daha sonra giyebilirdim. Şimdilik bu suyun içinde olabildiğince çıplak istiyordum. Quinn de Maureen'in su ağacı yapraklarıyla ilgili tavsiyesine uyarak sabunu kendime ve iç çamaşırlarıma kuvvetlice sürmeye başladım. İkimiz de yeniden insan kokmaya başlamıştık, o ekşi rütbe bedenlerimizi terk ediyordu. Son üç gecedir sönmeyen yıldızların, fosforlu yosunların, nehrin temizliğinin ve ormandaki tüm bitkilerin kokularının arasında bir huzur cebine girmiştım. Yaşıyordum. Hâlâ, bir şekilde hayattaydım.

Su Alric'in söylediğinden daha derindi, göğsüme daha yakındı ve gözlerimi gökyüzüne dikerek kendimi biraz yüzmeye bıraktım.

"Nane kokusu alıyor musun?" Quinn su ağaçlarının altından akıntıya doğru yürürken sordu. "Bir şeyin nane kokusu var."

"Sanırım bazı akasmalar böyle kokabilir."

"Bana evimi hatırlatıyor," dedi neredeyse kendi kendine.

Suyun içinde doğrudum. "Perpatane'den misin?" Doğduğum ülkenin her yerinde nane yetiştirirdi.

Yaklaşmasını durdurdu. "Sen mi?"

"Evet! Şey, yaklaşık on kış önce ayrıldım."

"Benim için on dört kış," dedi şaşkınlıkla. "Bunun olasılığı nedir?"

Güldüm. "Şimdiye kadar yaptığım en iyi seçim."

"Hayatımın en sefil otuz kışıydı," diye homurdandı. Ben yine güldüm. "Rodwin'in takipçisi değil misin?"

Ağzı gerildi. "Hayır, uydurma bir cehennemde öbür dünyayı yaşamamak için mutluluğun reddedilmesi gerektiğine inanan biri değilim. Üzgünüm," dedi ciddileştiğimi görünce. "Oradan gerçekten nefret ettim."

"Kesinlikle hayatımın en mutsuz yirmi sekiz kışıydı," diye teklif ettim. Başımı öne eğdim. "Fark ettim ki 'ayrıldık' değil 'ayrıldım' dedin. River ilk başta sizinle gelmedi mi?"

Bakışları benimkilere kaydı. "Yani biliyorsun?"

"Kız kardeş olmadığınızı mı? Evet, ama ne benim ne de diğer kadınların umurunda." "Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü hepsi Ecclestonian ve orada bu suç olmaktan çıkarıldı. Ve eğer benim gibiyseniz, biçimlendirici kışlarınızı Perpatane'de geçirmek, herkesin sizden Rodwin'in ruhunun sizden nefret ettiği kadar nefret ettiğini düşünmeniz anlamına gelir."

Başını salladı. "Tintar'da öyle. Yani suç olmaktan çıkarıldı."

"Bu senin için gerçekten bir cehennem olmalı Quinn," dedim, ses tonum tahminim için özür diler gibiydi. "Sırlarını saklamana izin vermeliydim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, biliyor olman güzel. Ve umursamıyorsun. Sadece bazı komşularımız biliyordu ve onlar da herhangi bir fikir beyan etmediler ama ben kırk dördüncü kışımı geçirdim ve hala şerif için gözümü dört açıyorum."

"Tanrılar," diye mırıldandım. "Hapse mi atıldın?"

"Bir kış. Sevgilim ve ben ortaya çıktık. Tövbe etti ve ailesinin seçtiği bir adamla evlendi. Benimkiler beni evlatlıktan reddetti ve hapse girdim. Çıktığım gün Eccleston'a giden bir nakliye vagonuna otostop çektim."

Evlilik dışı her türlü seks, özellikle de iki kadın ya da iki erkek arasında, hem Rodwin'e hem de Perpatane'deki yasalara karşı bir suçtu.

"Tahmin ettiğim için tekrar özür dilerim. Ama nasıl hissettiğini biliyorum.

Asla geçmiyor," dedim. "Utanç. Tüm zevklerimiz bununla renklenir. Özellikle de kadınlar için. İnançtan sapan erkekler daha kolay uzaklaşabiliyor gibi görünüyor. Ama tüm sevincimizin üzerinde Rodwin'in azap verici gölgesi var." ", dedi Quinn. "River hariç. Olduğumuz şey için asla utanç duyamam.

Ruhum Rodwin tarafından lanetlendi. O işkenceli bir öbür dünyaya değer."

Suyun içinde elini tutmak için uzandım. "O yer bizi bir daha asla kabul etmeyecek. Bu kaba Tintarian istilacılar tarafından zincirlenmiş olsak bile, Perpatane'den hâlâ özgürüz."

Kısa bir süre tutmama izin verdi ama geri çekti. Geri çekilmesini telafi etmek istercesine, "Her zaman ne söyleyeceğini biliyor gibisin," dedi.

Kıyıda bir bağırış ve ardından Alric'in bağırın adama doğru yürüyüşünün sesi geldi. Genç askerlerden birinin sesini duydum, rahibin odasının dışında bizi koruyan Tristan adındaki askere. "Uzun olanın kız kardeşi bir çeşit kriz geçiriyor. Onu sorup duruyor."

"Nehir," dedi Quinn, uyanık ve suda debelenerek, Alric'in kayadan ona uzattığı ele uzanarak, bizim yönümüze doğru geri döndü. Onu yukarı çekti ve Tristan'ın beklediği yere kadar götürdü.

OceanofPDF.com

9. Çıplaklık

Akıntıda yzdm ve emin olamadan bekledim.

Ayak sesleri kayanın üzerinde yankılandı ve sonra Alric göründü. Bana baktı ve kayanın kenarında diz çöktü. Ayağa kalkıp elimi kaldırsaydım ona dokunabilirdim. Ama kâtip elbisemi sabunla ovup onun bulunduğu yere fırlattıktan sonra ıkardığımın farkındaydım. Cppemin rengi soluktu ve cüppe, rahip cppelerinin beyaz gömlekler ve pantolonlar üzerine giyilmesi gerektiği gibi tl gibi beyazdı. Giysiler ıslakken ve altımdaki ana kayadan gelen ışıkla, ıplaklığım ayağa kalktığım anda kendini belli ediyordu.

"River iyi değil mi?"

Omuz silkti. "Görünüşe göre nöbet geçiriyor."

"Ama iyi değil mi?"

"Kız kardeşi üzgündü ama histerik değildi. Eminim kadın iyileşecektir. Bitti mi?" diye sordu, eliyle sırlsıklam olmuş kâtibimin elbisesini tutarak.

"Hayır," dedim, sesim kısıkty.

Gözlerini dikti. Gözleri yoldaki o ilk günkü gibi ağzımı ziyaret etti, sonra boynumdan vücudumun suyla buluştuğu yere, sonra da kristal yüzeyden kıyafetlerimin girdabına doğru dolaştı. "Ne yapman gerekiyor?"

"Kendimi yıkayayım. Saçımı ve kıyafetlerimi temizlemeyi yeni bitirdim." "Rahibe cübbesinin altına giydiğin bu elbiseyi mi kastediyorsun?"

Yutkundum. "Evet."

"Anlıyorum. Size biraz daha zaman vereceğim. Ama abuk ol." Kâtibin elbisesini bir tokatla kayanın üzerine bıraktı.

Uzaklaşmak için ayağa kalktığında, "Tarağın var mı?" diye sordum.

Tekrar bana baktı. "Hayır." Bir süre bekledi ve sonra sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi, "Adın ne?" diye sordu.

"Edie."

"Edith gibi mi?" Başımı salladım.

"abuk ol Edith," diyerek beni kovdu ve ayağa kalkarak bankaya doğru yöneldi.

Sabunu yüzeyin altına, kollarımı da bornozun altına geri getirdim ve vücudumu ovmaya devam ettim. Sonra aklıma bir fikir geldi, başka bir akan yaprak bulmak için tekrar su ağacı kümesine doğru yürüdüm. Bir tanesini dudaklarıma götürdüm ve emdim, zsuyun tadı ağzımda hiç de kötü değildi. alkaladım

dişlerimi temizlemek için. Sonra ağzımı suyla yıkadım ve işlemi tekrarladım. Bir yaprağı üçüncü kez emdikten sonra macun ağzıma etki etmişti ve tadı eskisinin yarısı kadar kuru ve bayattı. Sonra, yakında bir daha su içemeyeceğimi düşünerek, suyu bir kaba koyup yüzüme götürmeye başladım, yalağa giden bir at gibi höpürdeterek içtim. Tadı çok lezzetliydi, yine su ağaçlarından gelen narenciye tadı vardı. Su ağacı kümesi kıyıdaydı ve derenin ana kayasının ortasından biraz daha yüksekte duruyordu, bu yüzden Alric banyomu bitirmemi söylemek için kayanın kenarına geri döndüğünde, sadece kalçama kadar suyun içinde duruyordum.

"Madam, çok şey yaşadınız-" diye sözünü kesti, cübbemi ve tenime yapışmış, sırtımdan aşağı kaymış saçlarımı gördü. Cübbe boynumdan aşağısını örttüğü için, şalvarımdan daha kalın ve sert olan kalçalarım dışında her şeyim görünüyordu. Yarı saydam beyaz rahip cübbesinin altında, sol elimdeki ranunculus'tan omzuma kadar dövmelerimi takip etti.

"Özür dilerim," dedim, daha fazla yaklaşmadan.

Gözlerini . Ve arkasını döndü. "Yardıma ihtiyacınız olduğunda lütfen bana haber . Tekrar ediyorum, mümkünse çabuk olun."

Omuzlarındaki gerginliği gözlemleyerek yavaşça kayaya doğru yürüdüm. Yıkanmak için göğüs zırhını çıkarmış ve tekrar giymemişti. Uzun kollu siyah atletini de muhtemelen yıkamak için çıkarmıştı. Deri pantolonu, kemerinden sarkan kılıcı ve hançeri ve bağcıklı çizmeleri dışında giydiği tek şey siyah, kısa kollu bir tunikti. Tel gibi kolları iki yanında sallanıyordu. Sonra onları sarsakça ince kalçalarının üzerine koydu ve bir nefes çekti.

Dişlerini sıkıyor olabileceği düşüncesi aklıma ilk kez gelmiyordu.

"Pekâlâ, işim bitti," dedim elimden geldiğince yumuşak bir sesle. Uyuyan bir ejderhayı dürtmek isteyen Mischa yanımla savaşmam gerekiyordu. Ateşle oynamam konusunda beni uyaran Helena'yı dinledim. Kendi tavsiyeme uymalı ve bir din adamı gibi davranmalıydım, zarif, kibar, sakın.

Arkasını döndü ve bana bakmadan elini uzattı. Kayada tutunacak bir yer buldum ve onun kıyıya yakın durduğu yere kadar tırmandım. Ayaklarımı bulduğumu sandığım anda bulamamıştım ve yosunların üzerinde kaymaya başladım. Diğer eli havalandı ve diğer kolumu yakaladı. Sonra yönümü bulduğumda geri çekildi ve dönerek bankın geri kalanını eğimli bir şekilde koştu. Donuyordum. Kâtibimin elbisesini bulmak için eğildim.

ve ayakkabılarım çok ağırdı. Kıyıya tırmanmak için birkaç deneme yaptım ama Alric kampa bakıp durdu ve bana bir daha elini uzatmadı. Kendimi toparladığımda, "Sabunu nehirde bıraktım. Ya da kayanın üzerinde, bilmiyorum-"

"Umurumda değil," dedi ve beni takip edip etmediğine bakmadan diğerlerine doğru yürümeye başladı. Kampa vardığımızda, diğer tüm askerlerin iki ateşin etrafında oturup yemek yediği yerden kalkıp diğer kadınlarla birlikte zincirlenmemi sağlayan başka bir adama başıyla işaret etti.

River yerde yatıyordu, Quinn tarafından tutuluyordu ve etrafı diğerleri tarafından sarılmıştı.

"Sorun nedir?" Kelepçenin izin verdiği kadar yakınına sürünerek sordum.

"Bazen nöbet geçiriyor," dedi Quinn. "İyileşecek. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Özür dilerim. Çok büyük bir yüküm," dedi River zayıf bir sesle.

"Hayır," diye sözünü kesti Helena. "Edie'nin de dediği gibi artık hepimiz birbirimizle ilgileneceğiz. Sen bize nasıl yardımcı olabileceğimizi söyle."

"Çocukluğumdan beri var-" diye söze başladı River ama herkesin yemeğini yapmakla görevli gibi görünen, elinde tahta şişlere geçirilmiş etlerle bize yaklaşan tıknaz bir tedarikçi tarafından sözü kesildi. Onları her birimize birer tane olmak üzere dağıttı.

Mischa şişini alırken ona "Seni seviyorum," dedi. "Senin adın ne?"

"Stefan," diye cevap verdi kendini tutamadan ve sonra Mischa'ya ters ters baktı. Ondaki uzaklaştı ve geri kalanımıza seslendi. "Biraz armut bulduk. Hepinize yarımşar tane vereceğim."

"Evlen benimle Stefan," diye iç geçirdi Mischa, ses tonu yaklaşmak üzereydi. Helena ona, "Terbiyeli ol," dedi.

Et, yediğimiz kurutulmuş ete kıyasla bir kralın ziyafeti gibiydi. Benimkini iştahla ısırdım ve çiğnedim. Bir elimle damlayan kâtip elbisemi tutarak kuruması için elimden geldiğince yanıma serdim. Tekrar zincire yakın bir yere yerleştim ve bir ısırık daha aldım.

Herkes taze yiyecekler üzerine gevezelik ederken, nereden geldiğini bilmediğim Alric ortaya çıktı ve zincire bağlı olarak oturduğum yerin yanında tek dizinin üzerine çöktü. Onun orada olduğunu görünce irkildim.

Gözlerini kısmıştı. "Rahibe, şu anda olduğu gibi giyinik uyumanıza izin vereceğim. Böylesinin senin için daha rahat olduğunu tahmin ediyorum. Ama güneş doğmadan önce, o elbiseyi cübbenin altına geri giyeceksin. Benim

Erkekler uzun ve zorlu bir yolculuktan geçtiler ve önümüzde daha çok yol var. Sizin yakın çıplaklığınızın verdiği eziyete ihtiyaçları yok."

Ayağa kalktı, ayaklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Diğerlerine dönüp baktığımda Helena ve Mischa'nın beni izlediğini gördüm. Omuz silktim. Jestime, onlara daha sonra anlatmam gerektiğini söyleyen bakışlarla karşılık verdiler.

Yıldızların altına uzandım, banyodan dolayı üşümüştüm ama Stefan armut yarımı sözünü yerine getirdiği için kendimi zinde ve tok hissediyordum. Kaçırıldığımızdan beri ilk kez gerçekten uyudum. Sabah erkenden uyandığımda, kaptanın emirlerine uymak ve nemli kâtip elbisemi giymek için güneş henüz doğmamıştı, sağ elimde küçük, teneke bir tarak buldum.

10. At Sirtında

Bu kıtadaki çocuklara haftanın günleri on olarak öğretilir. Her onuncu sabah, güneş doğuda yükselmeye başlarken batı gökyüzünde bazılarının 'ikinci ay' olarak adlandırdığı büyük bir yıldız . Çoğu yıldızdan daha büyük olduğu için bu adı almıştır. Yıldızların haritasını çıkaranlar ona henüz bir isim vermemiştir. Ancak güvenilir gelişleri binlerce kış boyunca insanların zamanı işaretlemesine yardımcı olmuştur. Gerçek ay bu üç hafta boyunca yükselip alçalır ve çocuklara da bu süreyi 'ay' olarak adlandırmaları öğretilir.

Kaçırıldığımızda haftamızı yarılamiştık, bu yüzden ertesi sabah, zincirlenmiş tek elimle engellediğim kâtip elbisemi yarım yamalak giydim, saçlarımı taradım ve ikinci ayı izledim. Günlerimizi elimden geldiğince takip etmek istiyordum. Adamlar çoğunlukla uyanıktı, yola çıkmaya hazırlanırken sessiz ve metodiktiler. Alric'i aradım ama kampta değildi. Tarak garip bir hareketti. Anlamını çözememiştım ama minnettardım.

"Bu bir tarak mı?" diye sordu Helena olabildiğince yumuşak bir sesle.

River ve Quinn'in uyuyan hallerinin yanından ona baktım ve "Bunu yerde buldum. Sanırım bir erkek tarağı. Dişleri küçük." Ona fırlattım. "Hepimiz paylaşacağız." Alric'in hediyesini saklama ihtiyacı hissettim. Ama nedeninden emin değildim.

"Bu çok heyecan verici. Teşekkür ederim," diye cevap verdi ve pekmez siyahı saçlarının uçlarından çekmeye başladı. "Bir tarağın böyle bir şey ortaya çıkarabileceği kimin aklına gelirdi-"

"Bu bir tarak mı?" diye tısladı Mischa, hattın ilerisinde.

"Bekle, sıra sana da gelecek," diye cevap verdim, kendi saçımı omzumun üzerinden sıkı bir örgü haline getirirken. "Her zaman çok sabırsızsın."

"Her zaman çok otoriter," dedi.

"Sus," dedi Helena. "Maureen'in yanı sıra ikinize de annelik yapmak zorunda mıyım?"

"Ben Edie ve Mischa'dan daha terbiyeliyim," dedi kızı . Zincir boyunca diğerleri de uyanmaya başladı.

"Çok güzel," dedi Thatcher, elinde sallanan çaydanlıkla yanımızdan geçerken, gözleri Helena'daydı. Ona göz kırptı.

Fark etmemiş gibi davranıp taramaya devam ama onu duyduğunu biliyordum.

Kampta büyük bir tokat sesi yankılandı. Thatcher kazanın içindekileri domuz arabasının üzerine fırlatmıştı ve buhar yükseliyordu. Sabah ateş yakmış ve dere suyunu ısıtmıştı.

"Şimdilik ancak bu kadar temizleyebiliyorum hanımlar,"

dedi. "Teşekkür ederim," dedi Catrin, kibarca.

Bronwyn ve River koro halinde, "Evet, teşekkür ,"

dediler. "Thatcher?" O uzaklaşmaya başlarken seslendim.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana döndü. "Evet, rahibe?" "Bir öneride bulunabilir miyim? Eğer vaktiniz varsa?"

Bana doğru yürüdü ve zincirlendiğim yerin önünde durdu. "Devam et."

"Biz dokuz kişiyiz ve arabaya koşulmuş dört at var. Neden her ata ikimizi bindirip dokuzuncuyu da sizden birinin yanına vermiyorsunuz? Belki daha hızlı oluruz?"

Başını yana eğdi. "Bu domuz arabası hız için yapılmadı. Ve taşımayı planladığımız şey de bu değil-" diye sözünü kesti. "Alric'e soracağım. Kendi bineğimle dönmek benim için sorun olmaz."

"Teşekkür ederim," dedim elimden geldiğince hoş bir şekilde.

O uzaklaştıktan sonra Eefa ciyakladı, "Ben ata binemem! Annem de binemez!" "En azından dördümüzün binebileceğini düşünüyorum," diye cevap verdim ona. "Ben sürebilirim. Mischa'nın da binebileceğini biliyorum. Senin de yapabileceğini düşünüyorum Catrin." Onu aile mülkünde, tertemiz beyaz bir ata binmiş olarak hayal ettim.

"Evet, ," dedi.

"Yapabilirim," dedi Quinn. "River da yapabilir."

"Beş kişiyiz o zaman. Güzel. Belki kaptanları da bunu kabul eder. Sanırım bizim için o arabadan daha kolay olur. Sadece kokusu bile cesaret kırıcı."

Diğer kadınlardan bazıları bana hak vermeye başladı ama Eefa, "Bize sormadan ona sordun. Yetkili sen değilsin."

Zincir boyunca bir sessizlik oldu.

"Beni affet," dedim doğrudan yüzüne bakarak. "Sormam gerekirdi. Aklıma geldi ve iyice düşünmeden ağzımı açtım."

Özrüm onu etkisiz hale getirmişti.

Eefa bana ters ters baktı ve cevap vermedi. O zaman bir kavgaya ihtiyacı olduğunu anladım. Nedenini anladım. Dikkatini dağıtacak. Bunu ona veremezdim.

Ormanın karanlık bir yerinden kampa doğru yürüyen Alric, zincirimizin geçip gitti. Orada bir damlama olduğunu fark ettim

Sol elinde kan vardı. Domuz arabasından daha hızlı gideceğimiz konusunda hemfikirdi. Thatcher bunu kendi fikri olarak akıllıca önerdi.

Catrin nefesinin altında, "Hangimiz onlardan biriyle gidecek?" diye sordu.

"Maureen değil," dedi Helena. "Sen de değilsin Catrin. Ya da Eefa. Sen çok gençsin."

"River değil," dedi Quinn.

"Ne Eefa ne de genç hanımlardan biri," diye onayladı Bronwyn. "Bırakın ben olayım. Ben en yaşlılarıym ve pençelerini üzerime geçirmek istemeyeceklerdir."

"Bu piçlerin hiçbirine bir saniye bile güvenmiyorum," dedi Mischa, Procurers'a doğru bakarak. "Bırakın ben olayım çünkü kendimi nasıl idare edeceğimi biliyorum."

"Erkekleri nasıl biliyorsun," dedim. "Bu farklı bir şey." "Bu bir beceri aslında," diye cevap verdi bana sırtarak.

Onun ne yaptığını biliyordum. İkimiz birbirimize sevgimizi şakalaşarak gösteriyorduk. Bugün birbirimize 'Ben hala buradayım ve sen de buradasın' diyorduk. Helena, "Mischa muhtemelen binicisini üzecek ve bunu sevgiyle söylüyorum," dedi.

"Bunun bir iltifat olduğunu düşünüyor," diye ekledi Maureen. Mischa gözlerini devirdi.

"Bu Edie'nin fikriydi," dedi Eefa ekşiyerek.

"Benim için sakıncası yok," dedim Eefa'ya gülümseyerek. Gözlerini kaçırdı.

Alric'in sert sesi Thatcher'la birlikte durduğu yerden, "Sakın kaçmaya kalkma," diye geldi. "Nyossa ağaçları yan yana büyür. Aralarından bir at bile geçemez. Bu yolu yapmak için yüzlerce işçi kış boyunca çalıştı. Buradan geçmeye başlayamazsınız. Bu ormanda kurtlar, ayılar, yaban kedileri ve Tanrı bilir daha neler var. Bu toprakların ruhlarla dolu olduğundan bahsetmiyorum bile, bazıları iyiliksever olmaktan çok intikamcı. Ve eğer bir şekilde atını yoldan çıkarıp ormana sokmayı başarırsan, seni avlar ve öldürürüm."

"Anlaşıldı," diye mırıldandı Mischa.

Adamlardan ikisi arabayı yolun kenarına itti. Zihnimin gözünde, yakında yabanasmalarıyla süründüğünü hayal ettim. Arabanın atlarına dizginleri için dizginler verildi. Eyer olmadan gitmek zor olacaktı ve her günün sonunda kalçalarımız ağrıyacaktı ama yolculuğumuz daha kısa ve daha az kötü kokulu olacaktı. Arabanın kafesi moralleri bozuyordu. Önlük çadırımızla bile güneş kaçınılmazdı. Açık havada da .

At sırtında açık. Yeni yıkanmış bedenlerimiz arabada geçen bir günün ardından domuz kokusu almaya başlayacaktı. River ve Eefa doru ata, Quinn ve Helena ile Mischa ve Maureen tavla atına, Catrin ve Bronwyn de alaca ata bindirilmişti. Thatcher ve çocuk Luka, üzengi olmadığı için her kadının binmesi için atların yanında ellerini tutuyorlardı.

Yolun bir kenarında endişeyle durmuş, hangi adamın benimle gelmeye gönüllü olacağını merak ediyordum. En güler yüzlü görünen Thatcher'ın olmasını umuyordum.

Alric'in beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım. Yüz ifadesini seçemiyordum. Perch dedikleri uzun saçları düğümlenmiş uzun boylu olan beni grisine doğru çağırdı. Öldürülmememiz için çağrıda bulunurken ikinci tercihim o olabilirdi. Kendini bineğinin üzerine çekti ve sonra bana doğru uzandı. Çok daha az zarif bir şekilde, arkasına yerleşmek ve ellerimi beline dolamak için büyük hayvana tırmandım.

O günkü ilerleyişimiz iki kat daha hızlıydı. Çok sıkı korunuyorduk; erkeklerin atlarından iki tanesi, atların her iki yanında duruyordu.

Nyossa ormanı beni büyülemeye devam etti. Güneş ışığına rağmen yosunların üzerinde hâlâ hafif bir parıltı vardı. Alric haklıydı. Ağaçlar birbirine yakın büyüyordu ve yolda ilerledikçe daha da sıklaşıyorlardı. Nyossa'daki ilk günümüzde ağaçların arasını görebiliyorduk ama artık göremiyorduk. Sarmaşıklar her yere yayılmıştı ve onlardan daha önce hiç görmediğim çiçekler fişkırıyordu. Kertenkeleler ağaç gövdelerinde bir aşağı bir yukarı sıçırıyordu. Kuş sesleri gürültülüydü. Yaprakların arasından küçük hayvanların ciyaklamaları geliyordu ama atların büyüklüğü kendilerini göstermelerini engelliyordu. Bir noktada, yosunlu gövdeler arasında, bir anne tilki ve iki yavrusunun kırmızı kürkünü gördüm. Turuncu gözleri benimkilerle buluştu ve at onu görüş alanımdan çıkarana kadar ona baktım.

Perch iri bir adamdı, uzun boylu ve genişti, giysilerinin altından kasları görünüyordu. Kollarım beline dolanırken zorlanmaya başladı ama tutundum. Bacaklarımın altındaki sürtünmeyi düşünmemeye çalıştım. Öğle güneşi ve sıcaklığı yaprakların arasından vuruyordu. Eccleston'da bahar hâlâ biraz griydi ama Nyossa ormanı yazı kollarını açmış karşılıyor gibiydi.

11. Yawn

Beşinci günün sonunda, bu fikir için kendi aptal ağzıma lanet ediyordum. Bacaklarım çok ağrıyordu, yere çarpıp tökezleyeceğimi biliyordum. Ve tökezledim de. Perch beni sabitlemek için kişisel olmayan bir kolunu uzattı ve atını bir ağaca bağladıktan sonra uzaklaştı. Adamlar önceki gece kamp yaptığımız gibi bir açıklık bulmaya çalışmaktan vazgeçmişlerdi ve biz de yolun ortasında kamp kuruyorduk. Stefan yolun kenarında düşen dallarla ateş yakıyordu. Luka da onun yanında, yükseltilmiş bir kökün üzerine oturmuş, o gün yiyecek aramak için önden giderken yakaladığı coneylelerin derisini yüzüyordu.

Biraz esnemek için kendime izin verdiğimde, Perch'in Alric'le konuştuğunu gördüm, o da bana baktı. Yanlış bir şey mi yapmıştım?

Attan indikten sonra diğer kadınları çok da acımasızca olmayan bir şekilde yanıma getirdiler. Bizi küçük gruplar halinde yolun kısa bir bölümüne kadar götürüp rahatlamamızı sağladıktan sonra, yarısı bir yanımızda yarısı diğer yanımızda olacak şekilde kampın karşısındaki ağaçtan ağaca zincirlediler. Her birimize Luka'nın topladığı coneys ve ekşi elmalardan birer ısırık verdiler. Bronwyn ve Eefa rahatsızlıklarından şikayet etseler de, benim fikrim hepimize bütün gün domuz kokusu yerine temiz hava soluma fırsatı vermişti. Her ne kadar ata binmenin verdiği acı olsa da, önceki geceki banyo ve bugünkü sürüşün ruh halimizi hafiflettiğini düşündüm. Özellikle aç görüldüğü için elmamın ikinci yarısını Eefa'ya verdim. Mırıldanarak teşekkür etti ama beni üzmesine izin vermedim. Ondan yirmi kıştan fazla kıdemliydim. Tarak bir hazine gibi elden ele dolaştı ve herkes düğümlerini çözmenin keyfini çıkardı.

Alric'in tarağın kolektif kullanımını gözlemlediğini gördüm.

Yorgun olmama rağmen hemen uyuyamadım. Toprakta yatıyordum, beyaz rahip cübbem artık aşınma ve tozdan kumlu bir renge bürünmüştü. Zincirin ucunda, yan yatmış, başımı bir koluma dayamış, kalabalık ağaçlara ve onların çiçekli sarmaşıklarına bakıyordum. Ormanın vahşiliğinden etkilenmeden edemiyordum. Özgür olsaydım, ağaçların arasındaki dar açıklıklardan kendimi iterek ormanı keşfetmeye çalışacağıma inanıyordum. Karanlık toprağa doğru iç çektim. Zihnim neden böyleydi? Deneme zamanlarında hep tuhaf düşüncelerim ya da en gereksiz şeylere dair farklı gözlemlerim olurdu. "Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldadım ormana. "Nereye gideceğimi bilmiyorum ve artık kime ya da neye dua edeceğimi de bilmiyorum."

Agnes dua eden bir azize değildi. O, sağduyu ve sabır için bir rehberdi. Rodwin sadist bir adamdı ve hayattayken kadınlardan kesinlikle nefret etmişti. Ne Tintarian paganizmini ne de Hintercliff Dümencileri klanlarının neye inandığını biliyordum. Kıtadaki daha küçük ülkeler Rodwin'e tapınmanın daha az katı biçimlerini benimsemişlerdi. Hangi tanrıya ? Bir kazıma sesi dikkatimi içeriden dışarıya doğru çekti. Gözlerimi kısarak karanlığa baktığımda en ufak bir hareket gördüğümü sandım. İkinci kez, kazıma sesini duydum. Zinciri hışırdatmamaya çalışarak doğruldum. Nyossa'nın derinliklerine baktım, sıyrılma sesini duymayı bekliyordum. Üçüncü kez geldi. Ama ne kadar baksam da hareketi yine bulamadım. Dördüncü kez gördüm. Yakınımdaki ağaçlardan birinin dibindeki pürüzsüz beyaz bir çakıl taşı, başka bir beyaz çakıl taşının üzerinde sürükleniyordu. Gözlerimi kırptım. İlk çakıl taşını hiçbir şey hareket ettirmiyordu; ne bir el, ne bir pençe, ne bir rüzgâr, ne de bir su akışı. Bir şeyler görüyor olmalıydım. Zincirsiz olan sol elimi yüzüme götürdüm ve ovuşturdum. Elimi çekerek, baktığımda orada olmayacağını umarak, topraktaki çakıl taşlarını aradım. Yaklaşık bir kol boyu ötede, ulaşamayacağım bir yerde duruyorlardı. Rüya görüyor olmalıydım. Ya da hareket eden çakıl taşını hayal etmiştim. Ama bu şekilde üst üste dizildiklerinde doğal görünmüyorlardı.

Tekrar uzanarak, yolun üzerinde birbirini öpen ağaçlara baktım, bir tarafın dalları diğer tarafın dallarına sürtünüyordu. Yaprakların arasında parıltıyan güveler ve ateş böcekleri uçuşuyordu. Bu sadece benim hayal gücümdü. Deliriyordum ve iyi bir nedenim vardı. Tintarian savaşçıları tarafından mutlu hayatımdan koparılmış ve kesinlikle geçilmez ağaçlar, sarmaşıklar ve çalılıklardan oluşan bir ormanda sürüklenmişim. Her detayın canlı olduğu ateşli bir rüyaydı. Buradaki lanet yosunlar parıltıyordu.

Çakıl taşlarına doğru ormana geri döndüm. Sonra ayıyı gördüm. Ağaçların derinliklerinde, benden birkaç ev boyu uzakta, iri yarı duruyordu. Dış hatlarını görebilmem için yeterince yıldız ışığı ve yosunlardan gelen parıltı vardı. Bana göz kırptı ve hantal vücudunu ağaçların arasına sıkıştırarak uzaklaştı. Taşlar gibi onun da bir yanılsama olup olmadığını merak ettim.

Sabah prangalarımız çıkarıldı ve aynı çiftler aynı atlara bindi ama Perch bana yaklaşmadı. Dokuzuncu mahkûmu taşıma görevinin paylaşılacağını düşündüm. Yine, belki Luka ya da Thatcher'ı umuyordum.

"Günaydın Edith," dedi Alric yanımda belirerek. Ayaklarının üzerinde çok sessiz duruyordu.

"Günaydın," diye cevap verdim.

"Perch benden daha ağır ve atı iki biniciyle ikinci bir günü kaldıramaz. Bugün benimle geleceksin." kır atının bağlı olduğu yeri işaret etti.

Onu ata kadar takip ettim.

"Bu Maggie," dedi gayri ihtiyari, bacağını onun üzerine atarak. Maggie'nin yanında duran bana baktı. Yardım eliyle eğilmeden önce beni içine aldı ve ben de onu görmek için boynumu yukarı kaldırarak onu yaptım.

Gözlerinin ela olduğunu ve şakaklarındaki grinin ilk gördüğümde daha belirgin olduğunu fark ettim. Yüzündeki kirli sakallarda da gri vardı. Bazıları onu yakışıklı bulabilirdi. Çoğunluk ise fazla asık suratlı olduğunu söylerdi.

Atın üzerinde onun arkasında, onun vücudunu Perch'inkinden çok daha fazla fark ediyordum. Tartışmasız, daha iri olan adam geleneksel olarak daha çekiciydi, ama belki de benden on kış daha genç olduğu için, Perch'in bir erkek olduğunu fark etmekten çok, beni esir alanlardan biri olarak onu gücendirmekten korkuyordum. Kaptanı hakkında ne hissettiğimi henüz bilmiyordum.

Kalçalarım onunkileri kavradı, kasıklarım sırtına, karnım beline yaslandı. Ter ve kirle lekelenmiş olsa da kokusu duyularıma bir şeyler yapıyordu. Son banyosundan bir gün uzakta olan başka bir adamdan ne daha iyi ne de daha kötü kokuyordu, ama kendimi ikinci kez kokuyu içime çekerken buldum. Mischa'nın hafif yapraklı piposunu üfledikten sonra hissettiğim gibi uyuşmuş hissettim. Topuklarını bineğinin yanlarına vurup asker ve sahtekâr rahibelerden oluşan bölüğümüzü Nyossa yolundan aşağıya doğru yönlendirdiğinde kollarımı hızla beline dolamak zorunda kaldım. Bu beni onun göğüs zırhının kayışlarına yasladı. Muhtemelen güneşten dolayı atletini değiştirmediklerini ve göğüs zırhını kısa kollu tuniğinin üzerine giydiğini fark ettim. Vambraces'i, kalkanı ve kılıcı arkamda Maggie'nin eyerine bağlanmıştı. Maggie'nin tırıs yürüyüşündeki salınım da beni Perch'in bineğinin bir şekilde etkiledi. Muhtemelen binicisi beni Perch'in etkilemediği şekilde etkilediği için. Arkadaşlarını istediği hızda ağırladıktan sonra, çıplak kolları daha da aşağı inerek yanlarında durdu ve kısmen onu saran benim kollarıma yaslandı. Perch dün bütün gün bu pozisyonu almıştı ve ben bunu fark etmemiştim. Fark etmiş miydim? Esirlerimizden birine bu kadar yakın olduğum için gergindim ama tek tek nefes alış verişlerini, her ağırlık değişimini ya da başını eğişini gözlemlememişim. Bir gün önce başımı nereye koymuştum? Perch'in sırtına mı? Kesinlikle hayır. Ben mi koymuştum? Boynum başımı yukarıda tutmaktan yorulmuştu. Vücudum

eyerde kaskatı kesilmişti. Onu gevşetmek zorundaydım yoksa zaten gergin olan kaslarım daha da acı verecekti. Ormanın geçişini izleyerek, her bir çiçeği ve asmayı not ederek dikkatimi dağıttım, ancak güneşin gökyüzünde alçalmaya başlamasıyla, öğleden sonra başladığını işaret ederek, yanağımı sırtına yaslamıştım. Kendimi geri çekmeyi düşündüm ama rahattım ve olduğum yerde kaldım. Tamamen ağaçlarla kaplı bir yoldan aşağı inmeye başladık ve güneş ağaçların arasından bize doğru parlamayı kesti. Üzerimize bir serinlik çöktü. Vücudunun sıcaklığı beni ısıtıyordu ama kollarındaki derinin karıncalandığını gördüm. Acaba atletini giymek ister miydi diye düşündüm. Güneş alçalırken ve gölgelikli yolumuz devam ederken, ona karşı durgundum, bacaklarım onunkilerin sırtına yapışmıştı, göğüslerim ona doğru bastırılmıştı, kollarım kalçalarına doğru kaymıştı. Yüzüm sırtına gömülmüştü ve uyuyakalmıştım.

Arkasında oturmamın onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı ve Nyossa yolunda gördüğüm gözlerindeki sıcaklığın gururun bir icadı olduğuna karar verdim. Banyodan sonra bana karşı takındığı huysuz tavrın, tahrik olmuş bir adamın telaşından değil, içinde bulunduğu koşullardan bıkmış bir adamın telaşından kaynaklandığına karar verdim. Bu benim daha da gevşememe neden oldu. Beni çekici bulmaması kendimi daha sakin hissetmemi sağladı. Yarı uyku halinde, tembelce esnedim ve sonra hareketsiz kaldım. Açık ağzım ona doğru bastırılmıştı, aramızdaki tek şey onun tuniğiydi.

Başımı dikkatlice geriye çektim ve onu hissettim. Boynundaki kaslardan baldırlarındaki gerginliğe kadar sertleşmişti. Dizginleri daha güvenli bir şekilde tuttu ve kollarını benimkilerden kaldırdı. Daha dik oturdu ve öne doğru eğilerek sırtındaki sert yastığı kaldırdı. Burnundan bilinçli bir şekilde nefes verdi.

Ve Mischa'nın binicisini üzmesinden endişe ediyorduk.

12. Sis

Tam bir hafta geçti. Günleri saydım ve ikinci ayın görünmesini bekledim. On dördüncü günün sabahı yeniden ortaya çıktığında, içinde barındırdığı iki ülkenin bile bir isim üzerinde anlaşılamadığı bu büyük kıtanın büyüklüğü zihnimde şekillenmeye başladı. Tintar, Eccleston'dan çok uzaktaydı. On kış önce Perpatane'den panik içinde kaçışım, halka açık tozlu yollardan birini takip ederek at sırtında üç gün sürmüştü. Nyossa ormanı da kestirme bir yoldu. Adamların konuşmalarına kulak misafiri olmuştum. Tintarian askerlerinin geri kalanı etrafta yürüyordu, bölükleri Nyossa'daki insan yapımı patika için çok büyüktü.

Orman uçsuz bucaksızdı ve beni sonsuza kadar büyülemişti. Göz ucuyla daha fazla hareket gördüğümü sanıyordum ama bu genellikle bir kuşun uçup gitmesi ya da bir tilkinin kuyruğunun çalılıkların arkasında kaybolması oluyordu.

Bir sabah patikanın ilerisinde, ağaçta uyuyan bir yaban kedisi gördüm. Başka kimse onu fark etmemişti, kuyruğu ince bedenini yaydığı dalın üzerinde dolanıyordu. Nefesimi tuttum, arkamdan gelen Tedarikçiye haber versem mi diye düşündüm ama onun sinsiliğine kendimi fazla kaptırmıştım. Yeşil gözlerinden biri açıldı ve bana baktı. Ve bir saldırı olmadan ağacının altından geçtik.

Üç kez daha, üst üste dizilmiş küçük beyaz taşlar gördüm. Tuhaf bir şekilde taşların benim için üst üste dizildiğini hissettiğimde bile kendime bunun önceden bir izi işaretleyen biri olduğunu söyledim. Yine bunu kaçırılmama bağladım.

Kaptanın tuniğinin içinden tenini öptüğüm günün ertesinde, beni birkaç günlüğüne genç Luka'nın yanına verdi. Daha sonra, Luka gibi nazik olan gümüş saçlı Fletch ile at sürdüm.

İşıltılı dereyi bir daha asla bulamadık, ancak daha küçük dereler patikanın yanında kıvrılıyor ya da patikayla kesişiyordu, at sırtında geçilebilecek kadar sığdı. Bunlarda daha az lüks banyo yapmamıza izin veriliyordu, su bazen sadece dizlerimize kadar geliyordu, ama bu derelerden en iyi şekilde yararlandık. Temizlenmek için çaresiz kaldığımda içlerine uzandığım bile oldu. Hijyenik özsuyuyla dolu faydalı, tüylü yapraklarıyla ara sıra su ağacı yakınlarda yetişirdi ve biz de onları kavrar, kalıntılarını vücudumuza ve kafa derilerimize sürerdik.

Her gece zincirde Helena, Maureen ya da Mischa'ya en yakın pozisyonu almaya çalışıyor, yakınımda olduğunu bildiğim bir bedenin rahatlığını arzuluyordum.

Önce Maureen'in yanında bir yer bulabildim. Uzun zamandır yeğenim olarak gördüğüm kızın yanında dinlendim. Bir süre eğlenerek Mischa'nın bütün gün Maureen'in kulağına her askerle ilgili küfürler fısıldamasını tartıştık. Her ne kadar Mischa Maureen'in kemikli vücudunun bir atı paylaşmak için rahatsız edici olduğundan şikayet etse de, Maureen bunun günlerin biraz dikkat dağıtarak geçmesini sağladığını itiraf etti.

"Hepimiz Mişa'mız gibi kum saati şeklinde olamayız," dedim, yüzüm zincirin bağlı olduğu ağaçlardan birinin altındaki yosunlara gömülmüştü. Maureen ve ben zincirin ucundaydık. Diğer tarafında Helena mışıl mışıl uyuyordu.

"Edie, erkeklerin sana baktığını fark ettin mi?" Maureen daha yakına eğilerek söyledi. Çok genç ve Helena'ninkine çok benzeyen, kemik yapısıyla zarif yüzü sıkıntılıydı.

Aklıma hemen Alric'in ağır bakışları geldi, ama omurgasına karşı 'ahlaksız esneme' olarak düşünmeye başladığım şeyden sonra, yakınımda olmaktan kaçınmıştı. Sonra Maureen üzgünken onu düşündüğüm için kendimi azarladım. "Bana nasıl bakıyorsun? Bedensel bir şekilde mi?"

"Evet. Sarışın olan bana bakıp duruyor."

Luka'nın koyu altın sarısı saçları vardı. "Sanırım genç Luka'da bir hayranınız var."

"Hayır. O değil. Bekle, hangisi Luka?"

Luka henüz onun üzerinde bir etki bırakmamıştı. "Luka değil o zaman. Nash denen kişi mi?"

"Evet. O. Her zaman bana ve Mischa'ya yakın gezer. Onun kemiğe ihtiyacı olan bir köpek gibi olduğunu söylüyor. İlk başta ona baktığını düşünmüştüm çünkü... bilirsiniz işte."

"Kum saati çerçevesi."

"Evet. Ama sanırım şu anda bana bakıyor. Ve ben korkuyorum."

"Anlıyorum. Ve tetikte olmakta haklısın Maureen. Ancak, iki şey seni rahatlatılabilir. Birincisi, Tintarianlar dindar ve bu yüzden hayattayız. Din adamı olduklarına inandıkları kadınlara istediklerini yapacaklarından şüpheliyim. İkincisi de," diyerek zincirsiz olan sol elimle aptalca bir hareket yaptım, "bana o tür adamlar gibi gelmiyorlar."

Tereddüt etti. "Ama sen bana her zaman tetikte olmamı söyledin. Sen, Mischa ve annem de bana iyi adamların zaman iyi olmayabileceğini söylediniz."

"Evet. Size bunu söylemiştik. Ve haklısınız. Özür dilerim. İçgüdülerinizi dinleyin. Gözlerinizi açık tutun. Belki de içinde bulunduğumuz çıkmazda bunu bir faktör olarak düşünmek istemiyorum. Aklımda çok başka şeyler var." Kıza ne söyleyebilirdim ki? Onu rahatlatmak ama aynı zamanda zarar görmesini engellemek istiyordum. Ona tetikte olmasını ve gözlemlerinden üçümüzü etmesini söyledim.

Bir gece Mischa kuru gözlerle ama kederli bir şekilde yanıma uzandı ve bana Brox hakkında yaptığı şikayetlerden dolayı yoğun bir suçluluk duyduğunu söyledi. Ona tüm kadınların erkeklerinden şikayet ettiğini ve kendisinin de farklı olmadığını söyledim. Brox iyi bir adam olmasına rağmen, aynı zamanda asla arkasını toplamamış ve seviştikten sonra sık sık onun üzerinden yuvarlanmış ve zevk alsa da almasa da uykuya dalmıştı. Ve bu ölümü hak etmese de ve daha iyi davranışlarını hatırlayacak olsak da, şikayet ettiği sırada bunlar geçerliydi. Başka bir gece Helena'yla birlikte uyumadık ve kursları başlayan Catrin ve Quinn ile yakında başlayacak olan ben, River ve Mischa için vardiyalarımızdan ve elbiselerimizden şeritler yırttık. Helena bana Levi ile aynı yatağı paylaşmaya başladığımdan beri kadın toniğimi içmeye dikkat edip etmediğimi sordu. Ona çocuk sahibi olamadığımı hatırlattım. O da beni azarladı ve yine de içmem gerektiğini söyledi. Aynı hem tuhaf hem de normal hissediyordum. Ama üçü de umutsuzluğu uzak tutuyordu. Umarım ben de onlar için aynı şeyi yapmışımdır.

On beşinci gün sisin içine girdik. Sis her yerdeydi ve soluk maviye benziyordu, bazı kısımları o kadar yoğun ki Fletch'in omzunun üzerinden atın başını seçemiyordum. Yolumuza devam ederken ilerleyişimiz yavaşladı. Bulutlu bir öğleden sonraydı ve güneşin daha önceki parlaklığı, yol kenarına geri dönen soğuk, şırıl şırıl akan derelerin üzerinde puslu bir hava yaratmıştı. Kuş sesleri sanki onlar da görmeleri gereken şeyi göremiyorlarmış gibi çılgıncaydı.

İleriden belli belirsiz bir 'dur' sesi duydum. Sonra daha yakından, Alric'in sesi, "Şimdilik durmalıyız. Ormanın sınırına yaklaştıkça ağaçlar birbirinden uzaklaşıyor ve burada patikadan sapmak imkânsız değil. Lütfen attan inin ve tutsakları emniyete alın. Onlar da attan inebilir ama ellerini birbirine bağlayın."

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye bağırdı Mischa yakınlardan bir yerden.

Ona hiçbir yanıt gelmedi.

"Güneş birazdan bulutların arkasından çıkıp bize görebileceğimiz bir ışık sunacak. O zaman yolumuza devam edebiliriz. İçine dalabilirsin

kurutulmuş et ve meyve tayınları."

"Ben de acıktım," dedi Eefa'nın ağlamaklı sesi.

Bir duraklama oldu ve sonra şöyle dedi: "Eğer bir mahkûm sizden rica ederse, lütfen kendi erzakınızdan az bir miktarını onunla paylaşın. Teşekkür ederim."

Bir beyefendi olarak görmeye başladığım Fletch, önce attan inmeme söyledi, sonra da "elleriniz hanımefendi" diyerek bileklerime bir ip doladı. Bağlaması sağladı ama ben hiç rahatsızlık duymuyordum.

"Aç değilim," dedim, heybeyi çözüp bana bakarken. "Emin misin?"

"Sadece akşam yemeği yediğimiz için artık akşama kadar canım istemiyor."

Etrafımda, atlarından inen, atlarını ağaçlara bağlamak ya da geri kalan kadınları taşıyan atları bulup emniyete almak için yönlendiren askerlerin seslerini duydum. Fletch ve atının yanında durdum ve masmavi sisin içinde tanıdık bir figür aradım. Alric ve Thatcher'ın sisin içinde yollarını bulmaya çalışan adamlarla konuştuklarını duyabiliyordum.

Atlarımızın yanında durduk ve bekledik. Ne kadar beklediğimizi hatırlamıyorum ama o öğleden sonrayı düşündüğümde ne kadar uzun sürmüş olabileceğine dair hayıflanıyorum. Sonunda, ışık parlamaya başladı ve sis diğerlerinin gölgeli şekillerini seçebilecek kadar inceldi. Birkaç dakika içinde kimin nerede olduğunu anlayacak kadar birbirimizi görebiliyorduk. Çok uzaklarda, şirketimizin sınırında bir bağırış duyuldu. Bir itiş kakış sesi ve ardından ete çarpan bir yumruk ve sonra bir başkası.

"Bu ne cüret!" dedi Thatcher görüş alanımın ötesinde bir yerden. Sesin geldiği yere bakmak için bir daire çizdim. Gözlerim Alric'in yüzüne, kaşları çatılmıştı, elindeki hançeri kalçasındaki kısa kından çıkarıyordu. Diğer adamlar da tedirgin görünüyordu.

Sonra Maureen, sesi titreyerek, "Annem nerede?" diye sordu.

Gözlerim yoldakileri taradı, dış hatları ve yüzleri hâlâ bulanıktı ama tanımlanabiliyordu. Arkadaşımdan hiçbir iz yoktu. "Helena!" diye bağırdım.

"Helena!"

"Thatcher, ?" Alric aradı.

Perch ve Fletch de kel kafalı adamı çağırmaya başladılar.

Ağaçların arasından çatışma sesleri gelmeye devam ediyordu.

Mischa elleri önünde bağlı bana doğru yürürken, Maureen de onu takip ediyordu. "Nerede o, Edie? Nerede o?"

Bana cevabı bildiğim için değil, üzgün olduğu için sorduğunu biliyordum. Başımı salladım, kalbim göğsüme çarpıyordu. "Bilmiyorum. Bilmiyorum." Birlikte onun için bağırdık, Catrin, Quinn ve River yolun diğer tarafından bize katıldılar.

Bütün adamlar Thatcher'ın adını haykırıyordu.

Bir homurtu, bir itiş kakış oldu ve sonra Thatcher ağaçların arasından yolun bizim tarafına fırladı, bir eli Nash denen adamın gömleğinin arkasındaydı, diğeri de kolunu tutuyordu. Nash'in yüzü vahşice yaralanmıştı. Kırık burnundan ve ağzından kan akıyordu. Alt dudağı yarılmıştı ve iki gözü de yakında şişecekti. Thatcher adamı yola doğru çekti, iki adam da tökezledi ama Thatcher ayağa kalkmayı başardı. Adamların çoğunun toplandığı yerin önünde durdu ve Nash'in gömleğindeki elini tutarak sarı saçlarını geriye doğru çekti ve adamın kanayan yüzünü yukarı kaldırdı.

Thatcher'ın iki elinin de derisinin yarılmış olduğunu fark ettim.

Adamlar ormandan çıkarken sessizliğe gömülmüştük ki Maureen yüksek sesle, "Annem nerede? *Annem nerede?*"

Nefes nefese kalan Thatcher başını az önce Nash'i sürüklediği ağaçların arasındaki açıklığa doğru çevirdi. "Yakalayın onu. O kadar da geride değil."

Perch adındaki uzun adam ormana gitti.

"Göründüğü gibi mi?" diye sordu Alric, monoton bir sesle.

"Evet, öyle. Şerefsiz," diye tükürdü Thatcher. Yüzünü Nash'in kafasına doğru çevirdi, sesi alaycıydı. "Geldiğimi duymadın, değil mi? Duymadın mı?"

"O asla hayır demedi!" diye itiraz etti Nash, kıpkırmızı dudaklarının arasından, konuşması bozulmuştu.

"Seni lanet olası hayvan!" Mischa yanımda tutarsızca bağırmaya başladığında kendi çığlığımı duydum. Bağlı ellerimi titreyen ve gözyaşları yüzünden akan Maureen'e doğru uzattım. Kollarından birini kavradım ve onu kendime doğru çektim; Mischa'nın ulumaları arasında hıçkırıklara boğuluyordum.

Yolun karşısında diğer kadınlar birbirlerine sarılmış, yüzlerinde dehşet ifadesi vardı. Quinn'in "Tanrım, ne yaptı bu adam?" dediğini duyar gibi oldum. Perch kollarında solmuş bir Helena taşıyarak ortaya çıktı. Şakağında bir kesik vardı ve bizimkiler gibi onun da elleri bağlanmıştı. Dikkatli bir şekilde onu garip bir oturma pozisyonunda yere yatırdı ve üçümüz onun etrafına çöktük, Mischa ve ben iki yanında, ipe rağmen onu dik tutuyorduk

bileklerimizden ve Maureen'in önünde, bağı elleriyle beceriksizce annesinin yüzünü mıncıklıyordu.

"Anne," diye ağladı. "Anne."

Arkadaşımın o puslu günde, yolda otururken, aramıza yığılmış yüz ifadesini asla unutmayacağım. Tutunduğumuz Helena'nın hayaletiydi, Helena'nın değil. Yüzü bembeyazdı. Gözlerinde yaş yoktu. Kesiği kanıyordu, yanağında kırmızı bir çizgi vardı.

Alric'in konuşmasını duyunca sersemlemiş bir halde Thatcher'ın Nash'i saçlarından tuttuğu yere baktım. Alric tam onun önünde duruyordu.

"Procurer inancı nedir diye sordum?" Sesi hâlâ düzdü.

Adam yaralarının arasından konuşmakta zorlandı ama "Biz Hinnom'un çenesindeki dişleriz, köpekbalığının gözleri-" dedi.

"Bizim için onların inancı değil. Bizim için benim inancım," diye kesti Alric.

"Sekiz kelime." Thatcher adamın saçını bir kez daha çekti.

Ağızından ve çenesinden kan damlayan Nash konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Yutkundü, yüzünü buruşturdu ve tekrar denedi. "Kral ve ülke için. Kadın yok. Hırsızlık yok."

"Demek ikinci yarıyı hatırlıyorsun," diye cevap verdi Alric. Ve sonra, insanın ancak hatırlarken görebileceği bir hızla, sağ elindeki hançerle adamın boğazını kesti. Kesikten fişkırان koyu kan Alric'in yüzüne sıçradı.

Thatcher ellerini Nash'ten çekti ve adam Alric'e doğru bir adım attı, boğulur gibi bir ses çıkardı, ölmekte olduğunu anlayınca gözleri büyüdü. Dizlerinin üzerine çöktü, ellerini geri adım atan kaptanına doğru savurdu ve ardından Nash yüzüstü .

Thatcher cesede doğru bir adım attı ve çizmesini Nash'in kafasının arkasına vurarak onu yola itti. Alric'e baktı. "Bununla ilgili özel bir emir var mı?"

"Tintarian olan her şeyi soyun. Kafayı ve uzuvlardan birini çıkarın ki kemikler huzur bulmasın. Tanrıça için uygun bir beden değil. Bırakın kurtlar ziyafet çeksın." Alric ıslak hançerini bana doğru eğdi. "Atlar liderlerine gidebilir. Tüm bağlarını kesin."

13. Bedroll

Quinn bunu konuşmaya gerek duymadan Helena'yı Nash'kır atına oturtmama yardım etti. Arkasından ata bindim, dizginleri aldım ve kollarımı ona doladım. Beni fark ettiğine dair tek işaret, bana yaslanarak duruşundaki hafif bir eğilmeydi.

Mischa ağlamakta olan Maureen'i atlarına bindirmeyi başardı, benim gibi oturarak onu kucakladı ve kıza çerçevesinin yetersiz rahatlığını sundu.

Kadınların atlarının her iki yanında iki erkeğin yer aldığı düzenli düzen terk edilmişti. Belki de bizi esir alanlar bizim için üzülyordu. Belki de unutmışlardı. Yan yana at sürdük, Helena nefes alıp vermekten başka bir yaşam belirtisi göstermiyordu, Maureen ürkek ve ağlamaklıydı. Mischa ve ben öğleden sonra ve akşamın geri kalanında sürekli birbirimize baktık, nutkumuz tutulmuştu. Buradan sonra nereye gidecektik?

Gece çöktüğünde, önceki gecelerde yaptığımız kampın aynısını yaptık. Biz dokuz kadın attan inmiştik ve Luka teker teker dizginleri elimizden alarak atlarımızı yol boyunca ağaçlara bağlanmış gri atlarının yanına götürdü.

Helena'yı kendime yakın tuttum, sırtı önüme dönüktü ve elleri kollarımdan birine gevşekçe sarılmıştı ama o kucaklamama karşılık vermedi. Eyerde geçirdiği gün boyunca ağırlığını giderek daha fazla bana vermiş, sonunda kendini olabildiğince bana yaslamıştı. Ona memnuniyetle katlandım. Ona verecek, söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Adamlardan biri heybesinden uzun zinciri çıkardı. Alric'in adama başını sallayışını izledim.

Yolun kenarındaki yosunlu açık bir alana doğru başını sallayarak biz kadınlara oraya oturmamızı işaret etti. Ağaçlar artık birbirinden daha uzaktaydı, bazı boşluklar bir at ve binicinin geçmesine izin veriyordu. Helena'yı yosunlara doğru yürüttüm. Mischa, Maureen'in koluna girerek onu takip etti. Diğer beş kadın da bize katıldı, Eefa hemen oturdu.

"Bu gece sizi kelepçelemeyeceğim," dedi Alric. Birkaç adım ötedeydi, yüzümüze bakmıyordu, bize sadece profilini gösteriyordu. Yüzüne sıçrayan Nash'in kanını henüz silmemişti. Kan, burnuna ve ağzına öfkeli bir şekilde sıçrayarak kurumuştu. "Eğer kaçarsanız, kurtlar sonunuz olur. Ya da diğer hayvanlar. Sizi kısa süre içinde besleyeceğiz ve rahatlamak isterseniz isteyin." Perch'le alçak sesle konuşmak için arkasını döndü.

"Oturmak ister misin?" Helena'ya kollarım hâlâ onun üzerindeyken sordum. Yanıt vermeyince onu yanıma yatırdım, Mischa ve Maureen de yanımdaydı. Maureen kollarını annesine doladı ve Helena saatler sonra ilk kez biraz canlandı ve yüzünü kızının boynuna yaslayarak iç çekti.

"Bunu size ilk gece teklif etmeliydim," dedi ciddi bir erkek sesi. Başımızı kaldırdığımızda Thatcher'ın yatağını dikkatle Helena'nın ayaklarının dibine serdiğini gördük. Yaklaşımı sessizdi. Başka bir şey söylemek istediği belliydi ama kalktı, Helena'ya uzun uzun baktı ve Perch ile Alric'e doğru yürüdü. Stefan'ın topladığı kuru et ve doyurucu yemişlerle beslendik; kabukları hoş olmayan gri bir renkteydi ama etleri doyurucu ve lezzetliydi. Yine elma ve armut bulmuştu ama olgunlaşmamışlardı ve hiçbirimiz kendimizinkileri bitiremedik. Erkekler sakinleşmişti, takımlarını açıyor ve kamp kuruyorlardı. İçinde bulunduğumuz koşulları göz önünde bulundurarak anne ve kızın olabildiğince yalnız kalmalarına izin verdikten sonra Mischa ve ben, Maureen'in kolları Helena'ya sarılmış halde, oluşturdukları küçük yuvadan ayrıldık. Eefa, Bronwyn ve River uykuya dalmışlardı. Catrin ve Quinn'le birlikte oturduk ve Perch'in bana uzattığı matarayı aramızda dolaştırdık.

Quinn sessizliğin içinde, "Bu benim hatam," dedi.

"Hayır," dedi Mischa. "Haklı olarak boğazını kestikleri hayvan oydu." "Attan indikten sonra sisin içinde izini kaybettim. Eliyle ağzını kapatmış olmalı.

Bağırdığını duymadım."

"Kendini suçlama," dedi Catrin, elini Quinn'in sırtına koyarak. Bir zamanlar parlak olan kızıl saçları terden yağlanmıştı. "Bu kötülüğü sen yapmadın. O yaptı."

"Anlaştık," dedi Mischa matarasından bir yudum alarak.

Catrin'e bakıp, bir yandan da elimi Quinn'in koluna koyarak, "Tüm bunların üstesinden fevkalade geldin," dedim.

Bana baktı, güzel yüzünde şaşkınlık izleri vardı.

"Özür dilerim," diye açıkladım. "Sen bir Tigonsun. Hayatınız çok daha kapalı geçti. En azından ben öyle düşünüyorum. Hiç mantıklı konuşmuyorum. Sen bana aldırma."

"Anlıyorum," dedi, hiç alınmadan. "Kendime şaşıyorum. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım... bu güvensizlikle. Ve kargaşayla."

"Nişanlının özgürlüğünü satın almaya çalışacağını düşünüyor musun?" diye sordu Quinn.

Omuz silkti ve "Belki yapamaz. Ailem de yapamaz. Çünkü Eccleston şu anda Tintar ile savaş halinde. Ve ben onunla hiç tanışmadım. Bu görücü usulü bir evlilik."

"Bu korkunç bir şey," dedi Mischa. "Asla evlenmek istemiyorum ama eşimin benim için bir başkası tarafından seçilmesi fikri? Mide bulandırıcı."

Catrin yine omuz silkti. "Ailesi bakır madenimizden malakit alıyor. Mücevher yapmak için. Ticaretleri bu. İşgalden önce bildiğim tek şey buydu. Bir de saçma bir şekilde sevmediğim ismi."

"Hangisi?" diye sordu Mischa.

"George."

Mischa kıs kıs güldü. "Alyanslarınızın güzel olacağını tahmin ediyorum."

"Umarım onları hiç giymem," diye cevap verdi Catrin, Mischa'nın dürüst mizah anlayışına ısınarak. "Şey, ondan değil. Eğer bundan sağ çıkarsam, kocamı kendim seçmek istiyorum."

"Hayatta isteyebileceğin en son şey bu," diye onayladı Mischa. "Özellikle de bu sefil girişimden geçtikten sonra. Eğer bir erkeğe sahip olması gerekiyorsa, en azından bu lanet olası dünya bir kadının onu seçmesine izin vermeli."

Onların müttefik olabileceklerini düşünmezdim. Mischa şehvetli ve alaycıydı, geleneksel kadınlığı reddetmekten gurur duyuyor ve ailesinin bira fabrikasında kardeşleriyle birlikte çalışmayı reddetmesine ve çeviride yetenekli bir kâtip olmak için eğitim almasına rağmen zenginlere karşı ömür boyu sürececek bir işçi sınıfı küçümsemesi besliyordu. Catrin, sofistike güzelliği ve dünyevi deneyim eksikliği ile Mischa'nın ya göz ardı edeceği ya da şaka yapmak için kullanacağı biri olurdu.

"Ağaçlar artık yakın değil," dedi Quinn. "Nyossa'dan ayrılmak zorundayız."

"Aranızda diğer tarafta ne olduğunu bilen var mı?"

"Tintar, Edie," diye yanıtladı Mischa, sanki bir çocukmuşum gibi.

"Evet, ormanın diğer tarafında ne olduğunu biliyorum. Sadece araziye merak ediyorum."

"River benden daha iyi bilir," dedi Quinn, "ama benim tahminim onların tarımsal taşrası. Tarım onlar için bir ihracat değil. Tüm yetiştirdikleri ürünler kendi sınırları içinde satılıyor. Neye benzeyeceği konusunda en ufak bir fikrim yok ama çok büyük bir ülke ve vatandaşları da kalabalık. Beslenecek boğazlar var. Benim tahminim tarım arazileri olurdu."

"Ya ondan sonra, Pikestully?" diye tahmin etti Catrin.

"Hedefin orası olduğunu düşünmek zorundayım," dedi Quinn. "Ne de olsa onlar asker ve ordularının yönetildiği yer de orası."

"Diğer başkentler beni tedirgin ediyor," diyor Mischa. "Bir gezgin için ekstra yabancı, hatta taşra ya da sınır köylerinden bile daha yabancı."

"Bu çok saçma," dedim, aynı fikirde olsam da biraz şakalaşmamıza katıldım. Sanki sevdiği bir baş belasıymışım gibi bana sabırlı bir yüz ifadesi takındı. Benimle gerçekten akraba olan huysuz arkadaşım arasında daha uzun bir bakış geçti. İkimiz de öğleden sonranın ağırlığı altında ezilmek istiyorduk, şakalaşmalarımız zayıf bir koltuk değneği idi. Helena konusunda ne yapacaktık?

"Evet, bizi başkente götürüyor olmalılar," dedi Quinn, gözleri yatak örtüleri içindeki adam figürleri üzerinde gezinirken. "Pikestully'ye ve Köpekbalığı Kralı'na."

14. Hagstone

Nyossa'daki son gecemde çok az uyudum, aklım en eski dostumdaydı ve olanlarla ilgili ne yapabileceğime dair kafam karışmıştı. Bu düşüncenin çocukça olduğunu kabul ettim. Bu tür olayların, insanlar arasındaki nezaket ve güven ihlallerinin telafisi yoktur. Onu sevdiğim için bu beni üzüyordu ama aynı zamanda başka bir endişeye kapılmak istemediğim için Maureen'in korkularını görmezden gelmem de beni üzüyordu. Çok az uyumama rağmen, uyuduğum zamanlarda rüyamda tuhaf bir şekilde beyaz ve is rengi çakıl taşlarının üst üste yığıldığını görüyordum. Normalde sırt üstü uyurdum ama bütün gün at sürmekten omurgamda oluşan hassasiyeti hafifletmek için bir tarafa dönüyordum. Sabah gözümü açıp kapayınca kadar önümdeki mavi ve yeşil yosunların üzerinde, burnumun ucundan bir parmak kadar uzakta açık renkli bir çakıl taşı duruyordu. Yassı ve yuvarlaktı, ortasının hemen dışında doğal olarak oluşmuş bir delik vardı. Zihnimde bir yerlerde, bunlara hagstones, bazen de adderstones dendiğini hatırladım. Yılan sokmalarını iyileştirdikleri ve büyüü yönlendirdikleri iddia ediliyordu. Kâtip elbisemin cebine koydum.

Çoğunlukla uyanık olan ve kampta dolaşan erkekleri uyarmamak için yavaşça Mischa'ya doğru ilerledim, uyuklayan kadınların etrafından dolaştım ve yanına çömelerek onu sarstım.

Sersemlemiş bir halde ayağa kalktı ve bana kızarak, "Ne var, Edie?" dedi. Sonra sanki hatırlamış gibi elimi tuttu. "Helena?"

"Uyuyor." Ne diyeceğimi şaşırmıştım. "Sanırım bir toniğe ihtiyacı olup olmadığını tespit etmemiz gerekiyor."

Artık iyice uyanmış bir halde, "Aman Tanrım," dedi. "Biliyorum. Uyanana kadar bunu düşünmemiştim."

"Ona ne verebiliriz ki? Burada ihtiyacı olan şeyler var mı ki? Neye ihtiyacı var, banotu ve taş otuna mı? Ben şifacı değilim. Herhangi birimiz? Bizi götürdükleri bu vahşi doğada doktor var mı?" "Sonrasında yıkanması gerekirdi ama tabii ki bunu düşünmüyorduk."

"Sence hızlanabilir mi? Onun yaşında?" Mischa, hem Helena'nın hem de benim kaç kış geçirdiğimi söylediğinde biraz rahatsız olmuş gibi görünme nezaketini gösterdi.

"Yapabilir. Kadınlar kırkıncı yaşlarından sonra çocuk sahibi olurlar. Her zaman."

Aramızda konuşulmamış pek çok şey havada asılı kaldı. Sonra dedi ki, "Ona sormayız."

"Biliyorum. Kelimeleri çıkaramadım. Thatcher denen adamla konuşmayı denemeliyiz, şu kel ve sakallı olanla. Müdahale eden adamla. Eğer bize anlatabilirse, onu daha fazla üzmemize gerek kalmaz. O zamandan beri tek kelime etmedi."

"Ne yapacağız?" Mischa'nın gözleri parlıyordu. "Hâlâ inanamıyorum, bunun olduğuna inanamıyorum. Ve ona. Helena'ya."

Gökyüzünün koyu mavisine baktım, güneş ışığı hâlâ her şeyin gölgede kalmasına yetecek kadar uzaktaydı. "Biliyorum. Biliyorum." Ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Thatcher'ı bulup ona sorsak mı, biliyor musun?"

Ayağa kalktı ve Thatcher'ın atını eyerlediği yere doğru yürüdük. Yanında, ellerinde teçhizatla, isimlerini bilmediğim iki adam, Alric ve Perch duruyordu. Perch'e doğru bir adım attım ve daha fazla yaklaşmamak için kolumu olabildiğince uzatarak matarasını ona uzattım.

"Teşekkür ederiz," dedim.

"Sana yeni bir tane getirebilirim," dedi huysuzca ve matarayı aldı.

İkimiz bir süre onlara ve onlar da bize baktıktan sonra Thatcher'a baktım ve konuştum. "Size sormamız gereken-" Nefes almak için durakladım, "eğer bir toniğe ihtiyacı olacağını düşünüyorsanız?"

Hepsinin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Çocuk sahibi olmasını engellemek için" dedim. Ona sormaya

dayanamıyoruz." "Lütfen bize bunu sordurmayın," diye tısladı Mischa.

Sonra Thatcher dedi ki, "Tanrım, hayır. Hayır. Ben yapabildim- o yapmadı...

Onları daha önce buldum." Elini sakalının üzerinde gezdirdi. "İhtiyacı olmamalı."

"İhtiyatlı olmak gerekirse, bir köye yakın mıyız?"

"Çiftliklerin olduğu bir tür yerleşim yerinden bir gün uzaklıkta," diye önerdi

Alric. "Eczacı yok. Doktor yok ama bir ebeleri var. Bence yapacaklar.

Yapabilirsin

- Sizin için bir tane bulacağız."

"Bulacağım," dedi Thatcher. "Bir kadın bulacağım. Satın al." Alric o

kadar alçak sesle bir şey söyledi ki sadece Thatcher duyabildi.

Sol eline baktım. Kanla kayganlaşmıştı.

"Bileklerimizi bağlamak zorundaydın, değil mi?" dedi Mischa ona kaşlarını çatarak. "Rodwin'in cehenneminde hiç şansı yoktu. Seni lanet olası piç."

Alric'in gözlerinin etrafında kısa bir süre bir seğirme oldu ve sonra

kayboldu. Diğer adamlar bize bakmaya devam etti.

"Mischa," diye uyardım, sol elimle sağ elini tutarak. Thatcher'a dikkatle bakarak "teşekkür ederim" dedim.

Mischa ağlamaya başlamıştı ve ben de onun arkasıındaydım ama acımızın ortaya çıkmasını istemiyordum. Uyuyan kadınların yanına döndüğümüzde, bedenlerimiz birbirine yakın, ellerimiz birbirine kenetlenmiş, onun başı benimkine doğru eğilmiş bir şekilde yürüdük.

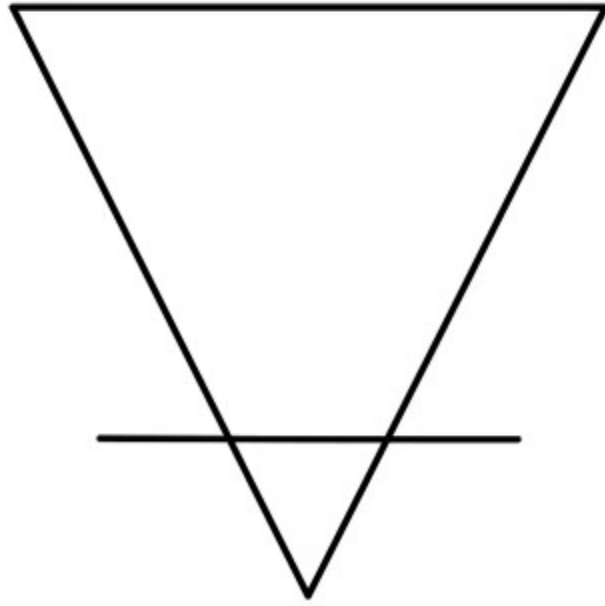
Quinn haklıydı. Nyossa'nın sınırında bizi tarım arazileri karşıladı. Helena'nın saldırısını ve Nash'in idamını takip eden günü, unutulmaz ormana veda ederek geçirdik, ağaçlar yolun aşağısında gittikçe birbirinden uzaklaşıyordu. Bunun beni üzmesine şaşırmıştım. Orada o kadar çok zaman geçirmiştim ki, gizemli ve karanlık iklimi bana tanıdık gelmeye başlamıştı. Işıltılı dere gibi bir şeyi bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordum. Nash'in atında Helena yanımdaydı, yine önümde oturuyordu. Biraz canlanmış gibiydi, bir eli destek için atın dizginindeydi, bir eli de Perch'in matarasını tutuyor ve arada sırada ondan bir yudum alıyordu. Ama konuşmadan duruyordu. Benzer boylardaydık, bu yüzden ara sıra çenemi omzuna dayayıp orada olduğumu hatırlatıyordum.

Kadınları taşıyan bir atın her iki yanında atlı iki askerden oluşan yakın koruma yine gevşekti. Günün büyük bölümünde, iki yanımda da at olmadığı halde alayın ortasıındaydım. Öğleden sonra geç saatlerde Helena, eyerin arkasına asmam için matarayı bana uzattı ve başı sağ omzuma yaslanarak uykuya daldı. Sol tarafımda Alric'in atı yanıma yanaştı, gözleri benim üzerimdeydi.

"Durumu nasıl?" diye sordu. Sesi sessizdi, neredeyse nazikti.

Gözlerimin kızarmış olduğunu bilerek bakışlarına karşılık verdim. Konuşamadım. Gözlerini kaçırdı ama o günkü yolculuğun geri kalanında yanımdan ayrılmadı.

Bölüm II. Yabancı

OceanofPDF.com

15. Tarım Arazileri

Nyossa'nın seyrenen ağaçları ormandaki günlerimizin geride kaldığının işaretiydi. Güneş battıkça yolun her iki tarafında tarım arazileri, seyrek buğday, arpa, yulaf, patates, şeker pancarı tarlaları kendini daha da belirginleştirdi. Bazı tarlalarda koyunlar, sığırlar, keçiler, bazılarında ise atlar otliyordu ve hepsi de bizim geçişimizle ilgilenmiyordu. Her iki tarafta da ince kemikli ve uzun boylu atlardan başka bir şey olmayan otlaklara ulaştığımızda Alric atını öne sürdü ve Fletch ve Perch ile konuştu. Durduk ve Alric, Perch ve Fletch yolun sağ tarafındaki otlaklara bitişik binalara doğru at sürdüler. Mischa tıknaz atını bana ve Helena'ya doğru yönlendirmişti, Maureen de onun arkasındaydı ve gözlerini annesine dikmişti. "Neden duruyoruz?" "Gece olmak üzere. Burada uyumak zorundayız," diye tahmin ettim ve haklı olduğumu umdum. At sırtında bir gün daha geçirmek, Nash'in eyerinin minderine sahip olmak bile beni yıpratıyordu.

Perch, atını dörtmala sürerek doğru geri döndü. Şimdiye kadar hepimiz üçer dörder atlık kümeler halinde yolun kenarına çekilmiştik, bu yüzden "Kadınlar en yakın ahıra gidebilir. Orada bekleyin."

Adamlar nereye gideceklerini biliyor gibiydiler ve atlarını başka bir binaya doğru sürdüler. Söylendiği gibi yoldan ayrıldık ve tozlu küçük bir patikadan ahır olduğu anlaşılan en yakın ahıra indik. Fletch bizi içeride karşıladı ve teker teker atlarımızın takımlarını ve eyerlerini çıkarıp onları diğer atlarla birlikte ahıra yerleştirdi.

Bir grup halinde durduk ve bekledik.

Perch ahıra girdi ve Fletch'in atlarla işini bitirmesine yardım etti. Sonra bize döndü ve şöyle dedi: "Birazdan karnınız doycak. Bu gece burada uyuyacaksınız. Burası resmen Tintar bölgesi. Eğer kaçarsanız gerçekten gidebileceğiniz hiçbir yer yok. Stefan ve Tristan zaten dışarıda ahırını koruyorlar. Bu gece sizi tekrar kelepçelemeyeceğiz." Yukarıya, merdivenle çıkılan bir çatı katına baktı. "Saman balyaları yerden çok daha rahat olacaktır." "Ne kadar nazıksınız," dedi Mischa.

Perch'in gözlerini devirdiğini gördüm. O ve Fletch dışarı çıktılar. River yavaş bir daire çizdi. "Burası bir Sibbereen at çiftliği."

"Bekle, adayı mı kastediyorsun?" diye sordu Bronwyn.

"Evet, Sibbereen en iyi atlara sahip, en uzun ve en güçlüleri. Ama sadece Tintar'a satıyorlar. Kıtadaki herhangi biri Sibbereen atı istiyorsa, kendininkini vermeye istekli bir Tintarlı bulmak zorunda. Ve bunu yaparlarsa, çok fazla para ile yaparlar."

Sibbereen, Tintar kıyılarında bilinen üç büyük ada ülkesinden biriydi: Sibbereen, Ruskar ve Vyggia. Sibbereen at yetiştirir ve tarçın ve biber gibi nadir, uzun ömürlü baharatlar yetiştirirdi. Adaların en büyüğü olan Ruskar'ın verimli topraklarında bilinen dünyada şarap yapımında kullanılan tüm üzümler yetişir, ayrıca kayalık topraklardan çıkan ve Tintarian gemilerinin yapımında kullanılan tüm keresteyi sağlayan doyurucu bir ağaç olan tuzlu su meşesi ormanları bulunurdu. Vyggia kıta için tuzun büyük bir kısmını üretti; dağınık adaları denizin içine doğru uzanır ve deniz suyunun biriktiği, her biri tuz konsantrasyonu olan sıg tuz yatakları . Bu, tuz için madencilik yapmaktan daha güvenliydi. Vyggians daha sonra deniz suyu konsantrasyonlarını kristalize etti ve daha büyük, daha gelişmiş adalarından sevk etti. Bazıları bu ulusları, yiyeceklerimize tat katan kaynakları sağladıkları, etimizi saklamak için tuz temin ettikleri ve içmek için şarap ticareti yaptıkları için Aromalı Üçlü olarak adlandırdı.

"Bu çiftliğin sahibi biri olmalı," diye devam etti River. "Böyle bir girişim başlatmak için. Bir Tintarian'ın at satma işini yapabilmesi için birkaç Sibbereen boğası ve çok sayıda damızlık satın alması gerekir."

"Muhtemelen," diye tahmin etti sevgilisi, "bu nesiller önce bir baba ve bir barajla başladı. Bu sadece istikrarlı bir şekilde büyüyen bir zenginlik."

"Baksana," diye mırıldandı Catrin, durak kapılarından birinin üzerinden bakarken.

Etrafına toplandığımızda, benekli beyaz ve gri bir kısrak ile benzer kürke sahip, altında tökezleyerek meme arayan beceriksiz bir tay gördük.

Mischa ve ben birbirimize baktık. Adamları önleyici bir tonik ihtiyacı konusunda uyarmıştık ama henüz bir köye yaklaşmış mıydık?

Ahırdan ahıra dolaşarak her bir ata baktık, pırıl pırıl tüylerini ve berrak gözlerini kışkandık. Hayvanlar dost canlısı ve uysaldı, bizi ahır kapılarının üzerinden burunlarını dürterek ya da başlarını sallayarak karşılıyorlardı. Stefan bir elinde büyük bir çuval, diğerinde bir kova ile içeri girdiğinde biz de bu şekilde meşguldük. Koku sarhoş ediciydi. Çuvalda her birimize iki tane düşecek kadar taze ekmek vardı. Kova, yapışkan bir bitkisel ovma ile soğutulmuş, tütsülenmiş balıkla doluydu.

Catrin'in gözleri parlıyordu. "Sıcak ekmeğin beni ağlatabileceğini hiç düşünmemiştim."

Çuvalın ve kovanın etrafında durduk, iki haftadır yediğimiz en kaliteli yiyecek olan yemeğe bakarken oturmaya zahmet etmedik. Balıklar sarımsak, biberiye ve daha önce hiç tatmadığım tuzlu, parlak yeşil bir otlarla terbiye edilmişti. Etin yapışkanlığı hepimizin her balık parçasından sonra parmaklarımızı yalamamıza neden oldu. Eccleston'da balık bulmak zordu. Suyumuz akarsulardan değil, kuyularla topraktan pompalandığı için etimiz daha çok hayvan ve kümes hayvanlarına yönelmişti. Maden ülkesinde yer üstünde çok fazla su kaynağı yoktu.

Helena bile balığını ve ekmeğini yemek için çaba sarf etti, çiğnerken gözleri kapalıydı.

Etrafımda minnettar mırıldanmalar vardı. Bronwyn'in kendi payına düşen balığın bir kısmını Eefa'ya verdiğini fark ettim. Yüzünde bir beklenti ifadesi vardı. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye homurdandı Eefa.

"Evet, var kızım. Bu yaştan sonra eskisi kadar aç değilim. Yemek yemelisin." Eefa tereddüt etti ve sonra balığı annesinin elinden aldı.

Teker teker merdivenden çatı katına çıktık ve saman balyalarını iterek derme çatma yataklara dönüştürdük. Catrin, Eefa, Bronwyn ve Maureen hemen uykuya daldılar. Bir balyanın üzerine oturduğumuzda Helena bana yaslandı. Mischa bir balyayı bizimkine itti ve Helena'nın diğer tarafına oturarak elini tuttu.

Quinn ve River yakınlarda oturuyordu. El ele tutuştuklarını gördüm.

"Şu Eefa zor biri olmaya kararlı," dedi Mişa. "Balık konusunda bile." "O çocuk *hamile*," dedi Nehir.

Hepimiz şaşkınlıkla durakladık, Helena bile başını biraz kaldırdı.

"Ciddi olamazsınız," diye nefes aldı Quinn. "Daha on altı yaşında bile değil."

River başıyla onayladı. "Bu da muhtemelen on beş yaşında çocuk sahibi olduğu anlamına geliyor." "Bunu nereden biliyorsun?" Mischa söyledi.

"Bronwyn'le birkaç gece önce konuştum," diye açıkladı River. "Kız uyuyordu. Ve Bronwyn onun annesi değil. Onun büyükannesi."

"Bu kesinlikle daha mantıklı," dedim.

Seslerimiz kısılmıştı, güneşin pembeliği çatı katındaki tek pencereden çok az ışık veriyordu. Atlar altımızda kişniyordu. "Bronwyn'in kızı, şehre tatile gelen ama gerçek adını vermeden giden bir madenciden çocuk sahibi oldu," diye devam etti River. "Böylece, erkeğinin gerçekte kim olduğunu bilmeden Eefa'ya sahip oldu. Ve kızı

doğumdan kısa bir süre sonra kış soğuğundan öldü. Bronwyn'in kocası da o kış aynı soğuktan ölmüş. Bronwyn bunca zaman boyunca Eefa'yı tek başına büyüttü. Kuluçkahanelerini işletti, tavukları yetiştirdi ve yumurtaları tek başına sattı. İkisi için de zor bir hayat oldu."

"Ve şimdi de bu," diye iç geçirdim, elimi etrafımızda belli belirsiz sallayarak. "Peki Eefa'nın çocuğunun babası kim?" diye sordu Mişa.

River omuz silkti. "Kız söylemeyecek."

OceanofPDF.com

16. Yapıştır

"Edie," diye bir ses geldi ahırın birinci katından.

Samanlığın kenarından baktığımda Thatcher'ın iki yanında ahırlar olmak üzere zeminin ortasında durduğunu gördüm. Sırtında bir çeşit yük vardı. Alric arkasında durmuş, bize değil, solundaki, ona en yakın ata bakıyordu.

Aklıma Alric'in Thatcher'a adımı söylediği ve Thatcher'ın diğer kadınların bana Edith değil de Edie diye hitap ettiklerini fark etmiş olabileceği geldi.

Thatcher eliyle çatı katındaki merdivenden inmemi işaret eden bir hareket yaptı, yüzü dostçaydı.

Quinn, River ve Mischa'ya baktım, hepsi de yüzlerinde şüpheyile bana bakıyordu. Helena adamları fark etmemiş gibiydi.

"Aşağıya tek başına inme," dedi Mişa.

"Tehlikede değilim," dedim.

"Onlar bizi esir alanlar!"

"Güven bana," dedim ve merdivenden aşağı inmeye başladım, düz yazlık botlarım tahta basamaklara çok az basmama izin veriyordu. Dikkatlice ilerledim. Ayaklarım toprak zemine sabitlendiğinde iki adamla yüzleştım ve yaklaştım.

Thatcher omzundaki çuvalı yere doğru sarkıttı. Göğüs zırhının altında, sağ kolunun açıklığının yanındaki boşluğa uzandı ve küçük, tıpalı bir şişe ile ucuz, teneke bir kaşık çıkardı. Şişenin içinde kahverengi bir çamur vardı. Yeterince yaklaştığımda ikisini de bana uzattı. "Bu bir macun. İçin-" duraksadı. "Helena için. Kadın bütün şişeyi yemesi gerektiğini söyledi."

"Oh," dedim, sesim titriyordu. "Teşekkür . Size ne kadar teşekkür etsem azdır." Şişeyi ve kaşığı göğsüme bastırdım.

"En azından bunu yapabiliriz," dedi Thatcher, yüzünde karanlık bir ifade vardı.

Alric sonunda attan uzaklaşıp Thatcher'ın omzunun üzerinden bana baktı.

Thatcher yerdeki paketi göstererek, "Ve sizin için giysilerimiz var," dedi.

"Bize kıyafet mi buldun?"

"Burası büyük bir çiftlik," diye cevap verdi. "Burada birçok kişi çalışıyor.

Buradaki kadınlardan bazıları eski kıyafetlerini bize para karşılığında satmayı kabul etti. Burada dokuz elbise var.

Orada. Korkarım güzel bir şey değil." Bana gülümsedi. "Ama temiz."

"Bu büyük bir nezaket," dedim. "Teşekkür ederim."

"Yarın Pikestully'ye ulaşacağız," dedi Alric ata dönüp bakarak. "Kadınlarınızı erkenden kaldırın ve giydirin. Kat etmemiz gereken çok yol var."

"O- O nasıl gidiyor?" Thatcher sordu.

Ona söylemek için ağzımı açtım ve Mischa'nın sözleri kafamın içinde çınladı.

Onlar bizim .

Kel kafalı adamın bize gösterdiği merhamet, onun ve bu birliğin geri kalanının bizi katletmeyi amaçladıkları ve daha sonra bizi evimizden kaçırmaya karar verdikleri gerçeğini ortadan kaldırmıyordu, hemşerilerinin işgal ettiği ve ateşe verdiği bir ev. Bana ne olmuştu? Vahşi doğada geçirdiğim iki hafta beni, ekmek ve temiz giysi teklifini onların tutsağı olmamızın önüne geçirecek kadar zayıflatmış mıydı?

İki adam beni izliyordu, Alric gözlerini tekrar yüzüme çevirmişti. Yüz hatlarımdaki kapanmayı, içimdeki geri çekilme gördüklerine inanıyordum.

Onlar bizim dostumuz değildi.

17. Dua

Emredildiği gibi, güneş tam olarak doğmadan önce kadınları uyandırdım ve onları yıkanmış elbiselerin beklediği müjdesini verdim. Vardiyalarımız ve kalışlarımız devam edecekti ama mevcut kirli kıyafetlerimiz ve rahip cüppelerimiz atılmıştı. Thatcher'ın bohçasının içinde bizi sade kahverengi ve gri elbiseler bekliyordu. Tintarian tarzı Eccleston elbisesine benziyordu, her iki kadın giysisi de kalçalardan dışarı doğru genişleyen uzun dairesel bir etek içeriyordu, bazıları kemerden ama çoğu pililerden oluşuyordu. Tıpkı bizim elbiselerimiz gibi, korsajlar vücuda oturur, kollar uzun ve rahattı ama kıvrılabiliyordu. Yine de bu elbiselerin hepsi kare yakalıydı. En uzun elbiseler Helena, Maureen ve Quinn'e gitti. Daha küçük elbiseler River, Eefa, Bronwyn ve Catrin'e gitti. Misha ve ben orta büyüklükteki parçalarla idare ettik ama göğüslerini yerleştirmek için en geniş olanı ona teslim etmek zorunda kaldım. Ama benimkiler küçük değildi ve elbisem göğsüme ve belime dar geliyordu. Ama en renklisi buydu, paslı bir umber, solmadan hemen önce bir şeker akçaağaç yaprağına benzemiyordu. Ya da, diye düşündüm biraz kibirle, saçlarım. Elbisemin kalçalarında cepler vardı ve büyücülük taşımları ve tarağını ceplerden birine soktum.

İlk uyandıgımda, merdivenden inip bohçanın beklediği yere gitmeyi ve onları karıştırıp bana en uygun olanı seçmeyi düşünmüştüm ama dikkatim dağılmıştı. Hâlâ karanlık olmasına rağmen ufukta, çatı katının penceresinden çiftliğin manzarasını görebileceğim kadar aydınlık vardı. Göz alabildiğine binalar ve tarlalar uzanıyordu.

Yalnız bir figür dikkatimi çekti. Buraya ilk geldiğimizde atlarımızın yolda durduğu bu ahıra en yakın tarlayı bir sıra ağaç çevreliyordu. Adam başını eğmiş, ağaçların arasında yürüyordu. Hareket edişindeki bir şey bana onun Alric olduğunu söylüyordu. Hiç ses çıkarmıyor ve adımlarını ölçerek ilerliyordu. Adam şimdi görüş alanımda yüzünü seçebileceğim kadar yakındı. Bu oydu. Dudakları kıpırdasa da özel bir şey söylüyor gibi görünmüyordu, daha çok kendi kendine bir şeyler tekrarlıyor gibiydi. Ağaçlardan birinin önünde diz çöküp, dua ederken onu görebileceğim bir açıyla ahırımıza baktığında bunun bir dua olduğunu anladım. Sonra sol elini önüne uzattı ve sağ eliyle hançerini çekti. Bıçağı sol elinin gezdirdi ve başını eğerek yere koydu. Vücudunda beni içine çeken bir yenilgi vardı. Onu, bu duygusuz askeri izledim, henüz başka bir duygu göstermiyordu

ılık bir kızgınlık ya da tiksintiden ya da bana karşı dizginlenmiş bir erkek arzusu olduğunu düşündüğüm şeyden daha fazlasıydı, ki şimdi bunun yanlılıkla yapılmış bir gözlem olduğunu düşünüyorum. Görünüşte duygusuz olan bu adam yere yığılmıştı, kederli olduğu her halinden belliydi, omuzları artık dik ve kendinden emin değildi.

Özel bir şeye tanıklık ettiğimi anlayarak pencereden uzaklaştım. Arkama dönüp tutsak arkadaşlarıma baktım, hepsi de rüyaların güvenliğinde kaybolmuş uyuyan kadınlardı. Bugün, Tintar'ın başkentine girecek ve kaderlerimizle tanışacaktık.

Yeni kıyafetlerimizi giydikten sonra ahırdan çıktık ve yola doğru yürüdük; dört atı ve Nash'in kır atını çoktan hazırlamış ve eyerlemiş olan Fletch ve Tristan tarafından güdülüyorduk.

"Tekrar benimle gelmek ister misin? Yoksa Quinn'e dönmek mi?" Helena'ya fısıldadım, bol elbisesini belinin üzerinde düzeltmesini izliyordum.

Başını kaldırıp bana baktı. "Seninle, Edie."

Nash'in atına ulaşana kadar onun elini kendi elimde tuttum. "Akrabam," diye nefes verdim ona doğru dönerken. Ağzım kulağına dayalıydı, başlarımız birbirine yaklaşmıştı.

"Edie," diye iç geçirdi. Sonra yüzünü boynuma dayayıp kollarını belime dolayarak, "Macunu yedim. Şişeyi ve kaşığı çatı katında bıraktım."

"Bu iyi," dedim, kollarımla onu kendime çektim.

"Elbisen sadece ayak bileklerine kadar uzanıyor," diye fısıldadı.

"Ben her zaman skandal yaratan bir kadın oldum," diye fısıldadım.

Atların sırasına baktım. Askerlerin çoğu ata biniyor ya da binmeye hazırlanıyordu. Diğer kadınlar diğer atların yanında tekrar eşleşiyorlardı.

"Önümde mi arkamda mı oturmak istersin?" Ona sordum. Ona sarılmaya devam etmek istiyordum ama gitme vakti gelmişti.

"Arkada," diye cevap verdi. "Yorgunum. Sana yaslanmaya ihtiyacım var.

Uyumak için." "Uyumalısın. Sanırım macun seni biraz zayıflatabilir."

"Kendim için şeritler yaptım. Kâtip elbisemden. Sanırım kurslarımı teşvik etmesi gerekiyor."

"Bu zekiceydi. Muhtemelen erken kanamanıza neden olacak."

Nyossa'daki son günlerimizde kendi kanamam gelip gitmişti, kramplar donuk ve akış inceydi, sanki vücudum bana daha az akıcı bir kanama hediye etmek istiyordu.

Griye bindim, eteklerim neredeyse dizlerime kadar yükseliyordu. Yazlık ayakkabılarımın eteklerimle bileklerim arasında kalan alt bacaklarımdaki derimin sürtünmesinden şimdiden korkuyordum. Ayağımı onun tarafındaki üzengiden çıkardım ve Helena'yı yukarı çekmek için eğildim ama Thatcher atımızın yanında belirdi ve ellerini uzattı, parmakları birbirine kenetlenmişti.

"daha kolay," dedi, gözleri onun yüzündeydi.

Kadın ona baktı, vücudu tahta gibiydi.

Atın üzerindeki yerimden ona "Teşekkür ederim," dedim, başının üzerinden ona baktım, gözlerim iyi niyeti ne olursa olsun arkadaşşıma çok yakın olduğunu anlatmaya çalışşıyordu. "Ama idare edebiliriz."

Geri çekildi, düş kırıklığına uğramıştı.

Helena ona sırtını göstererek sol bacağını üzengiye yerleştirdi ve sağ bacağını atın arka tarafına doğru iterek arkamdaki pozisyona geçti. Yüzünü saçlarıma gömdü. Saçlarımı gecedен örmüş ve sabah daha düzgün bir örgü yapmak niyetiyle çıkarmıştıım ama unutmuşum.

Thatcher'a kibarca ama umursamazca gülümsedim ve o da üzgün bir şekilde gülümsememe karşılık verdi.

18. Pikestully

Alric atını sürdü, ön tarafa yanaşarak yolculuğumuzun son gününe başlamamız için bizi çağırdı ve asker ve savaş esirlerinden oluşan kabilemiz tozlu yolda ilerlemeye başladı. Güneş yükseldikçe yol sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünüyordu; çiftlikler ve otlaklar, ekili bitki örtüsü tarlaları, manzarayı süsleyen evler ve ahırlar, gerçek bir köyün içinden geçene kadar birbirine daha da yakın duruyordu. Bu sırada havaya tuzlu su kokusu yayılıyordu. Denize yaklaşıyorduk. Bu kıtada yaşayanların çoğunun, tüm medeni kıyı şeridinin sahibi olan Tintar'a gitmedikleri sürece görmedikleri bir manzaraydı. Kuzeydeki Hintercliff dağlarındaki Miğferdibi klanlarının iç bölgelerine yapılan bir yolculuktan sağ çıkılmadıkça veya Tintar'ın en güney sınırlarını geçip bataklıklara ve henüz sahipsiz çorak topraklara, yaşayan hiçbir insanın keşfetmediği bazı topraklara gitmeye cesaret edilmedikçe, deniz ve tüm kıyıları Tintar'a aitti.

Bunun ilgimi çektiğini kendime itiraf ettim. Okyanusu görmek istiyordum. İkinci bir köyden daha geçtikten sonra, Alric birkaç askerle konuştu, gözleri esirlerinin üzerinden değerlendirici bir şekilde geçti. Maggie'si gri atımızın yanından geçerken şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

Sol elindeki kurumuş kanı fark ettim. Bu sabah ağaçların dibinde diz çökmüş dua eden oydu. Hangi tanrıya ve ne için yakarmıştı? Bir süre sonra Maggie ve binicisi yanımızda tırıs gitmek üzere geri döndü.

Helena'nın gerçekten bana karşı uyuduğunu kontrol ettikten sonra, sesi kısık bir şekilde, "Macunu yedi mi?" diye sordu. Yine, tecavüzün ertesi sabahı Helena'nın nasıl olduğunu sorduğunda olduğu gibi, sesi neredeyse nazikti.

Kavga etmek istedim. Ona dönüp ellerimizi sisin içinde bağlamakla ilgili suçlamalarda bulunmak istedim. Ama Maureen'in gözlemlerini görmezden geldiğim için duyduğum suçluluk beni durdurdu. Ona baktım, şimdi eyerinde nasıl dik oturduğuna, formunun nasıl dik olduğuna, saatler önce gördüğüm tövbekâr olmadığına dikkat ettim. Dedim ki, "O yaptı. Bunun için size ve adaminize tekrar teşekkür ederim. Ve tüm temiz kıyafetler için."

Başını salladı, gözleri yüzümün altında gezindi ve sonra uzaklaştı.

Saatlerce yan yana, sessiz bir şekilde yol aldık. Sınırlı görüşümde, sol tarafımda, onun çalışmasını, vücudunun tüm ağırbaşlılığı ve asaletiyle oturduğunu hissettim.

Ama gözleri huzursuzdu, tekrar tekrar sağına, bana dönüyordu.

İlgisine neyin sebep olabileceğini düşündüm. Şimdi ne yapmıştım? Hangi yeni yolla onun öfkesini ya da teftişini kazanmıştım? Yoksa Helena'nın durumuna sempati mi duyuyordu? Bir rahibenin, ne kadar yıpranmış olursa olsun, tarikatının cüppelerini neden seve seve ahırın zeminine bıraktığını mı merak ediyordu? Anladığımda yüzümde ve göğsümde bir çiçek açtı. Kare yakalı, çok dar, pas rengi bu elbisenin içinde vücudum artık daha kolay seçiliyordu.

Bana bakıyordu ve beni bir erkeğin istediği bir kadını gördüğü gibi gördüğüne dair ilk hissim geri döndü. Belki de yanılmamıştım.

İlk başta, kısa süreliğine gururum okşandı. Bazıları kadar geleneksel yakışıklılığa sahip olmasa da, fit ve erkeksi bir adamdı. Ve anlaşılmaz bir seyirci sizi seyretmek istediğinde sahip olunan baş döndürücü farkındalığa karşı bağışıklığım yoktu. Sonra kendi muhtaçlığımdan tiksindim. Bir adamın ilgisi ve tüm öfkem yok olmuştu. O yokmuş gibi davranmaya karar verdim.

Tozlu yol kısa süre sonra daha kumlu, daha kayalık bir zemine büründü ve yolu denize ulaşıp, o sonsuz yeşil-gri alanın üzerinde asılı duran devasa kayalıklara doğru döndü. Atlarımız tek sıra halinde dizildiler ve taşlı yokuşu daha yavaş tırmandılar. Kayalıklar kömür blokları gibi koyu gri kayalardan oluşuyordu ve yüzeyine mavimsi yeşil bir çalı otu yapışmıştı. Atlarımız daha düz bir tepeye ulaştığında, yine ikişerli gruplara ayrıldık ama Luka adındaki çocuk Alric'in yerini almıştı ve göğsümdeki pembelik solmuştu.

Aşağıdaki dalgalar tekrar tekrar dayanıklı kayalıklara çarpıyordu. Gözlerim denizi, sağ tarafımda altımda köpüren sessiz mavileri ve yeşilleri içti. Günlerce bakabilirdim ve hayranlığım hiç azalmazdı. Tintar'da bir bahar gününün berrak mavisinin bu çalkantılı, büyülü canavarın girdabıyla buluştuğu ufku aradım. Uyumasına izin vermeliydim ama Helena'yı uyandırdım, bir elimle saçlarını okşadım ve adını söyledim.

"Bak," dedim, boğazım düğümlendi. "Şuna bak, akraba."

"Oh," diye nefes aldı. "Oh, Edie."

"Biliyorum. Hayatım boyunca bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Vyggia'nın tuzlarının kokusunu alabiliyorum," diye mırıldandı. "Yoksa bu sadece deniz mi?"

Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım. Ellerini karnımda kavuşturduğu yere uzandım ve sıktım.

Sıranın aşıağısında, diğerkadınların boğuk şaşkınlıklarını duydum.

Akşam yemeğı saatini epey geçtikten sonra Pikestully'ye vardık. Pikestully'nin nasıl görünmesi gerektiğine dair çizimler görmüştüm. Çok kötü çizimlerdi. Görkemli bir manzaraydı. Zengin Perpatane'ın başkenti Apollon'da ve kuleleri ve üniversiteleriyle kıtada oy kullanan vatandaşlar ve bilgili insanlar tarafından yönetilen tek devlet olan Eccleston'da yaşamıştım. Bununla kıyaslandığında onlar sopa ve tuğlaydı.

Köpekbalığı Kralı'nın şehri kıyı boyunca uzanan kayalıkların içine inşa edilmişti. Gri taşlı kaleler ve tapınaklar kömür karası kayaya dayanmış, solumuzda, altımızda duruyordu. Onların altında, sanki düzenli bir tanrı tarafından dizilmiş oyun taşları gibi, sokakların ve binaların çapraz çizimi yayılıyordu, sonu olmayan bir bölge gibi görünüyordu.

Asıl nefesimi kesen şey, sağımda okyanustan fırlayan siyah ve gri kaya sivri uçlarıydı. Her biri en uzun dişbudak ağacının on katı yüksekliğinde ve bir Eccleston şehir bloğı kadar genişti. Ufku süsleyen beş tane saydım.

"Taş ejderhalar," dedi Helena.

"Ne?"

"Tintarian ejderhaları. Bu siyah kayalar onların kemiklerinden geriye kalanlar." Bana sadece dalgaların arasında çıkıntı yapan devasa mızrak uçları gibi göründüler.

Önümüzde, kayalıklardaki bir boşluk, devasa savaş gemilerinin yanı sıra şık balıkçı teknelerinin de demirlediğı insan yapımı bir limanı ağızında tutuyordu. Limanın diğerkarafını zar zor görebiliyordum, ama onu seçebiliyordum ve ayrıca kayalığın içine inşa edilmiş kalelerin ve aşıağıdaki şehir sokaklarının devamını da görebiliyordum. Uçurum yolu, uçurumun içine inşa edilmiş binaların akışını kesintiye uğratan uzun bir yamaçtan aşıağı iniyordu. Kayalık zemin üzerine inşa edilmiş şehre kadar uzanıyordu. Neredeyse bir saatimizi aldı. Yavaş ilerliyorduk ve yol dikti. En altta, bir tür platoda, şehrin kayalık binalara karşı başladığı yerin hemen üzerinde, yüzlerce ahır olan etkileyici bir ahır vardı. Tintarian siyahı giymiş düzinelerce asker grubumuzu karşıladı, Alric'i başlarında selamladılar ve biz kadınları taşıyan bineklere baktılar.

"Onları kelepçelemeyin," dedi Alric. "Gidecek hiçbir yerleri yok."

Dört at ve Nash'in bineğı Tristan ve Luka tarafından ahıra götürüldü ve geri kalan askerler dışarıda bırakıldı.

"Attan inin," diye emretti Tristan ve biz de . "Burada bekleyin," diye devam etti.

İki genç adam atlarından indiler, biz bir çember oluştururken atlarımızı durdurdular ve sonra atlarına binerek binadan ayrıldılar.

"Ne olacak şimdi?" diye sızlandı Eefa.

"Sakin olmalıyız," dedim. "Spekülasyonlar daha ne olduğunu anlamadan bizi çıldırtacak-"

"Neden her zaman sende?" diye tersledi kız.

Ben cevap veremeden, yine Tintarian siyahı giymiş ama bize yabancı olan muhafızlar kararlı bir şekilde ahırlara doğru yürüdüler. Her birimize iki kişi düşüyordu. Aralarında tanıdık bir yüz, Alric'in adamlarına atıfta bulunduğu Procurer'lardan birini aradım. Hiçbirini göremedim.

"Gelin," diye seslendi muhafızlardan biri.

İki yanımızda birer kişi olmak üzere onlarla aynı hizaya geldik. Sırayı takip ederken Helena'nın elini bırakmak zorunda kaldım. Dışarıda güneşin altındaydık, hâlâ atlı olan Procurer'ların yanından geçiyorduk, on dokuzu da bizi izliyordu, çünkü biz onlardan uzakta, kayalığın içine girmiş gibi görünen ve her iki yönde de kayanın içinde kaybolan hem sola hem de sağa açılan yüksek kemerli bir tünel girişine götürülüyorduk.

İçeri girmeden önce omzumun üzerinden kaptana baktım. Bizi neye mahkûm etmişti?

19. Sakla

Siyah taş tünelin içinde keskin bir sağa dönüş yapmıştık. Bir duvar boyunca tahta sıralar ve kısa bir sıra halinde dört karyola bulunan bir nezarethaneye götürüldük, içeri girmemiz söylendi ve ardından içeri kilitlendik. Garip gardiyanlar bize kaba davranmamıştı, sadece etkili olmuşlardı.

Demir ızgara kapanır kapanmaz Eefa ağlamaya başladı, Bronwyn de ona sarıldı. Hepimizin böyle hissetmiş olabileceğini hissediyordum ama , sakın kalmaya çalışıyorduk. Catrin ve Maureen bankta Helena'nın iki yanına oturmuşlardı; Helena'nın zayıflamış olduğu belliydi. Macun kurslarını tetikliyor olmalıydı ve yakında kanaması olacaktı. Quinn ve River Maureen'in yanına oturdu, Bronwyn ve Eefa da onları takip etti.

Mischa ve ben ızgaranın yanında durduk, sessiz ve düşünceliydik. Odada pencere olmadan uyumam hiç mümkün olmamıştı. Bu hücre temiz ve yatak takımlı olsa da, gece gökyüzünü görmeden uyuyabileceğim bir yer değildi.

Bütün gece oradaydık. Karyolalarda nöbetleşe uyudular, Helena hariç, o gece boyunca tek kişilik karyolada uyumaya çalıştı, kurslarının acısı iyice artmıştı. İç çamaşırlarımız artık parçalardan başka bir şey değildi ve elbiselerimiz de bu amaç için çok kabaydı, ama sabahleyin şeritlerini yenileriyle değiştirmiş olmalıydı. Ya da sabah olduğunu tahmin ediyorduk, çünkü bizi kilit altında tutulduktan kısa bir süre sonra sönmüş bir mum kütüğüyle bırakmışlardı.

Muhafızlar bizi almaya geldi ve taş tünelden aşağıya doğru uzun bir yolculuğa çıkardılar, bu yolculuk bize giderek daha fazla düz duvarlı bir koridor gibi göründü, titreyen aplık alevleri yolu aydınlattı, yatakhaneye benzeyen uzun bir odaya girdik ve yine içeride kilitli kaldık.

Kilitte bir anahtarın çalması ve siyah giyimli, deri önlüklü yaşlı bir kadının kapıdan içeri girmesi için çok beklememiz gerekmedi. Önlük, anahtar halkalarının asılı olduğu bir kemerle sabitlenmişti. Yanında siyah giyimli, deri önlüklü üç kadın daha vardı.

"Günaydın," dedi, hiç de kaba olmayan bir sesle. "Benim adım Zinnia. Ben kalenin sohbetçisiyim. Köpekbalığ Kalesi'nde, Köpekbalığ Kralı'nın, majesteleri Birinci Hinnom'un salonundasınız. Sizi yeni kralınızla tanışmaya hazırlayacağım."

Ona baktık.

Zinnia devam etti, ses tonu ne misafirperver ne de anlayışsızdı. "Önce sizi yıkayacağız. Sonra size temiz iç çamaşırları temin edeceğiz. Mevcut elbiselerinizin yıkanmaya pek ihtiyacı yok gibi görünüyor. Yemeğinizi yiyeceksiniz, kendinizi toparlamak için biraz zamanınız olacak ve sonra Majestelerinin karşısına çıkacaksınız. Taht odasında. Eccleston rahibeleriyle tanışmaya can atıyor."

"Agnes bizi korur," diye mırıldandı Mischa.

İşte o zaman Tintar'ın hamamlarıyla tanıştık. Tintarlılar genellikle ilkel, tanrılarına kanla tapan, batıl inançları olan ve savaşta acımasız vahşiler olarak adlandırılabilir ama bu kayalıklar kalesinde sıcak banyo suyu vardı. Sabırlı ve muhtemelen dikkatimizi dağıtmaya çalışan Zinnia, kayalıkların içine inşa edilmiş olan Shark's Keep, tapınaklar ve diğer işletmelerin, aşağıdaki mağaralara ve kanallara akan, küçük, insan yapımı değirmenlerle kapatılmış ve her binanın en alt katındaki bazı yükseltilmiş katların altındaki fırınlar tarafından ısıtılan deniz suyunun akışını kullandığını açıkladı. Buhar, zeminlerin altındaki ve duvarlardaki küçük odacıklardan geçirilerek bütün odaların ısıtılmasını sağlıyordu. Hamamların suyu, gelgit sırasında değirmenlerin çıkarılmasıyla düzenli olarak dışarı bırakılıyor ve bir sonraki yüksek gelgitte yeniden dolduruluyor, denize geri bırakılana kadar değirmenler tarafından tutuluyordu. Tuzlu suyun büyük bir kısmı ısı ile havaya salınıyordu.

Eccleston Üniversitesi'nin konferans salonunun iki katı büyüklüğünde bir odaya alındık. Taş banklar ve basamaklar odayı çevreliyor, buharlı sulara doğru iniyordu. Her duvarda sabun dolu raflar sıralanmıştı. Yıkananların giysilerini asabilecekleri kancalar vardı. Havuzun çeşitli bölümleri, mahremiyet görüntüsü vermek için taş bloklarla kordon altına alınmıştı, ancak buraları kullanan kadınların başları kenarlardan görülebiliyordu. En az elli kadın çıplaktı, sıcakta uzanıyor ya da aceleyle keseleniyor, görünüşe göre günlerine devam etmeye hazırlanıyordu.

Çoğunlukla berrak olan suyun içinden havuzun zeminini kaplayan yeşil deniz kabuklarından oluşan mozaïği görebiliyorduk. Kadınların hiçbirisi bizimle ilgilenmiyor gibiydi.

Zinnia elini yeşil sulara doğru uzatarak, "Bunlar Köpekbalığı Kalesi'nin kadın hamamları," diye açıkladı. "Kalede yaşayan tüm kadınlar burada yıkanır, hem soylular hem de sıradanlar. Lütfen soyunun."

Kimsenin kendini tam olarak teşhir etmek istemediğini fark ettim, en azından bu garip dünyada henüz. Onları suçlamıyordum ama ilk ben olmaya karar verdim, ayakkabılarımı ve giysilerimi çıkardım ve Zinnia'dan onaylayan bir bakış alarak seçimimi fazla düşünmeden merdivenlerden indim. Gözden uzak, sıkışmış

Avucumun içinde, küçük ve yüzük tuttuğum hagstone ve teneke tarak vardı. Belimize kadar ılık suya batırdığımız Zinnia her birimize küçük sabun kalıpları verdi ve son birkaç günün kirini, samanını ve pisliğini temizledik. Helena suyun içinde kaskatı kesilmişti ve bacaklarının arasından kan sızıyordu. Yanında durdum ve fısıldadım, "Şeritlerini çıkarmalısın. Çok uzun zamandır içerideler. Kadından yenilerini isteyeceğim."

"Evet, evet, teşekkür ," dedi.

Zinnia ve çalışanlarının beyaz nevresim sepetlerini karıştırdığı, kadınlardan birinin elbiselerimizi topladığı merdivenlere doğru sürüklendim.

"Leydi Zinnia," dedim havuzdan çıkarken, su vücudumdan aşağı süzülüyordu. O kadar sıcak ve temizdim ki çıplaklığımı umursamadım.

"Hanımefendiye gerek yok," dedi Zinnia. "Sadece Zinnia. Bu pozisyonu çok çalışarak kazandım, soyumla değil."

Başımı salladım, kıyafetsizken olabildiğince vakarımı korudum. "İçimizden biri derslerine başladı. Bunun için çarşafınız var mı?"

"Söylerim. Banyosu bittiğinde beni görmeye gelmesini söyle." Zinnia havlulanmam için bana bir çarşaf uzattı ve "Her için vardiyalar ve kalacak yerler hazırladım. Ve kızlarımdan birini size elbise getirmesi için gönderdim." Kendisine doğru el salladı. "Kadınlar bu siyahı giysin. Dört mevsim, farklı kalınlıklarda. Mevcut elbiselerinizin temiz olduğunu biliyorum ama size uymuyorlar."

"Çok nazıksınız," dedim, keteni etrafıma sararken, hagstone ve tarağı tuttuğum için biraz aksıyordum. Onları tutmak konusunda neden bu kadar ısrarcıydım?

"Bunun içinde iğneler, taraklar ve fırçalar var," dedi Zinnia, daha küçük bir sepeti göstererek. "Birazdan yemek yiyeceksiniz ve sonra Köpekbalığı Kralı'yla tanışacaksınız. Lütfen saçlarınızı düzenli bir şekilde toplayın. Mümkün olduğunca kurutun."

Tereddüt ettim. "Kral böyle şeyler konusunda titiz midir?"

Zinnia kaşlarını çatı. "O Köpekbalığı Kralı ve bilinemez biri. Taht odasında kendini olabildiğince saygın göstermek en güvenlisidir."

"Anlıyorum," diye cevap verdim, ki bu tamamen gerçek dışıydı.

Yemeğimizi ocaklarla, çalışma masalarıyla dolu ve beş düzine kadar çalışanıyla hareketli bir başka geniş oda olan kale mutfağında yedik. Kayalıktaki küçük pencereler gün ışığının içeri sızmasına izin veriyordu ve buranın sabahın en yüksek noktası olduğunu tahmin ettim. Buranın bir

Bulutlu bir gündü ve bilmediğim bir tanrıya, bunun kaderimizin bir alameti olmaması için dua ettim.

Bize kızarmış balık, keçi peyniri, domates dilimleri, dilimlenmiş armut ve şeftali, bal ve Stefan'ın Nyossa'da topladığı aynı lezzetli yemişlerle beslediler.

"Bu çok lezzetli," dedi Mischa, bizi kimin beslediğini unutmuş bir halde.

"Bu levrek," dedi Zinnia, elinde bir sürahi suyla yanımızda, teneke bardaklarımızı doldururken. "Bir saatlik mesafede bir nehirde yakalandı. Biz genellikle deniz balığı yerken tatlı su balığı. Lezzetlidir."

"Savaş esirleri için bir lezzet mi?" Quinn sormaya cesaret etti.

Zinnia yüzünü buruşturdu ama hayal kırıklığı Quinn'e değildi. "Ekselansları için düşünülmüştü ama kralımız orucunu açmak için başka bir ete karar verdi."

Mischa kahkahayı patlattı. "Buna levrek mi deniyor?"

Zinnia kafası karışmış bir halde başını salladı.

Mischa gülmeye devam etti. "O uzun saçlı piçin adı buydu," diye gülüşünü açıkladı. "Levrek. Adam bir balık."

Annesinin saldırısından sonra üzgün ve sessiz olan Maureen, Catrin ve River gibi kıkırdamaya başladı.

"Çavuş Perch'ten mi bahsediyorsunuz?" diye sordu Zinnia. "Procurers'dan mı?" Üç çalışanı gibi o da onların kahkahalarından rahatsız olmuş görünüyordu.

Hepimiz sustuk, Mischa bile.

Shark's Keep'in iç koridorları koyu gri-maviydi, kayalıkların iç kısımları dışarıdaki siyahtan farklı bir tondaydı. Soluk yeşil taştan oyulmuş aplikler, koridorların dar pencerelerle aydınlatılmayan bölümlerinde, bazen çırpınan denize bazen de kalabalık şehir sokaklarına bakan ışık sağlıyordu. Zinnia ve kadınlarından birini takip ederek önce bir, sonra ikinci, daha sonra da üçüncü koridorda ilerlememiz biraz zaman aldı, diğer ikisi de arkamızdaydı. Helena'nın elini tuttum, yaptığımız dönüşleri takip etmeye çalışıyor ama başaramıyordum.

İyi giyimli, çoğu erkek, acele etmeden konuşan ve yürüyen insanların yanı sıra, bir tür soylu olduğunu tahmin ettiğim insanlardan daha hızlı yürüyen, siyahlar giymiş kadın ve erkek hizmetkârların yanından geçtik.

Hepimiz saçlarımızdaki nemi olabildiğince sıkmış, saçlarımızı geriye doğru örmüştük ve Mischa, Maureen, Helena ve ben kâtip örgüsü taç alışkanlığına geri dönmüştük; saçlar kafa derisine daha az yük bindirecek şekilde başın etrafında eşit bir şekilde örülmüş ya da başın arkasında düğümlenmişti. Bütün gün masa başında oturulduğunda, boynun rahatlığı göz önünde bulundurulur.

Bize temiz vardiyalar ve Zinnia ve kadınlarının giydiği siyah pamuklu elbiseleri giydirmişlerdi ama yarım önlükleri yoktu. Bu elbisede de cepler bulmak beni rahatlattı ve kocakarı taşı ile tarağı içine yerleştirdim. Elbisem üzerime tam oturdu ama yine de göğsümü sıkıyordu. Bu elbiselerin de kare yakası vardı ama bu Sibbereen çiftlik kadınlarının elbisesine kıyasla göğüslerimin üzerinde daha yukarı çıkıyordu. Zihnim Alric'e, onun gezinen bakışlarına ve bu bakışların altında tenimin kız gibi kızarmasına geri döndü. Utanç yine içimi kapladı. On altı yaşımdan bu yana yaşadığım onca ilginin arasında rastgele bir adamın ilgisinin ne önemi vardı ki?

Koridor, hepsi iyi giyimli insanlarla dolu bir ön odaya açılıyordu. Bazıları küçük masalarda oturmuş, yontulmuş kayalardan yapılmış küçük parçalardan oluşan bir oyun oynuyordu. Bazıları ise fok derisiyle kaplı olduğunu tahmin ettiğim uzun koltuklarda oturuyordu.

"Onların soylulukları," dedi River geri kalanımıza.

Soylular, ön odadan geçip beyaza boyanmış ahşaptan yapılmış çift kapıya doğru yürürken bizi izlediler. Süslü oldukları için değil, çok uzun ve geniş oldukları için etkileyiciydiler ve ön odanın bu tarafındaki duvar genişti, başka koridorlara yol vermiyordu, oysa diğer birkaç koridor bu ön odaya açılıyordu. Taht odasına girmek üzereydik.

20. Köpekbalıkları

Tintarian siyahı giymiş dört muhafız, kapıların iki yanında duruyordu.

"Geldiğinizde içeri girmeniz bekleniyor," dedi biri Zinnia'ya, ama ses tonu emir vermekten çok saygılıydı. Sabahımızı kale personelinin yüksek rütbeli bir üyesiyle geçirmiştik.

Dört muhafız beyaz kapıları içeri doğru itti ve biz de , Köpekbalığı Kralı'nın salonundaki taht odasına doğru yürüdük.

Aklıma bu odanın bizim yazıhaneye benzediği, sadece on katı büyüklüğünde ve iki kat yüksekliğinde olduğu geldi. Kayalığın dış tarafına daha , dar pencerelerden altısı içerideki insanlara ve mobilyalara gri güneş ışığı sağlıyordu. Ve köpekbalığı kemiklerinin anıtsal koleksiyonu.

Bazıları yumruk büyüklüğünde olan kemikleri ve dişleri her yerdeydi. Orijinal hizalarında bir araya getirilmişler, tavandan sarkıtılmış ürkütücü, ışısız avizelere dönüşmüşler, sanki yukarıda havada yüzüyorlarmış gibi görünüyordlardı. Eklemleri ve bol miktarda bakır telle bir araya getirilmiş tam iskeletler, odanın dört bir yanındaki beyaz kayadan kaidelerin üzerinde duruyordu. Bazıları iki adam, bazıları ise bir kulübe büyüklüğündeydi. Bırakın canlı bir köpekbalığını, kitaplardaki çizimler dışında hayatımda hiç bu kadar büyük bir hayvan görmemiştim.

Diğer kadınların yaşadığı şoku hissedebiliyordum. Etrafıma baktığımda, buradaki duvarların sadece gri ve mavi değil, aynı zamanda grotesk atmosfere katkıda bulunan küflü bir duvar kağıdıyla soyulduğunu fark ettim. Durduğumuz yerden, duvarların rüzgârda dalgalanan boya şeritleri olduğunu düşündüm.

Süpürgeliklerle aynı soluk kayadan yapılmış on sıra bank ve masa, bir koridorun iki yanında sıralanmıştı, tıpkı bizim yazıtorium gibi diye düşündüm. Her sırada beş ya da altı adam oturuyordu, hepsi de iyi giyimli, önlerinde kâğıtlar ve haritalar serpiştirilmişti.

Koridorun sonunda, her birinde dört figürün oturduğu iki yüksek masa vardı. Sol taraftaki dört figürün her biri siyah pamuğun üzerine özenle hazırlanmış açık bir cübbe giymişti. Bir adamın kısa beyaz saçları ve süt rengi gözleri vardı, cübbesi duvar aplikleri ile aynı renkte soğuk bir yeşildi. Bir diğer adamın cübbesi kırmızı ve turuncuydu. Gümüşü sarı saçlı, diğer iki adamdan daha genç olan üçüncü bir adam kahverengiler ve sıcak yeşillerden oluşan bir cübbe giyiyordu. Masanın sonunda, yüksek arkalıklı koltuğunda uzun boylu ve asil bir duruş sergileyen yaşlı bir kadın, serulean mavisi bir cübbe giymişti.

Sağdaki masada, hepsi de siyah Tintarian zırhı giymiş dört adam oturuyordu; tahta en yakın olanı daha genç ve yakışıklıydı, diğerleri ise daha yaşlı ve tecrübeli görünüyordu.

Ortada, masaların arkasında, bir kürsünün üzerinde efsanevi Köpekbalıgı Kralı, majesteleri Birinci Hinnom oturuyordu.

River haklıydı. Tahtı açık bir köpekbalıgı çenesinin ortasındaydı, kavun büyüklüğündeki dişler hâlâ kemiğin içinde sağlam duruyordu. Onların üzerinden geçerek, yine birbirine kaynaşmış kemiklerden yapılmış, daha küçük ve bir insan koltuğuna göre şekillendirilmiş tahtın içine girmesi gerekecekti.

Zinnia bizi koridordan masaların sıralarının sonuna kadar götürmüş, iki yüksek masanın önünde durmuştu. Sağ tarafta, zırhlı adamların olduğu masanın yanında Alric, Thatcher ve Perch duruyordu; cilalı siyah zırhları içinde ıslıl ışıldılar, bu kez zırhlarının altında zincir zırhları vardı, üzerlerinde daha da fazla silah vardı, sırtlarına bağladıkları kalkanları başlarına şapelimize saldırdıkları zamanki siyah yarım ay görüntüsünü veriyordu.

Üçü de bize baktı ve ben Alric'in bakışlarıyla karşılaştım, yüzümde sorular vardı.

Köpekbalıgının çenesine ve içindeki tahta baktım. Tahttaki adam ayağa kalktı. Uzun boyluydu, belki de oldukça uzun olan Perch'ten bir el kadar daha uzundu. Çenenin dişlerinin üzerinden geçti ve basamaklardan inerek iki masanın arasında durdu. Kırk ya da yetmiş yaşında olabilirdi. Saçları uzun ve omuzlarına kadar simsiyahtı ama sakalları kısa ve kesikti. Yüzü neredeyse çelimsizdi, yanaklarındaki çukurlar onu bir kral olamayacak kadar asil, vahşi ve yabanıl gösteriyordu. Gözleri ve kaşları da karaydı. Ellerinde mücevher yoktu ve şimdi çaprazladığı gibi kollarının üzerinde duruyordu. Kıyafeti askerlerinden daha iyi değildi, hepsi siyah ve deri giysiler içindeydi ama zırhları yoktu.

Başını Zinnia'ya doğru eğdi ve o da kadınlarla birlikte dokuzumuzu nazikçe öne doğru itti, böylece erkek sıraları arkamızda kaldı.

"Zinnia," dedi Birinci Hinnom, bizi değerlendirirken gözleri parlıyordu. "Gidebilirsiniz."

Arkamızda, onun ve kadınlarının ayrıldığını duydum, o büyük beyaz kapıların gıcirtısı içeri doğru açıldı ve sonra tekrar arkalarından kapandı.

"Alric," dedi Köpekbalıgı Kralı, tahtının kürsüsüne çıkan basamaklardan uzaklaşıp bize doğru yaklaşarak. "Senden on adam istedim. Sen bana dokuz kadın getirdin. Özür dilerim-" ve burada kendi sözünü kesti. Durdu ve üç Procurer'a doğru döndü. "Dokuz *rahibe*."

Kaptanın yutkunduğunu gördüğümü sandım.

Hinnom bize döndü. "Anladığım kadarıyla içinizden biri lider?"

Öğle yemeğinde içtiğim sudan dolayı mesanemin dolduğunu hissedebiliyordum.

"Pekâlâ!" diye bağırdı Hinnom, ama bağıırışı öfkeli değil, sadece sabırsızdı.

"Siz Eccleston'lılardan hangisi en iyi adamlarımı hipnotize etti? Öne çıkın!"

Hepimiz olduğumuz yerde kaldık.

Alric bana kaşlarını kaldırdı, sanki "*yapmalısın*" der gibiydi.

Kendimi ileriye doğru nasıl ittiğimi tam olarak hatırlamıyorum ama yaptım.

Bu, tüm bu yolculuğun tekrarlanan nakaratıydı, bir ayağı diğerinin önüne koymak, bir adım atmak, ikinci bir adım atmak ve bu böyle devam etti. Aptal ve kör, geleceğimizden emin olmadan, o domuz arabasında güneşin altında günlerce dayandık, sonra at sırtında eyerlerin rahatlığı olmadan, kaba uyku, günde bir öğün yemek, vahşi doğada işemek, kurslarımız için kıyafetlerimizi paçavralara yırtmak. Belki de bu yüzden sonunda öne çıktım, çünkü uygulamaya alışmışım.

"Ah!" diye bağırdı Köpekbalığı Kralı. "Sen osun, Aziz Agnes hayranı. Yaklaş."

İki adım daha yaklaştım, yine mesanemin ne kadar dayanabileceğini merak ediyordum. İnsan korku içindeyken neden hep altına işemek isterdi?

Gözleri her yerimde tetikte, etrafımda dönüyordu ama bu şehvet dolu bir değerlendirme değildi, daha çok meraklıydı. Uzanıp sol elimi kaldırdı ve düğünçiçeği dövmesini daha iyi görebilmek için yüzüne yaklaştırdı.

Teni, benim sıcak avucumun karşısında kışın buz gibiydi.

Sonra aniden elimi bıraktı. Masaların arasındaki duruşuna geri dönerek bacaklarını ayırdı, elleri şimdi üst üste kenetlenmişti. "Tekrar ediyorum, Alric. Senden on erkek istemiştim. Sen bana dokuz kadın getirdin. Bundan ne anlam çıkarmalıyım?"

"Konuşabilir miyim, efendim?" dedi zırlı, kırılmış bir adam masalardan birinden, üç Procurer'a en yakın olandan kalkarak.

"Jeremanth!" diye bağırdı Hinnom, sözünün kesilmesinden memnun olmuş gibi. "Her zaman piyadelerimin başındaki adamımın konuşmasını isterim, benim bilge, cesur generalim! Konuşun! Odaya konuş!"

Tanrım, diye düşündüm, bu adam delirmiş. Korkutucu görünüyordu ve öyleydi, ama tavırlarında ve konuşmasında bir dengesizlik vardı, sanki bir hevesle yanağınızı okşayabilir veya köpekbalığı dişlerinden birini gözünüze saplayabilirdi.

Ayağa kalktım, gözlerim kral ve generali arasında gidip geliyordu.

Tintarian siyahı giymiş yaşı adam Jeremanthly, Hinnom'a doğru eğildi. "Teşekkür ederim efendim. Kaptan Angler'ı savunmak gerekirse, Onlu Konsey'deki adamlar hiçbir yerde bulunamadı. Ve casuslarımız her biri için ayrıntılı tanımlamalar yapmıştı."

"Anlıyorum," dedi Hinnom. "Yaklaşan istilanın farkındaydılar. Yapmak zorundaydılar. Ticaret anlaşmalarımı bozdular ve bizi cevherlerinden mahrum bıraktılar."

General, "Öyle olduğuna inanıyorum," diye cevap verdi.

"Eyvah," dedi Hinnom, ellerini çözdü ve taht odasında gürleyen bir alkışla bir araya getirdi.

Kral hariç herkes irkildi.

"Yine de muzaffer bir istilaydı," diye devam etti kral, generalin oturduğu ve Procurers'in durduğu masaya doğru adımlayarak. "Sadece merak ediyorum ve *gerçekten ediyorum* Alric, senin gibi bir adam, hayır, senin gibi bir *asker* buna nasıl kanabilir?" Kral dönerek bana doğru yürüdü ve yüzünü bir nefes kadar yakınıma getirdi. "Güzelliği yüzünden mi? Geçmişte senin bu kadar duyarlı olduğunu bilmiyordum."

Boğazımdaki bir yumru genişledi ve belki de kıtadaki en güçlü adamın yüzüne çılgılık mı atacağımı, ağlayacağımı ya da kusacağımı bilemedim.

Hinnom devam etti, yüzü benim hizama eğilmişti, nefesi kafur gibi keskindi, kokusu tuz ve sabun kokusuydu. "Öyle olmalı. Öyle olmak zorunda, çünkü hepimiz aynı fikirdeyiz, değil mi? Hepimiz hemfikiriz ve hepimiz Eccleston'un tanrısız bir şehir olduğunu biliyoruz." Diğer kadınlara baktı. "Alınmak istemem. Ama bu doğru. Hiçbir tanrıya ya da tanrıçaya tapınılmaz. Aziz Agnes'in tapınakları vergilerle açık tutuluyor, onlar istihdam büroları. Bunun doğru olduğunu biliyoruz!" Sesinin tonu ve perdesi yükseldi ve yüzüne bir sırıtma yayıldı. "*Agnes'in rahibesi falan yok.*"

Kral masaların arasında durduğu yere geri döndü. Ve sonra, neredeyse neşeli bir patlamayla, "Siz kimsiniz kadınlar?" diye bağırdı. Gerçekten mi?" Belki de o güne kadar gördüğüm en korkunç adamdı. Arkamda bazı kadınların iniltilerini duydum.

"Senin adın ne lider?" Hinnom bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Edie," dedim, adım ağzımda bir vıraklamaydı.

"Rahibe Edie!" dedi Hinnom, yüzünde alaycı bir hayranlık ifadesiyle. Yoksa gerçek miydi? Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. "Rahibe Edie, Procurers'ımın kaptanını yüzün ve endamınla mı büyüledin?"

Sessizlik odanın her yerinde yankılandı. Dışarıda dalgalar kayalıklara çarpıyor, kaya ve deniz arasında ebedi bir öpüşme yaşıyordu.

"Ben bir soru sordum!" diye bağırdı Hinnom ve bir alkış daha kopardı.

Bir an irkildim ve sonra "Hayır, ben kimseyi büyülemedim efendim" dedim.

"Emin misin?" diye sordu kral, sesi yine alaycıydı. "Şampiyon Tedarikçimi büyülemek için yola çıkmadığından emin misin? Kaptan Fener'i baştan çıkarmaya çalışmadığınızdan emin misiniz? *Emin* misiniz?"

Sağ gözümün ucuyla Alric'in ağırlığını değiştirdiğini görebiliyordum, bu hareket neredeyse görünmezdi ama onu haftalardır izliyordum. Bir kralın ve sarayının önünde tir tir titriyor olabilirdim ama bir yanımda sadece tedirgindi. Gözlerimi kapattım ve "Böyle bir çabaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum. Efendim."

Kahkahası kısa bir havlamaydı ama cevabımdan çok memnun olmuştu. "Evet, katılıyorum. O kararlı biri, Leydi Edie. Cesur. Hatta gizemli, kaptanımız. Kadınların Alric üzerinde pek bir etkisi olduğunu sanmıyorum. Ama," diye devam etti kral, "onu büyülediniz ve ne yapmak üzere olduğunuzu bile bilmiyor muydunuz? Bir erkeği, hatta kaptanım kadar soğukkanlı birini bile baştan çıkarmak, doğru kadınla başarılabilir. Siz Leydi Edie, o kadın mısınız?" Gözlerim sağ tarafıma gitti ve Alric'in ne kadar hareketsiz olduğunu fark ettim. "Kardeşim," dedi sağdaki masada, henüz ayakta olan yaşlı generalin yanında oturan genç adam. Adam sormadan konuşmuştu. Hinnom gibi zayıf bir yüzü vardı ama yüz hatları daha hoş bir şekilde düzenlenmişti. Ayrıca kraldan çok daha gençti.

"Ne var, Peregrine?" diye inledi Hinnom sahte bir kızgınlık tonuyla, ama yüzü genç adama karşı neredeyse cömertti.

Prens masanın etrafından dolaşarak kralın yanına geldi. "Onları korkutuyorsun, Hinnom. Senin dramatizmine alışık değiller." "Dramatik miyim?" diye sordu kral, kardeşinin sözlerini göstererek. "Adamlarımın en iyilerinden, en kurnaz hırsızlardan, en hızlı koşuculardan, en sert binicilerden, yayda, kılıçta, yumrukta, her şeyde en iyilerden bana Onlu Konsey'i getirmelerini ve diğer birlikleriyle birlikte Ecclestonian valilerini katletmelerini istedim, ama hayır, bana bu işe yaramaz kadınları getirdiler!" Şimdi kızgın görünüyordu ve kalbim göğsüme düştü. Bu adamı merhamet etmeye ikna edemezdik.

"Efendim. Saklanıyorlar," diye araya girdi general. "Son haftalarda yeraltına indiler. Bir istiladan korktular. Alric onları aramak için elinden geleni yaptı ve ben de yardım için bazı adamlarımı gönderdim. O şehirde hiçbir yerde bulunamadılar."

"Peki, bana bu kadınları neden getirdiniz?" diye sordu kral.

Prens tekrar denedi. "Kardeşim, eğer bir açıklama yaparsan-" "Kapa o lanet çeneni, Peregrine!" Hinnom bağırdı.

OceanofPDF.com

21. Pirinç

"Kralım," dedi yeni bir ses, bu kez sol taraftaki masadan. Beyaz sarı saçlı, ince yapılı ve belki de kırk kışlık zarif bir yüze sahip olan adam ayaktaydı. Askerlerin siyah pamuklu ve deri kıyafetlerini giymişti ama üzerinde yosunlu yeşiller ve kahverengilerden oluşan o zengin, işlemeli cübbe vardı. "Kralım," diye tekrarladı, sözleri ve ifadesi sıcaktı. "Size ve hanımefendiye tavsiyelerimi sunmak için yaklaşabilir miyim?"

"Cian, Cian, Cian," diye iç geçirdi Hinnom. "Eğer mecbursan, rahip. Çabuk ol!" Son kelimeyi şarkı söyler gibi söyledi.

Sarışın adam masasının arkasından çıkıp yaklaştı ama adımları hükümdarına değil bana doğru yöneldi. Bana temkinli ve dostça bir yüzle yaklaştı. "Madam," diye başladı bana hitap ederek. "Elinizi tutabilir miyim? Sol elinizi?" İki elini de uzattı.

Garip bir şekilde dövmeli elimi uzattım.

Elimi kendi kuru, ince parmaklı ellerinin arasına aldı, biri alttan diğeri üstten okşadı. "Hanımefendi, içiniz rahat olsun. Size zarar vermeyeceğim." "Deli rahip, ne yapıyorsun?" dedi Hinnom.

Prens, "Bırakın Cian ne istiyorsa yapsın," dedi.

Sarışın adam ellerini elimin üzerinde gezdirdi, üsttekini kaldırdı ve Hinnom'un yaptığı gibi dövmeyi inceledi. Sonra bana gülümsedi. "Leydi Edie, içinizde toprak büyüğü olduğuna inanıyorum."

Etrafımda, bu dehşet odasındaki diğer insanlar arasında bir ilgi dalgası dalgalanıyordu. Arkamda Mischa ve Maureen'in nefes alışlarını duydum.

Hinnom, "Ah, şimdi öyle mi!" dedi. "Muhteşem! Ve bu dünya büyüğü! Çok güzel, çok şanslı! Pekâlâ, onu tutun ve diğerlerini öldürün."

"Hayır!" Bağırđım.

Oda ölüm sessizliğine büründü.

Cian şaşkınlıkla elimi bıraktı.

Alric'in nefes aldığını duyduğumu sandım.

Ben ne yapmıştım? tüm tanrılar adına az önce ne yaptım? Artık kesinlikle ölmüştüm.

Hinnom bana döndü, ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Vay, vay. Çok cesursunuz, madam. Hemşerilerinizin dediğı gibi, pirinç kadar cesursunuz."

"Özür dilerim," nefes nefese kaldım. "Özür dilerim efendim. Kraliyet ailesine alışkın değilim."

Beni içine aldı, kardeşinden uzaklaştı, Cian'ın durduğu yerden geçerek tam karşıma geldi, yüzü benimkine bakıyordu. "Krallığın olmadığı gibi tanrının da olmadığı bir yerden geldiğini biliyorum. Ama güzel rahibe," dedi ve buz gibi bir elini örgülü tacımın üzerinde gezdirmek için durakladı. "Benim yanımda yanlış şekilde nefes aldıkları için adam öldürdüm. Şunu bil ki. İkinci bir hata olmayacak. Sizin için değil, Leydi Edie. Şimdi olmaz."

"Çok merhametlisiniz majesteleri," diye fısıldadım yüzüne, gözlerinin derinliklerinde herhangi bir hoşgörü belirtisi arıyordum.

Hinnom benden uzaklaşıp kardeşine ve Cian adındaki sarışın adama döndü. "Pekâlâ, o zaman, o hâlâ yaşayabilir. Ama geri kalanlar benim için oldukça işe yaramaz." Son sözlerini Alric'e yöneltti. "Onları fidye için kullanamayacağımı biliyorsun. Eccleston'ın eski azizleri için rahibeleri yok. Dokuz sıradan kadın için bir ticaret anlaşmasını yeniden müzakere etmezler."

"İçimizden biri Tigon," diye ağzımdan kaçırdım. Üzerimdeki tüm bakışları görmezden gelerek, öfkeden kudurmuş olan krala baktım. "İçimizden biri Tigon, efendim."

Hinnom elini bana doğru salladı. "Belli ki yaşayabilir! Belki de devamıza faydalı olabilir. Bu küçümsenecek bir isim değil. Hangisi o?" Beni geçip diğer kadınlara baktı ve hiçbirinin Catrin'e bakmaması için dua ettim.

"Size söyleyemeyiz efendim," dedim, yine etrafımdaki gözlerin genişlemesine aldırmadan.

Alric'in adımı söylediğini gördüğümü sandım.

"Bize üçte bir sözü verene kadar size söyleyemeyiz. Ekselansları." Hinnom tekrar bana yaklaştı, yüzüme doğru konuştu, iki eliyle saç örgümü okşuyor, başımı geriye yatırıyordu. "Peki Leydi Edie, bu kadınları kim besleyecek ve giydirecek? Shark's Keep'imde barınmalarını nasıl sağlayacaklar? Ya da büyük şehrim Pikestully'de? Fahişelik mi yapacaksınız? Bir sürü güzel genelevimiz var. Balıklarımın pullarını mı ayıklayacaksınız? Yerlerimi fırçalar mısınız? Çizmelerimi parlatır mısın? Soğuk yatağımı ısıtır mısın, güzel Edie, yuvarlak kalçaların ve muhteşem göğüslerinle?"

Ağzımdaki tükürüğü yuttum ve ona cevap verdim. "Bizi hayatta tutan her neyse, majesteleri. *Hepimizi* hayatta."

Kahkahalarla böğürdü, eli göğsünde benden uzaklaştı. "O bir hazine, Alric! İster rahibelik numarasına kanmış ol, ister güzel yüzüne aşık olmuş ol, umurumda değil! Endişelenme rahibe," dedi bana doğru dönerek. "Ben yağmacı değilim. Hiçbirinizin ırzına geçilmeyecek."

Helena için artık çok geç olduğu düşüncesi aklımdan geçti.

"Ancak," diye devam etti, şimdi Alric'e yaklaşıarak. "Beni hayal kırıklığına uğrattınız Kaptan Procurer. Gerçekten de büyük bir başarısızlık. Ve bu cezalandırılmalı. Ayrıca," dedi ve duraklayarak parmağıyla Alric'in iki yanını, Perch ve Thatcher'ı işaret etti. "Çavuşların da bu rahibe numarasına kandılar mı?"

"Evet, efendim," diye cevap verdi ciddi bir Thatcher. Perch başını öne eğdi.

Alric, Hinnom'un sert bakışlarıyla yüz yüze geldi ama çenesi kralına duyduğu saygının bir göstergesi olarak aşağıya doğru eğilmişti.

"Anlıyorum." Hinnom kollarını kavuşturdu ve köpekbalığının çenesine çıkan basamaklara doğru döndü ama tahtına kadar çıkmadı. Artık herkesten biraz daha yüksekte olduğu için dinleyicilerine baktı, gözlerini odada gezdirdi ve konuşmaya başladı. "Çok meşgul olacaksınız kaptan. Önümüzdeki ayları sizin için bir imtihan zamanı olarak görüyorum. Yanılmıyorsam kendi elinizle öldürdüğünüz adamınızın kaybını telafi etmek için sadece Tedarikçi denemelerine ev sahipliği yapmakla kalmayacaksınız. Ha! Bunu ailesine açıklamanızı izlemeyi çok isterdim. Bir karısı var mıydı?"

Kimse krala cevap vermedi ve düşündüm ki, onun ruh halini biliyor olmalılar, hangi soruların teatral bir amaç için olduğunu ve hangilerinin cevaplanması gerektiğini seziyorlar.

Kral devam etti. "Sadece bu da değil, cezayı çekmelisin, iyi adamım. Bu vesileyle seni mahkûm ediyorum yüzbaşı." Hinnom tekrar kollarını kavuşturdu, eski soğukkanlılığı yerini ağırbaşlı bir düşünceye bıraktı.

"Yüzbaşı Alric Angler ve iki çavuşunun cezası bu olacak. Alric, bu dokuz kadının vatandaşlık, barınma ve giyim masraflarını karşılayacaksın. Eğer bu seni yoksun bırakırsa, yoksun bırakır. Yarın gün sonuna kadar hepsinin iş olmasını bekliyorum. İki adamınız bu konuda yardımcı olacak. Bu bayanın ne yapacağını zaten biliyoruz. Toprak Ana'nın tapınağında Cian'ın emrinde bir yardımcı olarak eğitim alacak. Böylece senin idare etmen gereken bir şey eksilmiş olacak." "Bu zarafetin doruk noktası, kralım," dedi Alric, ses tonu duyusuzdu. "Daha bitirmedim," dedi Hinnom, işaret parmağını yüzbaşıya doğru sallayarak. "Çavuşlarınızın her biri bu kış köpekbalıklarımızın çiftleşme mevsiminde evlenmek üzere bu kadınlardan birini seçecek. Ve sen, Alric, yarın Leydi Edie'yle evleneceksin. Ve seni sahte tapınağına çeken bu kutsal baştan çıkarıcıyı ömür boyu eşin olarak ."

22. Söylentiler

Muhafızlar ve Hinnom'un çağırdığı Zinnia tarafından taht odasından çıkarıldık. Kaptana ya da Tedarikçilerine bakmayı reddettim ve Zinnia ile kadınlarını bilinçli olarak bile takip etmedim, kalenin koridorlarındaki dönüşleri ya da nereye gittiklerini düşünmedim. Tekrar bir çeşit yatakhane olan uzun odaya geri dönmüştük. Zinnia ve kadınları kısa süre sonra döneceklerini söylediler. Bir yatağın üzerinde oturuyordum, kalbim göğsümde güm güm atıyordu, etrafımdaki kadınlar gevezeliğe başlamıştı, Mischa bana neden toprak büyüyle ilgili hiçbir şey söylemediğimi soruyor, Catrin ve Maureen Tedarikçi Kaptan'la evlenmem gerektiğini haykırıyor, River sevgilisine Köpekbalıği Kralı'nın salonunun muhteşem olduğunu söylerken Quinn onu susturmaya çalışıyor, Bronwyn ve Eefa da tüm bunlardan üzüntü duyuyor ve kaderlerinin ne olduğunu merak ediyorlardı.

"Sessiz ol," diye tersledi Helena, eli belinde, solgun bir halde.

Hepsi sustu ve ona baktı. Sisteki saldırısından bu yana böyle yüksek sesle konuşmamıştı.

Helena yanıma oturmak için alçaldı, aldığı dersler yüzünden titremeye başlamıştı. "Agnes bana yardım et, bu macun başlı başına bir cehennem," iç geçirdi. Sol elini sağ omzuma koydu ve sağ kulağıma eğilerek, sadece benim için, "hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa onu yapacaksın. Ve bunu yapabileceğini biliyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, yüzümü ona doğru çevirerek.

"Güçlü olacaksın Edie Finch," dedi yine, sadece benim için. Sonra kül rengi yüzünü diğerlerine doğru çevirdi. "Bırakın Edie nefes alsın. Bu hepimiz için bir şok. Artık güvende olduğumuzu biliyoruz. Ölümümüz artık yakın değil."

"Haklısın," dedi Mischa, Quinn ve Catrin mırıldanarak onayladılar. "Hangi macundan bahsediyorsun?" diye sordu Maureen.

Bir duraklama oldu ve sonra Helena başını kaldırıp kızına baktı. "Derslerimi başlatmak için. Bu yüzden bir bebekle hızlanmadım. Gececek, kızım."

Maureen'in yüzü buruştu ve Mischa kollarını ona doladı. "Demek sen de büyülüsün?" diye sordu Catrin, gözlerini bana dikerek.

Cian adındaki adamın bunu söylerken ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim olmadığını açıklamak için ağzımı açtım ama Helena elini kaldırdı.

"Catrin, Edie'nin nefes almasına izin vermeliyiz. Hepimiz için büyük bir yük taşıyor."

"Bir erkekle evlenmek nasıl yük olur?" diye meydan okudu Eefa. "O tapınakta yatıp kalkarken hepimiz mutfakta çalışacağız."

"Bu kadar yeter," diye uyardı büyükannesi.

Yatakhanein kapısı açıldı ve Zinnia tekrar içeri girdi. "Tintar'daki yeni hayatınız için hepinizi donatmak üzere yakında pazara gideceğiz. Kaptan Angler ile kalacak yeriniz hakkında konuşuyorum."

Müstakbel kocam şu anda bu yatakhanein dışında mıydı?

Zinnia konuşmaya devam etti. "Bu gece bu yatakhanein uyuyacaksınız ve size pazardan sonra akşam yemeği getireceğiz. Hanginiz Helena?" Helena omzumu destek olarak kullanarak yataktan kalktı. "Benim." "Çavuş Thatcher sizinle koridorda konuşmak istiyor."

"Helena" dedim, uyanmış ve daha dik oturuyordum.

"Sorun değil," diye beni uyardı. "Yakında döneceğime eminim."

Koridora adım atıp kapıyı arkasından kapatırken gözlerimiz onu takip etti, yürüyüşü yavaştı, vücudu eğilmişti.

"Zinnia," dedim, siyah ve deri giysileri içindeki ciddi görünümlü kadına dönerek. "Ben zaten evliyim. On kış ayrı kaldık ama Perpatane'de bir adam bıraktım."

Becerikli ellerini teslim olmuş bir tavırla uzattı. "Eğer Köpekbalığı Kralı senin önceden bir bağın olmadığını söylerse, özgür bir kadın olursun. Eğer majesteleri kaptanla evlenmen gerektiğini söylerse, kaptanla evlenirsin."

"Yarın mı?" Ben sordum.

"Gün ortası. Yarın," diye yanıtladı. "Kullanılabilir bir gelinlik aldığınızdan emin olacağım. Şimdi dokuzunuzu da Tintar'ın dört mevsimi için giydirmemiz gerekiyor."

"Onunla her şekilde evlenebilirim," diye alay ettim. "Bu bir aşk evliliği değil." "Ama söylenen bu," diye öğüt verdi Zinnia, yüzü düşünceli bir ifadeyle. "Öyle mi?" diye sordu Mişa inanamayarak.

"Kalede dedikodular dolaşıyor," dedi mantıklı kadın. "Söylentilere göre kaptan Leydi Edie'ye bir kez bakmış ve onu öldürmeye kıyamamış. Ya da yoldaşlarını. Rahibe aldatmacası ikincil bir söylenti. Birincisi, Alric Angler'ın bir Ecclestonian tarafından büyülendiği."

"Ben hanımefendi değilim, madam," dedim hayıflanarak.

"Eğer Köpekbalığı Kralı sizden hanımefendi diye bahsediyorsa, ben de öyle yapmalıyım." Kapı gıcırdayarak açıldı ve Helena içeri adım attı.

Zinnia sesini hepimize yükselterek, "Lütfen burada bekleyin," dedi. "Kaptanla fonlar hakkında konuşmam gerekiyor ve sonra hepiniz için şehri ziyaret edeceğiz."

ihtiyacı var."

Kendimi yataktan kaldırdım ve Helena'nın yanına doğru yürüdüm, Mischa ve Maureen arkamdaydı, diğerleri tekrar konuşmaya başladılar.

"Kel olan ne istiyormuş?" Mischa sordu.

Helena omuzlarını kaldırdı. "Bana para verdi." Küçük bir keseyi havaya kaldırdı. "Şu anda yanında sadece bu kadar olduğunu ama ihtiyacım olan her şeyi alabilmemi istediğini ve eğer istersem yarın daha fazlasını verebileceğini söyledi."

"Ona güvenmiyorum," dedi Mischa başını sallayarak. "Ya da bu Tintarianlardan herhangi birine."

"Ş, Mischa." Ona bir el salladım. "Başka ne dedi?"

"Alric'in her kadına elinden geldiğince çok pay ayırdığını, ama çavuşun benim-" Helena durdu. "Olanlar için daha fazlasına ihtiyacım olabileceğinden. Ona ihtiyacım olmadığını söyledim ama o ısrar etti. Ve şimdi," dedi keseyi kaldırarak, "elimizde bu var."

Mischa, "Bu parayla hafif bir yaprak alabilir miyiz?" diye sordu. "Ya da parfüm almak için?" "Güzel kokarken sigara içip gülmek mi istiyorsun?"

Ben sordum.

"Benimle çok pipo içmemişsin gibi davranma Edie," diye homurdandı Mischa.

"En azından koku yağları. Haftalardır hayvanlar gibi kokuyoruz."

Helena başını salladı. "Kararı sen verebilirsin." Keseyi bana uzattı. "Ben geride kalmayı talep edeceğim. Uyumak için. Kanamam ağır."

Maureen annesine doğru eğildi, gözleri ıslaktı.

"Geride tek başına kalman fikri hoşuma gitmiyor," dedim.

"Katılıyorum," diye ekledi Mischa. "Bunu başaramaz mısın?"

"Etrafta dolaşmak üzereyiz. Burası büyük bir şehir. Ayakta zor duruyorum," dedi Helena, başını kızına yaslayarak. "Maureen'e göz kulak ol," dedi benden Mischa'ya bakarak.

Zinnia Helena'nın yatakhanede kalıp dinlenmesine karar verdi. O ve üç kadını geri kalan sekizimizi daha fazla kaya koridorundan geçirip kayalıkların dışına, Pikestully'nin yayıldığı alanın üzerine ışınlarını saçan bahar güneşinin altına götürdüler. Kayalıkların içine inşa edilmiş her binaya taş basamaklarla çıkılıyordu. En yakın seti bulduk ve aşağı indik.

Kalabalık sokaklarda yürürken eşleştik; Mischa ve Maureen kol kola girmiş, Bronwyn ve Eefa, Quinn ve River. Ben yanaştım

Catrin'e doğru yaklaştı, narin güzelliği şaşkınlığını ve korkusunu açığa vuruyordu.

"Büyü falan bilmiyordum," dedim elimi dirseğinin altına koyarak.

Bana baktı. "Gerçekten mi? Herhangi bir... güçten haberin yok muydu?"

"Onlara sahip olsaydım, burada olur muyduk? O Agnes tapınağının kapılarını başlarına yıkardım."

Catrin gülümsedi. Sonra kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. "Bana hangi meslek verilecek? Ben- Ben utanıyorum. Hiç çalışmadım. Hiçbir becerim ya da mesleğim yok."

Dirseğini sıktım. "Bir yolunu bulacağız. Henüz endişelenme. Belki yeni kocamı hepimizi mutfağa kapatmaması için ikna edebilirim."

"Kralları çıldırmış," dedi sesi alçalarak. "Belki de seni kaptanla evlendirmeyecektir. Duygudan duyguya savruluyor gibi görünüyor. Belki bunu unuttur." Tereddüt etti. "Evlilik konusunda... üzgün müsün?"

Yürüdüğümüz eğimli caddeden aşağıya baktım, tezgâh tezgâh tüccarları, kapıları açık dükkânları, caddede bir aşağı bir yukarı yürüyen, işyerlerine girip çıkan Tintarians'ları gördüm. Eccleston pazarlarından pek farklı değildi, ama daha canlıydı; pazarlık eden, didişen, bağırان ve gülen vatandaşlar, her köşe başında arpları, zilleri, mandolinleri ve kemanlarıyla ozanlar. Denizin tuzlu suyu şehrin üzerinde yüzüyordu. Balık tüccarları stoklarının fiyatlarını insan kalabalığına haykırıyordu. Taze balığın keskin kokusu bana yabancıydı ama açık ateşte pişen, sarımsak ve arpacık soğanı ile doldurulmuş balıklar ağız sulandırıyordu. İçimi çektim, "Sanırım olduğumdan daha fazla üzgün olmalıyım. Yine de onun değersiz bir adam olduğunu düşünmüyorum. Aşağılık biri değil. Ama bu gerçek bir evlilik değil Catrin. Bu, kralının her nedense boynunda bir değirmen taşı gibi duracağını bildiği bir disiplin. Ama ben üzgün müyüm? Bilmiyorum. Biz hayattayız. Belki de bu yeterlidir."

"Edie," dedi Quinn'in sesi arkamızdan. O ve River da bizimle aynı hizaya geldiler. "Az önce Zinnia'yla konuştuk. Kaptan-" tereddüt etti, ondan bahsedince gözleri yüzüme dikildi. "Kaptan her birimiz için eşit miktarda para ayırdı. Zinnia bunun oldukça cömert olduğunu söylüyor. Ama harici para yok. Ve River'ın ilaca ihtiyacı var."

"Nöbetlerim için," diye ekledi River. "Kendi gelirimi elde etmeden önce kaptandan ilaçların parasını karşılamasını isteyebilir misiniz?"

"Gerek yok," diye cevap verdim. Nişanlımla olabildiğince fazla etkileşimden, özellikle de bizi ona daha fazla borçlandıracak etkileşimden kaçınmaya karar verdim. "Sanırım bir çözüm bulabilirim. Bir eczacı bulmak için gözlerini dört aç."

Quinn şaşkın, River ise minnettar görünüyordu.

Yüzlerce kumaş yığısıyla dolu devasa bir terzi dükkânına girdiğimizde, bir düzine işçi tezgâhların üzerine yığılmıştı, Mischa beni Catrin'den uzaklaştırdı.

"Quinn ve River sana ne soruyorlardı?"

"River'ın nöbetleri için ilaca ihtiyacı var. Kendi maaşımızı kendimiz kazanmamız ve kendi lightleaf ve yağlarımızın parasını ödememiz gerekecek," diye cevap verdim, ağzımı bir tarafa çekerek. "Eğer sizin için de uygunsa."

"Ben bencil bir pislik değilim, Edie," dedi Mischa, sonra yumuşadı. "Özür dilerim. Elbette River'ın şifalı otlarını ya da her neyse onu almasını istiyorum. Ben sadece-" kendini durdurdu ve nefes verdi. "Sadece hissetmeyi bırakmak istiyorum. Haftalardır her şeyi hissediyorum. Biraz uyuşukluk istiyorum."

"Ben de öyle."

23. Tıp

Her birimize bir şal, bir gecelik, bir deri yarım önlük, bir fok derisi pelerin, bir pamuklu pelerin, farklı kalınlıklarda birkaç çift çorap, ikinci bir çift vardiya ve payanda ve hepsi de o sabah bize verilen siyah pamuklulara benzer kesimlerde dört elbise verildi. İki tanesi daha kalındı ve sonbahar ve kış için tasarlanmıştı; bir diğeri siyah elbisemizin kısa kollu versiyonuydu ve bahar günleri için tasarlanmıştı; dördüncü elbise ise kolsuz ve inceydi ve yaz sıcaklığı için tasarlanmıştı. Bize renk seçme ayrıcalığı tanındı. Bizim seçimlerimiz daha sessiz tonlar olsa da, aralarından seçim yapabileceğimiz çok şey vardı. Ben yazlık elbise hariç neredeyse her şey için zümrüt, camgöbeği ve deniz mavisi yeşili tonlarını seçtim. O da yeşil sırlı çömlek gibi seladon rengiydi. "Annem gül rengini sever. Ve koyu kırmızı," dedi Maureen Zinnia'ya.

Sonra, Zinnia bizi bir ayakkabıcıya götürdü. Dizlerimizin ortasına kadar gelen kışlık botlar, ayak bileğimize kadar bağlanan yazlık botlar ve büyük bir hanımefendi için dans terliği olmasa da, halktan birinin içeride giymesi gereken ayakkabılar için oldukça çekici olan düz bir çift terlik için ölçülerimizi aldı.

"Kaptanınız yüce gönüllüydü," diye fısıldadı Catrin.

'Sizin' kelimesini kullanmasını düzeltmedim, çünkü haklıydı. Bize onun tarafından çok fazla ödeme yapılmıştı. Hatta Bronwyn ve Eefa için bunun şimdiye kadar sahip olduklarından daha fazla kıyafet olduğunu tahmin ettim.

"Cömert ama muhtemelen artık iflas etmiş," diye mırıldandı Mischa. "Bir asker gerçekten ne kadar kazanır? Bu Procurer'lar gibi değerli bir asker bile olsa?"

İçimde bir rahatsızlık hissi belirdi.

Zinnia tüm eşyalarımızın yakında Köpekbalığı Kalesine teslim edileceğini açıkladı. Sonra bizi bir eczaneye götürdü ve dolaşmakta ve bakmakta özgür olduğumuzu açıkladı ve çiğneme çubukları için bir sipariş vermeye gitti, o kadar büyük bir sayı ki kalenin mağazaları için tasarlanmış olmalı.

"Uzun zamandır dişlerimi fırçalamadım," diye iç geçirdi

Catrin. "Ben de," dedi Eefa, büyükannesi başıyla .

Maureen, "Benimkine bir çiğneme çubuğu sürmek için sabırsızlanıyorum," diye onayladı.

Eczacı da tıpkı terzi ve ayakkabıcı gibi birçok çalışanı barındıran büyük bir binaydı. Tintarian dükkânları çoğu Ecclestonian dükkânının üç katı büyüklüğündeydi ve diğer insanlar etrafımızda dolaşıyor, eşyaları alıp bırakıyorlardı. Diğer kadınlardan uzaklaşıp River'ın eğilmiş, bir raf dolusu kavanozun üzerindeki el yazısıyla yazılmış etiketleri okuduğu yere doğru yürüdüm.

"Ne için bakacağız?" En alt raflardaki ürünleri okumaya çalıştığı yerde yanına çömelip sordum.

"Beyaz mantardan yapılmış bir toza ihtiyacım var," diye cevap verdi. "Nadir bulunan ya da genellikle pahalı bir şey değil ama mantarın güneşte kurutulması ve sonra öğütülmesi gerekiyor, yoksa o kadar etkili olmuyor. Bazı yerlerde buna Tallowgill deniyor."

"Ve bu nöbetleri önlüyor mu?"

River başını salladı. "Bu sadece ne kadar şiddetli olduğumu ve ne kadar uzun sürdüğünü azaltıyor."

Quinn yanımıza geldi. "Buldum," elinde küçük bir kavanoz tutuyordu. "Ucuz değil, River. Bir servet istiyorlar."

River kavanozu Quinn'den aldı. "Kimse nöbet geçiren bir kadını işe almak istemez. Belki de yerleri fırçalarım. Böyle işlerden hoşlanmıyorum ama okulla ilgili bir iş bulmayı umuyordum. Ya da kâtiplik işi. Kâtiplik yapabilirim."

Quinn, "Burada üniversiteleri yok," dedi.

River'ın yüzünün düştüğünü görünce, "Thatcher adındaki çavuş Helena'ya fazladan para verdi," dedim. "Sanırım at çiftliğinde onun için buldukları macundan daha fazlasına ihtiyacı olacağından endişelendi. Bizim kendi paramız var." "Ama bu Helena'nın," diye itiraz etti River.

"Ona geri ödeyebiliriz," dedi Quinn.

"Helena senin Tallowgill'ine sahip olmanı isterdi," diye River'ı rahatlattım.

"Evet," dedi Mischa yaklaşarak. "Edie ve ben hafif bir yaprak ve onu içmek için bir pipo ve belki biraz da koku alacaktık. Helena parayı gerçek ihtiyaçlarımız için harcamamızı tercih eder."

"Gerçekten öyle miydin?" River eğlenmiş görünüyordu ama sevgilisi şaşırmış gibiydi. Quinn'e hayrandım ve ona saygı duymak istiyordum.

"Sadece yağ, yaprak yok."

"Burada, Tintar'da böyle bir satın alma işlemi yapamazsınız," dedi

River. "Lightleaf yasaklandı mı?" Mischa sordu.

"Hayır, ama burada sahil boyunca yetiştirdikleri tür kurutmaya uygun değil. Yapışkan bir ottur ve yağ haline getirilmesi daha iyidir. Ağrı ve sızılarınız için suya koyup içebilirsiniz. Ya da çürüklerinizin üzerine sürebilirsiniz."

"Sigara içmek yok mu?" Mischa depresif görünüyordu.

River ışıldadı. "Her türlü likörün içine birkaç damla yağ damlatmanın sigara içmekle aynı etkiyi yaratacağına inanıyorum."

"Tanrılara şükürler olsun," dedi arkadaşım.

"Tallowgill ne kadar?" Quinn'e keseyi açarak sordum.

"İki tam gümüş sikke."

İçinde sadece bu kadar tutacak birkaç bakır sikke olmasını bekliyordum ama keseyi bütün öğleden sonra yanımda taşımışım ve ağırlığı artık tanıdık gelmeye başlamıştı. İçinde üç tam gümüş sikke ve birçok bakır sikke vardı. Perpatane'nin altın konusundaki cimriliği dışında kıtadaki çoğu sikke gibi, Tintarian para birimi de gümüş sikkelerden oluşuyordu ve bu sikkeler yivlerle dört bölüme ayrılmıştı, para bozdurmak isteyen bir satıcı tarafından ağır bir bıçakla bölünebilirdi. Daha küçük bakır sikkeler bütündü. Yirmi tanesi bir gümüşe eşitti.

Gümüş paralardan ikisini çıkardım ve Quinn'e uzattım. "Bir kavanoz var. Elimizdekileri sayayım ve ikincisi için yeterli olup olmadığına bakayım." River aceleyle, "Bir tane yeter," dedi. "Yakında kendi ücretimizi kendimiz yapacağız." Biraz ileri geri konuştuktan sonra River sadece bir kavanoza ihtiyacı olduğuna ikna oldu. Quinn kararsız görünüyordu, River'ın sağlığından emin olmak istiyordu ama onun gururlu bir kadın olduğunu ve sadaka almaktan hoşlanmadığını söyleyebilirdim.

"Ve şimdi," dedi Mischa, kesenin içindekilere bakarak. "Dördümüz için hafif yaprak yağı ve koku alıyoruz."

"Helena gülleri sever," dedim. "Onun için bir şeyler götürmeliyiz."

"Yapacağız, Edie! Senin için lavanta yağı ve Maureen için hanımeli. Ben de yeni bir şey deneyeceğim, zambaklardan başka bir şey."

Mischa'nın eczacının malları hakkındaki inatçı neşesine karşı koymak zordu. Zihnimin dağılmasına izin verirsem, düşünceler beni ele geçiriyordu; damatlığımdan hoşnut olmadığını kesinlikle bildiğim çekingen Alric'le evlenme düşünceleri ve Cianlı adamın bildirisini düşündüm.

Leydi Edie, içinizde yeryüzü büyüü olduğuna inanıyorum.

Mischa'nın dördümüz için neşeyle koku ve iki şişe ılık yaprağı yağı toplamasını izlemek ve hiçbir şey düşünmemek daha kolaydı.

"Naneli huş ağacı deniyorum," diye seslendi ve Quinn'le birlikte yanıma döndü; River, Zinnia'yı Tintarian ticaretiyle ilgili soru yağmuruna tutarken ikisi de ödemeyi yapmıştı.

"Helena gül esansını sevecektir." Lavanta yağı şişesini açıp içime çekerek söyledim. "Tanrım, bu çok güzel. Herkes için koku almalı mıydık?"

"Edie, geri kalanı için Tintarian pisliğiyle evleniyorsun. Bence bu kadarı yeterli."

"Yaptığım şey bu mu?"

Mischa bana baktı. "Hangisini tartışmayı tercih edersin? Yarın kaptanla evlenmeyi mi yoksa sahip olduğunu bilmediğin bir sihre nasıl sahip olduğunu mu?" "Dürüst olmak gerekirse ikisini de."

"O zaman kokularımızın tadını çıkaralım ve bu gece bulabildiğimiz ruhlara bir damla ışık yaprağı koyalım ve kuzular gibi uyuyalım. Yaşıyoruz, Edie!"

"Aklımızı başımızda tutmalıyız."

Köpekbalığı Kalesi'ne döndüğümüzde güneş gökyüzünde yükseliyordu, tüm koridorlardan geçerek Helena'nın yataklardan birinde oturduğu yatakhaneye vardık, dudaklarının ucunda teneke bir bardak su vardı. Odanın geri kalanına sırtını dönen Mischa, "acı için" diyerek teneke bardağa bir damla hafif yaprak yağı koydu.

24. Yerleştirmeler

"Leydi Edie," dedi Zinnia, elini omzuma koyarak.

Helena'nın yeni gül yağını, tepesinden çözdüğü koyu renk örgüsünün üzerinde gezdirdiğini görünce döndüm. "Evet?"

Zinnia sessizce konuştu. "Koridorun sonunda küçük bir oda var. Kaptan ve diğerleri herkesin yerini tartışmak için toplandılar. Sizin de orada olmanız gerektiğine inanıyorum."

"Neden ben?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Bence en iyisi bu. Bu kadınları tanıyorsun."

Ellerimi siyah pamuklu elbisemde gezdirdim, *onunla* görüşeceğim düşünceyle terlemiştim.

"Ayrıca," diye konuşmaya devam etti Zinnia. "Senin için ikinci el ama kaliteli bir gelinliğim var. Biz burada beyaz giyeriz ve saçlarımızda abalone çiçekleri olur."

"Abalone çiçekleri mi?"

Gülümsedi. "Onları seveceksin. Saçlarına çok yakışacaklar. Akuamarin rengindeler. Tören öğle yemeğinden sonra Toprak Ana Tapınağı'nda gerçekleşecek. Töreni Başrahip Cian yönetecek."

"Sihrim olduğunu söyleyen adam mı?"

"O Toprak Ana'nın baş rahibidir. Ve onun yeteneğine sahip olduğunuzu gördüğüne ve Kaptan'ın kendisi de toprağa tapan biri olduğuna göre, ikinizin tapınakta evlenmeniz uygun olacaktır."

"Toprağa tapan biri mi?"

Zinnia bana sanki Tintar hakkında anlamam gereken çok şey olduğunu şimdi fark etmiş gibi baktı. "Tintarlıların yarısından fazlasının büyüü yoktur. Büyü yapmayanlar da genellikle kendilerine en uygun olan dört tarikattan birini seçerler; ailelerinde su vardır ya da anneleri ateşe inanıyordur. Ve o elementin inancını uygularlar. Kaptan Angler'ın dört elementten hiçbirine karşı büyü eğilimi yok ve o Toprak Ana'nın bir takipçisi. Sanırım bu konuda yanılmıyorum, ebeveynlerinden biri de kendini tanrıçaya adanmış."

"Anlıyorum," dedim, kesinlikle görmüyor, Sibbereen at çiftliğindeki ağaç çizgisi boyunca diz çöktüğünü düşünüyordum.

"Gel," dedi Zinnia bana, bir eli üst kolumda. Ne yapacağımı bilemeden beni koridora doğru yönlendirdi.

Birçok kapının önünden geçtik ve siyah giysili başka kadınlar da yanımızdan geçiyordu. Anladığım kadarıyla burası kadın personel odasıydı ve biz de küçük bir yatakhaneye yerleştirilmiştik.

"Haklıydın," dedim yürürken.

Elini çekti ve bana döndü. "Hanımefendi?"

'Bayan' kelimesini kullanınca iç çektim. "Eğer burada istihdam edileceksek, bana ya da en azından birimize danışılması gerekir. Hepimiz işçilik için biçilmiş kaftan değiliz."

Zinnia başını salladı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Geç oldu, yatakhaneye biraz yemek gönderiyorum ama henüz üçüncü öğünü yemediğinizi fark ettim. Acıkmış olmalısın?"

Acıkmıştım ama daha çok yorgundum. Ona cevap veremedim koridordaki diğer kapılara çok benzeyen ama Zinnia'nın gideceğimiz yeri belirlediği bir kapıya gelmiştik.

Kapı açıldığında şömineli ve etrafında çok sayıda yüksek arkalı sandalyenin bulunduğu bir tür oturma odası ortaya çıktı. Odada sekiz kişi vardı: Toprak başrahibi Cian, taht odasındaki tek kadın rahip, maviler içindeki o yaşlı, uzun kadın, kralın 'Jeremanth' dediği Tintarian siyahı giymiş yaşlı adam, Hinnom'un 'Peregrine' dediği veliaht prens, Alric, Thatcher, Perch ve gümüş saçlı Tedarikçi Fletch. Rahipler, prens, Perch ve Thatcher oturuyorlardı ama Fletch Thatcher'ın sandalyesinin arkasında duruyordu ve Alric bir dirseğini şömineye dayamış, parmaklarını göğsünde birleştirmiş, yere bakıyordu. Jeremanth kollarını kavuşturmuş, Alric'in yanında duruyordu.

"Zinnia," dedi Prens Peregrine sandalyesinden kalkarak.

Kısaltılmış bir selam verdi ve "" dedi.

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Hanımefendiyi getirdiğiniz için teşekkür ederim. Hangi mesleklerin onlar için uygun olacağına karar verirken diğer kadınları toplamanız için sizi tekrar rahatsız edebilir miyiz? Bu konuyu tartışıyorduk ve her ne kadar Leydi Edie'nin önerilerine saygı duyacak olsak da, belki de kadınların pozisyonları kabul etmelerine ya da reddetmelerine izin verilmelidir. Bir yeteneği ya da kıvrak bir zekayı bulaşıkçılık işine kaptırmak yazık olur."

"Kesinlikle, efendim. Önce kimi getireyim?"

"Hanımefendiye danışmak için bize bir dakika verin ve sonra," dedi prens bana dönerek, yüzü dostça, "önce hangi kadınla konuşalım?"

Tereddüt ettim ve sonra "Catrin" dedim, güzelliğinin, madenci ailesinin soyunun ve düzgün tavırlarının iyi bir ilk izlenim yaratacağını ve eğer

İşgücü gerektirmeyen meslekler azdı, bir tane bulacaktı. Daha sonra Eefa ve Bronwyn'i önerirdim, çünkü biri hamile, biri de yaşlıydı.

Zinnia kısa bir selam daha verdi ve odadan çıktı.

Kapının yanında durdum, titriyordum, ellerimi karnımın üzerinde kenetlemiştim.

"Hanımefendi," diye konuştu prens. "Sizin için uzun bir gün olduğunu biliyorum. Gelin oturun ve sizin yardımınızla kardeşimin siz Ecclestonluları işgal etme taleplerini karşılayalım. Anladığım kadarıyla siz de bir kâtipsiniz?"

Başımı sallayarak boş sandalyelerden birine yaklaştım ama sadece ellerimi yüksek arkalığa koydum, gözlerim toplananların üzerinde geziniyor ve bir prensin neden kendisine bu kadar yakışmayan bir şeye karıştığını merak ediyordum.

Peregrine sandalyesine geri oturdu. "İzninizle toplananları tanıştırayım. Procurer olanları biliyorsunuz."

Bir ara herkesin yarınki düğünü düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Bilerek Alric dışında herkese baktım.

"Ben Peregrine," diye devam etti. "Hinnom'un küçük kardeşiyim. Birçok kış farkla," diye ekledi gülümseyerek. "Annelerimiz farklı ama babamız 'dan önce kraldı. Ve iyi bir kral olan Hinnom çoğu zaman ani kararlar verir, ben de bu ani kararların aceleyle sağlama görevini üstlenirim. Yüzünüzden neden burada olduğumu merak ettiğinizi anladım."

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdim.

"Cian'la tanıştınız," dedi prens, kahverengi ve yeşil cübbesi içinde oturan soluk sarı saçlı adamı işaret ederek. "Kendisi Toprak Ana'nın başrahibidir. Bu da Thalia, Kardeş Deniz'in başrahibesi."

Mavi cübbesi içindeki kadın, kısa kesilmiş ve kulaklarının etrafında kıvrılmış beyaz saçlarıyla başını bana doğru eğdi. "Buradayım hanımefendi, çünkü dünyalı kardeşimin sahip olduğu mucize için dua ediyorum. Belki içinizden birinin denizin büyüüne karşı bir eğilimi vardır."

Yutkundum. Henüz beynimin rahibin ne demek istediğini düşünmesine bile izin vermemiştim. Büyü mü? Nyossa'daki çakıl taşları aklımdan geçti ve bir elimi cebime koymak için çıkarıp hagstone'un etrafına koydum, parmaklarım tırağa da sürtündü.

"Jeremanthi," dedi Peregrine, başını yaşlı adama doğru eğerek, "piyadelerimizin generali."

Adam bana doğru başını salladı. "Ben sadece kaptana destek olmak için buradayım hanımefendi." Bu ne anlama geliyordu? Gözlerim odada uçuşarak hepsine baktı.

"Lütfen oturun hanımefendi," dedi Peregrine, eliyle sandalyemin koltuğunu işaret ederek.

"Ayağa kalkabilir miyim?" Kekeledim. "Efendim," diye ekledim.

"Nasıl isterseniz. Görünüşe göre bu kadın grubunun lideri sizsiniz." Sonra durakladı, sanki sözlerini odadakilerin varlığına karşı tartıyormuş gibi. "Ya da bu Agnes'in rahibeleri numarasının kökeni sizsiniz gibi görünüyor."

"Bu benim fikrimdi, evet," dedim. "Efendim," diye tekrar ekledim.

"Eccleston'lı Agnes'in yazılarını her zaman sevmişimdir," dedi Thalia kimseye belli etmeden. "Akıllı kadın."

Peregrine sanki o konuşmamış gibi konuştu. "Kaptan sizin bu düzenin başı olduğunuzu düşünüyor gibiydi."

Havadaki gerginlik hissediliyordu.

Yine şömineye, şömineye yaslanmış, bakışları hâlâ yerde olan ince askere doğru bakmamaya çalıştım. Bir süre sonra prensin cevabımı beklediğini fark ettim. "Ben baş kâtibim," diye başladım. "Ya da öyleydim. Yazıhanemizdeki diğer birçok kadını da ben idare ettim. Yani... Yani ben, sadece

- Bunun benim sorumluluğum olduğunu hissettim-" diye kestirip attım. Cebimdeki hagstone'u kavradım ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlattım. "Bu benim fikrimdi ve işe yaradı. Bizi kesmediler. Devam etmenin benim sorumluluğum olduğunu hissettim... hileye devam etmenin."

"Anlıyorum," dedi Peregrine, cana yakın bir tavırla. "İçindeki toprak büyüsü ne olursa olsun, yazarlık becerilerin ve idare etme kabiliyetinle Cian için bir nimet olacağına inanıyorum."

"Eğitiminize başlayacağız leydim," diye ekledi Cian. "Prens de belirttiği gibi, Toprak Ana'ya hizmet edeceğinize inanıyorum. Birçok yönden." Ve bana gülümsedi; nezaketiyle beni neredeyse şaşırtan, içten ve sıcak bir bakıştı bu. "Düğün gününüzün ertesi sabahı buluşacağız."

Bu kez Alric'e bakmaya cesaret ettim. Hareketsizdi, tek bir kası bile oynamıyordu ama yüzü hâlâ yere dönüktü ve bana baktı. Başını aşağı doğru eğdiğinde bakışları nefret doluydu.

Gözlerimi kaçırdım, sol elimdeki düğünçiçeğine baktım.

Cian, muhtemelen bunun üstünden geçme ihtiyacını hissederek devam etti.

"Tam tutkunuzu keşfetmemizi dört gözle bekliyorum."

Kapı çalındı ve açıldı, Zinnia ürkek Catrin'e rehberlik ederek içeri girdi.

Ona doğru dönerek sağ elimi uzattım ve hagstone'dan çektim.

Hızla bana doğru yürüdü ve onu aldı. Birlikte durduk, yüzümüz onlara dönüktü.

Peregrine ona kendini tanıttı ama diğerlerine tanıtmadı. "Leydi Edie'nin bahsettiği Tigon kadını olduğunuzu tahmin edebilir miyim?"

Haklıymışım. Üremesi bir etki yarattı.

"Evet," diye cevap verdi, avuçları terli olsa da başı dikti.

Başını salladı. "Annemin Eccleston malakiline karşı bir düşkünlüğü vardır. Sanırım ailenizin bakır madenlerinden geliyor?"

Catrin gerginliğini gizleyerek boğazından onaylar gibi bir ses çıkardı.

Prens ona gülümsedi ve onun yüzünü ve parlak kızıl saçlarını incelerken gözlerindeki takdiri yakaladım. "Annem dul Kraliçe Modwenna'dır. Zor biri olabilir ama aynı zamanda doğru kişilerle birlikte olduğunda evcilleştirilebilir. Kardeşim onu bekleyen pek çok kadın olmasına izin verdi ama ben de kendi seçtiğim birinin ona bakmasını tercih ederim. Okuma yazma bildiğinizi varsayıyorum, belki yazışmalarında ona yardımcı olabilirsiniz?"

"Okuma yazma biliyorum," dedi Catrin. Sonra, "Evet, bu görevlerde yardımcı olabilirim." Onun sıcak küçük elini sıktım.

"Mükemmel," dedi prens. "Zinnia, Leydi Catrin'in yarın kraliçeye takdim edilmesini sağlar mısın? Şimdilik personel yatakhaneindeki yerini koruyabilir. Sırada kimi yerleştirelim?"

Bu sonuncusu bana yönelikti. "Bronwyn ve Eefa, efendim. Onlar büyükanne ve torun. Birlikte iş bulabilirler mi?"

Başını salladı ve Zinnia bize doğru yürüyerek Catrin'in kolunu tutmak için uzandı. "Bu senin için uygun mu?" Catrin'in kulağına fısıldadım. "Sana doğum sancısı olmadan bir şeyler önerebileceklerini umuyordum."

"Evet! Evet, teşekkür Edie," dedi rahatlamış bir sessizlikle.

Onlar gittikten sonra Fletch boğazını temizledi ve konuştu. "Onlar büyük hanım ve en küçük kız Leydi Edie mi?"

"Evet," dedim.

25. orak

Fletch, Thatcher'ın sandalyesinin arkasından çıkıp one geldi. "Karım, kız kardeşi ve kız kardeşinin adamı şehirde bir bira fabrikası işletiyor. Hepimiz bira fabrikasının üstünde yaşıyoruz. İşleri iyi gidiyor ve bazı çalışanları var, ancak karım hamile ve o ve kız kardeşi çocuklarımıza bakacak birine ihtiyaç duyuyor. Ben de buradayım çünkü bunu kadına ve torununa sunmak istiyorum." Ayaklarını kaydıldı ve sonra şöyle dedi: "Duydum ki - Kızım olduğunu biliyorum. Kadınım ve kız kardeşi iyi bir ebe çalıştırıyor ve kız adına onu işe almaktan mutluluk duyarız."

"Bu çok nazik bir davranış," diye haykırdım.

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Karım bu yardımı takdir edecektir. Eminim yaşlı kadın çocuklara nasıl bakılacağını biliyordur. Kız çok ağırlaşana kadar bira fabrikasında sadece hafif işler yapmak zorunda kalacak. Kalacak yeri de biz sağlayacağımız için ücreti çok az olacaktır."

Zinnia, Bronwyn ve Eefa ile birlikte içeri girdi. İkili Catrin'in yaptığı gibi bana yaklaşmadı ve sadece birkaç adım içerde kaldı.

Onlara doğru döndüm ve Fletch'in teklifini tekrarladım.

Bronwyn bunun ne kadar güvenli bir seçim olduğunu görerek, "Bu çok hoş olur efendim," diye teşekkür etti.

"Hayır," diye bağırdı Eefa. "Bunu kabul etmiyorum."

İçten içe inledim. Kız her fırsatta zorluk çıkarmakta ısrar ediyordu.

"Sessiz ol kızım," dedi Bronwyn.

"Tintarian bebeklerine bakmak ve bir bira fabrikasında çalışmak istemiyorum!" "Eefa," diye başladım. "Burası iyi bir yer-"

"Sessiz ol, Edie," diye tersledi beni.

Bir sessizlik oldu ve sonra "Sorun nedir?" diye sordum.

Eefa tek omzunu silkti. "Mesele şu ki, Agnes şapeline girdiğimizden beri yetki sende. Mesele şu ki, tüneği yönettiğini sanıyorsun. Her zaman! Mesele şu ki, buraya gelene kadar tüm yolculuk boyunca seçimlerimizi bize sen dikte ettin ve hepimiz senin tasarımlarına ve planlarına uyduk." "Postunuzu kurtaran tasarımlar ve planlar," dedi Thalia, yine kimseye belli etmeden, boğumlu sağ elindeki özenli yüzüklere bakarak.

"Eefa, seni üzdüysem özür dilerim," diye cevap verdim kıza. "Ben sadece bizim-"

Öfkelendi. "Sen sadece yetkili olmak istedin. Ve bana neden bu kadar sert davrandığını bilmediğimi sanma."

"Senin için zor mu?"

"Beni kıskanıyorsun. Çocuğum olduğı için kıskanıyorsun. Sen çocuk sahibi olamayan kısır, yaşlanmış bir cadalozsun. Kocan seni bu yüzden terk etti. Seni ve Helena'yı bu konuda konuşurken duydum. Nyossa'da bir gece."

"Eefa," diye nefes nefese kaldı büyükannesi.

Biri müstakbel damadım olmak üzere şöminenin başındaki sekiz Tintarian'a dönmüşüm. Yüzüm Eefa, Bronwyn ve Zinnia'ya dönüktü ama onların varlığını bilmek aklımın bir köşesindeydi. Böylesine özel bir görüşme, eski dostlar arasındaki böylesine özel bir sohbet, olabilecek en kötü denetçi tarafından duyulmuştu. Artık gizli kalp kırıklığım herkesin duyabileceğı şekilde yüksek sesle dile getiriliyordu.

Evliliğimin dokuz kışı, Thrush'un bir başka ayın kanından sonra beni neşelendirmeye çalışırken bile beni sürekli, şaşkın bir şekilde hayal kırıklığına uğratması, annemin acısı, babamın utancı, Rodwin'in rahiplerinin kilisede, kendi evimizde karnımın üzerinde dua etmeleri düşüncelerimden geçti. Ve her zaman kâbusun arka planında kutu vardı. Kutuyu düşünmeme asla izin vermedim. Düşünemezdim yoksa parçalanırdım.

Arkamda, Eefa'nın sarsıcı sözleri karşısındaki şaşkınlığı hissettim ama arkamı . Onlarla yüzleşemedim. Zinnia'nın kızın kinine karşı duyduğu tiksintiyi gördüm ve Bronwyn yalvarırcasına bana bakıyordu. Artık onların yerleştirilmesini savunmayacağımı varsayıyor olmalıydı.

Sandalyeden kalkarak kıza doğru yürüdüm.

Eefa ters ters baktı, yüzü sadece gençlerin yapabileceğı meydan okuyan bir surat ifadesiyle buruşmuştu. "Eefa," dedim, sesim yumuşaktı. "Kesinlikle haklısın."

İrkildi. Bunu hiç beklemiyordu.

"Çocuk sahibi olamam," diye devam ettim. "Bir falcı kartlarını yüz kere karıştırırsa her seferinde 'Edie'ye bebek yok' der. Ama ya *sen*? Sen anne olmak üzeresin. Genç yaşına rağmen iyi bir anne olacağını nereden bildiğimi biliyor musun?"

Eefa konuşmadı ama gözleri benimkilerden ayrılmadı.

"Bu teklifi sorguluyorsunuz. Bunun iyi bir yerleştirme olmayabileceğini varsayıyorsunuz. İyi bir anne endişelenir. Bütün anneler endişelenir ama en iyileri asla durmaz."

Eefa başını sallamaya başladı. "Fikrimi bilginlik taslayarak değiştirmeye çalışma. Bunu kabul etmeyeceğim. Ben diğerleri gibi değilim."

Aramızda kalan adımları yürüdüm ve koluna girerek onu kendime doğru çektim. Ağzımı kulağına dayadım ve fısıldadım. "Eefa bunu almazsan sana mutfak işi verirler ya da hela temizlersin."

Büyükanneniz çok yaşlı ve çocuğu kaybedebilirsiniz. O kadar ilerlemiş değilsiniz ve dikkatli olmanız gerekiyor. Beni umursamadığını biliyorum ve bu anlaşılabilir bir şey. Sözlerine aldırımıyorum. Ama düşün. *Lütfen*. Büyükannen ve bebeğin için. Onların iyiliği için."

Sessiz kaldı ve tartışmadı. Bronwyn torununun diğer kolunu tutarak öne çıktı ve omzumun üzerinden Fletch'e başıyla işaret ederek, "Minnettarız efendim," dedi. "Ailenizin müessesesinde çalışmaktan memnuniyet duyarım."

"Yardımanızdan memnuniyet duyarız," dediğini duydum adamın.

Zinnia ona, "Bunları yarın birine teslim ettireceğim," diye seslendi. "Hanımefendi, sırada kimi getireyim?" Gözleri bana dikildi ve gözlerinde sempati yakaladım; acımdan nefret etsem de, onunkilerin içten görünmesini takdir ettim.

Elimi Eefa'dan çektim. Beni seven birini görmeye ihtiyacım vardı. "Mischa."

OceanofPDF.com

26. Meslekler

Yanaklarımdaki sıcaklıkla yüzümü odaya döndüm ve boş sandalyenin arkasındaki yerime doğru yürüdüm. Göğsümün kare yakanın üzerinde pembe olduğunu biliyordum. Gözlerim prene kaydı ve başka birine bakmayı reddederek onun kibar yüzüne odaklandım. "Mischa yetenekli bir çevirmen ve kâtiptir. Kıtanın tüm lehçelerini ve dillerini konuşur ve yazar. Zekası herhangi bir ev zanaatıyla harcanabilir. Eminim efendim, yeteneğini kullanabileceği bir iş vardır."

Mischa bütün dilleri bilmiyordu ama çoğunu okuyup yazabiliyordu ve eğer ona oda kaplarını boşaltma ya da tuvaletleri temizleme gibi bir iş verilirse kahrolurdum. Zinnia kalenin her katında birkaç tane olduğunu ve bunların yüksek gelgitlerle yıkanan kayalıklar boyunca uzanan fosseptik çukurlarına boşaldığını söylemişti.

"Etkileyici görünüyor," dedi prens, ama gözleri sivri bir şekilde bana bakıyordu ve Eefa'nın patlamasının aklında olduğunu biliyordum.

"Benim için çalışabilir," diye araya girdi Jeremanthi, herkesin başını çevirmesini sağlayarak. "Çeviriye şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacımız var."

Perch, "Bir Ecclestonian'ın ordularımızın hareketlerini görmesine izin vermeli miyiz?" dedi.

Thalia neredeyse dramatik bir şekilde iç çekti. "Tanrıçam, adamım, kayda değer bir şey görse bile kime söyleyecek? Artık şehirlerinden çok uzaktalar."

Perch ayağa kalktı. "Rahibe, saygısızlık etmek istemem, gerçekten, ama bu kadın baş belası ve onun kasten yanlış yorumladığını görebiliyorum-"

"Sessiz olun!" Thalia araya girdi. "Şu işi bitirebilir miyiz? Geç oldu. Yoruldum. Biraz şarap istiyorum ve ayaklarımı uzatmak istiyorum. Eminim Jeremanthi ne yapacağını biliyordur."

Perch ona saygıyla başını salladı, dindarlığını göstermekten mutluydu.

Mischa başını dik tutarak odaya girdi ve hepsinin bakışlarını üzerinde topladı. Sandalyenin arkasında yanıma yanaşarak sandalyenin arkasından prene baktı. Sonra bana baktı ve sıkıntımı hissetti. Eliyle benimkini kavradı. "Onlara çeviri ve kâtiplik yapabileceğimi söyledin mi?"

"Evet, öyle yaptım," diye cevap verdim, ses tonumda bir uyarı vardı. Prense bir tür teşekkür göstermeliydi. "Ekselansları Prens, nezaket göstererek bireysel becerilerimizden yararlanmayı teklif etti."

Mesajımı aldıktan sonra Peregrine'e döndü ve kıvrıkcık altın başını salladı. "Teşekkür , efendim." Güzel burnunu kırıştırdı ama sadece kısa bir süreliğine. Kendini beğenmişliğinin onu eğlendirdiğini söyleyebilirim. Kardeşinin tam tersi gibi görünüyordu, kararlı ve sakin. "Elbette hanımefendi."

Jeremanthı ihtıyacını, kaledeki ofislerine rapor vereceğini ve kale personeli olarak görüldüğü için Catrin gibi yatakhanelerde kalmasına izin verileceğini açıkladı.

Mischa'nın Tintarian piyadelerinin generali için çalışmakla ilgilenmediğini söyleyebilirdim, ama o ahmak değildi. Zekiydi, bizim Mischa. Bunun fiziksel olarak alabileceği en zahmetsiz pozisyon olduğunu biliyordu. "Teşekkür ederim generalim," diye cevap verdi, inatçılığı kabullenmenin altında gizliydi.

Yaşlı asker başını sallayarak, "Yarıdan sonraki gün başlayabilirsiniz," dedi. Veliaht prens bana, "Sırada kimi konumlandıralım?" diye sordu.

"Maureen ve Helena hakkında konuşabilir miyiz?" Gözlerim Zinnia ile onun arasında gidip gelirken sordum. "Yataktaneden ayrılmalarına gerek olduğunu sanmıyorum. Helena şu anda rahatsız. Kızını ondan ayırmak istemem. ikisinin de bize katılmasına gerek yok. Ve efendim, onları ayırmamak için ikisine de bir yer bulabilir miyiz?"

Sözlerim üzerine Thatcher'ın daha dik oturduğunu fark ettim. "Kadın hasta mı?" Peregrine sordu.

"Kısa sürede iyileşecektir, efendim. Kız benim yeğenim gibidir, annesi de öz kardeşim. Onları iyi tanırım, karakterlerini ve yeteneklerini. Yazıhanede tezhipçi olarak çalıştılar. İkisi de resmi eğitim almış." Maureen sadece annesi tarafından eğitilmişti ama bunu bilmelerine gerek yoktu.

Devam ettim. "Helena'nın babası Eccleston'ın en önde gelen portrecisiydi. Çocukluğunu zenginlerin evlerinde geçirdi, onların himayesini aldı. Onun yanında çıraklık yaptı ve sayısız el yazmasını tezhiplledi. Maureen de tıpkı annesi gibi bu konuda yeteneklidir, majesteleri." Prens tereddütle,

"Hanımefendi," dedi. "Tapınaklarda ve ordularımızda bulunanlar dışında hiç yazıtoryumumuz yok. Onlar da pratik kullanım için. Matbaalarımız az sayıda ve kitaplarımız genellikle sizin şehrinizden geliyor. Ve Eccleston'la barış içindeyiz, artık değiliz. Korkarım illüstratörlere yok. Kâtiplik yapabilirler mi?" Mischa'nın gerildiğini hissedebiliyordum.

"Bir fikir önerebilir miyim, efendim?"

Peregrine eliyle ağzını kapattı. "Siz fikirlerin hanımefendisisiniz, madam."
Bu fırsatı kaçırmak istemediğimden, onun yakınlığına atladım. "Kralınızın taht odasında bir zamanlar duvarları süsleyen bir duvar resmi mi vardı, efendim? Boyası mı dökülmüş?" Prens ve yanındakilerde tuhaf bir değişim oldu. Prens başını hafifçe eğdi, kaşları çatıldı.

"Efendim, inanıyorum ki ikisi o duvar resmini restore edebilir."

"Çok başarılılar efendim," diye ekledi Mischa. "Belki de tuzlu su ve esintilerin boyayı aşındırmaması için onu tedavi bile edebilirler."

"Akıllıca," diye mırıldandım Mischa'ya, başımı ona doğru çevirmeden.

Peregrine, "Bu benim için... kabul edilebilir," dedi. "Onlara bir kâtip maaşı ödenecek, ne eksik ne fazla. Kalede yaşayabilirler, yatakhanelerde kalabilirler. Duvar resmi tamamlandığında mesleklerini tekrar gözden geçireceğiz." Bana bilmiş bir bakış attı. Taht odası çok büyüktü. Dört ya da daha fazla mevsim boyunca resim yapabilirlerdi. "Onlar da diğerleri gibi yarından sonraki gün işlerine hazırlanmaya başlayabilirler. Zinnia, sen zaten çok ama ihtiyaç duydukları malzemeleri almalarını sağlar mısın?"

"Evet, efendim. Çalışanlarımdan birine onlara pazara kadar eşlik etmesini söyleyeceğim. Geriye sadece iki kadın kaldı," diye yanıtladı Zinnia. "Sanırım kız kardeşler. Onları getireceğim." Ona minnettar bir bakış attım. Aklımda ikimizi bir arada tutmak için bir istek daha vardı ama River ve Quinn'in kardeşliğinden bahsetmesi beni bunun için üçüncü bir istekten kurtardı.

Zinnia başını arkadaşşıma doğru eğerek onu takip etti ve Mischa ona katılmadan önce bana fısıldadı, "Helena memnun olacak."

"Evet," diye fısıldadım. "Onlar için yapılabilecek en iyi şey bu."

Zinnia ve Mischa oturma odasından çıktıktan sonra benim için son derece rahatsız edici bir durum oldu. Hiçbirine bakmıyordum, *özellikle de ona*. Eefa'nın sözleri beni kabul etmek istediğimden daha fazla küçük düşürmüştü. Biri yarın öğleden sonra evleneceği yabancılardan oluşan bir odanın önünde ayıplanan ve utandırılan bir kadındım.

Dövmeli sol elime baktım. Bu bir alışkanlıktı. Yakında bitecekti. Yakında yatakhaneye dönecektim, belki karnım bile doyacaktı. Yakında Helena'nın nasıl olduğunu görebilecek, saç örgümü çözüp lavantayla ovabilecek, belki de içinde ışık yaprağı olan bir teneke bardak su içebilecek ve gerçek bir yatakta uyumaya çalışabilecektim.

"Ve büyüğü bir tane bile yok," diye iç geçirdi Thalia. "Bir zerresini bile hissedemedim. Yüzüklü parmağını önce bana sonra da Peregrine'e doğru salladı.

Bu sanatçıların deniz var mı diye görmek için taht odasını ziyaret ediyorum. Cian'ın iyi şansından sonra *bir şeyler* umuyordum. Bu kadının nesi var?

Çiçeklere karşı bir tutkusu mu var? Çiftçiliğe mi? Ağaçlara mı? Atlarla bir yakınlığı var mı?" Rahip bana gülümsedi. "Leydi Edie ile zamana ihtiyacım var, Thalia." Davetkâr bir yüzü vardı, gözleri açık renkti, parıldıyordu, sandalyesindeki oturuşu zarifti. Zeki ve telaşsız birine benziyordu.

Günlerimi, sahip olduğumu hiç bilmediğim bir büyü'nün eğitimini yabancı bir Tintarian'ın yanında geçireceksem, bu o da olabilirdi. Karşılık olarak gülümsemedim ama onunkini açık bir yüzle karşıladım. Mischa'nın gelişiyile yüzümdeki kızarıklık azalmıştı.

River ve Quinn, geri dönen Zinnia'nın arkasından el ele tutuşarak içeri girdiler. Onları kendime doğru çektim. "Bunlar River ve Quinn. Üniversiteye giriş sınavlarına giren aday öğrencilere özel ders veriyorlardı. İkisi de iyi okumuş, bilgili kişiler. River'ın kıta tarihi konusunda geniş bir uzmanlığı var. Devlet okulunuz var mı, efendim?"

"Yok," diye cevap verdi. "Olsaydı çok isterdim ama okulumuz yok."

"Efendim, onlara özel evlerde iş bulabilir miyiz? Soylular öğretmen çalıştırır mı?"

"Bu genellikle soyluların yakından tanınmasıyla elde edilen bir konumdur." Oturduğu yerde kıpırdandı. "Demek istediğim Leydi Edie, hepiniz Tintar'a hoş geldiniz ama soylu Tintarlılar bir Ecclestonian'a evlerinde oda hizmetçisi ya da seyis dışında bir şey olarak güvenmezler."

"Anlıyorum, efendim."

Jeremanthi şömineden bir adım öne çıktı. "Piyadelerde bir kâtip daha işime yarayabilir efendim. Ama sadece bir tane daha."

"Lütfen bizi ayırmayın," diye yalvardı Quinn. "Efendim," diye ekledi Peregrine'e başını sallayarak. "Biz- Biz hiç ayrı yaşamadık. Kız kardeşler olarak."

"Dur bakalım," dedi Thalia, koltuğunda dik oturup ellerini kucağında kavuşturarak. "Eğer kâtiplik yapabiliyorlarsa, gelip benim ön odamda çalışabilirler. Bu muhtemelen onlara göre değil ama..." diye devam etti. "Kâtiplere her zaman ihtiyacım var. Rahibe Deniz'in tapınağının nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

Thalia'nın son sözlerini kime yönelttiğinden yine emin değildim.

"Evet," dedi Cian, hoşgörülle. "Çok meşgul, deniz."

"Hiçbir fikrin yok, Cian. Çiftliklerden başka endişelenecek bir şeyin yok," diye karşılık verdi Thalia. "Çiftlikler, çiftçiler ve çiftçilik."

"Ve kereste depoları, hayvancılık ve meyve bahçeleri," diye ekledi Cian.

Thalia, "Evet, evet," diyerek onu kovdu. River ve Quinn'e doğru döndü. "Tintar'da büyü yok denecek kadar az. Tıpkı kar yağışı gibi, size söylüyorum. Tarım, balıkçılık ve demirhaneler toprak, deniz ve ateş tapınaklarının eline geçti. Sadece Kardeş Hava'nın mistisizmine, tütsü yakmasına ve vizyonlar için oruç tutmasına izin veriliyor. Air, Tintar'a çok az katkıda bulunuyor. Eğer balıkçıları vergilendirmekle ilgili bir sürü yazı yazmaktan çekinmiyorsan, gelip benim için çalışabilirsin. Ve hemşerilerinizle birlikte yatakhanelerde kalabilirsiniz. Ücret az ama bilirsin," diye durakladı ve parmaklarını oynattı, mücevherleri parlıyordu. "Oda ve yemek falan. Burada, kalenin içinde."

Jeremanth, "Kardeş Hava piyadeleri hafif ayaklı casuslar ve hızlı kılıç ustalığıyla kutsuyor," diye mırıldandı.

", " diye ekledi Perch. Thatcher gözlerini devirdi.

"Bunu yapmamalısın," dedi Perch Thatcher'a. "Sende tapınakta hizmet etmeyenlerin çoğundan daha fazla hava var. Bu Kardeş'in yüzüne atılmış bir tokattır." Jeremanth homurdandı.

Thalia adamlara, sanki etrafında yüksek sesle vızıldayan sineklermiş gibi salladı. "Siz ne diyorsunuz?"

River ve Quinn birbirlerine baktılar. Quinn' emin olmadığı belliydi ama sevgilisi söze girdi: "Kabul etmekten mutluluk duyarız, rahibe hanım! Teşekkür ederiz. Ve ikimizi de aldığınız için teşekkür ederiz."

Kardeş Deniz'in baş rahibesi sıkılmış bir tavırla, "Muhteşem," dedi ama gülümsedi.

Peregrine ayağa kalktı ve oturanların geri kalanı da öyle yaptı. Zinnia'nın prene yaptığı kısa selamın aynısını yapan Alric'e başıyla selam vererek, "Düşündüğümünden daha kolay oldu," dedi. "Sanırım çavuşlarınız iki gelinlerini seçtikten sonra kardeşimin kaprisli cümleleri yerine getirilmiş olacak. Beyler," dedi ve Perch ile Thatcher'ın durduğu yere döndü. "Evlenme tekliflerinizi düğünden önce yapmanızı tavsiye ederim. Hinnom büyük ihtimalle düğüne katılacak ve eğer sorarsa ona verecek bir cevabınız olması en iyisi olacaktır."

Perch perişan görünüyordu ve Thatcher, garip bir şekilde, direktif karşısında huzurlu görünüyordu.

Prens hâlâ şöminenin başında duran kaptana dönerek, "Alric," dedi. "Sanırım hepimiz sizi hanımefendiyle olanları konuşmanız için yalnız bırakmalıyız."

Sandalyemin arkalığını kavradım ve dikkatimi dağıtmak için Cian'ın çüppesindeki işlemelere baktım, kalın kumaşı süsleyen yapraklara hayran kaldım.

"Kaptan," diye araya girdi Zinnia, River ve Quinn'i dışarı çıkarırken. "Leydi Edie'ye daha sonra mutfağa kadar eşlik edebilir ? Henüz yemek yemedi." Nişanlıma değil, bana dikkatle bakan Quinn'e baktım. Kendisinin ve River'ın kaderi belli olduğuna göre, benim için endişelendiğini söyleyebilirdim. Benimkine benzer bir geçmişli olan bu kadın içimi ısıtmıştı. Catrin'le birlikte bizimle olacakları için kendimi mutlu hissediyordum. Sadece endişe hissetsem de Quinn'e güven verici bir gülümseme verdim. Procurers, general, Cian ve Thalia'nın Peregrine'in arkasından kapıdan çıkışlarını izledim, Cian bana sıcak bir bakış atıp başını salladı.

OceanofPDF.com

27. Pillory

Kapı kapandı ve yüzümü odaya döndüm, ama sağ elim cebime ve içindeki hagstone'a geri dönmüş olarak ranunculus'uma bakmaya devam ettim. Önce konuşmamaya karar verdim.

Mutlak sessizlik şömineden gelen çıtırtılarla bozuldu. Anlaşılan Alric de ilk önce konuşmamaya karar vermişti.

Başımı kaldırıp baktığımda o biçimli kaşlarının altından bana aynı şekilde baktığını, yüzünün ve vücudunun aynı pozda durduğunu gördüm.

"Teşekkür ederim," diye başladım, kararlılığıma rağmen.

"Bana ne için teşekkür ediyorsun?" diye sordu, sesi düzdü.

"Eminim her kadın için yaptığınızı ayırmak zorunda değildiniz. Hepimiz yazın rahat, kışın sıcak olacağız. Ve eğer sizi yoksun bıraktıysa özür dilerim. Çok fazla para olduğunu biliyorum."

"zaman emekli olamayacağım kesin," diye cevap verdi.

Yüzümü buruşturdum. "Tekrar özür dilerim. Bu... haksız bir cümleydi."

"Krallığın nasıl işlediğini gerçekten anlamıyor musun?" diye sordu, kollarını kavuşturmak için dirseğini şömineden kaldırarak. Başının arkasını arkasındaki duvara yasladı.

"Söylediklerinin kanun olduğunu anlıyorum-"

"Hayır, anlamadığınız şey bu değil. Onun hükmünü sorgulamıyorsunuz. Haksız gibi görünse bile kralınıza kayıtsız şartsız itaat ediyorsunuz. Tintar hakkında öğrenmen gereken çok şey var."

"Yeni geldiğim yeri mi kastediyorsun?" Tüm sabrım tükenmiş bir halde şaka yaptım.

Eğer yüzünde herhangi bir ifade belirseydi, ağzının küçük kıvrımının sırıtma şekli olduğunu hayal ederdim. "Kralsız ve tanrısızsiniz. Ve şimdi hizmet etmeniz gereken Kral Hinnom ve Toprak Ana var. Ve bunu yapmak için uygun disiplinden yoksunsunuz."

"O zaman , değil mi?"

Onaylamam onu eğlendirmede ve ağzı daha da düzleşti. Sonra dedi ki, "Gerçekten yapmalısınız, madam. Yoksa sizi o küçük şapelde de kesebilirdim. Yeni kralınız hafife alınacak biri değil ve tanrıçam da zalim değil ama adil. Ona iyi hizmet et. İkisine de iyi hizmet et, sana yalvarıyorum. Benim karım olacağın için, senin saygısızlığınla aşağı çekilmeyeceğim."

"Neden bunu zorlaştırıyorsun?" Dedim ki. "İkimiz de bunu istemiyoruz. Ben istemediğimi biliyorum. Ve öfkenden anladığım kadarıyla sen de benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsun. Ama birbirimize tahammül etmeyi öğrenebiliriz. Tabii bir süre sonra boşanabileceğimizi düşünmüyorsan."

"Kralımız kendi ağlarını nadiren çözer."

İçimi çektim. "Tartışmacı olmak istemem."

"Tartışmacı olmak istemezsiniz. Yine de kaderini Eccleston'da kabul edebilir ve herkesi zahmetten kurtarabilirdin."

Nefes almak için mücadele ettim. "Öyle zamanlar oluyor ki Kaptan," dedim, "iyi bir adam gibi görünüyorsunuz. Ve sonra kendimi göğsünüzün içinde atan bir kalbiniz olup olmadığını merak ederken bulduğum zamanlar da oluyor."

Küçümseyen bir bakışla baktı.

"Bence," diye devam ettim, "bana kızgın değilsin. Bence kendine kızgınsın."

"Öyle mi? Lütfen bana nedenini söyle, Edith."

Adımın kullanılması beni neredeyse yerinden oynatacaktı ama çok sinirlenmiştim. "Kendine kızgınsın *Alric*, çünkü benim oyunuma geldin. Askerlerin, senin deyimle bu Procurer'lar, onlar da kandı. Ve şimdi bu hatayla yaşamak zorundasınız. Ama hepimiz hatalarımızla yaşamak zorundayız, bu yüzden ben-"

"Oh inanın bana, madam," diye sözümü kesti. "Siz büyük bir hatasınız."

Birbirimize bakarak durduk, o dinleniyordu, ben kanepenin arkasına yaslanmış, ellerimle kavırıyordum, göğsüm yavaşlatmaya çalıştığım nefesimle genişliyordu.

Gözleri çok hızlı bir şekilde aşağıya daldı.

Ah, evet, kendi kendime düşündüm. Benim bir kadın olduğumu unutamaz. Baştan çıkarma konusunda tecrübesiz bir kadın değildim, Eccleston'da geçirdiğim süre boyunca pek çok sevgilim olmuştu, ama kurnazlıklarını kullanarak bütün bir varlığı kendi lehine çevirebilen o nadir kadın soyundan da değildim. Yine de bunu sadağımdaki bir ok olarak gördüm.

"Katılıyorum," dedim. "Ben bir hatayım. Senin . Evlenmen gerektiğini."

"Evlenmeliyim," diye tekrarladı, sesi artık düz değil acıydı.

Başımı bir yana eğdim. "Hangi söylentiye destekleyeyim kaptan?"

Gözlerini kırptırdı. "Detaylandır."

Aklıma Zinnia'nın daha önceki açıklaması geldi. "İki tane var. Zarif ve destekleyici bir eş olarak sadece tercih ettiğiniz şeyi onaylayacağım. Söylentiye göre bana bir kez baktın ve mest oldun."

Beni öldürmek. Ya da yoldaşlarımı. Rahibe olsun ya da olmasın. Gerçekte ne olduğu, benim kılık değiştirmem başka bir söylenti. Hangisi olsun?"

Gözlerini benden kaçırdı ve kollarını indirdi. Karşımda duran bir sandalyeye doğru yürüdü ve ellerini arkasına koydu. "Önemli değil," diye cevap verdi. "İkisi de bana büyük utanç veriyor."

Boğazımın arkasında bir gerginlik . Bu ne cüret? Gelin olarak düşünülecek kadar istenmeyen biri miydim? Eccleston'da pek çok erkek evliliği ima etmişti ama ben hiçbir zaman sıradan bir sevgi ve karşılıklı tatminden fazlasını teşvik etmemiştim. Thrush'la zaten evliydim. Adamın biz Agnes rahiplerine inanmaktan duyduğu utancı anlıyordum ama zalim olmak zorunda mıydı? "Yani beni bir rahibe olarak gördüğünüz için utanıyor musunuz?"

"Biliyordum," dedi, elleri sandalyenin üzerinde esniyordu ama yüzü hâlâ pürüzsüzdü. "Aldatıcı olduğunu biliyordum. Ama yorgundum ve Onlu Konsey'inizi bulamadım, ne kadar korkak olduklarını, ticaret anlaşmalarımızı bozduklarını ve şehrinizin işgal edileceğini bildiklerini, Tintar'dan saklandıklarını ve seçmenlerinin katledilmesine izin verdiklerini. Ve adamlarımın çoğu şansa inanmaya meyillidir ve bu nedenle şanssızlığa inanırlar ve din adamlarını öldürmek şanssızlığı garanti altına alır. Oy vermelerine izin verdim ama vermemeliydim. Yani, evet, bu bana utanç veriyor. Yorgunluğumun ve adamlarımın sağduyumu gölgelemesine izin verdim."

İlk dedikodunun nasıl bir utanç getireceğini, kocam olmanın ne kadar utanç verici olduğunu ve nedenini sormadım. "Demek zor olmaya kararlısın?"

"Seninle evlenmeye ve bir daha seninle konuşmamaya kararlıyım," söze başladı. "Siz bir çocuksunuz, efendim."

"Ve siz, madam," diye tersledi, sesi şimdi daha sert ve öfkeliydi, sandalyenin etrafından çıkıp bana doğru yürürken, "bir boyunduruksunuz. Siz bir *boyunduruksunuz*. Sen *benim* boyunduruğumsun ve ben buradan çıkamam. Bu evlilikten, bu alay konusu evlilikten sonra boşansam bile, bunun gölgesi itibarımı asla terk etmeyecek. Bunlar öyle görünüyor ki anahtarı olmayan prangalar."

Nyossa'da geçirdiği günler ve geceler boyunca sabrını hiç kaybetmemişti. Kendi adamlarından birinin boynunu keserken bile gözlerinin akını göstermemişti. Sesini sadece sesini duyurmak için yükseltmiş, asla duygulanmamıştı. Bu öfke yeniydi. Beni suskun bırakmıştı. Verecek cevabım yoktu. Ayaklarımın üzerinde döndüm, siyah eteklerim uçtu ve kapı arkamdan çarparak koridora fırladım. Öfke seli içinde bir şekilde yatakhaneye geri döndüm, elim lacivert taşın üzerinde geziniyordu. Oraya vardığımda ve içeri girdiğimde kadınların her birinin bir yatak seçmiş olduğunu gördüm.

vardiyalarına kadar soyunduklarında, onu kolayca bulduğumu fark ettim ve bu beni şaşırttı.

Yatakhaneinin penceresi olmadığı için apliklerde mum yakmışlardı. Ne Pikestully tarafına ne de deniz tarafına, kalenin ortasına doğru yerleştirilmiş olmalıydı. Bu gece penceresiz çok az uyuyabilirdim.

Helena'nın karyolasını buldum, botlarımı ve elbisemi çıkardım ve yanına girdim.

Yan döndü ve bana baktı. "Duvar resmi için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Sen yavan bir aşçısın. Kötü değil, sadece çok yavan. Çok az baharat kullandığın için mutfakta bağıırıp çağırmana izin veremem."

Bana hayalet gibi bir gülümseme verdi. "Maureen de öyle. Size çok şey borçluyum." "Dostluğunuzla bana asla ödeyemeyeceğim bir borç verdiniz."

"Bana ödediğiniz gibi. Pencere olmadan uyuyamayacak mısınız?" Başımı salladım. "Uyuyamam. Her gece ışık yaprağına ihtiyacım olacak."

"Şey," diye başladı.

"Ne?"

"Kaptanla aynı kamarayı paylaşmayacak mısınız? Yarından sonra."

Gözlerimi kapattım. "Bunu düşünmemiştim bile."

"Muhtemelen öyle olacak."

"Benden nefret ediyor. Burada kalmama aldıracağını sanmıyorum. Bahse giren bir ruh olsaydım bunu tercih ederdi."

"Bu kral bir terör. Onun deliliklerini yatıştırmak için bu evliliği ellerinden geldiğince gerçek yapacaklarına inanıyorum."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle düşünüyorum."

Korkuyor musun?"

"Kaptandan mı? Hayır. Yani, ben ondan hoşlanmıyorum, o da benden. Ama eğer kastettiğiniz buysa, benimle uğraşmaya çalışmayacağına inanıyorum." Sözlerimden hemen pişman oldum. "Oh, affet beni. Bu çok duyarsızcaydı."

"Yapma," diye araya girdi. "Yapma. Bunu atlatacağım. Başıma gelen diğer tüm kadınlar gibi. Bana narin bir şeymişim gibi davranmayın."

Eğildim ve alnımı onunkine koydum.

Şöyle devam etti. "Bir şey söylemem gerekiyor çünkü en azından bir kez söylenmesini istiyorum. Ve bunu birine söylemem gerekiyor ve siz benim akrabasınız."

"Ne söylemek istersen, senin için iki kulağım var. Her zaman."

Saldırıya uğradığından beri kederli olduğunu göstermemişti ama şimdi gözleri kapandı ve kaşlarının çatıldığını hissettim. Burnunun ucu benimkini sıyırdı. Sesi çatlak bir fısıltıya dönüşerek itiraf etti: "Sanırım beni Maureen sandı. Sisin içinde. Ona asla söyleyemem, Edie."

OceanofPDF.com

28. Dergi

Uyuyamadığım için Helena'nın biraz dinlenmesini bekledim ve dikkatlice yatağından çıktım. Boş bir yatak buldum ve örgümü çözdüm. Temiz çarşaflar içinde uyuyabilmeliydim. Bir gece önce hücrede uyuyamamıştım ve çok yorgundum. Nyossa'da yaptığım gibi yan döndüm. Küçük koğuşun sonunda bir karyola seçmiştim ve bu yüzden yüzüm duvara dönüktü. Tek mum hala aplette tütüyordu, bu yüzden karanlığa bakmıyordum. Bu oda kalenin merkezinde olabilirdi ama Pikestully tarafına daha yakındı ve bu duvar mavi kayalıktan değil, taştan ve insan yapımı hassasiyetten oluşuyordu. Az önce müstakbel kocamla yaşadığım tartışmayı unutmaya çalışarak bakışlarımla duvarın desenlerini takip ettim. Bir koca tarafından istenmemenin ne demek olduğunu biliyordum. Yabancı bir ülkede yabancı olmanın ne demek olduğunu biliyordum. Bu dansları çoktan etmiştim. Adımları iyi biliyordum. Soğuk bir kışın başlangıcında Eccleston'a kaçışım dehşet ve kalp acısı içinde geçmişti. Ardı ardına Ardiç'in ihanetine uğramış, yakışıklı yüzü ve tatlı sözleriyle tekrar kollarına ve nihayetinde yatağıma çekilmiştim. Sırtıma saplanan o son hançer affedilmeyecekti. Benim için çok derin bir kesikti. Ve böylece ben, yirmi sekiz kışlık bir kadın, hiç kullanılmamış bir eğitim, pazarlanabilir hiçbir beceri ve dünya hakkında çok az bilgi ile bir at hırsızı oldum. Üç gün üç gece boyunca kar yağmaması için dua ederek zor şartlarda yaşadım. Dördüncü günün sonunda, şehirdeki bir amcamı ziyaret edeceğimi söyleyerek Eccleston'ın kapılarından geçtim. Titriyordum, iki elbiseye sarınmışım, altımda kaburgalarımın bağlı bir para kemeri vardı, kirli ve yorgundum. Atımın terbiyesi içeri girmeme izin vermiş olmalı, çünkü bir dilenciye benziyordum. İlk gece yıkık dökük bir handa kalacak yer bulabildim. Thrush'ın güzel siyah damını değerinden çok daha azına sattım. Bir Agnes şapeli bulmuştum ve rahip bana iş buldu. Yaklaşık dört sezon boyunca bir üniversitenin odalarını temizledim, o kalabalık pansiyonda yattım ve sonunda kâtiplik yapmaya başladım. Helena ve ardından Mischa ile tanıştım ve Maureen'i on üç yaşındayken kâtipliğe kabul ederek ailemizi kurduk. Baş kâtiplik rolünü üstlenmek için çalıştım ve daha iyi odalar buldum. Bunu atlattım ve bu hayatı

Sadece yaşanabilir değil, mutlu da. Bunu yapardım. Kâtip kız kardeşlerim vardı ve onlar, ben.

Taşların arasındaki bir oyuk gözüme çarptı. Yataktan kalkıp meraklı bir parmakla içine girdim ve yeşil deriyle ciltlenmiş ince bir kitap buldum. Kitap solmuş, sayfaları rutubetten ve yaşlılıktan yamulmuştu. Açtım ve içinden keskin ve küçük bir şey düştü, taş zemine çarparken çınladı.

Etrafa bakındım ama kimse uyanmamıştı. Eğilerek onu aldım. Paslanmış bir iskelet anahtarıydı. Elle tutulan ucundaki açıklıkta, ucu anahtarın sapıyla birleşen ve uçlara bakan filigranlı bir üçgen vardı. Kitabı açtım. İlk sayfada 'Gareth Pope' yazıyordu. O sayfayı çevirdim ve *'Annem asker olmamı istiyor. Babam ise bir rahip. Sanırım sırrımı biliyor ve bu nedenle Tintarian siyahının safları yerine Toprak Ana'nın düzeninde daha az zorlukla karşılaşacağımı düşünüyor. Ama işte kışlamdayım, bir askerim. Ayaklarım hızlıdır ve kılıçta fena değilimdir, mızrakta daha iyiyimdir. Annem de biliyor. Ama sanırım piyadelerin beni yenebileceğini düşünüyor.'*

Etrafıma baktığımda, bu yatakhanenin bir zamanlar yeni askerler için bir kışla olabileceğini fark ettim. Kitabı biraz daha karıştırdım. Belli ki bu adamın günlüğüydü. Zayıf mum ışığının kitabı daha fazla aydınlatması için yatağı açtım.

'Bugün son derece önemli iki kişiyle tanıştım ve her ikisi de büyük bir etki bıraktı. Biri Toprak Ana'nın baş rahibesi Keturah'tı. Eğitim alanında bana yaklaştı ve toprak büyüüne sahip olduğumu duyduğunu söyledi. Ona kim söyledi, bilmiyorum. Tintar'daki en güçlü insanlardan biri olan onun huzurunda çok gergindim. Hoş bir kadın, buruşuk ve meraklı ve sanırım onun arkadaşlığından hoşlanacağım. Ona askeri bir yaşam sürdürmek istediğimi ve tanrıçanın lütfuyla toprak tutkumun Tintar'a böyle bir hizmette bana yardımcı olabileceğini söyledim. Toprak tutkumun ne olduğunu sordu ve diğer üçünün aksine toprağın daha belirgin eğilimleri olduğunu hatırlattı. Çiftçilikle mi ilgileniyordum? Eczacılar ilgimi çeker miydi? Bahçe Bitkilerini sever miydim? Dendroloji? Ona taşları sevdiğimi söyledim ve o da gülerek taş büyüünün özel olduğunu söyledi. Ve kemikli kolunu denize doğru uzatarak bana taş ejderlerin hikâyesini anlatmaya başladı. Biliyor muydum, diye başladı, bir toprak Tintarian'ın Toprak Ana'ya doğru kurbanı vererek kaya oluşumlarını gerçek formlarına, Tintar'ın kıyılarını ve , denizi savunan dev ejderhaların formlarına döndürebileceğini

boylarına göre sadece bir havuz mu? Evet dedim, çocukken bana bu hikâye anlatılmıştı, bir zamanlar yapıldığını biliyordum ama tanrıça ejderlerini uyutmuştu çünkü Tintarialılar artık ona yeterince kurban vermiyorlardı. Bu, dört tanrıya gereken tapınmayı göstermemekle ilgili uyarıcı bir çocuk masalıydı. Kurbanın ne olduğunu sordum ve bana tarikata katılıp öğrenmem gerektiğini söyledi. Sonra bana kayalıkların içindeki tüm odaların ve koridorların taşı hareket ettirebilen toprak Tintarianlar tarafından yapıldığını, kendi kalemizin onlar tarafından inşa edildiğini, her odanın, her katın, her salonun onlar tarafından yapıldığını hatırlattı. O kadar güçlü olabileceğimi öne sürdü. Ona son derece nazik olduğunu söyledim. Bana tekrar düşünmemi söyledi, deri bir kayışa bağlı bir yılan taşı verdi ve avludan ayrıldı. Şimdi onu takıyorum.'

Yatağın ucuna serilmiş siyah elbiseme baktım, hagstone bir cebimdeydi.

"Ayrıca akşam yemeğinde Tintar'ın veliaht prensi, Hinnom'un kendisi masama geldi ve biz taze piyadelerin arasına oturdu, beyaz dişleri gösterişli yüzünde parlıyordu. Bize kaleye hoş geldiniz demek istediğini söyledi. Bir tür heykel gibi güzeldi, kemikleri derisinin altından görünüyordu. Saçları parlak siyahtı ve bir prensin yapacağını düşündüğünüz kadar süslenmemişti. Yeni asker kıyafetlerim ve cilalı göğüs zırhım içinde bile kendimi çok taşralı bir fare gibi hissettim. Sırtıma asılı kalkanın ağırlığı omuzlarımı ve omurgamı zorluyor ama biz piyadelerin iyi bir figür oluşturduğumuzu biliyorum. Ama o, Tintar'ın bu ünlü soyu, önemli deniz büyüsi, köpekbalıklarıyla yüzmüş ve defalarca galip gelmiş olması, unvanı ve bakışlarıyla bu gece bana baktı. Bana baktı ve gülümsedi ve bunun üzerine hayatım üzerine yemin edebilirim, o ilk bakışta açlık vardı. Acaba o da benim gibi miydi? Kadınlar baştan çıkarmıyor muydu? O da başka bir erkeğin uzun, kaslı bacaklarını çekici buluyor muydu? Başka bir erkeğin ağzını izliyor ve onu öpmenin nasıl olacağını merak ediyor muydu? Benim gençliğimden beri arzuladığım şeyi o da arzuluyor muydu, dansların kenarında durup kızlara değil de başka bir erkeğe sorabilmeyi diliyor muydu?

Perpatane'de çocuk sahibi olmak dışında herhangi bir nedenle çiftleşmeye dair öğretilen tüm dersler içimden akıp geçti. Zevk uğruna zevk almak, hayatını ahlaki açıdan saf olmanın ne anlama geldiğini düşünerek geçirmiş, anlamsız, çılgın yazılarına inanılacak olursa, kışlar boyunca meditasyon yapmış kutsal bir adam olan Rodwin'e hakaretti. Ve çift olarak iki erkek ya da iki kadın bir bebekle sonuçlanmadığı için, bu Perpatane'de yasaklandı. Çünkü Rodwin, arzu ya da arzu peşinde koşmak gibi şeyleri yasaklıyordu.

aşk tatmin olsun. Son kışlarda Eccleston da Tintar gibi bunu suç olmaktan çıkarmıştı. Ancak Perpatane, eşleri dışında biriyle, özellikle de aynı cinsten iki kişiyle yatarken yakalanan vatandaşları hâlâ hapse atıyordu. Daha fazlasını okudum.

"Uzun süre merak etmeme gerek yoktu. Yemek salonu boşalırken koridorlar piyadeler ve hizmetkârlarla doluydu, Hinnom, sade siyahı içinde, apliklerin menzilinin dışında, tanınmaz halde, beni bir oyuğa çekti ve öptü. Beni yatağına almak için ne yapması gerektiğini sordu. Ona hayranlık duyuyordum. Çok uzun boyluydu. Konuşamadım ve beni tekrar öptü.

Günlüğü kapattım. Hinnom'un Peregrine'in annesi olan üvey annesi Modwenna'dan başka kraliçesi yoktu. Sebebi bu muydu? Tintar bu yasayı bu yüzden mi kaldırmıştı? Bunu yapan hükümdar Hinnom muydu? Küçük kardeşinin neredeyse kral kadar nüfuz sahibi görünmesinin nedeni bu muydu? Köpekbalığı Kralı'nın varisi olmadığı için krallık Peregrine'e kalacaktı.

Gareth'a duyduğum sempati içimi doldurdu. Bir baştan çıkarıcı tarafından baştan çıkarılmak korkunç bir şey.

29. Teklifler

Sabahın erken saatlerinde, gözlerimi kapatıp uyumayı dilediğim uykusuz bir gecenin ardından, Zinnia'nın kadınlarından biri bizi kadınlar hamamına götürdü ve hepimiz sabun keklerinin tadını çıkararak bir kez daha yıkandık. Raflarda teneke kaplar içinde çiğneme çubukları da vardı ve hepimiz dişlerimizi fırçaladık. Tintar'da kullanılan çubuklar Eccleston'dakilere benziyordu; büzücü bir özsuyla kaplı, parmak uzunluğunda, bitkisel dallardı. Bu ağaçlar kıtanın geri kalanında olduğu gibi burada da yetişiyordu. Saçlarımı tekrar ıslatmamak için enseme dikkatlice temizlerken, muhtemelen soylu olan bir kadının bana ve dövmelerime baktığını fark ettim. İnen basamaklardan birinde oturmuş, çıplak ve gururlu bir şekilde ellerine yağ sürüyordu. Canlı mavi gözleri, koyu renk saçları ve kusursuz bir teni vardı. Benim yaşlarımda, hatta biraz daha yaşlı olduğunu tahmin ama teninin güneş görmemiş olması ve saçlarının parlaklığı bana onların soyundan geldiğini söylüyordu.

Önce dövmelerimi, sonra yüzümü, sonra da vücudumu inceledi.

"Şu kadını görüyor musun?" En yakınımda olan River'a söyledim. "Bana bakıyor."

"Eminim Tintar'da dövmesi olan tek kişi sen değilsindir," diye cevap verdi bana yaklaşarak. Mavi gözlü kadını kısmen de olsa süzmeye çalışmasına, biraz incelikli davranmasına minnettardım.

"Evet, Mischa'nın güvesine bakmıyor," diye cevap verdim. "Sadece bana ve benimkine bakıyor." "Belki de kaptanı tanıyordur," diye teklif etti River. "Eminim dokuz Eccleston'lı kadınla, özellikle de seninle ilgili dedikodularla birlikte bizim tasvirlerimiz de ortalıkta dolaşıyordur."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Elinizdeki dövme çok farklı. Ve iyi yapılmış, eklemeliyim. Düğün çiçeklerini hep sevmişimdir. Hafif zehirli olduklarını biliyor muydunuz?"

Dikkatimi River'a verip kaşlarımı çatarak kadına arkamı döndüm.

Zinnia'nın kadını Beryl, işimizi bitirdikten sonra bizi topladı ve Gareth'ın günlüğünde bahsi geçen yemek salonunu tanıttı. O da tıpkı hanımı gibi cömertçe nerede olduğumuza dair talimatlar verdi ve kayalığın aralıklarına özenle oyulmuş sembolleri işaret etti. ok işareti olan bir çatal, yemek salonuna giden yolda olduğunuz anlamına geliyordu. Dün hiçbirimiz bunu fark etmemiştik. Köpekbalığı'nın birinci katı

Kale; toprak, hava, deniz ya da ateşten oluşan dört tapınaktan birine, kayalığın dışına, Pikestully'ye ve kale geçitlerine ya da askeri olmayan tüm kale personelinin yaşam alanlarına, mutfaklara ve Kral Hinnom'un Köpekbalığı Kalesi'nin büyük yemek salonuna, orada yaşayan herkesin, hatta Köpekbalığı Kralı'nın kendisinin bile yemek yediği odaya açılan salonlardan oluşan bir labirentti. Ahşap masa ve sıralar uzayıp gidiyor, Tintarian soylularının ve kraliyet ailesinin yemek yediği birkaç sıra taş masaya kadar uzanıyordu. Masaların uçlarındaki belirli çentikler nerede yemek yenebileceğini gösteriyordu. Köpekbalığı dişi olanlar Tintarian ordusu, süvarileri ve donanmasının orada yemek yediği anlamına geliyordu. İşaretsiz masalar ise diğer tüm hizmetliler içindi. Pikestully'nin şehir merkezinde olduğu gibi, yüzlerce zırhlı adam, siyah giyimli hizmetkârlar ve iyi giyimli soylular bunaltıcıydı ama bu kez kokular muhteşemdi. Nyossa'dan sonra bir daha asla iyi yemeği hafife almayacaktım.

O sabah dokuz kişi sessizce yemek yedik. Her masa çatal bıçak takımı, teneke tabaklar ve gümüş takımlarla doluydu; bazı kaplar topraktan, diğerleri ise ucuz, çentikli tenekeden yapılmıştı. Her masanın ortasında soğuk su ve sıcak çay sürahileri, ızgara ve sıcak ya da tütülenmiş ve soğutulmuş deniz ürünleri tabakları, sıcak ekmek, taze ve kuru meyveler ve hala kabuklarında olan fındıklar vardı. Kendimize servis yapmıştık ve temiz bir beden ve doyurucu bir midenin tadını çıkararak yiyorduk.

Beryl bizi işaretlenmemiş bir masaya bıraktıktan sonra kısa bir süre sonra Eefa ve Bronwyn'i almak için geri döndü. Fletch'in karısının şehir merkezindeki bira fabrikasına götürüleceklerdi. Onlarla kucaklaşarak ve iyi dileklerle vedalaştık; ayaklarımız yere basar basmaz ve ne kadar özgür olacağımızı anladıktan sonra mümkün olan en kısa sürede bira fabrikasını ziyaret edeceğimize söz verdik. Bronwyn kulağıma telaşla teşekkürlerini fısıldadı ama Eefa beni kabul etmedi. Kalan yedi kişi yemek için tekrar oturduk.

"Bir dakikanızı alabilir miyim, hanımefendi?" dedi sıcak bir erkek sesi.

Başımızı kaldırdığımızda Thatcher'ı gördük; kollarını arkasında kavuşturmuş, gözleri sadece Helena'yı görüyordu.

Mischa, Maureen ve ben birbirimize baktık.

Helena yemekte olduğu armut dilimini yuttu ve ayağa kalktı. "Elbette."

Kısa bir mesafede durdular, adam konuşuyor, kadın dinliyordu.

Geri kalanımız izledik.

"Neler oluyor?" Mischa fısıldadı.

"Evlenme teklif ediyor," diye yanıtladı Quinn. "Kralın iki çavuşun bizden biriyle nişanlanması gerektiğini söylediğini ve yüzbaşının da

Edie ile bugün evlen."

Bu öğleden sonrayı düşününce içimdeki ekmek çalkalandı.

"Annemle mi evlenecek?" Maureen sordu.

Yeğenimi teselli etmeye çalışarak, "Bence anneni çok güzel buluyor," diye cevap verdim.

"Elbette öyle," diye tükürdü Mischa. "Öyle. Ve onun gibiler için fazla iyi bir hanımefendi."

İçimi çektim, artık iki gece üst üste az uyumuştum. "Mischa, o kötünün iyisi. Araya girip saldırganı öldüresiye dövdü ve sonra da ona önleyici macun sağladı. Pikestully'ye giderken temiz elbiseler giymemizin nedeni de oydu ve bütün gün domuz vagonunda durmak zorunda kalmamamız için Alric'e giden de oydu. Daha kötü adamlar da var."

"Edie, o bizim düşmanımız! O-" Helena benim ve Mischa'nın karşısındaki banktaki yerine döndüğünde sözünü kesti.

River arkadaşıma doğru eğildi ve "Artık nişanlı mısınız?" diye sordu.

Helena bir dilim armut daha aldı. "Nişanlandım."

"Ne dedi?" Ben sordum.

Bakışlarımı kaçırdı. Bir şeyden emin olmadığında bunu yapardı ama bana cevap verdi. "Kendisinin ve Perch denen adamın öğle yemeğine kadar içimizden birine evlenme teklif etmeleri gerektiğini söyledi. Düğünler köpekbalıklarının çiftleşme mevsimine, yani bu kışa kadar gerçekleşmeyecek. Bana ve kızıma rütbesinin korumasını teklif edeceğini ve Maureen'in reşit olma zamanı geldiğinde, çeyiz alması ya da bir mesleğe girmek isterse çıraklık eğitimi alması için seve seve para vereceğini söyledi." Kızına bakmak için durakladı. Sonra devam etti, "Yaşadığım sürece asla yatağını paylaşmak zorunda olmadığımı ve gelini olarak hiçbir erkeğin bir Tedarikçinin kadınına dokunmaya cesaret edemeyeceğini söyledi."

Mischa masanın altından elimi tuttu.

Helena, "Maureen ve ben piyade aileleri için ikinci kattaki yatakhaneye taşınacağız," diye devam etti. "Piyade aileleri ve üst düzey personel kalacak."

"Biz de gideceğiz," dedi River hevesle. "Beryl, Quinn ve benim de ikinci kata çıkacağımızı söyledi."

"Ve ben," diye ekledi Catrin. "Bekleyen bir leydi olarak."

"Ve Edie de kaptanla yatacak," dedi Mischa spekülasyon yaparak.

"Nezaketiniz için teşekkürler," diye kestirip attım, bir fındık soyarken.

"Peki, bu durumda ben ne oluyorum?" Mischa ağladı. "Hepiniz ikinci katta olacaksınız ve ben de birinci katta tek başıma kalacağım. Bunu kabul edemem." "Bir şeyler düşünürüz," dedim.

Maureen, "Acaba Perch'teki adam kime soracak?" diye merak etti.

"Senin olmanı mı umuyorsun?" diye sordu Catrin alaycı bir tavırla. "En yakışıklısı o."

"O bizim esirimiz!" Mischa haykırdı.

Maureen başını salladı. "Ben on yedi yaşımdayım! Ama içimizden birine sormalı. Umarım bana sormaz."

"Buna izin vermem," dedi annesi, bir armut dilimi daha alarak.

"Bence Mischa olmalı," diye önerdim.

"Affedersiniz?" Çok öfkeliydi.

"Diğerleriyle birlikte ikinci kata bu şekilde geçeceksiniz." Arkadaşım durakladı, ağzı cevap vermek için açtı. "Bu da bir fikir."

"Ama adama katlanamıyorsun," dedi Helena, yüzünde bir hoşgörü, neredeyse bir gülümseme vardı. Mişa'dan bana döndü. "Dürüst olmak gerekirse, acıyacağım kişi Mişa değil, Perch."

Onun küçük şakası göğsümü umutla doldurdu.

"Her zamanki gibi çok tatlısın Helena," diye cevap verdi Mischa, bakışları sıkıntıyla tavana çarparak. "Hiçbiriniz bunu ciddiye almıyorsunuz. Hepsi vahşi!"

Helena eliyle ağzını kapattı ve bunun arkasında bir gülümseme olması için dua ettim. Mischa düşünceli bir şekilde devam etti, "Bu sadece bir nişan. Bunu bozmanın bir yolu olacaktır."

Beryl geri kalanımıza yatakhaneye dönmemizi ve hangi koridorun girişinin oraya çıktığını söyledi ve yemeğimizi bitirdik, ayağa kalktık, tabaklarımızı üst üste koyduk ve koridorun girişine doğru ilerledik. Diğer yönden yaklaşan ve aynı koridora yönelen Perch, Thatcher ve müstakbel kocam vardı.

Thatcher Helena'ya bakıyordu ama o sadece yürüdüğü yere dikkat ediyordu.

Girişte durdular, sanki önce bizimkilerin girmesine izin vermek ister gibiydiler. İki grubun arasında diğer personel yanımızdan geçip gitti, herkes işine gücüne bakıyordu.

Alric'e bakmadım ve onun da benden kaçındığını hissettim.

Mischa, Perch'e bakarak, "Bana evlenme teklif istiyorum," diye geveledi.

"Ne?" diye patladı.

"Bana sor," dedi yavaşça, sanki o akılsız bir aptalmış gibi, "seninle evlenmeyi. Herkesle birlikte ikinci kattaki yatakhanelerde kalmak istiyorum."

Alric ve Thatcher, "Kesinlikle hayır" diyen Tedarikçi arkadaşlarına baktılar.

"Başka kime soracaksın? Catrin'e mi?" diye karşı çıktı Mischa. "O bir Tigon, senin gibiler için fazla iyi. Ayrıca ailesi ondan fidye isteyebilir. Güven bana, tek seçeneğin benim."

Ağzı açık bir şekilde ona baktı.

"Mischa, çok nazıksın," diye mırıldandı Catrin, gülümsemesini bastırarak.

"Eefa ya da Maureen'le evlenemezsin," diye devam etti Mischa. "Henüz reşit değiller ve Eefa başka bir adamın bebeğine hamile. Bronwyn senin büyükannen olabilir ve inan bana Quinn ve River'ın seninle uzaktan yakından ilgisi yok. Helena ve Edie için konuşuldu. Ben varım. Ve o kadar da acı çekmiyorsun. Ben iyi bir kadını. Birçok erkek bunu söyledi. Öyleyse sor. Lütfen. Çabuk."

Perch bir inkâr daha savurdu ama Maureen onun yerine konuştu. "Lütfen bizi ondan ayırmayın. Biz bir aileyiz. Mischa ve Edie benim hiç sahip olmadığım babam gibiler."

Üç adam kafaları karışmış bir halde ona baktı.

Hem hizmetkâr hem de zırh giymiş Tintarianlar akın akın geçerken bir duraklama oldu.

"Lütfen," dedi Helena, sonunda başını kaldırıp üç Procurer'a baktı ama Perch'e odaklandı. "Biz dördümüz bir aile gibiyiz. Edie ve ben Mischa'nın sana iyi davranmasını sağlayacağız. Lütfen."

Helena'nın ciddiyetinden ve içtenliğinden etkilenen Perch başıyla onayladı.

"Pekala, bu iş tamam," dedi Mischa ve koridora doğru ilerledi, biz de arkasından.

Biz yolumuza devam ederken Helena Catrin, Quinn ve River'a döndü. "Ve şimdi, aile gibi olacak yedi kişi olacağız."

30. Gelin

Küçük yatakhaneye döndüğümüzde Zinnia gelinliğimle beni bekliyordu. Sade bir şeydi, giydiğim siyah elbisenin beyaz bir versiyonuydu ama kolları daha kısaydı, dirseğimin hemen üstünde duruyordu. Yerde akuamarin çiçeklerinden oluşan bir sepet duruyordu, yaprakları garip bir şekilde ovaldi ve sanki içlerinde hava cepleri varmış gibi dalgalanan bir dokuya sahipti. Yaprakların ve sapların koyu kadifemsi yeşiliyle tezat oluştursa da, tuhaf olsa da çekici bir çiçektir.

"Bunlar da deniz kulağı çiçekleri mi?" Dikkatimi sembolizmlerinden uzaklaştırarak sordum.

Helena bir tanesini eline alıp koklayarak, "Çok güzel," dedi. "Deniz gibi kokuyor."

"Kulağa iğrenç geliyor," diye yorumladı Mischa. "Balık ve tuzlu su gibi mi?" "Tuz ve ...kaya gibi," diye açıkladı Helena. "Bu çok alışılmadık bir şey."

"Bunlar hanımefendinin saçları için," diye açıkladı Zinnia bana gülümseyerek.

"Bunlar onun gelin tacı."

"Tören öğle yemeğinden sonra mı?" Panikle savaşıyordum.

Zinnia başını salladı. "Evet! Ve öğle yemeğinizi burada servis edeceğiz. Arkadaşlarınız hazırlanmanıza ve biraz daha dinlenmenize yardımcı olabilir. Yarın Tintarian hayatınız başlıyor."

Catrin her zamanki hanımefendiliğiyle, "Mola verdiğiniz için teşekkür ," dedi. Zinnia, "Eminim hepinizin yaşamaya devam etmekle ilgili soruları vardır," diye devam etti. "Hanımefendinin düğününden önce burada cevaplayabilirim. Uzun bir yolculuk yaptınız ve şimdi Tintar'a uyum sağlamanız gerekiyor. Ben bu adaptasyonu kolaylaştırmak istiyorum."

Artan korkuma rağmen, onun düşünceli bir kadın olduğunu aklımdan çıkarmadım.

Maureen, River ve Mischa'nın sorularına sabırla yanıt veren Zinnia, bizi Köpekbalığı Kalesi hakkında daha fazla bilgilendirdi. Koridorlara kazınmış mühürleri ve şehir merkezine çıkmak için ev şeklindeki mührü, dört tanrı tapınağı için dört farklı üçgen şeklindeki mührüden birini, kışlalar ve eğitim avlusu için tüm askeri nişanlarda bulunan köpekbalığı dişi şeklindeki mührü, hamamlar için su damlası şeklindeki iki mührü, erkeklerinkinin yanında zikzaklı bir harfi ve kadınlarınkinin yanında üç halkalı bir harfi nasıl arayacağımızı ayrıntılı olarak anlattı. Çeviri becerilerim bana bunların erkek ve kadın için kullanılan eski Tintarian harfleri olduğunu söyledi. Sarmal merdivenler kalenin içinden yukarı doğru

İnsan yapımı kuleler ve gözetleme kuleleri kayalığı süslüyordu. Köpekbalığı Kalesi ve dört tapınak, tüm savaş gemilerinin ve balıkçı teknelerinin demirlediğini gördüğümüz kayadaki büyük liman açıklığının sağ tarafındaydı. Değerli bilgiler olduğunu bildiğim için öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeye çalıştım ama aynı zamanda oturduğum yerin yanındaki yatağın üzerine serilmiş beyaz elbiseyi düşünmemeye çalıştım. Ama bu sadece çok uzun sürdü. Çok geçmeden Zinnia, River'in vergi tahsilatıyla ilgili sorduğu sıradan bir soruya cevap verirken, yatağın kenarında oturduğum yerin arkasına geçip başıma dolanmış örgümü çözdü. Saçımı ortadan ikiye ayırarak, başımın tepesinden arkaya uzayan parçaları topladı ve tutturdu. Abalone çiçeklerini başımın etrafında bir daire şeklinde örmeye başladı, bir yandan da büyülenmiş bir River'la gevezelik ediyordu.

Helena gözümü yakalamaya çalıştı ama bakışlarına karşılık veremedim. Ağlayacaktım. Bunu biliyordum.

Beryl elinde bir tabak ekmek ve şeftali, bir sürahi soğuk su ve teneke bardaklarla içeri girdi.

"Vakit geldi mi?" diye sordum. Ben farkına varmadan saatler geçmişti.

"Öğlen olacak," diye yanıtladı Beryl bana gülümseyerek. "Beyazlar içinde çok güzel görüneceksiniz, hanımefendi."

"Yapacaksın," dedi Helena, oturduğu yataktan uzanıp elimi sıkmak için.

"Ve bu kırmızımsı kahverengi saçlardaki çiçekler, çok güzel," diye ekledi Zinnia. Yatağın etrafından dolanıp yanıma oturdu. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Sonra deri önlüğünün içinden diğer eliyle küçük bir şişe siyah bir şey ve çok küçük bir fırça çıkardı. Kirpiklerimin arasından geçirerek yukarı bakmamı söyledi. Gül gibi kokan pembe bir şey daha çıkardı ve yanaklarıma ve ağzıma sürdü. "Öyle," diye tekrarladı. "Kaptan gelininin oldukça güzel olduğunu düşünecek."

Bir sessizlik oldu. Herkes yemek yedi ama orucumuzu bozmak için aynı heves yoktu. Ben yemek yemeyi reddettim. Zinnia beni ayağa kaldırdı ve siyah elbisemin bağlarını çözdü. Beyaz elbiseyi giymeme yardım etti. Ayrıca fındık kahvesi rengine küçük deri terlikler çıkardı, gözleri buraya gelirken çok yıpranmış olan kirli yazlık ayakkabılarımdaki ayaklarımdaydı.

"Botlarınız ve terlikleriniz yakında bitecek," diye odadakilere duyurdu. "Hafta sonuna kadar yeni yatakhanenize teslim edilecekler ve ben

kıyafetlerin de öyle olacağını düşünüyorum."

Kimse ona doğrudan cevap vermedi ama teşekkür sesleri yükseldi. Hepsinin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Zinnia önlükten küçük bir el aynası çıkardı ve bana uzattı. Başımı salladım.

"Sanırım zamanı geldi, Zinnia," diye açıkladı Beryl, tabağı kaldırarak.

"Gelin hanımefendi," dedi Zinnia elimi tutarak.

"Bir alabilir miyim?" Aceleyle söyledim. Zinnia ve Beryl birbirlerine baktılar.

"Bize sadece seni tapınağa götürmemiz söylendi," diye nazıkçe cevap verdi Zinnia. "Normalde bir gelinin yanında hizmetçileri olur. Özür dilerim."

Helena gelip yanıma oturdu ve Zinnia'nın yanında olmayan tarafıma doğru eğilerek, "Kindred, hâlâ aynı çatı altında uyuyoruz. Yemeklerde birbirimizi görmeye devam edeceğiz. Aile olarak kalacağız."

Mischa bir hmm sesi çıkararak çenesini bana doğru kaldırdı ve bana da aynısını yapmamı hatırlattı.

"Yastığının altında bir kitap ve bir anahtar var," diye fısıldadım Helena'ya.

"Ve siyah elbisemin cebinde bir kocakarı taşı ve küçük tıraşımız var. Lütfen onları benim için korur musun?"

"Elbette," diye cevapladı sorgusuz sualsiz.

Zinnia beni yemek salonuna geri götürdü ve buranın aynı zamanda koridorlar için merkezi bir kesişme noktası görevi gördüğünü, neredeyse yirmi koridorun buradan geçtiğini fark ettim. Nokta işaretinden geçen çizgiyle aşağı doğru bakan üçgeni işaret etti ve bunun toprak tapınağına gittiğini açıkladı. Hava ve deniz tapınaklarının kalenin sol tarafında, toprak ve ateşin ise sağ tarafında olduğunu, deniz ve toprağın en yakınları olduğunu açıkladı.

Onun yanında yürüdüm, ciğerlerim yeterince hava almıyor, kanım hızla akıyordu. Onun iyi bir kadın olduğuna ve Keep Geography'de verdiği dersin bir iyilik olduğuna inanıyordum.

Kısa bir süre sonra yazı yazan ve tartışan insanlarla dolu masaların bulunduğu antre tipi bir alana girdik. Dünya tapınağının bu bölümü Pikestully tarafına daha yakındı ve dar pencereler ışığın yanı sıra kalabalık şehrin gürültüsünü de içeri alıyordu. Dünya ruhban sınıfından olmayan, çeşitli kıyafetler giymiş insanlardan oluşan sıralar masaların etrafında toplanmıştı, bazılarının sesi yükseliyor, bazıları sabırla bekliyordu.

"Çiftçiler," diye açıkladı Zinnia. "Ve keresteciler. Ve hayvan tüccarları. Hepsi toprağa düşüyor. Herkes vergilerinin düşürülmesini ve tarlalarının kutsanmasını istiyor. I

Cian'ın size her şeyi tam olarak anlatacağını hayal edin." Bana döndü. "O iyi bir adam, Edie."

"Rahip mi yoksa kaptan mı?" Ona değil, odadaki yüz kadar insana bakarak sordum, bazıları beyaz elbisem ve gelin tacımla bana bakıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse ikisi de," dedi Zinnia. "Ama ben başrahibi kastetmiştim. Eğitiminiz kolay olmayacak ama rehberiniz bir görev adamı değil. Çok alçakgönüllü ve kibar biri, özellikle de kralın ve kardeşinin kuzeni ve tahtın üçüncü sıradaki varisi olduğu için. Genç yaşta başrahipliği de kabul etti. Tanrıça tarafından çok kutsanmıştır. Benim büyüm yok ama ailem Toprak Ana'nın tapınağında ibadet ediyor. Tintar'ın her zaman toprak büyüsüne ihtiyacı vardır." "Öyle mi?"

"Oh evet. Hava peygamberler ve mistikler içindir ve bazı askerler Kardeş Hava'nın hızı ve zarafeti ile kutsanmıştır. Ateş Baba ve tapınağı demir ocakları ve kışın sıcaklık içindir. Deniz Kardeş bizi balık ve seyahat ile kutsar. Ama Toprak Ana bize çok şey verir ve biz kıyı halkıyız, toprağımızdan ürün her zaman kolay değildir. Sahip olabileceğimiz tüm tanrıça nimetlerine ihtiyacımız var. Büyünüze seviniyorum ve tutkunuzu öğrenmeniz için sabırsızlanıyorum." "Tutku mu?"

"Eğiliminiz. Belki de buğday tarlaları dokunuşunuza karşılık veriyordur. Ya da toniklerle aranız iyidir. Ya da sığırlarla ilgili bir beceriniz. Dünya en karmaşık olanıdır."

"Anlıyorum," dedim, kesinlikle görmüyordum.

Bir tür meşeden yapılmış, dün gece Cian'ın cüppesinde fark ettiğim yaprak ve kök desenleriyle oyulmuş büyük kapılara ulaşmıştık.

"Burası iç tapınak." Zinnia söyledi. "İçeride Cian ve kaptan olacak. Belki de Procurer'ların geri kalanı. Hatta bir zamanlar kaptanın akıl hocası olduğu için General Jeremanyth bile olabilir. Kaptanın bir diğer arkadaşı da prens. O da orada olabilir."

"Yani damadın refakatçilerine izin var mı?"

Gözlemledim. "Özür dilerim hanımefendi. Kalmamı ister misiniz?"

"Yapabilir misin?" Otuz sekiz yaşında bu kadar çaresiz olduğum için utanarak yalvardım. "Onur duyuyorum," diye cevap verdi.

O zaman ona baktım ve ellinci kışını geride bıraktığını tahmin ettim. Daha katı bir tavrı vardı ama bize kolaylıklar, bilgi, dinlenmek için zaman ve ilgi sunmuştu. Tintarian olabilirdi ama ona güvenebileceğimi düşündüm.

"Teşekkür ederim Zinnia," diye bağırdım. "Teşekkür ederim."

Başını yosunlu toprak renklerinde genç bir adama doğru eğdi. İkimizi de selamladı ve çift kapıyı açtı. "Cian'ın yardımcıları her zaman yardımcı olur," dedi.

OceanofPDF.com

31. Dügün

İçeride, ön odadan iki kat daha büyük bir oda, Toprak Ana'nın tapınağıydı. Taş sıralar iki yanda sıralanmış, ortada tek bir koridor bırakarak yaşlı bir kadının yüzünün büyük bir ahşap oymasının altındaki taş bir kürsüye ve sunağa ulaşıyordu. Yarıları astarlı, nazik ve insan yüzüydü; diğer yarıları ise yapraklardan, köklerden, mantarlardan, çiçeklerden ve küçük hayvanlardan yapılmıştı. Karmaşık bir oymaydı, neredeyse bir evin duvarı büyüklüğündeydi ve soluk allık renginde bir ahşaptan yapılmıştı. Sunağın önünde Cian durmuş, Tintarian siyah zırhına bürünmüş Alric'e bir şeyler mırıldanıyordu. Ön tarafa en yakın sıralarda, Zinnia'nın tahmin ettiği gibi, diğer on sekiz Procurer, General Jeremany, Prens Peregrine ve tanımadığım birkaç zırhlı adam daha oturuyordu. Zırh giymemiş olan tek kişi kırk yaşlarında, kızıl saçlı ve tanıdık bir havası olan bir adamdı. Koridorda yürürken bana gülümsedi.

Tekrar Cian'ın başının üzerindeki tahta kadına baktım. Bu sırada onun yamalı yüzünü bir işaret olarak kullanmaya karar verdim. Nişanlıma bakmayacaktım. "Leydi Edie," dedi Cian biz yaklaşırken. Elimi tutmak için uzandı ve soluma doğru başını salladı. Elimi kaldırdım, o da tuttu ve beni sunağa doğru son birkaç adım daha çekerek Alric'le yüz yüze getirdi, gözlerim artık Toprak Ana'nın oymasını bulamıyordu.

Zinnia'nın ön sıraya oturduğunu, Thatcher'ın da ona yer açmak için hareket ettiğini gördüm.

Alric'in sırtını dayadığı dar pencereden gelen ışık, kaptanın arkasında asılı duran yarım ay şeklindeki kalkanın tepesine vuruyordu. Arkadan aydınlatılmış yüz hatlarını seçemiyordum ve güneş ışığının doğrudan yüzüme gelmesini önlemek için bakışlarımı göğüs zırhındaki köpekbalığı dişi amblemine indirmek zorunda kaldım.

Cian, "Çok güzel bir gelin olmuşsunuz, hanımefendi," dedi.

Ona teşekkür etmek için ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmadı.

Çifte kapılar patlayarak açıldığında bir gümbürtü duyuldu, Hinnom iki yanında üç muhafızla koridorda ilerliyordu. "Herkes iyi günler!" diye şarkı söyledi Köpekbalığı Kralı.

Kapanan kapılardan, gelişinin getirdiği sükûneti görebiliyorduk; tüm çiftçiler ve toprak din adamları hazır olda duruyor, bazıları eğilerek selam veriyor, hiçbiri konuşmuyordu.

Herkes, benim için yapmadıkları gibi, sanki Hinnom gelinmiş gibi ayağa kalktı. Korkudan titremiyor olsaydım gülerdim.

Cian eğilerek, "Majesteleri," dedi.

Diğer herkesin yarım selam verdiğini fark ettim ama ben donup kalmıştım.

Alric'in bakışlarını üzerimde hissettim ama hareket edemedim.

Cian, Alric ve bana yaklaşırken altı muhafızı onu gölgeliyordu. Ellerini çırpıtı, gözleri benim üzerimdeydi. "Karın ıslıl ıslıl, Alric! Ne kadar güzel bir kadın! Ve tahminimce üçüncü on yılında. Onun genç kızlığını düşünsene! Siz de iki kat daha büyüleyici olmalısınız leydim!"

"Tanrılar, kardeşim," diye seslendi Peregrine, Zinnia'nın karşı tarafındaki ön sıralardan.

Hinnom prensi umursamaz bir tavırla el salladı. Sonra Zinnia, Thatcher ve Perch'ün oturduğu yere döndü. "Zinnia, senin tutman gereken koca bir kale yok mu?" Zinnia başını salladı. "Efendim, evet. Hanımefendi için kalmak istedim. Hizmetçisi yok." "Zinnia, çok fazla şey üstleniyorsun kadın. Sen nedimesi değil, sohbetçisisin. Defol git," diye emretti, ondan uzaklaşıp bize döndü, gözleri gelin ve damat arasında gidip geliyordu. "Oturun," diye bağırdı Hinnom omzunun üzerinden sıradakilere, Zinnia' boşalttığı koltuğa oturdu, muhafızları hâlâ tapınak koridorunda sıra halinde duruyordu.

Bana sempati dolu bir bakış attı ve kraliyet muhafızlarının yanından hızlı adımlarla geçerek tapınaktan ayrıldı.

Köpekbalığı Kralı gözlerini iki çavuşa dikerek, "Ve nişanlandınız mı?" diye sordu.

Thatcher yüzünde memnuniyet ifadesiyle başını sallayarak, "Evet, efendim," diye cevap verdi. "İkimiz de."

Perch hasta gibi görünüyordu.

"Eee?" Hinnom, Cian'a doğru dönerek konuştu. "Devam et! Yoksa nikâhı kaçırdım mı?"

O ılık bahar günü Kaptan Alric Angler'la evlendim, göğüs zırhının köpekbalığı dişine bakarak, gözlerimi güneşten koruyarak, Cian'ın bize tekrarlamamızı söylediği cümleleri tekrarlayarak. Hem benim hem de damadımın sesleri yapmacıktı. Yüzük takmadık, sadece konuştuk. Tören alışkın olduğumdan daha pagandı. Cian her ikimizin de sol başparmaklarının dibindeki yumuşak ette küçük bir delik açtı, benimki küçük tüy dövmemin yanındaydı ve damlatmak için altlarına gümüş bir kâse koydu. Sonra kaseyi arkasındaki taş sunağın üzerine yerleştirdi.

Alric göğüs zırhının içinden keten şeritler çıkardı. Cian sol elimi Alric'in ellerine koydu ve yeni kocam şeritlerden birini elimin etrafına sarıp düğümledi. Sonra Cian Alric'in sol elini benim ellerime koydu. Alric sağ elini kaldırıp keteni bana uzattı, ben de sol elini sardım ve bir düğüm attım.

Ellerim nasıl titremedi, asla bilemeyeceğim. Tapmadığım bir tanrıça için taştan bir tapınakta durdum, sevmediğim bir adamla evlendim, tanımadığım adamlarla dolu bir odada, daha yeni vatandaşı olduğum bir ülkede.

Tören bir bulanıklık içinde sona erdi, Cian geçmiş yeryüzü rahiplerinin öğretilerini tekrarlıyordu, sesi şehir hayatının uzak sesleri arasında melodikti, sözleri benim için çok bilinmezdi.

Hinnom tapınaktan çıkarken muhafızları da onu takip ediyordu, kendi emirlerinin yerine getirilmesinden sıkılmış gibiydiler. Kızıl saçlı adam Alric'e doğru bir göz kırptı ve kraliyet muhafızlarının peşinden dışarı çıktı. Thatcher ve Perch hariç diğer tedarikçiler ve zırhlı adamlar ayağa kalkıp dışarı çıkmaya başladılar, belli ki kaptanlarını bekliyorlardı. Jeremanthi ve Peregrine bize yaklaşarak düğün günümüz için tebriklerini sundular. Alric her zamanki gibi duygusuzca başını salladı. Ben de öyle yaptım ve sonunda bir kraliyet mensubuna saygı göstermeyi hatırlayarak prensin önünde yarım bir selam verdim.

Prens, kardeşinin sözlerini tekrarlayarak, "Işıl ışıltı bir gelinsiniz, hanımefendi," dedi.

"Ve siz de nazik bir prenssiniz," diye karşılık verdim, onun düşünceli gülümsemesine kendi yarım gülümsememle nefes nefese karşılık vererek.

Alric, Thatcher ve Perch'e "Dağılabilirsiniz," dedi.

Tedarikçiler, general ve prens tapınaktan ayrıldıktan sonra Cian Alric'e döndü. "Kral muhtemelen Zinnia'nın birlikte kaldığını fark etmemiş olacak ki ona senin odalarını gösterdi. Yapmanız gereken işler varsa, onu kalenin ikinci katına götürebilirim. Bildiğimi sanıyorum-"

"Onu alabilirim," dedi Alric kabaca.

Cian bana döndü. "Yarın kahvaltıda seni alacağım, Edie. Sana Edie diyebilir miyim? Bana Cian demeni rica ediyorum."

Alric ona bir bakış fırlattı ama rahip kaptanı görmezden geldi.

"Evet, yapabilirsin. Ben de hazır olacağım," dedim, beyaz eteklerimin altındaki terliklerimin içinde ayak parmaklarımı esneterek. Tek düşünebildiğim, onun kamarasına gidiyor olduğumuzdu. Beni soymaya çalışacak mıydı? Beni ya da varlığımı umursamadığı açık olsa bile, bunu tamamlamak için kendini onurlu hissedecek miydi?

OceanofPDF.com

32. Pencereleler

Alric, rahibi göstermelik bir şekilde başıyla selamladıktan sonra sağ elini sol dirseğıme koydu ve beni koridordan aşağıya doğru yönlendirdi. Ahşap kapılardan birini benim için açtı ve tapınağın ön odasından geçtik, din adamları ve çiftçiler kralın bizzat düğününe katıldığı gelin ve damadı izliyordu. Koridorlarda kısa bir mesafe yürüdükten sonra Alric beni Pikestully tarafında yukarıya doğru çıkan taş basamaklara doğru çekti, her basamakta şehre bir bakış atan dar pencerelerden biri vardı.

"Odanızda pencere var mı?" Merdivenleri çıkarken neredeyse tökezliyordum ama hızımı kesmedim.

"Ne?" diye sordu, merdivenlerde bana dönerek durdu.

"Pencereniz var mı? Odalarınızda? Bir pencereye ihtiyacım var."

Tekrar bana baktı, sırtı ışık kaynağına dönüktü ve bu yüzden gölgede kalmıştı.

"Elbette pencerelerim var. Ben bir subayım. Odamın pencereleri var."

"Oh. Şey, teşekkür ."

Sonra, sanki öğrenme arzusuna direniyormuş gibi, "Neden bir pencereye ihtiyacın var?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bu bir tercih."

Öfkelendi. "Sanırım benim olduğu gibi sizin de kendi sırlarınıza sahip çıkma hakkınız var."

Basamakları çıkmaya devam ettik ve başka bir koridora açılan bir sahanlığa ulaştık. Bu uzun koridorun sonundaki bir kapıya yaklaştık, başka bir merdiven boşluğundan önceki son . Tintarian siyahı giymiş diğer adamlar yanımdan geçerken yeni kocama başlarıyla selam veriyorlardı.

"Bu benim," dedi Alric, eli kapının üzerindeydi. İçeri girmeden önce bana döndü. "Ya bizim kullandığımız merdiven boşluğundan ya da sağınızdaki koridordan bu koridora çıkabilirsiniz. Burası piyadeler, ben, Perch ve Thatcher için subay odaları. Sağdaki merdiven sahanlığını geçerseniz, subayların aileleri ve daha üst düzey personel için yatakhanelerin bulunduğu uzun bir koridor daha bulacaksınız. Arkadaşlarınızın hepsi orada olacak. Merdiven boşluğunun onların tarafında ve bu tarafında birer mahzen var."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, keşke hagstone'umun olduğu bir cep olsaydı, ama bu elbise sadece formumu sergilemek için yapılmıştı, ıvır zıvır saklamak için değil.

Tereddüt etti, sol eli hâlâ kapıdaydı, sağ eli ise yanında gevşek duruyordu. "Sen - Seni içeri taşımamı mı bekliyorsun?"

Kaşlarını kaldırıp ona döndü. "Senin için biraz ağırım, kocacığım."

"Zayıfım ama güçlüyüm, karıcığım," dedi, yüzü kapalı ve ifadesizdi.

"Gücünden şüphe etmiyorum," dedim, "sadece onu kullanma arzundan."

Yumuşak bir şekilde nefes verdi. "Haklıydın Edith," dedi elini kapıdan çekip yüzünü tamamen bana dönerek.

Aplikler iki yanımızı aydınlatıyordu ve artık yüz hatlarını gölgesiz görebiliyordum. Bende ne gördüğünü merak ediyordum. Abalone çiçekleri ve beyaz elbisemi nasıl da incelediğini izledim. Kralın, prensin ya da rahibin söylediği gibi bir şey söylemesini arzuluyordum. İyi bir gelin olduğumu. Üçüncü yaşımın sonlarında olmama rağmen güzel olduğumu.

Ama o beni okuyabilseydi, ben onu okuyamazdım.

Devam etti. "Birbirimize tahammül etmeyi öğrenebileceğimizi söylediğinde haklıydın."

"Yani ateşkes mi?" diye sordum.

Kapısına doğru geri döndü. "Evet. Ateşkes ilan edelim."

Beni yatağa atması konusunda hâlâ endişeliydim ama "Bırakalım" dedim.

Kapıyı iterek açtı ve ortaya Eccleston'daki odam büyüklüğünde bir oda çıktı. Kapının karşısında yanmayan bir şömine, iki yanında da dar pencereler vardı. Bunun sağında ahşap bir gardırop ve çeşitli zırh ve silahların asılı olduğu sıra sıra kancalar duruyordu. Şöminenin solunda, odanın koridora en yakın tarafında büyük bir yatak, pencerelerin olduğu tarafta ise üzerinde dört kitap yığını bulunan bir masa vardı.

Alric kapıyı arkamızdan kapattı. "Sizin için gardıropta yer açacağım. Yeni eşyalarınızın yakında geleceğini biliyorum. Zaten bazı kıyafetleri çıkaracağım."

"Oh. Neden?"

"Bu odaları sizinle paylaşmayacağım. Piyade kışlasına döneceğim. Ama toplum içinde sana yasal eşim gibi davranacağım. Ben seni utandırmayacağım, umarım sen de beni utandırmazsın."

"Yapmayacağım," diye kabul ettim, zırhın bulunduğu sağ duvara doğru yürüyüp kalkanını ve göğüs zırhını kendisinden çıkararak duvara asmasını izledim.

"Sen-" Ben patladım. "Soyunuyor musun?"

Bana dikkatle döndü. "İzni olmadan hiçbir kadına dokunmadım. Şimdi öyle yapmayacağım. Sadece en ağır kısımlarını çıkarıyorum."

Tintarian siyahı."

"Ah," diye iç geçirdim, dudaklarımdan bir hava hücumu geçti. "Özür dilerim. Neden gergin olduğumu bilmiyorum."

"Olmak için bir nedeniniz yok. Hiç evlendiniz mi?" diye sordu ellerini zayıf kalçalarının üzerine koyarak. "Eccleston'da bir erkeğin var mıydı?"

"Evet. Hayır," diye kekeledim, sonra kendimi toparlayarak, "Ben Perpatane'liyim," dedim. "Biliyorum. Seni derede Quinn kadınla konuşurken duydum."

"Oh," dedim. Bugün en sevdiğim kelime bu gibi görünüyordu. Sol elimdeki düğünçiçeği bandajına baktım, gözlerim ön kolumdaki karmaşık eğreltiotu deseninde gezindi, bu desen elbisemin kolunun altındaki gül, zambak, mantar ve lavanta saplarının patlamasına neden oldu. Tekrar Alric'e baktım. "Perpatane'de evlendim ama onu terk ettim. Onunla on dokuz yaşında evlendim ve yirmi sekiz yaşında terk ettim. Ve tabii ki Eccleston'da tekrar evlenemedim. Eccleston'da hiç erkeğim yoktu." Levi'yi bu kadar kolay ellediğim için suçluluk hissettim.

"Zalim miydi?" Alric atletinin kollarını ön kollarına doğru iterek sordu. Güneş en yüksek noktasına ulaşmış ve pencerelerden içeri ısıldıyordu.

"Kocam mı?"

"Evet, sana karşı zalim miydi? Bu yüzden mi ayrıldın?"

Eefa'nın önceki geceki huysuzluğuna atıfta bulunmadığını fark ettim. "Bir şekilde. Yumruklarıyla değil ama. Başka kadınlar daha çok katlandı. Sen hiç evlendin mi?"

"Yapmadım."

Nedenini sormak istedim ama vazgeçtim.

Bir eliyle yüzünü ovaladı. Perch ve Thatcher'ın düzenli sakallarının aksine mümkün olduğunca tıraş olmaya çalışıyor gibiydi. "Edith, anlıyorum-"

Kapı çalındı.

Ne yaptığımı düşünmeden döndüm ve açtım.

Thatcher kapının girişinde durdu. "Piyade habercisi az önce geldi. Haydutlardan oluşan kanlı bir ordu Sealmouth'a saldırmış. Gemilerin çoğu kayıp. Onları batırmış olmalılar. Kalan tekneleri yakmışlar, bazı evleri ateşe vermişler. Hem de gecenin karanlığında. Kimin yaptığını bilmiyorum. Ve kasaba tamamen başka yerleşim yerlerine tahliye edildi. Hinnom bizi taht odasında istiyor. Hanımefendi," diye ekledi bana dönerek. "Bugün muhteşem bir gelin hanımefendi. Eminim Alric bundan bahsetmeyi unutmuştur."

"Tanrılarım, Thatcher," diye mırıldandı kocam, göğüs zırhını ve kalkanını duvardaki kancalarından çıkarırken.

Thatcher bana baktı ve omuz silkti. "Bugün çok güzel görüldüğünü söyledi mi?"

Kızardım ve Alric ben cevap veremediğim yanından geçip gitti.

Thatcher arkalarından kapıyı kapatırken ona doğru eğildim. "Helena küfretmeyi sevmez."

Durakladı. "O bilmiyor mu? Sanırım zengin bir evde büyümüş."

Başımı salladım. "Babası nerede görevliyse orada yaşıyorlardı. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Bana sırtıttı. "Teşekkür , Leydi Edie. Size borçluyum."

Gülümsedim. "Hiç de değil. Ve sadece Edie, lütfen."

"Thatcher!" diye bağırdı Alric, sesi çok geliyordu. "Kaptan çağırıyor!" dedi neşeye ve kapıyı kapattı.

Yatağa oturduğumda Alric'in cümlesini bitiremediğini fark ettim.

33. Vinia

Düğün günümün ve gecemin geri kalanını büyük yatakta uyuyarak geçirdim. Dört kişinin sığabileceği kadar genişti ve katı kaptanın sahip olacağı bir şeye benzemiyordu, ama iki gece uykusuz kaldıktan sonra dinlenmeye ihtiyacım vardı ve yatağın adama uyup uymadığını pek düşünmedim. Rüyamda üst üste yığılmış beyaz ve gri taşlar gördüm, bu sefer çakıl taşları değil, bir insandan daha uzun olacak kadar yükseğe yığılmışlardı. Sütunlar sallanıyordu, taşların boyutları birbirine uymuyordu ama asla düşmüyorlardı. Sütunların arasında bir figür yürüyordu ama ben onu kovaladıkça daha da uzaklaşıyordu. Güneş doğmadan uyandım ve sadece bir kez kaybolduktan sonra kadınlar hamamına doğru yol aldım. Hâlâ beyaz elbisemi giyiyordum ama abalone çiçeklerini çıkarmıştım.

İçeri girdiğimde sadece bir avuç kadının orada olduğunu fark ettim ama Mischa, Helena ve Maureen'i gördüm. Soyundum ve uzandıkları yere doğru ilerledim.

"Bizimle aynı fikirde misiniz?" diye sordu Mischa. "Sabah erkenden, iş günü başlamadan önce ıslatmak mı?"

Onlara düğünün nasıl olduğunu, Alric'in odasının ikinci kattaki yatakhanelere kıyasla nerede olduğunu ve Sealmouth adında bir Tintarian şehrine yapılan yıkıcı bir saldırının Alric, Thatcher ve belki de Procurer'ların geri kalanının ayrılmasına neden olduğunu anlattım.

"Sana yakın olduğumuz için çok minnettarım Edie," dedi arkamdaki Maureen, saçlarımı suyun dışında toplamama yardım ederek. "İkinci kattaki yatakhaneler daha güzel ve pencereleri var."

"Ve yataklar daha rahat," diye ekledi Helena.

Göz ucuyla mavi gözlü soylu kadını gördüm, yine bir taş basamağa oturmuştu, sadece bacakları kısmen suyun içindeydi ve hafifçe yayılmışlardı. Hiç utanma belirtisi göstermiyordu. Sudan çıkan bir başka kadın, aslında bir kız, hamamın kenarına çıktı ve onun yanına oturdu. Birbirlerine benziyorlardı ve bunun onun kızı olduğunu anladım. Kadın kızın başının yanına eğildi ve kafa derisine bakarak bir şey olup olmadığını kontrol etti. Sonra bakışlarını bana çevirdi.

Alçak sesle Helena ve Mischa'nın dikkatini bu konuya çektim. Maureen bize doğru su sıçratarak ilerleyen uykulu Catrin'i selamladı. İki Catrin'in dul kraliçeyle tanışacağı için ne kadar gergin olduğu hakkında konuşmaya başladılar. "Dün gözlerini dikip bakıyor muydu?" Helena sordu.

"Evet, River bunu doğruladı. Bu benim hayal g c mde yoktu."

"Sence o-" Mischa bocaladı. "Kaptanın bir sevgilisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Boynumu ve koltuk altlarımı misk kokulu zambak sabunuyla köpürtmeye ara verdim. "Olabilir. Eminim evliliği bir açık için kafa karıştırıcı ve sinir bozucu olurdu."

Helena, "Alyans takmı ," dedi.

"Bu onun sevgilisi olmadığı anlamına gelmez," diye

karşı  ıktı Mischa. "Günaydın," dedi ipeksi bir ses.

Bu be  Biz döndü doğru ve y n o geldi itibaren için bkz. Soylu kadın suyun içinde bizden bir kol mesafesinden biraz daha uzaktaydı.

Gözleri  zerimdeydi, vücudumun ve yüzümün üzerinde geziniyordu. Belimize kadar suyun içindeydik ve gözlerini göğsüme ve dövmeli sol koluma dikmi  gibiydi. "Sen Edith misin?"

"Peki sen kimsin?" diye sordu Mischa huysuzca.

Kadın onu görmezden geldi, gözleri hâlâ bendeydi. "Ben Leydi Vinia. Kocam Lord Halsted. Krala danışmanlık yapar. Arkamda kızımız Opal var. Oğullarım  u anda kalede değiller. Hepinize Tintar'a, genel olarak Pikestully'ye ve özel olarak da kaleye hoş geldiniz diyorum."

" ok naziksiniz hanımefendi," diye cevap verdi Helena, kadına zarif bir yarım reverans yaptı; başka bir çıplak kadın bunu yapmaya kalkı sa aptalca görünürdü ama Helena'nın zayıf bedeni ve duruşu bunu zarif göstermeyi ba armı tı.

"Edith siz misiniz?" diye tekrarladı kadın, Helena'ya sadece bir bakış atarak.

" yleyim," diye cevap verdim, Helena'nın yarısı kadar dengeli göründüğümü umarak, saçlarımın ıslak olmadığına ve bana yapı madığına   krederek. Cevap verirken, dünkü gelin olduğumu hatırlatan tek bir deniz kulağı çiçeği yaprağı başımdan süzülerek suyun yüzeyinde yüzmeye ba ladı.

"Bana bir soru sormama izin vermenizi rica ediyorum, eğer cüret edebilirsem?"

"Kabul edildi," dedim gülümsemeye çalışarak. Tavrında doğru olmayan bir şeyler seziyordum.

"Kaptanın eski bir dostu olarak hangi söylentinin doğru olduğunu merak ediyorum," diye söze ba ladı. Eminim biliyorsunuzdur, belki de henüz bilmiyorsunuzdur, ama o ketum bir adamdır. Bana cevap vermeyeceği için ona açıkça soramam. Bu yüzden gelinine sormalıyım. İlk söylentiye göre yüzüne ve endamına açık olmuş. Seni ve arkadaşlarını bağı ladı ve seni Tintar'a geri götürür götürmez seninle evlendi. Bu onun yapacağı bir şey değil, ama-" ve burada

omuzlarını silkmek için durakladı, "tüm erkeklerin ihtiyaçları vardır. Akıllarının nasıl çalıştığını kim söyleyebilir?" Ve tekrar durakladı, gözleri göğüslerimdeydi.

Küçümseyici bir bakıştı ve sinirlenerek omurgamı dikleştirdim.

Devam etti. "Diğeri de onu bir şekilde kandırarak rahibe olduğunuzu mu düşündürdünüz? Eccleston'ın sadık bir şehir devleti olduğunu hiç bilmiyordum. Peki hangisi? Ve benimle dalga geçtiğiniz için çok minnettarım."

Aklıma oturma odasındaki tartışmamız geldi; şimdiki kocama hangi söylentiye doğrulamamı istediğini sormuştum ve o da her ikisinin de kendisini utandırdığını söylemişti. Sapkın bir yanımla bunun ilk söylenti olduğunu, tutkulu bir düğün gecesinden yeni çıktığımı, fırtınalı bir aşkın doruk noktasını yolda yaşadığımı düşünmesini istiyordu. İkinci söylentinin doğru olduğunu, kurnaz olduğumu bilmesini istemeliydim, ama ben, kendim bile anlamadan, beni Alric'in gerçek karısı sanmasını istedim.

"Kızınız bize katılmak ister mi?" Maureen arkamdan sordu. "Catrin ve ben bir örgü zinciri başlatmak istiyoruz. Çok güzel saçları var."

Döndüğümde Maureen'in hamamın karşısında Vinia'nın kızına gülümsediğini gördüm. El salladı ve kız da karşılığında el salladı.

Vinia Maureen'e acı dolu bir bakış attı. "Opal Tintar'ın bir leydisi olmak için eğitim görüyor. Örgü zincirleri ve kaledeki... insanlarla olan dostlukları artık geride kaldı."

Maureen'in yüzü düştü.

Yanındaki Catrin kaşlarını çatı.

"Pekâlâ," dedim, yüzen zambak sabununu yüzeyden alıp ellerimde köpürtmeye başladım. "Sizinle tanışmak çok güzeldi leydim. Pikestully'ye döndüğünde kocama onu sorduğunuzu söyleyeceğim." Ve çıplak sırtımı ona döndüm. Onun uzaklaşırken çıkardığı sesi dinlemedim ve hemen Catrin'e hizmetçisinin ne iş yaptığını sormaya başladım.

Leydi Vinia'nın geri çekilişini izleyen Mischa, beşimizin suda oluşturduğu yarım daireye döndü ve "Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, 'kaptanın eski bir arkadaşı' ifadesinin, onunla birlikte olduğu anlamına geldiğini düşünüyorum. En az bir kez. Belki bir düzine."

"Mischa, lütfen," dedi Helena.

Maureen ve Catrin Mischa'ya kıkırdıyorlardı ama sonra Maureen, "Kızı için üzülüyorum. Orada çok yalnız görünüyor."

"Çok tatlı bir kalbin var kızım," dedim yanağını çimdikleyerek. Sonra Mischa ve Helena'ya dönerek, "Bana bakma şeklinden anladığım kadarıyla

Bir şekilde onun için yeterince iyi olmadığımı mı düşündü? Bunu hayal mi ettim?" "Kesinlikle öyle ima etti," diye onayladı Mischa. "Ve senin göğüslerine sahip olmayı dilediğini."

Bu, Helena'nın bile daha fazla kıkırdamasına neden oldu.

Saldırıdan bu kadar kısa bir süre sonra attığı kahkaha, dikkatim dağılmış ve gözüm korkmuş olsa da kalbimin çarpmasına neden oldu. Bu kadın çok çarpıcıydı, gözleri şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha maviydi. O ve Alric sevgili miydiler? O zaman onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Ve eğer öyleyse de bunun benim için zerre kadar önemi olmamalıydı.

"Kendini iyi idare ettin," dedi Catrin. "Bunu sorması son derece küstahçaydı."

"Catrin haklı, Edie. Hiçbir şey ifşa etmeden zarif davrandın," dedi Helena.

Küçük bir yay taklidi yaptım.

Mischa homurdandı. "Ben olsam bu kadar zarif davranmazdım. Soylulukla nasıl başa çıkılacağını bilmiyorum. Ben özgür bir ülkede büyüdüm, teşekkür ederim. Tigonlar ve benzerleri bile böyle davranmaz. Catrin'e baksana, bize burun kıvrırmıyor," diye haykırdı ve eliyle çılgınca bir hareket yaparak kızıl saçlı adamın suratına su çarptı.

Catrin kahkaha çığlıkları atarak Mischa'ya bir su püskürtüp geri itti.

"Saçımı kuru tutmaya çalışıyorum!" Geriye doğru ilerleyerek bağırdım.

34. İzlemek

Temiz ve taze kokular içinde Quinn ve River'a katılmak üzere yemekhaneye doğru yola çıktık. Alric'in kamarasının yanındaki merdiven sahanlığındaki iki girişi inceledim ve yeni yatakhanelerine ne kadar kısa bir yürüyüş mesafesinde olduğumu gördüm. Diğer subay eşlerinin ve siyah pamuklu giysiler içindeki kadın personelin yanından geçtik. Siyah elbisemi giydim. Helena'dan günlüğü, anahtarı, tarağı ve büyücülük taşını, ayrıca ışık yaprağı ve lavanta yağı şişelerini aldım ve yemek salonuna doğru yürümeden önce büyücülük taşını cebime, diğerlerini de Alric'in odasına yerleştirdim.

Yürürken "Bu kitap ne?" diye sordu.

Omuz silktim. "Küçükler yatakhanesinin duvarında buldum. Bu bir günlük. Beni neden ilgilendirdiğini bilmiyorum ama ilgilendiriyor. Çok eski görünüyor."

"Peki ya anahtar ve hagstone?"

"Anahtar günlüğün içindeydi. Hagstone'u Nyossa'da buldum." Ona kendi kendine istiflenen çakıl taşlarından ya da gördüğüm rüyalardan bahsetmedim.

"Peki ya tarak? Artık yatakhaneimizde daha iyi taraklarımız ve fırçalarımız var. İhtiyacın var mı? Kaptanın odasında bir şey yok mu?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, törenden sonra çok yorgundum, sadece uyudum. Onu keşfetmedim." Nyossa'da zincire bağlı uyurken Alric'in o tarağı elime tutuşturduğunu açıklamaktan neden kaçtığımı bilmiyorum.

Helena başını salladı. "Ah, biliyorum. Pencereleriniz olmadan uyuyamadığınızı düşünüyordum. Zavallı şey. Kaptanın odasında pencere var mı?"

"Öyle. Eşyalarımı topladığınız için de teşekkür ederim," dedim.

Yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Artık hiçbirimizin 'eşyası' yok. Küçük bir şikâyet ama aklıma gelen tek şey fırçalarım, kalem uçlarım ve mürekkeplerim. Aydınlatmayı bitirmediğim tüm sayfalar. Tüm elbiselerimiz, botlarımız ve babamın kitapları. Hepsi gitti. Neden küçük şeyleri düşünüyorum ki?"

Kaybettiğimiz büyük şeyleri düşünmektense daha kolay olduğu için küçük şeyleri düşündüğünü söylemek dilimin ucundaydı. Ama kendimi tuttum ve şöyle dedim: "Kitaplarımı özledim. Her biri bir servet değerinde ve onları burada, Pikestully'de bulabileceğimden şüpheliyim."

"Shark's Keep'in bariz nedenlerden ötürü bir yazıторыumu var," diye başladı.

"Okuma yazma bilmeyen bir halk değiller ama sadece birkaç matbaaları var.

tüm ÷lkede. Zinnia'ya sordum."

"L÷tfen bana başkentte olduklarını söyleyin."

"Teşekkürler Agnes. Ama maaşımızla kitap alabileceğimizi henüz bilmiyorum."

"Alric'in odasında kitaplar var. Sadece birkaç tane. Bu gece onlara bakacağım." Elini koluma koydu ve bizi diğerlerinin arkasına çekti. Yemekhaneye yaklaşıyorduk, havada ekmek ve ot kokuları vardı. "O nasıldı? Odalara döndüğünüzde bir şey denedi mi?"

"Hayır. İzni olmadan hiçbir kadına dokunmadığını söyledi. Piyade kışlasında uyuyacağını söyledi. Arada sırada gelip ihtiyacı olan şeyleri alacağını düşünüyorum. Sonra da 'Sana herkesin içinde nikâhlı eşim gibi davranacağım. Ben seni utandırmayacağım, umarım sen de beni utandırmazsın' dedi. Ben de utandırmayacağımı söyledim. Sana söyledim, beni o şekilde istemiyor. Yeterli değil."

"Ne demek 'yeterli değil', Edie?"

Tereddüt ettim. "Yani beni kibirli sanmayın."

"L÷tfen açık konuşun. Konuştuğunuz kişi en eski dostunuz."

İçimi çektim. "Bana baktığını görüyorum. Vücuduma. Bazen de ağzıma. Ama hep başka tarafa bakıyor. Sanırım, bunu söylemek garip, beni çekici bulduğu için utanıyor..."

"Bu çok saçma. Neden bundan utansın ki?"

"Bilmiyorum ama kaba biri değil ve bunun için minnettarım." Durakladım ve salona girdiğimizde mahremiyetimiz ortadan kalktığı için ona döndüm ve "Çavuşunun da kaba olduğunu düşünmüyorum" dedim.

Sessizdi.

"Meraklı değilim," dedim.

"Öylesin," dedi, ama kin gütmenden. "Maureen için yaptığı teklifi kabul ettim. Onun korunmaya ihtiyacı var. Benim daha fazlasına. Ve bence o bunu bizim için yapacak."

Başımı salladım. "Katılıyorum. Senin güzelliğinden etkilenmiş gibi görünüyor." Bana döndü. "Gelecek kış otuz dokuzuncu yaşım olacak."

"Benimki de öyle olacak. Ne demek istiyorsun? Umarım yaşlandığımız için değildir."

Helena dili ve dişleriyle küçümseyici bir ses çıkardı. "Hayır. Söylemiyorum-"

"Peki, neden Mischa ya da Catrin'e değil de sana sordu sanıyorsun?"

Sanki bunu hiç düşünmemiş gibi gözlerini kırptırdı. "Peki, bunu nasıl bilebilirim?" "Eğer size söylerse, l÷tfen nedenini bana tekrarlayın."

Dudaklarını büzdü. "Her zaman başkalarını izliyor ve fikirler uyduruyorsun."
"Ben bir fikir kadınıym."

"Evet, bunu hepimiz biliyoruz," dedi elini yemek salonunda sallayarak. Ama yumuşak bir ifadeyle bana döndü. "Gerçekten, o şapelde hepimizi kurtardın." Cevabım Beryl'in Catrin'e yaklaşması ve onu kraliçeyle odasında tanışma kahvaltısı yapmak üzere toplanmasıyla kesildi.

Yemeklerimizi sessizce yedik, hepimiz Tintarians olarak ilk günümüzün nasıl geçeceğini merak ediyorduk.

Zinnia'nın kadınlarından biri, siyah elbisesi ve deri önlüğüyle masamızı ziyaret etti. Kendini tanıttı ve Helena ile Maureen'e kendisiyle gelmelerini, duvar resminin nasıl restore edilebileceğini değerlendirmek üzere onları taht odasına götüreceğini söyledi. Onlar uzaklaşırken, Hinnom'un kalenin kendi katında krallık işleri için kullandığı büyük bir odası olduğunu, onlara taht odasını göstereceğini ve odanın yeniden boyanmasına çok sevindiğini anlattığını duyabiliyordum. Mischa'ya ordu ofislerine kadar eşlik etmek üzere geç bir piyade geldi. Serulean mavisi giysili ince bir adam River ve Quinn'i Başrahıbe Thalia ile buluşmaları ve kâtiplik görevlerine başlamaları için deniz tapınağına götürmek üzere geldi.

Yalnızdım. Sıradan insanlardan kraliyet ailesine kadar farklı rütbe ve durumdaki insanlarla dolu bu odanın genişliğine baktım. Nyossa yolculuğumuzun sarsıntılı ve tekil yemeklerini asla unutamayacağımı düşünerek yemek için tekrar minnettar oldum ve tabağımdaki adını bilmediğim kabuklu deniz canlılarını tek tek bitirdim. Uzun masanın sonunda, siyah giysili başka kadınlar da oturuyordu ve Leydi Vinia'nın doğrudanlığıyla değil ama biraz ilgiyle bana bakıyorlardı. Onlara dostça başımı sallayıp gülümsedim ve onlar da bana başlarını sallayıp gülümsediler. Gözleri sol elimde ve n kolumdaki dvmelerdeydi. River'ın tahmin ettiği gibi, Alric'in tutsak edilmiş karısı hakkındaki söylentiler ve tanımlamalar büyük olasılıkla yayılmıştı ama ben hiçbir hınç duygusu hissetmedim. İlgileniyorlardı. Yeni kocamın, soylu ya da üç ordudan birinin generali olmasa da, bu deniz ve kaya kalesinde tanınan biri olduğunu anladım.

Bu bana ilk evliliğimi düşündürdü. şöhretli bir adamla evlenmenin ne demek olduğunu biliyordum. Perpatane'nin zengin bir lordunun yakışıklı ikinci oğlu olan, babasının arazisinde hem altın hem de gümüş madeni bulunan, kralımıza yakın ve nüfuzlu bir lord olan Thrush bana ilgi gösterdiğinde

Apollon'da orta halli bir rahip, soylu olmayan, zengin olmayan, insanlar konuşuyordu. Ailem çok sevinmişti. Biçimli fiziğimin uygunsuzluğundan her zaman endişe duyan annem, haklı olarak Ardıç'ı cezbeden şeyin bir kısmının bu olduğundan şüphelenmiş ve nefes alamayacağım kadar belimi sıkkan iki elbiseyi memnuniyetle diktirmişti. Dindar ve meşgul bir adam olan babam, inancımız hakkındaki düşüncelerimi öğrenmek istiyordu. Sadece bir adam değil, kendi ailem ve çevrem de bana kur yapıyordu. Nişanlılıkları ve evlilikleriyle gösteriş yapan arkadaşlarım beni kıskanıyordu. Onların nişanlıları ve yeni kocaları beni yeni bir gözle görüyordu. Ormond Thrush hırslıydı, Perpatane'de güç ve statü elde etmenin en iyi yolunun inanç coşkusu göstermek olduğunu biliyordu. Nişanlandıktan sonra birçok kişiye bende azizimizin iyiliğini ve dindarlığını gördüğünü, güzelliğimin onda daha çok dua etme isteği uyandırdığını, inançlarına ilham verdiğini söyledi. On dokuz yaşındayken bunu inanılmaz romantik bulmuştum. Ardıçkuşu babasının ölümünden sonra sadece bir miktar paraya sahip olabileceği için, entrikacı bir adam olarak ne yapacağını biliyordu ve Apollon'un sarayında kendine bir yer açmıştı. Perpatane'nin ordusunda dört kış görev yapmış ve madalya almıştı. Ben hayattayken ülkemiz herhangi bir savaşa girmediği için ne için olduğunu bilmiyordum. Ama yüksek mevkilerde dostlar edinmişti. Ve kısa sürede bilge bir stratejist, bir zekâ, bir sır tutucu ve tanınması gereken biri olarak kabul edildi. Benim yanımdan ayrıldığı sıralarda, kralın ve sarayının düzenli sırdaşlarından biriydi. Aklıma ilk kez onun yaşayıp yaşamadığını merak etmek geldi. O gün yazıtlar sokağındaki Eccleston'da mıydı ve eğer oradaysa hayatta mıydı? Tintarian piyadeleri onu öldürmüş müydü? Yeni kocam eski kocamı öldürmüş müydü?

35. Dünya

Kendi vurdumduymazlığım karşısında biraz şoke olmuşum, bunu istila gününden neredeyse bir ay sonra düşünmüştüm, Cian görüş alanıma girdiğinde irkildim. "Oh, günaydın, başrahip," diye kekeledim.

"Günaydın, Edie. Ve ben Cian. Lütfen." Masamın yanında durmuş, kahverengi ve yeşil cübbesinin içinde bana bakıyordu. Yüzü hoştu, orantılıydı. Saçlarının rengi Mischa'ninkine benziyordu, mısır sarısıydı ama onunki düz ve derli topluydu, alnından uzakta taranmıştı, gözleri parlak, sıcak bir yeşildi.

Yeşil rengi severdim, tüm tonlarını, deniz mavisi yeşilinin mavisini, zümrütün saflığını, adaçayının sessiz tonunu. Gülümsemesine karşılık verdim.

"İşin bitti mi? Bitirmediyse seninle oturabilirim. Yengeç bu sabah mükemmeldi."

"Bunlar o mu? Yengeç mi?"

"Evet. Kayalıklar ve sahiller boyunca sürünüyorlar. Tuhaf hayvanlar. Ama lezzetliler." "Oh, çok. Onları sadece duymuştum. Bu kadar yeter, teşekkürler." Teneke su bardağımı bitirdim ve onu, bıçağımı ve çatalımı tabağa yığdım.

"Sorabilir miyim," dedim, "yapılan bu mu? Zinnia ve Beryl bize tabaklarımızı ne yapacağımızı hiç söylemediler."

Koridordan birine doğru ilerlemem için eliyle işaret etti. "Evet, mutfak personelimiz oldukça geniş. Masalar önceden yemeklerimizle birlikte hazırlandığı gibi daha sonra temizlenir. Eccleston'daki önceki hayatınız nasıldı bilmiyorum ama ben kendi yemeğimi satın almak ya da hazırlamak konusunda hiç endişelenmemeyi özgürleştirici buldum."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Evet, bu bir lüks."

"Ah," dedi, koridordan dönerken, tavrında bir utanç gölgesi vardı, "biri sana benim soyum hakkında bilgi vermiş, Edie."

Başımı salladım. "Yüzümü okumak bu kadar kolay mı? Özür dilerim."

"Bence, basitçe, bakması ve dolayısıyla tanınması kolay bir yüzünüz var."

Salonun hafif loşluğu için minnettardım. Apliklerin arasındaydık ve yanaklarımın ısındığını hissettim. Bana ne olmuştu böyle? Eccleston'da erkeklerin yanında hiç bu kadar kızarmazdım. "Demek soyunuza rağmen," dedim, dikkati biraz üzerimden çekerek, "kendi yemeğinizi kendiniz satın alıp hazırlıyorsunuz?"

Yanından geçtiğimiz kişilere nazikçe başını sallayarak devam etti. "Ben yaptım. Benim babam Hinnom'un babasının çok daha küçük kardeşi idi. İkisi de vefat etti. İkisi de kemer sıkkan adamlardı. Özellikle de babam. Bu şekilde yetiştirildiğim için minnettarım. Bana çok şey öğretti. Lükse ihtiyacım yok ama kendimi beslemeyi de önemsemedim."

Kendimi onun arkadaşlığından keyif alırken buldum ve onun itirafıyla birlikte ben de kendi itirafımı sundum. "Nasıl bir büyüye sahip olabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok. İddianız beni şaşırttı."

Çevremizdekilerin duymaması için sesi daha samimi bir hal aldı. "Ofisimde ayrıntılı olarak anlatacağım, ama biliyor musunuz, ailenizde Tintarian kanı var mıydı?"

"Taht odasındaki sözlerinizden sonra bunu merak etmiştim. Annem ailesinin izini Perpatane tarihinde çok eskilere kadar sürebilir. Babam bebekken bir yetimhaneye verilmiş."

"O zaman belki de bu her açıklıyor. Kıtada sadece Tintarianlar büyüye sahip. Belki de daha eski bir zamanda tüm insanlar büyü yapabiliyordu ama tarihi kayıtlar bunu sadece Tintarianlarda gösteriyor."

"Yani babam Tintarian kökenli miydi?"

"Muhtemelen. Ailesi hakkında hiçbir fikri yok muydu?"

"Yok."

Tapınaktan önce gelen antre tipi alana ulaşmıştık, masaların hepsi toprak tapınak personeliyle doluydu ve vatandaşlarla kimi sıradan kimi çoktan hararetlenmiş tartışmalar yapıyorlardı. Dar pencereler içeridekilere ışık tutuyordu ve giysilerimizin yakında hazır olacağına dair bir umut daha yeşerdi içimde. Bu siyah elbisenin, terzide bize gösterilen bahar ve yaz için daha ince kumaşlardan biriyle değiştirilmesi gerekecekti.

Biz geçerken hem din adamları hem de vatandaşlar Cian'ı saygıyla selamladılar.

"Kraliyet ailesiyle bu kadar yakın akraba olduğunuza göre, size bir unvan borçlu olup olmadığınızı sorabilir miyim?"

"Edie," diye araya girdi ve el sallayarak sözümü kesti. "Bunların hiçbirine sahip olmamak çok rahatlatıcı. Sana söz veriyorum." Tapınağa açılan çift kapıyı itti ve içeri girdik.

İçeride, çok sayıda taş sıralarda oturan birçok kişi, Toprak Ana'nın yüzünün süslü, ahşap yapısının önünde başlarını eğmişlerdi.

"Dindarlar," dedi bana, sessiz ve vakur bir sesle. "Burada neredeyse her zaman dua eden birkaç kişi vardır, bu yüzden içime girip çıkarken sessiz olmaya çalışıyorum."

oda. Bir tören olmadığı sürece, insanların gelip tanrıçaya dua etmesine izin veriyorum. Yeni kocanız da sık sık onların arasındadır. Burası bizim tapınağımız." Koridorda yürüdük ve gümüş kâseli sunağa doğru adım attık. Cian bana döndü. "Gözlerinizi bir pencereye ya da arkanıza çevirmenizi rica ediyorum."

En yakın pencereye baktım, düşünümüz sırasında güneşin Alric'in kalkanına vurduğu ve yüzünü arkadan aydınlatıp okunmaz hale getirdiği pencereye. Cilalı Tintarian siyahı içinde iyi görüldüğü gibi rahatsız edici bir düşünceye kapıldım. Bu düşünceden sıyrıldım, hatta başımı biraz salladım ve bakışlarımın ucuyla Cian'ın elinin Toprak Ana oymasının yeşillik tarafındaki ahşap köklerden birine dolandığını yakaladım. Yan tarafta durduğum yerden bunu görebiliyordum ama sıralarda dua edenler sadece Cian'ın cüppesinin arkasını görebilirdi.

Yuvarlak oyma, Cian'ın dokunuşuyla bir şekilde tetiklenerek ikiye ayrıldı, yüzün insan tarafı ve vahşi tarafı birbirinden ayrılarak kapısız bir kapı ortaya çıkardı.

"Arkanı dönebilirsin, Edie," diye omzunun üzerinden işaret etti, adımını atarak.

Yaşlı kadının yüzünün iki tarafı gıcırdayarak kapanırken aceleyle açıklığa doğru ilerledim. İçeride, kırmızı ahşaptan bir masanın bulunduğu geniş bir ofis vardı. Arkasında yüksek arkalıklı bir sandalye ve kitaplarla dolu bir duvar vardı. Bir duvarda Pikestully'nin güneş ışığı ve gürültüsünün içeri süzüldüğü dar pencerelerden biri daha vardı; diğer duvarda ise aynı yaşlı kadının yüzünün yarı insan, yarı ağaçlar, kökler, çiçekler, otlar, eğrelti otları, mantarlar, coneyler, ayılar, yaban kedileri, kertenkeleler, tilkiler, kurtlar ve daha fazlasıyla dolu bir duvar halısı vardı.

"Kitaplar," diye iç geçirdim günlerce susuz kalmış bir adam gibi.

"Bana okuyan bir kadın gibi görüldünüz," diyerek yüksek arkalıklı sandalyeyi aldı ve karşısındaki masanın altına çekilmiş olan daha küçük bir sandalyeyi işaret etti.

İçine oturdum. Daha küçüktü ama döşemeliydi ve rahatsız edici değildi.

Masada birkaç parşömen yaprağı, deriye sarılmış uzun bir paket ve açılmış, sıkışık yazılarla dolu bir defter vardı. Defterin yanında, üzerinde oymalar olan bir taş levha duruyordu. Gözlerimi kırıştırdım iki kez baktığımda sadece yazılar değil, sanki görünmez bir el tarafından gözlerimin önünde kazınan yazılar da olduğunu gördüm. Yüzüm şaşkınlığımı göstermiş olmalıydı.

Cian levhayı ters çevirdi. "Heyecan verici olmayan haberleri paylaşmanın heyecan verici bir yolu. Aldırmayın."

"Bu kelimeleri başka biri mi yazıyor?"

"Evet. İkinci bir büyümlü levhaları var. Levhalar birbirini yansıtıyor. Onlar ne kazırsa, ben de onu görüyorum ve tersi de öyle. Ama yeniden başlamak için önceki mesajı zımparalamanız gerekiyor."

Balık gibi görünmemek için ağzımı kapattım. Tintar tuhaf olduğunu kanıtlıyordu.

"Şey," diye başladı. "Öğrenmen gereken çok şey var, Edie Angler."

Yeni ismini duymak can sıkıcıydı. Başımı salladım. "Gerginim."

"Sadece Toprak Ana ve En Uzak Dörtlü'nün geri kalanı hakkında değil, kendiniz hakkında da öğrenmeniz gereken çok şey olduğunu kastetmişim. Tutkunu belirlemeliyiz. Ellerimin seninkilere sadece dokunması bana bir şey söylemeyecek. Birlikte nasıl kutsanmış olduğunuzu ortaya çıkaracağız."

"Ve anladığım kadarıyla bir tutku bir özellik mi?"

"Evet. Benimki kir."

Küçük, şok kahkahamı öksürüğe çevirmeye çalıştım.

Başını iki yana salladı. "Şaka yapıyordum ama evet, toprağa karşı bir tutkum var. Toprakla ilgili her şey ve ben bu genel tutku konusunda kutsanmışım. Genellikle, ne kadar spesifik olursa, o kadar az güçlü bir tutku olur. Örneğin, bazı çiftçilerimiz defalarca arpa yetiştirebilir, son derece bereketli bir ürün. Ancak aynı toprakta, en iyi hava koşullarında bile başka bir hasat yapmayı denediklerinde aynı şansa sahip olamayacaklardır. Ya da bir tilki yavrusunu sadece onunla konuşarak evcilleştirebilen çocuk, başka hiçbir hayvanla konuşamaz. Bu mantıklı mı? Mantıklı gelmiyorsa lütfen söyleyin. Bunların çoğu temeldir. Tapınaklarımıza gelen herkes doğma büyüme Tintarian'dır. Bunların hepsi çocuklara öğretilir, tüm Tintarian çocuklarına, sihirleri olmasa bile."

Gülümsedim. "Çok mantıklı konuşuyorsun. Benimle bir çocukmuşum gibi konuşmaya devam et."

Kısa bir kahkaha attı. "Senden hoşlanacağımı biliyordum. Taht odasında kuzenimi idare etme şeklinle ilgili bir şey. İlk andan itibaren sana hayranlık duydum." Hinnom ona aileden biri gibi davranmamıştı, diye düşündüm.

Devam etti. "Belki de bu yüzden Kaptan sizi ve arkadaşlarınızı o istiladan kurtardı. Alric Toprak Ana'ya sadıktır. Belki de onun kutsamasını hissetmiştir."

Sessiz kaldım. Alric bana hangi söylentiye doğrulayacağımı söylememiştii; onun bana aşık olmasını mı yoksa benim hilemi mi?

Sizi utandırmayacağım ve umarım siz de beni utandırmazsınız.

"Ah!" Cian daha dik oturdu. "Unutkanım. Seninle buluşmak için o kadar sabırsızlanıyordum ki, seninle baş başa kalınca unuttum." Defterin altından dörde katlanmış bir parşömen parçası çıkardı ve bana uzattı. "Alric'in Sealmouth'a gitmek için acele etmesi gerekti. Bunu tapınağın ön odasında yazdı ve benden sana vermemi istedi."

Parşömeni Cian'dan aldım ve açmaya gittim ama konuşmaya devam etmişti.

"? Ah, evet. Senin tutkun. Bunu birlikte keşfedeceğiz. Ve başrahiplik görevimi yerine getirirken bana gölge olmanı sağlayacağım. Tanrıçamızın doğasını öğrenmenin en iyi yolu bu. Okuryazar bir kadın olduğun için sana birkaç kitap vereceğim. Ödünç olarak. Burada az bulunurlar. Ve bu kitaplardan bazıları arkamda, el yazması."

"Dikkatli davranacağım," diye söz verdim, ellerim parşömenlerin üzerinde geziniyordu.

"Yapacağınızı biliyorum. Senin kutsamanı keşfetmemizi gerçekten dört gözle bekliyorum. Tarikattaki yerini bulduktan sonra tapınakta çalışacaksın. Ücret az. Vergilerimiz sadece pek çok şeye gidiyor. Kralımızın sadece köpekbalığı iskeletleriyle ilgilendiğini görebilirsiniz. Kalesini süsleyip püslemez. Onun parası kasasında, tapınaklarında ve ordularındadır. Biz vatandaşlarımıza fazla vergi vermeyiz." Ayağa kalktı ve arkasındaki raflara döndü, sağ eli omurgaların üzerinde gezindi. "Şimdi, size en çok yardımcı olacağını düşündüğüm üç kitap var."

Mektubu açmak için can atıyordum. Bu kız saçmalığı, diye düşündüm kendi kendime. Gerçek sihir hakkında bir şeyler öğrenmek üzereydim. Bu notu aklımdan çıkarmalıydim. Muhtemelen acımasız ve gerçekçi bir adamdan geldiği için acımasız ve gerçekçi bir nottu. Notu cebime, hagstone'un yanına ittim. Kendi ilgim karşısında kafam karışmıştı. Bu evlilik doğacak ve belki bir gün nezaketin ötesine geçecek ve güler yüzlü olacaktı. Yaşlandığımızda arkadaş bile olabilirdik.

36. Çalışma

"İşte buradayız!" Cian önümdeki masanın üzerine üç ince cilt koydu. Hepsi de deri kaplıydı ve oldukça amatörce ciltlenmişlerdi.

"Bunlardan biri el yazısıyla yazılmış," diye açıkladı en üstteki kitabı eline alarak. "Eski bir toprak Tintarian'ın Tintar'daki araziyi, kıyı kayalıklarımızdan daha iç, daha tarımsal topraklarımıza kadar sıkıcı bir şekilde anlatıyor. Ancak, Toprak Ana'yı içinizde hissettiğim ve onun manzarasını anlamanız gerektiği için okumanızı istiyorum. İkinci olarak," diye devam etti ve destedeki ikinci kitabı aldı, "bu da 'Tanrıçamızın Olağanüstü Loaming'i,' ve bu basılı, gözler için çok daha kolay. toprak, ister bitki, ister hayvan olsun, tüm toprak tutkularının bir açıklamasıdır. Çok kapsamlı. Belki koyun büyüünüz vardır. Belki de bitki büyüünüz vardır. Birlikte öğreneceğiz. 'The Remarkable Loaming'i okurken belirli bir bölümde bir çekim hissederseniz bana söyleyin. Bu önemli olabilir."

"Sorabilir miyim-"

"Bana her şeyi sorabilirsin. Bu senin eğitimin."

"Toprak büyüüne sahip olduğumu nereden biliyorsun?"

Yer değiştirdi ve cübbesinin altında bacak bacak üstüne attı. "Kibirli görünme riskini göze alarak söylüyorum, ben güçlü bir toprak Tintarian'ım. Başkalarındaki kutsamaları hissedebiliyorum, ama çoğunlukla dünyalı dostlarımdaki kutsamaları. Aynı şey Thalia ve Rahibe Deniz tarafından kutsananlar için de geçerli. Hava Kardeş'in başrahibi Yro ve Ateş Baba'nın başrahibi Bamber de aynı yeteneğe sahip. Benzerler benzerleri tanır. Yakında tanrıçayı başkalarında da görebilirsiniz."

"Ve bana baktığında anladın mı?" "Seni gördüğüm andan itibaren, Edie."

Gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı. Yüzü şefkatliydi ve gözlerinin kenarları kırışmıştı. Yakışıklı bir adam olduğunu düşündüm. Gözlerim evlilik yüzüğü taşımayan sol eline gitti. Alric'in yüzük takmamızı isteyip istemeyeceğini merak ettim. Bu düşünceyi görmezden gelerek, "Peki ya üçüncüsü?" diye sordum.

"Tintar'ın tarihi. Ayrıca basıldı. Eski Tintarlıların büyü ve güç ölçeğini açıklayacak. Gülebilirsiniz ama deniz Tintarileri bir denizkızının kuyruğuna bürünüp saatlerce nefes almadan yüzebilirlerdi. Hava Tintarianları uçabilir ve görünmez olabilirdi. Ateş Tintarianları alevden bir duvar yaratabilirdi. Ve toprak Tintarians dağları hareket ettirebilir. Onlar inşa ettiler

bu kale. Ayrıca, binlerce kış önce bile olsa, yeni evinizin tarihini bilmeniz gerektiğini düşünüyorum."

"Katılıyorum," dedim ve üç kitabı kucağıma çektim.

"Basılı kitapları bir hediye olarak kabul edin. Onların yerine başkalarını bulabilirim. Tintar'ın arazi ve bölgelerinin anlatıldığı kitap el yazmasıdır ve tek nüshadır."

"Teşekkür . Hızlı bir şekilde iade edebilmek için önce arazi kitabını okuyacağım."

"Minnettarım." Bana yine dostça bir bakış attı. "Çocuklarınızın En Uzak Dörtlü dersine başlamadan önce sormak istediğiniz bir şey var mı?" "Neden onlara En Uzak Dörtlü diyorsunuz?"

"Dört tanrı dünyamızın en geniş anlayışıdır. Anne, Baba, Kız Kardeş ve Erkek Kardeş'ten daha büyük, daha yüce, *daha uzak* hiçbir şey yoktur. Bulut Diyarı'nı biliyor musun?"

"Sadece efsane olarak."

"Evet, varlar. Sonsuz bir yaz, gemi büyüklüğünde canavarlar ve gelişen kaleler. Eccleston gibi monarşileri yok, hepsi şehir devletleri. Bizim kıtamızdan iki kat daha gelişmişler, ama Tintar'dan sadece bir gemi gezisi hikayeyi anlatmak için geri dönebildi ve o da bizim yaşamlarımızdan önceydi. Bulut Toprakları bile bizim için daha az gerçek. En Uzak Dörtlü, varlığından en çok haberdar olduğumuz yer."

İçimi çektim. "Özür dilerim. Sürekli soru soruyorum."

"Tabii ki biliyorsun!" Ayağa kalktı ve yeşil ve kahverengi cübbesini çıkardı. Üzerinde kısa kollu kahverengi bir tunik ve delikli deri bir kemerle bağlanmış pantolon vardı. Sağ tarafındaki deliklerden birinde bir balta vardı. "Özür dilerim, Ateş Baba bugün bizi dövüyor."

"Onun güneş olduğuna inanıyor musun?"

Omuz silkti ve tekrar yerine oturdu. "Bu bir Tintarian deyişidir." Cian, hava Tintarianlarının ya mistisizmde ya da fiziksel yetenekli olduklarını, deniz Tintarianlarının doğal yüzücüler olduklarını ve nefeslerini uzun süre tutabildiklerini, balık tutarken her zaman iyi avlar elde ettiklerini ve asla boğulmadıklarını, ateş Tintarianlarının demirci, gümüşçü, bazen cam üfleyici olarak demirhanede yetenekli olduklarını ve çakmaktaşı ve taş olmadan bile genellikle ateş yakabildiklerini ve daha az odun kullandıklarını, çıra eklemeden ateşin yanmasını sağladıklarını açıklamaya devam etti. Toprak büyü, tanımlanmış yüze yakın yetenekle en karmaşık olanıydı. Ancak Toprak Ana'nın büyü en çok kullanıma sahip olsa da en nadir olanıydı. Tintar deniz kıyısında olduğu için deniz büyü en yaygın olanıydı. Hava büyü, Tintar piyadelerinde ikinci en yaygın büyüydü,

Süvariler ve donanma yetenekli savaşçılarla, tapınak ise bilgiler ve bilgilerle doluydu. Ateş büyüü daha az yaygındı ama yine de toprak kadar nadir değildi. "Kaptanınız oldukça güçlü bir ateş soyundan geliyor," diye ekledi Cian uzun açıklamasına.

"Toprak Ana'ya tapan biri olduğunu sanıyordum."

Cian başıyla onayladı. "Ateş Peder tarafından kutsanmış dört erkek kardeşi ve bir babası var. Pikestully'de başarılı bir demirhane işletiyorlar. İkizi yetenekli bir demirci ve oldukça iyi tanınıyor. Ama sanırım annesinde biraz toprak büyüü var."

Kocamın bir ikizi var, diye düşündüm ama yüksek sesle konuştum, "Peki onun büyüü yok mu?" "Hiç yok. Ama genellikle, Tintarian vatandaşlarının büyük yarısı, büyüü olmayanlar, Dörtlü'ye daha fazla olmasa da en az onlar kadar sadıktır."

Kendimi durduramadan, "Ama neden soyadı Angler?" diye sordum. "Pek çok Pikestullian'ın balıkçı ismi vardır. Eminim onun ataları da balık tutmuştur."

Başımı salladım. Sonra gülümseyerek, "Soru sormaya devam edebilir miyim?" diye sordum. "Evet, saçmalıyordum."

"Hiç de değil. Benim farklı bir inanç anlayışım var. Tüm bunları anlayabileceğim bir çerçeveye oturtmaya çalışıyorum. Ben Perpatane'liyim ve Aziz Rodwin'in inancıyla büyüdüm."

Cian kaşlarını çatı. "Anlıyorum. Anladığım kadarıyla müritlerin içkiden, danstan, zihnin ya da bedenin her türlü zevkinden uzak durması gerekiyor. Ve eğer biri kendini çok fazla kaptırırsa, inanıyorum ki öbür dünyada şeytanlarla dolu bir diyarda köle olarak hizmet etmeleri gerekiyor. İblislerle mi? Orası Rodwin'in cehennemi. Bizim cehennemimiz Dörtlü'nün olmadığı yer. Ve evlilik yatağı dışında herhangi bir sevişmenin hapse atılma suçu olduğunu anlamakta haksız mıyım?"

Quinn'i düşündüm ve başımı salladım.

Kaşlarını çatı. "Korkunç. Bana boks anlatır mısın? Seyahatlerimde sadece Eccleston'a kadar gidebildim. Görevlerim bu ülkeden ayrılmamı engelledi. Ama boks antrenmanlarını duymuştum. Tam olarak anlayamadım."

37. Fedakarlıklar

Kutudan bahsedilince vücudumda refleks olarak bir sıkışma oldu. "Evet. Daha küçük günahlar hapisle değil... insanlar mahallelerindeki Rodwin kilisesinde bir tabuta konarak cezalandırılır. Ve orada günlerce yatmak zorunda bırakılıyorlar. Erteleme ya da yiyecek verilmiyor ve... diğer sadık cemaat üyeleri onlar tövbe ederken dua ediyor." Bu açıklamayı nasıl yaptığımı bilmiyordum. Helena'ya kutudan hiç bahsetmemiştim bile. Birçok kez kutuya konulmamın ardından dua eden sesleri düşündüm, lütuf dilemeleri gerekirken beni lanetleyen sesleri.

Kocanın şerefini lekeliyorsun. Asi. Kısır. İşe yaramaz. Bir rahim israfı.

Kimin kutuya konulduğunu bilmememiz gerekiyordu ama ben olduğumda biliyorlardı. Üzerime işediğimi ve utanç verici bir şekilde kutuya dışkılamaya zorlandığımı düşündüm. Açlık ve susuzluğu düşündüm. Yalnızlığı düşündüm. Işık eksikliğini düşündüm. Hızla göz kırptım.

Cian başını sallıyordu. "Bir de bize vahşi diyorlar. O zaman Eccleston'a mı taşındınız?"

"Hayatın yaşanmak için olduğuna inanıyorum. Hapsedilmek için değil." Saptırdığımı umarak gülümsedim.

"Aynı fikirdeyim."

"Rodwin kilisesinde yetişmiş biri olarak, davranışların her şey olduğuna inanarak yetiştirildim. Sizin inancınız da böyle mi?"

"Akıllıca bir soru. Cevabım hem evet hem de hayır. Ve cevabım başka bir derse yol . Acıktınız mı? Öğle yemeğini burada hazırlatabilirim." "Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan."

"Ne kadar devam edeceğimi göreceğiz. Büyümüzü kullanabilmek için kurban vermeliyiz. En kolayı kan sunusudur. Büyüsü olmayan Tintarianlar bile genellikle seçtikleri tanrıya birkaç damla kan vererek ibadet ederler. Ateş onu aleve bırakır. Deniz suya damlatır. Havaya tapanlar damlacıkları kesikten üfler. Ve tabii ki, Annemize tapan bizler toprağa kan verimiz. Büyüye erişmenin en kolay yolu budur. Ve kutsanmış Tintarianların çoğu sadece kanlarını kullanabilir. Bir de meditasyon var ama bu şekilde büyü yapmak için kışlar boyu pratik yapmak gerekiyor. Üçüncü bir yöntem ise soyut ve tehlikelidir; o da kendini feda etmektir."

"Kendini feda etmek mi?"

"Kalp. Ruh. Akıl." Cian zarif bir el kaldırdı. "Gördün mü? Bu soyut bir fedakârlık. Beden parçaları bunun başka bir yönü ama Tintar'ın kadim, güçlü bir halk olduğumuz zamanlarda sahip olduğu şeyi yeniden kazanmak için umutsuz bir girişim. Benim hayatımda ya da ondan önceki hayatımda Yro'nun gözleri dışında başarılı bir şekilde yapılmadı."

"Gözleri mi?"

"Evet. Eminim onları taht odasında fark etmişsinizdir. Kardeş Hava'nın başrahibimiz büyük bir peygamber ve mistiktir. Gerçek görüş için Kardeş Hava'ya yalvardı ve doğal görüşünü kaybetti. Güçlü bir adamdır. Yine de sessizdir. Bu gerçeklerin ağır olduğunu tahmin ediyorum."

Ürperdim. "Ve böylece, sahip olduğum büyüü öğrenirken... kanamak zorunda mıyım?"

"Küçük kesikler. Elinde, düğün gününde sana yaptığım gibi."

"Günlük mü? Kesmek mi?" Nyossa'da sabahları Alric'in kanlı sol elini düşündüm.

Cian kıkırdadı. "Oh, tanrılar, hayır, Edie. Seni yavaş yavaş yönlendireceğiz. Orada burada bir damla. Özür dilerim. Seni korkutmak gibi bir niyetim yok. Anne'nin tapınağında yaptığımız ve bürokrasi olan diğer her şeyi henüz açıklamadım. Bu üç kitabı bitirdiğinizde, size çiftçilik uygulamalarımız, yasalarımız ve vergilerimiz hakkında kesinlikle akıllara durgunluk veren bir açıklama vereceğim. Çünkü burada, bu tapınakta yönettiğimiz şey de budur. Eminim bunu ön odada gözlemlemişsinizdir."

"Oh, evet. Burası Pikestully için bir tarım işlevi ."

"Evet. Ve yerel rahipleri tarafından yönetilemeyen tarım sorunları olan daha küçük şehirler ve kasabalar sorunlarını bize getiriyor."

"Yani tutkumu öğreneceğim, onu nasıl kullanacağımı öğreneceğim ve nasıl bir tür yargıç olacağımı öğreneceğim?"

"Bu kadar kısa ve öz konuşmanız hoşuma gitti ve üçüne de evet. Üçüncüsünün sorumluluğunu yakın zamanda size yüklemeyeceğim. Kendinizi eğitmek ve bizi gözlemlemek için zamanınız olacak."

"Bir sorum daha var. Ben," Alric'in evlenmeden önceki gece söylediği sözleri düşünerek durakladım. "Ben kralsız ve tanrısızdım. *Davranışlarıma* geri döndüm. Krala ve kardeşine nasıl saygı göstereceğimi bildiğimi sanıyorum. Ama uzun kışlar boyunca bir inancım olmadı. *Ona* uygun saygı ve davranışı gösterme konusunda endişeliyim..."

Cian'ın gülümsemesi genişti. "Sizin Aziz Rodwin'inizin aksine, Dörtlü inanmayanlara karşı kin tutmaz. Buna iyi bir örnek olarak kocanızın

çavuşlar. Çavuş Thatcher, Brother Air tarafından kutsanmıştır ama yine de Brother Air için kan akıtmayı ya da dua etmeyi alışkanlık haline getirmemiştir. Adam hareket ettiğinde hiç ses çıkarmaz. Gizliliğin ta kendisi. Dümenciler tarafından yetiştirildiğini biliyor muydun?"

Başımı salladım.

"Dümencileri biliyor musun?"

Başımı salladım. Tüm kıta sakinleri, Tintar'ın kuzeyini çevreleyen Hintercliff sıradağlarındaki barbar Miğfer Adam klanlarını bilirdi. Tintar kıyı şeridinde hükmetmeden çok önce denize açıldıklarını iddia ettikleri için bu adı taşıyorlardı. Kışlar boyunca Tintar ile bölge için savaşmışlar, ancak Hinnom'un orduları onları dağlara geri püskürtmüştü.

"O daha küçük bir çocukken köyünü basmışlar. Bildiğimiz kadarıyla hayatta kalan tek kişi oydu. Hintercliff'i çevreleyen daha sık vadilerden birinde, küçük bir turba bataklığı üzerinde bir yerleşim yeri vardı. Çok üzücü bir hikaye. Size ona söylemeyin. Belki on kışa kadar onlar tarafından büyütüldü. Sonra, turba bataklığını geri almak isteyen ordumuz orada kamp kurdu ve o da kamp kuran birliklere doğru koşarak kaçtı. Sanırım bir Helms çocuğu olmadığını biliyordu. Her neyse, her zaman gizliliğinin tarafından yetiştirilmesinden kaynaklandığını düşündü. Ama kutsandığı hemen anlaşıldı. Yine o üçüncü, belirsiz fedakarlık yöntemi. Tüm ailesini çok genç yaşta kaybetmiş ve anladığım kadarıyla başka zorluklar da yaşamış. Hava Birader onu kutsadı ama Çavuş Thatcher nadiren ibadet eder. Hava Birader bunu ona karşı kullanmıyor." "Dörtlü ikinci değil mi?"

"Hayır. Belki daha fazla ibadet etseydi büyüğü daha da güçlü olurdu, ama Kardeş Hava onu elinden almıyor. Öte yandan, Çavuş Spinner Kardeş'e ve Dörtler'e saplantılı bir şekilde bağlı ve kılıç ustalığı konusunda da çok yetenekli. Tintar'da ondan daha iyi bir kılıç ustası yoktur. Eğer onu eğitim alanında izleme şansınız olursa, mutlaka izleyin."

"Perch'ün soyadı Spinner mı?"

"Büyük bir balıkçı ailesinden geliyor. Sadece balık tutmakla kalmıyor, hatırlanabildiği kadarıyla spinner adı verilen özel bir yem de yapıyorlar. Deniz Kardeş'e tapıyorlar ama oğulları Hava Kardeş tarafından hediye edilmiş. Bu asla açıklanamaz, bazen bir tanrıya tapan bir aile başka bir tanrı tarafından kutsanır."

"Yani davranışlarımızın neredeyse hiçbir sonucu yok mu?"

"Evet, dikkatli olmakta fayda var ama onlar cezalandırıcı tanrılar değil. Öğle yemeğini salonda yiyelim. Daha sonra devam edebiliriz. Saatler oldu!"
Onun gibi ben de ayağa kalktım. "Öyleydi ama itiraf etmeliyim ki bu beni büyölüyor."

OceanofPDF.com

38. Balta

Cübbesini giydi, masanın etrafından dolaştı, yanımdan geçti ve elini yüzün ahşap oymasının arkasındaki küçük bir oyuga soktu; oyuklarla dalgalanıyordu ama belli bir düzeni yoktu. Toprak Ana'nın yüzünün arka tarafı bu kadar karmaşık değildi. Çift kapı açıldı ve ofisinden, tapınaktan, ön odadan çıktık ve bizi zaten dolu olan yemek salonuna götürecek koridora doğru ilerledik.

Gözlerim arkadaşlarımı aradı ama Cian beni dirseğimden tuttu ve Toprak Ana'nın kahverengilerine bürünmüş insanların olduğu bir masaya yönlendirdi. Hepsinde de Cian gibi kısaltılmış baltalar ve kemerler vardı. Beni diğer birkaç rahiple ve tapınakta yardımcı ve kâtip olarak görev yapan daha genç Toprak Tintaryalılarla tanıştırdı.

Sıcak ekmek, tütsülenmiş et, sebze ve Eriklerden oluşan bir yemek yedik ve bana Eccleston ve soyum hakkında birçok soru sordular çünkü nasıl sihir yaptığımı bilmek istiyorlardı. Meraklı ve arkadaş canlısıydılar ve hâlâ endişeli olsam da hoş karşılandığımı hissettim. Etrafıma bakındım ve bizim gibi diğer tanrılara adanmış başka masalar gördüm. Serulean giysili Deniz Kardeş tapınak personelinin birçok masası, Hava Kardeş için açık yeşil renkte birçok masa ve Ateş Baba için kırmızı ve turuncu renkte bir avuç masa vardı. Bizimki tek Toprak Ana masasıydı.

"Tutkunuzun ne olduğunu öğrenmek için çok heyecanlıyım," dedi yanımdaki kadın. Ellili yaşlarında görünüyordu, saçları hala grisiz açık kahverengiydi. Yüzü güneşten ağır çizgilerle kaplıydı ve gülme çizgileri derindi.

"Ben de öyleyim," dedim, içinde bir çeşit ot olan bir lokma ekmeği yutarken.

"Üç gün öncesine kadar büyülmü olduğumu bile bilmiyordum."

"Bu senin için hiç bitmeyen bir rüya gibi olmalı," dedi. "Ben Hazel'ım. Cian'ın sağ koluyum. Yardıma ihtiyacın olursa, sor. Daha fazla toprak büyüsüne sahip olduğumuz için çok minnettarız."

Yemeğin geri kalanında Hazel'la sohbet ettim, ta ki herkes ayağa kalkıp çatal bıçaklarını ve tabaklarını istiflemeye başlayana ve Cian hepimizi tapınağa geri götürene kadar.

İç odaya geri döndüğümde, tanrıçanın yüzünün arkasında, birkaç saat boyunca derslerine devam etti, beni Tintarian büyüsü ve yasası, özellikle de toprak konusunda eğitti.

"Öğleden sonra sona ermeye başlarken, "Ve şimdi size sagarisinizi vereceğim," dedi. Deriye sarılı uzun paketi kendisine doğru çekti ve deriyi açtı. İçinde kendisinininki gibi delikli bir kemer ve ön kolum uzunluğunda bir balta vardı. Baltanın sapı yumrulu, siyah bir ağaçtan yapılmıştı. Baltanın başının bir tarafı herhangi bir balta gibi düz ve kavisliydi, diğer tarafı ise neredeyse pençe şeklinde ve sivriydi. Sapın alt kısmındaki uç, başla aynı demirle sarılmıştı. Başın düz kısmının her iki yanında tanrıçanın işareti damgalanmıştı; bu işaret, alt noktasından geçen çizgiyle aşağı doğru inen üçgendi.

"Bu benim mi?" Ben sordum.

"Ve kemer," dedi. "Güvenlik için, keskin ucun durduğu tarafta küçük bir cep ve düz uç için kemerden sarkan küçük kın var."

"Ve... bunun önemi nedir?"

"Bunu kitaplarda okuyacaksınız, ancak eski bir efsaneye göre Nyossa, şu anda bir yer, muhtemelen istediğinizden daha fazla, bir zamanlar zehirli ağaçlardan etkilenmiş ve tanrıça, ormanını yeniden büyütebilmesi için halkına onları kesmelerini emretmiştir. Hikaye her anlatılışta farklılık gösterir. Aslında oldukça kullanışlı. Sen beni gölgeledikçe birlikte çiftliklere gideceğiz. Ve bir çiftçinin şikayetinin tam olarak ne olduğunu anlamak için, onu toprağa ya da bir ağaç dalına çukur açmak için kullandım. Bu şekilde ölü at kemiklerinin içini bile okudum. Böylece neden öldüklerini, veba olup olmadığını anlamak için. Bu bir törendir ama aynı zamanda şu anda kim olduğunuzun da bir sembolüdür. Sagariler, tanrıçamızın bir yardımcısı olarak saygı görmeniz gerektiğini gösterecektir."

Cian'ın yardımıyla kemeri taktım ve silahı sağ taraftaki bir delikten geçirdim, küçük cebi sivri ucun üzerinden ve daha düz, daha geniş cebi düz ucun üzerinden geçirdim. Ağırdı ama hantal değildi.

Masasının etrafında alıştırmaları atarken Cian, "Bu tabii ki törensel boyutta bir sagaris, kolunuzun yarısından uzun değil," diyordu. "Bir savaş sagarisi iki kat daha büyüktür."

Hazel'in bize getirdiği soğuk, ızgara balık ve domates dilimlerinden oluşan hafif bir akşam yemeği yedik ve yemekte bize katıldı. İkisi bir çoban ile çavdar çiftliği arasındaki bir meseleyi tartışıyorlardı. Koyunlar sürekli arasına giriyor ve çavdarlar sık sık çobanın arazisinin sınırını aşıyordu. Dikkatimi vermeye çalıştım ama öğrenme enerjim dağılmıştı. Cian dikkatimin dağıldığını fark etti.

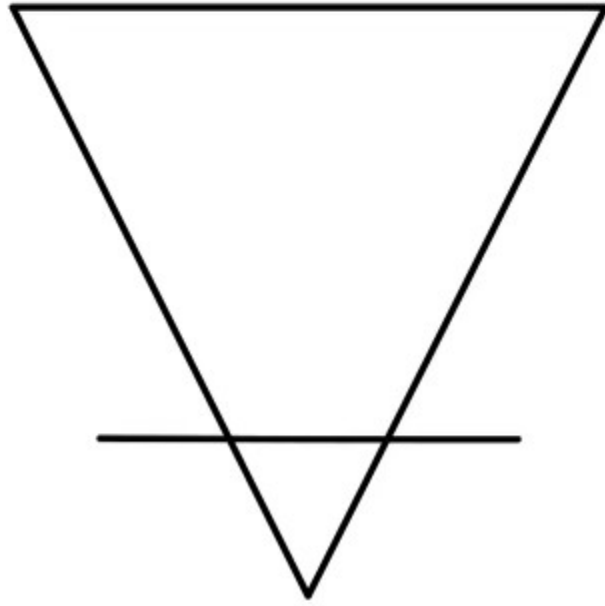
gecikti ve ertesi sabah orucumu açtıktan sonra onunla tapınakta buluşmamı isteyerek beni kovdu.

Kitaplarımı topladım, yeni kemerimi ve baltamı takarak yeni yatak odama doğru yol aldım. Alric'in odasına dönüp kitapları masasının üzerine, kitaplarının yanına, Gareth Pope'un günlüğünün üstüne notu hatırladım. Cebimden çıkardım.

'Edith - Neden pencere aradığını bilmiyorum ama kaledeki en iyi pencereler odamızın sağındaki merdiven boşluğunun tepesinde. Merdivenleri sonuna kadar çık. Oraya ulaşmak sekiz kat sürecek. Orada kayalığın üzerinde yükselen bir kule bulacaksınız. Bir taraftan Pikestully, diğer taraftan deniz manzarası var. Döndüğümde, eğer istersen, seni sadece piyadelerin gittiği gözetleme kulelerine götürebilirim. Bu pencerelerden manzara daha görkemli.
- Alric'

O haklıydı. Batan güneşe rağmen ya da güneş yüzünden ve o kadar dolu bir günün ardından tırmanışı protesto eden uzuvlarıma rağmen, o iki pencere ve manzaraları beni hayrete düşürdü.

Bölüm III. Hezeyan

OceanofPDF.com

39. Yaşam

Bu şekilde günler geçti. Sabahları Alric'in odasında uyanıyor ve merdiven sahanlığından ikinci kattaki yatakhanelere doğru yürüyordum. Helena, Maureen, Mischa, Catrin, River ve Quinn ile birlikte banyo yaptım ve yemekhaneye doğru yol aldık. Sağ kalçamdaki sargarilerin ağırlığıyla her yere yürümeye alışmışım. Sonra tapınağa gittim ve daha fazla talimat için Cian'la buluştum, öğle yemeğinde onunla ve diğer toprak tapınağı personeliyle yemek yedikten sonra öğleden sonrayı tapınağın ön odasında rahipleri ve yardımcılarını sivil tarım hizmetlerinde gözlemleyerek geçirdim. Günün son yemeği için arkadaşlarıma tekrar katılacak ve Cian'ın bana verdiği üç kitabı okumak üzere Alric'in odasına çekilecektim. Ülkenin ortasındaki sert kıyı kayalıklarını, kuzeydeki Hintercliff sıradağlarını ve neredeyse yaşanmaz olan ama kurutulup un haline getirilebilecek otlar, yaban mersini, mürver, bataklık böğürtlü ve kedi kuyruklarıyla dolu güney bataklıklarını kapsayan Tintar coğrafyasının el yazısıyla yazılmış anlatımını çabucak bitirdim. Çoğunlukla Nyossa tarafından çevrelenmiş olan ülkenin iç kesimlerinde tarım yapılıyordu. 'Tanrıçamızın Olağanüstü Aylaklığı' daha uyarıcıydı ve toprak betimleyici ayrıntılarına giriyordu. İçeriğin hiçbirisi kişisel olarak dikkatimi çekmedi ama ilginç buldum. Cian bana önemli bir şey hissedip hissetmediğimi sormaya devam etti ama hiçbir şey hissettirmedi. Tintarian tarihi hakkındaki kitabı erteliyordum. Genelde tarih kitaplarını severim ama bu kitabın yazarı kuru biriydi.

Alric'in masanın üzerine özenle dizilmiş dört kitabını karıştırmak istiyordum ama kitapların isimleri yoktu ve nedense onları karıştırmak beni geriyordu. En üsttekinin kapağını kaldırdığımda "Kaybolan Şimşek" yazan bir başlık sayfası gördüm. İkinci sayfa bir türkünün başlangıcını gösteriyordu. Kocamın bir şiir aşığı olduğundan şüphelenmemiştim. Göz gezdirdim. Uçabilen ve başka yerlere açılan kapılar olan gök gürültülerinin içine girerek dünyayı dolaşan eski bir hava Tintarian'ı hakkındaydı. Kapağını kapatıp küçük yığının üzerine koymadan önce neredeyse bir saat boyunca durup okudum.

Bazen, Alric'in mektubunda belirttiği gibi, Pikestully'ye ya da sonsuza dek uzanan yeşil ve gri Tintarian denizine, ufku kesen drake kayalarına bakmak için sekiz kat yukarıya, kuleye çıktım. Geceleri, Nyossa'da gördüğüm gibi, yine o çakıl taşı yığınlarını rüyamda gördüm. Şimdi bu rüyaları

Beyaz ve gri yassı kayaların üst üste yığılmasını izlemek sakinleştiriciydi. Uyuyamadığım zamanlarda bir mum yakıp Gareth Pope'un günlüğünü ve o zamanlar bir prens olan Köpekbalığı Kralı ile filizlenen aşkını ve Toprak Ana'nın tapınağına rahip olarak katılma arzusunu okudum. Sık sık bir genç gibi saçmalıyordu. Hâlâ hayatta olup olmadığını ve nerede olduğunu merak ettiğimi, onunla tanışmak istediğimi hissettim.

"O karanlıkta çalınan öpücüklerden daha fazlasıdır. Yatağında olanlardan daha fazlasıdır. Tanrıçanın kutsaması altında olabildiğince güçlü olmamı istiyor. Beni ona çeken şeyin bu olduğunu söylüyor, ikimiz de En Uzak Dörtlü'nün iki tanrıçasından biri tarafından kutsanmışız. Ve sanırım Hinnom'un yardımıyla Keturah'tan özel ders aldım. Şafak vakti onunla bir saat geçiriyorum ve bana Toprak Ana'ya küçük kan kurbanlarından daha fazlası konusunda rehberlik ediyor. Çoğu kişiden daha hızlı bir şekilde meditasyon yapmayı ve kendimden daha fazla şey vermeyi öğreniyorum. Sonra günün geri kalanında piyade eğitimi için birliğime katılıyorum. Bu benim zamanımı alıyor. Bu nedenle günlük bir aydır güncellenmedi.

Arkadaşlarımla birlikteyken tüm bunları kendime saklıyordum. Cian'ın sözlerinden başka hiçbir kanıt olmadığı için sihrimin ne olduğundan bile emin değildim. Gareth Pope'a olan hayranlığımı ise henüz kendime açıklayamıyordum. Banyolarda ve yemeklerimizde dinlemeyi tercih ediyordum. River ve Quinn Kardeş Deniz'in tapınağındaki kâtiplik işlerinden memnundular, Thalia bir görev yöneticisiydi ama adildi.

Catrin, kraliçenin huysuz, yaşlı, tartışmacı, paranoyak ve bazen kaba bir kadın olduğunu ama Catrin'i sevmeye karar verdiğini ve işin zahmetli olmadığını söyledi. Modwenna bütün gün soyluların eşleriyle kur yapıyor, sonra da Catrin'le onlar hakkında dedikodu yapıyordu. Catrin, Leydi Vinia'nın sık sık kraliçenin odasında olduğunu ve onu da izlediğini, kraliçenin yeni nedimesini tanıma bahanesiyle ona Eccleston ve geri kalanımız hakkında sorular sorduğunu söyledi. Catrin ayrıca Prens Peregrine'in ilk hafta içinde annesini iki kez ziyaret ettiğini söyledi. Bunun üzerine Mischa, Helena ve ben hızlıca bakiştık. Güzel arkadaşımızı çekici bulmuş muydu?

Helena ve Maureen taht odasının duvarlarında kalan boyaları sökmüş ve Zinnia'nın rehberliğinde, Hinnom ve kardeşinin de katkılarıyla, kralın şerefine köpekbalığı yüzgeçli fırtınalı bir deniz manzarası resmi yapmayı önermişlerdi. Bu durum Hinnom'un hoşuna gitmiş ve görünüşe göre lordlarına Eccleston duvarcılarının taht odasını yeniden boyadıklarını söylemiş. Pikestully'nin sanata Eccleston kadar değer vermemesine rağmen, renk katmak için beyaz ve siyah bitki yapımı zift bulabildiler.

evleri boyamak için kullanılan fırçalar. Onlar için daha küçük fırçalar yapılıyordu. Eccleston'la bozulan ticaret anlaşmasından sonra fiyatı yüksek olan yeşil için malakit ve mavi için azurit bulabilmişlerdi. Helena kırmızı ve sarı için malzeme bulmakta zorlanıyordu ama şimdilik sadece kayalığın üzerine bir taban katmanı boyamaları gerekiyordu ve bu hem anneyi hem de kızı meşgul ediyor gibiydi. Mischa ve ben arkadaşımızı yakından izliyor, tecavüzden sonra umutsuzluk belirtileri olup olmadığına bakıyorduk. Duvar resmiyle ve Tintarians olarak yeni hayatımızı öğrenmekle meşguldü. Ama bu dış görünüşüydü. İçten içe acı çektiğini biliyordum.

Mischa piyade generalinin ofisinden günlük haberler getiriyordu; bunların askeri hareketlerdi ve Tintar'ın güneyindeki Sealmouth adlı küçük bir liman kentinin gece karanlığında saldırıya uğradığı, balıkçı teknelerinin yakıldığı ya da kaybolduğu, kentin yarısının yağmalandığı ve tamamının boşaltıldığı dışında anlamadığımız şeylerdi. Bunu hangi gücün yaptığına dair hiçbir bilgi yoktu ve Aromalı Üçlü, Sibbereen, Ruskar ve Vyggia'ya soruşturma elçileri gönderilmişti. Procurer'ların hepsi düğünümün olduğu gün Sealmouth'a yapılan baskını ele almak için ayrılmışlardı ama şu ana kadar kaptanları hariç çoğu geri dönmüştü, Perch Mischa'yla konuşmuyordu ve Thatcher hemen Helena'yı arayıp nasıl olduğunu, duvar resminin ilerleyişinin nasıl gittiğini ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Helena ona iyi olduğunu ve hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını söylemişti. Bazen her iki adamın da kocamın odasına girip çıktığını görürdüm. Thatcher'ın kapısı koridorun karşısında, Perch'ünki ise Alric'inkinin solundaydı. Thatcher bana her zaman rahatça sırtır ve "Günaydın, Edie!" ya da "İyi akşamlar, hanımefendi!" derdi. Her seferinde Helena'yı görmeyi umarak sağıma ve soluma bakardı. Perch bana kibarca başını sallardı.

On günlük ilk sürenin sonunda giysilerimiz ve ayakkabılarımız teslim edildi. Tintarian'ın siyah elbisesini yıkanmak üzere atmaya hazırdım. Gardıroba kışlık botları, şalı, fok derisi ve pamuk pelerinleri, kalın çorapları ve daha soğuk mevsimler için iki koyu yeşil elbiseyi yerleştirdim. Bir gecelik ve bahar için seçtiğim kısa kollu yeşil elbiseyi giymekten büyük keyif alıyordum. Koyu camgöbeği tonuna dönüşüyordu. Yaz için seçtiğim kolsuz seladon yeşili elbiseyi ise günler ısınmaya başladıkça ön tarafa doğru astım. İnce deri önlüğü, kemeri ve sagarisiyle tapınaktaki günlerimde giymeye başladım, ceplerini kullanışlı buluyordum. Gareth Pope'un ince günlüğünü, kapağının içine gizlenmiş gizemli iskelet anahtarı ve hagstone'umla birlikte her yerde yanımda taşımaya başladım. Ben

Cian'ın defterlerindeki yerimi işaretlemek için Alric'in Nyossa'da bana verdiği küçük tıraşı kullanıyordum.

Her giysinin üzerine bize ait olduğuna dair bir işaret dikilirdi. Yıkama haftada bir kez hamamların yakınındaki odalarda yapılırdı. Bir grup deniz ve ateş Tintaryalı, tuzlu suyu kaynatıp buhar haline getirerek yıkamak ve içmek için tatlı su üretiyor, tuzu geride bırakıyor, daha sonra bu su toplanıyor ve soğutularak tekrar tatlı su haline getiriliyordu. Yemeklerimin ve çamaşırlarımın benim için yapılmasını bir lüks olarak görmeye başlamıştım ve bu da çalışma haftasını telafi ediyordu. Pikestully'de Eccleston'dan daha sıkı bir çalışma haftası vardı; on günün dokuzu çalışmaya, onuncusu ise dinlenmeye ve ibadete ayrılmıştı. Eccleston'da dört gün çalışıp beşinci gün dinleniyorduk. Ancak burada iş günleri daha kısaydı ve çoğu zaman akşam yemeğinden önce bitiyordu. İlk dinlenme günümüzde, yeni giysilerimizle yedi kişilik bir grup olarak Pikestully'ye, Eefa ve Bronwyn'in bulunduğu şehir merkezindeki bira fabrikasına gittik. Onlar çoktan Fletch'in ailesinin yanına yerleşmişlerdi. Fletch, sevimli karısı ve onun kadar sevimli kız kardeşi bizi karşıladı ve bize armuttan yapılmış elma şarabı ikram edildi. Bronwyn mutlu bir şekilde bize şehirdeki yaşam hakkında bilgi veriyordu, ancak Eefa sessiz ve beyaz yüzlüydü. Bronwyn bize düzenli olarak midesinin bulandığını ama sağlıklı olduğunu, hamileliğinin iyi gittiğini söyledi.

O gece Helena, Mischa ve ben kuleye çıktık ve en yüksek sahanlığa oturup şehri seyrettik, evlerin ve işyerlerinin ışıkları ufuk çizgisini süslüyordu. Üç teneke bardakta lightleaf yağı ile erik şarabı içtik. Hiçbir şey ve her şey hakkında konuştuk. Maureen ve Catrin alt kattaki yatakhanede kız kıza konuşuyorlardı. River ve Quinn, Thalia'nın odasında geç saatte yemeğe davetliydim. Sanki Eccleston'da, evlerimizden birinde geçirdiğimiz bir gece gibiydi. Işık yaprağı beni rahatlattı. Mischa Jeremany'nin ofisine gelen tüm piyadelerin göğsüne nasıl baktığını anlatıyordu. Helena ve ben kahkahalara boğuluyorduk. Sürekli diğer pencereye dönüyor ve denize, beş devasa çıkıntılı kayaya bakıyordum. O akşam en yüksek kulenin basamaklarında şişlenebilmeyi diledim. Onarıcı ve umut vericiydi.

40. Tryst

İkinci hafta boyunca iki gün Cian beni Pikestully'nin dışındaki çiftliklere götürdü. Onunla ve Hazel'la birlikte çiftliklerden ödünç aldığım bir ata bindim. Bunlardan biri ödenmemiş vergilerle ilgili bir anlaşmazlıktı, ilginç olmasa da bilgilendiriciydi ve sadece hem Cian'ın hem de Hazel'in, borçlu olunan miktar çok büyük olmadığı için vergilerin geç ödenebileceğine dair nazik güvencelerini gözlemlememi gerektirdi. İkincisi ise yağmur suyunun toprakta biriktiği ve orada yetiştirilen ürünlerin yarısını beslemediği bir çiftlikti. Çiftçi tedirgindi. Cian sağ elini iğneledi ve yere koydu. Ne dediğini anlayamadığım kelimeler mırıldanarak dua edişini izledim. Ayağa kalktığında çiftçiye toprağın çok sıkıştığını, suyun tahliye edilemediğini söyledi. Çiftçi ona teşekkür etti ve toprağı sıralar boyunca küçük tıkaçlarla havalandırmanın yanı sıra daha fazla nem eklemek için turba yosunu ile işlemeyi tartışılar. Okumaya, öğrenmeye ve gözlemlemeye devam ettim, ancak kendi eğilimim belirgin değildi.

İkinci haftanın sonuna doğru kayda değer iki şey oldu. Yüzlerce genç Tintarian erkeği Shark's Keep'e geliyor ve Jeremanthi'nin astları onları barakalara ve yatakhanelere dolduruyordu. Yemekhaneye dolmuş, nöbetleşe yemek yiyorlardı ve Mischa onların kim olduğunu bilmiyordu. Görünüşe göre makul bir işveren olan ve verimli yazılarını takdir eden Jeremanthi'ye sormak istedi, ama Helena ve ben bunun meraklı biri gibi görünebileceğini söyledik. Yasalara göre artık Tintarian olsak bile hâlâ Eccleston'lı sayılırdık.

İkincisi ise kişisel bir keşifti. Bir sabah, çoğu sabahtan daha erken bir saatte, güneş henüz doğmamışken, giderek ısınan geceler yüzünden kendimi çok terlemiş hissediyordum ve kadınlar hamamına doğru yol aldım. Hamamlara giden geniş koridorda, çamaşır dolabına benzeyen küçük bir kapı gördüm. Üzerinde Rahibe Deniz'i temsil eden ters üçgen vardı. Kolunu çektim ama kapalı kaldı. Alric'in odasına döndüm; davetkâr yatağına ve tüm eşyalarımı barındırmasına rağmen, onun odası olarak düşünmeye devam ettim. Gareth'ın günlüğünde saklı anahtarı önlüğümde çıkardım. Sabahları banyo yaparken kemer, sagaris ve önlükle uğraşmadım. Alric'in masasının altındaki sepetten küçük bir mum aldım ve masasının çekmecelerinde bulduğum yuvarlak mumluklardan birine yerleştirdim. Odalardan çıkarken bir aplik ışığından mumu yaktım. Geri döndüğümde

Çamaşır dolabı. Anahtar çalıştı. Kapının arkasında aşağıya doğru inen bir dizi basamak vardı. Basamakları indim ve kendimi ılık suya rağmen kullanılmıyor gibi görünen özel bir banyo buldum. Yaklaşık bir at ahır genişliğinde ve uzunluğundaydı, kenarında bir dudak ve basamak vardı. Suyun derinliği belime kadar geliyordu ve tavan alçaktı. Bir tarafta bir zamanlar sabun konulan bir raf boştu. Gareth Pope'da neden buranın anahtarı vardı? Hinnom ona vermiş olmalıydı. Burası denedikleri bir yerdi.

Odanın sol tarafından bir adamın kahkahası beni irkiltti. Döndüm ve sadece suyun yeşil parlaklığını gördüm, havuzun mozağinden çekilip kaya duvara dökülen renk. Dudakların etrafından dolaştım ve kulağımı duvara dayadım. Erkek sesleri geliyordu ve bu özel hamamın erkekler hamamıyla bitişik olduğunu fark ettim.

Hamamdan çıktım, kapıyı kilitledim ve kadınlar doğru ilerledim. O sabah hızlıca yıkandım ve kemerimi, önlüğümü ve sagarimi giymek için odaya döndüm. Kahvaltıdan önce zamanım vardı ve ceplerimden Gareth'in günlüğünü çıkardım. O zamanlar yeryüzünün başrahibesi olan Keturah ile yaptığı dua ve meditasyonu anlattığı bölümün başına geçtim. Gözlerim 'anahtar' kelimesine takıldı ve okumaya başladım.

'Beni başkalarının önünde kabul etmeyecek. Bu Perpatane değil. İki erkeğin birlikte olması yasal olmayabilir ama düzenli olarak cezalandırılan bir suç da değil. Burası bizi avladıkları Perpatane değil. Sadece alçaklar kınanır. Bizim gibi pek çok çift şehirde gizlice birlikte yaşıyor. Gerçi bilinmezlik içindeler ama olsun. Beni sadece gölgelerde öpecek. Bana sadece karanlıkta dokunacak. Odasına girebildiğimde, beni yatağında telaşsız ve özenle emzirir. Ve bana da aynısını yapmamı teklif ediyor. Sonra prensim bana tohumumun tatlı olduğunu, ağzımın bir nimet olduğunu ve kalbinin kanı, damarlarındaki ısı ve hayat olduğumu söyler. Sabah olduğunda, merdiven boşluğundan kışlaya doğru sürünerek çıkmalıyım. Bana anahtarı verdi. "Bizim için" dedi. Bu bir teselliydi çünkü o ve babası evlenme çağında bir kızı olan Sibbereen lordlarından biriyle tanışmışlardı. Tintar soyluları, Aromalı Üçlü'den zengin biriyle evlenmedikleri sürece Tintar dışında evlenmezler. Ben küçük bir banyo alacağım ama o at kız onun yüzüğünü ve bebeklerini alacak. Bu karışıklık bir engel. Keturah, toprakla ve belki de taşla kutsanmış olduğumu söylüyor. Piyadeliği bırakıp rahibi olmam için bana yalvarıyor. Tanrıçanın beni etkilemek için onu harekete geçirdiğini söylüyor. Ve Hinnom'dan gelen her hafiflik beni

Toprak Ana'nın kollarına. Tanrıçam, sevgilimin yaptığı gibi benden yüz çevirmez. Hayatımı büyüye adamalıyım, yasak aşklara ve karşılıksız aşklara değil. Örnek olarak Rahibe Deniz'in en yeni rahibesine bakmalıyım. Henüz on dokuz yaşında, yetenekli ve kendini adanmış. Adı Thalia ve güneydeki taşra kasabalarından birinden geliyor. Bazı nedenlerden dolayı, kendi ailesi ona sahip çıkmıyor. Bu yüzden şehre gitti ve tapınaklarda bir görüşme talep etti. Kutsaması o kadar güçlü ki, havadan tuzlu su çekebiliyor. Ellerinde birikir. Bu, yüzlerce kış boyunca bir deniz Tintarian'ı tarafından yapılmamıştı. O tanrıçasının sevgilisi, ben de kendi tanrıçamın mirasyedisiyim. Geri dönmeli ve Toprak Ana'ya bağlanmalıyım. Asla bir asker olmak istemedim ve bu pişmanlığı asla istemedim.

Günlüğü kapattım. Thalia çok daha yaşlı görünmesine rağmen Hinnom'un yaşına yakındı. Bu gizem üzerine düşündüm ve o günün geri kalanında Gareth'a sempati duydum, tapınağın ön odasında oturdum ve Hazel'in topraklarının bir kısmının taranamayacak kadar kayalık hale geldiğini söyleyen çiftçilerin şikayetlerini dinlemesini izledim. İlgisizliğimden dolayı kendimi suçlu hissetmedim çünkü yaptığı tek şey isimlerini, mülklerini not etmek ve tapınaktan birinin çiftliklerini ziyaret edeceği sözünü vererek onları teselli etmekte.

Bir kez daha Gareth Pope'un hâlâ yaşayıp yaşamadığını, yaşıyorsa nerede merak ettim.

41. Yatak

Kocamın odasındaki o iki pencere için minnettardım. Kamarasının dışını görebilmek benim için büyük bir güvenlik sağlıyordu. Düğünümün üzerinden iki hafta geçmişti. Thatcher ve Perch dönmüş olsa da kaptan Sealmouth'tan dönmemişti. Helena'ya Thatcher'a ne zaman sorup sormayacağını sormak istiyordum, çünkü Thatcher yemek salonundaki masamızı ziyaret ederek onun ihtiyaçlarını sormaya devam ediyordu. Ona her zaman iyi olduğunu söylerdi. Günün son yemeğinden sonra ona yatakhaneye kadar eşlik etmeyi teklif ederdi ve iki kez kabul etmişti. Öğrenmeyi çok istediğim için hayal kırıklığına . Belki de adamın odasında yaşamak ve şiir kitabını kısa bir süre okumak onu ilginç bulmama neden olmuştu. O zamanlar, uzun bacaklarına, kesik ağzına ve sert elmacık kemiklerine bakmaktan hoşlandığımı kendime itiraf edemezdim. Ya da Nyossa'da bir geyiğin derisini yüzerken, eyerini bineğine bağlarken ya da sabah duasının kanını damlatırken pürüzlü elleri defalarca dikkatimi çekmişti. Öğleden sonraydı. Yemekhaneye gitmeye hiç niyetim yoktu. Yorgun ve halsizdim. Hava sıcaktı, yaz Pikestully'ye iniyordu. Bir günümü Cian'la birlikte at sırtında başka bir çiftliği ziyaret ederek geçirmiştim. Gardıroptan Alric'in bir çift pantolonunu çalmış ve eyerin sürtünmesini yumuşatmak için vardiyamın altına giymiştim ama şimdi onları çıkarmıştım. İlkbaharları ılıksa, yazları da alev alev yanıyor olmalı diye düşündüm. Saç örgümü çözdüm ve taradım. Üstümdekileri çıkarmıştım ve o büyük yatağa uzanmış, yalınayak tavana bakıyordum. Tembellik ederken, kendimi tatmin etmemin ya da tatmin edilmemin üzerinden bir buçuk ay geçtiğini fark ettim. Levi'nin tenimdeki ağzını, içime girerken kulağıma söylediği ballı sözleri düşündüm. Ama ölü bir adamı düşünemezdim. Hiçbir erkeği düşünemezdim. Düz bir elimi karnımın üzerine koydum. Önce göğüslerime mi dokunmalıydım yoksa elimi hemen bacaklarımın arasına sokup hızlıca mı yapmalıydım? Bunu onun yatağında yapmaya cesaret edebilir miydim? Ama artık benim de yatağımdı. Ben karar vermeden kapı açıldı.

Alric'in üzerinde sadece kısa kollu tuniği ve deri pantolonu, zırhı ve bir omzuna asılı yatak takımını görmek için ayağa fırladım. Çantayı yere zırhı asmaya başladığında bacaklarımı altına çektim. Fark ettim ki

Orada olduğumu bilmiyordu. Beyaz vardiyama vuran beyaz güneş ışığı beni gizlemişti.

"Alric," diye cüret ettim, bir an sonra içeri girmediğine şükrederek.

Elindeki deri kını bıraktı ve bana döndü, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

"Edith. Neden yemek salonunda değilsin?"

Birbirimize baktık.

"Bu gece aç değilim."

"Anlıyorum." Zırhı ve silahları için kancaların bulunduğu duvara geri döndü.

Hiç konuşmadan eşyalarını yerleştirmeye devam etti. Çok uzun bir sessizlik gibi görünüyordu.

Tanrım, diye düşündüm, bir şey söyleyemez misin,

dostum? "Yolculukların nasıldı?" diye sordum.

Bir alt basamakta eşyalarını düzenlerken doğruldu ve ellerini kalçalarına koydu. "Doğduğun ülke Tintar'a karşı cephe aldı. Perpatane savaşa girmeye hazırlanıyor. Tam olarak nedenini bilmiyorum. Ticaret anlaşması bozulduktan sonra Eccleston'u istila etmek için her türlü hakkımız vardı ve inanıyorum ki Perpatane, Eccleston'un müttefiki gibi davranarak bunu bizimle ve kıyıların kontrolünü ele geçirmek için kullanıyor. Artık diğer ülkelere altınla ödeme yapıyorlar, hiç yapmadıkları bir şey. Bize karşı başka topraklarla ittifak kuruyorlar. Bence kralınız açgözlü."

Hiçbir bağlılığımın olmadığı bir ülke için özür dilememi mi bekliyordu? Ve on kışı aşkın bir süredir özür dilememiştim? "Bu bir trajedi," dedim. "Savaş trajiktir."

"Evet, katılıyorum."

Pencerelerden dışarı bakıyordu. Benden başka bir şey görmek istemiyor gibiydi.

"Odayı kendinize ayırmak ister misiniz?" Ayağa kalkıp kalçalarımı toplayarak teklif ettim. Kollarımı deliklerden geçirdim ve hızlı olmaya çalıştığım için ön tarafını kabaca birbirine bağladım. Ona doğru döndüm ve camgöbeği yeşili elbiseyi yatağın kenarından kaldırdım. "Yemeğe gidebilir ve sana burada biraz zaman ayırabilirim." Elbiseyi omuzlarıma çektim ve vardiyanın üzerinde düzelttim, öndeki bağcıkları bağladım ve kare yakadan bağladım. Kafamı kaldırdığımda gözlerinin ellerimde olduğunu gördüm, göz kapakları düşüktü.

"Hayır," dedi hızlıca, pencereye geri dönerek. Sesinde yoğun bir şey vardı.

Önlüğu ve sagariyi belime bağlarken hiçbir şey söylemedi.

Yeni yazlık ayakkabılarımı giydim. "Seni üzdüm mü kocacığım?"

Bu terim üzerine başı bana döndü. "Hayır. Neden böyle düşündün ki?" Omuz silktim. "Yerinde olsam eve geldiğimde odamda birini bulmak istemezdim. Tekrar söylüyorum, size odalarınızda zaman vereyim. Tek başınıza."

Bir elini kaldırdı. "Bir teklifim var. Elbette reddedebilirsiniz." "Bir teklif mi?"

"Evet. Dün gece geç saatlerde Pikestully'ye döndüm. Aslında evlendikten sonra yapmayı planladığım gibi piyade kışlasında uyudum." Elini tekrar kalçasına koydu. Yere baktı. "Bu kış benim kırk dördüncü kışım olacak. Orada uyuyamam. O yataklar genç erkekler için ve ben yatağımı özledim. Büyük bir yatak. Kraldan bir hediye idi. Benimle paylaşır mısınız?"

Yanaklarına ve göğsüme bir sıcaklık yayıldı. "Yani-"

Yüzünü buruşturdu. "Yani ben bir tarafta uyuyacağım, sen de diğer tarafta uyuyacaksın. Yani burada çok fazla zaman geçirmemeye çalışacağım ve sizi rahatsız etmemeye çalışacağım. Ama o barakalarda uyuyamam." Çaresiz görünüyordu.

"Elbette," diye cevap vermek için acele ettim. "Kendi yatağına izin verilmeli." Başını salladı. "Sabahları gitmeye çalışacağım."

Başımı salladım. "Kendi evinizde hoş karşılanmadığınızı hissetmenizi istemem-"

"Olmak zorundayım," diye araya girdi. "Procurer denemelerim var. Nash'in yerine geçmek için." "Bütün o çocuklar o mu?"

Başını salladı. "Hepsini test etmek zorundayım. Ve kimin yirminci Tedarikçi olacağına karar vermeliyim."

"Yaklaşık üç yüz tane var."

"Biliyorum. Ama işler böyle yürüyor. Savaşın eşiğinde olsak bile."

Yanından geçip kapıya doğru yürüdüm. "Ben yemeğe gidiyorum. Bu gece döneceğim. Lütfen odaları kendinize ayırın. Eminim haftalardır hiç mahremiyetiniz olmamıştır."

"Gerek yok-"

Ona el salladım ve yönüne bakmadan çıktım ve yemek salonuna doğru ilerledim. Tütsülenmiş yengecimi, sıcak ekmeğimi ve pancar turşumu seçtim. Mischa'nın öğleden sonra Jeremany'nin ofisinden verdiği, Sealmouth'un görevden alınmasına Perpatane'nin neden olduğu haberini dinledim. Tintar'ın Eccleston'u işgal etmesine misilleme olduğunu iddia ediyorlardı. Enkaz altında, Tintarian piyadeleri kanıt bulmuştu. Perpatane, kan kırmızısı Perpatan bayrağını Kardeş Deniz'deki ahşap bir puta saplamıştı.

       Sealmouth tapınağında.  nemli olduğu için dinlemeye  alıştı  ama Alric'in yatağın  onunla paylaşmayı düşünmeden edemiyordum, sanki otuz sekiz yaşında bir kadın değil de on sekiz yaşında bir hizmet iymişim gibi.

Perpatane'ın saldırısı doğrulandık a salonda bir huzursuzluk vardı.

Yemekten sonra kadınlar hamamına gittim, sadece birkaç kadının yıkandığını gördüm ve hiçbirini tanımadım. O günden kalan kirleri süngerle temizledim ve kurulandıktan sonra lavanta yağı m  vücuduma sürdüm. Neyse ki  nl ğ m n içindeydi. Başka bir çiftlikte olacağımızı ve at gübresinin burnumda olgunlaşabileceğini biliyordum. Çiftliğe varmadan önce üst dudağı ma sürmüştüm, bu sırada Cian çiftçiyle konuştuğumuz vergi anlaşmazlığını anlatmıştı. Saçlarım çoğunlukla temizdi, son yıkamadan sadece birkaç gün . Bir çiğneme çubuğunu kuvvetlice çiğneyerek tütsülenmiş yengecin tüm kalıntılarını temizledim. Yeniden giyindim, ikinci kattaki yatakhaneye doğru ilerledim ve River'ın Thalia'nın o günkü en teatral telaffuzuyla ilgili anlattıklarıyla ilgileniyormuş gibi yaptım. Maureen'in örgü tacımı indirmesine ve sırtımdan aşağı yumuşak bir örgü şeklinde  rmesine izin verdim. Catrin'e kraliçenin ona nasıl davrandığını sordum. Mischa esnemeye başlayınca artık odaya dönmem gerektiğini anladım.

Merdiven sahanlığından geçtim, aplik ışığı neredeyse uğursuz bir şekilde üzerimde titriyordu ve hemen dışındaki ilk kapıyı  aldım. Bir duraksama oldu ve sonra Alric kapıyı açarak bana baktı. Batan güneşin pembeliği çerçevesini çiziyordu.

"Paylaşacaksak kapıyı  almalıyız," dedim elimden geldiğince rahat bir şekilde, içeri girerken.

Bir anlaşma sesi çıkardı.

Sırtımı ona dönerek yeni yazlık botlarımın bağcıklarını çözdüm ve ince çoraplarımı çıkarıp masanın altına sıkıştırdım. Deri  nl ğ m , kemerimi ve sağarilerimi çıkardım ve eskiden olduğu gibi masadaki sandalyenin arkasına astım. Başımı kaldırdığımda onun beni izlediğini gördüm. "Bunları koymamı istediğin bir yer var mı?"

Başını iki yana salladı. "Masayı artık nadiren kullanıyorum. O senin."

 nl ğ m, baltam ya da ayakkabılarım olmadan, elbisemden başka çıkaracak bir şeyim yoktu. Orada öylece durdum, emin değildim. Dolaptan geceliğimi almam gerekiyordu ama o dolabın önünde durmuş, hâlâ beni izliyordu.

Boğazını temizledi ve aniden, "Akşam için  st n z  değiştirmenize izin vereceğim," dedi. Gitti ve adımlarının koridoru geçtiğini, kapıyı  aldığını duydum.

Thatcher'ın kapısı ve kapının açılıp kapanması. Alric'in bir şeyler mırıldandığını ve ardından Thatcher'ın kahkahalar atarak "lanet olsun" diye bağırıldığını duydum.

Uzun paçalı ve kısa kollu pamuklu geceliğimi giydim. Kapıdan en uzak taraftaki yatağa tırmandım. Masanın üzerinde hâlâ yanan bir mum vardı ve gökyüzü henüz kararmamıştı. Güneş batana kadar Gareth'ın günlüğünü okudum. Sonra kitabı yanımdaki yere koydum ve sol taraftaki duvara bakacak şekilde yanıma kıvrıldım.

Kocamın ne zaman döneceğini merak ederken Thatcher'dan bir kahkaha daha duyduğumu sandım. Bu düşüncemden kısa bir süre sonra geldi ve uyuduğumu varsayarak kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Kendime engel olamadım. Omzumun üzerinden baktım, böylece çok az bir görüş açısıyla botlarının bağcıklarını çözerken onu görebildim.

Onları ve çoraplarını çıkarıp gardırobun dibine yerleştirdi. Kısa kollu tuniğini çıkardı. Günün sıcaklığından dolayı üzerinde atlet yoktu. Gövdesi düşündüğümünden daha inceydi ama omuzları, göğsü ve kolları hâlâ güçlüydü, kasları gevrekti, gücü vahşilikten çok sıırım gibiydi. Sağ gözüm o pantolonunu çıkarırken bağcıklarına takıldı. Pantolonunu çıkardı, mum ışığı uzun bacaklarında oynaşıyordu, o da kaslıydı ama çevik ve kıvrak bir şekilde. Uyluklarının ortasında biten bir çift koyu keten pantolon giymişti. Pantolonunu katlıyordu ki yatağa doğru döneceğini ve omzumun üzerinden sağ yanağımı görebileceğini fark ettim ve başımı tekrar duvara doğru kaydırdım. Masaya doğru birkaç adım attı ve mum söndü.

Birlikte tamamen karanlığın içindeydik.

Yatak büyük olduğu için, içine girdiğinde ağırlığı beni rahatsız etmedi ya da ortaya doğru yuvarlanmama neden olmadı. Uyuyormuş gibi yapmaya devam etmek istedim ama bu adamdaki bir şey Eccleston'da yaptığım dikkatli olgunlaşmayı geri aldı. Thrush beni her zaman asabi, duygusal ve asla çenesini kapatamayan biri olmakla suçlamıştı. Konuşmamı dizginlemeyi, daha zarif konuşmayı ve bir şey söylemem gerekmediğinde sessiz kalmayı öğrenmiştim. Beni baş kâtip yaptığına inandığım bir uygulamaydı bu.

Alric Angler her şeyi mahvetti.

"Bir programımız olmalı mı?" Dilimi tutamadan sordum. Uyanık olduğumu fark edince irkildiğini hissettim.

"Uyuduğunu sanıyordum," dedi huysuzca.

Ona cevap vermedim. Sırt üstü yattığını anlayabiliyordum. Bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyordum ama ben de sırt üstü yatacak şekilde döndüm ve başımı ona doğru çevirdim. Ay küçülme evresindeydi ama profilini seçmeye yetecek kadar zayıflamış yıldız ışığı vardı.

Taş tavana bakmaya kararlı görünüyordu. "Daha önce de söylediğim gibi," dedi sesi yorgun bir şekilde, "her sabah erkenden Procurer denemeleri için kalkacağım. Ya da kralımız tarafından bir iş için tekrar gönderileceğim, bu savaşa hazırlanacağım."

"Anlıyorum." Ben de cevap verdim. "O zaman uyumana izin vereceğim." Ve tekrar duvara döndüm. Bir duraklama oldu ve sonra "Edith" dedi.

Cevap vermedim.

"Edith, kısa kesmek istememiştin." Nefes aldı ve sonra verdi. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben hiç koca olmadım." Sözlerinde bir hüzün notası vardı.

"Neyi nasıl yapacağını bilmiyorsun?" Karanlığa bakmaya devam ettim. Bir süre daha durakladıktan sonra, "Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Karıcığım." Son kelimeyi sonradan aklına gelmiş gibi söylemişti ama söyleyişinde zalimlik yoktu.

'Karım' kelimesini söylerken göğsümde bir sızı oluştu, sanki deniyormuş gibiydi. "Alric," diye başladım, onun adını benimkini söylediği gibi kullanarak. "Bunu çözeceğiz. Her seferinde bir gün. Sana söz veriyorum, medeni ve düşünceli olmaya çalışacağım. Tıpkı senin olduğun gibi." Bacaklarımı battaniyenin altına uzattım ve esnedim. "Taretle ilgili not için de teşekkür ederim. Haklıymışsın. Nefes kesici."

Hiçbir şey söylemedi.

"Size kesinlikle hayatımı borçluyum ve elimdeki her bir eşya için size borçluyum. Esir arkadaşlarımla hayatları için de. Size borçluyum. Merhametli davrandınız. Ve misafirperver. Buna anlaşmazlıkla karşılık vermeyeceğim."

Cevap vermedi ama daha sonra, uykunun kıyısında, "Bana hiçbir şey borçlu değilsin Edith," dediğine yemin edebilirdim.

42. Gizlice Dinleme

Günler geçti ve geceleri yan yana uyuduk. Sanırım ikimiz de odadan kaçıyoruz. Okumak istediğimde merdiven boşluğunun en yüksek sahanlığına çıkıyor ve kulede oturuyordum. Ya da akşamları yatakhanede geçirirdim. Söz verdiği gibi, ben uyanmadan önce erkenden kalkardı. Geceleri banyo yapar ve yatağımıza sabun ve Nyossa'da atının sırtında soluduğum o erkek kokusuyla gelirdi. Çok az konuşurduk ama kibardık. Bazen diğer kadınlarla ya da tapınak görevlileriyle yemek yerken başımı kaldırır ve Tedarikçilerle yemek yediği yerden gözlerini üzerimde bulduğumu sanırdım ama bakışlarını asla tam olarak yakalayamazdım.

Günlerini yirminci Tedarikçi olmak için seçmelere katılan tüm genç adamları test ederek geçiriyordu. Eğitim alanları, şehir ile kale arasında yer alan, çoğu killi çamur tabakasıyla kaplı, alçak kayalıklardan oluşan bir platonun uzantıları üzerindeydi. Ayrıca bu platoda bir tahıl ambarı, kalenin duvarlarına karşı inşa edilmiş binalarda zırhlılar ve diğer orduların kışlaları vardı. Kaleden platoya ve oradan da şehre inen düzinelerce merdiven vardı. Kayalıkların hemen her yerinden çıkıp bu merdivenleri, hava ve deniz tapınaklarını, Köpekbalığı Kalesi'ni, toprak ve ateş tapınaklarını kullanmak mümkündü. Atlara kolaylık sağlamak için kayalıkların tepesinden livarlara ve şehre inen iki büyük toprak rampa vardı. Esir olarak şehre bunlardan biri üzerinden girmiştik. Süvariler ayrıca Pikestully'de ikinci bir ahır daha tutuyordu.

Toprak Ana'nın tapınağının ön odasındaki dar pencerelerden biri, platonun aşağısını görebilmem için kayaya yeterince alçak bir şekilde oyulmuştu. Alric'in dönüşünden bir gün sonra dışarı baktım ve eğitim alanlarının tapınağımızın hemen altında olduğunu fark ettim.

Sivil giysili yüzlerce adam ve Tintarian siyahı giysileriyle Procurer'ların geri kalanı toprak avluyu çevreleyen alçak duvara dizilmişti. Kocam zırhını çıkarmış, üzerinde sadece çizmeleri, pantolonu ve kısa kollu siyah tuniği olduğu halde ortadaydı, yarı yaşında ve kendisinden çok daha iri bir adamla yumruk yumruğa dövüşüyordu. Ve kazanıyordu. Tekrar tekrar kaçıyor, genç adam yoruluyor ve hareketleri yavaşladığında Alric bir yumruk savurup adamı çenesinden yakalıyor ve adam yere düşüyordu.

Hem yarışmacılardan hem de Tedarikçilerden bir kükreme yükseldi.

Alric genç adamı çamurun içinden çekip çıkardı ve elini sıktı.

"İşte benim kardeşim," diye seslendi Thatcher duvardaki koltuğundan, ellerini çırparak. "Hâlâ kırkının üzerinde sağa sert sallıyor, çocuklar! Şimdi bir şansınız olduğunu düşünüyor musunuz?"

Perch, Thatcher'ın yanında oturuyor, gülüyor ve duyamadığım kelimelerle sesleniyordu.

Alric'in başı onlara doğru döndü ve disiplinle ilgili bir şeyler söylemiş olmalıydı.

Her iki adam da başlarını yukarı doğru eğdi.

Pencereden beni görebildiklerini fark ettim.

Alric döndü ve elleri kalçalarında bana baktı.

Daha genç bir Edie olsa telaşlanır ve pencereden uzaklaşırdı. Ama bir an için bakışlarını tuttum. Ona yarım bir gülümseme verdim ve Hazel'ın onun için deşifre etmem için bana verdiği emlak vergisi belgelerine döndüm. Bir zamanlar profesyonel bir kâtip olsam da bu iş sıkıcıydı ve şu anda kesinlikle odaklanamıyordum.

O gece kadınlar hamamından çarşaf, yağ ve sabun aşardım ve saçlarımı Gareth'ın gizli banyosunda yıkadım. Mahremiyet istiyordum. Ön odada memuriyetle geçen bir gün daha olmuştu. Saçlarımın yıkanması gerekiyordu ve ne zaman kadınlar hamamına tek başıma, diğer kadınlar olmadan gitsem, Leydi Vinia her zaman orada uzanmış ve beni izliyor gibi görünüyordu. Ya da çıplak ve utanmadan bana yaklaşır ve yeni vatandaşlığımın nasıl geçtiğini sorardı. Soruları zararsızdı ve sıradan bir ilgiymiş gibi görünüyordu ama hakkımda öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye ihtiyacı var gibiydi. Catrin bana onun da kendisine aynı şeyi yaptığını ve sorularını her zaman Catrin'in benim hakkımdaki bilgisine yönlendirdiğini söyledi. Catrin de tıpkı Quinn ve River gibi gerçek bir dost olmaya başlamıştı ve tüm bunları rapor ediyordu. Hazel ya da Zinnia'ya bu güzel soylu kadının beni neden tanımak istediğini bilip bilmediklerini sormak istedim.

Saçlarımı yıkadım ve küçük banyoda ıslattım, daha sonra basamağa oturdum, sıktım ve taradım. Zinnia'dan, şimdi kitap ayracı olarak kullandığım teneke taraktan çok daha iyi bir tarak edinmiştim. Lavantayı saçlarıma sürerken sol duvardan gelen erkek seslerinin gürültüsünü duydum ama Thatcher'inkini tanıyana kadar aldırış etmedim. Banyodan çıktım ve kulağımı o duvara dayadım.

"Karın seni o büyük balıkçıyı yere sererken görmüş. Bu gece şansını denemelisin."

Alric'in cevabını zar zor duyabiliyordum ama "lütfen" der gibiydi. Sana yalvarıyorum."

"Çok güzel bir kadın, Alric," dedi tanımadığım bir ses. "Daha kötü cezalar da var. Kral seni öldürebilirdi. Ya da seni iğrenç biriyle evlendirdi. Ama o Eccleston denen kadın-"

"Yıkanabilir miyiz? Ben banyo yapmak isteyen bir adamım," diye sordu Alric.

Perch, "Kendini temizliyor, böylece daha sonra saldırabilir," diye ekledi.

Dört kişi olduklarını tahmin etmiştim ama bilinmeyen beşinci bir ses "Katılıyorum. Daha kötü şeyler de var. Ve onun figürü herhangi bir erkeğin uygunsuz şeyler düşünmesine neden olabilir. Kaptanınız bile."

"Özellikle de kaptanımız," diye karıştı Thatcher. "Alric göğüslere bayılır. Ben kendim tercih ederim-"

"Helena'yı tercih ediyorsun," diye sözünü kesti Perch. "Biliyoruz. Saçları gece yarısı gibi ve kıcı bir sirenin serenadı gibi. Durmadan. Sanki daha önce hiç kadın görmemişsiniz gibi."

"Kendime engel olamıyorum, çocuklar. Sanırım aşık oldum," diye ilan etti Thatcher, şamatalı kahkahalarından birinin daha eşliğinde.

Suyun ete çarpma sesi duyuldu. Perch, "Kendine gel dostum," dedi.

Kendimi Thatcher'a giderek daha fazla ısınırken buldum. Belki de gelecekte Helena'nın Tintar'da mutluluğun bir benzerini bulması için bir şans vardı. Artık ona bu konuyu açmadığım için kendimi azarlıyordum. Nişanlısının yanlış giden bir siyasi kaçırmanın çarpık sonucundan daha fazlası olup olamayacağına kendisi karar vermek zorunda kalacaktı.

43. Anwyn

Kurulandım ve camgöbeği elbisemi giydim, saçlarım açık ve yüzüm ıslaktı. Yatakhanelere doğru yol aldım. Helena yatağında uyukluyordu ama ben bacağını okşayınca doğruldu ve bana doğru yaklaştı. Mischa mutfaktan mayalanmış şeftaliden yapılmış bir şarap almıştı ve teneke bardaklarda onunkini ve benimkini hafif yaprak yağı ile dağıtıyordu. Maureen ve Catrin o haftanın dinlenme gününde Pikestully şehir merkezinde düzenlenecek olan ve En Uzak Dörtlüyü onurlandıran bir bahar sonu festivalinden bahsediyorlardı. Görünüşe göre dans edilecek ve içki içilecekti. Catrin, Bronwyn ve Eefa'yı bira fabrikalarında ziyaret etmemizi önerdi. Helena bu bayram sabahı ona eşlik edip edemeyeceğimi sordu ve ziftine renk katmak için değerli taşlar ve kök sebzeler satan bir boyacıyı ziyaret etmemi istedi. Ona gideceğimi söyledim. River ilk Tintarian bayramına tanıklık edeceği için heyecanlı olduğunu söyledi. Mischa bunun muhtemelen vahşi bir olay olduğu yorumunu yaptı. Quinn ve ben alçak sesle River'ın ne kadar Tallowgill'i kaldığını tartıştık. Günlük bir doza ihtiyaç vardı ve ayın geri kalanında ona yetecek kadar vardı ama daha fazlası yoktu. Ona her ay paramızı birleştirmeye devam edeceğimize ve ona bir kavanoz alacağımıza söz verdim. Quinn endişeli görünüyordu ama ona güvence verdim. Tüm ihtiyaçlarımız karşılanmıştı. River'ın sağlığı öncelikliydi.

Güneş pencerelerden batarken sahanlığa geri döndüm ve kapımızı çalmaya gittim ama Alric'in odunların arasından gelen sesini duydum: "Vinia sürekli benimle konuşmaya çalışıyor. Ona Opal'la ilgili değilse bunun bir anlamı olmadığını söyledim. Ona başka ne söyleyebilirim ki?"

"Ne bekliyor ki?" diye cevap verdi bir adam, tanımadığı bir sesle. "Ben Edith'le evliyim. Yapamam, bilmiyorum Anwyn."

İstemsizce kapıyı yüksek sesle çaldım. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Arkadaşlarım haklıydı. Leydi Vinia'yı tanıyordu ve muhtemelen bir zamanlar sevgiliydiler.

Kapı içeriye doğru sallandı ve düğün günümüzde tapınağın arka tarafında oturup Alric'e göz kırpan kızıl saçlı adam elinde teneke bir fincanla karşımda durdu. Onun arkasında, masanın sandalyesinde kocam oturuyordu, o da elinde teneke bir fincan tutuyordu. Masanın üzerinde kilden bir sürahi duruyordu.

"Ben de sen olduğunu umuyordum," dedi adam. Uzanıp sol elimi tuttu ve düğünçiçeği dövmemi öptü. "Tanıştığımıza memnun oldum, kardeşim. Ben de

Kayınbiraderin. Ve bir tanrıçanın kokusuna sahip söyleyebilirim. *Ve*
Öyle görünüyorsun!"

Kızardım ve ne diyeceğimi bilemeyerek ona göz kırptım. Kardeşinden daha uzun ve daha genişti. Alric'in keskin yüz hatları yüzüne daha davetkâr bir şekilde yerleşmişti, yüz hatlarının inceliği daha ince ve daha az sertti.

Alric ayağa kalktı, benden başka her şeye bakıyordu. "Edith, bu benim ikiz kardeşim Anwyn." dedi.

"Viski?" Anwyn sürahiye uzanarak, "Viski," dedi.

Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim. Bu gece biraz şarap içtim. Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum." Hafif nemli dalgalarımı bir omzumun üzerinden çektim.

"Sana bir ikizi olduğunu söylemedi, değil mi?" Anwyn fincanını doldururken şöyle dedi.

Cevap vermeden önce Alric'e baktım ama o kendi viskisine baktı.

"Daha da önemlisi," diye devam etti Anwyn, "masanın üzerinde bir şişe ıstık yaprağı yağı var, bu sizin mi ve eğer sizinse biraz alabilir miyim?"

Gülümsedim. "Öyle ve yapabilirsin."

Alric tekrar yerine oturdu ve bir şeyler mırıldandı. Sonra aniden ayağa kalktı ve bana sandalyeye oturmamı işaret etti. Anwyn onun hareketini yanlış anlayıp ikizinin yerini aldı ve şişenin tıpasını açarak fincanına damlattı. Alric gözlerini devirdi ve şömineye yaslanmaya gitti.

Anwyn fincanından başını kaldırdı ve "Teşekkür ederim! Edith mi Edie mi?"

"Edie iyi," dedim, nerede duracağımı bilemeden. Kemerimi ve önlüğümü çözdüm, sagarilerden tutarak üzerimden kaldırdım.

Alric önüme geçti ve fincanını önce küçük şöminenin üzerine koyarak onları ellerimden aldı. Onları en sağdaki duvarda bulunan yedek bir kancaya astı.

"Bunları buraya asabilirsin," dedi. "Geceleri sandalyeye asmak yerine. Anwyn, sandalyeyi ona ver."

Anwyn ayağa kalktı ve ikizine sırtarak, "Ah, görgü kurallarım berbat," dedi. Kekeleyerek teşekkür ettim ve onun yerine sandalyeye oturdum.

Kardeşinin yanında duran Anwyn bana döndü ve "The Rush of Flowers için planların var mı Edie? Ailemiz Fletch'in karısının bira fabrikasında içmeye meyillidir."

Başımı salladım. "Arkadaşım... diğer kadınlarla birlikte akşam ziyaret etmeyi planlıyoruz." Dost Eccleston'lılar demek isterdim ama artık Tintari'liydik.

"Önce demirhaneye gel," diye haykırdı Anwyn. "Diğer kardeşlerimizle tanışmalısın. Ve onların eşleri ve tüm cehennemlik veletleriyle. Babamız seninle tanışmak istiyor."

"Anwyn," dedi Alric, ses tonu uyarı doluydu.

İkizlerden ikizlere baktım, Alric'in Anwyn'e ne söylediğinden emin değildim. "Gelemem ama beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. arkadaşşıma ayak işlerinde yardım etmem gerekiyor."

"Ayak işi olan bir arkadaş mı?" Anwyn sordu.

Ona taht odasındaki duvar resmini ve Helena'nın boya ihtiyacını anlattım.

"İşiniz bittiğinde demirhaneye gelebilir! Biz de onunla tanışmak isteyeceğiz. Thatcher bizim için başka bir kardeş gibidir. Ne zaman evlenecekler?"

"Anwyn," dedi Alric tekrar. "Onu o akşam görmem yeterli." Kapı birden açıldı ve Perch ile Thatcher ellerinde birer teneke fincanla, Perch de bir sürahiyle içeri girdi. İkisi de beni sandalyede görünce durdular ama bardaklarını Anwyn'inkilerle tokuşturdular ve ona ikizinin daha önceki antrenman sahası maceralarını anlatmaya başladılar.

Alric, "Kapıyı çalmanızı istemiştim," dedi ama onun yerine konuştular.

"Hinnom'u yeni bir kılıçla donatmaya mı geldin?" Thatcher sordu.

"İnancı konuşmuyorsanız, onun ilk adını kullanmayı bırakın." Alric burun kemiğini sıktı.

Sanki kardeşi hiç konuşmamış gibi, Anwyn kral için yapmakta olduğu köpekbalığı dişi tasarımlı kılıç hakkında demircilik detaylarına girdi. Perch artık hiçbir sıradan kılıç ustasının Angler demirhanesinden bir şey alamayacağından yakındı.

Ellerimi kucağıma koyup yüksek sesle konuşmalarını izledim ama Alric'in gözlerini üzerimde hissettim. Kuruyan saçlarımı ve yeni yıkanmış yüzümü inceliyordu. Doğruldu ve "Thatcher, senin odanda toplanabilir miyiz? Sanırım Edith yorgun."

Konuşmayı kestiler ve önce bana sonra da Alric'e baktılar.

Anwyn masaya doğru bir adım attı, sürahiyi aldı ve eğilip yanağımdan öptü.

"Seninle The Rush of Flowers'da görüşürüz, yeni kardeşim." Fısıltıyla, "Seni öldürmeye neden cesaret edemediğini anlayabiliyorum," dedi.

İkizinin sözlerinin ikinci kısmını muhtemelen duyamayan Alric, Anwyn'e ters ters baktı.

Dördü de kapıyı arkalarından kapatıp gittiler ve beni eşimin bu yeni yönünü merak etmek zorunda bıraktılar. Bir ailesi vardı, bir erkek kardeşi.

onu sevmek. Alric haklıydı. Yorulmuştum. Geceliğimi giydim ve yatağa uzandım ama uyumadım. Saatler sonra, karanlıkta, kocamın bedenini yanımdaki yatakta hissettim.

"İkizin çok girişken," dedim, uykulu ama hala uyanık. "Şimdiye kadar nasıl uyumadın?" dedi.

Konuşmasının çok olduğunu fark ettiğimde heyecanlandım. "Anwyn'den hoşlanıyorum."

"Herkes sever. Etrafımda sevilebilecek insanlar var gibi görünüyor."

Bununla ne demek istedi? Merak ettim. "Neden demirci değil de asker olmak istedin?"

Bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: "Çocukken çekici kaldırarak kadar güçlü değildim. Bu cesaret kırıcıydı. Kardeşlerimin en küçüğü benim. Onlar babama çekmişler. O büyük bir adam. Ben anneme çekmişim. Uzun boyluydu ama zayıftı. Beşimizi nasıl doğurdu bilmiyorum."

Dilinin çözüldüğünü hissederek, "Peki sen genç misin, yaşlı mısın yoksa ortalarda bir yerde misin?" diye sordum.

"Anwyn ve ben sonuncuyuz. Üç ağabeyimiz var. Aines, Artho ve Arbis. Aines ve Artho evli tanrılar, dörder çocukları var. Arbis asla evlenmeyecek bir erkek kedi. Anwyn... Anwyn kendi başına bir adam."

"Annen artık yaşamıyor mu?"

"Otuz yaşına bastığım kış vefat etti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Bir duraklama daha oldu ve sonra, "Senden hoşlanırdı." dedi.

Şaşırmış bir kahkaha attım ve "Öyle mi?" dedim.

"Toprak Ana'ya çok bağlıydı ve bana da öyle olmayı öğretti. Tüm kardeşlerimin ve babamın ateş büyüğü var. Benim büyüm yok, onun da yoktu ama tanrıçayı severdi. Bundan gurur duyardı-" diye kendini durdurdu. "Seni severdi," diye bitirdi.

Orada sessizce uzandık ve sonra "Bugün ne kadar süre izledin?" diye sordu. "O genç adamı çamura sırt üstü yatırdığını görecektim kadar uzun süre. Neredeyse onun için üzülecektim. O yüzlerce çocuğun her biriyle dövüşecek misin?"

"Hayır. Yarısı bugünden sonra ayrılacak. Ve ben tüm yarışmacılarla dövüşmem."

"O zaman bir sonrakini nasıl seçiyorsun?"

İçini çekti ve yüzünü bana dönerek yan tarafına yuvarlandı. Aramızda bir kol mesafesinden daha az mesafe vardı. "Kralımız Procurers'ı başlattı... on dört kış önce

Şimdi. Kurucu bendim. Bana on dokuz adam daha seçmemi söyledi. Helmsmen klanlarıyla çatışıyoruz. Tabii ki Thatcher'ı seçtim. Ve Perch o zamanlar bir çocuktuk, piyadeye yeni katılmıştı, ama gördüğüm en iyi kılıç ustasıydı ve onu seçtim ve o... Thatcher ve benim küçük kardeşim gibi oldu. Fletch neredeyse duvarın kenarına kadar koşabilir. Kimse Stefan gibi yumruk atamaz. Her birinin beni geçmesini ya da bir şekilde en iyisi olmasını istiyorum. Geçen sefer Luka'yı seçtim çünkü ayakları üzerinde her şeyden daha hızlı koşabiliyor. Yani, Procurer denemeleri bir dizi meydan okuma... bana." "Yani her yarışmacı sana bir konuda meydan okuyor?"

"Bir ırk. Kılıçlar. Okçuluk. Asalar. Çoğunlukla yumruklar." "Ve sen hepsini yendin?"

Kolunu yüzünün altına yerleştirdi. Loşlukta yanağının çizgilerini görebiliyordum. "Bu aynı zamanda bir zeka sınavıdır. Birçok kişi zayıflığını görüp beni yumruk yumruğa dövüşmeye davet ediyor. Ama ben hızlıyım."

Başımı ona doğru çevirdim. "Alric... fincanlarının içinde misin?"

Öfkelendi. "İçkimi tutabilirim, karıcığım." Sonra içini çekti. "Anwyn bardaklarımızı değiştirdi. Lightleaf'a alışık değilim. Hiç içmem."

Ağzımdan çıkmadan önce bir kahkahayı bastırdım. "Uykuya yardımcı olur. Ve ...hafiflik." "Evet, hafiflik. Yataktan kahkahalarınızı duydum." Sesi yargısızdı ama onu tam olarak okuyamıyordum.

"Eğer iyi bir uyku çekmek istiyorsan, benim şişemden alabilirsin. Mischa bahçesinde yetiştirirdi. Biz de pipoyla içerdik. Dinlenme günlerinde."

Bir sessizlik daha oldu. "Özlüyor musun?"

"Eccleston?"

"Evet." Sesi gergin geliyordu.

Başımı tekrar tavana doğru çevirdim. "Yapmalıyım. İstiyorum da. Orada mutluydum ama burada günler dolu ve en sevdiğim insanlar hayatta ve koridorun sonunda benden uzaktalar."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Uyuduğunu sandım ama "Kokun ne?" dedi.

Ona doğru döndüm. "Lavanta." "Hmm.

Anwyn bunu seviyor."

44. Helena

Bayram günü, Çiçeklerin Telaşı, sıcak ve parlak bir şekilde doğdu. Hamamlarda yıkandık ve oruçlarımızı bozduk. Kolsuz yazlık elbiselerimizi ilk kez giymeye karar verdik. Uzun zamandır aynaya bakmamıştım ama Catrin'in küçük bir el aynası tutmasına izin vererek kendimi seladon yeşili içinde gördüm. Gözlerimin etrafındaki çizgiler hatırladığımdan daha derin görünüyordu ama kalenin yemekhanesinin diyeti yanaklarıma biraz et koymuştu. Önlükten vazgeçtim ama kemerimi ve sagarımı sakladım, henüz bir sihir gösterememiş olsam da baltanın ifade ettiği şeyle gurur duyuyordum. Helena gibi ben de saçlarımı açık ve dalgalı bırakmıştım. İş için saçlarımızı toplamamız ve yolumuzdan çekmemiz için bir neden yoktu. Onunla birlikte kaleden platoya ve şehir merkezine inen merdivenlerden indik. Bir armut yiyordu ve altın yeşili, elbisesinin gül rengini tamamlıyordu. Boyacı dükkânına doğru rahatça yürüdük, şenlikler öğleden sonraya kadar başlamayacağı için acelemiz yoktu. Alıcılar Çiçek Telaşı için stok yaparken çiçek tezgâhları sokakların kenarlarını tika basa doldurmuştu. Helena diğerleri için çiçeklere para harcamamız gerektiğini söyledi, ben de kabul ettim.

Boyacı dükkânı kavanozlar, fiçılar ve kumaşlarla doluydu. Taş sepetleri ve kurutulmuş kök sebzelerle dolu bir dizi raf vardı. Ben etrafı keşfederken Helena boyacıyla mineral satın almak ve mallarının ne olduğu hakkında konuştu. Zinnia kral adına onun için bir hesap açmıştı. Kurutulmuş kökboya kavanozlarının bulunduğu raftan başımı kaldırdığımda Leydi Vinia'nın bana baktığını gördüm. Yanında on iki yaşına yakın iki oğlan ve kızı Opal vardı.

Vinia sürekli benimle konuşmaya çalışıyor. Ona Opal'la ilgili değilse, bunun bir amacı olmadığını söyledim.

"Edith," dedi, gözleri sade yazlık elbisemin üzerinde gezinirken. Kendi elbisesi de kızıninki gibi güller ve sarmaşıklarla işlenmişti.

"Hanımefendi," dedim sert bir baş hareketiyle. Onu görene kadar kendimi güzel hissetmiştim. "Kumaş mı satın alıyorsunuz?" Dostça davranmaya çalışarak sordum.

Umursamaz bir ses çıkardı, gözleri şimdi gevşek saçlarımdaydı.

Opal'ın gözleri kocaman açılmış, annesini izliyordu. İki çocuk sıkılmış ve gitmek için sabırsızlanıyor gibiydi. İkisinin de saçları ama şakaklarında birer beyaz çizgi vardı.

"Edie, zinoberleri benim için bir sepete koyuyor- Ah," dedi Helena, yanıma gelip hanımefendiyi ve yavrularını görünce irkilerek. Vinia'ya küçümseyici bir bakış attı ve bana dönerek, "Sence Alric saçında hangi çiçekleri görmekten hoşlanır?" dedi.

"Kaptan çiçekleri sevmez," diye araya girdi kadın, sesi nazik ve bilgilendiriciydi.

Helena uzun, düz burnuyla Vinia'ya baktı. "Edie'nin giydiği her şeyi seviyor gibi görünüyor."

"Buyurun hanımefendi," dedi boyacı, içinde zinober taşı olan büyük bir sepeti önümüze koyarak. "Kırmızı vermilyon yapmak için bunu nasıl öğüteceğinizi biliyor musunuz?"

"Evet, çok teşekkür ederim," dedi ona. "Edie, gidelim mi?" Bir tutamağı almak için eğildi, gözleri dikkatle bana bakıyordu.

Diğerini almak için eğildim ve boyacı dükkanından sokağa çıktık, başımızın üzerinde çiçek çelenkleri, kucak dolusu çiçeklerle aceleyle geçen insanlar. Birisi elindeki sopayla yanımızdan bir şarap fıçısını yuvarlayarak geçti. Çiçeklerle süslenmiş bir midilli, heyecanla çılgık atan çocuklar tarafından cadde boyunca yürütülüyordu. Bir şehir meydanında, samandan yapılmış ve zambaklarla kaplanmış, ayakta duran bir ayının gerçek boyutlu bir büstünün yanından geçtik, ayaklarının dibinde yine zambaklarla süslenmiş daha küçük yavru figürleri vardı.

"Neydi o?" Boyacıdan uzaklaştığımızda sordum.

Helena bana bakmadı ama kaşlarını çatı. "Hamamda sürekli seni incelemesi hiç hoşuma gitmiyor. Mischa haklı. Onlar... *seviştiler*. Ve o hâlâ onu istiyor."

"Asla swive ya da fuck , değil mi?"

"Edie!" Gözlerini kırıştırdı ve içini çekti. "Senin onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyor ve bu, bizim Mischa'dan alıntı yaparsak, kıcımlı çatlatıyor."

Güldüm. "Küstah ve küfürbaz olmana bayılıyorum. Ne fark eder ki? Bu bir aşk maçı değil."

"Ama o bunu bilmiyor. İşin prensibi bu. Ve bu çok kaba. Kaba insanları sevmem. Kızımı kibar olması ve parası, eğitimi, görünüşü nedeniyle kendini asla başkalarından üstün görmemesi yetiştirdim. Ve sen de o kadın kadar güzelsin. Hatta daha güzelsin. İşte bunu hazmedemiyor."

"Aynı fikirde değilim ama teşekkür ederim," dedim. "Doğrusu beni rahatsız ediyor ama bu nedenle değil. İstedikini düşünebilir ama bakışlarından nefret ediyorum."

"Senin yerine onun yatağında olmayı diliyor."

Ona Anwyn'le tanışmamı ve dün gece kapıdan duyduğum konuşma parçasını anlatma fikriyle oynadım ama bundan kaçındım. Zihnimdeki kayaları ters çevirip hangi böceklerin dağıldığını görmek istemedim.

"Ne kadar paramız var?" Ben sordum. "Herkes için gül alabilir miyiz?" "Çok var. Çavuş bana bir torba daha bakır verdi."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle . Bana para vermesini engelleyemem. Ona ihtiyacım olmadığını söyledim ama o ısrar etti ve Maureen'in ve benim ihtiyacımız olan her şeyi kendime almam gerektiğini söyledi."

"Çok içten itiraz ediyorsun Helena."

Zinober sepetinin üzerinden bana baktı. "Onunla henüz evlenmeyi düşünemem. Köpekbalıklarının çiftleşme mevsimine daha aylar var."

Caddede kutlamaya hazırlanan insan seline baktım. "Bu seni üzüyor mu? Buna karşı mısın? Onunla evlenmeye?"

Bir an düşüncelere daldı ve sonra şöyle dedi: "Tamamen karşı değilim. Ama ben... Cyrus'tan beri bir erkekle birlikte olmadım."

Nash denen adamdan bahsedilmedi. Alric'in yüzünde kuruyan kanını düşündüm.

Burnumu sokmak istemedim ama haftalardır bana karşı bu kadar açık olmamıştı. "Evlilik yatağında gergin misin?"

". O zamandan beri kışlar ve kışlar oldu- Ve *bana bakıyor*, Edie." "Evet, buna şahit oldum. Bu seni neden ilgilendiriyor?"

Durdu ve sepetin kendi tarafını yere bıraktı. "Beni kibirli sanma." Gözlerimi devirdim ve kendi tarafımı yere bıraktım.

"Düğününüzden önce söylediğiniz gibi. Bazen Alric sana bakıyor. Ama çavuş Thatcher her zaman bana bakıyor. Yüzüme ve vücuduma ve o adam her zaman gülümsüyor ve bana her zaman bugün çok iyi görüldüğümü ya da gözlerimin ona kara balı hatırlattığını söylüyor... Böyle sözlerle ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece ona teşekkür ediyorum." Yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Henüz düşünemiyorum."

Sepetin etrafından dolandım ve ellerini ellerimin arasına aldım. "O zaman bu konuyu bir daha konuşmayacağız, ama sana o adam hakkında son bir şey söyleyebilir miyim?"

"Söyle."

"Alric ve Perch'e sana aşık olduğunu düşündüğünü söylediğini duydum."

"Şaka yapıyordu."

"O her zaman şaka yapar. Bu onun doğasında var, ama..." Omuz silktim. Helena'nın gözleri büyüdü. "Edie, bunu hiç kimseye söylemedim." Ona yaklaştım. "Bana her şeyi söyleyebilirsin. Biz akrabayız."

Yanaklarında bir gerginlik vardı ve dudakları büzülmüştü. "Cyrus, Maureen'den sonra *farklı* hissettiğini söyledi. O kadar iyi değilmiş. Ve bu onun gitmesinden daha çok acı verdi."

İçimi tiksinti kapladı. Maureen'in babasıyla hiç tanışmamıştım. Tek bildiğim bir kalay madencisi olduğu ve iki adamımı terk ettiğiydi.

"Peki o zaman. Umarım üzerine bir kuyu çökmüştür."

Başını salladı, gözleri kapalıydı. "Bunu hiç yüksek sesle söylemedim. Bu çok utanç verici. Lütfen bunu asla tekrarlama. Ne Mischa'ya ne de-"

"Asla yapmam!" Onu kollarıma çektim, ağzımı kulağına dayadım. "Onun iğrenç adını bir daha asla anmayacağız. Hayatında tek bir iyi şey yaptı, da sana dünyanın en güzel çocuğunu vermektir. Ve eğer çavuşun yatağına, hatta kalbine girmesine izin verirsen, inanıyorum ki o adam bastığın yeri öpecek. Ama sen nişanlılığından bahsetmek isteyene kadar konuşmayacağız. Sana bu konuda takılmayacağım. Sana göz kırpmayacağım. Çiçeklerimizi alıp günün tadını çıkaracağız. İkimiz de bu yaz kıyafetleri içinde yirmi yaşındaki herhangi bir genç kız kadar güzel görünüyoruz ve en önemlisi hayattayız. Ve ben seni seviyorum." Ondan uzaklaştım ve gülümsedim.

Burnunu çekti. "Kare yakalarını seviyorum. Ve yeşil sana çok yakışıyor."

"Rose senin için yaratıldı."

45. Adımlar

Zinober sepetini aldık ve yürümeye devam ederek bir çiçek tezgahında durduk. Birkaç düzine gül, zambak ve gözüme çarpan bir avuç mavi keten çiçeği aldık. Onları zinober taşının üzerine yığdık, hangi kadının neyi seçeceğini yüksek sesle merak ettik ve yolumuza devam ettik. Kayalıklara ulaşmadan önce, üzerinde 'Angler' yazan, çok pencereci büyük bir binanın önünden geçtik. Alric'in çoktan ailesiyle birlikte içeride olup olmadığını merak ettim.

Değildi çünkü biz sepetle birlikte kalenin merdivenlerinden çıkarken o ve Thatcher aynı merdivenlerden iniyorlardı. İkisi de kısa bir süre durdu ve bize baktı. "Tanrım, kaç tane çiçek aldınız?" diye sordu kocam sertçe.

Ona ters ters baktım.

Helena şimdi iki adamı fark etmişti ve merdivenlerden yukarı baktı.

Thatcher kolsuz, gül pembesi yazlık elbisesiyle ona baktı, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve yanakları günün ve yürüyüşün yükselen sıcaklığından kızarmıştı. Bir an donup kaldı, sonra koşarak yanımıza geldi ve sepeti elimizden aldı. "Nereye?" diye sordu, gözleri sadece onu görüyordu.

"Bu zinober taşı, hepsi çiçek değil," dedim kocama. "Geçen gece duvar resmi için boyacıyı ziyaret ettiğimizi söylemişim. Vermilyon için onu öğütmesi gerekiyor."

Hâlâ durduğu basamakta, elleri kalçalarında duruyordu. "Bu kadar çok cinnabara ihtiyaç olduğunu bilmiyordum." Alric'in kaşları birbirine yaklaşmış, ağzı bir tarafa çekilmişti. Sinirlenmiş gibi görünüyordu.

Thatcher elinde sepetle durmuş, sabırla cevap almak için sadece nişanlısına bakıyordu; nişanlısı ise ne yapacağını şaşırılmış gibiydi, gözleri kocam arasında gidip geliyordu.

"Hayır, bilemezsin. Sen bir sanatçı değilsin." . O kızgındı ve ben nedenini bilmiyordum. Ve çiçeklerimizi seçerken aldığımız keyfi mahvetmişti.

Helena Thatcher'a döndü, basamaktaki pozisyonu ona yakındı ve yüzleri bir el genişliğinde ayırıyordu. "Oh, ben- Lütfen çiçekler için ikinci kattaki yatakhaneye taşıy mısın ve sonra da

Zinober taşını taht odasına mı götüreceksin? Eğer gidiyorsanız Edie ve ben onu taşıyabiliriz-"

"Yapmayı tercih edeceğim hiçbir şey yok, hanımefendi," diye cevap verdi, gözleri onun yüzünde gezinirken.

Sadece biraz yumuşadı, sadece benim ya da Mischa'nın görebileceği kadar. "Teşekkür ederim."

Tekrar Alric'e baktım. "Korkmayın. Artık paranız harcanmadı." Ve onu geçip merdivenlerden yukarı çıktım, hem onun açıklanamaz kızgınlığına hem de bana ulaşmasına izin verdiğim için kendime kızgındım. Haftalardır ölçülü ve açık fikirli olmaya çalışmışım. Tek bir etkileşimle tüm nezaket çabalarımı yerle bir etmişti. Ses tonum istediğim kadar sert değildi ama çiçeklere para harcamamızdan hoşlanmamasının beni rahatsız ettiğini ona bildirmiştim. Neden umursasın ki?

Helena ve Thatcher'ı zinober ve çiçeklerle ilgilenmeleri için bırakarak hışımla kaleye girdim. Bu adamı anlamamıştım. Gösterdiğim çaba, söylediğim sözler, göstermeye çalıştığım sabır ve minnettarlık, hiçbiri onun için bir şey ifade etmiyordu.

46. Drakes

On iki yaşında bir kızın tüm zarafeti ve olgunluğuyla kapıyı arkamdan çarparak yatak odamıza girdim ve öfkelen dim. Kendime de kızgındım. Küçük yaşlardan beri öfkeye eğilimliydim, sürekli Rodwin'in öğretileriyle çatışıyor, kardeşlerimin özgürlüklerini kıskanıyor ve ailemin beni hayal kırıklığına uğratmasına sinirleniyordum. Thrush'a karşı yumuşamıştım ama çocuksuz geçen kışların ardından onun da bana karşı duyduğu hayal kırıklığı baskılayıcıydı ve ilk kez öfkelen diğimde ve o da rahibimizle konuştuğunda dilimi ısırma k zorunda kalmıştım. O zaman köşeye sıkışmıştım. Ve en ufak bir isyan belirtisi, ayımın kanaması gibi, kutuda bir gün geçirmeme neden oldu. Sonra iki gün oldu, sonra üç. Kaçtığım da Eccleston'da iş bulmak zorundaydım. Üniversitedeki odaları temizlemek alçakgönüllülüktü ve yine işimi kaybetmemek için öfkemdeki vahşiliği budamak zorunda kaldım. Bu kısıtlama bana ulaşılabilir olmayı, zorluk değil çözüm olmayı öğretti ve güler yüzlü tavrım doğru insanlarla konuşmamı ve yazıhaneye yerleştirilmemi sağladı. Barışı koruma ve bir topluluk duygusu yaratma yeteneğim baş kâtip olmamı sağladı. İçimdeki alevler bankaya yatırılmıştı. Yeni kocamın tek yapması gereken, kaşlarını birleştirerek o şaşkın ses tonuyla 'tanrılar' demekti ve bilinçli ılımlılık kışları ortadan kalktı.

Nefesimin altında küfürler mırıldanarak başımı ellerimin arasına aldım, dirseklerimi masaya dayadım. Bu adamla evlenemezdim. İsteksiz yoldaşlar olarak anlaşabileceğimizi, hatta belki de arkadaş olabileceğimizi düşünerek aptallık etmişim.

Bir sonraki yemekten önce kaybedecek zamanım vardı ve Gareth Pope'un günlüğünü aldım.

Keturah artık güçlü bir genel toprak büyüüne sahip olduğumdan emin olduğunu, mineral, kaya, kum, toz, toprak, kir, cevher ve mücevherin hepsinin kanıma tepki verdiğini söylüyor. Bu nadir görülen bir durum. Bazı günler onunla ve rahipleriyle birlikte tarım arazilerini ziyaret etmek, hem solmuş ekinleri iyileştirmelerini hem de vergi sorunlarını müzakere etmelerini gözlemlemek için ordu görevinden tamamen alınıyorum. Beni rahiplikten alıkoyan şey de bu. Yasalar ya da bürokrasi pek umurunda değil. Kağıt üzerinde bir hayat fikri açıkçası bana göre değil. Her zaman iyi ve nazik bir çocuk oldum ve şimdi de iyi ve nazik bir genç adamım, ancak annemin sağladığı okuryazarlığı takdir etmekle birlikte, bunu bir yaşam biçimi olarak görmüyorum. Bunu saklamıyorum

hesabım var çünkü yazmayı seviyorum. Tutuyorum çünkü kimseye söyleyemediğim sırlarım var, en azından hepsine değil. Bu yüzden hepsi burada, tek bir yerde.

Günlüğümden başımı kaldırıp pencereden dışarıya baktım, esen rüzgârda artık kalabalık olan şehrin sesleri duyuluyordu. İlk kez kendimi Gareth tarafından rahatsız edilmiş buluyordum. İş hayatım Helena ve Maureen'le birlikte aydınlatmaya yardım ederek kâğıt ve idare işleriyle geçmişti. Bu neden gurur duyulacak bir hayat değildi? Bunu yazdığında sadece yirmi ya da daha fazla kış yaşamış bir adam gibi görüldüğünü kendime hatırlattım. Yine hâlâ yaşayıp yaşamadığını merak ettim. Peregrine en fazla otuz beş yaşında olabilirdi. Bu günlükte ne ondan ne de Kraliçe Modwenna'dan bahsediliyordu; bu da bana kardeşlerin yaşlarının birbirinden çok uzak olduğunu düşündürüyordu. Gareth, Hinnom'un otuzuna yakın olduğundan bahsetmişti. Kral daha genç görünmesine rağmen altmış ile yetmiş kış arasında bir yaşta olmalıydı. Belki de deniz büyüğü o kadar güçlüydü ki, onun bu kadar çabuk yaşlanmasını engelliyordu. Henüz büyüğün tüm inceliklerini bilmiyordum. Hiç evlenmemiş olduğu gerçeğini düşündüm. Hinnom'un babası bu yüzden mi yaşlılığında tekrar evlenmeye karar vermişti, ikinci kez evlenecek bir varis arıyordu? Çoğu kraliyet mensubu daha fazla varis sahibi olmak için daha genç yaşta evlenirdi. Hinnom'un hiç evlenmemiş olması ve Peregrine'in otuzunu geçmiş olmasına rağmen gelininin olmaması alışılmadık bir durumdu. Okumaya devam ettim.

Sabahlarımı Keturah'la, gündüzlerimi orduyla ve gecelerimi de onunla geçiriyorum. Sonunda onun deniz sihrinin genişliğini gördüm. Bir dinlenme gününde bana donanma iskelesindeki yelkenlilerden birini almamı ve en uzaktaki taş drake'in hemen yanından yelken açmamı, kendisinin de bana doğru yüzeceğini söyledi. O drake kayalarını çok severdim. Kadim yeryüzü Tintarialılarının kayalara taş ve kayalardan oluşan taş ejderhalara dönüşmelerini emrettikleri ve okyanusta bir yüzme havuzuymuş gibi tepindikleri masalı çok hoşuma gitmişti. Şimdi nasıl komuta edildiklerini biliyorum, o eski Tintarian toprağa tapanlar bir avuç sol el kadar kan akıtıyorlardı. Keturah'ın toprak büyüğüyle ilgili eser koleksiyonuna erişebildiğim için, drake kayalarının kendilerini bir araya getirmesini sağlayabilecek şeyi ortaya çıkardığıma inanıyorum. Bunu tanrıçaya tapınma ve şiir kitabında buldum:

*Kayadan, kükremeden ve kudretten bir şey
geliyor Bir şey geliyor ve onunla birlikte, taş
görüşü*

*Sadece kanın sol eli taş ejderhaları çağırır Sadece kanın sol
eli onları şekillendirir ve titretir Bir şey yarılmaya,
bölünmeye, kabarmaya geliyor*

*Bir şey geliyor ve levhalar ve kayalar birleşecek Sadece
kaybın sol eli mucizeyi ortaya çıkaracak Sadece kaybın
sol eli kurban edecek ve parçalayacak Kayadan,
kükremeden ve kudretten bir şey geliyor
Önce soldan sonra sağdan bir şey geliyor*

Araştırmalarım göre, sol avucun etli kısmına bir kesik atılır, kanla dolana kadar çukurlaştırılır ve ardından tanrıçanın bedenine dökülürse bu şekilde sonuçlanacaktır. Bu elbette toprak tapınak görevlileri için alışılmadık bir durumdur, çünkü genellikle sağ ellerini sağlarında asılı duran sivri sagaris ucuna batırırlar. Bu da sol elin kanının kullanılmasından söz edilmesini anlamlı kılmaktadır. Kalenin tepesindeki yosunlu kaya muhtemelen en iyi yerdir. Yosun, Toprak Ana'nın ne kadar yumuşak olabileceğini temsil ederken, yalçın kaya da onun sertliğine tövbe etmektedir. Bu o kadar kolay bir fedakârlık ki, bunun sadece çok güçlü toprak Tintarianlar için işe yaradığını düşünemiliyorum, aksi takdirde hepsi sürekli taş ejderhalar çağırıyor olurdu ve üzerlerinde masallardan daha fazlası yazardı. Ve Keturah benim öyle olduğumu, bir gün onun yerini alacak kadar güçlü olduğumu söyledi. Belki de prensim, sevgilisini büyüleyen bu büyük oluşumların etrafında yelken açarak romantik bir gece geçirmemizi istiyordur diye düşündüm ama hayır. Hinnom bana çıplak elleriyle bir köpekbalığını öldürebileceğini göstermek istiyordu. Yüzerek yelkenliye geldi, gemiye tırmandı, beni öptü ve artık kıyıyı göremeyinceye kadar kayalıkların yanından geçip ufka doğru yelken açtı. Daha önce hiç denizin bu kadar açığında bulunmamıştım ve dehşete kapılmıştım. Demir attı ve bana tek kelime etmeden yelkenlinin kenarından suya daldı. Koyu gri ve yeşil denizde onu aradım ama bir süre geri dönmedi. Sonra onun iki katı büyüklüğünde, kaygan, karanlık, kıvranan bir şeyle yüzeye çıktı. Köpüklü yüzeyde bana bir saat gibi gelen bir süre boyunca çırpındılar, ancak prensim bana bunun bir saatin onda biri bile olmadığını garanti ediyor. Onu nasıl öldürdüğünü bilmiyorum çünkü izlemeye dayanamadım. Onun için dehşete düştüm ama köpekbalığına da sempati duydum. Deniz Kardeş'in onun bu kadar güçlü olmasına ve yarattıklarını öldürmesine izin vermesini merak ettim. Onları yemek ya da etlerinden tıbbi bir şekilde yararlanmak için güreşmiyordu. Kemiklerini istiyordu. Dişlerini seviyordu. Bana köpekbalığı dışından bir kolye vermişti ama kolye Keturah'ın bana verdiği yılan taşına takıldı. Yatağımın direğine astım. Ona uyumama yardımcı olduğunu söyledim. Gareth daha sonra, Hinnom'un köpekbalığının kudretli bedenini donanma rıhtımından kaleye sürükledikten sonra, etlerinin kemiklerine kadar sıyrılması için bağırarak sevgiliyle yaptığı seks hakkında yazmaya başladı. Bunlar

Seks ve aşkla ilgili pasajlar beni her zaman üzmüştür çünkü Hinnom'un Gareth'a karşı hisleri olmasına rağmen onu kullandığına ve Gareth'ın açıkça kralına aşık olduğuna inanıyordum.

Günlüğü karıştırarak ve bir teneke bardak suyu yudumlayarak geçirdiğim bir saatin ardından yatakhaneye doğru yola çıktım.

OceanofPDF.com

47. Kronlar

Çiçekler teslim edilmişti ama Helena henüz taht odasından dönmemişti. Maureen River'ın saçını tarıyor, Mischa da Catrin'in saçını örüyordu. Quinn yeşil eğrelti otlarının, beyaz güllerin ve zambakların saplarını bir taç oluşturmak için birbirine doluyordu. Tüm çiçekler seçilmişti ve geriye sadece kırmızı güller ve mavi keten çiçekleri kalmıştı. Helena'nın gülleri tercih edeceğini biliyordum. Quinn'in yanına oturdum ve tacımı örmeye başladım. Herkes The Rush of Flowers için heyecanlıydı, yatakhanedeki diğer kadınlar çiçek taçlarını örüyor, dans ve müzik hakkında konuşuyorlardı. Maureen çiçek tacımı takmadan önce saçımı taramayı teklif ettiğinde ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştım.

Yemek salonundaki öğle yemeğinde masaların sadece yarısı doluydu. Birçok personel kutlamalara başlamak için çoktan şehir merkezine inmişti. Helena masada bize katıldı ve akşamki konuşmalar bizi sardı. Erik ve balıktan oluşan yemeğin ardından Helena'nın kırmızı güllerden oluşan tacını örmesi için yatakhaneye döndük. Ve sonra şehir merkezine doğru yürümeye başladık.

Pikestully çiçeklerle canlıydı, altımızdaki taşlar yapraklar ve eğrelti otlarıyla doluydu, çelenkler her sokağı boydan boya geçiyordu ve çelenkler her atın boynunda ve her kapının üzerindeydi. Her kadın ve kız bir çeşit çiçek tacı takıyordu ve daha zengin kadınların elbiselerinde çiçek işlemeleri vardı. Her tavernadan, birahaneden ve meydandan müzik ve şarkı sesleri yükseliyordu. Yürüdüğümüz her büyük kavşak dans edilen bir yere dönüştürülmüştü.

Yine Angler demirhanesinin önünden geçtik ama bu sefer başımı başka yöne çevirdim.

Bira fabrikasına vardığımızda etrafa bakındım ama ne Procurer'ları ne de Alric ve ikizini gördüm. Fletch'in karısı ve kız kardeşi bir yığın teneke bardak ve ilk kez içtiğimiz armut şarabından ve dut aromalı bir biradan oluşan sürahiler koydular. Eefa ve Bronwyn de gelip yanımıza oturdular, saçlarında çiçekler vardı. Rahibeler, müşterilerin binaya doluşacağı akşama kadar onlara izin vermişti. Eefa durgunlaşmıştı, karnı artık ondan daha uzakta duruyordu ama mutsuz görünmüyordu. Bronwyn yeni hayatından zevk alıyor gibiydi ve bize Eefa'nın nasıl büyüdüğünü hevesle anlatıyordu.

demleme konusunda yetenekliydi. Eefa bunu reddetti ama büyükannesinin sözlerinden memnun görünüyordu.

Elma şarabımızı ve biramızı saatlerce yudumladık, sipariş ettiğimiz kuruyemiş ve meyve tabaklarını karıştırdık. Mischa'nın, generallerinin odasında çalışan şehvetli bir kadın bulduklarında kendilerini kaybeden Jeremanth'y'nin adamlarını taklit etmeye devam etmesine güldüm. Dokuzumuz konuşurken saatler su akıp geçti ve Eefa ile Bronwyn kısa süre sonra barın arkasında ayakta çalışmak, arkalarındaki fiçı duvarından testileri doldurmak ve müşteriler tarafından getirilen teneke bardakları doldurmak zorunda kaldılar.

"Geldiler," dedi Helena, gözleri benim ve Mischa'nın üzerindeydi. Üçümüz masanın ucuna oturduk.

"Kim o?" Mischa, Helena'nın başını eğdiği yere bakarak sordu.

Sırtım kapıya dönüktü ve dönmeyi reddettim. "Kocam ve her iki nişanlınız demek istiyor. Ve muhtemelen kocamın ailesini."

"Kızıl saçlı büyük adamlar mı?" Mischa sordu.

"Sanırım öyle," diye iç geçirdim. "Ayağa kalkıp onlarla buluşmam gerektiğinden eminim."

Helena Mischa'ya döndü ve merdivenlerde yaşananları kısaca anlattı.

"Neden bu kadar huysuz?" Mischa sordu ve şarabını yudumladı.

"Bir süre tamamen medeni ve kibardık ama sonra her şeyi mahvetti," dedim.

"Neredeyse Perch kadar huysuz biri," dedi. "O koca, aptal hayvan Jeremanth'y'nin yerine geliyor ve beni tanımayı reddediyor. Bu ne kabalık?" Helena omzumun üzerinden ürkekçe gülümsedi, Thatcher'a baktığımı hayal ettim ve sonra başka tarafa baktım.

"Daha ne kadar burada olduklarını bilmiyormuş gibi davranabilirim?" diye sordum. "Bugün ailesiyle tanışmak gibi bir niyetim yok." Büyük olasılıkla onlarla tanışmamı istemiyor, diye düşündüm. Muhtemelen o da eski sevgilisi gibi beni kendisi için yeterince iyi bulmuyordu. Bu düşünceyle, kadehlerimin içinde olmak üzere olduğumu anladım. "Sarhoş gibi mi görünüyorum?" Onlara sordum.

"Biz söyleyebiliriz ama başka kimsenin şüpheliyim," diye yanıtladı

Mischa. "Yaralı görünüyorsun," dedi Helena nazıkçe.

"Yaralandın mı?"

"Sanırım duygularınızı incitti. Çiçeklerden neden rahatsız olduğunu bilmiyorum ama onun... neşesi seni üzdü." Yüzü bir sınırı aşmış gibi ihtiyatlıydı.

Başımı salladım. "Öyle yaptı. Ben nazik olmaya çalışıyorum ama o... umursamıyor."

"Fark etmez," dedi Mischa etrafına bakınarak. "Burası dolu. Ve dolmaya da devam ediyor. Siz onları görmemiş gibi davranabilirsiniz. Ben balık adamı görmemiş gibi davranıyorum."

"Az önce onu piyade ofisinde sana bunu yapmakla suçlamadın mı?" Helena sordu.

Güldüm. "Kendi kuralları onun için geçerli değil."

"Öyle bir şey yok," dedi Mischa. "Yine de onunla yatmayı düşünüyordum."

Helena ve ben ona boş boş baktık.

"Yakışıklı bir piç kurusu," dedi Mischa gayri ihtiyari. Ona bakmaya devam ettik.

"Onlardan birazcık hoşlanmaman her zaman daha iyidir ve bunu sen de biliyorsun," dedi savunmacı bir tavırla. "Her neyse, Brox bana hiç zevk vermeden içime girmeyeli yıllar oldu. Balık adam yatakta ayakta durduğundan daha terbiyeli olabilir."

"O zaman onu yatağına alıp 'balık adam' mı diyeceksin?" Helena dehşete düşmüş gibi görünmeye çalışarak ama başarısız olarak sordu.

"Ona senin denizlerinde yüzmek isteyip istemediğini sor," diye önerdim.

Mischa'nın zihninin iç işleyişi hakkında bizimle bir daha asla konuşmayacağını söylemesine güldük. Elma şarabının kalanını yudumladı ve sürahimizi yeniden dolduracağını söyledi. Elimi uzattım ve doldurmayı teklif ettim. Tezgâha doğru ilerledim ve Tintarian siyah tunikleri giymiş bir grup adamın yanında bekledim. Ben Fletch'in karısının beni fark etmesini beklerken onlar bana sinsi bakışlar atıyordu. Fark ettiğinde bir sürahi su ve bir armut şarabı istedim. Tezgâha bir bakır para koydum ama nasırlı bir el benimkini kapattı ve kocamın yüzüne baktım.

Elimi ve bozuk parayı bana doğru itti ve kendi bozuk parasını tezgâha koydu. Yan yana durduk ve Fletch'in karısını bekledik. İki sürahiyi önüme koydu, Alric'e sırtıttı ve sonra diğer müşterilere geçti.

Siyahlı adamlardan biri Alric'e, "Gelininiz bu mu yüzbaşı?" dedi.

Kocam adamlara döndü ve başını salladı.

Sırtlarının dikleştiğini fark ettim.

Alric sol elini sırtıma koydu ve sağ eliyle iki sürahinin kulplarını tutarak beni masama geri götürdü. "Edith, sana bir iyilik yapacağım.

sor."

"Sor, kocacığım," dedim, sesim rahattı ama ona değil, sadece önüme bakıyordum.

"Yapma bunu," dedi iç çekerek.

"Neyi yapmayayım?"

"Bana bu şekilde 'koca' diyorsun. Sanki baş belası anlamına gelen başka bir sözcükmüş gibi."

Yürümeyi bıraktım ve ona döndüm, etrafımızda insanlar tezgâha gidip geliyordu. Elini belimden çekip sürahinin kulplarından birinin etrafına koyarken ona baktım, böylece her iki eli de bir sürahi tutuyordu.

Bunu yaparken ellerine bakmadı, sadece bana baktı. "İyilik nedir?" diye sordum.

"Ailem sizinle tanışmak istiyor. Gelip benimle oturmanızı rica ediyorum."

"Kupalarımın içindeyim. Su bunun için var."

"Sarhoş görünmüyorsun."

"Evet, öyleyim."

"Kısa sürecek. Lütfen."

Sizi utandırmayacağım ve umarım siz de beni utandırmazsınız.

"Önce sürahileri arkadaşlarıma götür," dedim ve o da götürdü. Elini tekrar belime koyup beni bira fabrikasının zemininde gezdirirken iki arkadaşımın da gözlerini yakaladım.

Masaya varmadan önce, "Keten çiçekleri hakkında daha önce hiç bu kadar düşünmemiştim," dedi.

"İltifat edemiyorsun, değil mi?" Alay ettim. Kesinlikle kupalarımın içindeydim.

Burnundan nefes verdi ve hiçbir şey söylemedi.

48. Olta Balıkçıları

Vardığımız masa aslında birbirine itilmiş iki masaydı ve erkekler, oğlanlar ve iki kadınla doluydu. Kırk yaşlarında, iri yapılı ve kızıl saçlı üç adamı Alric ve Anwyn'in üç ağabeyi olarak kolayca teşhis ettim. İki dolgun kadın en büyüklerinin eşleri olmalıydı ve yaşları sekiz ile on altı arasında değişen sekiz oğlan çocuğu ebeveynleriyle birlikte oturuyordu. Anwyn'in yanında daha ufak tefek bir adam oturuyordu ama onun bir Angler kardeşi olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Masanın bir ucunda yaşlı bir adam oturuyordu, uzun boylu ve geniş göğüslüydü ama bir zamanlar kaslı olabilecekken şimdi zayıflamıştı. Perch ve Thatcher Angler kardeşlerin arasında oturuyor ve bana başlarıyla selam veriyorlardı.

Anwyn gülümseyerek ayağa kalktı ve "Edie!" diye bağırarak beni kucakladı. Anwyn ikizinin bunu yapmasına izin vermek yerine, birlikte oturduğu arkadaşı Vincent'tan başlayarak masadaki herkesi tanıttı. Ardından bana başıyla selam veren babaları Frederic'i tanıttı. Daha sonra Aines ve Artho ile eşleri Dora ve Jacinda ve sekiz oğulları tanıtıldı ve ardından Alric'in tarif ettiği gibi erkek kedi Arbis geldi. Yüzünde muzip bir ifade vardı. Aines ve Artho babalarının daha küt yüz hatlarını miras almışlardı, anneleri ise ikizlere keskin kemik yapısını veren ebeveyn olmalıydı. Arbis bu ikisinin bir karışımıydı ve çekiciydi.

Benden Alric'e baktı ve kaşlarını kaldırarak kocama baktı. Anwyn ve Vincent'ın karşısına oturduk ve kardeşlerden biri benim için bir kutu bira doldurdu. Alric biradan içmediğimi fark edince kendine bir teneke bardak su doldurdu ve biramı suyla değiştirdi.

Anglers'ın Eccleston hakkındaki sorularından birine cevap verirken ona minnettar bir bakış attım. Aile bana yolculuğumuz, sihirli olduğumu bilip bilmediğim ve tapınakta çalışmanın nasıl bir şey olduğu hakkında sorular yöneltti. Gecenin geri kalanı bu şekilde geçti, ta ki dans etmek için yer açmak üzere sandalyelerin ve masaların yerlerinden oynatıldığını duyana kadar. Bir kemancı çalmaya başladı ve birahanenin etrafında ritmik alkışlar başladı.

"Kardeşim seni dansa kaldırmayacak," dedi Arbis, Vincent'a doğru eğilerek.

"Nasıl yapılacağını bilmiyor." Alric'e baktı, cevap vermesi için onu kışkırtıyordu.

"Ben de öyle," diye cevap verdim ve Alric'in elinden bira kutusunu alıp yudumladım.

"Öyle mi?" diye sordu Anwyn şaşkınlıkla.

"Ben Perpatane'de büyüdüm. Dans ederek büyümedim." Yalan söyledim elbette. Dans etmeyi Mischa'dan öğrenmiştim, özellikle de alkışlı ve çemberli grup danslarını.

Arbis bana hafifçe bakarak, "Ne büyük kayıp," dedi. "Ne kadar çok kadın dans ederse, figürlerini o kadar iyi görebilirsiniz. Müstehcen olmadan."

"Asla müstehcen değilsin kardeşim," dedi Alric, birayı benden alıp içerken.

"Birbirlerine yakınmayı seviyorlar," dedi Vincent bana. "Alışırın diyeceğim ama ben hiç alışmadım. Sanki kırk küsur kış değil de on dört yaşındalar."

Anwyn bana, "Son derece düzgün biri," dedi, ama Vincent'a gülümseyerek.

"Peki, Alric nasıl bir koca?" Arbıs bastırdı. "Onun... huysuz olduğunu düşünürdüm."

Alric'in yanımda solgunlaştığından, omuzlarının çöktüğünden emindim. Ona karşı olduğu kadar benim ona *karşı* da huysuz davranmamı kabullenmiş miydi?

Gözlerimi kısarak Arbıs'e baktım. "Hmm. Suratsız, ama büyüleyici bir ."

Anwyn ve Arbıs gülmeye başladılar ve masanın aşağısından Thatcher'ın Alric'e baktığını gördüm ama kocama dönmeye cesaret edemedim. Yüzündeki ifadeyi bilmek istemiyordum.

"Babamız gelip onunla oturmanı isterdi," dedi Aines bana, ayağa kalkıp masanın bizim tarafına doğru ilerlerken.

"Elbette," dedim yüzümde bir gülümsemeyle ve Alric'in benim için doldurduğu suyu alıp Aines'i Frederic'e doğru takip ettim. Aines bana adamın yanındaki koltuğunu verdi ve ben de Artho ve Jacinda ile konuşmak için masanın diğer tarafına eğilmiş olan karısı Dora'nın yanına oturdum. Göz ucuyla Aines'in Alric'in yanındaki yerimi aldığını gördüm.

"Seninle konuşmayı çok istiyordum, Edith," dedi yaşlı adam. "Yoksa Edie mi?" "Bana nasıl hitap etmek isterseniz öyle efendim. Çoğu kişi bana Edie der. Alric bana Edith der."

"Edie. Pekâlâ, Edie." Sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzümü inceledi.

"Seninle açık konuşabilir miyim kızım?"

'Kızım' kelimesi beni hüzünlendirdi. Kendi babam küçüklüğünden beri benim için bu kelimeyi kullanmamıştı. "Umarım öyle yaparsınız, efendim. İstedığınız kadar açık olun."

Gülümsemesi küçüktü ama gözlerindeki kaz ayakları derinleşmişti. Yüzündeki çizgiler orada çizilmişti. İri elleri ve kolları yanık izleriyle kaplıydı. "Oğlum zor bir çocuk. Annesi ve ben onun nasıl biri olduğunu hiç bilmedik.

Ama o iyi bir adam. Sizden sabırlı olmanızı rica ediyorum. O da annesi gibi."
"Annesi gibi mi?"

"Karım huysuz bir kadındı," dedi, sesinde sevgi vardı. "Üzerindeki kıyafetleri sana verirken sana aptal derdi. Ona kur yapmak uzun zaman aldı."

"Adı neydi?" Müziğin içinde olabildiğince sessiz bir şekilde sordum. "Beatrix," dedi Frederic, beyaz sakallı çenesini ellerinin arasına alarak.

"Onu kaybettiğiniz için üzgünüm," diye teklif ettim. "Yakın zamanda olmasa bile. Bu bir kayıp."

Bana baktı. "Teşekkür . Anladığım kadarıyla daha önce evliymişsiniz?"

Yutkundum. "On kış önce."

"Boşanma burada yaygın değil ama oluyor." Gözleri yüzümü izledi.

"Üzgünüm o zaman. Umarım zalim bir adam değildir."

Tereddüt ettim ve sonra, "Ayrılmamız daha iyi," dedim.

"Anlıyorum. Bana büyü hakkında ne bildiğini anlat."

Ona toprak tapınağında geçirdiğim haftaları sıkıcı bir şekilde anlattım, tutkumu henüz bilmediğimi açıkladım ama Cian'ın bendeki büyüü fark etmesinden etkilenmiş görünüyordu.

49. Perpatane

Angler ailesinin başlarının üzerinden ve dönen çiftlerin arasından Quinn'in bira fabrikasının kapısından çıktığını gördüm, yüzü şaşkınlık içindeydi. "Efendim," dedim elimi Frederic'in koluna koyarak. "Lütfen beni affedin. Sıkıntı içinde bir arkadaş görüyorum." Ayağa kalktım ve kalabalığın arasından geçerek binadan çıktım. Dışarıdaki caddede onu önümde görünce adını seslendim.

Durdu ama bana dönmedi.

Ona doğru yürüdüm, sağ elimi dirseğini kavrayacak şekilde uzattım. "Quinn! İyi değil misin?"

Bana döndü, kare yüzü saçlarındaki beyaz çiçeklerle yumuşamıştı. Gözleri ıslaktı ama ağlamıyordu.

"Bu onun için çok kolay," diye .

"Açıkla," dedim onu yüzüme bakması için iterek.

İstemeyerek de olsa öyle yaptı. "River. O hiç-" ve burada sesi çatallaştı. "Hiç saklanmak zorunda kalmadı. Asla omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmadı. Hiç bir kutunun içinde bulunmadı. Hiç bir hücrede uyumadı ve gardiyanların onu beslemeyi hatırlayıp hatırlamayacağını merak etmedi. Dans etmek ve elimi tutmak gibi şeyler konusunda çok ısrarcı. Bunu yapamam, Edie. Bu benim asla yapabileceğim bir şey değil."

"Perpatane," diye nefes aldım.

"Evet," dedi Quinn titreyerek. "Perpatane. Doğduğundan beri bir Eccleston'lı. Ailesi onu hiç önemsemedi. Benimkiler işkenceciydi. Rahiplerim . Hapistekilerim işkenceciydi. O bilmiyor. Bir bakıma, anlayabilecek tanıdığım tek kişi sensin."

"Ve ben günahlarım yüzünden hapse atılmadım."

Bana dikkatle baktı. "Seni sıkıştırdılar mı?" "Ne kadar sık olduğunu unuttum."

"O zaman biliyorsun. Belki hapse atılmadın ama seni o kutuya koydular-" diye yutkundu ve kendini durdurdu. Bir nefes aldıktan sonra, "Seni o kutuya koydular ve o insanlar hava deliklerinden sana o şeyleri söylediler" dedi.

Ellerimi kollarının üst kısmına koydum. "Yalnız değilsin. Pencere olmadan uyuyamıyorum. On kış oldu. Güneşi görmeden uyuyamıyorum.

gökyüzü. Aynı şey olmadığını biliyorum ama sadece Perpatane'nin mültecisi olduğunuzda hissedebileceğiniz o duyguyu biliyorum."

"Bunu ona açıklayamıyorum," dedi Quinn. "Anlamaya çalışıyor. Ama anlayamıyor."

"Asla olmayacak," diye kabul ettim. "Bizden başkası nasıl yapabilir ki?" "Bunu hiç birine açıklamaya çalıştın mı?"

Başımı salladım. "Mischa ve Helena Perpatane hayatının ne kadar kısıtlı olduğunu ve eski kocam Thrush'un kendisine bir oğul veremediğim için bana içerleyen titiz bir adam olduğunu biliyorlar. Ama sadece bunu. Kutuyu bilmiyorlar."

"Kimseye bundan bahsetmeyeceğim. Lütfen eski hayatımdan bahsetmeyin." "Konuşmayacağım. River bu gece seninle dans etmek istedi mi?"

Quinn başını salladı. "Rahibe Deniz...bizim gibi insanlara karşı hoşgörülü olarak bilinir. Sanırım Thalia bizim gibi insanları, sihirleri olmasa bile tapınağa katılmaları için teşvik ediyor. Orası asalarla dolup taşıyor. Gerçi buna ihtiyaç var. Balıkçılık idaresi çok geniş. Ama insanlarla tanıştık... çiftlerle." "Ve River bunun Tintar'ın Eccleston kadar güvenli olduğuna dair bir işaret olduğunu mu düşünüyor?"

Quinn yıldızlı gökyüzüne baktı. "Bence öyle. Ve bence öyle. Ama bir ömür boyu süren Perpatane'ı geri alamam. Eccleston'da bile onunla dans etmedim. Elini tutmadım. Onunla kardeş gibi yaşamak onun için olabildiğince cesurca bir davranıştı."

"Bana göre cesur bir Perpatanyalı. Kaleye kadar eşlik etmemi ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Yalnız kalmak istiyorum. Bu gece... neşesizim." "Benim iki kulağım ve bir aklım var," dedim.

Başını salladı ve caddede ilerlemeye başladı.

Dans eden ayakları, el çırpan elleri ve gece havasındaki keman sesini dinleyerek onun gidişini izledim. Sayısız çiçeğin kokusunu içime çekerek nefes aldım.

50. Özür dileriz

"Edith?"

Sokakta bana doğru gelen Alric'e döndüm. ", " dedim iç çekerek.

"Hayır, demek istemedim... konuşabilir miyiz?"

Ondan bir kol boyu uzakta durdum. "Konuş."

"Bu sabah için özür dilerim," dedi. Ses tonunda bir gerginlik vardı. "Tekrar tekrar onurlu ve samimi olmaya karar veriyorum ve sizi hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

"Nasıl kocan olacağımı bilmiyorum," dedi. "Ve bunun için üzgünüm." Yüzüne baktım ve orada, düşünümüzden önceki gece bana boyunduruk dediğinde gördüğümünden daha fazla duygu gördüm. Ama bu öfke değildi. Kederdi. "Ve ben kışları bir eş olmadım," diye cevap verdim ona. "Ama ilk kez eş olduğumda, konuşmadan önce düşünmem gerektiğini öğrenmek zorunda kaldım. Ve eğer ben bunu öğrenebilirim, herkes öğrenebilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani ben öfkeli bir çocuk ve öfkeli bir genç kadındım. Şimdi orta yaşlarına yaklaşan bir kadını ve öfkem konusunda daha iyiyim ama her zaman değil. Yani, kocacığım-," kelimeye yapabildiğim kadar sıcak bir vurgu yaptım, "bu sabah asabiydim ve ben de özür dilerim."

"Senin öfken benimkine karşılıktı." "Bence yeterince özür diledin."

Ellerini kalçalarına koydu ve önce yere, sonra da bana baktı. "Ve saçındaki keteni sevmediğimi kastetmedim."

Kollarımı kavuşturdum. "Kendini deliğinden çıkardın," dedim, ses tonum hafifti.

Ağzının kenarlarında bir rahatlık vardı, gülümseme değildi ama bir şeydi. Sonra elini cebine attı ve küçük deri bir kese çıkarıp bana uzattı. "Sana hiç düşün hediyesi almadım. Anwyn'den yapmasını istedim."

Kesenin etrafındaki şeridi gevşettim ve zarif bir zinciri avucuma döktüm. Yarım ayın ışığında gümüş gibi görünüyordu. "Bu çok narin," diye fısıldadım, yüzümün önünde tutarak.

"Bu senin hagstone'un için. Onu Nyossa'da tuttuğunu ve ceplerinde onunla oynadığını gördüm."

Cebimden hagstone'u çıkardım ve zincirin küçük mandalını açtım ve geç saate rağmen delikten kadar görebildim. İki ucu boynumun arkasında tuttum ve mandalı yeniden açtım, taş köprücük kemiklerime yerleşti.

Kafamı kaldırdığımda Alric ellerini hızla kalçalarına yerleştiriyordu ve zincire yardım etmek için ellerini kaldırmış olması gerektiğini fark ettim. Neredeyse utanmış görünüyordu.

"Çok teşekkür ederim," diye heyecanla boynumdaki hagstone'a dokundum.

"Bu çok düşünceli bir davranış."

Başını salladı ama başı öne eğikti.

Benim oğlum zordur.

"Birbirimize bir söz verelim," dedim elimden geldiğince şefkatle.

Başını kaldırıp baktı. "Söz mü?"

"Evet," diye devam ettim. "konuşmadan önce düşüneceğimize söz verelim.

İkimiz de bunu yaptığımızda, bunun o kadar da zor olmayacağına inanıyorum."

Bir elini ağzına götürdü ve sonra "Söz veriyorum yapacağım" dedi. "Ben de sana söz veriyorum."

Gözleri üzerimde gezindi ve konuşmak için ağzını açtı ama kapattı.

Benimleyken hep böyle yapardı, sözlerini sakınırdı.

Belki de fikrim zayıftı ve ona bir daha düşünmeden konuşacağına dair söz verdirmeliydim. Dürtüyle, "Bunu haince bulacağınızı biliyorum ama sizin için üzgünüm. Benimle evlenmek ya da tüm eşyalarımızın ve vatandaşlığımızın bedelini ödemek zorunda kalmamalydın. Bu korkunç bir cezaydı."

Bana göz kırptı ve gözleri önce bedenime sonra da yere kaydı. "Korkunç değilsin, Edith."

İçimden bir kahkaha patladı. "Ne sone ama. Teşekkür ederim."

Başını salladı, yine ağzının etrafındaki o yumuşaklık vardı, tam olarak gülümsemiyordu. "Sizinle kaleye kadar yürüyebilir miyim?"

Bunu arzuluyordum, diye düşündüm kendi kendime. İkimiz, belki yapmacık bir sohbet içinde, ama birbirimizle meşgul, ay ışığının aydınlattığı taş sokaklarda ve merdivenlerde, gece esintisinde yapraklar gibi yürüyorduk. Bunu çok arzuluyordum. Ama başımı salladım. "Quinn'e yetişmek istiyorum. Onun için endişeleniyorum."

"Üzgün mü?"

Başımı salladım. "Nedenini söyleyemem ama öyle."

"Bunun burada yasadışı olmadığını biliyorsun. Kendi ülkenizde olduğu gibi." Durakladı ve sonra, "Anwyn ve Vincent... onlar da öyle. Birlikte bir evde yaşıyorlar."

"River ve Quinn'i nereden biliyorsun- oh, parlayan dere."

"Dinlemek zorundaydım. Kaçmaya çalışırsan diye. İhtiyatlıyım. Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Bunu takdir ediyorum. O zaman Quinn'in de Perpatane'li olduğunu biliyorsunuz ve burası kadınlara, özellikle de bazı kadın türlerine karşı adil bir ülke değil." "Onun için üzülüyorum. Ve eğer orada kötü muamele gördüyseniz sizin için de."

Hiçbir şey söylemedim ama yüzüm ona açıktı. Bir an birbirimize baktık ve sonra bira fabrikasının kapıları açıldı ve Arbis, Anwyn, Thatcher, Perch, Luka, Tristan ve diğer dört Procurer bağırarak sokağa çıktı.

"Kaptan," diye seslendi Perch. "Gel! Gece yeni başlıyor."

"Ah ama o geliniyle birlikte!" Arbis bağırды, gözleri Alric ve benim aramda gidip geliyordu.

"O zaman onu onun şirketinden kurtarmalıyız," dedi Anwyn. Thatcher yüksek sesle güldü.

"Keyfinize bakın," dedim kocama, yüzündeki asık ifadeyle eğlenerek. Sokakta yürümek için döndüğümde Arbis, "Adama iyi geceler öpücüğü veremiyor musun?" diye .

Ben uzaklaşırken, keman sesleri arasında Alric'in, "Sana onu rahat bırakmanı söylemiştim," dediğini duydum.

Ve Anwyn dedi ki, "Ne demek istediğimi anladın mı? Çok korumacı."

51. Kanama

Alric bundan sonra düşünceli bir eş olmak için her türlü çabayı gösterdi. Giysileri ve botları için tahta bir sandık getirdi ve gardırobun tamamını bana verdi. İtiraz ettim ama anlayışlı görünmek istediğini anlayabiliyordum ve bu yüzden oldum. Geç yatıp erken kalktığı için onu görmeden günler geçti ama bazı sabahlar uyandığımda odada bir şeyler buluyordum. Bir keresinde, denizyıldızı şeklinde koyu renkli bir ahşaptan oyulmuş dekoratif kitap ayracı vardı. Aralarına hem kendi kitaplarını hem de benimkileri dizmişti. Başka bir gün, ılık yaprağı şişemi yeniden doldurmuştu. Üçüncü bir olayda uyandığımda masanın üzerinde, dişleri bir tarafta birbirine yakın, diğer tarafta daha uzak olan çift taraflı bakır bir tarak buldum. Ortasında, ön koluma kazınmış olanlara çok benzeyen bir eğrelti otu oyması vardı. Ona ne zaman teşekkür etmeye çalışsam, homurdanıyor ve konuyu değiştiriyordu. Babası haklıydı. Zor biriydi. Ama zorluğu bir daha asla bana yönelmedi.

Tedarikçi denemelerinin ilk aşaması için şafaktan önce kalktı. Onu bir meydan okumada yenen herkesin ikinci aşama için kalmasına izin verilirdi, bana bunun her adamın geçmesi gereken bir dizi fiziksel beceri olduğunu açıkladı. Bana çok yorucu geldi ve akşam yemeğinden sonra Perpatane'nin Sealmouth'a saldırısını ve bundan nasıl kurtulduklarını tartışmak üzere kral, prens ve ordu başkanlarıyla buluşmak için kralın odalarına ya da Jeremanth'y'nin ofislerine çağrılacaktı. Bir sahil kasabası olduğu için, denize, Aromalı Üç adaya ve ufkun ötesindeki sonsuzluğa, Bulut Diyarı'na uzanan gururlu Tintar sınırının bir parçasıydı. Perpatane ordusunun hangi yöne gittiğine dair hiçbir kanıt yoktu, bu da Hinnom'un savaş konseyinin onların denize doğru gittiğini düşünmesine neden oldu. Kaybolan izleri şaşırtıcı ve rahatsız ediciydi. Sadece Tintar ve Aromalı Üçlü'nün Ruskar'ın tuzlu su meşelerinden yapılmış gemileri vardı. Tintar kıtadaki tek donanmaya sahipti. Bir Tintar donanma gemisi, kerestenin başka bir ülke tarafından satın alınıp alınmadığını araştırmak üzere Ruskar'a gönderilmişti ancak meşelerini sadece Tintar, Sibbereen ve Vyggia'ya sattıkları için sunabilecekleri bir açıklama yoktu.

Bu sorunlar ve Procurer davaları kocamı yormaktan başka bir işe yaramadı. Haftanın onuncu gününde bile, yani dinlenmeye ayrılmış günlerde bile odalarımızda bulunamıyordu. Kendimi onun nerede olduğunu bilmek isterken buldum ve ailesinin demirhanesinde olduğunu ve çalışmadığını umuyordum. Ne kadar ihtiyatlı olsam da

yapabilseydim, toprak tapınağın ön odasının penceresinden onun yarı yaşındaki adamlarla antrenman sahasının çamurunda dövüşmesini izlerdim. Şimdiye kadar sadece dört adam onu yenebilmişti ve onlar da kalede kalıp diğer yarışmacıların sonuçlarını bekliyorlardı. Erkekler pes edip evlerine gittikçe sayıları azalmaya devam ediyordu. Galiplerinden biri kılıç dövüşünde ilk kanı dökmüştü ve bir gece geç saatte banyodan geldiğimde onu tek eli ve dişleriyle kolunu sarmaya çalışırken buldum. Ona bu konuda yardım ettim ve kalenin revirini ziyaret etmediği için onu azarladım. Tintar'da tıbbın belki de Eccleston kadar gelişmiş olmadığından şüpheleniyordum ama kendi yaralarına bakmasına gerek yoktu. Onu bu konuda azarlarken bana şaşkınlıkla baktı ama ben onu görmezden geldim.

Birbirimizi gördüğümüzde nadiren konuşurduk ama anlaşırdık. Sonraki ay boyunca, ikimizin de yatakta uyanık olduğu birkaç zaman oldu. Ona duruşmaların nasıl geçtiğini sorardım. Bana kısa cevaplar verirdi, konuşmasında yorgunluk vardı, ama sonra toprak tapınağındaki günümün geçtiğini sorardı.

Cian sonunda benim 'Tanrıçamızın Olağanüstü Aylaklığı' kitabını ikinci kez okuyup bir bağlantı aramamın aksine, doğrudan bir yaklaşımla benim tutkumu keşfetmeye karar verdi. Arazi anlaşmazlıklarını çözmek, toprağı okumak, mülkler üzerinde dua etmek ve bir keresinde ölü doğmuş bir kuzunun ölümüne neyin sebep olduğunu anlamak için onu parçalara ayırmak için çiftlikleri ziyaret ettikçe, ona ve Hazel'e Pikestully dışında gittikçe daha fazla gezide eşlik ediyordum. Tintar'a geldiğimden beri Cian'ın ofisindeki kendi kendine yazan yazı tahtası dışında büyüye dair çok az kanıt gördüm ve sık sık mitolojilerine bağlı kalıp kalmadıklarını merak ettim. Cian'ın bana verdiği Tintar tarihi ilgi çekiciydi çünkü bir masal gibi okunuyordu; mağaralardan çıkıp sadece kan dökerek okyanuslara ve dağlara hükmeden kadim insanların hikâyeleri.

Böyle bir gezide, sagarının sivri ucunu kullanarak sağ avucumu hafifçe delmemi ve yere kan akıtmamı istedi. Bir arı kovanındaydık ve çarşafı bürünmüş ve tüten bir mangal taşıyan arıcı arılarının sağlığı konusunda endişeliydi. Hazel ve başka bir toprak rahibi yerdeki ölü arıları inceliyor ve bir petek parçasını kesip açıyorlardı. Cian beni arılığın sınırındaki bir elma bahçesine çekti. Avucuma bir acı sapladıldıktan sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve kocamı Sibbereen at çiftliğinde bunu yaparken gördüğüm o günü düşündüm. Cian'a dua etmem gerekip gerekmediğini sordum ve bana etmem gerektiğini ama En Uzak Dörtlü'nün her biri hakkında yazılmış birçok kutsal kitap olmasına rağmen ezberlenecek duaları olmadığını söyledi. Ben böyle büyümemiştim, sayısız dua ezberlemiştim.

Rodwin hakkında ve Rodwin tarafından yazılmış pasajların yanı sıra kilise ayinlerinde okunacak ayinler.

"Ne diyebilirim ki?" Ayaklarımı altına sokarak , toprak ve çimenlerin üzerinde diz çökerken celadon elbisemi değil de Tintarian siyah elbisemi giydiğim için minnettardım. Ama siyah pamuklu elbisenin kolları dirseği geçiyordu ve terliyordum ve bu arazide her yerde arılar vardı. Sinirliydim. Sağ avucum soktu ve kanadı.

Başrahip cübbesi olmayan, basit bir tunik ve kahverengi pantolon giyen Cian bana gülümsedi. "Ona ne söylemek istiyorsan söyle. O dinliyor, Edie."

Yere baktım. Hiç inancım olmamıştı. Gençken Rodwin'e inanmaya çalışmışım ve neredeyse inanıyordum. Ama bu ailemi etkilemek içindi ve onlar tarafından göstermelik bir inançla suçlandım. Bu durum ağlamalara, tartışmalara ve nihayetinde cezalandırılmama neden olmuştu. Kilise için hiçbir zaman yeterince iyi olamamışım. Sonra Nyossa'daki o geceyi, bir taşın diğerinin üzerine yığıldığını gördüğüm geceyi düşündüm. O görüntüler ya da uzun taş sütunlar ya da küçük çakıl yığınları gördüğüm rüyalar üzerine düşünmeme hiç izin vermemiştim. Ama şimdi düşündüm ve sözlerim bana geri geldi.

Yardıma ihtiyacım var. Artık nereye gideceğimi ve kime dua edeceğimi bilmiyorum.

Cian'a döndüm ve utanarak "Yalnız kalabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette. Neden burada durduğunı bilmiyorum," dedi ve başını iki yana sallayarak kovan tarlasına doğru yürüdü.

"İyi günler," diye başladım, o uzaklaştıktan sonra. Kendi kendime biraz güldüm. "Nereden başlasam. Senin ve diğer tanrıların kötü olduğuna inanarak yetiştirildim. Bir parçam bu duadan dehşete düşüyor. Rodwin'in ruhunun bir elma ağacının arkasından çıkıp beni cehennemine sürüklemesinden korkuyorum. Ve-" burada sesim titredi "Kutudan korkuyorum. O kutudan her zaman korkacağım. Kendi lanet kocamın beni o kutuya koyduğuna hâlâ inanamıyorum. Ama sen cezalandırıcı bir tanrıça değilsin. Ya da kasıtlı olarak değil. Hayat yeterince zor ve senin hakkında okuduğum kitaplar da bana bunu söylüyor. Yani anne, önce af dilemeden nasıl dua edeceğimi bilmiyorum. Kararsız bir Tanrı'ya nasıl yalvarılır? Bilmiyorum işte. Ne yaptığımı hiç bilmiyorum." Sesim kesildi. Gözyaşlarına bu kadar eğilimli olmaktan nefret ediyordum. Her zaman kolay ağlayan biri olmuşum. Boğazımdaki yumruyu nasıl yutacağımı ve gözlerimdeki ıslaklığı nasıl yok edeceğimi öğrenmişim, ama sadece başkalarının önünde. Yalnız başıma, Eccleston'da şiir okurken ya da müzik dinlerken ağlayabilirdim.

Penceremden. Ve işte yine bir meyve bahçesinde tek başıma, kanlar içinde, varlığından emin olmadığım bir tanrıya ne yapmam gerektiğini soruyordum. "Ne yaptığımı hiç bilmiyorum," diye tekrarlardım. "Bir yabancıyla evliyim. Ben de yabancı bir ülkede yabancıyım. Dürüst olmak gerekirse, Cian'ın yanlış bir hesaplama yaptığından ve benim büyüye sahip olmadığımından oldukça eminim ve bu benim için bir şekilde inanılmaz derecede aşağılayıcı, ki hiçbir zaman büyüye sahip olduğumu iddia etmediğim için bu çok saçma. Buna inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum. Ve son olarak hanımefendi, özünde annelik olan ve herkesin annesi olduğu iddia edilen bir tanrıçaya ve çocuk sahibi olamayan bir kadına dua etmemi zalimce buluyorum. Bu birazcık bile zalimce değil mi?"

Cian beni bir saat sonra aldı.

Yanaklarım hala nemliydi ve bu konuda hiçbir şey söylemedi ama beni atlara geri götürmek için elini koluma koydu ve onun şefkatli bir adam olduğunu düşündüm.

"Kolyeni beğendim," dedi, gözleri boynumun çukurundaydı.

Dokunmak için uzandım. "Onu bana Alric verdi."

Cian başını salladı, yüzünde esrarengiz bir ifade vardı.

Akşam yemeğinde Mischa bize Tintarian ordularının Perpatanian saldırısının izini sürerken yaşadıkları hayal kırıklıklarının devam ettiğini anlattı. Catrin bize Modwenna'nın kadınlarından bazılarının küstahlığından bahsetti ve hepimiz onu zarafetinden dolayı takdir ettik. River, Tintarian Denizi'nde var olan farklı balık anlatırken sevgilisi de tartışılan balıklardan birini afiyetle yedi. Quinn bana kendi içine kapanmış gibi görünmüştü ve daha sonra ona hala üzgün olup olmadığını sorduğumda bana el sallayarak teşekkür etti ve sorumu geçiştirdi. Perpatanian hayatım için mahremiyet arzusu duyduğumdan, ona baskı yapmadım. Helena ve Maureen taht odasında üzerine kayaları, dalgaları ve uğursuz köpekbalığı yüzgeçlerini boyamak için koyu yeşil bir zemin tabakası boyamışlardı. Helena, deniz kızlarının ana hatlarını özellikle parıldayan ama sulu bir malakit karışımıyla boyamayı düşündüğünü, böylece sadece güneş ışığı duvar resminin o kısımlarına vurduğunda görülebileceklerini söyledi.

"Tabii ki, bu sadece odanın karşı tarafı için geçerli olacak," diye yüksek sesle düşündü.

Mischa'ya baktım, o da Helena'yı izliyordu.

Bir sabah hamamda sadece ikimiz varken arkadaşımızın Nyossa'da uğradığı tecavüzden sonra ne durumda olduğunu konuşmuştuk. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Ama onun görünmez yaralarını bilmek bizi üzdü.
Şimdi ise işiyle meşgul görünüyordu. Kızı da Catrin gibi Tintarian hayatına
çabuk alışmıştı, tıpkı sadece gençlerin adapte olabileceği ve anı yaşayabileceği
şekilde.

OceanofPDF.com

52. Gözetleme Kulesi

O gece, çiftliğe gittiğimiz her gün yaptığım gibi, aynı yatağı paylaştığım adamı kırmamak için Gareth Pope'un özel banyo odasında yıkandım. O ay derslerimi yeni bitirmiştım ve orada kurutmak için şerit, sabun ve çarşaf depolamaya başlamıştım. Kullanılmış şeritleri atılmak üzere topladım ve kadınlar hamamının yanındaki tuvaletteki atıklara ekledim. Yorgun argın odamıza çıktığımda güneş batmak üzereydi. Her zamanki gibi cevap gelmeyeceğini düşünerek, kurduğumuz nezaket çerçevesinde kapıyı çaldım ama kapı açıldı ve kocam kapı aralığında durdu.

"Edith," dedi. "İyi akşamlar."

Şaşkınlıkla ona baktım, sol kolumda siyah pamuklu elbisem, kemerim, önlüğüm ve sagarilerim vardı. Akşam için seladon elbisemi giymiştım, diğer eşyaları odaya bırakmayı ve kulenin en üst basamağında bir şeyler okuyarak teselli bulmayı ya da sadece oturup kayalıkları öpen amansız dalgaları dinlemeyi planlıyordum. Yorgundum ve o gün kendimi başarısız hissediyordum, içimde hissedebildiğim hiçbir sihir yoktu.

Gözleri hızla beni süzdü. Sonra uzanıp sol kolumun üzerindeki eşyaları aldı ve içeri götürdü. Kapı aralığında yeniden belirdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Sana mektubumda söylemişim," dedi ve burada duraklayıp boğazını temizledi. "Sana gözetleme kulelerinden bahsetmişim." Aptalca, bakmaya devam ettim.

Kaşlarını çattı. "Yatmana izin vereceğim. İstersen sana odayı verebilirim."

Onu günlerdir görmemiştım, benden önce kalkmış ve benden sonra emekli olmuştu. Sonra hatırladım, dört gün önce bakır tarakla uyanmıştım ve ona teşekkür etmeyi umuyordum. Ayrıca konuşmadan önce düşünme sözümüzü de hatırladım. Yorgun olduğumu ve yalnız kalıp kitap okumak ya da denize bakmak istediğimi söylemek yerine, "Tarak için teşekkür ederim, Alric. Çok güzelmiş."

Ellerini kalçalarına koydu ve hâlâ kaşlarını çatarak başını salladı.

Gülümsedim. derece sert biriydi. Hayatında hiç gülüp gülmediğini düşündüm.

"Bana bu kadar cömert bir hediye vermene gerek yoktu."

Omzumun ötesindeki bir noktaya baktı. "Bir keresinde benden tarak istemiştin ve ben de sana askeriyeden kalma bir teneke parçası vermişim. Zinnia'nın tarağı olup olmadığını bilmiyordum.

daha iyi olmanızı sağladı."

"Ve o tarak için hepimiz minnettarız," diye nazikçe cevap verdim, odamıza girmemi neden engellediğinden hâlâ emin değildim. "Bana gözetleme kulelerinden bahsettim de ne demek?"

Gözlerime baktı. "Mektubumda mı?"

Yine konuşmadan önce düşünmeye çalıştım. "Özür dilerim. Hatırlamakta zorlanıyorum-"

"Cian seni çok çalıştırıyor," dedi kaşlarını çatarak.

Omuz silktilim. "Bende bir tutku bulamıyorlar ve de sadece tapınak için kâtiplik yapabilirim. Küfür gibi gelebilir ama bence Cian yanılıyor." Sesimdeki gerginliği duyabiliyordum ve bunu bir gülümsemeyle örtmeye çalıştım.

Başını iki yana salladı. "O zaman sana başka zaman gösteririm. Dinlenmeye ihtiyacın olduğunu görebiliyorum."

Sonra aklıma geldi. *Döndüğümde, eğer istersen, seni sadece piyadelerin gittiği gözetleme kulelerine götürebilirim. O pencerelerden manzara daha görkemlidir.* "Oh! Manzara!"

Yine gözlerini kaçırdı. "Pencereleri sevdiğini biliyorum. Sanırım bunun nedeni manzara?"

Ona tekrar gülümsedim, bu kez içtenlikle. "Onun gibi bir şey. Lütfen beni alın."

"Emin misiniz? Yıpranmış görünüyorsun."

Birbirimize karşı daha iyi olmaya karar verdiğimiz gece, bira fabrikasının dışında onunla hafifçe alay etmişim. Ve bunun ortamı yumuşattığını düşünmüştüm. Şimdi de, "Sana hiç kimse kadınların yorgun göründüklerinin söylenmesinden hoşlanmadıklarını açıklamadı mı?" dedim.

Kafası karışmış ve neredeyse üzgün görünüyordu.

Güldüm ve "Thatcher gibi bir arkadaşın olduğuna göre, sataşma konusunda tecrübesiz değilsindir herhalde" dedim.

Yüzündeki tedirginlik biraz azaldı. "Beni bu konuda sonsuza dek eğitmek istiyor gibi görünüyor."

Yanına yaklaştım ve elimi koluna doladım. Dokunuşum onu germiş gibi görünüyordu ama dayanmaya devam ettim ve "Lütfen bana gözetleme kulelerini göster" dedim.

Bizi merdiven boşluğumuzdan birinci kata, başka bir koridora ve farklı bir merdiven boşluğuna götürdü, yol boyunca sessizdi. Yorgunluğumda, daha aşındım

Onunla birlikte, biraz ona yaslanarak ve parmaklarımı kolunun kıvrımına sokarak.

Konuşmadık ama sessizlik rahatsız edici değildi. Shark's Keep on katlıydı ve gözetleme kuleleri kayalıkların arasından kulelerden çok daha yükseğe çıktığı için tırmanış gerçekten on bir katlıydı. İlk dört kattan sonra, inişte kolunu çektim ve nefes almak için bir dakika istedim. O kadar endişeli görünüyordu ki, ciğerlerimdeki yanmaya ve zaten sinirli olan bedenimin itirazlarına aldırmadan geri kalan katları tırmandım. Onuncu katta, nöbet tutan iki piyadeyle karşılaştık ve son iniş gözetleme kulesi binasına yol verirken daha fazla askerle karşılaştık. Hepsi kocama başıyla selam verdi ve konuşmaları kesildi. Procurer'ların elit olduklarını ilk kez fark etmiyordum.

"Kastettiğim buydu," dedi ve taşların içindeki ahşap bir kapıyı işaret etti. Kapıyı iterek açtı ve yosunlarla kaplı kayalık önümüzde uzandı.

Dışarı çıktım ve sağ tarafta denizin neredeyse vahşi genişliğini gördüm. Uzadıkça uzuyordu. Onu ilk başta at sırtında görmüştüm ama Köpekbaliği Kralı'nın salonunda bizi bekleyen şeyin korkusu o büyük canavarı tam olarak görmemi engellemişti. Kule penceresinden görünen manzara etkileyiciydi ama bu, kayalığın üzerinde durmak ve o sonsuzlukla aramda havadan başka bir şey olmaması, bir tanrının sizi yerden avucunun içine almasının nasıl bir his olduğunu andırıyordu.

Arkamda, kocam gözetleme kulesinden gözetleme kulesine giden yolu işaret ediyor, kralın odalarının üzerindeki gözetleme kulesinin yanındaki kayalığın özellikle daha büyük bir bölümünü vurguluyordu. Gözetleme kulesi, denize bakan alçak bir duvarı olan kiremitli bir avluya açılıyordu. Bu merdiven boşluğuna sadece özel bir muhafızın girmesine izin verildiğini açıkladı.

Omzumun üzerinden, kayalıklar yüzünden çoktan gölgeye bürünmüş, gün batımıyla birlikte pencerelerde ışıkları beliren, kararmaya yüz tutmuş aşağıdaki şehre bir bakış attım. Ama tekrar tüm solgunluğuyla, altın ihtişamıyla, batan güneşin altında güneşlenen ve çalkalanan, dalgalanmalarında bir alev çizgisi yansıyan Kız Kardeş Deniz'e döndüm.

Ve ağladım. Lanet olsun, ağladım. Yanımda duran adamın şaşkın olduğunu biliyordum ve şaşkınlığını anlayışla karşıladım ama ağlamaya devam ettim. Neydi bu hayat? Neredeydim ben? Kimdim ben? Daha önce bahçesinde yaşadığım çöküşün aynısıydı bu; varoluşumun nedenine dair mutlak bir kayıp ve bilmem gereken yakıcı bir özsaygı.

"Edith, bilseydim," dedi Alric'in sesi, "bu kadar tedirgin edici olacağını _."

"Çok güzel," diye bağırdım ona dönerek. "Lütfen beni affet. Kendimde değilim. Ya da belki de ikilem budur. Kendimi çok fazla dışa vurdum." Bir elimi ağzıma kapattım.

"Bu kelimeyi hiç sevmedim," dedi kollarını kavuşturarak, duygularıma değil dil seçimime odaklanmaktan memnun görünüyordu. "Duygusuz bir kelime ve çok fazla kullanılıyor. İnsanlar güzel kelimesini çok cömertçe kullanıyor ve anlamlı bir şekilde söylendiğinde bana soğuk geliyor."

Güldüm. Bu mizahsız adam beni her zaman bir şekilde güldürüyor gibiydi.

"Peki, güzel bir şey gördüğünüzde ne dersiniz?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve yüzünü bana çevirdi. "Şey. Sadece bakıyorum."

Gözyaşlarımı sildim ve tekrar güldüm, denize dönüp onu içime çektim.

Sadece uykunun eşiğindeyken, göz ucuyla onu gördüğümde, kayalıklara yaptığımız ziyaretin geri kalanında denize bakmaya devam etmediğini düşündüğümü hatırladım.

53. Isabeau

Artık üç aydır Tintar'daydık. Dinlenme günlerinde Eefa ve Bronwyn'i bira fabrikasında ziyaret etmeye çalışıyor, hamileliğinin ilerleyişini not ediyor ve Fletch'in karısı ile kız kardeşine, bize her zaman sipariş ettiğimizden fazlasını getirdikleri sürahilerimiz için ödeme yapmaya çalışıyorduk. İlk ayın ödemesinden sonra bakır paralarımızı bir araya getirdik ve River'a eczaneden Tallowgill aldık, bunu her maaş gününde yapmaya söz verdik, River ve Quinn bize teşekkür ettiler.

Mischa, "Bizim yüzümüzden ölmene izin veremeyiz," diyerek dostluk gösterisinde bulundu.

İşte bu gezilerden birinde kocam hakkında daha fazla şey öğrendim. Yedimiz bir dinlenme gününde eczanede dolaşıyorduk, River için bir kavanoz daha Tallowgill aldıktan sonra ceplerimizde hala bozuk para vardı, yaz güneşi rahatsız edici olacak kadar yüksek değildi. Keyfimiz yerindeydi, öğle yemeğini bira fabrikasında yemeyi ve öğleden sonrayı şehir merkezinde boş zamanlarımızda geçirmeyi planlıyorduk.

Ceplerimi temizleyeceği için bir şişe daha lavanta yağı almayı düşünüyordum ki bir kadın yanıma yaklaştı.

Dedi ki, "Sen Edie misin? Eccleston'lı Edie? Edie Angler?"

İncelediğim raftan doğruldum, paramı saklamam gerektiği fikrine kendimi bıraktım ve soluma döndüm.

Belki kırk yaşlarında, dolgun vücutlu, koyu sarı saçları ve somurtan ağzıyla güzel bir kadındı. Seladon yeşili elbisemin içinde sergilediğim dövmelerime bakıyordu.

"Ben oyum," dedim, sesimdeki ihtiyatı korumaya ve kibar kalmaya çalışarak.

İç çekti. "Çok küstahım. Bağışlayın beni. Elinizde ve kolunuzda dövme olduğunu, saçlarınızın kızıyla karışık kahverengi olduğunu duymuştum. Siz olmalısınız düşündüm. Ben Isabeau."

'Tanıştığımıza memnun oldum' demek istedim ama bunun doğru olup olmayacağından emin değildim. Isabeau devam etti, "Bunun kaba olduğunu biliyorum ama ben Alric'in eski bir arkadaşım. Bana bir ayırabilir misiniz?" Gülümsedi. "Bu dostça bir jest, size söz veriyorum."

Kocamın her eski sevgilisi meraklı ve ileri görüşlü müydü? "Özel olarak mı?" Ben sordum.

"En iyisi bu olur," dedi, özür dileyen bir tavırla.

Omzumun üzerinden baktığımda Quinn'in kadına güvensizlikle baktığını gördüm. "Bir dakika," dedim kadına dönerek. "Sizinle dışarıda, meydanda buluşacağım. Çeşmenin yanında."

"Teşekkür ," diye bağırdı ve eczaneden çıktı. Quinn'e yaklaştım.

"Kim bu kadın?" diye sordu bana, kaşlarının arasında bir çizgi vardı.

"Alric'in bir arkadaşı benimle konuşmak istiyor. Onunla konuşmak için dışarı çıkıyorum. Kısa süre içinde dönmezsem, benim için gelir misin?"

"Ben kapı aralığından izleyeceğim, dostum. Burada kimseye güvenmiyorum. Biz ve Kardeş Deniz'den olanlar dışında kimseye." Quinn kollarını ince göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Burada zarar görmediğimizi biliyorum ama yine de tetikte olmak akıllıca olacaktır."

Elimi koluna koydum. "İçindeki bu temkinliliğe değer veriyorum."

Dışarıda, dinlenme günü olan meydan, sokak satıcıları, alışveriş yapan kalabalıklar, tezgâhlar, mandolin ve arp çalanlar, bahşiş için ayaklarının dibinde duran fincanlarla doluydu. Meydanın ortasında bir çeşme vardı ve ortasında sarmaşıklarla kaplı bir kadın, alevlerle kaplı bir adam, dalgalardan yapılmış bir kadın ve soyut taş girdaplarından yapılmış bir adam heykeli vardı. Kolları birbirine bağlı ve dışa dönüktü. Gerçek boyutlarından daha büyük ve etkileyiciydiler. Çeşmenin kenarında Alric'in eski arkadaşı Isabeau oturuyordu.

Aramızda bir kol boyu mesafe bırakarak oturdum ve Deniz Abla'nın gölgesi üzerime düştüğü için minnettar bir şekilde ona doğru döndüm. Güneş henüz yükselmemişti ama yaz mevsimiydi.

"Teşekkür ederim," dedi ben otururken. "Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Sana bu şekilde yaklaştığım için. Çok tanıdık geliyor. Ama yemin ederim iyi bir nedenim var!"

"Anlat. Kurnazlık etmek istemem ama sizi tanımıyorum."

Heyecanla başını salladı. "Elbette! Anlıyorum. Ve tekrar teşekkür ederim. Ve dinlenme günü pazarının gürültüsü söylemek istediklerimi gizleyecektir."

İsteksizce yaklaştım. "Duyulmadan özgürce konuşabileceğine inanıyorum."

Nefes aldı. "Başlamadan önce, lütfen bilin ve tekrarlamalıyım, lütfen bilin ki sizinle tamamen sizin adınıza ve Alric'e duyduğum sevgiyle konuşuyorum. Bunu söylemekte hiçbir çıkarım yok. Tek isteğim bir zamanlar benim de yaptığım gibi kötü bir söylentinin kurbanı olmanızı engellemek."

Isabeau'ya yaklaştım, ilgimi çekmişti. Sesimdeki paniği bastırmaya çalışarak, "Ve şimdiden teşekkür ederim," dedim.

"Ben güney Tintar'danım," diye başladı. "Ne kadar güneye giderseniz, o kadar az tarım ve o kadar çok bataklık bulursunuz. Zor bir hayat. Ama aileler genelde burada kalır. Böğürtlen toplamak ya da un için saz kesmek istemedim. Ailem fakirdi ve evlensem de evlenmesem de bunlar benim tercihimdi. Berbat bir iş. Bu yüzden, yirmi ikinci kışına kadar bu hayatı denedikten sonra, bir meyhanede garsonluk yaptım ve ...kendimi müşterilere pazarladım." Bana baktı, bir tepki bekliyordu.

"Anlaşılabilir" dedim.

Devam etmeden önce nefes verdi. "Tintarian ordusunun benim yerleşimimde ne aradığını bilmiyorum ama bir süredir oradaydılar ve Alric de onların hamisiydi." Tekrar bana baktı ve tepki vermemi bekledi.

"Isabeau," dedim, "kocamın yirmi kış önce başka kadınlarla birlikte olması beni gücendiremez." Sözlerime elimden geldiğince cesaret katmaya çalıştım.

"Taverna sahibinin bana karşı kaba davrandığını gördü ve bana bir aylık ücret kadar bir para verdi. Bana bir nakliye arabasının geleceğini ve beni Pikestully'ye götürebilecek bir adamın adını söyledi. Sonra da onu orada bulmamı söyledi. Ordu ayrıldı ve kısa süre sonra nakliye arabası geldi ve Alric'in adı bana geçiş izni verdi. Ordu kışlasına gittim ve Alric bana kalacak yer ve temizlenmeme yetecek kadar para verdi. Sonra beni burada pahalı bir geneleve götürdü ve sahibine benim için kefil oldu. Burası güvenli bir yer. Kadınlara adil davranılıyor ve sık sık gitmek masraflı. Kendi korumaları var. Dünya hakkında çok cahildim, ilk başta oldukça bunaltıcıydı. O zamanlar okuyamıyordum bile." Bir elini saçlarının üzerinden geçirdi ve benden uzaklaşıp pazara doğru baktı. "Hayatım sefaletten gerçekten yaşanabilir hale geldi. Bunu açıklayamam bile."

"Sanırım," diye cüret ettim, "bunu yapmak mümkün değil."

Bana doğru döndü. "Evet. Öyle." Devam etmeden önce gülümsedi. "Beni görmeye geldiğinde her zaman ödeme yapardı ve muhtemelen o yaşta karşılayabileceğinden daha fazlaydı. Ona her şeyimi borçluydum ama o ödemekte ısrar etti. Bana dokunulmasını bu kadar çok isteyen bir erkekle hiç birlikte olmamıştım." Son cümleyi neredeyse kendi kendine söylemişti.

Sıcak bir kıskançlık dalgası beni delip geçti.

"Beni görmediği bir zaman vardı. İşte o zaman Leydi Vinia pençelerini ona geçirdi." "Leydi Vinia "yı bir lanetmiş gibi söyledi. "Sevgili olduklarını biliyordum. Bana biraz itiraf etmişti ama

Elbette, efendisini askerine tercih etti." Omuz silkti. "Adamı gördüm, yakışıklı biri ve zengin lordlardan biri olduğunu biliyorum ama Alric'e sahip olduktan sonra mı? Ve ona deliler gibi aşıktı. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Hiçbir şey bilmediğim halde başımı salladım. Çeşmenin duvarında oturan bu neşeli, şeffaf kadını bırakmak istedim ama altımdaki taşı sıkarak oturdum.

"Çok daha gençken ailesi onun için Halsted'i istemişti ama hangi kız iyi bir asker yerine havasız bir lordu seçer ki? Sanırım Alric onu kendisiyle evlenmeye ikna etmeye çalıştı. Yine de bana sadece ufak tefek şeyler anlattı. Ama o düzenli bir hayat yaşayabilecek türden bir kadın değil. O kadar çok çalışması bile gerekmezdi. Askerler o kadar kış hizmetinden sonra iyi maaş alırlar. Tabii ki pişman oldu. Ve her zaman onu bir şekilde kendine çekmeye çalışırdı. Onun başka biriyle flört ettiğini görmeye ya da sıradan bir fahişeyle yattığını duymaya bile dayanamazdı. Bu yüzden her zaman onu kandırmaya çalışır, hile ve desiseler yapardı. Ama o dürüst bir adamdı ve bir keresinde bu son kez oldu. Ve ben ona onun yapamayacağı bir şey teklif ettim, kalp kırıklığı olmadan bir çiftleşme. Onun kalbini kırdığını ve hiçbir kadının onun kalbini tamir edemediğini düşünüyordum." Bana döndü. "İşte bu yüzden evlendiğiniz haberi beni mutlu etti. Sonunda onun tuzağından kurtulmuştu."

"Böyle düşündüğüne göre iyi bir arkadaşsın," diye fısıldadım. Sesime güvenmiyordum. Isabeau bana doğru eğildi. "Ona tüm hayatımı borçluyum. Ve inan bana, hikâyem henüz bitmedi çünkü içinde Alric'in daha fazla cömertliği var. Onun yatağından son çıkışından sonra, size söyleyebilirim ki, çok kötü bir durumdaydı. Onu rahat bırakmıyordu, öyle ki nadiren konuşan bir adam olan Alric bundan şikâyetçiydi. Ama artık evli bir yatıp kendisiyle yaşayamazdı. Bu yüzden gözlerini bana çevirdi. Benim hastalıklı olduğuma dair bir söylenti yaydı."

Kaçma ihtiyacım biraz azaldı. "Çok özür dilerim."

Elini benimkinin üzerine koymak için uzandı. "Nazik olacağını biliyordum, Edie."

Bir an için birbirimize baktık.

"O hariç tüm müşterilerimi kaybettim," diye devam etti elini çekerek. "Genelevin sahibi iyi bir kadındı ama beni tutmaya gücü yetmedi. Alric, süvari ve piyadelere at satan bu zengin Sibbereen tüccarını tanıyordu. Ve şirret karısından bir genelevde kaçmayı seven

Pikestully'de bir ev. O da bizi tanıştırdı ve şimdi, bunca kış sonra, çoğu zaman kendime ait bir evim var. Ve tüccarım ziyaret ettiğinde, çoğunlukla sırtını ovmamı ve şikayetlerini dinlememi istiyor." Bana döndü. "Hikâyemin amacı sana kendini belli ediyor mu?"

"Beni hanımefendi konusunda uyarmak istiyorsun," dedim.

Gözlerini kapadı ve başını salladı. "O kadın onun gitmesine asla izin vermeyecek. O zamandan beri onu sadece birkaç kez gördüm. Otuzuma yaklaşmışım ve şimdi kırkımı geçtim. Çok fazla kış geçti. O, elbette, artık bir patron olamazdı. Tüccarım paylaşmaz. Ama sık sık sağlığını kontrol etti. Eskiden ona biraz aşık olduğumu düşünürdüm. Doğruyu söylemek gerekirse. Ama bir parçam asla kendimi tamamen . Kalbinin her zaman o kadına ait olacağını biliyordum. Ama-" ve şimdi tamamen yüzüme baktı, "Ona karşı her zaman büyük bir sevgi hissettim. Ve evlendiğini duyduğumda gözyaşı döktüm. Leydi Vinia denen hastalıktan kurtulabileceğini hiç düşünmemiştim. Hakkımdaki dedikodunun ondan kaynaklandığına bile inanamadı. Ama sen çok güzelsin. Size neden aşık olduğumu anlayabiliyorum." Eliyle ağzını kapattı. "Ağdalı konuşuyorum, değil mi? Lütfen beni affedin."

"Hayır," diye cevap verdim. "Sen iyi kalpli birisin. Beni uyarmanın sana bir faydası yok ama sen uyarıyorsun. Onunla tanıştım. Shark's Keep'teki hamamda. Beni merak ediyordu."

Isabeau kaşlarını çattı, kabarık dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Bir şeyler planlıyor. Sen onun yasal karısısın, bu yüzden ne yapabileceğini bilmiyorum ama inan, bir şeyler yapacaktır. Neredeyse geçim kaynağıma mal oluyordu. Pişmanlık içinde kıvranıyor. Böyle bir adamın gitmesine izin verdiğine katlanamıyor. Ona neredeyse acıyorum. Bu büyüklükte bir hatayla yaşamak."

"Teşekkür ederim," dedim, şimdi elimi onun elinin üzerine koyarak. "Gardımı almaya devam edeceğim."

"Bu kasabada pek çok insan tanıyorum ve Alric bana bunu hiç söylemedi ama," durakladı ve bana daha da yaklaştı, "kızının ondan olduğunu iddia ettiğini duydum."

Ve şimdi ona aslında beklediği tepkiyi verdim.

Yüzümü görünce başını salladı. "Buna inanmıyorum. Ama ona kızın kendisinin olduğunu ve bu yüzden bir daha asla yatağını paylaşamayacağını söyledi, ama bu şekilde kancaları var."

"Opal'in onun çocuğu olabileceğini düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Evet, adı bu. Bilmiyorum. Onu kalabalığın içinde gördüm ve bu kızda ona dair hiçbir şey göremiyorum. Hanımefendiye bir şey diyemem.

Ondan hoşlanmadığım için önyargılıyım ama muhtemel babasından çok annesine benziyor. Dehşet içindesiniz."

Ellerimi kucağıma koydum. "Öyleyim ama artık bilgiyle donanmış durumdayım."

"Sizi üzmemek istemedim."

"Üzgün değilim," diye iç geçirdim. "Söyleyecek söz bulamıyorum."

Kalçalarımız birbirine değene kadar bana yaklaştı. "Endişelenme. Alric Angler sevmediği bir kadınla asla evlenmez. Artık onu geride bıraktı."

Alric'in bana aşık olduğu için bizi öldürmediğine dair söylentinin şehirde dolaşan söylenti olduğunu ve gerçek olmadığını anladım. Şimdi kendimi çok hararetle hissediyordum. "Bağışlayın beni," dedim yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirerek. "Nutkum tutuldu ama minnettarım."

"Asıl ben minnettarım," diye ısrar etti. "Yaklaşık yirmi kış önce yaptıkları için o adama her zaman minnettar olacağım. Ve benden hiçbir şey beklemedi. Ve şimdi ikimiz de mutlu olduğumuza göre, kendimi daha huzurlu hissedeceğim. Lord Halsted ne zaman malikanesinden ayrılıp kaleye gelse, bunu duyuyorum. Dediğim gibi, bu kasabada pek çok insan tanıyorum. Ve *onun* Pikestully'ye döndüğünü bildiğim için hep dişlerimi sıkarım. Ama şimdi sevinçle güleceğim." Sırıttı.

Zoraki gülümsemem genişledi. Meydanın öbür ucundan Quinn'in eczaneden çıktığını gördüm.

Isabeau'ya, "Arkadaşım, yabancı olduğun için endişeliyim, yaklaş," diye işaret ettim.

"Ah, iyi bir arkadaş o zaman," dedi Isabeau, ayağa kalkarak. Elini koluma koydu. "Dinlediğin için teşekkür ederim, Edie. Seninle tanışmak bir zevkti."

Başımı sallamış ya da aynı şeyi hissettiğimi ima eden bir şey yapmış olmalıyım.

Bana gülümsedi ve "Ona selamlarımı iletmeni söyledim ama onun çekingen bir adam olduğunu biliyoruz..." dedi. Sonra eğildi ve fısıldadı, "Sana dalana kadar."

54. Rüya Görmek

"Kimdi o?" diye sordu Quinn, yola çıkan Isabeau'yu kaçırmış geldiğinde.

"Kocamın eski bir sevgilisi beni Leydi Vinia konusunda uyarmıştı." Quinn çeşmenin kenarında Isabeau'nun yerini aldı. "Hamamda sürekli sana bakan soylu kadın. River onu bana gösterdi."

Başımı salladım. "Diğerlerine onunla asla konuşmamalarını söylemeliyiz. Az önce konuştuğum kadın bana Vinia'nın sahipleniciliğı yüzünden geçim kaynağının neredeyse yok olduğunu söyledi."

"Yüce Tanrım," dedi Quinn.

"Eğer bana ulaşamazsa, içinizden birine ulaşmaya çalışacağından endişeleniyorum." "Ona dikkatlice yaklaşacağız, Edie."

"Evet. Yapacağız. Ama önce savurgan olmaya ve elimdeki bozuk parayı lavanta yağına harcamaya karar verdim. Bana içeri kadar eşlik eder misin?"

Quinn'in yüzü düştü. "Hepiniz River için kendi maaşlarınıızı hortumladığınız için zgnm. İtiraf etmeliyim ki bunu coşkuyla kabul ediyorum. Ama lütfen sonsuza dek minnettar olduğumuzu bilin-"

Bir elimi kaldırdım. "Artık hepimiz kardeşiz. Başka bir söz duymayacağım."

Yalnız kalmak için yanıp tutuşuyordum. Zihnim Isabeau'nun hikâyesiyle çalkalanıyordu. Bunları zmlemem ve kocamı nasıl gördüğümü, Vinia'dan ne kadar korktuğumu ve bunların benim için ne anlama geldiğini incelemem gerekiyordu. Ama bira fabrikasını ziyaret etmemiz gerekiyordu ve eve dönerken Helena'yla birlikte boyacıya gitmeye söz vermiştim. Öğütülmüş verdigris almayı umuyordu. Onunla bu konuda konuşmak istiyordum ama yine de önce kendi kafamda düşünmem gerekiyordu. Duvar resmi hakkında, Prens Peregrine'in seve seve finanse edeceğini söylediğı maviler ve yeşiller hakkında daha fazla konuşmasına izin verdim, hala kardeşinin kaprislerinin olabildiğince adil bir şekilde yerine getirilmesini sağlama rolünü oynuyordu. Resim yaparken duyduğı memnuniyete odaklandım ve bunu daha sonra Mischa'ya iletmek üzere not ettim.

Yemekten sonra Luka koridorda Maureen'e yaklaştı ve utangaç bir şekilde onunla konuştu. Maureen heyecanlandı ve Luka'nın söylediklerini başıyla onayladı. Luka yanından ayrıldıktan sonra Maureen bize döndü ve şöyle dedi: "Ahırda yavru kedi bulmuş! Ama anne kediyi bulamamış. Onları yatakhaneye getirecekmiş. Beş tane var."

İhtiyacım olan oyalama buydu. Luka miyavlayan yaratıkları bir sandık saman içinde teslim etti. Mutfaktan yarım sürahi süt temin etmişti. Harcadık

Bir saat yavru kedilerle oynadı ve onları süte batırılmış bezle besledi. Sonra yalnızlık ihtiyacıyla odamıza doğru yol aldım. Yeni lavanta şişemin tipasını açıp ellerime ve boynuma sürdüm. Bir teneke bardak su doldurdum ve küçük bir damla ışık yaprağı ekledim. Masaya oturdum ve Pikestully gece tarafından örtülmeye başlarken üstündeki dar pencereden baktım. Kapı çalındı ve kalbim küt küt atmaya başladı. "İçeri gel," dedim, kararlılığımı şaşıracak.

Kocam içeri girdi, bana doğru başını sallayarak göğüs zırhını, kılıcını ve kalkanını duvara astı ve bana döndü. "Şehirde iyi bir gün geçirdin mi?" Ona baktım ve içimden kendime güldüm. Farklı görünmesini mi bekliyordum? Hâlâ suskun, hâlâ sert bir duruşu vardı. "Ben yaptım." Ellerini kalçalarına koyarak başını salladı, varsayılan duruşu ayaktaydı. Ona ikinci kez baktım ve "Dinlenme gününde antrenman mı yaptın?" dedim. "Kendi pratiğimde gevşek davrandım. Denemeler yüzünden." Başımı salladım. "Yarın şafak sökmeden uyanacak ve çıplak ellerinle on dokuz yaşında bir çocukla dövüşeceksin. Bu şekilde devam edemezsin. Kendini yıpratıyorsun."

Bakışlarını yere indirdi. "Endişeniz çok... eşçe." . "Endişelerim çok mantıklı. Ve iyi uyuyamadığınızı biliyorum." Kafasını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet, Alric. Aynı yatağı paylaşıyoruz."

Hızlı ve silikti ama yüzü kızardı.

"Bu gece suyunuza ya da viskinize bir damla lightleaf yağı koyun. Uyumanızı sağlayacaktır."

Kocam başını salladı. "Dilimi gevşetiyor."

"Katılmıyorum. Bence bu sizi ortalama bir erkek kadar konuşturuyor."

Tekrar yere baktı. Kırıldığını düşündüm ama sonra, "Bu gece çok neşelisin, karıcığım," dedi.

O içeri girmeden önce hissettiklerimin tam tersi olduğu için bir kahkaha attım ve ayağa kalktım. "Size oda vereceğim. Dinlenme günün henüz bitmedi. Dinlendirici bir şeyler yapmalısın. Bana ışık yaprağını kullanacağına söz ver." Fincanı ona uzattım. "Al bunu. Uyuman gerek."

İsteksiz bir şekilde başını salladı ve bardağı almak için uzandı. Parmakları benimkilerin üzerinde gezindi. Nasırlı ve pürüzlüydüler.

Uzaklaştığımda ona baktım ve gözlerinin fincanda olduğunu fark ettim. Kirpikleri yanağına değiyordu ve savunmasız görünüyordu. Vinia'nın nasıl olup da onun yerine başka bir adamı seçebildiğini merak ettim. Sonra da kendi düşüncelerimi merak ettim. Düşünceli Isabeau'nun nazlı çekiciliği beni neden kıskandırmıştı? Neden sabah hamamda Vinia'yla buluşmak ve ona davasının umutsuz olduğunu söylemek istiyordum? Bu adamı bir avuç aydan biraz daha uzun bir süredir tanıyordum ve bunun yirmi günü boyunca beni esir almıştı. Onun hakkında bildiklerim de Helena ve Maureen'in taht odasının duvarlarından söktükleri boya şeritleri . İlk ressamın neyi resmettiğini ayırt edememişlerdi.

"Döndüğümde," dedim sahte bir kadınsılıkla, "seni yatmış ve rüya görürken bulmayı umuyorum." Onunla neden alay ettiğimi bilmiyordum. Belki de sonunda bir gülümseme görmeye ihtiyacım vardı.

"Beni rüya görürken bulacaksınız, madam," dedi, bir yudum alırken ayık gözlerle bana bakıyordu.

55. Tallowgill

Cian bana üç kez daha bir çiftlikte ya da başka bir yerde sağ başparmağımı ya da avucumu toprağa batırıp tanrıçaya dua ettirdi. Yine mahremiyet isteyecektim ve yine ona tutkumu tanımlamak için ne yapmam gerektiğini soracaktım. Her üç seferde de dua ederken biraz umutsuzluğa kapıldım ama ilk seferde olduğu gibi ağlamadım. Büyü yapamadığım için hayal kırıklığına uğramış olsam da, kendimi yeni tanrıyla konuşmayı severken buldum. Otuzlu yaşlarımın tamamında profesyonel bir kâtip olarak çalıştığım için, ön odadaki idari görevlerin yapılabilir olduğunu gördüm. Hızlı öğrenen biri idim ve işleri kolayca kavradım. Hazel beni zaman zaman doğrudan Tintarian çiftçilerinin şikâyetleriyle ilgilenmek zorunda bıraktı ve bunu teşvik edici buldum ama aşırı derecede göz korkutucu değildi.

Geceleri kocamın daha az huzursuz olduğunu fark ettim. Mum ışığında, geceleri bir fincan suya bir damla ışık yaprağı ekliyor ve yatağıma tırmanmadan önce hızlıca içiyordu. Bunu yaparken onu izlediğimi bilip bilmediğini bilmiyordum.

Artık ne zaman hamamda onu incelerken yakalasam Vinia'nın gözlerinin içine bakıyordum. O gözlerini kaçırana kadar yüzümde soğuk bir gülümsemeyle bakmaya devam ettim. Daha önce onu bir gizem ve biraz da kıskançlık kaynağı olarak görmüştüm ama artık patavatsız olsa da masum görünen Isabeau'ya yaptıkları yüzünden ondan hoşlanmıyordum. Yemek salonunda bulunduğum noktadan, soyluların oturduğu uzak masaları görebiliyordum. Hanımefendinin kocası da oğullarıyla aynı beyaz saç çizgisine sahipti. Onları sadece uzaktan gözlemleyebiliyordum ve konuşmalarını duyamıyordum. Acaba kızının kendisinden olmadığı söylentisini duymuş muydu?

Isabeau ile konuşmamın üzerinden neredeyse bir ay daha geçmişti. Kadın sürümüzün beklenebileceği kadar iyi uyum sağladığını hissediyordum. Catrin, Modwenna'nın odasının demirbaşı haline gelmişti, yaşlı dul ona her geçen gün daha fazla güveniyordu ve Catrin'in Tintarian soylu kadınlarından gördüğü züppelik bu onay sayesinde azalıyordu. River ve Quinn Kardeş Deniz Tapınağı'ndaki personele uyum sağlamış, River her gün yeni bir şeyler öğrenmeye heveslenmiş ve balıkçılık endüstrisi hakkında dipsiz bir bilgi kuyusu haline gelmişti. Quinn ise daha sessiz bir şekilde sevgilisinin konuşmalarını dinliyor ve River'ın anlattıklarını onaylıyordu. Mischa bizi Jeremanthi'nin ofisindeki faaliyetlerden haberdar etmeye devam etti ve Perch'in önünde piyadelerle yaptığı kasıtlı flört hikayeleriyle bizi eğlendirdi.

"Amacınız nedir?" Helena bir erik dilimleyerek gıdakladı. "Sonunda o adamla evlenmek zorunda kalacaksın. Böyle devam edersen kışa kadar seni hor görecek. İkiniz de sefalet içinde olacaksınız."

"Ne yaptığımı biliyorum," dedi Mischa. "Onu yavaş yavaş delirtiyorum. Bunda bir amaç var."

Ona başımızı salladık ama ben ortak mizahımızdan zevk aldım ve Mischa'nın bize her zaman gülme fırsatı verdiği için minnettar oldum.

"Masamıza göz kulak oluyor," diye ekledi

Maureen. "Balık adam mı?" Mischa sordu.

Maureen kıkırdamaya başladı. "Evet, Çavuş Fish bizi izliyor. Yüzbaşı ve nişanlın da öyle anne," dedi bana ve Helena'ya.

Helena ve ben birbirimize baktık ve yemeye devam ettik.

Catrin, "Çünkü zavallı Perch'e güldüğümüzü," dedi.

"Bir kadın iyi olduğu için erkeklerin kendi ayaklarına takılıp düşmelerini izlemenin komik olduğunu düşünüyorum," diye cıvıladı River.

"Anlayabiliyorum ama asla aptalca davranmadım."

"River," diye Quinn.

River elindeki teneke çatalı grubumuzun etrafında sallayarak, "Biliyorlar," dedi. "Hepsi bunca zamandır biliyordu. Siz bilmiyor muydunuz?"

Mischa hiçbir şeyden habersizmiş gibi görünmek istemediğinden,

," dedi. "Görmedim, hem de hemen görmedim," diye cevap verdi

Catrin. "Ama umurumda değil!"

"Hiçbirimizin umurunda değil," dedi Helena. "Tintar istila ettiğinde birlikte olmanızı önemsiyorum. Ayrılık ve bilmemek ikiniz için de daha kötü olurdu."

River her zamanki hevesli yüzünü buruşturarak, "Evet, olur," dedi.

Quinn çatalını yere bıraktı. "Beşiniz için de minnettarım," dedi diğerlerine ve yanındaki River'a bakarak. Sonra dalgın bir ifadeyle, "Birlikte kaçırılmayı tercih edeceğim kimse yok," dedi.

Helena, akşam yemeğinin yanında ikram edilen şaraptan çok daha fazlası olan saf bir neşeyle kıkırdadı. Ağzını kapattı ve bana doğru eğilerek gülmeye devam etti.

Procurers'a baktım ve çoğunun onu izlediğini fark ettim, Thatcher'ın gözleri onun neşesini izlerken parlıyordu. Kolumu onun omuzlarına doladım ve Quinn'e gülümsedim. "Katılıyorum."

O gece yatakhane ruhu halimiz mutluluktan çılgınlığa dönüştü. Altı kişiye yataklarının altına sığabilecekleri küçük sandıklar tahsis edilmişti.

Tallowgill'ini genellikle geceleri biraz suyla birlikte alan River göğsünün içine baktığında Tallowgill kavanozunu bulamadı. Bir sonraki ayın ödemesine bir hafta vardı ve Quinn, River'ın ilaçsız tam on gün geçirmesini istemediğini söyledi. Nyossa'daki ilk banyomuzun gecesinde geçirdiği nöbet çok kötüydü. Ben şahit olmamıştım ama Quinn River'a dilini ısırıldığını hatırlattı.

"Nerede olabilir?" Quinn, iki kolunu River'ın tahta göğsüne konuştu.

River, Quinn'in arkasında durup omzunun üzerinden bakarak, "Bilmiyorum," diye bağırdı. "Bilmiyorum. Aman Tanrım, bütün paranızı buna harcadınız." Geri kalanımıza döndü.

"Bir kavanoz daha alacak kadar paramız var mı?" Mischa elinde kalan iki bakır parayı Quinn'in kendisi ve River'ın paralarıyla başlattığı yığının üzerine döktü.

Catrin, Helena ve Maureen yığına ekleme yaptılar. Hepsi birlikte bir gümüş sikke için yeterliydi ama Tallowgill iki sikke ediyordu.

Örülmemiş saçlarıma lavanta sürüyordum ve kalan bakırımı buna harcadığım için kendimi suçlu hissediyordum. "Alric'e sorayım."

Hepsi bana baktı.

"Yapabileceği en kötü şey hayır demek olur," dedim Helena'nın yatağındaki yerimden kalkarak. Ona teneke şarap bardağımı uzattım. "Bana zaman ver. Onu bulmam gerekebilir."

56. Eczacı

Yataktan çıktım ve merdiven sahanlığını geçerek subay salonuna gittim. Yatak odamın kapısını çaldım ama cevap gelmedi. Kapıyı açtım ve odanın boş olduğunu teyit ettim, masanın üzerindeki sandalyenin yerinde olmadığını fark ettim. Thatcher'ın kapısının arkasından sesler duyduğumu sandım. Kapıyı çaldım ve sesler kesildi.

"Kim o?" diye seslendi Thatcher.

İçim burkuldu. Alric'ten para istemek gibi garip bir durumdaydım. Arkadaşlarına nerede olduğunu sormak zorunda kalmanın ikincil rahatsızlığını yaşamak istemiyordum. "Ben Edie."

Kapı açıldığında kocamın bir elinde teneke bir fincan vardı. Onun arkasında, bizimkine benzer ama penceresiz bir odada, odanın ortasına çekilmiş bir masada Thatcher, Perch, Anwyn ve Arbis oturuyordu. Her birinin elinde de teneke bir fincan vardı. Her birine bir deste falcı kartı dağıtılmıştı ve masanın ortasında bakır paralardan oluşan bir koleksiyon duruyordu. Sandalyelerden birinin muhtemelen bizim sandalyemiz olduğunu fark ettim. Önce birbirlerine fal baktıklarını düşündüm ama destenin saman adamın intikamı denen bir kumar oyununu oynamak için kullanılabileceğini hatırladım.

"İyi akşamlar kardeşim," diye seslendi Anwyn fincanını kaldırarak. "Edith?" Ben bir şey söylemeyince Alric sordu.

Ben daha ağzımı açamadan Arbis "Nasıl , kardeşimin gelini?" dedi.

Anwyn, "Gel bizimle biraz saman adam oynayalım," diye davet etti. Perch ve Thatcher Alric'in beni izlemesini izliyorlardı.

Kendimi toparladım. "Lütfen böldüğüm için bağışlayın" dedim, bunu diğer dört adama yönelttim ama kocama, "Sizinle salonda konuşabilir miyim?" dedim.

Arbis, "Onu bizim önümüzde öpebilirsin," diye yalvardı.

"Onunla dalga geçme," diye azarladı Anwyn. "Onunla evli olduğu için katlanması gereken yeterince şey var."

Alric'in burun delikleri alevlendi ve kulakları kızardı. Bana başıyla selam verdi ve kapıyı arkasından kapatarak koridora çıktı, benim geri geri attığım adımları takip etti.

"Özür dilerim," diye başladım.

Kaşlarını çattı. "Özür dileme. Ne istiyorsunuz?"

Yutkundum, keşke onun mizacını daha iyi bilebilseydim. "River'ın nöbet geçirdiğini biliyor musun?"

Başını eğdi ve gözlerini kırıştırdı.

"Biz, yedimiz, sıklığını ve şiddetini azaltmak için ilaç, Tallowgill için paramızı bir araya getiriyorduk. Ve-" burada duraksadım, River'ın Tallowgill'i kaybetmesini görmezden gelmeye karar verdim, "parası bitti. Ve bir hafta daha ödeme alamayacağız."

Gözleri üzerimdeydi, kaşları çekilmişti.

Ses tonumda utançla devam ettim. Yüzü yerine tuniğinin V şeklindeki yakasına baktım. "Senden iki gümüş ödünç alabilir miyim? Size geri ödeyeceğim. Biraz zaman alacak ama ödeyeceğim. Başka bir kavanoz için yeterli paramız yok. Ben de aptalca davranıp elimde kalanla ihtiyacım olmayan bir şey aldım." Gözlerimi kapattım, yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Sorduğum için çok üzgünüm-"

"Şimdi gidiyoruz," dedi ve Thatcher'ın kapısının koluna uzanıp kapıyı açtı. İçeri girdi ve masanın ortasındaki bakır paralardan birkaçını aldı.

"Ne oluyor be?" Arbis sordu. "Baştan başlamayacağım! İyi bir elim var."

Anwyn, Thatcher ve Perch koridorda duran Alric'ten bana baktılar.

"Baştan başlıyorsun," dedi Alric, bir eliyle paraları cebine atarken diğer eliyle fincanındaki viskiyi bitirdi. Teneke bardağı masaya bıraktı ve diğer elini sandalyeye koyup yerden kaldırdı. Kapı aralığından geçip kapıyı arkasından kapattı. Beni geçip odamızın kapısını açtı ve içeri girdi.

Onu takip ettim, masadaki sandalyeyi değiştirmesini ve ardından ahşap sandığını izledim. Küçük deri bir çanta çıkardı ve kemerine bağladı. Bana baktı, "Çeşmenin yanındaki eczacı mı?"

"Evet, ama bu kadar geç saatte mi açık olacak?"

"Onları açtıracağız," diye karşılık verdi, yanımdan geçip salona doğru yürürken. Sonra bana döndü, gözleri yazlık elbisemdeydi. "Şalın var mı? Dışarısı sıcak ama şimdi bir gece esintisi var."

Kulenin üst katında okumak için yanıma aldığım koyu yeşil şalı almak için içeri döndüm. Şalı omuzlarıma bağlayarak salona, onun döndüm.

Merdiven boşluğundan birinci kata inip karavanın bulunduğu platoya koridora girdiğimizde, "Maggie bizi oraya daha hızlı götürecektir," diye açıkladı.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Kart oyununa dönebilmek için acele mi etmek istiyordu, benden rahatsız mı olmuştu yoksa her zamanki gibi mi davranıyordu anlayamadım.

"Gece gezintisi mi kaptan?" dedi on beş yaşlarında bir çocuk, koridorda yanımıza gelerek. Tintarian'ın siyah pamuklu kıyafetini giymişti.

"Evet. Lütfen önden gidip kısırağımı benim için eyerleyin," diye cevap verdi Alric. "Teşekkür ederim."

Çocuk hızla havalandı.

"Özür dilerim," diye tekrarladım yürürken. "Bizim için zaten çok fazla harcama yaptığınızı biliyorum."

Cevap vermedi ama bana hızlıca baktı. Yine ne düşündüğünü bilmeyi diledim.

Maggie bizi ahırın dışında dizginlenmiş ve eyerlenmiş olarak bekliyordu.

Alric elini uzattı ve eyere çıkmama yardım etti. Ben oturduktan sonra arkama geçti ve kollarını belime dolayarak seyisten dizginleri aldı.

Dışleriyle ve diliyle bir tıkırtı çıkardı ve Maggie, güneşin alçalmasıyla her binayı gölgeler içinde bırakarak Pikestully'ye giden yokuştan aşağı indi.

Nyossa'da o gün eyerde ters döndüğümüzü düşündüm, o önde ben arkada. Şimdi vücudunun tamamı bana sarılmıştı, ön tarafı omuzlarıma dayanmıştı, kalçaları arkamdaydı, ön kolları dizginleri tutmak için belimden geçiyordu. Bir elimle eyeri, diğer elimle de şalımlı kavradım.

Ağzını kulağıma yaklaştırarak, "Yoksun değiliz, Edith," dedi.

Önce cevap vermedim ama sonra "Ama bizim için bu kadar çok harcama yapman gerekiyordu" dedim. İç çekti ve nefesi kulağıma gıdıkladı. "Emekli olabileceğimi hissetmeden önce bir kış kadar daha çalışmam gerekebilir, ama bu benim kendi dikkatim. Askerliğe alışkın olduğum için buna aldırımıyorum. Param var çünkü hiç harcamıyorum."

Bu kendi harcamalarımın dolayısı bir azarlama mıydı? "Lavanta yağı almamalıydım," dedim, Isabeau'yla konuşmamdan sonra yaptığım seçimden dolayı küçük düşmüştüm.

Hiçbir şey söylemedi ve evlerin ve işyerlerinin önünden geçerek şehre doğru ilerledik. Maggie'yi En Uzak Dörtlü'nün heykelinin bulunduğu çeşmenin yanındaki meydanda halka açık otostop direğine çekti. Yakındaki bir tavernadan gelen ışık dört taş figürü aydınlatıyordu.

Attan indikten sonra bana yol göstermek için elini kaldırdı. Eczacının ön kapısına kadar yürüdük ve kapıyı çaldı. Cevap gelmeyince tekrar çaldı.

"Belki de binada yaşamıyorlardır," diye önerdim.

"Var. Annem hastalandığında ona tonik aldığımız yer burasıydı," dedi.

Çok fazla sorum vardı ama çenemi kapalı tuttum.

Kapıya telaşlı bir adam geldi, dudaklarında kocamı görünce kaybolan bir kızgınlık vardı. Alric ona teşekkür etti ve özür diledi ama ilaca ihtiyacımız olduğunu söyledi. Adam bizi içeri buyur etti, elindeki mum geniş ve çok raflı odayı aydınlatıyordu.

"Elinizdeki tüm Tallowgill'i alacağız," dedi Alric. Sonra da, "Bir kavanoz hariç hepsini, başka birinin ihtiyacı olursa diye. Ama daha fazlası olduğunda kaleye haber verin."

Adam tahta bir sandık çıkardı ve içini saman ve sekiz kavanoz Tallowgill doldurdu. Fiyatı on altı gümüş sikke olarak söyleyince irkildim ama Alric sikke kesesini tezgâhın üzerine koyarak, "Ve elinizdeki tüm lavanta yağını. Karım için. Hepsi için."

Adam onu toplamak için ayrıldı.

"Alric," diye nefes aldım. "Yapmak zorunda değilsin."

"Ne zaman pudrası biterse," dedi araya girerek, "bana haber ver."

Nefes alıp verdim, boğazım duygularla tıkanmıştı. "Pekâlâ. Teşekkür ederim. Yapamam-" Ağlamamak için kendimi tuttum, derslerimin yaklaşmış olması gerektiğini fark ettim. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Ciddiydi. "Bana söylemeliydin. Her zaman her şeyi kendi başına düzeltmeye çalışıyorsun."

Ağlamadan konuşamıyordum, bu yüzden denemedim.

Şakakları gibi griyle dolu olan kirli sakalını ovuşturarak burnundan nefes verdi. "Karşılayabilirim- Arkadaşınıza yardım etmeye gücümüz yeter. Ve şunu bilmelisin ki, ben maaş almayı bıraktıktan sonra senin de geçimini sağlayacağım. Bize küçük bir ev alabilirim-" Adam, içinde lavanta yağı şişeleri olduğunu söylediği küçük ahşap bir kutuyla geri döndüğünde kendini durdurdu.

"Kutuları Maggie'nin üzerinde taşıyabilir misin?" diye sordu kocam, sandığı kaldırırken.

Başımı salladım, lavantayı aldım ve dışarı çıktık.

Ona binmeme yardım etti ve sonra bana sandığı verdi.

Şalımı omuzlarımı örtecek ve çözülmeyecek şekilde sıkıca bağlamıştım ve kollarımı her iki kabın etrafına doladım. Alric'in kollarının beni sabit tutmak istercesine daha sıkı sarıldığını fark ettim.

Maggie'yi dürttü ve biz de kaleye geri döndük.

"Demek istediğim," dedi bir süre sonra, "yaşlılığımızda bize bakmaya gücüm yeter. Siz de hayatınızın istediğiniz geç dönemlerinde Toprak Ana'nın hizmetinde yaşayabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedim tekrar, zayıf bir sesle.

"Konuşmadan önce düşünmeye çalıştım," diye cevap verdi. "Artık her ikilemi kendi başına çözmeye çalışmalısın. İhtiyacın olduğunda bir şeyler istemelisin."

"Yük olmak istemiyorum," diye fısıldadım.

"Sen bir yük değilsin. Sen benim karımsın."

Seçilmiş bir eş olmadığımı söylemek için ağzımı açtım ama yorgundum ve o da kendi bodur tavrıyla cömert davranıyordu. Ben de "Tekrar teşekkür ederim" dedim.

57. Çılgınlık

Kaleye vardığında her iki kutuyu da merdiven boşluğumuzdaki ikinci kata taşıdı ve sonra sandığı bana uzatarak üstündeki küçük lavantayı aldı. "Bunu odaya geri götüreceğim. Tozu arkadaşlarına götürebilirsin."

"Umarım kart oyununuz için hâlâ vaktiniz vardır," dedim.

Kutuyla birlikte arkasını dönmüş olan omzunun üzerinden bana baktı. "Kendimi kumara adanmış biri değilim. Bana gelmenize sevindim. Bana ihtiyacın olursa lütfen tekrar sor." Ve sonra odamıza girdi.

İkinci kattaki yatakhaneye indim ve sandığı, yatağında doğrulup oturmuş ağlamaklı River'a, yanında duvara yaslanmış sıkıntılı Quinn'e teslim ettim.

"Sen gider gitmez buldum," dedi iri gözleri ıslak bir şekilde. "Çok utandım."

"Olma!" Ona güvence verdim. "Şimdi alabildiğin kadar al. Ve bu bittiğinde, daha fazlasını alabiliriz. Alric ödeyeceğini söyledi. Eczacıya da yeniden stoklandığında kendisine haber vermesini söyledi."

Quinn, "Burada üç mevsimin değeri var," dedi ve bir tarakla sandığı açtı.

"Kaptanla aranız bu yüzden mi bozuldu?" diye sordu River.

Omuz silktim. "Zorla evlendirilen iki insanın huzursuz olabileceğinden daha fazla değil."

"Bizim için ona teşekkür et," dedi Quinn. "Hakkını asla ödeyemeyiz, sadece ona teşekkür et, Edie."

Onları bırakıp odamıza gittim, bir an için ahşap kutuyu açtım ve içinde samanların üzerine yerleştirilmiş bir düzine lavanta yağı şişesi buldum. Bunu neden yapmıştı ki? Koridorun karşısından gelen hafif kahkahaları duydum ve iç çektim. Bu adamı tanıyabileceğimden şüpheliydim.

Daha sonra, yatağa geldiğinde, bir duygu yoğunluğu içinde sol elimi uzattım ve çıplak göğsünün üzerinde duran sol elini buldum. Onu sıktım. "Alric, tekrar teşekkür ederim. Sana teşekkür edemem-"

"Bana yeterince teşekkür ettin," dedi ve elini çekti. Çıplak teninde gezinen avuç içimden utanarak elimi çektim. Rahatsızlığım ertesi gün, kocamı yemek salonuyla kesişen koridorlardan birinde, Lady Vinia'nın yanında dururken gördüğümde de devam etti. Aptal kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve aklıma şu geldi.

Bu sessiz, okunmaz adama karşı akılsızca bir ilgi. Kendi acınası duygularıyla bunalmış bir halde, huysuz bir günü ön odada boğazıma kadar vergi kağıtlarına gömülerek, vergi borcu olmadığına ısrar eden öfkeli bir meyve bahçecisini dinleyerek ve o alçak pencereden dışarı bakma dürtüsüne direnerek geçirdim.

Günün sonunda pes ettim ve dışarı baktığımda Alric'in gömleksiz bir halde tuniğiyle yüzünü sildiğini ve eğitim alanını çevreleyen alçak duvarın üzerine oturduğunu gördüm. Thatcher onun yanındaydı, çılgınca el kol hareketleri yapıyor ve küstah kahkahasını atıyordu. Alric başını sallıyordu. Diğer Procurer'lar tahta kılıçlarla bazı yarışmacılarla dövüşüyor, partnerlerine formları ve vuruşları konusunda koçluk yapıyordu.

Gövdesinin görüntüsünü ve başının eğimini içime çektim. Sonunda onu fiziksel olarak arzuladığımı kendime itiraf ederek döndüm. Bu yol deliliğe uzanıyordu. Bunu aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Isabeau'nun da söylediği gibi, *bir parçam asla tam olarak düşmeme izin vermedi. Kalbinin her zaman o kadına ait olacağını biliyordum.* Isabeau'yu düşününce onun şu sözünü de aklıma getirdim: *Dokunulmayı bu kadar çok isteyen bir adamla hiç birlikte olmamıştım.* Yine de dün gece elini çekmişti. Onun kalbine asla sahip olamazdım ve o da bedenini benimle paylaşmak istemiyordu. Bunu düşünmek ağlamak istememe neden oldu ve bu düşünce beni kendime yeniden kızdırdı. Bunca zaman sonra, kendimi bu kadar güçlendirdikten sonra, kız gibi ve kontrolsüz davranmıştım ve tıpkı Pamukçuk'ta olduğu gibi, kalbimi kendi göğsümden oymayı ve hediye asla kendi kalbiyle karşılık veremeyecek bir adama sunmayı seçmiştim. Ama hayır, bu sefer erkenden yakalamıştım. Alric'i sadece bir eş ve yoldaş olarak görmeye karar verdim.

"Edie?" diye geldi Cian'ın sesi, düşüncelerimi bölerek.

Yerimden sıçradım ve elimi göğsüme götürdüm. "İyi akşamlar, Cian."

"Özür dilerim. Derin düşüncelere dalmış görünüyordunuz ama sizinle konuşmam gerekiyordu," dedi ve beni oturduğum sandalyeden kaldırmak için centilmence bir el uzattı.

Elini tuttum ve ayağa kalktım. "Evet?" Etrafıma bakındım, ön oda bugünlük boşalmıştı, çiftçiler kaleden ayrılıyor ve tapınak personeli yemekhaneye gidiyordu.

Sağ elimi sol kolunun içine soktu, evli olmayan bir erkeğin evli bir kadına yapması için oldukça tanıdık bir hareketti ama Cian'dan hoşlandığım için aldırmadım. Belki de o gece onun ilgisine ihtiyacım vardı. Yakışıklı bir adamdı, benim yaşlarımdaydı ve beni çekici bulduğu belliydi. Hiçbir şey söylememiş ya da yapmamıştı ama ben biliyordum.

"Yarının dinlenme günü olduğunu biliyorum," diye söze başladı ve yemek salonuna doğru ilerledik. "Ama biz pes etmeden ve sen bir rahibe yerine bir tapınak kâtibinin hayatını sürmeden önce, görmemizi istediğim bir çiftlik daha var."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," dedim alçakgönüllülükle. "Sen asla hayal kırıklığına uğratmazsın Edie," diye beni rahatlattı. "İdari görevlerimize harika bir şekilde katkıda bulundun. Hazel ve diğerleri bu konuda bu kadar becerikli ve deneyimli birine sahip oldukları için çok rahatlar. Hiçbir zaman bir tutku göstermesen de, Toprak Ana için çok değerlisin."

Cevap vermedim, gururum Cian'ın sözleriyle yatışmıştı.

"Ancak," diye devam etti, "buradan bir saatlik mesafede bizi ancak yarın görebilecek bir çiftlik var. Onlar bize bu iyiliği yapıyor. Günün sadece yarısını alır. Dinlenme gününüzü kaybetmek ister misiniz?"

"Dinlenme günüm için planladığım bir şey yoktu," diye yalan söyledim ve sık sık yaptığımız gibi Bronwyn ve Eefa'yı ziyaret etmeyi planladığımız gerçeğini atlardım. Ama beni bir şekilde arzulanır gören birinin, evet, benim yaşında arzulanır bir adamın yanında olmak .

Yemek salonuna girdik, elim hâlâ onun kolundaydı, iftarımızı açtıktan sonra ahırlarda buluşmak üzere sözleşmiştik.

Arkadaşlarıma doğru ilerlerken, Alric'in eğitim alanından kirli bir şekilde, Tedarikçiler masasının başındaki koltuğundan beni izlediğini gördüm. Bakışlarına uzun süre karşılık vermedim.

O gece odada Gareth'ın günlüğünden biraz daha okudum, yazmaktan kaskatı kesilmiş parmaklarıma masaj yaptım ve geceliğimi giydim. Saçlarımı çözdüm, taradım ve yatağa tırmandım, Alric'in görmesi için bir mumu yanar halde bıraktım.

Az sonra içeri girdi, üzerini değiştirdi ve mumu söndürdü. Yatağa girdiğinde bir süre öylece yattı ve sonra sırtıma doğru, "Uyanık mısın?" diye sordu. Gözlerimi açtım ve duvara baktım. "Uyandım."

"River iyi mi?"

"Öyle. O ve Quinn size teşekkür ediyor. Bolca."

Bir duraklama oldu ve sonra, "Cian'la ne konuşuyordunuz?" diye sordu.

"Yemekten önce mi?"

"Evet. Derin bir sohbete dalmış gibiydin."

"Yarın beni bir çiftliğe götüreceksin. Bu benim tutkumu belirlemek için son bir çaba."

Yüzünü bana dönmek için yan döndüğünü hissettim. "Edith, yarın dinlenme günü."

Sırt üstü yuvarlandım ve ona baktım, neredeyse yıldızsız karanlıkta sadece dış hatlarının bir kısmı görünüyordu. "Başrahibime ne diyeceğim? İyi bir yeni mümin olmaya çalışıyorum."

"Bundan hoşlanmıyorum. Seni çalıştırıyor." "Hiç dinlenmeyen bir adam söylüyor bunu."

Bana doğru biraz eğildi. "Konuşmadan önce hala düşünüyor muyuz ve bana gerçekten ilgi gösteriyor musun yoksa bu gece sadece zor bir kadın mı olmak istiyorsun?"

Sitemi beni hem kızdırdı hem de karnımda bir şeyleri ateşledi. İçimi çektim. "Derslerimin zamanı geldi ve keyfim yok. İlgilendiğiniz için teşekkür ederim." Cevap vermesi bir an daha sürdü. "Sana bu kadar vergi vermemesi için bir neden daha. Bir kadının ayın o bölümünde dinlenmeye ihtiyacı yok mu?"

Lütfen bana karşı nazık olma, diye düşündüm. "Sihrim olup olmadığını bilmem gerekiyor," diye cevap verdim. "Bir bakıma, beklenmedik bir şekilde Toprak Ana'ya aşık oldum. Ona tapmayı ve dua etmeyi seviyorum. O bana mantıklı geliyor. Başka hiçbir inançta olmayan bir şekilde. Ona daha fazla hizmet edip edemeyeceğimi bilmem gerekiyor. Ve eğer yapamazsam, bu isteğimi bir kenara bırakıp ona bir kâtip olarak hizmet edebilirim." Aceleyle konuştum ve kendimi aptal gibi hissederek nefes vererek sözlerimi bitirdim.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi: "Evet, neden bahsettiğinizi anlıyorum. Kardeşlerim ve babam gibi Ateş Baba'ya hiç ilgi duymadım. Dünya bana da mantıklı geliyor. Annem için de öyleydi. Babam annemde az da olsa toprak büyüğü olduğunu iddia ederdi çünkü bir atı her zaman sakinleştirebilirdi. Sanırım sadece atları seviyordu."

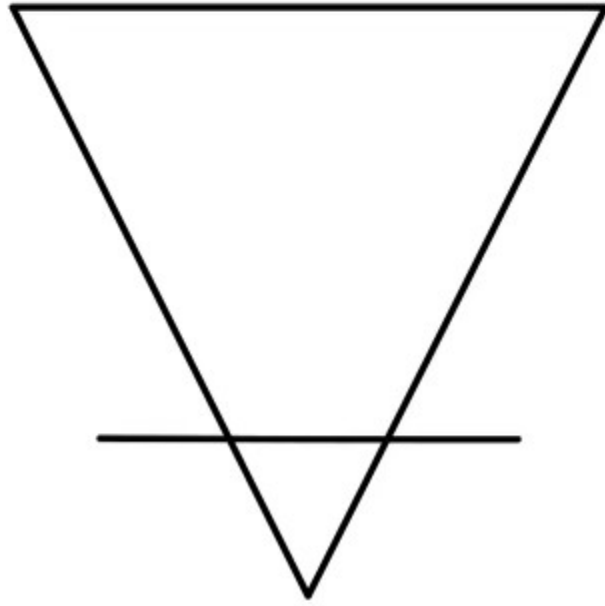
"Baban bana onun zor ama şefkatli olduğunu söylemişti," dedim düşünmeden. "Doğru söylüyor. Öyleydi," diye yanıtladı, ses tonunda şefkatli bir şey vardı. "Yarın seninle . Ne zaman gidiyorsun?"

"Çiftliğe mi?"

"Evet. Maggie'ye binebiliriz. Bu senin için bir ata rehberlik etmekten daha kolay olur. Daha sihir yapmayı denemeden kendini yıpratmanı istemiyorum."

Bu argümana karşı koymanın hiçbir yolunu düşünemiyordum ve hain bedenim, ister önde ister arkada oturayım, Maggie'yi onunla birlikte sürme fikrinden heyecan duyuyordu.

Bölüm IV. Tanrıça

OceanofPDF.com

58. Kız

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Cian'la ahırda karşılaştığımızda, cübbesi yoktu, kocam gibi giyinmişti ama kahverengiler içindeydi, Alric'i görünce hafif bir kızgınlık gösterdi ama Alric'in fark ettiğini sanmadan önce bunu gizledi. Ben Cian'a günaydın derken Alric bir seyisle Maggie hakkında konuştu ve "Kocam enerjimi harcamam konusunda endişeleniyor. Bize eşlik edebilir mi?"

Cian istekli bir şekilde kabul etti ve şehre doğru yol alırken kocamla sohbet etmeye başladı; Cian her zamanki beyaz bineğine, Alric ve ben de Maggie'ye binmiştik. Alric yine Maggie'nin üzerinde arkamda oturmayı tercih etmişti ve ben de kendimi ona yaslayarak rahatlamaya bıraktım.

İki adam bir lordun ortakçılarını aşırı vergilendirmesi hakkında konuştular. Jeremanthi aracılığıyla kral odasındaki oturumun sonucunu öğrenen Alric, Cian'la aynı fikirdeydi: Bu yerel bir mesele olsa da ülke çapında bir eğilime yol açabilirdi ve Hinnom müdahale etmekte haklıydı. Hinnom'un kesinlikle deli olmasına rağmen, krallık konusunda belli bir yeteneğe sahip olduğunu düşündüm. Birçok yönden vahşi ama Tintar'ın yönetilme şekli beni etkilemişti. Söz konusu çiftliğe vardığımızda, tahta çitlerin ardında kavun, pazı, lahana ve kabak tarlaları önümüze serildi. Atlardan indik, atları bağladık ve oldukça şüpheli bir çiftçi ve yetişkin oğluyla karşılaştık, bizi sürülmüş ama ekin olmayan bir tarlaya götürdüler. Tarlanın sınırında küçük bir armut bahçesi vardı ve sanki ailelerini besliyormuş ve satmak için yetiştirilmemiş gibi görünüyordu. Meyve bahçesinin içinde durduk. Sık sık yaptığı gibi ellerini kalçalarına koymuş, hemen duran Alric'e yakındım. Meyve bahçesinin kokusu baş döndürücü, çökterticiydi. Armutların çoğu toplanmıştı ve beyaz çiçekleri çürüyüp ölürken dallardan aşağı süzülüyordu. Bir an için onun yakınlığının bilgisi ve burnuma gelen meyve ve çiçek özleri beni tahrik etti. Onunla birlikte ayaklarımızın altındaki çimlere uzandığımızı ve beni tembelce becermesine izin verdiğimi hayal ettim, saçlarım gevşemiş ve başımın altına yayılmıştı, soluk yapraklar çıplaklığımızın etrafında dans ediyordu. Adımı söyleyecek miydi, bana sadece onun seslendiği adı? *Edith*.

Erkeklerin kadınların davranışlarından kurslarını sorumlu tutmalarından nefret ediyordum ama yumruk yaptığım elimi ağzıma götürdüm ve sağ elimin işaret parmağının boğumunu ısırarak göğüslerimde ve boynumda yükselen olgun pembelikten kurtulmaya çalıştım. Kurslarım yüzünden olmalıydı, yakında kanayacağını bildiğim için kanım ısınıyordu.

Çıldırarak üzereydim. Bu gece Gareth'ın banyosuna gitmeli, mahremiyet içinde kendimi tatmin etmeli ve bedenimi bu dürtüden kurtarmalıyım.

Cian iki çiftçiyle konuştuktan sonra, "Edie," diye söze başladı. "Merkeze yürüyüp dua edebilir misin? Tabii ki kanayarak."

Baltanın sivri ucunun deri kaplamasını açarak avucumu üzerinde gezdirmek için serbest bıraktım. Alric'in bacağına saplanmasını istemediğim için onu önümdeki eyerin üzerine oturtmuştum. Şimdi sağ uyluğumun arkasında asılı duruyordu. Hiçbirine bakmadan armut ağaçlarından birinin altından çıktım ve ortadaki sürülmüş tarlanın oyuklarından birini seçip ortaya doğru yürüdüm. Tintarian siyah pamuklu elbisemi giymiştim. Seladonu o kadar sevmiştim ki, Cian'dan tarlaya gideceğimiz zaman önceden haber vermesini istemiştim, böylece yaptığımız işi çok daha iyi emen siyah elbiseyi giyebilecektim.

Dizlerimin üzerine çöktüm, arka tarafımı topuklarıma yasladım. Sağ avucumu sagarilere batırdım, acı artık benim için ritüeldi, kesikler sadece damlalar veriyordu. İki avucumu da dizlerimin dibindeki toprağa bastırdım.

"İyi günler tanrıça," diye başladım. "Sana ettiğim dualarda dürüst olmaya devam etmeye karar verdim. Senden hoşlanıyorum ama hayal kırıklığına uğradım. Sakıncası yoksa bugün bilmek istiyorum. Eğer büyüm yoksa, size yazı yazarak hizmet edeceğim. Eğer , lütfen, lütfen söyle bana. Sizinle oynadığım bu tek taraflı oyun yorucu."

Hiçbir şey olmadı.

İçimi çektim ve devam ettim. "Pekala, işte benim umudum. Sizden bir tür kesinlik istiyorum. Ailem benimle hiç mutlu olmadı. Bana iltifat eden ilk güzel çocukla evlendim ve o da asil kandan geliyordu. Sonra ona bir varis veremedim ve bu hayatımızı bir sefalete dönüştürdü. Ben de . Sonra kendime mutlu bir hayat kurdum ve bu hayat, on kış sonra, istilacı Tintarianlar tarafından elimden alındı ve onlardan biri şimdi benim kocam. Ve o benimle evlenmek için yaratıldığı için, birbirimize aşık değiliz. Ama ben, sonsuz aptallık kapasitemle şimdi ona hayran olduğuma, saygı duyduğuma, hatta ondan hoşlandığıma ve beni becermesini istediğime karar verdim. şu yakındaki armut bahçesinde. Ama o beni aynı şekilde görmüyor. Kesinlik derken ne demek istediğimi anlıyor musun? Lütfen tanrıça, bana tutunacak bir şey ver."

Soyut olarak kaldı.

Sol elimle boynumdaki zinciri ve taşı sıkmak için uzandım, kanayan sağ elimi yerde tuttum. Etrafıma bakındım. Bu tarla da neyin nesiydi? Daha önce kullanıldığını göremedim. Görünüşe göre

Biraz kayalık olsa da taze toprak gibiydi ama hâlâ ekili araziler, bölgeleri, mevsimleri ve toprakları hakkında kendimi eğitiyordum.

Sol elimi tekrar yere koydum ve Toprak Ana'ya şöyle dedim: "Eve gidip yıkanmak ve kendimi tatmin etmek istiyorum. Senin hakkındaki tüm yazıları inceledim. Senin içine kanadım. Dua ettim. Denedim. *Ağladım*. Lütfen bana Cian'ın bende gördüğünü söylediği şeyi göster."

Güneş yükseliyor, enleme vuruyordu. Rüzgar yoktu. Gün durgun ve yapış yapıştı. Tek duyabildiğim kuş sesleri ve arı vızıltılarıydı.

Dizlerimin üzerinde öne doğru eğildim, kızgınlıkla hırladım ve avuçlarımı yere vurdum. "Oh, hadi ama, seni lanet cadı!"

Çok uzaklardan bir kıkırtı duyduğumu sandım ve sonra tam sol kulağımın dibinde bir kocakarının vıraklaması, *olsun kızım*, dedi. Ve altımdaki toprak sarsıldı. Sarsıldı ve dalgalandı, sürülmüş sıraların üzerine yığılmış toprak düzeninden çıktı. Titreşimler topuklarımın üzerinde geriye düşmeme neden oldu, parmaklarım toprağı kavrayarak tutunmaya çalıştı. Etrafımdaki ve tarlanın her tarafındaki topraktan taşlar fırladı, gözlerim sadece daha uzaktakileri görebiliyordu. Çoğunlukla çakıl taşı büyüklüğündeydiler ama bazıları tavuk yumurtası, hatta birkaçı elma büyüklüğündeydi. Hepsi bir nefes boyunca havada asılı kaldılar, neredeyse hareketsizdiler, sanki zaman durmuş gibiydi ve sonra donuk bir gümbürtü korosuyla tarlanın yüzeyine geri indiler. Yeryüzü sakinleşti ve ben dengemi yeniden kazandım.

59. Öfke

Armut bahçesine doğru baktığımda dört adamın dikkatle beni izlediğini gördüm, iki çiftçinin de ağzı açık kalmıştı. Cian bana elini uzattı, yüzünde bir gülümseme vardı. Birden Alric ağaçların arasından sıyrılıp bana doğru koşmaya başladı. Kaşları çatılmış bir halde bana doğru koşmasını izledim. Az önce olanlar karşısında şoktaydım ve bana doğru koşması kafamın daha da karışmasına neden oldu. Bana ulaştığında kayarak durdu.

"Edith," diye nefes nefese çömeldi. "Kanaman var!" Başımı kaldırıp ona baktım. "Kanıyor muyum?"

Yüzümü avuçlamak için bir elini uzattı. "Taşlardan biri sana çarptı."

Üzerindeki kanı göstermek için elini çekti.

"Sanırım benden daha fazlasını istedi. Elimin kanı yetmedi," dedim, tekrar yere baktım ve onu okşadım. "Bunu gördün mü?" Gözleriyle tekrar karşılaştım.

"Yaptım, karıcığım." Bana bakıyordu, kaşlarının arasında bir kırıksıklık vardı. Aynı anda hem çocuk hem de yaşlı hissettim. Aynı anda hem şaşkınlık hem de kararlılık hissettim. Onu ben talep etmişim. Ben talep etmişim ve o da yerine getirmişti. Sihre sahiptim.

"Buldum," diye fısıldadım. "Bu Cian'ın bir hatası değildi. Onun büyüüne sahibim." Kocam başını salladı. "Evet, . Seninle gurur duyuyorum. Ayağa kalkabilir misin?"

Ellerini kollarımın altına koyup beni ayağa kaldırırken şaşkınlıkla ona baktım. Biraz sallandım ve o da beni sabitledi.

"Ayaklarının üzerinde duramıyorsun," diye . "Burada işimiz bitti." Sağ elimi sağ elinin içine aldı ve sol kolunu omuzlarıma dolayarak beni ağaçların arasına doğru yürütmeye başladı. Başını bana doğru eğmiş, yürümeye çalışmamı izliyordu.

Ona doğru eğildim ve "Bunun hiç düşünmemiştim" dedim. "Ama oldu ve sonuç olarak yüzün kanıyor."

"Kızgın mısın, Alric?" Sözlerim gerçekten merak uyandırıcıydı ama ses tonum espriliydi. Hiçbir şey neşemi çalamazdı.

"Öfkeliyim," diye cevap verdi. "Onu öldürebilirim."

Ne demek istediğini anlamadan, ayaklarımızın altındaki bakarken beni yönlendirmesine izin verdim, zihnim tekrar tekrar düşündü, teşekkür ederim, teşekkür .

Armut bahçesine ve içinde duran üç adama ulaştığımızda Alric, Cian'a, "Onu kandırdın," dedi.

Cian kaşlarını çatı. "Bunun bir numara olduğunu pek sanmıyorum-"

Alric onun yerine konuştu. "Onda taş büyüsü olduğundan şüphelendin, onu kayalarla dolu bir alana götürdün ve üzerinde dua etmesine izin verdin. Hem de onu uyarmadan. Yaralanabilirdi. Yaralandı."

Cian, Alric'e sinirli bir bakış attı ve bana, "İyi misin Edie?" diye sordu. "Hiç daha iyi olmamıştım," dedim. "Şunu *gördün* mü?"

Cian cevap veremeden kocam devam etti. "Bu planın en ufak bir pervasızlık olduğunu düşünmüyor musun? Yüzünde kan var. Alnında bir kesik var."

"Ben ne yaptığımı biliyorum kaptan," diye karşılık verdi Cian. "Onun büyüsü zayıf ve kendine özgü ve tanımlaması zor." Bana döndü. "Özür dilerim. Umduğum kadar güçlü değil. Ancak toprak büyüsü nadirdir ve bu kutlama için bir neden olmaya devam ediyor. Taş, kaya ve mineraller artık sizinle konuşacak. Hatta birçok kış adanmışlıktan sonra onları manipüle edebilirsin."

Başımı salladım, gözlerim kapalıydı, Alric'in kolunun beni sarmasının, sert sağ elinin benimkini sıkmasının, yaz güneşinin tenimde bıraktığı hissin tadını çıkarıyordum. "Umurumda değil, Cian. Daha önce hiçbir tanrının bana cevap verdiğini görmedim. Herhangi bir tutku bile bir lütuftur."

"Tarlalarınızı tırmıklamıyor musunuz?" Alric şimdi iki çiftçiyi sorguya çekiyordu.

Onlar cevap vermeden önce Cian, "Devrilmesi ve tırmıklanması gereken bir tarlaları olduğunu biliyordum. Edie'nin kanı ve duaları ekin, ot, hayvan, hiçbir bitki, hiçbir çiçek vermedi. Taş büyüsü son çareydi." "Yani biliyordun?"

Alric'in sesi yarım bir haykırış gibiydi.

Başımı kaldırıp ona bakmaya cesaret edemedim, yoksa yüz ifademın onun koruyucu öfkesi karşısında duyduğum mutluluğa ihanet edeceğinden korktum. Gerçekten tükenmiş bir halde yanağımı küstahça omzuna koydum.

Devam ederken beni daha da yaklaştırdı. "Kayalardan başka bir şey olmadığını biliyordun, çoğu gevşekti, ona ve kanına tepki vereceklerini biliyordun ve ona izin verdin-"

"Kiminle konuştuğunuza dikkat edin!" Cian'ın sesi gök gürültüsünü andırıyordu. Tahtın üçüncü sıradaki varisi olduğu gerçeği söylenmedi.

Alric sustu. Ama sonra şöyle dedi: "Ben tanrıçaya hizmet ederim, onun aracısına değil. Edith'i tehlikeye attın ve ben bunu affetmeyeceğim.

Saygısızlık etmiyorum, rahip. I

açık sözlüyüm."

Cian kollarını kavuşturarak Alric'ten uzaklaştı ve benimle göz teması kurmaya çalıştı. "Edie, lütfen bunu bana karşı kullanma. Kayaları bilmeden dua etmenizin daha iyi olacağını düşündüm. Ben sadece-"

Ona salladım. "Onun çocuğu olduğumu bilmek beni mutlu ediyor, Cian." "Kesiğin ne kadar kötü?" diye sordu bana yaklaşıarak.

Alric beni kendisine daha da yaklaştırdı. "Karımı yarın geri alabilirsin, Cian. Şimdi kaleye gidiyoruz. Ayrıca, gelecek haftanın dokuzuncu gününü ona serbest bırakacaksın. İki tam gün dinlenecek. Senin bu maceranda çok fazla çalıştı."

Cian ya da çiftçiler başka bir şey söyleyemeden beni patikadan Maggie ve Cian'ın atının çitlere bağlı olduğu yola geri götürdü.

"Özür dilerim," dedim, hâlâ ona doğru eğiliyordum, kendimi ayaklarımın üzerinde hafiflemiş ve bir pipo dolusu ışık yaprağı solumuş gibi bitkin hissediyordum. "Dindar olduğumu biliyorum ve şimdi başrahibinle anlaşmazlığa düştün."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," dedi. "Bunu yaptığina inanamıyorum." Kısağa ulaştığımızda, "Arkasına binebilir miyim?" diye sordum. Elimi Maggie'nin boynuna koydum. "Uyuyakalabilirim ve senin sırtına yaslanarak uyumak daha kolay olur."

Kollarını belime doladı ve ilk başta ne yaptığından emin olamadım ama kemerimi ve sagarimi çözerek eyerin arkasına bağladı. Ona bindi ve sonra arkasına geçmem için elini uzattı. Topuklarına vurdu ve tekrar yola çıktık.

Ellerim belinde, yanağım omzunda, temiz kokusunu içime çekerek onu kendime yaklaştırdım. Az kokulu, sade bir sabun kullanıyordu. En sarhoş edici kokunun bu olduğunu düşündüm. "Sana karşı kısa davrandığım için özür dilerim. Yatakta," dedim.

"Bana karşı neredeyse hiç kısa konuşmuyorsun," diye cevap verdi. "Doğrusu, neredeyse her zaman mükemmel bir şekilde davranıyorsun. Kusurlu anlar yaşamaya hakkınız var."

Sırtına doğru gülümsedim, ağzım tuniğine değıyordu. Büyü, tatmin, yorgunluk ve biraz da şehvetle sarhoş olmuştum. Bugün çok cesurdum. "Paramı lavanta yağına harcadığım için bana kızgın mısın?"

"Hayır, Edith. Benden yardım istemediğin için sana kızgınım. İsteyebileceğini sana iletmediğim için kendime kızgınım."

Ağzımı açmak ve kumaşın üzerinden onu yalamak istedim. Boynunun arkasındaki güneşten kavrulmuş deriyi ısırmak istedim.

"Zaten bizim için çok şey harcadın," diye mırıldandım, ağzımı bilerek teninden uzaklaştırdım, yüzüm yanımdan geçen tarlalara dönüktü. Omurgasını öpmeye başlamak için hain dudaklarıma güvenmiyordum.

"Bu benim görevim. Biz evliyiz. İlk kocan seninle ilgilenmedi mi?"

"Bugün çok güzel bir gün. Ardiç Kuşu'ndan bahsederek mahvetme." "Adı bu muydu?"

"Onun soyadı. Bir daha asla ilk adını söylemeyeceğim."

Konuşmamızda bir durgunluk oldu, kuş hararetli bir şekilde, güzel ama ağlamaklı.

Alric sonunda konuştu. "Tekrar soruyorum, sana karşı zalim miydi?"

"Evet," dedim isteksizce. "Ve kendine kızma. Bana birkaç ay içinde onun dokuz kış boyunca gösterdiğinin iki katını gösterdin. Bazı , bir tutsak olarak bile daha şefkatliydin."

Alric'in sözünü sakındığı belliydi ama "Sana ne yaptı?" diye sordu.

Gözlerimi kapattım. "Ona bir çocuk veremediğim için beni sevmeyi bıraktı. Bunun için beni cezalandırdı. Tüm söyleyeceğim bu."

"O zaman seni hak etmedi. Gittiğine sevindim."

Onun ve tarlaların zengin toprak kokusunu içime çekerek gülümsedim. "Ben de öyle. Tallowgill ve lavantalarım için tekrar teşekkür ederim. İyiliklerin için sana teşekkür etmekten vazgeçmeyeceğim ve senin de beni durdurmanı istemiyorum. Sen ve ben iyi iş çıkardık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen ve ben. Birbirini seçmeyen iki insan için birlikte iyi yaşıyoruz."

Burnundan bir nefes verdi.

Acaba bu onun gülme şekli miydi?

Kaleye dönüş yolculuğumuz, Eccleston'dan kaçırıldığımızdan beri hissettiğim en mutlu yolculuktu. Muhtemelen karşılığında beni aynı derecede arzulamayan bir adamı arzuladığım halde mutluydum. Hayatımın büyük bir kısmını, ilk yirmi sekiz kışımı dizlerimin üzerinde, nankör ve soğuk bir azize dua ederek geçirmiştım. İnsan azminin ilahi bir şekilde ödüllendirildiği bu deneyimi hiç yaşamamıştım. Ona karşı sevgi doluydum. Haklı bir mutluluk içindeydim. Param olup olmaması önemli değildi. Bir erkeğin beni istemesi önemli değildi. Bir erkeğin beni istemesi önemli değildi.

kırkına yaklaşmıştı. Savaşın önemsiz bir parçası olmamın bir önemi yoktu. Önemsiz bir miktar olsa bile önemli değildi, işin özü, sihrim vardı. *Onun* büyüü.

OceanofPDF.com

60. Şirket

Ona karşı uyuklamıştım ve Pikestully'ye bu kadar çabuk dönmemize şaşırmıştım. Ahırlara vardığımızda attan indi ve ellerini belime koyarak beni Maggie'den aşağı indirdi.

"Sanırım senin ve benim halkım aynı yerde," dedi ellerini geri çekerek.

Muhtemelen haklı olduğunu ama yıkanmak, öğle yemeğimi yemek ve kestirmek istediğimi söyledim. "Sen devam et," dedim. "Bugün senin de dinlenme günün."

"İkimiz de kendimizi temizleyelim. Ben mutfaktan bizim için bir şeyler getireyim, sonra uyuyabilirsiniz. Akşam şehir merkezine doğru yola çıkabiliriz."

"Bu öğleden sonra antrenman yapmayacak mısınız?" Shark's Keep'e girdiğimizde sordum, o benim için kemerimi ve sagarilerimi taşıyordu.

"Hayır. Sana göz kulak olmak istiyorum. Ve eğer kesik görüldüğünden daha derinse, revirde bir doktora görünmeni istiyorum. Banyo yaparken de dikkatli ol. Yorgun olduğun için boğulmanı istemiyorum. Hamamdaki kadınlardan birinden sana göz kulak olmasını iste."

Yıkanmak için ayrı yollara gittik ve benimle kadınlar hamamının kapısına kadar yürümekte ısrar ettiği için Gareth Pope'un hamamına kapanıp niyetlendiğim gibi kendimi tatmin edemedim ama aldırmadım. Onun endişesine değer veriyordum.

Odaya döndüğümde gitmişti. Saçlarımı açtım, seladon elbisemi giydim ve yatağa oturdum, kısa bir süre orada dinleneceğimi düşünüyordum ama uykuya daldım ve kapıyı çalmasıyla uyandım. İçeri girmesini rica ettim ve içeri girdi; elinde bir tabak kuruyemiş, meyve, tütsülenmiş balık ve bir sürahi su vardı.

Tabağı masanın üzerine koydu ve yataktan kalkıp oturmam için bana elini uzattı. Sandalyeye oturup tabağı masaya bıraktığı yerden bir incir koparıırken, "Yüzünü göreyim," dedi ve cevap beklemeden çenemi avucunun içine aldı. "Derin değil," dedi. "Yüzünde olur böyle şeyler. Sığ yaralarda bile bolca kanar. Yakında iyileşir ama sana bir merhem getireceğim."

"Kanaması durdu," dedim, gözlerim ağzındaydı, endişeyle bakıyordum.

Benden uzaklaştı ve yatağa oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini kavuşturdu.

Tabağı ona uzattım. "Sen de yemelisin."

Yemeğimizi yedikten sonra yatağa döndüm ve tekrar uyudum. Uyandığımda onu yanımda, kolunu yüzüne atmış uyurken buldum. Ona bakma isteğime direnerek ayağa kalktım ve saçlarımı gevşek bir örgü haline getirdim. Alric masanın üzerinde bir kavanoz çiğneme çubuğu bulunduruyordu ve ben de tütülenmiş balığın tuzunu ağzımdan uzaklaştırmak için bir tane çıkardım.

Uyandığında kaleden ayrıldık ve öğleden sonra güneşinin altında şehir merkezine doğru yürüdük. Ateş Baba'nın bugün üzerimize yağdığını söyledim. Alric sesimin ömür boyu Tintarian gibi çıktığını söyledi. Bira fabrikasına vardığımızda ayrıldık, ben kendi kadın masamı buldum, o da Procurers, Arbis ve Anwyn'e bir masada katıldı.

Kesğim tam kaşımın üzerinde meydana gelmişti ve kanaması durduktan sonra kaşımla bütünleşmişti, bu yüzden onlara hiçbir şey açıklamama gerek kalmadı. Bunun için minnettardım. Keşfimi göğsüme yakın tutmak ve üzerinde düşünmek istiyordum. Bunu tartışmaya hazır değildim.

Masamızın sonunda Kardeş Deniz'den diğer yazarlar oturmuş, neşeli River ile sohbet ediyorlardı. Quinn, River'ın yanında oturuyordu, çekingendi ama içine kapanık değildi, ara sıra bir şeyler ekliyordu. Maureen, hamile olduğu anlaşılan Eefa ve işverenlerine yardım etmek için tezgâhın arkasına geçmişti. Yeğenim mutlu görünüyordu ve artık halinden memnun görünen Eefa ile gülüşüyordu. Onun bu değişimine sevinmişim. O çocuğun yaratılmasının iyi bir şey olduğundan şüpheliydim. Ama çocuk iyi olacaktı.

Mischa Helena, Catrin ve bana, "Bu gece onunla yatıyorum, kızlar," diye duyurdu.

"Balık adam mı?" Ben sordum.

Başını Procurers masasına doğru eğdi. "Onu tam istediğim yere getirdim. Ve gerçekten iyi bir dayağa ihtiyacım olduğuna karar verdim." "Tanrım, Mischa," dedi Helena, ama olmak istediği kadar üzgün değildi. Catrin bir elini göğsüne koymuştu. "Peki bunu nasıl yapacaksın?" sordu.

"Benimle yatmasını isteyeceğim," diye cevap verdi Mischa. "Ben erkeklerin geri çevireceği bir kadın değilim."

"Çünkü senden korkuyorlar," diye teklif ettim.

"Sessiz ol, Edie," dedi ve fincanını boşalttı. "Senin de aynı yaklaşımı kullandığını gördüm. Sadece bu konuda daha inceliklisin. Ben açık sözlü bir kadınıam."

"Korkunç bir kadınsın," diye cevap verdim.

Masaları kenara itmeye başladılar ve bir kemancı çalmaya başladı ve çok geçmeden bira fabrikası dansçıların yanı sıra müşterilerle de doldu.

Catrin ayağa kalktı. "Maureen'i rahatlatacağım, böylece isterse dans edebilir."

Maureen kısa süre sonra yanımıza döndü ve dördümüz bir masada eski günlerdeki gibiydik. Gece ilerledikçe elma şarabımdan sadece biraz yudumladım, o sabahki efordan dolayı kendimi hâlâ halsiz hissediyordum ama neşem yerindeydi. Masamız ara sokağa bakan bir pencerenin yanındaydı ve pencereden dışarıdaki adamları fark ettim. Bira fabrikasından çıkıp sokağa işiyor ve sonra geri dönüyorlardı. Perch böyle bir çıkış yaptığında Mischa ayağa kalktı ve onu takip etti.

El çırpma, keman çalma ve müşterilerin konuşma sesleri arasında, pencereden Mischa'nın "İçimde bir erkeğin aletine ihtiyacım olduğuna karar verdim ve bu seninki de olabilir" dediğini duyduk.

Perch biraz nefes nefese, "Pekâlâ," demeden önce bir duraksama oldu, *nişanlı.*"

Üçümüz birbirimize baktık ve sonra Helena beni her zamankinden daha fazla şaşırtarak, "Bu hayatının en tatmin edici sevişmesi olacak" dedi.

"Anne," diye nefes aldı Maureen.

Tanrıçamın o taş tarlasında diz çökerken çıkardığına benzemeyen bir cadı kıkırtısı döküldü içimden. ağzıma götürdüm ama bu daha da kötüleştirdi. Sonra Helena da bana kahkahayla katıldı ama daha hanımefendi bir şekilde.

Maureen bize, özellikle de ebeveynine bakmaya devam etti.

Tam yeniden nefes alabilecekken Helena çocuğuna baktı ve "Gel kızım, sence sen nasıl oldun?" dedi.

Maureen bayılacak gibi oldu ve ben yine gülmekten kendimi kaybettim. Ensem diken diken oldu ve bira fabrikasına doğru baktığımda Alric ve Thatcher'ın şaşkınlıkla bizi izlediğini gördüm. Üçüncü bir dalga beni vurdu ve kahkahalarımız yeniden başladı.

Gecenin sonuna doğru, sürahilerimizi tezgâha geri koymak için ayağa kalktım. Maureen, piste isteğini kekeleyerek dile getiren Luka ile dans ediyordu. Helena banktan River, Quinn ve Sister Sea yazarlarına doğru ilerlemiş, onların duvar resmi hakkındaki heyecanlı sorularını yanıtlıyordu. Catrin, tezgâhın arkasında, boşalan bardak ve sürahileri topluyor ve az önce bir adamın girdiği bira fabrikasının kapısına bakıyordu. Ben bakmadım.

İlk başta onu tanıdım çünkü giysileri ve sakal bırakmıştı ama sonra adamın Prens Peregrine olduğunu anladım.

"Onu dansa kaldırmalısın," dedim dönerek. "Edie, bu-"

kestim. "Bu iyi bir fikir mi? Söylemek üzere olduğun şey bu muydu?" "O bir prens," diye itiraz etti.

"Ve sen de herhangi bir prenses kadar güzel ve iki kat daha nazıksın. Daha iyisini yapamazdı."

Yüzü kızarmıştı ve başını bana doğru salladı.

"Edith?" Döndüğümde kocamın yanımda durduğunu gördüm. "Seni geri götürüyüm mi?"

Daha fazla istediğim bir şey yoktu ama Helena'yla birlikte masaya baktım.

"Sanırım çavuşum da nişanlısına aynı şeyi sormayı umuyor," diye açıkladı Alric.

"Bunu teşvik etmek için kendimizi kitledirmamızı mı öneriyorsunuz?" Ben sordum.

Başını salladı. "Thatcher doğrudan seninle gitmemi istedi."

Hayal kırıklığına uğradığımı hissettim ama "Zeki biri" dedim.

Alric bana bir bakış attı. "O bir aptal. Karasevdağı bir aptal. Ama tesadüfe bakın ki gitmek istiyorum ve bana eşlik ederseniz çok memnun olurum." Hayal kırıklığım biraz olsun dağıldı. Eve dönerken, bir meyhaneden çıkıp başka bir meyhaneye doğru gittiği belli olan bir grup genç adam tökezleyerek yanımdan geçti, içlerinden biri beni itip kaktı.

"Karıma iyi bakacaksınız beyler," diye emretti Alric, eli belimdeydi.

Döndüler ve bir hanın kapısından gelen sallanan fener ışığında kimin konuştuğunu gördüler.

Ondan korktuklarını anlayabiliyordum, bu yüzden "Zararı yok. İyi geceler!" dedim. Ve uzaklaştık, Köpekbalığı Kalesi'ne doğru ilerledik.

Ben geceliğimi giyerken Alric odanın dışında durdu, yorganın altına girdi, duvara doğru döndü ve ona değişmesi için tek mumunu bıraktı.

İkimiz de Perch'in sol duvardan gelen 'oh, siktir' homurtularını duymamış gibi yaptık.

61. Thatcher

Ertesi sabah, Mischa dışında hepimiz salondaki her zamanki masamızdaydık ki, Mischa şaşırtıcı bir şekilde yeni giysileriyle bize katıldı. Hiç selam vermeden Helena ve Maureen'in karşısına, benim yanıma oturdu ve kızarmış ekmekleri yağlamaya başladı.

"Pekâlâ. Merak içindeyiz," dedi Helena; Catrin, River ve Quinn'in kendi aralarında konuştuklarını kontrol ederek. "Bu sabah banyoda sizi özledik."

Mischa tostundan başını kaldırdı ve Perch'in acemileri kahvaltılarından kaldırıp eğitim alanına doğru götürdüğü koridora baktı. "Size şunu söyleyeyim, canlarım. Bu adamın her yeri büyük. Her tarafı."

Helena ve ben gülmeye başladık ve Maureen gözlerini Mischa'ya dikti.

"Mischa onu tersledi ve tostı ağzına attı. Helena ve bana dönüp sırtıttı. Dudaklarından kırıntılar uçuşurken, "Yani bu binmek için yaratılmış aygır. Umarım onu asla evcilleştiremem."

Helena çayının içine homurdandı.

"Gülmekten yüzüm ağrıyor," diye sızlandım.

"Artık küçük bir kız değilim, biliyorsun," dedi Maureen. "Reşit olmak üzereyim ve neyin nereye gideceğini biliyorum."

"Bekle? Hepiniz nereden biliyorsunuz?" diye sordu Mischa, Maureen'i görmezden gelerek.

Maureen kaşlarını çatarak, "Ona aletini sokakta istediğini söylediğini duyduk," dedi.

"Oh," dedi Mischa, korkmuş bir halde. "Kim duydu?" Masamıza bir göz attı.

"Sadece üçümüz," dedi Maureen isteksizce.

"Pekala," dedi Helena. "Thatcher'a söyledim." Ona baktık. "Söyledin mi?"

Ben sordum.

Narin yüzünde bir pembelik belirdi ve Helena, "Neyin bu kadar eğlenceli olduğunu sordu, ben de anlattım. O da bunun çok eğlenceli olduğunu düşündü." "Neden kızardın?" diye sordu kızı, sesi suçlayıcı olmaktan çok meraklıydı.

Helena Maureen'e baktı. "Sade bir konuşma için gerçekten hazır mısın?" Maureen başını salladı.

Helena ellerini teneke bardağının arkasında kavuşturdu. "Şey, masamızda bana yaklaştı, çünkü arkadaşlarım beni terk ettiği için yalnızdım ve

"Kızım genç bir adamla dans ediyordu." Cıvıvlerini toplayan bir anne tavuk gibi her birimize tek tek baktı. "Benimle kaleye kadar yürümesini isteyip istemediğimi sordu, ben de evet dedim. Sonra Edie'mizde böylesine dizginlenemez bir neşeye neyin sebep olduğunu sordu-"

"O 'dizginlenemez neşe' terimini kullanmadı, Helena," diye araya girdi Mischa. "Lütfen bitirmesine izin verin." Mischa'ya dirsek attım.

Helena devam etti. "Ona asker arkadaşına, Mischa'ma ne söylediğini anlattım." Mischa gözlerini kaçırma nezaketini gösterdi.

"İkimiz de güldükten sonra bana sordu ve bence oldukça şımarık bir tonda 'en son ne zaman bir erkek yatağınızın onuruna sahip oldu ve ikinci kez onurlandırılmak için ne gerekir? ' ben, gerçekte olduğumdan biraz daha kırılmış gibi davrandım ve ona ne demek istediğini sordum ve bu sefer oldukça nazikti ve 'gelinimi nasıl memnun edeceğimi bilmek isterim' dedi."

Bunu sindirirken bir süre sessizlik oldu. Maureen'in yüzü kıpkırmızıydı.

Mischa ve ben birbirimize baktık.

Helena'da ikimizin de görmediği bir parıltı vardı.

Mischa benden önce konuşmaya başladı. "Peki sen ne dedin?"

Helena çayını yudumlarırken başını kaldırdı, ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Ne hakkında olduğunu bilen bir adama benziyorsun' dedim."

"Oh, iyi dedin Helena, iyi dedin," dedi Mischa. "Etkilendim."

"Seni hiç görmedim..." Kelimeleri bulmakta zorlandım. "Senin bir erkekten etkilendiğini hiç görmedim. Bir erkeğe ilgi duyduğunu bile hiç görmedim."

"Ben de," dedi Maureen.

Helena yumuşak bir sesle, "Senin baban olmaya layık birini hiç tanımadım," diye cevap verdi.

Ruh halimiz arsızlıktan düşüncelere dalmaya dönüştü. Gözlerimi Helena'nın sakın yüzünden alamıyordum. Müstakbel üvey babasına tam olarak karşı olmasa da şaşkın olan Maureen çenesini ellerinin arasına almış, annesini izliyordu. Mischa ağzına biraz daha tost tıktırdı ve çiğnerken başını yavaşça sallamaya devam etti.

62. Lightleaf

İş haftasına herhangi bir hafta gibi başladım ama aynı değildi. Artık sihrim vardı. Kasvetli bir kıştan sonra güneş ışığına kavuşmak gibiydi. Etrafımdaki her şey ışıldıyordu ve eğretili otunun üzerindeki her yaprak, balığımın üzerindeki her ot ya da ayaklarımın altındaki her kaya bir hediye idi. Tanrıçamın beni fark etmesinden dolayı duyduğum minnettarlıkla kendimden geçtim. Rodwin'e dua ettiğim ve ondan hiçbir şey alamadığım her kederli anımla alay ettim. Artık *ona* sahiptim. Ve ona durmadan dua ettim, sanki eski bir dostummuş gibi onunla konuştum. Sesini bir daha duymadım ama duyduğumu bilmek yeterliydi. Kulağıma söylediği 'öyle olsun kızım' sözünü kimseye söylememeyi tercih ettim. Bu sözler benim için gizli ve değerliydi.

Haftanın büyük bir bölümünü Cian'ın ofisinde, bir kase toprağın içine kanayarak, dua ederek ve küçük taşları hareket ettirmeye çalışarak geçirdim. Tarlada yarattığım etki geri gelmedi ama masasının üzerine dizdiği gri taşlar titredi. Cian bunun umut verici bir başlangıç olduğunu söyledi ve tırmık ve küreklerin yapabildiği tarlalardaki kayaları temizlemenin dışında, ne gibi kullanımları olduğunu görmek için taş büyüsü hakkında daha fazla araştırma yapması gerektiğini açıkladı. Kendisi de 'toprak büyüsü' olarak adlandırdığı güçlü ve geniş bir kapsama sahip olduğundan, toprağın aksine taşın olan eğiliminin Tintar'a ne fayda sağladığını tam olarak seçemiyordu. O, Hazel ve diğer birkaç rahip verimsiz bir tarlaya kan akıtabilir ve sonraki ürün bereketli olurdu. Ama taşlara gelince, bilmiyordu.

Çiftliğe yaptığımız ziyaretin ertesi günü bana biraz kısa davranmıştı ama ben kibar ve saygılı davrandım ve bu da onu her zamanki dostane tempoya yeniden davet etti. Alric'in ona bağırmasından dolayı kendimi kötü hissettim ve aralarındaki anlaşmazlığı ele almanın gerçek bir yolu olmadığını düşündüm. Bu yüzden konuşmadım. Taşlarla oynarken, masasının üzerindeki kendi kendine yazan yazı tahtasına tekrar baktım ve ellerim kan içinde olmasaydı, onu alıp Cian'ın diğer büyülü yazı tahtasına sahip muhabirinin yazdıklarını okumak isterdim. Ama Alric'in taşlar konusundaki huysuzluğu yüzünden ilişkimiz kırıldı.

Kale, yazın bitişini müjdeleyen ve yaklaşan dinlenme gününe denk gelen bir başka Tintarian bayramı olan Parılı'nın beklentisiyle çalkalanıyordu. Günler hâlâ sıcak ve yapış yapıştı. River bize Tintarian sonbaharının sadece biraz daha serin geçtiğini ve kışlarının kötü ama kısa olduğunu söyledi.

Çalışma haftamı bir gün erken bitirmiş ve fazladan bir günümü Helena ve Maureen'e ayırarak taht odasında beyaz zifti karıştırmalarına yardım etmişim. Öğleden sonra Gareth'ın banyosunda banyo yaptım, saçlarımı yıkadım ve lavanta sürerek taradım. Akşam yemeğini okumaktan kaçınarak odamıza çekildim. Kendime içinde ışık yaprağı olan bir su doldurdum ve şişenin neredeyse yarısının boş olduğunu fark ettim. Kocam artık daha rahat uyuduğu için minnettardım.

Sadece vardiyamla yatıyordum, Gareth'ın günlüğü arkamdaki yastığa bırakılmıştı ki kapı pat diye açıldı ve Alric içeri girdi. Tunığı çıplak omzuna dökülmüştü ve yatağıımıza yayılmış bana baktı, gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyordu. Bir elinde teneke bir fincan vardı.

"Hamamdan yeni mi geldin?" Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığım için sordum.

"Kapıyı çalmalıydım," dedi, benden çok kendi kendine. Gözleri göğsümdeydi.

"Önemli değil," dedim için hareket ederek.

"," dedi ve sesi buyurgan bir tondaydı. Gözlerimi dikip ona baktım. "Fincanında ne var?"

Yere baktı. "Sulandırılmış viski ve almaya alışkın olduğumdan daha fazla lightleaf. Bu gece ne söyleyeceğim konusunda endişeliyim."

Ona gülümsedim. "Ben olsam endişelenmezdim. Pek konuşkan biri değilsin. Bu neşe niye? Önünde hâlâ bir iş günü daha var."

Bana öylece baktı. Sonra dedi ki, "Thatcher hamama viski getirdi. Suyuma çoktan lightleaf koymuştum. Hiç düşünmüyordum. Karnım ağrıyor çünkü oğlum olacak yaşta iri yarı bir at yetiştiricisinden yumruk yedim. Ama beni yenemedi. Bilesin diye söylüyorum." "Zavallı şey," dedim, yan yatıp yüzümü ona dönerek.

"dedim, Edith."

Sırt üstü yatmaya geri döndüm ve ona baktım.

Teneke bardağı boşalttı ve masanın üzerine koydu, tuniğini sandalyenin arkasına bıraktı. Sonra yan yatağıından sürünerek bana doğru ilerledi, gözleri formundaydı. Bana ulaştığında yüzünü karnıma gömdü ve sanki pamuklu şalvarın içinden tenime ulaşmaya çalışıyormuş gibi derin derin içine çekti. Olabildiğince hareketsiz yatıyordum, nabzım kulaklarımda atıyordu.

"Neden hep bu kadar güzel kokuyorsun?" diye fısıldadı içime. "Senin kokunu burnumdan çıkaramıyorum. Etrafım yıkanmamış adamlar, çamur ve atlarla çevrili olsa bile. Benimle kalıyor."

Yüzüstü uzanmıştı, ayakları yatağın kendi tarafından sarkıyordu ve beni başı için yastık olarak kullanıyordu. Sol eli sırtımın altına gömülmüş ve belime dolanmıştı, sağ kolu ise sağ uyluğuma sarılmıştı.

Ne yapacağımı bilemez bir halde orada yatmaya devam ettim. Yorganın altına girmek isteyip istemediğini ya da odanın değişmesini isteyip istemediğini sormak için ağzımı açtım ama konuşmaya devam etti.

"Ve sen de tüm renklere sahipsin. Gri bana senin gözlerini hatırlatıyor. Fındık yediğimde, kabuklarını kırdığımda senin saçlarını düşünüyorum. Artık her yemekte masada bir kase fındık varmış gibi hissediyorum. Mavi bana dövmelelerini hatırlatıyor. Şapele girmeden önce sürdüğünüz o üç çizgi mürekkebi. Ve çiçek tacınızı. Yeşil bana kıyafetlerinizi, beyaz saçma rahip cübbelerinizi, pembe ağzınızı düşündürüyor. Kırmızı ise bana o tarlada yüzünde kanla oturuşunu hatırlatıyor. Kendinle çok gurur duyuyordun. Ben de seninle gurur duyuyordum ama çok öfkeliydim. Tanrılar, kadın, sarı tek güvenli yer ve ben bu renkten nefret ediyorum." Her kelimeyi göbeğimin altındaki deriye doğru söylüyordu ama ne dediğini tam olarak anlayabiliyordum.

Kocam sarhoştı ve ben mutluydum. Elimi uzattım ve başının arkasına koydum.

Memnuniyet dolu bir ses çıkardı.

"Sanırım uyumaya ihtiyacın var," dedim ama o çoktan uykuya dalmıştı ve ben de ona katıldım. Ertesi gün sık sık yaptığım gibi yalnız uyandım. Ayıldıktan sonra, başı karnımda, kolları belimde ve kalçamda uyandığında ne düşündüğünü merak ettim. Onu bir daha gördüğümde hatırını sormalı mıyım diye düşündüm ama vazgeçtim. Alric gibi bir adamın böyle konuşması ve davranması hakkında ne düşüneceğimi ben de bilmiyordum. Benim onu arzuladığım gibi o da beni arzuluyor muydu? O da benim gibi bunu kendine yeni mi itiraf etmişti? Umut etmekle pervasızlık mı ediyordum?

63. Dikkate almak

Taht odasındaki duvar resmi etkileyici bir şekilde ilerliyordu. Zemin, lordların oturduğu koltuklar, taht ve köpekbalığı iskeletlerinin üzerine koruma amaçlı brandalar serilmişti. Helena ve Maureen merdivenleri kullanarak odanın etrafındaki kayalığın büyük bölümünü siyah, yeşil ve mavi girdaplar ve beyaz köpük püskürtüleriyle boyamışlardı. Açık gri köpekbalığı yüzgeçleri fırtınalı denizi noktalıyordu. Koyu yeşilin daha ince kıvrımlarına, dalgaların arasında dalıp giden denizkızlarının ana hatlarını eklemişlerdi. Denizin üzerinde, bulutlu bir gökyüzü, bulutların arasından süzülen güneş ışığı parçalarıyla boyanmış, beyaz, kırmızı ve sarı aşı boyasıyla karıştırılmıştı.

"Kral çok memnun," diye seslendi Maureen içeri girdiğimde, siyah pamuklu elbisem ve önlüğüm zift karıştırma işi için hazırды.

"Öyle," diye kabul etti Helena. "Ama şimdi bizden bir savaş gemisi eklememizi istiyor."

"Ve" diye ekledi Maureen, "Prens şimdi de kalenin diğer bölümlerini boyamamızı istiyor."

Helena'nın yanına oturdum, bir kova sönmüş kireci su ve tuzla karıştırırken koluma kramp girdi. Ama Helena doğru kıvama geldiğini söyleyene kadar küreği çevirmeye devam ettim. İkisi birlikte azurit, malakit ve verdigris macunlarını paletlere sürdüler ve dalgaların uçlarına daha fazla köpük eklemeye başladılar. Bana da küçük bir fincan beyaz ve ince bir boya fırçası verdiler ve beni hangi dalgaya yönlendirirlerse oraya küçük noktalar ekledim. Günü bu şekilde geçirdik ve çok huzurluydu. Öğleden sonra geç saatlerde Helena benden yanıda durmamı ve üzerinde çalıştığı bölüme noktalarımı eklememi istedi.

"Beyaz eklemenize gerek yok," dedi daha alçak bir sesle. "O zaman neden burada duruyorum?" Elimde fırça, sordum.

"Çünkü dün gece Caleb'ı öptüm ve bunu sana anlatmak istiyorum."

"Caleb kim?"

"Bu benim nişanlımın ilk adı ve bunu kullanmamı o istedi."

Ona baktım, fırçasını ustalıkla taş duvarın üzerinde gezdiriyordu. "Anlat bakalım."

Kendi kendine mırıldanan Maureen'e baktı, gözleri işine odaklanmıştı.

"Sarhoştı. Yatmadan önce tuvaleti kullanmam gerekiyordu, ben de öyle yaptım ve geri dönerken beni koridorunuzdan fark etti."

Sahanlıkta bana doğru yürüdü ve 'lütfen tanrı aşkına beni öp' dedi, ben de 'hadi o zaman' dedim ve öylece durdum."

"Ve?"

Tekrar Maureen'e ve bana baktı. "Onun yatağını paylaşmayı düşünüyorum."

"Ne kadar da hanımefendi değilsin Helena."

Çalışırken gülümsedi. "O kesinlikle benim tarzım bir erkek değil. Vahşi biri. Bir keresinde okumayı sevdiğimden bahsetmiştim ve bana okumayı sadece Alric onu zorladığı için öğrendiğini söylemişti. Çok da kötü bir ağzı var." "Ve sen onunla evlenmek istiyorsun."

"Belki de. Bilmiyorum."

"Ama onun yatağını düşünüyorsun."

"Düşünüyorum."

"Alric dün gece de sarhoştı."

Bana döndü. "Seni öpmeye çalıştı mı?" Onunla olan ilişkiyi açıkça sormaktan kaçınmıştı, muhtemelen Thatcher konusunda onunla alay etmekten kaçınma kararlılığıma karşılık olarak. Leydi Vinia'dan sadece toplu olarak bahsetmiştik, hepsine ona karşı dikkatli olmalarını söylemiştim, özellikle de Modwenna'nın sarayının müdavimlerinden biri olan bu kadınla teması olan Catrin'e. Ama Helena'ya Alric hakkında fazla bir şey söylemekten kaçınmışım. Dün akşam odamıza sınır tanımadan girişinden bahsetmeye hazır değildim. Bu yüzden dedim ki, "Bende büyü var. Tutkum kendini gösterdi." Ve ona tarladaki taşlardan bahsettim. Ve içimdeki bu yeni nimete hayret ettik.

64. Çocuk

Parıltı Günü'nde sokaklar Çiçek Telaşı'ndan daha az romantikti. Ateş Baba' onuruna her pencereden kırmızı ve turuncu flamalar dalgalanıyordu. Başrahip Bamber ateş tapınağında katılmak isteyenler için bir ayin düzenledi. Gece çöktüğünde, ateş Tintarians şehir meydanlarında alevli kılıçlar yedi. River bize Tintar'da dört kutsal bayram olduğunu söyledi. Çiçeklerin Coşkusu Toprak Ana'yı onurlandırır. Parıltı Ateş Baba'yı onurlandırır. Ağaçların Dönüşü Kardeş Hava'yı onurlandırır. Çözülme Kardeş Deniz'i onurlandırır.

Alric'i yüzünü karnıma dayadığından beri görmemiştim. Ertesi gün erken kalktı ve o gece geç yattı. Ve Parıltı günü uyandığımda odamızdan gitmişti. Bunun ailesi için önemli bir bayram olduğunu biliyordum, hepsi Ateş Tintarians ve Ateş Baba'ya sadıklar. Kendi başına kutlamak istediğini düşündüm. Bir parçam beni de ailesiyle birlikte kutlamaya davet etmesini dilemişti ama Pikestully'de dolaşp ateş yiyen adamları izlemekten ve bir sokak satıcısından yağlı balık yemekten keyif almıştım. Yedimiz her zamanki bira fabrikamızda bir bank bulduk ve Bronwyn ile Eefa da bize katıldı, Fletch'in karısı onlara tüm tatili kendilerine ayırmalarını söylemişti. Eefa artık hamile kalmıştı. Ebe, doğumuna bir aydan fazla kalmayacağını tahmin ediyordu. O ve ben çoğunlukla birbirimizden uzak durmuş olsak da, bu hoş olmayan bir şey değildi. Bana söylediği sözler için özür dilemek istediği belliydi ama olgunlaşmamış olması onu engelliyordu. Yaşadığı aşağılanmaya rağmen onu çoktan affetmişim. O gece onun adına mutlu olduğumu ve kaçırılmış olmasına rağmen bebeğini büyüttüğü için onunla gurur duyduğumu söylemek için zaman ayırdım. Telaşlandı ama bana teşekkür etti.

Bütün gece kocamı ya da ailesini görmedim, ancak o ve bazı kardeşleri gece bitmeden geldiler, ancak tavırlarında herhangi bir kutlama yoktu. Müzik kesildiğinde Quinn'in deniz tapınağının defterlerine getirdiği bir notasyon yöntemini açıklamasını dinliyordum. Kafamızı kaldırdığımızda bir grup adamın, bazıları sivil, bazıları piyade, çoğu tedarikçi ve Cian'ın bira fabrikasına girdiğini gördük. Gergin görünüyorlardı. Çoğunun yağmura yakalanmış gibi nemli olduğunu fark ettim.

Gözlerim Alric'inkileri buldu ve beni kendisine doğru eliyle işaret etti; ben de Cian, Perch, Thatcher, Anwyn, Arbis ve diğer on adamla birlikte durduğu yerde ona katıldım.

"Edie," diye başladı Cian, "bir çocuk kayıp. Mağaralarda oynarken görüldüğüne inanıyorlar."

"Bu korkunç," diye teklif ettim, orada dikilerek ne yaptığımdan emin değildim ama kocamın avuçlarını belimde hissetmekten zevk alıyordum.

"Zamanımız yok. Devam etmek zorundayız," dedi Perch, benden çok Cian'a.

"Gelgit yükselmeden önce belki dört ya da beş saatimiz var. Boğulacak."

"Lanet olası babasının önünde böyle konuşma, Perch," dedi Anwyn, Perch'in koluna vurarak.

Gruptaki erkeklerden birinin diğerlerinden çok daha üzgün olduğunu gördüm. Onun baba olduğunu anladım.

"Aile tanrıçamıza tapıyor. Sık sık tapınağa giderler. Edie, senden kıyı boyunca uzanan kayalıkları ve kayaları okumanı istiyorum," diye devam etti Cian.

"Mağara sistemi karmaşık ve çok geniş. Onu bulmak günler sürebilir."

"Ama ben sihrimi daha yeni buldum."

Cian sanki bira fabrikasında sadece o ve ben varmışız gibi devam etti. "Başka hiç kimse tam olarak bu tutkuya sahip değil. Eğer elini keser ve dış kayalık duvarı boyunca yürürsen, Toprak Ana'nın onu bulman için sana rehberlik edeceğine inanıyorum. Benim hiç şansım olmadı ama senin tutkun taş ve kaya. Bence onu zamanında bulabilirsin. Ama çavuş haklı. Hızlı olmalısın. Tek umudumuz sensin."

Alric alçak bir sesle, "Ona baskı yapma," dedi. İki adam birbirlerine sert bir bakış fırlattı.

"Pekâlâ," dedim içimde yükselen telaşı hissetmemeye çalışarak.

"Deneyebilirim."

Atları dışarıda bağlıydı. Önce Maggie'ye bindim, Alric de arkamdaydı. Şehrin merkezinden dışarıya, kayalıktaki binaların bittiği yere doğru sürdük. Sonunda kayalık daha az sertleşti ve daha çok su hattını süsleyen taş parçalarına dönüştü. Atlar en yakın otağ direğine bağlandı. Partimiz yürüyerek sahile doğru yol aldı.

Yazlık botlarım kuma batıyordu ve karanlıkta körlemesine Alric'e uzanıp elini tuttum. Elim sıkıca tuttu ve ayak bastığım yeri bulduğumda bırakmadı.

Cian kayalıkları işaret etti. "Mağaralar burada başlıyor. Daha sığlar ama kayalıklara ulaştığında derinleşiyorlar. Bazıları Shark's Keep ile bağlantılı. Ve sular çekildiğinde

Gelgitler, su mağaraların içinden akar. Çocuklar bu mağaralarda oynamamalıdır, ancak bir noktada her Pikestullian çocuğu oynar."

Arbis, "Eskiden bütün günümü onların içinde geçirirdim," dedi.

Cian bana yaklaştı. "Nemli olacak ama elini batırmanı istiyorum, sol daha kolay olacak ve kayaya doğru tut. Su şu anda yaklaşık diz derinliğinde, bu yüzden yürümeye devam edebilirsin. Umarım sana nereye bakmamız gerektiğini söyler. Bir mağara ağzından geçseniz bile durmayın. İnsan merakını göze alamayız."

"Botlarını çıkar," dedi Alric kulağıma. "Tuzlu su için güçlendirilmemişler. Seni yavaşlatırlar. Ay denizanası sana zarar vermez. Kalıcı iğneler bırakmazlar."

Islak kumda tekrar sendeledim ve kocam yanımda diz çökerek ayakkabılarımı çözdü. Ayaklarıma eğilmiş ona baktım, sert elleri ayak bileklerimin etrafında nazikçe dolaşıyordu. Tekrar Cian'a baktım. "Sagarilerim yanımda değil." Cian kalçasına uzandı ama Alric çoktan ayağa kalkmıştı, bir elinde botlarım, diğerinde kınından çıkarılmış hançeri vardı.

Bıçağı sol avucumun üzerinde gezdirirken hepsinin gözlerini üzerimde hissettim, dilime çarpan tuzlu havayı dişlerimi sıkarak içime çektim. Soğuk kaya ve tuzlu su canımı yakacaktı. Aklıma diğer tüm kan duası kesiklerimin sağ elimde sivri sagaris ucuyla istikrarlı bir şekilde yapıldığı geldi, solumdaki bu pratik olmayan kesik değil. Bunun Toprak Ana'dan duyduklarımı bozmayacağını umuyordum.

Alric'in sol eli beni sabitlemek için sırtımdaydı ve sağ eliyle hançeri alıp kalçasına sildi. Kulağıma tekrar, "Seninle olacağım," dedi. Sonra botlarımı birbirine bağladı ve boynuna astı.

Dikkat dağıtıcı olacağını söylemek için ağzımı açtım ama bunu yüksek sesle söylemeden önce kendimi tuttum. "Oğlunuzun adı ne?" Babasına bakarak söyledim.

Karanlıkta, sadece bir avuç meşale bizi aydınlatırken, adam hasta görünüyordu. "Oliver."

Başımı sallayarak teşekkür ettim ve kalçam kadar yüksek olan en yakın kayaya doğru yürüyüp kanlı avucumu üzerine koydum. Dövmeli kolumdan aşağı, sol avucumun arkasındaki düğünçiçeğine baktım ve gözlerimi kapattım. "En son konuştuğumuzda," diye fısıldadım gecenin içine, "kızgın ve haklıydım ve sen yine de bana varlığının zarafetini gösterdin. Bu gece size bir dilekçeyle geldim ama bu benim için değil. Öfkemin seni incittiğini düşünmüyorum,

Ama Şimdi kızgın değilim. Arıyorum. Bu konuda beni onurlandıracak mısın? Bana yol gösterecek misin?"

Gelgitin alçaldığı zamanlarda, yüzeyin hemen altında yüzen ay j leleri, mavi ve beyaz renklerde parlayarak alçak dalgalara uhrevi bir ışık saçıyordu.

"Bana rehberlik eder misin?" Tekrar söyledim.

Hiçbir Şey duymadım ama göğsümde bir sıcaklık hissettim. Bir sonraki kayaya ve bir sonrakine doğru devam ettim, ta ki kayalığın gerç k başlangıcına gelene kadar, denizden o kadar yüksekte duruyordum ki, gökyüzüyle nerede bulunduğunu görmek için başımı yukarı kaldırmam gerekiyordu. Kumsal kaybolurken sağ elimle eteklerimi dizlerimin etrafından tutuyordum ve Şimdi gerç kten dalgaların içindeydim, bir ayağımı diğerinin önüne atıyordum, aşağıdaki karanlık suda ayaklarımı göremiyordum, sadece denizaneleri bacaklarımın etrafında dans ediyor, donuk iğnelerle cildimi sıyrırıyordu. Botlarının çıkardığı seslerden kocamın hemen arkamda olduğunu hissettim. Onun arkasında, arama ekibinin geri kalanı belli bir mesafede yürüyordu.

OceanofPDF.com

65. Avuç içi

Meşalenin ışığı omzumun üzerinden solumdaki kayalığa vuruyor, onu ıslak bir alev duvarı gibi gösteriyor, turuncu ışık altımdaki ay jölelerinin mavisiiyle kontrast oluştuyordu. Hala sonbaharın başlangıcı olduğu ve denizin donmadığı için şükrederek suda ilerlemeye devam ettim.

"Lütfen," diye tekrar fısıldadım. "Bu çocuğun hayatını bağışlamanızı rica ediyorum. Çocukça bir hata yaptı ve hepimiz böyle hatalar yapmaz mıyız?" Çıplak dürüstlüğümün on gün önce sahada etkili olduğu aklıma geldi ve sadece kocamın konuşmamın parçalarını yakalayabileceğinden emin olarak, "Biliyorsunuz ben de hatalar yaptım. Birçok hata. Ve pek çok yalana inandım. Bunu benden . Çünkü beni tanıyorsun, tanrıça. Ben senin kızın değil miyim? Tıpkı o çocuğun, o adamın oğlu olduğu gibi? Lütfen. Lütfen onu bağışla."

Ayaklarım suyun içinde daha hızlı hareket ediyordu. Göğsümde bir kabarıklık oluşuyordu ve bunun ne olduğunu bilmiyordum ama içimde bir şeyin beni çektiğini, yönlendirdiğini hissedebiliyordum. Çok geçmeden dalgaların arasında koşmaya başladım, kanlı elim kayalıklara sürtünüyor, muhtemelen yarayı daha da açıyordu. Duramıyordum. Daha hızlı koştukça kendimi daha hafif hissediyordum, içimdeki ateş daha da alevleniyordu.

Arkamdan Alric, "Ayaklarına dikkat et Edith. Kumun içinde taşlar var."

Güldüm ve omzumun üzerinden "Gece onları göremiyorum!" dedim.

Heyecanı kovaladım. Arkamdaki arama ekibinin kafasının karıştığını biliyordum ama devam ettim.

"Söyle bana. Söyle bana," diye fısıldadım ona, nefes nefese kalmıştım, efordan neredeyse konuşamıyordum. "Bu çocuğun hayatının hâlâ bu dünyaya bağlı olduğunu iddia ediyorum. Bana Oliver'ı nasıl kurtaracağımı göstereceksin. Onun adı Oliver. O isimsiz değil."

Dalgaların şakırtısı arasında onun cızırtılı kıkırdamasını duyduğuma yemin edebilirim. Ve daha önce koştuğumu düşünürken, şimdi arkamdaki bağırışları duymazdan gelerek koştum, sol avucum neredeyse kayaya çarpıyordu, ön kolumdan aşağı kan akıyordu, fenerle ancak eğreltiotu deseninin üzerinden. Avucumun nasıl iyileşeceğini düşündüm ve küçük tüy dövmemin daha sonra aynı görünüp görünmeyeceğini merak ettim. Bacaklarım yanıyordu. Bunlar bir insanın koşabileceğı koşullar değildi, kum her adımda ayaklarımı emiyor, şimdi diz boyu olan su alt baldırlarıma vuruyordu. Ama devam ettim, kalbim göğsümde bir kurt gibi uluyor ve acıkıyordu.

Ve sonra onu duydum, her iki kulağımın kabuğundaki o vıraklamayı.

İşte geldi kızım.

"İşte!" Nefesim kesilmiş bir halde kayalığa yaslanarak söyledim. "O benim durduğum yerin arkasında. O yaşıyor." Ayağa kalkamadım ve kaya duvarından aşağı, denize doğru kaydım. dalgalı yüzeye baktım, tatmin olmuştum, bedenimin kumun içine doğru kaymasına aldırıyordum. Dinlenmek için doğal bir yer gibi görünüyordu, denizanalarının mavisi rahatlatıcı bir parıltı, kum beni aşağı çekiyordu. Yukarıda dalgalı bir şekil üzerimde belirdi.

Alric'in elleri yüzeyi kırdı ve sonra kolları neredeyse bir kucaklama gibi etrafıma dolandı ve beni sudan çıkardı.

Bir süre köpüren gelgitin içinde durduk, ay jelleri etrafımızda dönüyordu. İkimiz de nefes nefese kalmıştık, onun kolları hala benimkilerin altındaydı. Zar zor ayakta durabiliyordum. Ellerim arkada buluştu ve onu kendime çektim, yüzüm boynuna gömüldü, botlarım asılı oldukları yerden iki yanıma sarkmasına rağmen. Etrafımızda mağaraların hangi girişinin en yakın olduğu konusunda tartışmalar vardı. Oradan ayrılıp mücadeleye katılmak için harekete geçtim ama Alric beni bırakmadı.

"Bu gece yeterince şey yaptın, karıcığım," dedi kulağıma. "İşin bitti." Gevezelik ederek, artık tamamen ıslanmış ve tanrıça beni ısıtmadan hızla üşümeye başlamış bir halde, "Elim ağrıyor. Bu kadar zayıf olmak istemezdim ama-" dedim ve sesim kesildi.

"Bu gecedен sonra avuç içlerin yara olacak," dedi acı bir sesle, kollarını belimden çekip sol elimi iki elinin arasına . "Hâlâ çok güzel bir el," diye fısıldadı.

Nefes nefese . "O kelimeyi sevmediğini ."

"Sevmeyi öğrenebilirim," diye cevap verdi, nefesi alnımda geziniyordu.

Ona doğru eğildim ve acıyarak, "Ayakta zor duruyormuşum gibi hissediyorum," dedim. "O zaman bana yaslanacaksın ya da ben seni taşıyacağım."

"Senin için çok ağır olduğumu söylemiştim." Şaka yapmaya çalışıyordum. "Ben de sana zayıf ama güçlü olduğumu söyledim."

Ona gülümsedim ama gökyüzündeki yıldızlar başının arkasındaydı ve yüzüne yeterince ışık tutmuyorlardı.

66. Aşk

Tintarian şelaleleri gündüzleri yaz kadar sıcaktı, ancak sabahları ve akşamları daha serindi. Pikestully şehri kargaşa içindeydi. Perpatane'ın Eccleston'la işbirliği yaptığı haberi artık söylenti olmaktan çıkmıştı. Onlu Konsey, şehir devletinin tüzüğüne bir daha asla Tintar'la ticaret yapılmayacağını yazan bir kararname imzalamıştı. Perpatane, Eccleston adına Tintar'a resmen savaş ilan etti çünkü şehrin ordusu değil sadece başkent muhafızları vardı. Perpatane kralı ülkesinin müttefiki olarak şehir devletini savunması gerektiğini ilan etti.

Köpekbalığı Kralı buna kızmaktan çok eğlenmiş görünüyordu. Görünüşe göre Hinnom, Jeremanthly ve Peregrine tarafından çağrılan bir savaş konseyine girmişti ve haklı olarak Pikestully'nin çoğunlukla Nyossa tarafından iç tarafa sınırlandırıldığını ve şehre bir ticaret yolu üzerinden ulaşmanın, etrafından uzun bir yol boyunca halka açık tozlu yolları kullanmak ya da güneyin tehlikeli bataklıklarından geçmek anlamına geldiğini belirtti. Hintercliff dağlarını aşmak bir seferde yüzlerce adam için neredeyse aşılmaz bir görev olduğundan, tam bir ordu kuzeyden gelemezdi. Orduların üç lideri de, Perpatane ordusunun daha küçük bir biriminin baharın başında Sealmouth'u bir şekilde yağmalamayı başardığına dikkat çekti. Hinnom, diğer ülke ve şehirlere altın pompalayan Perpatane'nin bir sonraki hamlesini beklerken Tintar'ın en azından savaşa hazırlanmasını ve sınırlarını güvence altına almasını kabul etti.

Tüm bunları Mischa'nın Jeremanthly için yazdıklarından değil, geceleri kocamla yatarken öğrendim. Mischa bir gece yatağa atıp on gece konuşmayarak Perch'i delirtmekle meşguldü. Yemeklerde bize onun şaşkınlığını anlatırdı ve Helena onu azarlardı, ama sadece hafifçe, çünkü akşamlarını Thatcher ile geçirdiği için uykulu olduğuna inanıyordum. Bir gece hamamda bu şüphesini doğruladı. Hamamlar yine yapış yapış bir sonbahar gününün ardından akşam dalışı yapan kadınlarla doluydu ve herkes bitmek bilmeyen yazdan şikayet ediyordu.

"Çok yorgunum," dedim, sağ sabunla uğraşırken, hâlâ bandajlı olan sol elimi suyun dışında tutarak banyo yapıyordum. "Bugünlerde sürekli esniyorsun."

Bana bir bakış attı ve sonra suya yaklaştı. "Düşünceme göre hareket ettim."

"Nişanlınızın yatağını düşünmeniz?"

"Ş," dedi, daha da yaklaşarak. Devam ederken etrafımızdaki gevezelikler sözlerini örttü. "Onunla tam olarak yatmadım. Ama geceyi onun odasında geçirdim."

"Peki geceyi geçirmek neyi gerektiriyor?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Sen yetişkin bir kadınsın. Hayal gücünü kullan. Çoğunlukla öpüşme."

"Kendinizden oldukça memnun görünüyorsunuz," dedim.

Mischa yanıma yaklaştı, yanımdaki suyun içinde debeleniyordu. "Sonunda itiraf etti mi?"

"Evet, var," diye araya girdi Helena. "Dikkatli ol. Kızımın duymasına gerek yok."

"Maureen'in annesinin öldürüldüğünü duymaya ihtiyacı yok mu?" Mischa sordu.

Mischa'ya su fırlattım.

Helena içini çekti. "Duymak istemediği şey tam olarak bu. Ve ben sadece geceyi geçiriyorum. Başka bir şey olmayacak. Henüz değil."

"Ee, nasıl gidiyor?" Mischa sordu.

"Söylemeyecek," dedim dizlerimi bükerek suyun köpükleri temizlemesine izin verdim. Mischa omuz silkti. "Geçen gece sesler çıkarıyordu, her ne yapıyorlarsa artık."

Helena'nın gözleri kocaman açılmıştı.

"Balık adamın odasından en son çıktığımda onun adını söylediğini duydum. Koridordaydım," diye açıkladı Mischa. "Onun kapısından. Adının Caleb değil Thatcher olduğunu sanıyordum."

"Agnes beni koru," diye dua etti Helena.

"Şey," dedim Mischa'ya dönerek, "Perch'in 'oh fuck' diye böğürdüğünü duvarımdan duyabiliyorum."

Mischa Helena'ya göz kırptı. "Gördün mü, utanılacak bir şey yok."

Helena üzerindeki ilgiyi azaltmak için bana döndü. "Peki senden hiç ses duymadık, Edie?"

Etrafıma bakındım. Bunu Vinia'nın duyacağı şekilde itiraf etmeden önce kendi kelimelerimde boğulacaktım ama o ortalıkta görünmüyordu. "Beni bu şekilde isteyip istemediğini söyleyemem."

"Neden ki?" Helena söyledi. "Şu haline bak!"

Başımı salladım. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. İkinizle de alay ettiğim için özür dilerim."

İkisi de sustu ve sonra Mischa, "Kahretsin, aşık olmuşsun," dedi.

"Edie," diye nefes aldı Helena. "Öyle mi?"

Bir süre onlara baktım ve "Ben yatmaya gidiyorum. Sabah burada görüşür müyüz? Bir gece önce banyo yapmış olsam bile sabahları banyo yapmayı severim." Hızla merdivenleri çıktım, çarşafıma sarındım ve cildimi kuvvetlice kuruladım. Koyu deniz mavisi rengindeki elbisemi başımın üzerine geçirdim, ayaklarımı botlarımın içine soktum ve hamamdan çıktım. Beni izleyip izlemediklerini görmek için omzumun üzerinden bakmadım.

Sen aşıksın.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım kendi kendime, odamıza doğru koşarken. Dikkatli davranmamıştım. Toprak Ana'yla konuştuğumdan beri kalbimin hissetmek istediği her şeyi hissetmesine izin vermiştim, çünkü bu çoğunlukla bir tanrıçanın kim olduğumu bilmesine ve benimle konuşmasına sevinmeyi gerektiriyordu. Ve bu coşkunun bir yerinde, bir adamı sevmeye başladım, emin olmadığım bir adamı, okunamayan, bilinemeyen bir adamı. Benimle tanışıp evlenmeden çok önce kalbini bir başkasına vermiş bir adamı.

"Ağlamayacaksın," dedim yüksek sesle. "Yakında dönecek ve sen ağlamayacaksın." Masanın üzerinde sık sık duran viski sürahisini buldum ve bir yudum yerine bir yudum aldım, boğazımdaki yanma yüzünden neredeyse boğuluyordum. Elma aromalıydı ama yine de öksürdüm.

Kapı çalındı. İşte oradaydı, sevdiğim adam.

Cevap vermedim çünkü kendi itirafım karşısında şaşkın bir sessizlik içinde oturuyordum.

67. Kurt

Kapı içeri sallandı ve tepeden tırnağa kire bulanmış, yüzü kan içinde ve topallayarak kocam içeri girdi. Sağ elindeki kalkanı yere çarptı.

"Tanrım, ne oldu?" Masada kendime acıyarak tuttuğum nöbeti bırakarak haykırdım.

Bir elini kaldırdı. "Yüzünde bir kesik var, tıpkı seninkine benziyor. Yakında geçecek."

"Ölümün eşiğine gelmiş gibisin," dedim ona yaklaşarak.

Orada durmuş bana bakıyor ama görmüyordu. "Edith, göğüs zırhımı taşımama yardım etmeni istiyorum. Sadece-" elini tekrar açık ağzıma doğru kaldırdı.

"Sadece yap, lütfen."

Onun etrafında döndüm ve sırtındaki kayışları ve tokaları çözdüm, sonra önüne döndüm ve göğsünden çıkarmasına yardım ettim. Tuniğinin altı ter, kir ve daha fazla kanla ıslanmıştı. Tutması çok zordu ve onu kancasından asabilmek için iki kez yukarı doğru sallamam gerekti. Ona döndüm ve kemerini açmak için beline uzandım. Kılıç çok ağırdı, onu kalkanın yanına yere bıraktım, saygısızlık etmiş gibi hissettim ama kaldıramadım.

"Banyo yapmalısın," dedim. "Üzerindeki çamuru atman ve kesiği temizlemen gerek."

"Yapamam," diye fısıldadı. "Hareket edemem. Eğer şimdi aşağı inersem, yüz adamın önünde kendimi rezil ederim. Buradaki basamakları nasıl çıktım bilmiyorum."

"Ne oldu?" Tekrar sordum. "Bana anlatacaksın."

"Yaşlı bir eş gibi azarlıyorsun."

Gözleri benimkilere ulaşana kadar ona dik dik baktım.

"Bugün son birkaç çocuk çok güçlüydü," diye iç geçirdi. "İçlerinden biri beni yendi." Yüzünü işaret etti. "Günün sonunda yumruklarda daha iyiyim. İyi kılıç sallayabilirim ama... Bugün çok çalıştım."

"Ve tüm bu çocukların senin yenilmez olmadığını görmesini istemiyorsun, bu yüzden onlarla birlikte banyo yapmayacaksın," diye tahmin ettim.

Başını salladı, gözleri benimkilerle buluşmuyordu.

"Merdivenlerden geri yürüyebilir misin?" diye sordum. "Sana söyledim. Zayıflığımı göstermeyeceğim-"

"Erkekler hamamına gitmiyoruz. Merdivenlerden geri yürüyebilir misin?"

Tekrar ettim.

Kafası karışmış bir şekilde tekrar başını salladı.

Önlüğümün asılı olduğu kancaya gittim ve anahtarı çıkardım. "Sana aramızda kalmasını tercih ettiğim bir şey göstereceğim."

Merak ediyordu ama bir şey soramayacak kadar yorgundu.

Ona biraz viski doldurdum ve bir damla lightleaf ekledim.

Sorgusuz sualsiz içti.

Onun için temiz kıyafetler topladım ve omzuma astım. Bir mum yaktım ve onu çamaşır dolabına açıliyormuş gibi görünen küçük kapıya kadar götürdüm, anahtarı sokup çevirdim. Gareth Pope'un özel banyo odasına giden dar basamaklarda beni takip etti. Hareketleri kısıtlıydı ve dişlerini sıkıldığını hissediyordum.

Mumun alevini, duvara şişman bir mum yerleştirdiğim tek apliance dokundurdum. Mumumuzu yere, burada tuttuğum neversim ve banyo malzemeleri sepetinin yanına bıraktım. O odaya bakarken yüzümü ona döndüm.

"Bu gece sorma," dedim bir adım daha yaklaşarak. "Daha sonra açıklayacağım. Sizi soyabilir miyim?"

"Edith, ben-" diye duraksadı. "Kendim yıkanabilirim."

"Tercihiniz bu mu? Sizi bırakabilir ve bir saat içinde alabilirim."

Acısı yüzünden okunuyordu, alnındaki çizgiler derindi. "Tercih ettiğim bu değil."

"Güzel," dedim ve ellerimi karnının üzerine koydum. "Omuzlarını daha fazla rahatsız etmemek için yavaşça gideceğim." Ve tuniğinin eteklerini yukarı kaldırdım.

Tıslayarak kollarını kaldırdı ve tuniğin başının üzerinden yukarı çekilmesine izin verdi.

Tıpkı sahilde yaptığı gibi diz çöktüm ve botlarını çıkardım, her birinden çıkmasına yardım ettim. Çoraplarını çıkardım ve ayağa kalktım. "Pantolonunu çıkarmana izin vereceğim ama suya girerken yardıma ihtiyacın olup olmadığını sor." Ve ona sırtımı döndüm.

Olmaması gerekenden daha uzun sürdü ama ben arkamı dönmeye devam ettim ve bacaklarından çıkarmak için eğilirken acı seslerini bastırmasını dinledim. Suyun sıçraması bana banyoda olduğunu söyledi ve döndüm, onu banyonun dudağının altındaki tek basamakta otururken buldum, su sadece kalçalarının üzerindeydi. Elbisemi ve eteğimi dizlerimin etrafından bağladım ve tam onun üzerine oturdum.

banyonun kenarında, elimde bir kalıp sabun ve kucağımda bir şişe lavanta yağı.
"Sana dokunabilir miyim?"

diye sordum. Başını salladı.

Sabun ve suyla köpürttükten sonra, suyun altında kalan kısımlarını yıkamak isterse diye sabunu ellerinden birine koydum. Sabunlu ellerimi omuzlarına, kollarına ve göğsüne, kulaklarının ve boynunun etrafına, kirin yerleştiği her yere sürdüm.

Sabunu tutan eli hareketsiz kaldı ve ben hem onun geri kalanını yıkamamı istemesini istedim hem de bundan korktum. Sonunda kıpırtısız hareket etmeye başladı, sabun yüzeyin altında kayboldu. Dikkatimi onun geri kalanına verdim, aşağıya bakmadım, gözlerim kesik alnında, omuzlarında ya da göğsündeydi. İşini bitirdiğinde sabunu bana geri verdi. Parmaklarımla kafa derisini yoğurarak sık kesilmiş saçlarını yıkamaya başladığımda inleme ile iç çekme arasında bir ses çıkardı.

Bitirdiğinde, "Sonuna kadar gir ki durulanabilesin," dedim.

Basamaktan kaydı ve kendini suyun altına bıraktı. Tekrar yüzeye çıktığında aplik ışığı ıslak yüzünde parlıyordu, su sadece göbeğine ulaşıyordu.

"Geri gel," diye seslendim.

Gırtlaktan bir ses çıkararak, basamağa oturmak için kendini geri çekti.

Ona daha yakın oturdum, sağ dizim eğikti, sol bacağım diğer tarafımda yayılmıştı, gövdem başını ve omuzlarını kucaklıyordu. Kesiğini son bir kez daha inceledim ve ilk düşündüğüm kadar derin olmadığını değerlendirdim. Lavanta yağını avuçlarıma döktüm ve boynunun arkası ve omuzları boyunca deriye yedirmeye başladım.

"Bu iyi," diye fısıldadı. "Bu... iyi hissettiriyor."

Ağzımı kulağına dayadım ve fısıldadım, "Böyle devam edemezsin. Daha karın olmaya alışmadan beni dul bırakacaksın."

Başını ellerime yasladı. "Biliyorum."

"Sana ne yapacağını söylemeyeceğim ama kendine dikkat etmeni isteyeceğim," dedim. "Kendini bu duruma sokmanı izlemek bile acı verici."

"Doğru seçimi yapmak zorundayım," dedi bir süre sonra.

"Bir sonraki adamın Tedarikçi olmasını mı

kastediyorsunuz?" "Evet. Hataya yer yok. Bir

daha olmaz." "Ne demek istiyorsun?"

"Nash'i kastediyorum. Nash'i seçtim, hem de en iyi kararına rağmen.

Mükemmel bir kılıç ustasıydı. Onun sevmediğim yönlerini görmezden geldim.

Çünkü

başarısız oldum. Nash'i seçtim ve bakın ne oldu."

Helena'yı kastediyordu. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o devam etti. Sonraki sözleri ekşiydi. "Sadece onu seçmekle kalmadım. Hepinizin ellerini sisin içinde bağladım. Arkadaşın haklıydı. Helena'nın hiç şansı yoktu."

Başımı onunkinin üzerine koydum ve adını ağzımdan soludum.

"Yaşadığım sürece kendimi asla affetmeyeceğim, Edith. Bunun için dua ettim ve tövbe ettim. Tanrıçamızdan beni affetmesini istedim. Ama kendimi affedemem."

Arkadan kollarımı ona doladım ve başını ve omuzlarını kendime çektim, ellerim birbirine bağlıydı ve göğsünde duruyordu, soldaki bandaj sabunun ilk kullanımından sonra gitmişti, dikişli deri tahrişten şişmiş ve pembeleşmişti. Yavaşça nefes aldım, ortaya çıkmak isteyen bir hıçkırığa karşı koydum.

"Açıkça konuşabilir miyim?" Kontrolümü yeniden kazandığımda söyledim. "Lütfen," dedi.

Ağzımı kulağına yaklaştırmak için başımı eğdim. "Bunun için senden nefret ettim. Ediyordum. Belki bir parçam bunun için senden her zaman nefret edecek. Ama daha çok, bir parçam her zaman kendimden nefret edecek. Maureen onun kendisine ve annesine olan ilgisi konusunda beni uyarmıştı. Ve ben bunu görmezden geldim çünkü bizi kaçıran siz olduğunuz sürece, bu tür bir zarardan güvende olduğumuzu düşündüm. Sizin o tür bir adam olmadığınızı düşündüm. O sırada endişelenecek bir şey daha olsun istemedim. Bir kadın asla gardını bu şekilde düşürmemeli. Diğerlerini uyarmak yerine aptallık ettim. Ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Kendinizi güvende hissetmeniz gerekirdi," dedi. "Bizim esirlerimiz olmanıza rağmen. Tedarikçiler o türden adamlar değildir. Ya da biz değildik. Bir kurt sinsice dolaşırsa bir geyik sürüsü yerleşemez. Benim ellerimde kan var ama onunki beni rahatsız etmiyor."

Gözleri kapalıydı ve onun da gözyaşlarıyla mücadele edip etmediğini merak ettim.

Sert profilini, en az bir kez kırılmış olsa da oldukça büyük olan o ince burnunu, o yüksek elmacık kemiklerini, o sert, gururlu ağzını inceledim. Eğildim ve yanağını öpmeye cesaret edebildiğim kadar uzun öptüm. Geri şöyle dedim: "Bu dünyada geri dönüşü olmayan kötülükler var. Kendini öldürmek bunu düzeltmeyecek." Yanağını tekrar öptüm, bu sınırı aşmak benim açımdan yasadışı bir hoşgörü idi.

Sırtını ovmaya devam ettim. Bunun onun için bir merhem olduğunu söyleyebilirim. Isabeau'nun sözleri aklıma geldi. *Dokunulmayı bu kadar çok isteyen bir adamla hiç birlikte olmamıştım.*

Mischa haklıydı. Aşık olmuştum.

OceanofPDF.com

68. Maden

Tanrılar bana acıdı. Mesleğim beni yersiz sevgilerimin nesnesinden uzaklaştırdı. Sonraki on günü şehirden uzakta, Pikestully'nin güneyinde iki saatlik bir yolculukla ulaşabileceğim bir meyve bahçesi sahibinin evinde geçirdim. Hazel, ben ve Tuck adında yaklaşık on dokuz kışlık genç bir yardımcım, kocama kendisini daha fazla yaralamaması için yalvarmamı takip eden çalışma haftasının ilk gününde at sırtında oraya gittik.

O gece yatakta birlikte uzanmıştık ve bana ilgim için teşekkür etmişti.

Hiç düşünmeden fısıldamıştım: "Seninle çok kolay." Cevap vermemiştir ve bir parçam içimde solmuştu.

Hazel dinlenme günü olan ertesi sabah kahvaltıda bana yaklaşp ertesi gün ona katılıp katılmayacağımı sorduğunda, bir aptal gibi "evet, elbette" diyerek ellerine sarılmıştım.

Arazi erik, kiraz ve ceviz bahçelerinden oluşuyordu. Aile misafirperver ve yardımımız için hevesliydi, çünkü tüm erik hasadı, muhtemelen Aromalı Üçlü'nün birinden buraya getirilen istilacı bir asma türünden muzdaripti. Asmalar neredeyse gözle görülür bir hızla büyüyordu. Budandıklarında bir gecede yeniden büyüyorlardı. Kancalı dikenlerle doluydular ve onları temizlemek zahmetli bir işti, bu da aileyi her sabah onların yeniden biçimlendiğini görmekten umutsuzluğa düşürüyordu. Sarmaşıkların arazilerindeki kiraz ve fındık bahçelerine yayılmasından korkuyorlardı.

Sabahları bize kızarmış yumurta ve hasatlarından konservelerle kızarmış ekmek yediriyorlardı. Sonra Hazel ve ben saçlarımızı arkadan bağlar, sagarislerimizi belimize bağlar, iğnelenmiş sağ ellerimizle balta bıçaklarına kan sürer ve dirseklerimize kadar uzanan uzun deri eldivenler giyerdik. Çok yorucu bir işti. Sarmaşıkları kesiyorduk ve ağaçların etrafında gevşediklerinde onları koparıyorduk. Tuck arkamızdaydı, kesilen parçaları yakmak için bir sepette topluyordu. Gün boyunca sık sık avucuna iğne batırır ve baltalarımızın üzerinden kan akıtır, tanrıçayla olan birlikteliğimizi sürdürürdü. Hazel bana Toprak Ana'dan kutsamasını istememi hatırlattı, meyve bahçesini bu aile için geri aldığımızı yüksek sesle söyledi ve ilk birkaç günden sonra kendimi doğal olarak ona ve Tuck'a katılarak tanrıçaya teşekkür ederken, erik ağaçlarını ve meyve bahçesi sahibi aileyi kutsamasını isterken buldum. İşin basitliğiyle neşelenen neşeli bir üçlü oluşturduk. Şafak vakti çıplak ağaç gövdeleriyle ödüllendirildik.

Bu iş ruhum için bir arıtma ateşiydi. Her günün sonunda boynumun tutulması, sırtımın ve kollarımın mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı ve geceleri ahırlarının samanlığında uyurken, çatı katının penceresinden yıldızları izliyordum ve kocamın yanımdaki sıcaklığını bile özleyemeyecek kadar yorgundum. Kalp ağrımı aklımdan çıkardım ve tanrıyla yüksek sesle ve kafamın içinde daha fazla konuştum. Bildiğim bir hayattan bilmediğim bir hayata götürülürken bana yol gösterdiği için, merhametleri için ona teşekkür ettim. Ben onu tanımadan önce beni tanıdığı için ona teşekkür ettim. Dokuzumuz da hayatta kaldığımız için ona teşekkür ettim. Cian ve Hazel gibi insanlarla tanıştığım için ona teşekkür ettim. Karnımızdaki yemek için ona teşekkür ettim. Helena'nın gözlerindeki yenilenen hayat için ona teşekkür ettim. Yeğenim hâlâ kız gibi olduğu, kedi yavruları gibi şeylerden hâlâ keyif aldığı için ona teşekkür ettim. Catrin'in Maureen ile kurduğu kardeşlik bağı için ona teşekkür ettim. Mischa'nın beni güldürdüğü her an için ona teşekkür ettim. River ve Quinn kaçırıldıklarında birlikte oldukları için ona teşekkür ettim. Bronwyn'in hayatının son dönemlerindeki mutluluğu ve rahatlığı için ona teşekkür ettim. Eefa'nın çocuğunun kolaylıkla doğması için dua ettim.

Ancak bir gece, yakındaki bir dereye birbirimizin önünde utanmadan yıkanırken, uyumadan önce günün kirinden ve terinden arınmaya çalışırken Hazel kocasını özlediğini söyledi. Adını ve ne iş yaptığını sordum. Bana adının Gordon olduğunu, nalbantlık yaptığını ve kırk kış önce çocukken birbirlerine aşk yemini ettiklerini söyledi. O konuşurken içtenlikle gülümsedim ama sonra, pencereden süzülen göz kamaştırıcı yıldız ışığının altında, kendi kendime eşimden Hazel'ın kendi eşinden bahsettiği gibi açıkça bahsedemeyeceğimi düşündüm, büyük bir sevgi ve biraz da sahiplenmeyle. Ve kendime acılamakla daha fazla mücadele edemedim. Hazel'ı ya da Tuck'ı uyandırmamaya çalışarak gözyaşlarımı ısırdım ve yüzümü yıldızlara dönerek Toprak Ana'ya neden o diye sordum. Neden evlendiğim adam o olmak zorundaydı? Neden Perch Procurers'ın kaptanı olamazdı? Ya da Thatcher? Her iki adamı da severdim ama kalbimi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmazdım. Neden hiç gülümsemeyen ve nadiren konuşan zayıf bacaklı bir adam olmak zorundaydı? Neden benim için yıkıcı derecede güzel olmak zorundaydı? Neden onu antrenman sahasından geçerken izlemek göğsüme saplanmış bir hançer gibi hissettirdi? Neden monoton sesi bir müzik dizesi gibi geliyordu? Neden o olmak zorundaydı?

Ve sonra konuştu. Önce alaycı, sonra yardımsever olan o kocakarı sesi bu kez bir anneninki gibiydi, okşayıcı, yatıştırıcı, yakın. Yine iki kulağımın kabuğunda duydum onu. *Kimsin sen? Bir erkek ya da bir bebek olmadan? Sana söyleyeceğim. Sen benimsin, kızım.*

Ve gözyaşlarım gerçekten aktı. "Seni seviyorum," dedim ona.

Ve ben de seni.

Meyve bahçelerinde geçirdiğimiz son gün, bir ağacın kendine gelme sürecini incelemek için tekrar ziyaret ettik. Tamamen galip çıkmıştık ve aileyi zincirlerinden kurtulmuş erik ağaçlarının arasında yürürken izlemek hayatımın en gurur verici anlarından biriydi. Benim küçük toprak sihrimin bir etkisi olmuştu. Hazel, sarmaşıklar üzerindeki egemenliğin sadece onun ve Tuck'ın kanından değil, benim kanımdan da kaynaklandığına beni ikna etmişti.

O haftanın dinlenme gününün şafağında Pikestully'ye geri döndük, üçümüz de sıcak suda gerçek bir banyonun ne kadar ferahlatıcı olacağını haykırdık. Tuck ve ben Hazel'ın bineğini kalenin ahırlarına geri götürmeyi teklif ettik, çünkü Hazel her gün tapınağa yürüyerek gidiyor, kahvaltı ve öğle yemeklerini kalede yiyor ama çoğu geceyi Gordon'la geçiriyordu. Teklifimizi kabul etti ve ben ve çocuk, onun atını onunkine bağlayarak platoya çıktık. Attan indiğimizde Alric'in sesini duydum.

"Edith?"

Yüreğim daraldı. Kısrağımın yelesinin siyah tüylerine baktım ve parmaklarımı taradım. Erteleme şansım yok muydu? Bir hafta ayrı kaldıktan sonra onu tekrar görmeyi düşünmemiştim. Sadece banyo yapmayı arzulamıştım. O cesur sözleri söyledikten sonra son konuşmalarımız üstünkörü ve bilgilendirici olmuştu. *Seninle ilgilenmek kolay.* Ama sonra gerçek bir tanrının beni sevdiğini söylediğini hatırladım. Yıldızlara baktığımı ve bana onun olduğumu söylediğini duyduğumu hatırladım. Elimi kalçamda asılı duran sagarimin üstüne koydum. Eyer üzerindeyken sağ uyluğum boyunca mükemmel bir şekilde uzanıyordu. Onu kınında, bir yoldaş gibi samanlıkta vücudumun yanına yerleştirmiştim.

Ben seninim, zihnindeki tanrıçaya dua ettim.

Ve ben burada olacağım, dedi.

Yüzümü ona döndüm, gülümsedim ve gözlerimi güneşe karşı kırptırdım. Bir adım daha yaklaştı. "Bunun bir hafta süreceğini fark etmemiştim."

Gözlerimi gölgelemek için sağ elimi kaldırdım, onun şahsı beni sadece güneşten biraz koruyordu. Yüzünü daha iyi görmeye çalıştım ama yine ışık onun arkasındaydı ve üzerimde parlıyordu. Daha yeni banyo yapmış gibi kokuyordu. Kısa kollu tuniği tazeydi. Yeni gibi görünen bir pantolonun içine sokulmuştu. Bu bana on gündür aynı siyah pamuklu elbiseyi ve vardiyayı giydiğimi hatırlattı. Yanıma aldığım, içinde Gareth Pope'un günlüğü, bakır tarağım ve

çiğneme çubukları. "Sana da günaydın," diye takıldım çantayı göğsüme doğru tutarken.

"Bana bunun on gün ve gece süreceğini söylememiştin, Edith."

Sözlerini asla okuyamadım. Kızgın mıydı yoksa beni özlemiş miydi? Beni özlediği için mi kızgındı? Kendimi umursamaz buldum. Onu seviyordum elbette, ama bir banyo yapmak, kuşatılmış kaslarımı ılık suda ıslatmak istiyordum. Saçlarımı yıkamak istiyordum. "Konuşmadan önce düşünmek mi bu, kocacığım?"

Bana tuhaf bir bakış attı.

"Görevin ne kadar süreceğini bilemezdim," diye açıkladım. "Onun yerine beni karşılayamaz mıydınız?"

O korkunç derecede öpülesi ağzının bir tarafında küçük bir çarpıklık vardı. "Özür dilerim."

"Affedildiniz. Ve evet, uzun bir yolculuktu ama başarılı bir yolculuktu." Tuck'a el sallayarak veda ettim ve kalenin girişlerinden birine doğru yürümeye başladım, Alric çantayı almayı teklif ettiğinde başımı sallayarak geri çekildim. Bir şeylere tutunmam gerekiyordu.

"Eşyalarınızı odamıza bırakalım ve şehre doğru yürüyelim.

."

Güldüm. "Hayır, banyo yapıyorum, saçlarımı yıkıyorum ve yorgun kemiklerimi ıslatıyorum."

"Oh," dedi, sesi neredeyse kederliydi.

Ona döndüm. "Haftan iyi geçti mi?"

Odamıza en yakın merdiven boşluğuna ulaşana kadar bana cevap vermedi. "İyiymi." Benim için kapıyı açtı ve içeri girdim. "Şu anda denemelerin ikinci aşamasındayız. Artık erkek erkeğe dövüş yok."

"Bu iyi," dedim parlak bir sesle, çantayı masanın üzerine koydum ve tarağı çıkardım. İskelet anahtarı bıraktığım masanın üst çekmecesini açtım. Çekmece boştu.

"İşte," dedi, yanıma geldi, uzattığı elinde anahtar vardı. "Umarım sakıncası yoktur. Sen yokken banyoyu kullandım. Çarşafları ve sabunu değiştirdim."

Almak için ona döndüm, şaşırmışım. "Neden umursayayım ki?"

"Şey. Burası senin odan. Ve ilk seferinde bana göstermek istemiyor gibiydin."

"Yapmamam gereken bir şeye rastladığım için beni azarlayacağınızdan endişelendim."

Başını salladı, gözleri yüzümdeydi. "Yorgun görüldüğünün söylenmesinden hoşlanmadığını biliyorum ama sen yorgun görünüyorsun Edith. Cian seni çok çalıştırıyor ve ben bunu görmekten hoşlanmıyorum."

Ona gülümsedim. "Öncelikle, gerçekten verimli bir hafta geçirdim. İstersen sana anlatırım. İkincisi, banyo bizim odamız olabilir. Anahtarı çekmecedeki saklarız ve birimiz gittiğini görürse nedenini biliriz. Eminim siz de benim gibi biraz mahremiyet istersiniz. İkimiz de uzun zamandır kimseyle aynı odayı paylaşmak zorunda kalmadık."

"Keşke," dedi son sözlerimin üzerine. "Bana söylemeni diliyorum."

Etrafindan dolaşarak yeni bir şalvar ve uzun kollu deniz mavisi yeşil sonbahar elbisemi aldım ve günleri başlatıp bitiren serin esintilere karşı kalkan olarak kullandım. Günün en yoğun saatlerinde güneşi geçirmeyecek kadar inceydi ve bu rengin saçlarımdaki kumral rengi ortaya çıkardığını ve gri gözlerimi daha mavi gösterdiğini biliyordum. Bunları sol koluma geçirerek kapıya doğru ilerledim. Ona döndüm ve "Belki bu gece görüşürüz?" dedim.

"Seninle gelebilir miyim?" dedi, sözleri genellikle çok ölçülü olduğundan onun için hızlıydı.

"Banyoya mı?" Şaşırmıştım.

Gözlerini kırıştırdı ve sonra şöyle dedi: "Arkamı döneceğim. Sadece konuşmak istiyorum- erkeklerle ve çocuklarla konuşmaktan ve ya kart oyunlarından ya da savaşın eşiğinde olduğumuzdan bahsetmekten yoruldum. Özellikle de savaştan bahsetmekten yoruldum."

'Seni özledim' kelimesi söylenmedi ama ben duydum. Göğsümdeki çarpıntıyla savaştım. "Pekâlâ." Ona bakmasına izin vermeyeceğimi söylemeyi düşündüm ama bunun flört etmek anlamına geleceğini ve arkadaşlıktan başka bir şey yapmamanın daha güvenli olduğunu biliyordum.

Sırtını bana dönmüş, ön kollarını dizlerine dayamış, merdivenlerin altındaki Gareth'in Papa banyosunda oturuyordu. Bir saat boyunca ıslandım, saçlarımı ve vücudumu yıkadım, ona sarmaşıkları fethettiğimizi anlattım.

69. İ eker

Günler akşamları soğudukça muhafazada çevremdeki herkes ya aşk ya da şehvet içinde mutlu oluyordu, ben hariç herkes. Sürekli dua ettim, kendi karşılıksız dileklerimi düşündüm. Kıskanmamaya çalıştım ve neredeyse başarıyordum. Başaramadığım şey ise artık tek istediğinin benimle konuşmak olduğuna karar vermiş olan kocamdan kaçmaktı. Artık odalara daha erken çekiliyor, kendine bir viski doldurup şminemize yaslanıyor, bana günümün nasıl geçtiğini soruyor, ben de sorduğumda kısa cevaplar veriyordu. Ben de masa başında oturmak zorunda kalıyor, su ve lightleaf yağını yudumluyor, çiftlik vergileri ve mülk anlaşmazlıklarından bahsediyordum. Kendimi birden fazla kez Gareth Pope'un banyosunda bir mumla otururken buldum, o delici ela bakışlarına bir saat boyunca katlanmak için odaya geri dönmekten kaçınmak için adamın günlüğünü okudum. Görünüşe göre, ben bahecilerle birlikteyken beni özlemişti.

Ama Gareth Pope etrafımdaki romantizmi daha da artırdı. Günlüğün sonuna yaklaşıyordum ve o şimdi Prens Hinnom ile sonsuz bir aşkın sancılarını çekiyordu. Hinnom sadece Gareth'ın bedenine değil, büyüsüne takıntılıydı. Gareth'ın kaydettiği tek şey, sevgilisinin tanrıçadan aldığı kutsamalardan ne kadar gurur duyduğu gibi görünüyordu.

Günümüzde, Mischa ve Perch çoğu geceyi bir önceki geceden daha gürültülü olup olamayacaklarına bakarak geçirmeye çalışıyor gibiydiler. Helena daha hanımefendi olabilirdi ama o da kendi ilişkisinin pençesindeydi. Bir gece sahanlıktan yatakhaneye doğru yürürken Thatcher'ı Helena'nın yüzünü okşarken ve yatağını paylaşması için ona yalvarırken buldum. Beni görmesin diye merdiven boşluğuna saklandım ve küçük bir itirazda bulunduğunu gördüm. Catrin her gün Peregrine'in annesini ziyaret ettiğini bildiriyordu. Arkadaşımız annesinin hanımı olmadan önce bu kadar itaatkâr bir evlat olmadığından şüpheleniyordum. River, Quinn'i başkalarının önünde onun elini tutmaya ikna etmişti ve Quinn bir akşam onu yanağından öpmesine bile izin vermişti. Bu son çift için kıskançlık duymak çok zordu. Quinn'i huzur içinde görmek kalbimi eritti.

Sadece sevgilim Maureen aşk hastalığına ya da sekse karşı bağışıklı görünüyordu.

Ama o sonbaharın yarısında, kocamın bana duyduğu bedensel arzunun kanıtı, benim utanmazca kulak misafiri olmam şeklinde elime geçti. Bir sabah, güneş henüz kendini tam olarak göstermeden uyandım. Alric'in çoktan gitmiş olması gerektiğini düşünerek yatağın ortasına doğru yuvarlandım.

uzuvlarım dışarıdaydı. Kocam hâlâ yatakta olmakla kalmıyordu, tam ortasıındaydı. Çerçevesine doğru yuvarlanmam onu uyandırdı ve ben uzaklaşmaya çalışırken ellerini savunmaya çekti. Sağ eli, neredeyse geceliğimden dışarı çıkmış olan göğsümün üzerine düştü. Kalçamda onun sertliğini hissettim. Bir an için ikimiz de donup kaldık ve birlikte birbirimizden uzaklaştık.

"Özür dilerim," dedi, sesi resmiyetle doluydu.

"Bunun olması kaçınılmazdı," dedim, ses tonumdaki hafiflik karşısında şok olmuşum.

Üzgün olduğunu tekrarladı, yataktan kalktı, kıyafetlerini giydi ve gitti.

Yorganın altından kalkıp masaya gittim ve çekmecedan iskelet anahtarı çıkardım. Geceliğimin üzerine deniz mavisi elbisemi geçirdim, vardiyamı ve kalçalarımı topladım ve Gareth'in banyosunun huzurunu aramak için kapıyı açmak için hareket ettim, o sırada kapı içeri doğru sallandı ve neredeyse bana çarpıyordu.

Alric kapının önünde durmuş bana bakıyordu.

"Kapıyı çalmayı giderek daha unutuyorsun," diye .

Sesi boğuk çıkmıştı. "İskelet anahtarı için geldim."

"Oh," dedim, tutarak. "Bu sabah başka kadınlarla sohbet etmek istemedim.

Ama sen al." Ona uzattım.

"Gerek yok," dedi hışımla, dönerek merdivenleri hızla indi.

Özel banyomuza doğru ilerledim ve sabahki sertliğinin sadece erkek için mi yoksa benim için mi olduğunu merak ettim. Bunun için kendimi azarladım. Bunu aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

Sabunu köpürtmeye başladığımda, erkekler hamamını çevreleyen duvarın kocamın "Tanrı aşkına, burada yalnız kalmak istiyorum" dediğini duydum.

"Mastürbasyon yapıyor," dedi Perch'ün sesi. Thatcher güldü. Suyun içinde hareket eden bedenlerin şıpırtısı bana doğru yankılandı.

"Tuvalette mastürbasyon yapmaktan hoşlanmıyor. Çok kirli olduğunu düşünüyor," dedi Thatcher.

Perch bir hmm sesi çıkardı ve ardından, "Diğer her konuda titiz, neden sertleştiği yer konusunda da titiz olmasın ki?" dedi.

Thatcher, "Sanırım aletin nereden olduğu konusunda özellikle hassas olsaydı, aletin içinde sertleşmek isterdi-" diye cevap verdi.

"Lütfen beni hayvanlığınıza maruz bırakmaz mısınız?" dedi Alric.

Yıkanma sesleri geliyordu, suyun taş ve et üzerindeki şıpırtısı.

"Sanırım, kardeşim," dedi Thatcher, "hanım karının gitmesine, yalnız kalmaya ve yatağında ona 31 çekmeye alıştın, kokusu çarşaflarına sinmişken-"

"*Tanrım*, Thatcher," dedi kocam, kızgınlığı yüzünden okunuyordu. "İşte bu yüzden bu kadar erken geldi," dedi Perch. "Herkes uyanmadan önce otuz bir çekmek için. Aslında zekice."

"Sadece bu iki kelimeyi mi biliyorsun?"

Thatcher gülerek, "İyi bir pislik yemediği zaman küçümseyici oluyor" dedi.

"Siz ikiniz neden bu kadar erken geldiniz?" diye sordu kocam.

"Gelinimi odamda yalnız bırakmayı seviyorum," dedi Thatcher. "Yakında orayı kendi odası olarak görecektir."

"Mischa beni yataktan attı," dedi Perch. "Onu üzecek ne yaptım bilmiyorum."

Kendi kendime kıs kıs güldüm.

Thatcher, "Onu sık sık kızdırıyor gibi," dedi.

Perch, "Biz senin ve kadının gibi değiliz. Bu sadece tensel bir iş. Beni o şekilde istemiyor. Hâlâ Eccleston'daki erkeğini geri istiyor ama o muhtemelen ölmüştür."

"Birkaç ay içinde onunla evlenmen gerektiğini unutma," diye ekledi Alric.

Bir duraksama oldu ve sonra Perch şöyle dedi: "Bu bir aşk çifti değil, ama hayatımın geri kalanında sadece ona sahip olmayı umursamıyorum. Bence sen hanım karını böyle görüyorsun."

Alric bir şeyler homurdandı ama ne dediğini anlayamadım.

Thatcher, "Yazlık elbisesiyle ona verdiği tepkiyi görmeliydiniz," diye ekledi.

"İnanılmaz bir Tam bir pislik gibi davrandı. Çok fazla çiçek aldığı için ona bağırmaya başladı."

"Ben karıma bağırmadım," dedi kocam.

Thatcher, Perch'in kahkahaları arasında konuşmaya devam etti. "Ve hanımefendinin buna hiç tahammülü yoktu. Zavallı kadın, yaz sıcağında serinlemeye çalışıyordu. Kendi işine bakıyordu. Muhtemelen bütün gününü mahvetti. O gece onunla ve ailesiyle oturmayı kabul ettiği için şanslı."

"Oh bu Çiçeklerin Telaşı'ydı," dedi Perch. "Sonra seni dışarıda dizlerinin üzerinde bulduk. Affetmesi için ona yalvarıyordun."

"Dizlerimin üzerinde değildim."

"Sanırım dizlerinin üzerinde olmak isterdi," dedi Thatcher, "eğer kafası-"

Alric sesini Thatcher'ın üzerine yükseltti ama duygusuz bir şekilde, "Beni rahat bırakmanız için her birinize bir haftalık maaşımı vereceğim. Size yalvarıyorum."

"Bitti," dedi Perch ve ayağa kalkmış gibi ses çıkaran bir su dalgalanması .

"Ah, kardeşim, bozuk paraya gerek yok," diye şarkı söyledi Thatcher.

"Cehennemde olduğunu biliyorum." Alric cevap verdi ama ne dediğini anlayamadım.

Suda ses çıkarmamak için dikkatlice banyodan çıktım ve çarşafıya sarınarak bu banyoyu erkeklerinkinden ayıran duvara yaslandım. Kulağımı taşa dayamış, konuşmalarını duymak için sabırsızlanıyordum. Şimdi hiç ses yoktu. Ayağa kalkacaktım ki başımın üstünden bir iç çekme sesi duydum. Adamın suyun dışında durduğunu anladım. Sonra ikinci bir iç çekiş duydum, bu daha derindi. Üçüncü iç çekiş bana kendini tatmin ettiğini söyledi.

Onu taş duvarın dururken hayal ettim, sağ eliyle kendini pompalarken sol eliyle duvarı itiyordu. Görüntü zihnimde enfesti, tüm o kemik ve sinirler, her zaman o kadar kontrol altındaydı ki şimdi şehvetle gevşemişti. Başımı duvara yasladım. Beni düşünüyor muydu? Onu burada kesinlikle düşünmüştüm.

Etrafımdaki çarşafı aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkardım. Yanlışlıkla sol tarafımı avuçlamıştı ve sol elim onun sağ elinin olduğu yeri taklit etti.

"Edith," sesi zar zor duyabildiğim bir fısıltıyla geldi.

Beni düşündü. Beni düşünüyordu. Beni istiyordu. Bu vahiyle sarhoş olmuştum, bu farkındalıkla başım dönüyordu. Sağ elimi sağ göğsüme uzattım ve iki başparmağım iki meme ucumu da sıyırdığında dizginlenemez bir inilti çıkardım.

Bir sıçrama oldu ve sonra duvarın diğer tarafından sanki nefesini tutmaya çalışıyormuş gibi bir hava hücumu geldi. "Edith?" diye nefes nefese kaldı.

"Sen misin o?"

Ellerim göğüslerimi bıraktı ve ağzımı kapattı. Tanrım, çok ses çıkarmıştım.

"Edith? Orada mısın?" Sözleri alçak sesle ve dehşet içindeydi.

Tahrik olmuştum ve utanç içindeydim. Buraya indiği iki seferde, banyolarından erkek sesleri duyup duymadığımızı, bu odanın tam yerini bilip bilmediğini anlatmaya çalıştım. O ilk seferinde yıkanan pek çok Procurer yarışmacısı olmuştu ama o kadar bitkin bir haldeydi ki bu konuda yorum yaptığını hatırlamıyorum. Belki de

Erkekler duvarının diğ er tarafında olmamın mümkün olduğ unu bilmiyordum. Ama sonra onun bu banyoyu bah ecilerde ge irdiğ im hafta boyunca kullandığını ve büyük olasılıkla duvardan gelen sesleri duyduğ unu hatırladım.

OceanofPDF.com

70. Knelling

Gittiğinden emin olana kadar bekledim ve sonra sabah yemeğinden önce zamanım olduğu için saçımı yıkamam gerektiğine karar verdim ki bu bir hataydı. Saçlarımın örgü taçtan kuruması yarım gün sürüyordu ve daha önce hiç şakaktan aşağıya doğru örmemiştim. Çarşaflarımla kurutabildiğim kadar kuruttum ve bir taraftan aşağı doğru ördüm. Vardiyamı, kalçalarımı ve deniz mavisini elbisemi giydim. Sagarilerimi ve deri önlüğümü kuşanmak için odaya döndüm ve yemek salonuna giden arkadaşlarıma katıldım.

Mischa ve Helena aşık olma olasılığım konusunda nazık ve o zamandan beri bu konuyu bana açmamışlardı. Ama yemek salonuna giderken Helena'nın elini tuttum ve onu geri çektim.

"Lütfen tüm asker masalarına sırtımızı dönerek oturduğumuzdan emin olun." Bana soru sormadan başını salladı.

Öylece oturduk ve diğerlerinin konuşmaları arasında "İyi misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Alric seni üzdü mü?" Bir kase elmayı bana doğru itti. Görmezden geldim. "Dolaylı olarak."

"Edie, aranızda ne var?"

Ona döndüm, yüzlerimiz birbirine yakındı, gözlerimiz birbirine odaklanmıştı.

"Bizler görevdeş müttefikleriz. Ama kalbimin benden nereye kaçtığını bildiğine inanıyorum."

Elini kucığımda benimkinin üzerine koydu. "Caleb bana Alric'i düşündüğünü söyledi-" "Biliyorum," dedim. "Onun vücudu benimkini istiyor."

Helena başını salladı. "Evet, öyle. Ama tekrar soracağım. İyi misiniz? Eğer değilsen, keşke bana söyleyen. Her şeye tek başına katlanmaya çalışma."

Gülümseyerek ayağa kalktım. "Tapınakta erkenden halletmem gereken bir iş var." "Edie, lütfen," diye bastırdı Helena, eli elimi tutarken.

Onu sıktım ve başımı orduların masalarından çevirerek uzaklaştım. Koridordan aşağı, toprak tapınağın ön odasına doğru ilerlerken neredeyse Başrahip Yro'ya çarpıyordum. Önümde durmuş, sanki beceriksizce yaklaştığını hissetmiş gibi ellerini hafifçe uzatmış, görmeyen gözleri kemikli yüzünden bana bakıyordu. Soluk mavi-yeşil cübbesini giymiş, üzerinde zefirleri ve kasırgaları temsil soyut girdaplar vardı.

"Kaptanın karısı," dedi. Konuşmasında yılları bir şey vardı, rahatsız eden bir tıslama ya da ısıklık. "Cian bizden övgüyle bahsediyor."

Annem seni kutsuyor."

"Çok nazik biri," dedim, ne yapacağımı bilemiyordum ama ona saygı göstermek istiyordum.

Nefes aldı ve bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Knelling yakında gelecek, hanımefendi. Bunu size söylediğim için üzgünüm. Ama tanrıçanızın memnun olduğunu biliyorsunuz. Bedeninizi kendi odununa dönüştürmek istiyor. Kemiklerinizi özlüyor." "Odununa mı?" Ebeveyninin sözlerini tekrarlayan bir çocuk gibiydim.

"Ah, inancımızda yenisiniz. Özür dilerim." Tel gibi kollarını kavuşturdu, cübbesinin manşetleri geriye düşerek sopa gibi bileklerini ortaya çıkardı. "Eğer isterlerse, çocukları Nyossa'da toprağa verilebilir. Yaratıkları kemikleri temizler ve son yataklarında, onun yosunlarında yatarlar."

Elimden geldiğince hoş bir şekilde, "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor," dedim. "Böyle düşünmeniz çok iyi Madam Angler. Siz burada tam dört mevsim geçirmeden Knelling sizi ziyaret edecek. Size bir hikaye anlatabilir miyim? Bir rüyada aklıma geldi."

"Lütfen," dedim, başka ne diyeceğimi bilemez bir halde.

Beyaz gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Tarla faresi iki kez kuş olmaya çalıştı ama ikinci yuvadan balığın ağzına düştü. Ne tüyü ne de yüzgeci var. Ve yakında pençesiz kalacak."

"Teşekkür ederim," diye kekeledim.

"Huzur içinde ol," dedi, uzaklaşmak için hareket ederek. "Tanrıçanız sizi seviyor."

Bir yığın vergi defteri ve yarısı dolu kalem uçlarıyla dolu masamı umutsuzca arayarak toprak tapınağa doğru ilerledim. Oraya vardığımda başımı ellerimin arasına alıp oturdum. Kocamla ilgili düşünceler beni rahatsız ediyor, onun beni istediği bilgisinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu merak ediyordum. Ve Kardeş Hava'nın başrahibi kemiklerimin Nyossa'da olduğuna dair bir şifre koymuştu önüme. Rüyasında beni panikleten şey 'vole' kelimesini kullanmasıydı. Vole benim kızlık soyadımdı, Thrush'la ilk evlendiğimde bu soyadımı bırakmıştım ve sonra, on kış önce bir ahmaklık sonucu Finch adıyla Eccleston vatandaşı olmuştum. Sadece ilk kocamın beni aramaya geleceğini ve artık onun adını taşımamam gerektiğini düşünmüştüm. Ve aptalca başka bir kuş seçtim. Ve şimdi soyadım geniş ağızlı bir balığın soyadıydı. Tüm bunlar ne anlama geliyordu? Sinirlerim bozulmuştu.

Hazel masasında yanıma oturarak, "Günaydın," dedi.

Cesaretimi kaybetmeden önce, "Günaydın Hazel. En Uzak Dörtlü hakkında çocukça bir soru daha sorabilir miyim?"

"Buyurun," dedi neşeyle, gözleri önünde duran el yazısıyla yazılmış bir defterdeydi.

"Knelling nedir?"

Bana baktı, kaşları kalkıktı. "Antik Tintar'ın özellikle hayali bir anlatımını mı okuyorsun?"

Başımı sallayacaktım ama Yro ile karşılaşmamı açıklamaktan çekindiğimi hissettim. "Evet."

"Hiçbir çağda kaydedilmedi," dedi gözlerini tekrar işine dikerek. "Hayatınızın sonuna yaklaşırken tanrınızın ya da tanrıçanızın sizinle konuşmasıdır."

Yutkundum. "Toprak Ana seninle hiç konuşmadı mı?"

Hazel başını salladı. "Kelimelerle değil. Ama çiçeklerle, hasatla, bir tayın doğumuyla ve kanımın ölü doğmuş bir buzağıdaki yaşamı yenilemesiyle. Yediğim her dilim armutla."

Ona gülümsedim, kargaşam görünmüyordu. "Gerçekten de ısıldıyor, değil mi? Her şeyiyle."

Hazel merakla bana bakarak, "Öyle," dedi.

"Geçtiğimiz aylarda yaptığınız tüm rehberlik için teşekkür ederim," dedim, gözlerim masamdaydı, görüşüm bulanıklaşmıştı. "Bana çok yardımcı oldunuz."

Hazel benim hakkımda pek çok güzel şey söylemeye devam etti.

Kızarmak için yüzümü kapatır gibi yaptım ama içimde yükselen dehşeti sakladım. Yakında ölecektim. İçimden dua ettim. Daha yeni tanıştık, tanrıça. Sana hizmet etmeye daha yeni başladım. Neden beni şimdi alıyorsun?

Ama karşılığında benimle konuşmadı.

71. Melankoli

O gece yatağında, ölüm düşünceleri kafamı meşgul ederken, karanlıkta titreyerek dinlendim. Geceler gittikçe soğuyordu. Hayvan derisinden yapılmış işlenmiş muşambalar, taşlara kancalar takılarak pencerelere geçirilmişti. Alric geceleri soğuğun bir kısmını dışarıda tutmak için bunu yapmaya başlamıştı. Bana nasıl takılacağını göstermişti ama ben bir türlü becerememiştim. Pencereden uçup gidecekler diye endişeleniyordum.

Elinde bir sürahi Ruskar şarabıyla geldi ve bana biraz ikram etti. Yatakta doğruldum ve yudumladım.

"Mutfaktan çaldım," dedi, kendi bardağından içerken gözlerini benden ayırmadan.

"Çaldınız mı? Kalenin sakinleri olarak ihtiyacımız olanı isteyebileceğimizi sanıyordum."

"Evet, ancak Ruskar üzümlerin zayıf olduğunu ve son bağbozumlarının zarar gördüğünü iddia ediyor. Kalan testiler hızla tükeniyor."

"O zaman bu bir lezzet," dedim içkiye bakarak. "Teşekkür ederim." Lütfen benimle konuşmaya çalışma, diye düşündüm. O gün öğrendiğim her şeyi toparlamam gerekiyordu. "Bana gününü anlat," dedim.

Konuşmak istemediğimi hissetti ve ilk kez daha fazla konuşan taraf oldu. Bana denemelerin bir sonraki aşamasının ne içerdiğini anlattı, kendisini yenenleri bile ayıklayacak fiziksel özellikler.

Boş fincanımı ona uzatırken, "Her biri zihnin ve bedenin bir sınavıdır," dedi.

"Derilerle ilgilenemediğim için üzgünüm," dedim dalgınlıkla.

"Önemli değil," dedi şaşkın bir ifadeyle, bana bakarak. "Sadece soğuk havalarda gitmem gerekirse üşümenden endişe ederim."

"O zaman sen yokken onları bütün olarak bırakabilirsin," dedim, uyumak için soyunabilmesi için arkamı dönerek. Pencerelerin kapalı olmasının beni rahatsız etmediği düşüncesi aklıma geldi ve bunun onun yanında uyuduğum için olup olmadığını merak ettim. Bu beni daha da depresyona soktu.

Mum söndüğünde ve yatakta bana katıldığında, sonunda yalnız kalma ihtiyacımı hissettiğini düşünmüştüm ama yanılmışım.

"Çok sessizsin, Edith." dedi.

Ne diyeceğimi bilemediğimden, "Sadece melankoliğim. Derslerimden dolayı olabilir."

Bir nefes aldı ve sonra, "Bana neyi yanlış yaptığımı söyle, düzelteyim" dedi. Gecenin karanlığında başımı onunkine doğru çevirdim ama hiçbir şey göremedim. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir şey mi yaptım? Seni melankolik yapacak bir şey mi?"

Dilimi dişlerimin iç kısmına vurdum. "Sakın bana her şeyin kendisiyle ilgili olduğunu düşünen erkeklerden biri olduğunu söyleme."

"Benimle alay etme. Bana karşı dürüst ol."

Ona daha önce de yalan söylediğim için, "Doğruyu söylüyorum Alric. Sen yanlış bir şey yapmadın. Ben sadece melankoliyim."

OceanofPDF.com

72. Çiçekler

Uykudan dinlenmiş olarak uyandım. Ertesi sabah arkadaşlarımla yıkanırken içimi bir sağduyu dalgası kapladı, Helena zarafetiyle benden dünkü davranışımı açıklamamı istemedi. Başıma ne gelirse gelsin, onu sinerek ve korkarak karşılamayacaktım. Yarınımı kışın bir kurt gibi karşılayacaktım, dişlerim alabileceğim her şeye hazırđı. Daha önce bir kez ölüm tehdidi altında kalmıştım. Ve meydan okurcasına, yaşamıştım. Zihnimin hızı ve alnımın teri sayesinde hayatta kalmıştım ve ilk kocama yardım eden hiçbir yardımsever kasap bıçağını kaburgalarımaya saplamamıştı. Ölümü çoktan atlatmıştım. Belki yine yapabilirdim. Aklımda iki fikir vardı. Birincisi, Yro'nun yaşlılık döneminde ve tüm hayatı boyunca bir mistisizm adamı olarak yanılmış olmasıydı. Yaşlılıktan ve hava hayaletinden delirmişti. İkincisi, belki de haklıydı, eğer kısa bir zamanım kaldıysa, o zaman onu yaşamalıyım diye düşündüm. Bu, son olarak, Alric'ten alabileceğim her şeyi almam gerektiğini anlamama neden oldu. Bedenimi ve arkadaşlığımı arzuluyordu ve sunabileceği tek şey buysa, ben de bunu istiyordum. Daha önce de aşksız yaşamıştım.

O sabah hamamda herkes acele etmedi. Zemin artık soğuktu ve muşambasız pencerelerden içeri soğuk giriyordu. Ilık su bizi sarhoş gibi hissettirdi.

En eski dostuma teşekkür etme isteğiyle dolup taşan sabunlu kolumu ona doladım ve fısıldadım: "Bana asla kendimi açıklatmıyorsun. Teşekkür ederim."

Helena, yüzünde endişeli bir ifadeyle, "Asla. Ama istersen, işte buradayım."

Alric'i beklerken bulmak için Pikestully'ye döndüğümde tanrıçam *burada olacağını* söylemişti. Belki de Toprak Ana ve Deniz Kardeş biz ölümlülere bunu sunuyordu; orada olduklarını ve birbirimiz için bu kapasiteye sahip olduğumuzu anlamayı. Bu benim cinsiyetimle ilgili bir tercih olabilir ama En Uzak Dörtlü'yü okurken kendimi iki tanrıçaya çekilmiş buldum. Hava Kardeş gizemlerinde ulaşılmazdı, tek somut yeteneği askerlik gibi görünüyordu. Ateş Baba enerjisinde, ısısında ve ısının manipölasyonunda o kadar tekildi ki, ateşin öğretilerinde hiçbir ilham kaynağı bulamadım. Ancak iki tanrıça hayatın tüm alanlarını, pratik ve büyülü olanları kapsıyordu.

Kardeşlik duygusuyla dolup taşarak Helena'nın yanağını öptüm.

"Pekâlâ," dedi River, "eğer izin verilirse," ve ağzını sevgilisinin ağzına dayadı. Quinn irkildi ama çok geçmeden ellerini Riverın yüzüne koydu ve onu öptü. Geri kalanımız Quinn'in cesurca davrandığını bildiği için takdir edici bir sessizlik oldu. Ama hamamdaki diğer kadınlar bize aldırış etmedi.

"Hadi bir düğün yapalım," diye mırıldandı Catrin ve aşıklar ona bakmak için birbirlerinden ayrılınca utanmış göründü. "Özür dilerim, gerçek bir düğünle aynı şey olmadığını biliyorum. Aman Tanrım, bunu doğru şekilde söyleyemiyorum. Tabii ki *bizim* için gerçek *olacak*-"

"Hoşuma gitti," dedi Quinn, gözlerini tekrar River'a dikerek. "Ölmeden önce sana karım demek istiyorum. Ne dersin, kalbimin kalbi? Benimle evlenir misin?" River'ın yüzü buruştu ve ıslak başını Quinn'in göğsüne koydu, sevgilisinin elleri başının arkasını kavradı.

Helena, Maureen ve Catrin açıkça ağlamaya başladılar ama gülümsediler. Mischa burnunun kenarını sıkıyor ve başını sallıyordu. Benim de gözlerim yaşardı.

Quinn, "Thalia tapınağı kullanmamıza izin verirdi," diye düşündü.

"Edie rahiplik yapabilir!" dedi Helena. "Yakında rahibe olacak, değil mi?"

Yro'nun sözlerini düşünmeden ellerimi çıırtım ve "Bana öyle söylendi.

Neredeyse yaza kadar bekleyebilir misiniz? Töreninizi Çiçeklerin Coşkusu sabahı yapabilir ve o gece bir taçyaprağı okyanusunda kutlayabiliriz."

"Tercihim yok," dedi Quinn, gözleri yumuşacıktı.

Güzel bir kadın değildi, burnu biraz çengelli ve yüzü kare şeklindeydi ama o anda hayatımda hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim.

"İstiyorum," dedi River hıçkırıklar arasında. "Edie ne derse onu yapmak istiyorum. Çiçek istiyorum."

"Ve onlara sahip olacaksın, canım," diye cevap verdi şimdi nişanlısı. Quinn bana baktı ve gözlerinde sadece aynı suçun iki kurbanının paylaşabileceği bir bilgi vardı. "İstediğin kadar çiçek," dedi ama hâlâ bana bakıyordu. "Aşkımı artık bir kutuda saklamayacağım."

Bu sözler üzerine ona ciddi bir şekilde başımı salladım. Yine gözlerim doldu ve bunu örtmek için yüzümü yıkamaya başladım. Bahçecilerin samanlığında bir baraj açmışım ve şimdi ağlamamı durduramıyordum.

Duygusal ama kutlama havasında, yemek salonundaki masamızda toplandık ve masalarda ızgara balık, armut ve haşlanmış yumurta yedik. Quinn sabah çayını yudumluyordu, konuşmak için acelesi yoktu ama River'a dikkat ediyordu.

geleneksel bir gelinlik istediğini söyledi. Catrin onun için bir tane işleyip işleyemeyeceğini soruyordu. Helena ve Maureen, nedimleri olan iki gelin dışında hepimizin aynı tür çiçek tacına sahip olmamız gerektiğini söylüyorlardı. Mischa artık azalan Ruskar şarabından iki sürahi çaldığını ve nişanı kutlamak için bu gece yatakhane de bir tane açmamız gerektiğini itiraf etti.

Mutluluk ve dostluk ve o günlerde kolayca ağlarken, kolayca gülümsediğimi de öğrendim. Mischa'nın söylediği bir şeye tam gülüyordum ki gözlerini üzerimde hissettim. Başımı kaldırıp Procurers'ın masasına baktığımda Alric'in hareketsiz bir şekilde oturmuş beni izlediğini gördüm. Sahip olduğum her yaşam parçasının değerini bilmeye karar için gülümsememi ona yönelttim ve kendimi cesur, pervasız ve kararlı hissettim. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama gülümsememin hoş karşılanmadığını hissettim.

OceanofPDF.com

73. Şiir

O gece odamıza geldiğinde, artık erken saatlerde, onun için hazırdım. Yatmadan önce Gareth'ın banyosunda yıkanmış, defterlerin üzerinde eğilerek ve Cian'ın bana bir düğünün, vaftizin ve bir rahibenin yapması gereken diğer görevlerin nasıl yapılacağını göstermesini izleyerek geçen bir günün ardından temizlenmeyi arzulamıştım. Günün stresinden arındıktan sonra, onun erken gelmesini bekleyerek odamıza gittim. Sormadan uzun kollu siyah atletlerinden birini ödünç almış ve geceliğimin üzerine çoraplarımla birlikte giymiştim. Saçlarımı taramıştım ve bir omzumun üzerinde parlak bir şekilde duruyordu. Kapıyı çaldığında yatakta oturmuş, Gareth Pope'un günlüğünü mum ışığında okuyordum. Girmesini rica ettim.

Elinde yeni yıkanmış teneke bardaklarla geldi. Onları bana doğru uzattı.

"Şarap?" "Biraz, teşekkür ederim. Ve bir iyilik isteyeceğim."

Bana döndü, bir elinde sürahi, diğerinde fincan vardı. "Lütfen sor, Edith." Ona gülümsedim. "Melankolilerimden vazgeçmeye karar verdim. Biraz şiir okumak ." Ahşap denizyıldızı kitap uçlarının arasındaki küçük kitap seçkimize doğru başımı salladım. "Sanırım sende bir cilt var?" Tereddüt etti, sonra sürahiyi ve fincanı bırakıp ince kitabı çıkardı. "Evet."

"Eğer paylaşmak istemezseniz, anlarım."

Alric bana doğru döndü. "Hayır, eğer bir şeye sahipsem, o sizin de olur." "Oh, o zaman bu benim çıkarıma, çünkü bu gömleği saklamak istiyorum." Yine o gülmeyen gülümseme. Kitabı bana uzattı ve dökmeye devam etti.

Arkası dönükken, "Bana yüksek sesle okuyabilir misin? Gözlerim yoruldu." Cevap vermekte ağır davrandı ama "Evet, ama şiir yazacak kadar doğuştan yetenekli değilim. Ve bu şiir kafiyeli değil."

"Ben şiirin zaten basitçe okunması gerektiğine inanıyorum."

Kitabı teneke bardağımla değiştirirken gözlerime bakmadı. Masaya döndü ve profilden bana bakarak oturdu. Kitabı açtı ama okumadı. Kitabı kapattı.

Mum ışığının yanaklarının çukurlarını vurguladığı köşeli burnuna ve kaşlarına bakarak neredeyse yüksek sesle iç geçiriyordum. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim usulca. "Onun yerine bana gününü anlat."

Profilden bakmaya devam etti ama "Kahvaltıda neden bu kadar mutluydun?" diye sordu. "Nehir ve Quinn vardır gidiyor için var a Düşün. Hatta Eğer Hayır hukuk bunu kabul eder."

Kocam başını salladı. "Anwyn ve Vincent'ın böyle bir şeyi vardı. Demirhanede sadece ailelerimizle birlikte. Annem ölmeden önce bu konuda ısrar etmişti. Deniz tapınağında kâtip olarak çalışan bir arkadaşı vardı ve en azından bir tören düzenlemesi için bir deniz rahibi bulabildiler."

"O zaman uzun zamandır evliler?"

"Evet. Kısa bir süre sonra vefat etti. İlk başta sana Anwyn'den bahsetmemiştim. Bazı insanlar yargılamaya hakları olmadığı halde yargılarlar. Senin onlardan biri olduğunu düşünmedim. Ama ben korumacıyım."

"Böyle bir kardeşi olduğu için çok şanslı."

Başını biraz öne eğdi. Alçak sesle, "Her zaman doğru şeyi söylüyorsun, bunu biliyor musun?" dedi.

Şarabımı yuttum. "Buna yürekten katılmıyorum ve size pek çok örnek verebilirim."

Başını iki yana salladı. "Benim için. Bana her zaman doğru şeyi söylüyorsun." Kendini savunmasız hissettiğini anlayabiliyordum ve itiraz etse de, daha önce alay etmeyi faydalı bulmuştum. "Şiir, lütfen," dedim tatlı bir sesle.

'Kaybolan Gök Gürültüsü'nün ilk sayfasını açarak, "Gök gürültüsünü avlıyor ve içinde kayboluyor, herkesin bir kapıdan geçtiği gibi o da bilinmeyen dünyalara adım atıyor. Gök gürültüsünü avlar ve içinde kaybolur, Kardeş Hava onu bir kalkan gibi örter. Bir mistral haline gelir, unutulmaya doğru döner durur. Gök gürültüsünü avlar ve içinde kaybolur."

74. Soğan

Ertesi gün erken saatlerde, pantolonunun üzerine atletini çekerken uyandım, botları çoktan bağlanmıştı. Pencere kapaklarından birindeki kancalardan birini sökmüştü, içeri neredeyse hiç solmakta olan yıldız ışığı girmiyordu.

"Mum kullanabilirsin," diyerek ve esnerken ağzımı kapattım. "Özür dilerim Edith. Sessiz olmaya çalışıyordum."

"Bu zamankinden daha erken. Nereye gidiyorsun?" Sadece dış hatlarını seçebiliyordum.

Bir an durdu ve sonra dedi ki, "Dua etmek için. Evlendiğimiz günden beri tapınağa gitmedim. İbadetlerimi ihmal ettim. Kinci olmadığı için şanslıyım."

"Hayır, değil."

"Siz-" diye sözünü kesti. "Dua etmeyi zor mu yoksa kolay mı buldunuz? Tutkunuzun hemen bilinmediğini bildiğim için sormak istemedim." Çaldığım atletini sıyırarak ayağa kalktım. "Bir mum yak. Ben de sana katılacağım."

"Dua ederken mi?"

"Dua ederken. Yoksa yalnız mı kalmak istersiniz? Onunla mı?"

Bir süre daha durakladıktan sonra, "Üstünü değiştirmen için sana bir oda vereceğim," dedi.

Geceliğimin üzerine deniz mavisi elbisemi geçirdim ve artık ayaklarımın ihtiyacı olan kışlık botlarımı giydim. Kalenin zemini buz gibiydi. Saçlarımı parmaklarımla taradım ve iyi bir önlem olarak ağzıma bir çiğneme çubuğu attım.

"Maureen'in yavru kedilerinden birini almalıyız," dedim kapıyı açarak.

Aplik ışığında yüzü karışmıştı. "Yavru kedilerden birini."

"Evet. O zaman geceleri ayaklarımızın üzerinde uyuyacak. Onlar doğal yatak ısıtıcılarıdır." "Eğer yavru kedilerden birini istersen, benim için sorun olmaz," dedi, hâlâ emin değildi.

Ona gülümsedim ve toprak tapınağının ön odasına doğru ilerledik. Tintarlılar tanrılarına çok doğal bir şekilde saygılı, hiç kimse Tintar'ın tarım bölgelerinin haritalarını veya vergi makbuzlarını çalmaya cesaret edemeyeceğinden asla kilitli görünmezdi.

Alric tapınağın büyük kapılarından birini benim için açtı. Henüz kimse dua etmiyordu ama tapınağın penceresiz tarafında aplikler yanıyordu. Cian çoktan ofisine girmişti.

"Yalnız dua etmek ister misin?" Alric bir eli sıranın arkasında, yere bakarak sordu.

"Senin arkadaşlığını tercih ederim," diye fısıldadım. "Eğer sen de benimkini tercih edersen." Bu adamın bilmediği şey, ne kadar zamanım kaldığını bilmeden, onu severek ve onu utanmadan severek harcayacağımı.

Başını salladı ve arkasındaki sıraya oturdu, sol elimi kolçağa dayayarak yanına oturmam için bana yer açtı.

Kararlı bir şekilde ona değil, Toprak Ana'nın ahşap yüzüne baktım. "Bugün dualarımı düşünmem gerekecek anne," diye düşündüm. "Kocamın kalbimin derinliklerini bilmesine izin veremem. Henüz değil. Ama sana ne düşündüğümü ve ne planladığımı söyleyeyim. Çünkü düşünmek ve planlamak zorundaydım. Senin sesin olmadan yaşadım. İki gün önce kaderimle ilgili bir açıklama istediğimde benimle konuşmadın. Bu beni incitti."

Ben bile tüm kaderleri bilemem, diye geldi kulaklarıma çakıllı sesi. Seni kaybetmenin üzerinde durmak istemedim. Çünkü ormana bir beden olarak gelersen, kucagımda kemiklerinin etrafında yosunlar büyüteceğim ama seni izleyemeyeceğim ve seninle konuşamayacağım.

Gözlerimi kapattım. "Ne zaman öleceğim?" Sağ elim boğazımdaki hagstone'un üzerinde gezinirken düşündüm.

Ben bile bilmiyorum, kızım. Her şeyi bildiğimi hiç iddia etmedim. Bana kalbinden bahset.

Gözlerimi açtım ve tekrar yüzüne odaklandım. "Yanımdaki adamı istiyorum. Ancak ona sahip olabilirim. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. İlk kocamla bile. O başka bir şeydi. Kalan zamanımı onunla geçirmek istiyorum. Senden onun kalbini istemiyorum, sadece sana söylemem gerek. Akrobalarımın hiçbirine söyleyemem. Bu çok acı veriyor."

Ona soğan oğlum diyorum.

Bir kahkaha attım. "Nedenmiş o?" diye düşündüm.

Çok katmanlı ve sıkı. Onunla her zaman böyle olmuştur. "Kendim için biraz alabilir miyim?" Yalvarırcasına tahta suratına baktım.

Topraktan taşları kaldırdığınızda ne yaptınız? Çocuğu bulduğunuzda ne yaptınız? Meyve bahçesindeki asmaları keserken ne yaptınız?

Bir an düşündüm ve sonra ona dua ederek, "Sana lanet olası bir cadı dedim. Çocuğun hayatının hala bu dünyada olduğunu iddia ettim ve meyve bahçesinin sadece erik ağaçları için olduğunu söyledik."

Benimle bir daha konuşmadı ama ne demek istediğini anlamıştım.

Önümüzdeki sıranın arkasına kollarını dayamış, çenesini ellerine dayamış, kambur şekilde oturan Alric'e döndüm. Eğer onu isteseydim,

Onu almak zorundaydım.

Ona doğru biraz eğildim ve "Hadi yatağa dönelim" diye fısıldadım.

Bir an irkildi ve sonra bana döndü.

"Bu çok kötü bir saat," diye devam ettim. "Neden bu kadar erken uyandın?"

Kendimi tanrıçamıza yakın hissediyorum ve sanırım uyumamızı istiyor."

Gözlerini yere dikti. "Çok gevşek davrandım Edith, ben-"

"O cezalandırıcı bir tanrıça değil. Onun en yeni müridi olan ben bile bunu biliyorum." Uzandım ve atletinin dirseğini çekiştirdim. "Benimle yatağa gel.

Şimdi gidersek önümüzde belki iki saatlik bir uyku var." Başını kaldırıp bana baktı ve burnundan, başka kimsenin fark etmeyeceği ama benim onun isteksiz kahkahası olarak gördüğüm o küçük nefesi verdi. "Uyku kulağa hoş geliyor."

Odaya döndük ve pencerelerden birinin üzerindeki hayvan muşambasının bir tarafındaki yarıktan sızan loş ışıktaki botlarımı tekmeledim, elbisemin aceleyle yapılmış bağlarını çözdüm ve geceliğimin belime dolanmasına aldırmadan, neredeyse seksimi açığa çıkaracak şekilde başımın üzerine çektim.

Gördüyse .

Aceleyle yatağın benim tarafıma doğru yürüdüm, yorganı geri çektim ve içine tırmandım. "Ve bunu da böyle soğuk bir sabahta yaptın!" Sanki tapınaktan beri sohbet ediyormuşuz gibi söyledim. "Neden şimdi tövbe ediyorsun?" Yorganı burnuma kadar çektim.

Vücudunun ağırlığı yatağın kendi tarafına doğru hafifçe eğildi ve "Bu inancı Çiçeklerin Telaşı'ndan sonra hissetmeliydim. Ya da The Gleaming'den sonra." Yorganı da başına kadar çekti ve sonra, "Uzun zamandır tapınakta dua etmemiştim," dedi.

"Neden durdun? Procurer denemeleri mi?" Esnerken yüzümdeki komik ifadeyi görmemesi için yarı karanlık olmasına şükrettim.

"Sen," dedi.

"Ben mi?"

"Sizi rahatsız etmek istemedim."

"Dualarınız beni neden rahatsız etsin ki?"

Yüzünü zar zor seçebilmeme rağmen şimdi tamamen bana bakacak şekilde kaydı. "Bu evliliği sen seçmedin. Ya da bu ülkeyi. Ya da bu inancı. En azından onu almana izin vereceğimi düşündüm. O benim için bir teselli oldu. Annemin ölümünden ve diğer kederlerden sonra. İstemediğiniz kocanız yakınınızdaysa bu teselli o kadar kolay bulamayacağınızı düşündüm."

Taşa vuran at toynaklarının uzaktan gelen sesleri, birkaç adamın bağırışlarıyla birlikte pencereden içeri süzölüyordu. şehir uyanıyordu. Balıkçılar yakında sabahki avlarından döneceklerdi. Dışarıda pek çok insan hayatına devam ediyordu. İçeride ise bu soğan adam vardı. Ve az önce benim için katmanlarından birini soymuştu.

"Senin hakkında ne düşündüğümü biliyor musun, Alric Angler?" Sonunda sordum. "Hayır. Sen benim hakkımda ne düşünüyorsun... *Edith Angler*?"

Resmi ilk adımın artık onun soyadıyla birleşmesi fikri hoş karşılanıyordu ama onun bunu söyleme sesi tüm aşk şarkılarından daha iyiydi.

"Sanırım," diye başladım, "evlendikten kısa bir süre sonra nasıl koca olunacağını bilmediğini söylediğinde yanılmıştın."

"Bildiğim her şeyi karımdan öğrendim," dedi. "Ah, o. şu yaşlı azarlayıcı."

"Azarlıyor. Bazen."

"İyi niyetli olduğuna eminim. Masandaki diğer kitaplar neler? Onları da bana okur musun? Şiirlerini sevdim."

Bacaklarını yorganın altına uzattı ve "Sıkıcı kara ve savaş hikayeleri. Bize başka kitaplar bulabilirim. Ne istiyorsun?"

"Hiç harcama yapmanı istemiyorum-"

Sözümü kesti. "Edith. Ne tür kitaplar?"

"Burada pahalı olduklarını biliyorum. Sıkıcı toprak ve savaş hikayelerini okumanı dinleyeceğim," diye itiraz ettim ama o sessiz kalınca, "Hikayeleri severim," dedim.

"O zaman bize masallar getireceğim. Ama sen de bana okumalısın."

Bundan birkaç gün sonra, boş bir yatak ve masanın üzerinde üç yeni kitap yığınıyla uyandım. Biri başka bir şiir kitabıydı. Şairi tanıımıyordum ama kitabı karıştırırken okuduklarım hoşuma gitti; başparmağım, şairin sevgilisine kendisini bir talip olarak görmesini teklif ettiğı 'Aşkınlı Görme Ne Kadar Kaldı' başlıklı şiirde durdu. Kitabı hemen kapattım ve Nyossa'nın vahşî doğasında kayıp kardeşlerini arayan bir grup çocuk hakkındaki ikinci kitabı aldım. O kitabı da kapattım, kemiklerimin son dinlenme yerini hatırlatan bir başka kitap. Ormanı bu yüzden mi bu kadar çok sevmiştim? Bir parçam yakında geri döneceğimi biliyor muydu? Üçüncü kitap 'Savaşçının Hanımı' başlığını taşıyordu. Kocası savaşırken onun malikanesini yönetmeye çalışan bir kadın hakkında gibi görünüyordu. Bana Eccleston'da okuduğumuz ve bize ilham veren kadın kahramanlar aradığımız hikâyeleri hatırlattı.

Daha çok sonbahar akşamlarını birbirimize yüksek sesle okuyarak geçirirdik. Erkenden yatmaya hazır olurdum ve o odamıza çekildiğinde, Procurer'in hiçbirini anlamadığım güç gösterileriyle geçen bir günün ardından banyodan yeni çıkmış bir halde yatağımda olurdum. Şarap ya da viski bana ikram edilir ve onun tarafından bizim için doldurulurdu. Masa sandalyesinde oturmuş kitap okurken ateşin ışığının yüzünde titreşmesini izlerdim. Artık ızgarada ateş yakıyorduk, akşamları sadece öğle güneşinin yok edebileceği ısıracı bir soğuğa bürünüyordu, ama günler daha karanlık ve daha serin oluyordu, yavaş yavaş yerini Tintar'ın kışına, kısa, korkunç bir mevsim fırtınasına bırakıyordu. Geceleri kış rüzgârları hayvan brandalarını dövüyordu ama biz içki ve edebiyatın verdiği rahatlıkla bunu fark etmedik.

Diğer ikisinin tehlikeli olabileceğini düşündüğüm için ilk olarak çocuklarla ilgili hikâyeyi seçtim.

"Sıra sende," diye hatırlattı bana bir gece, yarısı viski dolu teneke bardağımı doldururken.

Surat asar gibi yaptım. Dinleyici olmayı tercih ettim. Bazen kendi sesimi anlamsız buluyordum. "Ben okurken yatağa gelersen gelirim. Vücut sıcaklığına ihtiyacım var."

Ne yapacağından emin olamadan masadan kalktı.

"Gözlerimi kapatıyorum. Atletini ve pantolonunu giy ve acele et. Üşüyorum." Tahta sandığına doğru ilerlerken küçük nefesli kahkahasını duyduğumu sandım. "Peki ne alalım? Tekir mi yoksa siyah beyaz olanı mı?"

"Kafamı karıştırıyorsun, karıcığım."

"Yavru kediler!" Gözlerim hâlâ kapalı, haykırdım. "Yakında Maureen'in verdiği süttten kesilecekler."

"Yavru kediyi seçebilirsin."

Ben gittikten sonra bir kedinin yatağının ucunu ısıtabileceğini düşündüm. "Gözlerini açabilirsin," dedi, şimdi yorganın altındaydı.

Macera öyküsünü açtım ve ateş ışığında kocama okumaya başladım, sayfayı her çevirişimde viskimi yudumluyordum. Bakışlarını üzerimde hissettim ama ben bakışlarımı kitaptan ayırmadım.

75. Taret

Perpatane'ın diğer şehirlerle, yerleşimlerle ve bölgelerle işbirliği yaparak altınla beslenen kampanyalarını yaydığına dair haberler artık kaledeki çoğu konuşmanın sınırındaydı. Perpatane'nin Eccleston'ı Tintar'la ticaret anlaşmalarını bozmaya teşvik ettiği ve savaş çıkmasını umduğu düşünülüyordu. Perpatane'in, Eccleston'un zengin madenci soyunu kendi tarafına çekerek, ölçülü bir istilaya davetiye çıkarmak ve aynı zamanda bu istilayı diğer küçük ülkeleri ve bölgeleri uyarmak için kullanmak istediğinden şüpheleniliyordu, Tintar'ın vahşetinden korkulmalıydı. Jeremanth, daha sonra bana Perpatane kralının kıyı şeridini istediğini ve 'a ödenen gümrük vergileri yerine yeni ülkemin tamamı için bir savaş başlatmayı planladığını söyleyen Alric'e söyledi. Tintar'ın yapabileceği tek şey piyadelerini, süvarilerini ve donanmasını sınırlarında güvence altına almak, kışa hazırlanmak ve bir saldırıya karşı tetikte olmaktı, ancak çoğu kişi Perpatanya ordusunun soğuk Nyossa'da yürümeye çalışmasının ya da ormandan geçerek bulanık suda uyuklayan ve kış uykusunun etle bozulmasını bekleyen iğrenç sürüngen yaratıklarla dolu bataklıklara doğru ilerlemesinin aptalca olacağını düşünüyordu.

Bu haber, Eefa'nın Winger adını verdiği erkek bebeğini zor bir şekilde dünyaya getirmesiyle gölgede kaldı. Hepimiz yeni anneyi, çocuğu ve büyük anneannesini birkaç kez bira fabrikasında ziyaret etmiştik. Eefa annelik duygusuyla yumuşamıştı. Babayı tekrar merak ettim, bu yaşta bir erkeğin ondan faydalanmış olması gerektiğini düşündüm. Bildiğim kadarıyla babasının adından ya da hikâyesinden hiç . Winger kıpkırmızıydı ve çığlık atıyordu ama hepimiz onu kucağımıza almayı seviyor, Eefa ve Bronwyn'e dinlenme günlerinde rahat bir nefes aldırıyorduk.

Ağaçların Dönüşü kutlamaları yaklaştıkça, kocamla geçirdiğim akşamların rahatlığı kendi kıskançlıklarım tarafından kirletiliyordu. Böyle bir akşam, Başrahip Yro'nun kehanet ettiği kıyamete rağmen neşeli bir şekilde toprak tapınağından akşam yemeğime doğru yol alırken, Nyossa'daki oğlanlarla ilgili kitabı bitirmeyi bekliyordum ki, yemek salonuyla kesişen birçok girişten birinde Alric'in Vinia ile konuştuğunu gördüm. Onları gözlemlememe izin vermedim. Tavırlarını ve bunun ne anlama geldiğini okumaya çalışmama izin vermedim. Aceleyle yanlarından geçip gittim. Görmeye dayanamıyordum. Merdiven boşluğumuzun tepesindeki kule penceremi ziyaret edecektim. Önümde uzanan deniz ve şehir manzarasını görmek Tintar'da hissettiğim ilk mutluluktı.

Pencereden gelen serin havaya hasret, zihnim ve bedenim yorgun bir halde merdivenleri tırmandım. Yemek salonunun kalabalık olacağını biliyordum. Sohbet edecek kadar aç değildim. Bu yüzden kule merdivenlerinin son setinden önceki sahanlığa çıkana kadar onları duymadım. Tanrılara şükür, apliklerden sadece biri yanıyordu, alevi cılız ve zayıftı. Tanrılara şükürler olsun ki erken kış günlerinin karanlığı ve dışarıdaki rüzgâr yaklaşmamı gizliyordu. Helena sahanlığın üçüncü basamağında oturuyordu. Thatcher onun sol tarafında duruyordu, ağzı boynundaydı, sol elbisesinin önünü, askılarını çözüyor ve pardösüsünü aşağı çekiyordu. Küçük göğüslerini kare yakanın üzerinden ortaya çıkardı ve kulağına fısıldadı.

Kadın itiraz etmek için gönülsüzce elini kaldırdı ama adam giysileri daha da aşağı çekti. Gözleri kapandı, başı ona doğru eğildi.

"Lütfen, güvercin," dedi. "Lütfen küçük goncalarımı benden saklama." Adam önce birini, sonra diğerini ağzına aldığı anda kadının yüzü gevşedi ve direnci boğazında bir ciyaklamaya dönüştü.

"Ağzımı beğendin mi, gelinim?" diye sordu, sol eliyle onun yerine geçerek. Avucunun altında doğruldu ve başı arkasındaki basamağa düştü.

"Cevap ver bana, küçük güvercin." "Evet," diye nefes verdi. "Evet."

"Bu ağzı bacaklarının arasında istiyor musun?"

Elinin altında göğsünü tekrar yukarı doğru itti. "Evet. Lütfen. *Lütfen*."

Thatcher elini çabuk tutarak dizlerini ilk basamağa yerleştirdi, kadının eteklerini beline kadar çekti, hatta etekleri altında topladı, böylece çıplak vücudu alttaki soğuk basamağa kaydı ve başını bacaklarının arasına yerleştirerek onu yumuşak bir şekilde cinsel organından öptü.

Daha fazlasını umarak ateşli bir inilti çıkardı.

Biraz arkasına yaslandı ve elini önce ağzının olduğu yere, sonra da içine soktu, parmaklarıyla yavaşça pompaladı, ağzıyla iç uyluğunu öptü.

Nefes alışları beklenti içindeydi. Bunu daha önce de

yapmışlardı. "Erkeğin bunu senin için iyi yapıyor, değil mi?"

"Evet," dedi eliyle kalçalarını sallayarak.

Sesinde bir gülümseme vardı. "Adamının adı ne? Benim adımlı söyle. Bunun penisimi nasıl sertleştirdiğini ve kalbimi nasıl ısıttığını biliyorsun."

"Caleb," diye iç geçirdi, elleri alt yarısının dayandığı basamağı kavradı. "Caleb. *Caleb*."

Adını haykırışının yankısı beni bu manzara karşısında sersemletti ve dönerek merdiven boşluğuna geri koştum, kışlık botlarımın altını kaplayan kat kat tabaklanmış derinin taş basamaklara fazla ses çıkarmamasını umuyordum. Aşağıya çarpmadan cesaret edebildiğim kadar hızlı indim. Bir sonraki sahanlıktan birkaç adım uzaktaydım ama hâlâ her şeyi duyabiliyordum.

"Adımı tekrar söyle."

"Söyle- Adımı söyle," diye nefes nefese kaldı Helena.

Bir elimle ağzımı kapattım. Kibar, düzgün arkadaşımın, hanımefendi kız kardeşimin bu şekilde konuşabileceğini bilmiyordum.

Thatcher merdiven boşluğunda yankılanan gürültülü bir kahkaha attı.

"Şehvetli güvercin. Bunu şimdi mi söylememi yoksa içine dökülürken mi?"

"İkisi de," diye mırıldandı. "Şimdi söyle ve sonra söyle."

Yine sevinçle güldü ama Helena'nın adını söylemeye başladığında sesi acıkmıştı. Helena, tekrar ve tekrar. Helena. Helena.

Yönümü yeniden buldum ve bir basamaktan diğerine koşmaya devam ettim. Üçüncü ya da dördüncü iniş olduğunu tahmin ettiğim yere yaklaşmışım ki, yukarıdan gelen seslerin üzerine aşağıdan gelen bir ses duydum. Dönüşü tamamladığımda, Alric'in alçalan taret basamağından yukarıya, yarıştığım sahanlığa doğru yürüdüğünü gördüm.

"Edith?"

"*Sessiz ol!*" Tısladım, uçuşumdan itilerek ona doğru hızla ilerledim, ellerim ağzının üzerinde uçuyordu. Ellerimin üzerinden bana bakarken nefesimi tutmaya çalıştım. Vücudumun onunkiyle aynı hızda olduğunu ve deri pantolonuyla atletinin ve tuniğinin içinden onu hissedebildiğimi, muhtemelen onu yıkadığım zamankinden bile daha yakından hissedebildiğimi fark ederek geri çekildim, ellerim dudaklarını en son terk etti. Bir adım geri attım ve yukarı doğru işaret ettim.

Ritmik bir gümbürtü, kızın çığlıkları ve adamın kızın ismini tekrarlaması, kayalıktan güç alarak bize doğru süzülürken, gözlerimiz birbirimizde, öylece durduk.

"Lanet olası Thatcher," dedi Alric iç çekerek ve ellerini kalçalarına koydu.

Gülümsedim ve fısıldadım, "Onlar duymadan kaçabildiğim kadar hızlı kaçıyordum."

"Kapısı kilitli bir memur odası var."

"Bazıları keşfedilme olasılığından hoşlanır," diye cüret ettim, verdiği yanıt karşısında akut bir şefkat hissettim, kocam da çok hassas.

Başını iki yana salladı. "O ve Perch ikisi de. Hareket ettiklerinde çok gürültü yapıyorlar." "Ah, sen de Perch ve Mischa'nın yanında uyuyamadın."

"Hayır, sadece numara yaptım. Uyuduğumu sanıyordum." Alric'in başka herhangi bir yüzde hiç de gülümseme olmayan o gülümsemesini yapıyordu. Tanrım, bu adam benim için neydi, kokusu, tavrı, yürüyüşü. Ve o bilmiyordu. Kendisini benim beklenmedik arkadaşım sanıyordu. O geniş yatakta onun yanında yattığımı, onu özlemekten acı çektiğimi, melankolik olduğumu bilmiyordu. Antrenman sahasının çamurunu onun kaslı vücudundan temizlerken ne kadar zorlandığımı bilmiyordu. Bunların hiçbirini bilmiyordu. "Hanımefendi olmasaydı oraya gitmeyi çok isterdim," diye mırıldandı. "Lütfen yapmayın."

"Yapmayacağım. Eğer bir... bir fahişe olsaydı. Ama onun niyeti bu ve ben ona saygı duyuyorum."

Nyossa yolunda uğradığı tecavüzden dolayı duyduğu suçluluk duygusu aramızdaki havada asılı duruyordu ve artık yüz ifadesini bildiğim için kendini suçlamasını engellemek istiyordum. Belki de Helena'nın verdiği cesaretle ona yaklaştım ve ellerimi göğsüne koydum. "Her ne kadar mahremiyet aramamış olsalar da, sanırım mahremiyeti bulduklarını düşündüler." Onu ittim. "Artık gitmeliyiz."

Ona dokunmak için her bahaneyi kabul ederdim. Hiç utanmam yok muydu? Kıpırdamadı, ellerimin üzerinde olmasına şaşırmıştı. Nefes aldı.

Avuçlarımın altında genişleyen ve daralan göğsüne dokunmaktan zevk alıyordum. Alınmış mıydı? Çok mu ileri gitmiştim?

Sonra sert ellerini benimkilerin üzerine koydu ve aramıza çekti. "Sen her zaman haklısın, Edith. Ben de zaten seni arıyordum."

"Peki neden?"

Bir tarafa, soluma döndü ve elini sağ kolunun kıvrımına soktu. "Askerlerle bir yemek daha yemeye tahammül edemem. Ter ve kirden sıırıslıklam olmamış biriyle yemek yemeyeli haftalar oldu. Sizden benimle yemek yemenizi rica ediyorum. Tedarikçilerin yarısı bu gece şehre gitti. Dönüşü erken kutlamaya başladılar. Ama ben açım. Salon yakında servisi durduracak. Thatcher ve leydisi başka bir iştahı doyuruyor olmalı."

Thatcher'ın çıkardığı gürültüyü duyduğumuzda bir ritim oldu.

Alric kaşlarını çatı. "İnanılmaz derecede gürültülü," dedi nefesinin altından ve beni bir sonraki merdiven boşluğuna yönlendirdi. Aşağı indiğimizde bana Procurers'ın yeni seçtiği adamı eğitmesiyle ilgili oldukça yumuşak güncellemeler anlatmaya başladı. Acaba

Taretten gelen gürültü onu da benim gibi rahatsız mı etmişti? Bu yüzden mi saçmalıyordu? Adam mecbur kalmadıkça asla konuşmazdı. O da mı bizim gibi olmak istiyordu? Neden sesin yüksekliğini tatsız buluyordu?

Ve o zaman, karnımdaki bir eminlikle, bu adamın, bu sıkı askerin, metodik Tedarikçimin, düzenli, titiz kocamın zevkini silah arkadaşları gibi almadığını biliyordum. Acele bir nefesle boynuna, kaçamak, aceleci bir nefesle sevgilisinin saçlarına daldı. Karanlıkta ve gizlice aldı. Ve bu bilgi, Thatcher'ın "işte bu, güvercin, işte bu" hırıltılarından ya da Perch'in ateşli, gece yarısı bağırışlarından daha fazla, kanımda bir uğultu yarattı.

Ona doğru eğildim, şimdilik sadece kolunda olmaktan memnundum. Bu boşluğu doldurmalıyım. Ona yatağımızın *bizim yatağımız* olabileceğini göstermeliydim. Bu güzel adam, bir arp teli kadar sert, onu nasıl koparabilirdim?

OceanofPDF.com

76. Dilekler

Ağaçların Dönüşü, Çiçeklerin Coşkusu ya da Parıltı gibi bir kutlamadan çok bir karnavala benziyordu. Falcıların, kukla gösterilerinin ve kumar oyunlarının yer aldığı çadırlar sokaklar boyunca kurulmuştu. Kral ve kardeşi tarafından şehre hediye edilen, biraz acı ama lezzetli elma şarabı fiçileri her yerdeydi ve Pikestullular teneke bardakları bolca bunlara batırıyordu.

Çeşitli çadırları inceledikten sonra, güneş batarken, yedimiz pelerinlerimize sarınmış ve kışlık botlarımızı giymiş olarak bira fabrikasına doğru yola çıktık. Ben ilk kez kışlık elbisemi giyiyordum, diğer elbiselerimle aynı kare yakalı ve dairesel etekli koyu zümrüt rengindeydi ama biraz daha kalındı ve soğuk için tasarlanmıştı. Yerde henüz kar yoktu ama kocam ve Hazel tarafından uyarılmışım, soğuk kısa sürse de acımasızdı. Tatil olduğu için bira fabrikası insanlarla doluydu ve her zamanki masamız doluydu. Tezgâhın yanında kümelandik ve şehirde yaptığımız sert bir yürüyüşün ardından kalabalığın sıcaklığında içki içtik. River ve Quinn diğer Sea Temple çalışanlarını gördüler ve kısa süre sonra döneceklerini söylediler ama kısa süre sonra sohbete daldılar. Helena, Maureen ve Catrin, Eefa ve yeni bebeğini görmek için farklı bir girişten yaşam alanına girdiler ve Mischa ile beni açık bir masa beklemek üzere bıraktılar. Elimizde teneke elma şarabı fincanlarımızla birlikte durmuş, Pikestully halkının içeri doluşmasını izliyorduk.

Aralarında Procurer'ların da bulunduğu bir grup adam içeri girdi. Alric'i görmedim ama ikinci kez bakmadan önce yüzümü çevirdim ve yüzümdeki çıplak arzuyu gizledim. Bir zamanlar ifadelerimi kontrol edebiliyordum, ama onun düşüncesi bile beni çözmüştü. Ölmeden önce kocama gerçekten sahip olmanın bir yolunu düşünürken, kalan son haysiyet kırıntılarıma sarılma ihtiyacı hissettim.

Bir süredir kendi yüzümü görmemiştim ama şehre girmeden önce Catrin'in kraliçe tarafından kendisine verilen küçük el aynasını alıp kendimi incelemiştim. Hâlâ güzeldim. Gözlerimin köşelerinde ve kaşlarımın arasında iki çizgi vardı. Çenemin çizgileri yirmili yaşlarımdaki kadar temiz değildi ama gıdılarım da yoktu. Ağzımın köşeleri küçüktü ama dudaklarım, üsttekinin ortasındaki küçük çukurla birlikte bir kızinki kadar olgunlaşmıştı. Gözlerimin ve burnumun olağanüstü olmadığını düşünüyordum ama tüm özelliklerim bir arada hoş bir görünüm oluşturunuyordu. Kendime birçok erkeğin bana güzel dediğini hatırlattım. Ve sonra acı bir tatlılıkla ,

Kocamın bu kelimededen hoşlanmadığını düşündüm. Aynayı Catrin'e geri vermiştim.

Mischa ona sırtını dönerek, "İşte balık adam geliyor," dedi.

"Onu kışkırtmak zorunda mısın?" Şakayla karışık söyledim. "Şapele müdahale eden oydu."

"Hayatımı ona borçlu olduğum için mi ona iyi davranmalıyım?"

Sırıttım. "Ona iyi davranmak istiyorsan iyi davranmalısın, kötü davranmak istiyorsan da kötü davranmalısın. Seni yargılamayacağım."

"İşte bu yüzden biz akrabayız Edie'ciğim," dedi başını omzunun üzerinden eğerek.

"Bize doğru bakmıyor."

İkimiz de bira fabrikasının girişine doğru bakıyorduk.

"Allah kahretsin," diye söylendi.

Tezgâha doğru ilerlerken güldüm, Fletch'in baldızına gülümsedim, o da bize tek kelime bile etmeden yanımdan geçip gitti, gülümseyerek bize karşılık verdi ve önümüze iki teneke bira koydu. Biz ödeme yapamadan, yanımdaki adam tezgâhın üzerine bakır bir para koydu.

Mischa "Şeref" deyince, "Gerek yok," diye başladım.

Adam bana gülümsedi. İri yapılıydı ve rahat bir yakışıklılığı vardı, belki de otuzlu yaşlarındaydı. "Güzel kadınlar asla içki için para ödememeli."

"Teşekkür ederim," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Bira ve dalkavukluk," dedi Mischa, "tehlikeli bir karışım." Gözleri çapkındı.

Onu Perch'in kıskançlığını açığa çıkaracak bir araç olarak gördüğünü biliyordum ve kendi kendime gülümsedim.

Adam bunun kendisi için olduğunu düşündü ve gözleri üzerimde gezindi.

İyi göründüğümü biliyordum çünkü bunun için zaman ayırmıştım. Uyandığımda kocam gitmişti. Ağaçların Dönüşü'nde ne yapmayı planladığını sormayı unutmuştum ve o sabah, tatilini ailesiyle geçirip geçirmediğini merak ederek, artık birbirimize arkadaş olduğumuz için davet edilmediğim için biraz kırgın bir şekilde banyo . Endişelerimi bir kenara bıraktım ve kendimi hazırlıklara verdim. Gece için Mişa'yla birlikte yatakhane giyinmişim; Mişa beni içinde ışık yaprağı olan erik şarabı içmeye ikna etmişti. Kadınlar hamamında makas buldum ve saçımı bir parmak uzunluğunda keserek içindeki hafif dalganın daha da fazla görünmesini sağladım. Saçlarımı ortadan ayırdım, üst kısımlarını ördüm ve arkadan birbirine bağladım.

başımın aşağı döküldü. Saçlarımın geri kalanı omuzlarımın üzerinden akararak, diğer elbiselerime göre biraz daha vücuda oturan elbisemin yakasını çerçeveliyordu; terzi elbisenin kumaşını biraz kısa kesmişti. Bu da göğüslerimi az da olsa vurguluyordu ve eğer askılarımı sıkıca bağlarsam daha da belirginleşiyordu. Alric'i daha sonra görmeyi ve erkekler hamamında kendini tatmin ederken hissettiklerine benzer bir şey hissetmeyi umarak böyle yapmıştım. Kışlık pelerinin boynuma gevşekçe bağlanmıştı, kravat hagstone'unun hemen altında duruyordu, siyah kumaş arkamdan akıyordu.

"Ağaçların Dönüşü nasıl gidiyor hanımlar?" diye sordu adam, gözleri benim üzerimdeydi. "Bir falcıya gittiniz mi ve o size bu gece bir erkekle tanışacağınızı söyledi mi?"

Bunun üzerine ben de güldüm. "Çok yüzsüzsünüz, efendim."

"Soruma cevap vermediniz," diye verdi.

"Servetimi aramıyorum," dedim biramı yudumlarken ve sert bir bira olduğunu fark ettim. Bu, şarap, lightleaf ve elma şarabı derken yakında kadehlerime kavuşacaktım.

"Belki sana anlatabilirim," diye teklif adam, bakışları göğsümdeydi.

Yan tarafıma döndüğümde Mischa'nın gitmiş olduğunu gördüm. Omzumun üzerinden baktım ve onu, kendisine ters ters bakan ama bir eli belinde olan nişanlısına bakarken buldum. Gruptakiler arasında Alric'i hâlâ göremiyordum.

"Birini mi arıyorsunuz?" diye sordu adam.

Ona geri döndüm. ". Bira için teşekkür ederim efendim, ama-"

"Eğer o senin erkeğinse, seni erkeklerle dolu bir bira fabrikasında yalnız bırakmakla akılsızlık ediyor." Kaşlarımı birleştirdim, ne yapacağımı bilemez bir halde biramı tekrar yudumladım. "Akılsızca mı?"

"Sizin gibi bir kadını böyle bir yerde bırakmak pervasızlıktır."

Sanki içki ve ışık yaprağı aynı anda etkisini gösteriyormuş gibi hissediyordum. Üzerime çöken, arkadaşlarımla geçirdiğim zamanı rahatlatan ve uyumama yardımcı olan keyifli hafiflik, şimdi Alric'i özlememe neden oluyordu. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, burada durup bu adamla konuşmak istemiyordum. Artık böyle yakınlaşmalara alışık değildim. Eccleston günlerimde de bana yaklaşmıştı ve bu bazen hoş karşılanmış, bazen de karşılanmamıştı. Ama kaçırılmamızdan bu yana geçen yaklaşık dokuz ay içinde, kaptanın karısı olarak işaretlenmişim. Bilen hiçbir erkek buna cesaret edemezdi. Ama sol elimdeki düğünçiçeğim dışında dövmem elbisem tarafından kapatılmıştı, adam ya bunu bilmiyordu

kim olduğumu ya da görmediğimi belirtiyordu. Ne diyeceğimi bilemedim ve "Gümüş bir diliniz var efendim" dedim.

"Keşke o güzel ağız benim adımla da söyleseydi. Sana söyleyeyim mi?"

Bir el belime dolandı, beni şimdi iyi tanıdığım zayıf, sert bir bedene doğru çekti, avuç içi karnıma yayıldı.

"Karıma eşlik ettiğin için teşekkür ederim," dedi Alric'in sesi kızgınlıkla düzleşerek.

Bana kızgın olmaması için dua ettim.

"Saygısızlık etmek istemedim," dedi dalkavuğum, vücudu artık dikleşmişti.

"Size mutlu bir Ağaç Dönümü dilerim, hanımefendi." Bana başıyla selam verdi ve gitti.

Döndüm, bedenim hâlâ kocamın sağ kolu tarafından hapsedilmişti. Yüzüne baktım, yüzünde fark edilebilir bir ifade yoktu ve kendimi ondan en ufak bir kıskançlık dilerken buldum. Onun kızgınlığının gerçek bir sahiplenmeden çok, bir yabancıyla içki içmemden ve bir eş gibi davranmamandan kaynaklanmasından korkuyordum. Ve nasıl da ele geçirilmek istiyordum.

Dileğim kabul oldu.

Kocam ağzını bir kenara çekerek, "Görünüşe göre bir alyansa ihtiyacınız var. Sade gümüş kabul edilebilir mi?"

Işık yaprağı artık vücudumu kasıp kavuruyordu. Ayak parmaklarımdaydı ve botlarımda içinde kendilerini son derece rahat hissetmelerini sağlıyordu. Sinirlerimi en zevkli şekilde kemiriyordu. Parmaklarım teneke kupamın etrafında karıncalanıyor, göğüslerim ağrıyor ve ağzım alev alev yanıyordu. Kahkaha olabilecek bir nefes verdim. "Henüz ısırmadığın bir avı koruyan hırıltılı bir kurt gibisin."

Sağ eli ben döndüğümde kalmıştı, şimdi sırtımda duruyordu ve sol eli tezgahın üzerinde yumruk olmuştu ama şimdi yüzünün alt yarısının üzerinde tutuyordu. Gülümsemesini gizlediğini umuyordum.

"Siz bir ozansınız, madam," dedi elini çekerek, ama dudaklarında bir yumuşaklık vardı.

Bir an için birbirimize baktık.

Sonra da "Öpücük mü istiyorsun, karıcığım?" dedi.

Tüm kanım kulaklarımda, nabız gibi atıyor, çarpıyordu. Sanki odadaki, şehirdeki, bilinen dünyadaki tek iki insan bizmişiz gibi hissediyordum.

Şimdiye kadar yaşamış tek iki insan bizdik. "Beni öpmek ister misin, kocacığım?" O nefes kesici yüz, tüm sert çizgileriyle ciddileşti. Gözlerinde bir parça acı vardı. Kaşları içe doğru çekildi ve konuşmadan önce bir iç çekti.

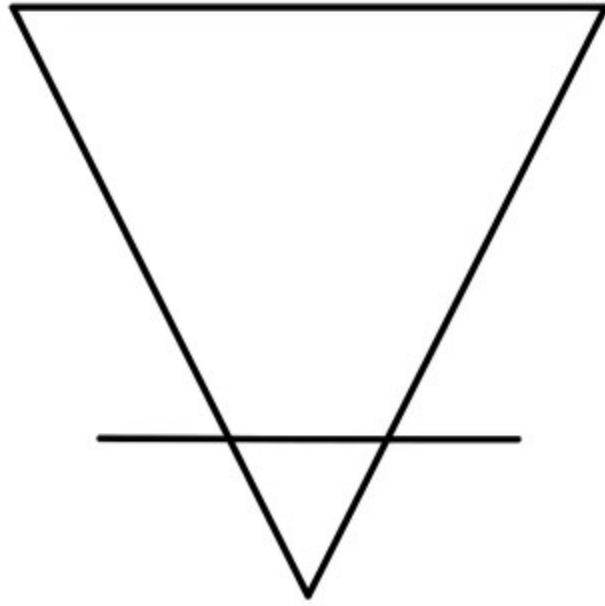
"Eğer düşünce ve eylem aynıysa, o zaman seni çoktan öptüm, Edith. Sayısız öpücük."

Bakışlarında açlık vardı. Umut vardı.

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Bir mucize eseri, "Peki bir tane daha?" dedim.

OceanofPDF.com

Bölüm V. Dolaşık

OceanofPDF.com

77. Bitmemiş

Dikkatli ve ölçülü kocam sendeleyerek bir nefes aldı, sol eliyle fincanı elimden aldı ve sağ eliyle beni kendine doğru çekti, başı eğikti, alını alnıma değiyordu. Kollarım ona doğru sıkışmıştı, ellerim kalbinin üzerindeydi. Sol kolu da sağ koluna katılarak beni sarmaladı, eli omurgamı yukarı doğru, kürek kemiklerimin arasında durana kadar keşfetti. Burnu benimkinin yanında duruyordu. Ağız benimkine çok yakındı.

Nefeslerimiz birbirine karıştı ve sanki bir sonsuzluk gibi geldi, sanki benim davetimden henüz emin değildi. Bunun bir tür mutluluk cehennemi olduğuna dair kısa bir düşünceye kapıldım, çok yakınımda olmasını istediğim tek şey, sadece beni sıyrırıyordu ve hala ona sahip değildim.

Ve sonra yaptım.

İlk başta nazikti, ağız benimkini iffetli bir şekilde alıyordu, dudakları zar zor ayrılıyordu. Başlarken centilmendi, ölçülü, tatlı ve evcildi. O ilk öpücüklerde bana bir şey gösterdi. Belki onun seçilmiş karısı değildim ama bana değer . Aşk olsun ya da olmasın, zihnim bunun üzerinde duramıyordu. Tek düşünebildiğim, bu adanmış düşüncenin şimdiye kadar hissettiğim en değerli şey olduğuydu. Bunun anlamı ve içtenliği karşısında neredeyse ağlayacaktım.

Ve sonra bana karşı hiç de uysal değildi. Dudaklarıma doğru kabaca nefes aldı, sanki kendisiyle savaşıyor ve kaybediyordu. Bu sert nefes benim tek uyarımdı ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıp emdi. Ve sonra, ben kendimi toparlayamadan beni derinden öptü, ağızını benimkinin üzerinde ayırdı. Ve ben onun için kaybolmuştum.

Ellerim boynuna dolanmadan önce ne kadar zaman geçti, asla bilemeyeceğim. Bir yaştı ve bir göz kırpmaydı. Kendimi hem yere çakılmış hem de uçuyormuş gibi hissediyordum. Hem huzurlu hem de kaos içinde hissettim. Onun yarattığı enkazdan kendimi kurtarmamın zaman aldığını biliyorum. O bir fırtınaydı ve ben de denizdeki kayalara çarparak sürüklenen bir odundum. Çözölmüştüm, çözölmüştüm ve . Ne zaman tam olarak nefes almaya çalışsam ya da onu öpmeye başlasam, onun acımasızlığı beni yerle bir . Onun kollarında her şeydim ve hiçbir şeydim. "Alric," soludum ağzına karşı, kendisi de havaya ihtiyaç duyarken ciğerlerimi çalıştırmaya çalışıyordum.

"Edith," diye fısıldadı bana kısık sesle. Sol eli pelerinin altından çıktı, omzumun üzerinden geçti ve başımın arkasını kavradı. O da

kaybettiği nefesini ciğerlerine çekti. "Edith," dedi nefesini bırakırken, böylesi bir yıkımdan sonra sesi çok huzur vericiydi.

Alnımız yine birbirine değiyordu, ağzımız dişlerimizden ve emmekten şişmişti.

Gözlerimi kapattım ve fısıldadım, "Beni öptün. Şimdi ben de seni öpmeli miyim?"

"Öpücüğün için dua ettim, karıcığım."

Gözlerimi açtım ve yüzlerimizi sadece onunkileri görebilecek kadar ayırdım. "Ve ben de senin."

Sözlerim üzerine gözlerini kapattı ve elini başıma koyarak beni kendine çekti. Ellerimi boynundan çekip keskin yanaklarının üzerine koydum. Gözlerini açmadan önce ağzımı onunkinin üzerine yerleştirdim, hikâyesini ona tekrarladım, önce saygılı ve temkinli. Bu öpücüklerde kendimi alçalttım, ona her şeyimi sundum, kalbime pervasızca yazdığım ama söylemeye kıyamadığım kelimeleri ona söyledim. Saklamak zorunda bırakıldığım her öpücüğü ona verdim. The Rush of Flowers'daki özründen sonra hak ettiği öpücüğü verdim. Bana gözetleme kulesinin manzarasını gösterdiğinde ona kayalıklarda verebileceğim öpücüğü verdim. Kaya tarlasında yaralanmama karşı gösterdiği koruyucu öfke patlamasından sonra ona hak ettiği öpücüğü verdim. Beni tuzlu suda, karanlıkta, Işıldama gecesinde kucakladıktan sonra ona vermem gereken öpücüğü verdim. Yatağa uzandığımızda, benimle sohbet etmek için elinden geleni yaptığında, bana şarap doldurduğunda, bana şiir okuduğunda, ağzında bırakmak istediğim her öpücüğü ona verdim. Tüm bu saklı öpücükler ağzımdan döküldü, ama bir sel gibi değil, düzenli bir bağlılık akışı halinde.

Ve çok arzuladığım için, bedenim onun bedeninin güzelliğini dokunuşlarla, bakışlarla, rüyalarla öğrendiği için, nasırlı ellerini düşünerek kendime zevk verdiğim için ve en çok da o anda, hayatımın o dakikasında bunu istediğim için, dudaklarımla onu iyice içine almak için ellerimi göğsüne indirdim. Yer değiştirdiğimin bir işareti olarak kısa bir süre orada kaldılar. Bana vermediği şeyi ona verdim, olacaklara dair bir uyarı. Ellerimi yerinde tuttum ve ağzımı daha geniş açtım, merak ettim, sordum. Ellerimi kollarının altından, tuniğinin kaba kumaşının üzerinden geçirdim, tunik ve atletin içinden sırtını tırmaladım, onu tamamen kendime çektim, arada boşluk yoktu. Göğüslerim ona karşı ezilmişti, kalçalarım aç ve bacaklarım hevesliydi. Benim

dişleri şimdi onu sokuyordu. Dilim şimdi bu acıya merhem olmuştu. Ve ne yaptığımı bilmeden, eteğimin ve elbisemin altından, sıcak ve ıslak seksimi ona doğru salladım.

"Beni eve götür ve gerçek karın yap," dedim sert bir öpücüğün ardından.

"*Edith*," dedi. "Lütfen." Sesinde neredeyse kırık kalite vardı. Birlikte kırılmamızı istedim ve onu tekrar öptüm, tekrar hırçınlaştım.

"Edith, ben özel bir adamım," dedi, yüzümü görecektense kadar uzaklaşarak. Bir özlem bulutu içimde kalan tüm yargıları gölgeledi ve "Ne?" diye sordum.

"Senden uzaklaşmam yoksa kendimi rezil ederim. Ve kendimi daha fazla öpücüklerine teslim edemem. Sadece- Sadece burada benimle dur."

Anlamakta gecikmem başımı boynuna gömmeme neden oldu. "Özür dilerim."

Sert aleti sanki seksime aitmiş gibi içime doğru bastırıyordu. "Özür dilerim," diye tekrarladım. Ellerimi göğsüne koymak için gövdesinden çektim.

"Bana dokunduğun için asla üzgün olduğunu söyleme," diye fısıldadı saçlarıma.

78. Damat

Birkaç kalp atışı boyunca bu şekilde kaldık, gümbürtülerimiz birbiriyle eşzamanlıydı. Sonra, sanki yeterince mucize olmamış gibi, gülümsedi. Onu göremedim. Başımın karşısındaydı. Ama hissettim. Bu adamın gülümsediğini hiç görmemiştim, başka birinin gülümseyeceği durumlarda yüzünün alt kısmının gevşemesinden başka bir şey değildi. Ama başıma karşı gülümsedi ve ben bunu hissettim ve sonunda tanrıçama teşekkür etmeyi hatırladım.

Sert bir hıyar tarafından rahatsız edilmeye devam etti ve ben iyi bir eş olma çabasıyla ona yardım olarak sıradanlığı önerdim. "Bugün neredeydin?"

Saçıma doğru konuştu. "Ruskar, Tintar ile olan ticaret anlaşmalarını bozdu. Savaş konseyindeydim. Bunu tekrarlamayın. Henüz halka açıklanmadı."

"Savaşa mı gidiyoruz?" Yüzümü ondan çektim. "Onların adasına ölçülü bir istila mı düzenleyeceksiniz?" Bu adamı savaşta kaybedemezdim, kaybetmemeliydim, hele ki benim kaderimde de bu kadar yakın bir zamanda ölüm varken.

Önce ben öleceğim ve onu kendime ait kılmak için öleceğim.

Başını iki yana salladı. "Kral ve tüm danışmanları beklemeye karar verdi. Bunun için hiçbir sebep göstermiyorlar. Bu sabah rıhtımlarını kapattılar ve hiçbir Tintarian gemisinin girişine izin vermediler."

"Perpatane," dedim.

Başını salladı. "Ben de buna inanıyorum. Altınla satın alındılar." "Yapamam-" diye başladım ve durdum, mutlak gerçeği söylemekten korkuyordum. Ona bir tanesinin yarısını verdim. "Senin tehlikede olabileceğini bilmeye dayanamam. Eğer istila , gitme."

Ellerini sırtımdan ve başımdan çekip yüzümü kavradı. "Çok karıcığım."

"Seni canlı istemek karılık mı?"

"Böyle endişelenmek bir eşe yakışır. Benim için endişelenmen hoşuma gidiyor."

"Benim için endişelenmen hoşuma gidiyor." Sonraki sözlerimle üzölmek yerine neşelenmeyi seçtim. "Öyle de olsa, endişelenmektense eşimle ilgili başka şeyler yapmayı tercih ederim."

"Ve tam ikilemim ortadan kalkmaya başlamışken, geri dönüyor."

"Özür dilerim," dedim biraz küstahça ve onun üzerindeki etkimden çok memnun bir şekilde.

Dudaklarını büzdü. "İlk özrüne inandım. İkincisine inanmıyorum."

"Sana dokunduğum için özür dilemememi söylemiştin," diye hatırlattım ona. "Bana dokunduğun için, yüzlerce kişinin bulunduğu bir odada aklımı şehvetle doldurduğun için değil."

"Oh, burada başka insanlar da mı var?" Masumca sordum. "Fark etmemiştim." Başparmaklarıyla yüzümü okşadı. "Doğrusu ben de fark etmedim. Dikkat dağıtıyorsun karıcığım."

"Dikkatimi nasıl dağıtabilirim?" Göz kapaklarım pek çok şeyle, içkiyle, uyuşturucuyla, açlıkla, aşkla ve arzuyla, ama öncelikle o konuşurken tatmin olmakla ağırlaşırken sordum. "Böyle şeylerden bahsedersen üçüncü kez özür dilemek zorunda kalırsın."

"Biraz pohpohlanmak isterim, kocacığım. Daha yeni evlendik." "Öyle. O zaman sana bir şey itiraf edeceğim."

"İtiraf et." Fısıltım açgözlüydü.

Ellerini indirerek benimkileri göğsünden aldı ve tutarak yanlarımıza indirdi. Hâlâ bana yakındı, hâlâ kendini yumuşatmaya çalışıyordu. Eğildi ve sol kulağımın dibinde, hala o sürekli eşit tonda, hiçbir kelimeye vurgu yapmadan, "Lavanta kokusu bana şunu düşündürüyor-" dedi.

"Efendim?" diye rahatsız edici bir ses geldi.

Ayrıldık, ama sadece Tintarian siyah zırhı giymiş genç bir adam gördük. Tatilin ve bira fabrikasının neşesi içinde yersiz görünüyordu.

"Kral ve konseyi sizi ve çavuşlarınızı görmek istiyor. Kalede. Odalarında."

"Çavuşlarım sarhoş, biri ya da her ikisi de muhtemelen sersemlemiş." Alric açık sözlüydü.

Zavallı çocuk ağzını açtı ve konuşmaya çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı.

"Beni dışarıda bekle," diye emretti. "Karımla birlikteyim. Birazdan çıkacağım."

Tek düşünebildiğim kocamın tehlikede olduğu, Jeremanthi ile birlikte istilacı bir güç topladığı ve Ruskar'da katledileceği olduğu için çocuğun çıkışını fark etmedim. Çoğunlukla üzüm bağları ve ormanlarla dolu adalarının Tintar'la hangi zavallı orduyla savaşabileceğini bilmiyordum ama onun risk altında olma ihtimali hoşuma gitmiyordu.

"Merak etme," diye yalvardı paniğimi hissederek. "Kralımız böyledir. Bir toplantıyı bitirir, ancak kısa bir süre sonra bir şey daha söylemek için tüm katılımcıları geri çağırır."

Hinnom'a saygısızlığa bu kadar yakın konuştuğunu hiç duymamıştım. Yalvardım, "odamıza gel. İşin bitince lütfen bana gel."

"Edith," dedi bana doğru eğilerek, ellerim hâlâ onun ellerindeydi. "Bu gece benim gelinimsin ve ben de senin damadınım. Hiçbir şey beni yatağımızdan alıkoyamaz."

Gözlerimi kapattım, ona ne göstereceklerinden korkuyordum.

OceanofPDF.com

79. Zaman

Alric alnını bana dokundurarak yanımdan ayrıldı. Bir heykel gibiydim, hissedemiyor, hareket edemiyor ya da düşünemiyordum. Şenlikli bir şehrin gürültüsü sonunda beni kocamın öpücüğünün mükemmelliğinden çekti. Tanıdığım birini görmeyi umarak etrafıma bakındım. Kimseyi görmedim ve soğuk gecenin kafamı boşaltacağını umarak eve yürümeye karar verdim. O odaya girdiğinde orada olmak istiyordum. "Edie," dedi Helena, yanımda durup dirseğime dokunarak.

Onun yakınımda olduğunu fark etmemiştim. "Kaleye geri dönmeliyim," diye mırıldandım o bana doğru eğilirken.

"Kocanla yatabilesin diye mi?"

Elimi ağzıma götürdüm. "Evet," dedim, sesim yüksek ve kırılgandı. "Tanrım, sorun nedir?" diye sordu. "Mutlu olacağını düşünmüştüm. Caleb ve ben ikinizi gördük ve Edie, mest olmuştunuz. İkiniz de. Birbiriniz tarafından."

"Çıkar beni buradan," diye yalvardım ona, gözlerim kapalı. Bu yerde zaten tutkuyla öpüşmüş ve sevişmiştim. Burada da alenen ağlamayacaktım.

Bizi kalabalığın arasından geçirip sokağa çıkardı; kalabalık daha da büyürken, yukarıdaki gökyüzü konuşmaları ve şarkıları daha fazla emdi ve düşünmeme izin verdi.

Kardeş Air'in karnaval tatilinin ortasında dururken, "Ne oldu, akraba?" diye sordu.

"Onu seviyorum," diye boğuk bir ses çıkardım.

"Ve o, sen. Neden ağlıyorsun?"

Ona The Knelling'i duyduğumu ve günlerimin sayılı olduğunu söyleyemezdim. Ben de dedim ki, "O kalbini çoktan Leydi Vinia'ya verdi. Ben bir teselli ödölüyüm."

"Hayatının yarısından fazlası geçti. Bu yüzden mi üzgünsün? Hala-"

"Korkuyorum," diye ağladım. "Her şey bir anda oldu ve ben korkuyorum Helena." Hiçbir şey söylemedi ve sol eliyle sağ elimi tutarak yanımda durdu.

Sonra şöyle dedi: "Caleb kaptanın seni sevdiğine inanıyor. Alric'i Vinia'dan daha uzun zamandır tanıyor. Alric yirmi yaşından beri ve Caleb onun yirmi yaşında olduğunu düşünüyor. Şimdi onun gerçek yaşını bilmiyor."

"Yaşını bilmiyor mu?" Sonra Cian'ın çavuşla ilgili hikâyesini hatırladım.

Sesi mahremiyetle doluydu, "Miğfer Adamlar tarafından kaçırıldı ve tahminen on birinci kışına kadar onlarla birlikte büyüdü. Sonra kaçıp bir Tintar piyade birliği bulmuş ve onu Pikestully'ye geri götürüp bir yetimhaneye yerleştirmişler. Reşit olduktan sonra, orduya katılmadan önce hava tutkusunu evleri soymak için kullandı."

Gürültülü bir kahkaha attım. "Küfredip içki içen ve seni yatak odasının dışında taciz etmeye çalışan eski bir hırsızla nişanlandığına inanamıyorum." O bir şey söyleyemeden ben, "Seni sırf manzara için kulenin en üst katına çıkardığını düşünemiyorum," dedim.

Elini benimkinden çekti ve yüzünü diğer elinin içine koydu. "Kim bilir?"

"Sadece ben. Ve Alric. Kulağa eğleniyormuşsun gibi geliyordu."

Ellerini çekti ve utanç görmeyi beklediğim yerde şefkat gördüm. "Mutluyum," diye iç geçirdi. "Ben de korkuyorum. Dediğin gibi, her şey aynı anda çok fazla."

"Onu seviyor musun?"

"Adam baştan aşağı kusurlu ama yine de hata aradığımda hiçbir şey bulamıyorum."

"Ondan hoşlandım. Sana layık olması için dua ediyorum."

Elini göğsünün üzerine koydu. "Sadece ben değil, Maureen de. On yedi yaşındaki bir kızın artık bir babaya ihtiyacı olmayacağını düşünürsünüz, ona çeyizden başka ne sunabilir ki? Ama taht odasında onun için zift karıştırdı ve nasıl resim yapılacağını anlatmasını dinledi. Ona ata binmeyi öğretiyor, çünkü öğrenmek istediğini söylemişti. Çocuğumun kadınlığından önce bir babayla son bir şansı olacağına inanamıyorum."

Son haftalarda bunların hiçbirini gözlemlememiştim, umutsuzluğum ve arzum tarafından tüketilmiştim. "Bu gece beni daha fazla ağlatma. Artık kontrolü yeniden ele aldım."

Pelerinlerimizi çenelerimize kadar sımsıkı çekmiş, sadece akrabaların yapabileceği şekilde birbirimize gülümseyerek, başlarımızı birbirimize doğru eğerek durduk.

"Eve git ve kocanla seviş," diye ısrar etti. "Caleb burada kalmamı söyledi. O da çağrıldı ama beni almak için döneceğini söyledi." "Thatcher gerçekten Alric'in beni sevdiğini mi düşünüyor? Tam olarak ne söyledi?"

Ayaklarını biraz yere vurdu. "Sadece Alric'in seni sevdiğini bildiğini söyledi, başka bir şey söylemedi. Tabii ki gülmeye başladı ve Perch'in ona borçlu olduğunu söyledi. Görünüşe göre, Alric'in şansını Ağaçların Dönüşü ya da Çözülme ile deneyip denemeyeceği konusunda bahse girmişler. Caleb adamın delirmek üzere olduğunu ve daha erken olması gerektiğini söyledi.

daha sonra. Perch, Alric'in ısınmak için buz gibi soğuk olması gerektiğini söyledi. Sonra böyle bir bahse girdiği için onu azarladım. Mischa haklı, onlar gerçekten vahşiler."

"İçeri gir," dedim onu dürterek. "Dışarıda olmak için çok zayıfsın. Kış için kemiklerimde et var. Seni ince şey, sana şömüne lazım."

Onu bırakıp kaleye doğru yürüdüm, hava şişmiş dudaklarımı ve ıslak yanaklarımı yakıyordu. Kalabalıkların arasından geçerken yüzümü kutlama yapan Pikestullianlardan korudum, kimsenin halimi görmesini istemiyordum. İki yerdeydim, biri coşku diğeri ise ıstırap. Bu gece sevgili kocamla birlikte yatacaktım ve yakın bir zamanda ölecektim.

"Elime geçen bu mu?" Gecenin karanlığında hırladım. "Reddedilmekle geçen bir hayat, sonra sıkı çalışmayla geçen bir hayat ve sonra da bu ölüm mü? Ailem ve Thrush'la yeterince acı çekmedim mi? Eccleston'da kendime bir hayat kurmak için yeterince çalışmadım mı? Kaçırılmadan kurtulmak için hepimizi bir araya getirmedim mi? Sana tapmaya ve iyi bir evlat olmaya çalışmadım mı? Neden? Neden benimle konuşuyorsun? Neden Knelling? Bana zaman ver. Bunun için yalvarıyorum. Bana-"

Nefes alamıyordum. Bir ara sokak bulmuştum ve orada durdum, bir binanın taşına yaslandım ve sadece yıldızların aydınlattığı menekşe rengi gökyüzüne baktım. Artık şehir merkezinin dışındaydım, tatilden uzaktaydım. Müziğin ve insanların yankıları çok uzakta hissediliyordu.

"Bana üç ay ver." Gözlerimi geceye diktim. Rodwin'in yüzü tarihi Perpatanyalıları tarafından bulutlarda görüldüğü ve kutsal bir görüş olarak kaydedildiği için yukarı doğru dua etmeye alışkındım. Sonuç olarak, bu şekilde dua ederek büyümüştüm ve tanrıçanın muhtemelen her şeyde, yaslandığım taşta, ayaklarımın altındaki zeminde olduğunu fark ettim. Hangi yöne baktığımın bir önemi yoktu. "Onları talep ediyorum. Önümüzdeki üç ayın benim ve erkeğimin olduğunu iddia ediyorum. Bana bunu vereceksin. Bana bu hediyeyi vereceksin, çünkü çok fazla kayıp yaşadım. Bunu talep ediyorum. Onunla geçireceğim zamanı istiyorum. Bittiğinde beni al, ama bunu bana ver."

Hiçbir şey söylemedi ve sonra o cılız cadı sesiyle, "*Öyle olacak kızım,*" dedi. *Ama senin için gelecekler. Gelecekler.*

"O zaman bırakın gelsinler," dedim. "Bırakın gelsinler. *Onları* tanımıyorum ama gelsinler. *Mutluluğuma* kavuştuktan sonra kendi isteğimle gideceğim."

Yüzümü sildim ve eve doğru yola koyuldum. Odamıza girdiğimde bir mum yaktım ve bir bardak su içtim, kendimi içkiden ve çakmaktan ayıltmaya çalıştım. Pencerelerden birinde durup şehre baktım ve evliliğimin sıcaklığının tadını çıkarabildiğim kadar çıkarmaya, her damlasını içmeye karar verdim.

bu aşkla ziyafet çekmek ve iliğini emmek için. Tatmin olarak ölecektim. Ve bu kararla, az önce dudaklarımda tattığım o öpücükleri yeniden yaşadım. Ellerini sırtımda, yanaklarımda, başımda hissettim. İtiraflarımdan zevk aldım.

Eğer düşünce ve eylem aynıysa, seni çoktan öptüm, Edith. Sayısız öpücük.

Öpücüğün için dua ettim, karıcığım.

Bana dokunduğun için asla üzgün olduğumu söyleme.

Bana çok şey vermişti, kendini çok az gösteren, kendinden nadiren bahseden, özel bir adam. Beni halka açık bir yerde tutkuyla, ustalıkla ve sahiplenerek öpmüştü. Beni gelini olarak istiyordu.

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm, beni kendisininmişim gibi damgaladığı yere. "Özür dilerim," dedim pencere kaplamalarının yan tarafındaki yarıktan gece gökyüzüne. "Özür dilerim. Kaderi değiştiremeyeceğini biliyorum. Çok üzgünüm."

Sesi bana gelmeden önce bir yıldızın söndüğünü gördüğüme yemin edebilirim.

Biliyorum. Gelene ben de ağlıyorum.

"Seni seviyorum," dedim. "Hala kanadığını bilmediğim yaralarımı iyileştirdin."

Ve sen bana sevinç getirdin, kızım.

80. En üst düzeyde

Kapı çalındı ve kalbim boğazımda, pencereden fırladım. Neden kapıyı çaldı? Naz mı yapıyordu? Kapıyı açtım.

Luka, Tintarian siyahı içinde, utangaç bir ifadeyle koridorda duruyordu.

"Hanımefendi?" "Luka?"

"Kaptan çağrıldı ve benden-"

"Uzaklara mı çağrıldınız?" Sözlerim yarı çığlık gibiydi. "Bir istilaya mı çağrıldınız?" "Hanımefendi, lütfen kendinizi üzme," diye araya girdi.

Gergindi, benimle bir amaç doğrultusunda konuşmaya çalışıyordu. "Lütfen, size özel bir şey söylememi istedi."

"Özel bir şey mi?"

Genç ve yakışıklı başını salladı. "Bana birkaç kez tekrarlattı. 'Senden son derece isteksiz bir şekilde ayrılıyorum' dedi. İki kez 'son derece' dedi."

"En fazla iki kez," diye nefes aldım. En görkemli aşk şiirleri bile 'son derece isteksizliğim' ile yarışamazdı ve bir daha asla onun gibi bir söz ya da şiir okumayacaktım.

"En az iki kez," diye tekrarladı Luka, beni sakinleştirdiğine sevinerek.

"Beni affet," dedim. "Onun için endişeleniyorum."

"Elbette hanımefendi. Ve istila için çağrılmadı, yoksa ben de onunla birlikte olurum."

"Nereye ve neden gidiyor? Bana söyleyebilir misiniz?"

Genç adam koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. "O ve Thatcher Ruskar'a gidiyor. Küçük bir tekne aldılar ve varlıklarını belli etmeyecekler. Prensimiz ve kralımız Ruskar'ın bizimle olan ticaretini neden bozduğunu bilmek istiyor."

"Oraya vardıklarında ne yapacaklar?"

"Causus, bayan. Thatcher Hava Kardeş tarafından kutsanmıştır ve hareket ettiğinde hiç ses çıkarmaz. Ve kaptanımız da gizlilik konusunda yeteneklidir. Pencerelelerde, tavernalarda dinlerler. Hayatlarının yarısından fazlasını bir çift olarak geçirdiler. Ne yaptıklarını biliyorlar."

"Kralımız en iyisini istiyor," diye düşündüm.

Luka başıyla onayladı. "Gece gibiler, hanımefendi. Size yemin ederim. Hiçbir Ruskaralı onların kokusunu . Biz Hinnom'un çenesindeki dişleriz. Savaş veya görev nedeniyle hiçbir zaman bir Tedarikçi ölmemiştir. Sadece sekiz deneme oldu.

bundan önce yapıldı. Tedarikçiler sadece emekli olmuş ya da aileleriyle birlikte olmak için bekçi olmuşlardır. Alric bu konuda anlayışlı. Pozisyonumu bu şekilde kazandım. Bir adam emekli oldu. Neredeyse iki kış önce Tedarikçi denemelerini kazanmak en gurur duyduğum gündü."

"Alric senin Tintar'daki en hızlı adam olduğunu söylüyor. Verdiğiniz güvence için teşekkür ederim."

O gece yataktaydım, uzun zamandır ilk kez yalnızdım, onun sıcaklığını özleyor ve vücudunun benimkiyle şekillenmesini arzuluyordum. Zihnim, dokuz haftalık ömrümün kaldığını bilmekle, kocamın bana duyduğu açlığın onun bir erkek, benim de ona en yakın kadın olmamdan kaynaklanmadığını, *beni* istemiş olmasından duyduğu büyük sevinç arasında gidip geliyordu.

Öpücüğün için dua ettim, karıcığım.

Döndüğünde onu öpecek ve kalan günlerimde ona olan tüm sevgimi akıtacaktım.

OceanofPDF.com

81. Cian

Dört günümü özlem ve korku içinde, Luka'nın kocamın cesareti hakkındaki sözlerini tekrar tekrar kendime söyleyerek geçirdim. Geceleri tapınakta oturup onun sağ salım dönmesi için dua ettim. Cian'ın ofisinde taş büyüğü dersi sırasında tedirgindim ve zihnim sürüklendi, küçük çakıl taşları kanıma bulandı. Benimle kısa konuştu ve bana daha fazlasını söylemek istediğı belliydi ama kaçındı.

"Lütfen beni affet," dedim, bir zamanlar yeşil gözlerinde taşıdığı dostluğu arayarak.

İç çekti. "Affet *beni*, Edie. Seni çok zorladım. Ve nedenini bilmiyorum." Yüzü meraklı ve değerlendiriciydi. "Sana hassas bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette. Sen benim baş rahibimsin." Nezaketine geri döndüğü için minnettar olarak gülümsedim.

"Evliliğinizden memnun musunuz? Bunun senin seçimin olmadığını biliyorum." Tereddüt ederek, sağ elimin kanını bu iş için ayrılmış keten bir bezle kurularak zaman kazandım. Çakıl taşlarını Cian'ın önüne koyduğu gümüş kâseye geri koydum.

"Edie?" diye sordu ben sessiz kalınca.

Sizi utandırmayacağım ve umarım siz de beni utandırmazsınız.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Evliliğimiz bizden başka kimseyi ilgilendirmezdi.

Parmaklarını karşımdaki masanın üzerinde gezdirdi. Sonra uzanıp elimi tuttu ve kendime açtığım derin yarayı sarmaya başladı. Keten şeridi bağladıktan sonra elimi iki eliyle tutmaya devam etti.

Alric'in sol elimi tutuşu aklıma geldi, kanlar içinde ve derisi yüzülmüştü, benimle birlikte yükselen akıntıda duruyordu, ikimiz de ıslak ve bitkin haldeydik, elime hâlâ güzel diyordu. Avuç içi iyileşmişti ama iyi görünmüyordu. Dikiş atılması gerekmişti ve tırtıklı çizgiler küçük tüy kalem dövmesinin üzerinden geçiyordu. Bu anıya gülümsedim, tuzlu suyun içinde bana sarılışına.

Cian bunu yanlış anladı ve başparmağıyla elimi okşamaya başladı. "Edie," dedi sessizce. "Mahremiyetin senin hakkın. Ama sana hassas bir şey söyleyebilir miyim?"

Başımı salladım, bu samimiyet daveti karşısında sessizliğe gömüldüm.

"Tahtın üçüncü sırasındayım. Bu pozisyonu hiçbir zaman kendi avantajıma kullanmadım. Neredeyse kırk kış boyunca. Ama bu kişisel kuralı bozmaya hazırım. Senin için."

Bakışlarına karşılık veremedim. Ne demek istediğini düşünmek istemiyordum. "Ne demek istediğini anlamıyorum Cian," dedim hissiz bir sesle. Başımı kaldırmaya cesaret ettim ve gözlerinde anlam veremediğim bir şey vardı.

"Boşanma konusunda Hinnom'la konuşabilirim. Kuzenimi nasıl ikna edeceğimi biliyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Bunu bir düşün," dedi öne doğru eğilerek. "Böyle bir adamla evlenmeyi sen istemedin."

"Böyle bir adam mı?"

Cian ellerimize baktı. "Kaptana büyük saygı duyuyorum. Toprak Ana'ya derin bir inancı var ama onun kolay bir koca olacağını sanmıyorum. İkiniz de aynı tanrıçaya tapıyor olmanıza rağmen pek uygun bir çift gibi görünmüyorsunuz. Evli olmasanız daha mutlu olacağınıza inanıyorum. Kocanızı seçmekte özgür . Şimdi cevap vermene gerek yok. Sadece düşün."

Ona baktım, düşüncelerim karmakarışık.

Elimi kaldırdı ve arkasından öptü. "İhtiyacınız olduğunda ben buradayım, hanımefendi. Bunu her zaman hatırlayın. Bunu hatırlayacağına söz ver."

"Hatırlayacağım," dedim ve sonra kendimi toparlayarak elimi geri çektim.

"Bana karşı çok iyiydin, Cian. Bunun için sana teşekkür ederim. Sabırlı olmam gerektiğini biliyorum."

Gözleri dalgındı. "Hiç de değil, Edie."

Masanın bir yanından gelen bir çizik, gözlerini büyümlü yazı tahtasına çevirmesine neden oldu. Yazıyı gözümün önünden kaldırıp okudu ve ben masasındaki kan damlalarını ketenle silerken yazıyı kucağında tuttu.

Öğle yemeği için Hazel ve diğer yeryüzü tapınağı personeline katıldık ve ben her zamanki yerim olan Cian'ın yanına değil, bilerek Tuck ve başka bir genç yardımcının yanına oturdum. Gözlerini üzerimde hissettim ama onlarla buluşmadım. Teklifinin ne anlama geldiğini anlamamıştım.

82. Gareth

O gece bir mum yaktım ve yatakta Gareth Pope'un günlüğünü okudum, gece boyunca bana eşlik etmesi için Maureen'den yavru kedilerden birini ödünç aldım, ilgiye ihtiyacı olan bir tekirdi. Yavrular ikinci kattaki personel odaları ve yatakhanelerin çoğu tarafından benimsenmişti, memurların çocukları onları süt ve balık parçalarıyla besliyordu. Çoğunlukla Pikestully tarafındakiler olmak üzere farklı odalara girdiler, böylece hayvan derileriyle örtülmemiş dar pencerelerden giren güneş ışığında güneşlenebildiler.

Gareth'ın hikâyesinin sonuna yaklaşmıştım ve hâlâ kaderinden emin değildim. Sonunun mutlu bitmeyeceğine dair şüphelerim olduğu için okumamı tamamlamayı geciktirmiştım.

Bu günün geleceğini biliyordum. Bir kadınla evlenmek zorunda kalacaktı ve bu Sibbereen atlı kızı olacaktı. Nişan bir ay içinde ilan edilecek. Bana evliliğin sadece varisler için olduğunu ve bizi hiç etkilemeyeceğini söyledi. İlk gerçek tartışmamızı yaptık. Geri alınamayacak sözler söylendi. Beni sevdiğini söyleyip bize bunu nasıl yapar? Artık bir kalbim yok. O benimkini kırdı. Bu tartışmada ona, çağlar boyunca en güçlü deniz Tintarian'ı olduğunu, o güneşli bataklık kızının bile onun yarısı kadar tutkusu olmadığını hatırlattım. O bir prens ve kral olacak. İsteddiği hayatı yaşayabilir. Sözlerimi bana çevirdi ve piyadelikte kalmamın gerçek benliğimi gizlemek için olduğunu, Toprak Ana'ya tam olarak bağlanacak cesarete sahip olmadığını söyledi. Öfkem yatıştığında ona bunun kendisi için ne önemi olduğunu sordum. O da, bunun bir kaçamak olduğunu biliyordum, her tanrıça tarafından kutsanmış en güçlü iki Tintarian'ın durdurulamaz olacağını söyledi. Tanrıçama tamamen bağlanırsam onun benim olacağını mı kastettiğini sordum. O da sözlerini tekrarladı. Kalbimden ve ona sahip olma ihtiyacımdan kaçmakla suçlayarak onu azarladım. Beni açıkça sevmesi için ona meydan okudum. O da bana kutsamamı tamamen kucaklamam için meydan okudu.

İpin ucuna geldim. Onun tarafından parçalandım. Kendimde değilim. Bu kapıyı açmak için son bir anahtar var. Ve onu kullanmalıyım. Daha fazla araştırma yaptım ve meditasyon yaptım ve aylar önce onunla drake kayalarının etrafında ilk kez yelken açtığımda bildiğimden daha fazlasını biliyorum. Sol elim onları avucumun içine alacak ve aşkıma kaçınılmaz kılacak, sağ elim ise onlara hükmederek sevgilime ve tüm bu lanet ülkeye kim olduğumu gösterecek. Taş ejderhaların efendisini kim reddedebilir ki? Ben gidiyorum

bu akşam. Aşkımı ve gücümü talep edeceğim. Ve zaferle döneceğim.

Kitabı kapattım. Son giriş tam bir muammaydı. Sol elinin taş ejderhaları avucunun içine almasıyla ne demek istiyordu? Bu neyi başaracaktı? Gareth üretken bir toprak büyüsü gösterseydi Hinnom'un nişanı bozacağına mı inanıyordu? Ve Hinnom'un, her tanrıça tarafından kutsanmış en güçlü iki Tintarian'ın durdurulamaz olacağını söylemesini anlamadım.

Kocam olmadan mışıl mışıl uyudum ve sabah tekirin göğsümü yoğurmasıyla uyandım. Ona masada sakladığım kuru yemlerden verdim ve Alric'e olan kızgınlığıma ve günlükle ilgili kafa karışıklığıma rağmen kendimi güne hazırlamaya çalıştım. Soğuk bir gündü ve banyodan sonra kışlık elbisemi ve Alric'in tahta sandığında bulduğum bir çift uzun dokuma tozluğu giydim. Şalımı göğsümün üzerine bağladım. Her zamanki masamızda otururken, aklım hâlâ Gareth Pope'taydı, River ve Quinn'in bize katılmadan önce durup deniz tapınağı çalışanlarının masalarından biriyle konuştuklarını gördüm ve serulean kıyafetlerine bakarken, daha önceki girişlerinden birinden bir şey hatırladım.

Örnek olarak Kardeş Deniz'in en yeni rahibesine bakmalıyım. Henüz on dokuz yaşında, yetenekli ve kendini adanmış. Adı Thalia ve güneydeki taşra kasabalarından birinden geliyor.

"Quinn," diye söze başladım, yanıma oturduğunda, alçak sesle, "Thalia ile bir görüşme ayarlamak ne kadar zor? Ona bir sorum var."

Arkadaşım kaşlarını kaldırdı. "Neden bir tane istediğini itiraf etmek istemediğini hissediyorum."

"Her zaman anlayışlısın."

"Bir başrahibeye göre oldukça cana yakın. Ama işi başından aşkın."

Başımı salladım. "Biliyorum. Deniz her zaman kalabalıktır. Günde yüzlerce balıkçı görüyor olmalısın."

"Düzinelerceye yakın ama yüzlerce gibi geliyor. Bu insanlar o kadar yüksek vergi ödemiyorlar ama muhasebeleri Eccleston'daki gelişmelerin çok gerisinde." Quinn tekrar bana baktı. "Benimle tapınağa gel. Dünya'daki görevlerine geç kalabilir misin?"

"Yapabilirim," dedim, Cian'ın son yardım teklifinin hoşgörülü olacağı anlamına geleceğini düşünerek.

Kahvaltıdan sonra Quinn ve River'la birlikte, tıpkı toprak tapınak gibi düzenlenmiş deniz doğru yürüdüm.

Masaların ve personelin iki katı. Balıkçı ve benzeri işçilerden oluşan bir sıra koridora doğru uzanıyordu.

"Her zaman bu kadar yoğun mudur?" Ben sordum.

Quinn yüzünü buruşturdu ama River neşeyle, "Evet, iş asla bitmez," dedi, sanki yazı yazmaktan daha mutlu olamazmış gibi. "Ve Edie, her gün balıklar hakkında yeni bir şey öğreniyorum."

Quinn'le bakiştık, o da gülümseyerek başını salladı.

River masasına oturduktan ve masanın üzerindeki kâğıt yığınına görünce heyecanlanmış gibi göründükten sonra Quinn beni tapınağın içine götürdü ve içerideki idol beni büyüledi. Cian'ın ofis kapısı, ki bizim toprak idolümüz olarak işlev görüyordu, o al renkli ahşaptan oyulmuştu. Deniz Kardeş'in idolü, beyaz harçla birbirine kaynatılmış sayısız deniz kabuğu ve kurumuş mercandan yapılmış, bir insan kadınının iki katı büyüklüğünde bir denizkızıydı. Kuyruğu uzun ve kıvrıktı, aşağıya doğru kıvrılıyor ve sonra tekrar yukarıya çıkarak gövdesinin üzerinde dengede durduğu bir daire oluşturuyordu, geniş yüzgeci vücudunun arkasında duruyordu. İdolün arkasında Thalia'nın iç odasına açılıyor olması gereken küçük bir kapı vardı.

"Hiç böyle bir şey gördün mü?" Quinn sordu.

"Hayır. O etkileyici. Hava ve ateş putlarının ne olduğunu biliyor musun?"

"Havanın putu yoktur, ama ateş alevden yapılmış tunç bir adamdır."

Başımı salladım. "İtiraf ediyorum. Ben pratik bir kadınıam ama Tintar beni büyüledi."

"Ben de öyle," diye kabul etti. "Sanırım Thalia ile şansımızı deneyebiliriz. Gel."

Koridorda birlikte yürüdük, merdivenlerden denizkızı idolüne ve arkasına çıktık. Quinn küçük kapıyı çaldı. İçeri girmesi için bir çağrı geldi ve dokunaç şeklindeki demir kulpundan tutarak kapıyı açtı.

Thalia'nın ofisi de Cian'inkine benziyordu, bir masa ve kitaplarla dolu bir duvar vardı ama yerde kâğıt yığınları ve parşömenler vardı. Onun koltuğunun karşısındaki sandalye defterlerle doluydu.

"Günaydın Quinn," dedi kadın. Bir defteri karıştırırken sandalyesine uzanmış, penceresinin üzerindeki derinin kenarlarından içeri süzülen zayıf güneş ışığında birçok yüzüğü göz kırptıyor, uzaktan Pikestully'nin sesleri geliyordu. Defterin yanında armut dilimlerinden oluşan teneke bir tabak vardı.

"Günaydın başrahibe," dedi arkadaşım.

"Thalia," dedi kadın. "Sana söyledim. Hatta birçok kez. Tanrılar aşkına, kadın, çok uygunsun." Kadın henüz işinden başını kaldırmamıştı ama gülümsedi.

"Thalia," diye başladı Quinn. "Edie için bir dakikanı ayırabilir misin?" Adım söylendiğinde Thalia başını kaldırdı ve gözlerini bana dikti. "Ah. Leydi Edie. İkisi de Aziz Agnes ve Toprak Ana tarafından kutsanmış. Şanslı kadın." Bakışları yoğundu.

Gençliğinde dikkat çekici bir kadın olduğunu düşündüm, çok uzun boylu ve heybetliydi. Kısa beyaz saçları alnından dalga dalga dökülmeye yetecek kadar kıvrımlıydı. Gök mavisi elbisesi gözlerindeki daha soğuk renkleri ortaya çıkarıyordu. "Otur," dedi, defterlerin bulunduğu sandalyeyi işaret ederek. Saygı göstermeye çalışarak, "Ayakta durabilirim" dedim.

"Otur!" diye tekrarladı ve sonra gözlerini devirerek, "Onları odada bulabildiğin herhangi bir yere koy. Ne olduklarını bile hatırlayamıyorum. Quinn, sonra görüşürüz."

Arkadaşım elini kısa bir süreliğine omzuma koydu ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Defter yığınlarını kaldırdım, onları yavaşça diğer yığınların üzerine koydum ve sonra okumaya geri dönen başrahibenin karşısındaki oturdum. Oturup bitirmesini bekledim.

"Pekala," dedi ve defteri masanın üzerine bir gümbürtüyle fırlatarak armut tabağının bir tarafa kaymasına ve kalem uçlarından oluşan bir teneke kabın yere saçılmasına neden oldu, uçlardan biri kucağıma düştü. "Kahretsin. Boş ver. Onları toplama! Önemli değil."

Onları toplamak için başladığım eğimden doğruldum.

"Bugün neden Rahibe Deniz'i ziyaret ediyorsunuz, hanımefendi?" dedi, gözleri yine keskin bir şekilde üzerimdeydi, şalımın bağından görünen boğazındaki kocakarı taşı ve zincire çekilmişti.

"Garip bir isteğim var."

"Bu sözleri duyduğum her sefer için bir gümüşüm olsaydı. Hadi oradan! 'Garip' kelimesine inanmıyorum, çünkü bu sıkıcı insanlar tarafından kullanılan bir kelime."

Gülümsedim. "Anlayışsızlığımı bağışlayın. Ben sorumu soracağım, sonra sizin de sorunuz olursa cevaplayacağım ama zamanınızı almamak için önce ben sorumu soracağım. Belki de sorma nedenimle ilgilenmiyorsunuz. Gareth Pope ismini biliyor musunuz?"

Ağzı hafifçe açıldı ve sonra kapandı. "İstiyorum." Sessiz kaldı.

83. Thalia

Tek çaremin başka bir soru sormak olduğuna karar verdim. "Ona ne oldu?"

"Gareth Pope," dedi nefes verirken ve ellerini kucağından kaldırarak bornozunun yakasını kendine doğru çekti. "Bugün hava soğuk. Tanrıçaya şükürler olsun ki kış gelgitleri yaz dalgalarından daha kısa."

Onu bekledim.

"Bu ismi nereden biliyorsun Eccleston'lı Edie?" "Günlüğünü buldum."

"Günlüğü mü? Günlük mü bırakmış?" Deniz mavisine boyanmış fok derisiyle döşenmiş yüksek arkalı sandalyesinde öne doğru oturdu. "Nerede o? Onu görmek istiyorum."

"Bunu paylaşmaktan mutluluk duyarım, baş rahibe. Ama önce ne bildiğinizi öğrenmek isterim."

Arkasına yaslandı, kollarını ve ellerini balık pulu deseniyle oyulmuş cilalı kolçakların üzerine bıraktı. "Bir barterer. Zeki olduğumu biliyordum. Hinnom'a ve onun histriyonik tavırlarına karşı koyuşunu izledim. Hanginizin Tigon kızı olduğunu itiraf etmeyi reddettiniz. Ve şimdiki kocanızı ya kandırdınız ya da büyülediniz. Zeki olduğunuzu biliyordum, madam. Ve şimdi benimle takas yapıyorsun."

Başımı salladım. "Günlük aniden bitiyor. Ona ne olduğunu bilmem gerekiyor." Cevabından çekinerek tekrar ağzını açıp kapattı ve "Bana içerdiği tüm hikâyeyi anlatın, ben de size Gareth Pope hakkında bildiğim her şeyi anlatayım" dedi.

Kısaca, rahip mi yoksa asker mi olması gerektiği konusundaki içsel mücadelesini anlattım.

Küçümsedi. "Hadi ama Edie. Her şeyi anlat. Hinnom'la nasıl bir aşk ilişkisi yaşadıklarını atlamışsın. O günlüğün bunu hariç tuttuğundan şüpheliyim. Muhtemelen tamamıdır."

Ve sonra tamamını, toprak büyüüne koşmasını ve ondan uzaklaşmasını, ejderha kayalarına olan hayranlığını ve taş ejderhaların gücünü çağırması ve ona hükmetmesiyle ilgili son şifreli girişini aktardım, bu büyü bir şekilde Hinnom'un aşklarına bağlanmasını sağlayacaktı.

Taş ejderlerin efendisini kim reddedebilir?

"Şimdi okumak istemiyorum," dedi, her zamanki lakayt ama zorlu sesi şimdi hüzünlüydü. "Onun acısını okumak istemiyorum. Keşke ona yardım edebilseydim." Dağınıklığına baktı, beyaz kaşları çekilmiş, ağzı çatılmıştı.

"Yani onu tanıyordun?"

"Sadece birazcık. Kaleye geldiğimizde benzer yaşlardaydık, ben daha gençtim. O parlak bir toprak Tintarian'dı ve görünüşe göre iyi bir askerdi. Ama Hinnom onu mahvetti." Gözlerini kısarak bana baktı, gözlerinde neredeyse acımasız bir ifade vardı. "Gareth gibi insanlara tepeden bakacak kadar aşağılık biri olmadığını varsayıyorum. Quinn ve River'la arkadaş gibi görünüyorsunuz."

"Değilim. Hiç de değilim, baş rahibe."

"Güzel." Gözlerini kapattı ve sandalyesine iyice yaslandı, başını hafifçe kaldırdı.

Yüzünü kesen çizgileri ve kolçakların üzerindeki boğumlu ellerini inceledim.

"Yaptım," diye başladı ama durakladı, gözlerini açtı. "Kardeş Deniz'i ...bizim için bir sığınak haline getirmeye çalıştım. En Uzak Dörtlü'nün hiçbirinin bu önemsiz şeyleri umursamadığına inanıyorum. Ve her iki tanrıçanın da bizi korumaktan zevk aldığını *biliyorum*. Özellikle de Rahibe. Ve Keturah, o zamanki dünya başrahibesi, tapınağa katılmış olsaydı Gareth'i koruyabilirdi ve koruyacaktı. Keşke başka bir adamla tanışıp ona aşık olsaydı. Ama Hinnom, Hinnom doğanın bir gücüydü ve öyledir de. Bir fırtınaya öylece aşık olamazsınız. Fırtınayı, böyle insanların sizi kırmasını istersiniz."

"Günlükte bir köpekbalığıyla güreşip onu boğduğuna dair bir bölüm var."

"Rahibe'nin bunu affetmesini hiç anlamadım. Biz yemek için balık tutarız, kupa için değil. Ama ben tanrıçama güveniyorum ve onun yöntemlerini sorgulamıyorum. Ona güvenmeye çalışıyorum. Bazen beni sınıyor." Son cümleyi şefkatle söyledi.

"Gareth... o artık hayatta değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Nyossa'da dinlenmeye çekildi, yanılmıyorsam otuz beş ya da kırk kış geçmişti. Muhtemelen o son kayıttan sonra."

Kibar olmaya çalışıyordum ama bilmem gerekiyordu. "Ona ne oldu?" Öne doğru eğilerek çenesini sağ elinin arkasına dayadı, parmakları altında yayılmıştı, her yüzük farklı bir tasarım ve metalden yapılmıştı. "Bir deprem oldu. Dağları yerinden oynatabilen ve binalar dikmek için kayaları manipüle edebilen toprak büyüyle kutsanmış kadim Tintarians günlerinden beri böyle bir büyücümüz olmamıştı. Deprem olduğunda uçurumdaydı.

oldu. O zamanlar kayalıkların tepesi daha engebeliydi ve gözetleme kuleleri ile kuleler arasındaki yolları ayıran bazı kaya oluşumları vardı. O zamandan beri parçalandılar. O deprem yüzünden."

"Ezilmiş miydi? Kayaların altında."

"Bu bir gizemdi, Edie. Kimse neden orada olduğunu ya da o depreme neyin sebep olmuş olabileceğini bilmiyor. Ve zavallı bedeni kayaların altında parçalanmıştı, çoğu sivri olmalıydı. Ellerinden biri vücudunun geri kalanından tamamen ayrılmıştı."

"Bütün kale sallandı mı?"

"Kale, deniz, kasaba. Birkaç ev yıkıldı. Yeniden inşa edildiler ve can kaybı olmadı ama unutulmazdı, bunu söyleyebilirim. Kayalıklar sağlamdı ve sarsıntıyı atlattı ama daha çok dehşet vericiydi. Hayatta olan hiçbirimiz bunu hissetmemiştik ve o zamandan beri de hissetmedik." Parmaklarını çenesinin altında oynattı, hüzünlü bir tavır takındı. "Gareth Pope'u her zaman vicdan azabıyla anmışımdır. Sırlarımız biraz benzer olduğu için ona yaklaşmalıyım. Onunla arkadaş olmalıyım. Ama on dokuz yaşında bir kızdım ve sihrimle gurur duyuyordum. Kökenimden kurtulduğum için mutluydum. Ama o daha iyisini hak ediyordu. Ve ben de onun için daha iyisini yapmalıyım, çünkü nasıl biri olduğunu biliyordum. Aşk ve kararsızlıkla boğuştuğunu söyleyebilirim."

"Sırlarınızda benzer mi?" Bunun ne kadar rahatsız edici bir soru olduğunu fark etmeden önce sordum.

Gözleri bana odaklandı. "Ben Henry ismiyle doğdum. Bana uymadı."

"Anlıyorum," dedim, kalbim onun özür dilemeyen açık sözlülüğüne ısınmıştı.

"Ailem anlamadı, yerleşim yerimizdeki insanlar da anlamadı," dedi. "Ama benim Deniz Kardeşim vardı. Onun büyüüne sahiptim. Ve eski püskü küçük deniz tapınağımızdaki rahip bana Pikestully'ye gitmeme yetecek kadar para verdi. Tanrı o adamı kutsasın. Hâlâ dua ederken onun adını anıyorum. Bunca zaman sonra bile. Umarım kemikleri tanrıçanın derinliklerinde yatıyordur."

Nasıl söyleyeceğimi bilemediğim kelimeleri kendime saklayarak onu bekledim. Onun için ve Gareth için üzgün olduğumu söylemek istedim ama bu onun hikayesine çok boş bir yanıt gibi geldi.

"Sorunuza cevap verebildim mi, madam?"

Başımı salladım. "Geçmişin acılarını bugününe hatırlattıysam beni affet." "Bunu bir şekilde telafi edebilirsin."

"Bana söyle, ben ."

Kollarını kavuşturarak dik oturdu. "Benim gibi, Gareth gibi, Quinn ya da River gibi biriyle karşılaşırsan ve bu dünyada kaybolurlarsa, haksızlığa uğrarlarsa,

Yalnız, arkadaşsınız, onları bana göndermeniz için size yalvarıyorum. Onları bize gönderin. Aradıklarını Kardeş Deniz'de bulacaklar. Biz de onlar için bir yer bulacağız."

"Yapacağım."

"Ve siz, hanımefendi," dedi Thalia, sesi düşünceli, gözleri yine hagstone'umda. "Sizde kayıp görüyorum. En Uzak Dörtlü'den teselli sunabilecek tek kişi Toprak Ana değil. Gel bizimle tapınakta dua et. Tanrıçanız kıskanç biri değil. Seninki ve benimki sık sık birlikte hareket eder."

OceanofPDF.com

84. Alric

Kocamın yokluğunun beşinci gününün sabahında, yanıma kıvrılmış kahverengi tekirin gürültüsüyle ve sol yüzük parmağımdaki alyansla uyandım. Sade, ince ve gümüşten yapılmıştı. Zavallı kediye rahatsız ederek doğruldum, bir çığlık attı ama sadece biraz kımıldadı ve hayvan derilerinin kenarlarından gelen azıcık ışıktaki, kocamın tahta sandığına yaslanmış kil ve çamurla kaplanmış botlarını gördüm. Daha önce orada temiz, ikinci bir çift vardı. Kedinin üzerinden, yatağımızın onun tarafına uzandım ve sıcaklığını hissetmeye çalıştım. Geri dönmüş olmalıydı. Odamızda uzun süre kalmamıştı ve ancak akşam karanlığı çöktükten sonra dönmüş olmalıydı.

"Teşekkür ederim," diye bağırdım. "Onu koruduğun için teşekkür ederim."

Tanrıçam cevap vermedi. Ama onunla bir anlaşmamız vardı. Kemiklerim Nyossa'da çürüyüp yosun tutmadan önce ona sahip olmak için üç aydan az bir zamanım vardı.

Masanın çekmecesinde Gareth Pope'un banyosunun anahtarını aradım ama hâlâ oradaydı. Banyolarda niyetle yıkandım, saçlarımı yıkadım, lavanta yağı sürdüm ve başımın etrafında bir taç şeklinde ördüm. Yağı her tarafıma sürdüm, hamamın kenarında katlanmış bir çarşafın üzerine oturdum. Sol elimi uzatmış, yüzüğüme hayranlıkla bakıyordum. Thrush'un bana verdiği yüzük yakutlarla kaplıydı ama bu benim için çok daha değerliydi.

Yemek salonuna girdim, gözlerim onu arıyordu ama Tedarikçiler'in masasında ne o ne de Thatcher vardı. Helena'ya sol elimi gösterdim ve Alric ile Thatcher'ın gece yarısı kaleye dönmüş olmaları gerektiğine dair teorimi açıkladım.

"Yaşıyorlar," diye nefes aldı. "Endişelenmemize gerek olmadığını söylediğini biliyorum ama..."

"Biliyorum," dedim. "Rahatladım."

Toprak tapınağındaki günüm sıkıcıydı. Cian bana bir marn işaretleyicisinin ve satın aldığı marnın mahsulüne hiçbir faydası olmadığını, gübreleme ya da farklı bir verim sağlamadığını söyleyen memnuniyetsiz bir çiftçinin hesaplarını alma angaryasını vermişti. Marn üreticisine ne tür kil, kireç ya da deniz yosunu kullandığını sordum ve hepsini yazdım. Sonra, arpa ve mercimek üreticisi çiftçi bana kendi hesabını verdi ve marn işaretleyicisini deniz yosununu kara otlarıyla suçladı. Bu bütün sabahımı aldı ve eğilmekten başım ağrıdı.

Sağ elime kramp girdi, kamış kalemimin ucu sağ işaret parmağımda bir çukur bıraktı. Her iki adam da kaba ve suçlayıcıydı ve öğle yemeği yaklaştığında onlara gitmelerini söyledim. Hesapları Cian'ın ofisine götürdüm, selamlaşmam kısa sürdü ve nasıl olduğuma dair sorusunu geçiştirdim. Boşanmam için dilekçe vermemi teklif etmesi ve benim cevap vermemem aramızda asılı kaldı. Cian'ın gözlerinin üzerimde olduğunun farkında olarak personelin geri kalanıyla birlikte yemek salonuna doğru yürüdüm. Hazel'la birlikte otururken yine Procurers'ın masasına doğru baktım. Orada kocamı ya da çavuşunu görmedim ama Thatcher'ın her zamanki masamızda oturduğunu, Helena'yla birlikte kuru şeftali dilimleri yediğini, ısırıkların arasında onu öptüğünü ve Helena'nın da skandala uğramış gibi davrandığını gördüm.

"Kocam nerede?" Düşünmeden yüksek sesle iç çektim.

"Ah, bu bir aşk maçı," dedi Hazel. "Bir keresinde bana doğru söylentinin onu kandırdığın söylenti olduğunu söylemiştin ama şimdi onu açıkça arzuluyorsun." "Ve ben yalan söylemedim, dostum." Tabağıma bakıyordum. Kolumu dürttü. "Yalan söylemek istemedin ama yalan söyledin. Muhabbet kuşlarını görmeye bayılırım."

Yorgun bir yanımla Alric'in beni benim onu sevdiğim gibi sevmediğini söyleyerek itiraz etmek istedi ama aklıma pazarlığım geldi. Zaman kısıydı ve ne olursa olsun onu sevecektim. "Bu sana kendini ve Gordon'unu mu düşündürüyor?" İçimdeki çekişmeyi maskeleyerek alay ettim.

Öğleden sonra, üç öküzü ölen başka bir çiftçinin can sıkıcı hikayesini daha dinledim. En azından günün ilk yarısında muhatap olduğum adamlardan daha medeni olduğu minnettardım. Ona Cian, Hazel ya da başka bir yeryüzü rahibinin öküzlerin hastalıklı ya da lanetli olup olmadığını anlamak için mülkünü ziyaret edeceğini söyledim.

Akşam yemeğinde, tereyağlı bitkisel bir sosla servis edilen mis kokulu yılan balığı kızartmasını yemedim. Bu kadar doyurucu bir yemeği yemek için yeterince konsantre olamadım. Kızarmış ekmeğin üzerine incir reçeli sürdüm ve bir fincan armut şarabı içtim. Gözlerini üzerimde hissettiğimde sol elimle ağrıyan sağ elime masaj yapıyordum.

Kafamı kaldırdığımda Alric'in Procurer'larla birlikte oturduğunu, ağzı ekmekle dolu, düzenli bir şekilde çiğnediğini gördüm. Başını bizim merdiven boşluğuna en yakın koridorun girişine doğru salladı.

Ona gülümsedim. Tabağımı işaret ettim, sanki oradaki ekmek ya da kuruyemişlerle bir ilgim varmış gibi.

Ekmeğini yuttu ve bana 'hızlıca' olduğunu düşündüğüm bir şey söyledi.

Ağzıma bir ceviz attım ve yavaşça çiğnedim, yüzündeki küçük kızgınlık seğirmesini izledim. Hangi oyunu oynadığımızı bilmiyordum ama

Kazanan. Sol elimi kaldırdım ve başparmağımla yüzük parmağımdaki alyansı döndürdüm. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Kendi sol elini kaldırdı.

Birçok masa uzakta olmasına rağmen, kendi yüzüğünün parıltısını gördüm. Ve artık bu oyunu oynamak istemiyordum. Başka bir oyun oynamak istiyordum. Son bir yudum aldım ve arkadaşlarıma iyi geceler dileyerek ayağa kalktım. Daha önce tapınaktaki günümünden şikâyet etmişim ve onlar da dinlenmeye çekildiğimi düşünmüşlerdi. Ona doğru bakmadan hızlı adımlarla merdiven boşluğumuza doğru yürüdüm. Arkamda ayak sesleri duydum ve onun olduğunu biliyordum. Omzumun üzerinden bakmak istedim ama bu oyunu kaybedecekmişim gibi hissettirdi. Adımlarımı hızlandırdım ve onun da aynı şeyi yaptığını duydum. Sonra, kalabalığın çoğunluğu yemek yediği ve etrafta buna şahit olacak kimse olmadığı için, kendi ciddiyetsizliğime gülererek koşmaya başladım. Onun da koşmaya başladığını duydum ama tahmin ettiğim kadar hızlı koşmuyordu. Merdivenlere vardığımda depar atıyordum. Artık neredeyse peşime düşmüştü ama ben onun yüzeysel takibinden kurtulmaya devam ettim.

Hızla, o merdiven boşluğundan çıkmadan önce odaya ulaştım ve içeri koşup kapıyı kapattım, elimi karnıma koyarak nefes almaya çalıştım. Bizi nasıl engelleyebileceklerini düşünerek kemerimi, önlüğümü ve sagarimi çıkardım ve saygısızca yere düşmelerine izin verdim.

Arkamda, kapının açıldığını ve kapandığını duydum.

Tam geçti, tam olarak dokunmuyordu ama bizi sadece bir nefes ayırıyordu. Sağ eliyle başımın arkasını kavradı. "İndir şunu," dedi elini çekerek.

Nefesimi tutarak, örgü tacımı çözmek için uzandım, önce bir avuç tokayı çıkardım ve sonra örgüyü çözdüm, banyodan dolayı hala biraz nemliydi, sırtımdan aşağı sarkarken etrafımızda lavanta kokusu vardı. Tokalar küçük pırıltılarla yere düştü.

Burnunu başımın arkasına yaklaştırarak eğildi. "Bu koku," diye fısıldadı. Ve sonra bana dokundu. Ellerini belime koydu ve yavaşça yanlarımda aşağı yukarı hareket ettirdi, parmakları yuvarlak kalçalarımın üzerinde yayıldı ve belime ulaştıklarında tekrar bir araya geldi. "Bu şekil."

Kararsız ellerim saçlarımı toplamış, sağ tarafa doğru çekmiş ve bükmüştü.

Baskıyla beni kendine doğru çekti, aleti sertleşmişti. "Sensiz neler yaptığımı biliyor musun, karıcığım?" Burnu hâlâ saçlarımdaydı ve nefesi

Kafa derime dokunduğunda sinirlerim gerildi. Parmak uçları karnımda geziniyor, bir kadının karnının amcığına dönüştüğü yerde dans ediyordu.

"Hayır, kocacığım, ne-" Kendini arkama doğru iterken nefesim kesildi. "Ne yaptın sen?"

Sonraki sözleri cinsel olduğu kadar günah çıkarma niteliğindeydi. "Elimi bir tuzlu su meşesi ormanında becerdim ve bunun senin seksin olduğunu hayal ettim."

Daha önce hiç küfür ettiğini duymamıştım ve her zaman uygun olan ağzından, her zaman monoton olan sesiyle çıkan bu kelime beni ihtiyaçtan yarı yarıya delirtti. Saçlarımı tuttum, ellerimi serbest bırakmaktan ve ona beni ne kadar harap ettiğini, kendi kıcıma ne kadar imrendiğimi, ellerimle onun aletini hissetmek istediğimi göstermekten korktum.

Saçlarıma doğru nefes verdi, nefesi kesik kesik ve sığıdı. Sol eli yukarı uzandı, düzleşti, göğsümün üzerinden bastırarak göğüs kemiğime yaslandı ve beni tamamen vücuduna çekti. Sağ eli cinsel organımın üzerindeki etekleri yumrukluyordu.

Yüzlerimiz neredeyse aynı hizadaydı, o kadar geriye eğildim ki boğazımı öpmek için başını eğdi, ağzı sıcak ve açıktı, dişleri sıyrılıyordu, dili sağ tarafıma kaymış olan hagstone'un kenarında oyalanıyordu. Aynı noktayı ikinci kez öptü ama ağzı kapalı ve dikkatliydi.

"Edith," dedi hızla atan nabzıma karşı. "Senin yanındayken kendimde değilim ama yine de tamamen kendimdeyim. Bunu daha iyi nasıl açıklayabilirim bilmiyorum."

Ellerimi saçlarımdan kurtardım ve göğsümdeki sol elinin üzerine koydum.

"Tekrar öpüşelim," dedim. "Öpücüklerini daha çok istiyorum."

Elleri ve kolları gevşedi ve elleri üst kollarıma doğru hareket ederek beni kendisine doğru çevirmeye yardımcı oldu.

Sonunda yüz yüze geldik. Benden bir el parmağından daha kısa boyluydu, burnunun ucu alnıma değiyordu. Birbirimizi öpmek için yaratılmıştık. Ellerimi boynuna doladım ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. O geceki ilk öpücüğümüz şefkatliydi. Ama kısa bir süre sonra dişlerini kullandı ve çok geçmeden ağızlarımız açık, ellerimiz sahipleniciydi.

Her şey çabucak oldu. Beni yatağa doğru itti ve üzerine düştük, dudaklar hala birbirine kenetlenmişti. Sol ön koluyla kendini tutarak, sağ eliyle eteğimin bir kısmını yukarı çekti ve ıslak seksimi bulduğunda rahat bir nefes aldı.

"Biliyordum," diye nefes nefese ağzıma girdi. "Elimin dokunduğu en kutsal şey gibi hissedeceğimi biliyordum. Biliyordum ki, bu benim için

Bu hayatta alabildiğim kadar tanrı. Bunun beni mahvedeceğini biliyordum. Öpücüğüne beni mahvettin, karıcığım. Yatağını paylaşmak bana ne yapacak?"

Hızla boşaldım, onun dokunuşları gibi önemsiz bir hareketten sonra yapabileceğimi düşündüğümünden daha hızlı. Ama dokuz aydır onun yatağını paylaşıyordum ve artık onun olmaya hazırdım.

"Edith," diye fısıldadı yüzüme bakarak.

Boşalırken hiç bir erkeğin gözlerinin içine bakmamıştım, ama ilk kez o gece, niyetim olmadan baktım, onun hayranlığı karşısında aldığım zevk ikiye katlandı. Ellerim kucaklaşmamızdan kaydı ve başım yatağıma düştü. Beni batırmıştı ve ben de isteyerek batmıştım.

Sol koluyla kendini yukarı kaldırdı ve hızlı sağ eliyle bağcıklarını çözdü. Bana döndü ve kendini içime doğru itti. Şehvetim yatışmış olduğu için, sanki bunu daha önce, başka bir yaşamda yapmışız gibi, sanki cinselliğim onun aletinin itişleriyle uzun süredir yakınmış gibi, içime sığıdı. Yüzünü boynuma dayayarak içime girdi ve aceleyle zevk almaya başladı.

Yavaşlayıp soluklanmaya başladığında çıplak bacaklarımı ona doladım, kışlık botlarım deri pantolonunun arkasına yaslandı. "Artık gerçekten senin karınım." Yanağından öptüm.

İçimden çıktı ve aniden ayağa kalkarak bacaklarımın beceriksizce düşmesine neden oldu. Pantolonunun içine girip bağcıklarını bağladıktan sonra ahşap sandığına gidip açtı ve küçük bir keten bez çıkardı. Sonra masanın üzerinde duran su dolu teneke sürahiye gitti ve elini içine daldırarak bezi içinde tuttu. Fazla suyu sıktı ve bana döndü, gözleri kısık, eli bezle birlikte uzatılmıştı.

Acı içinde bezi alıp cinsel organıma ve sürdüm. Yatağın üzerinde doğruldum, eteklerim dizlerimin etrafında toplanmıştı, kışlık botlarımın içindeki baldırlarım sallanıyordu. Dik oturmak için yatağın kenarına yaklaştım ve bezi ellerimde evirip çevirdim. Onun gözlerinin içine bakamayacak kadar cesur muydum? Söylediği şeyler benden ve hissettiklerimden etkilendiğini gösteriyordu. Neden şimdi elleri kalçalarında kancalar, zırhlar ve silahlarla dolu duvarımıza bakıyordu? "Ne oldu?" İçimde yükselen savunma öfkesini bastırarak sordum, çünkü hayır, yanlış bir şey yapmamıştım. Tutkularıma kızmış olamazdı. Birlikte şehvet duyan ve bu şehveti tatmin eden iki insan gibiydik. Öyle değildi.

"Affet beni," dedi. yerde kaldı. "Böyle ."

"Bana bak."

Dönmedi. "Üstesinden geldim ve sana zaman ayıramadım."

"Benimle ikinci kez vakit geçirebilirsin. Biz çoğu erkek ve eşin bir araya geldiği gibi bir araya gelmedik. Bunun belli bir şekilde olması gerektiğini sana düşündürdün nedir?"

Hiçbir şey söylemedi ve ellerini kaldırıp başının üstünde birleştirdi.

Beline doğru sivrilen omuzlarının temiz çizgisine hayran kaldım. Üzerinde en ufak bir fazlalık, düğümlemiş her kas zor kazanılmıştı ve yine de, cılız, tüm kardeşlerinden daha zayıf, bir demirhanede çekiç kaldıramayacak kadar küçük olan çocuğun hayaletini kolayca görebiliyordum. Bilmeden içime ektiği aşk, daha önce bildiğim her şeyden daha vahşi bir şekilde çiçek açmıştı. İçim onunla sızladı. "Alric," dedim usulca.

"Seni pek çok konuda hayal kırıklığına uğrattım. Bu da bir başka yanlış adım olduğu için üzgünüm."

"Henüz karınıza fikrini sormadınız."

"Bana nazik davranma Edith," dedi bana sırtını göstermeye devam ederek, başı ellerinin altında sallanıyordu. "Senin herkese karşı nazik, kibar ve sevecen olduğunu gördüm. *Bana* herkes gibi davranmaman için sana yalvarıyorum. *Bana* karşı dürüst olman için sana yalvarıyorum. İyi niyetin yüzünden beni bağışlama. Senin caziben yüzünden senden hiç umudum olmadığını düşündüm."

"Ne dediğinizi anlamıyorum-"

Aceleyle benim üzerimden konuştu. "Neden senin iyiliğin bir şansım olduğunu düşünüyüm ki? Sen herkese karşı nazıksın. Herkese karşı sabırlısın." Şimdi gülümseyen ağzımı kapattım. Onun ciddiyetine güldüğümü düşünmesini istemiyordum. Ve şöyle dedim: "Neden senin onurun sayesinde bir şansım olduğunu düşünüyüm ki? Karşılaştığınız herkese karşı saygılı ve dürüstsünüz. Kocacığım, geri gel-"

Neredeyse kendi kendine, "Ölçmenin her yolunda hata yapmak zorunda mıyım?" dedi. Duraksadı ve sonra yine ölçülü tavrıyla devam etti, ama sözleri acıydı. "Henüz göğüslerini göremedim, Nyossa'dan beri onların fikri bana işkence ediyor ve sonunda seni yatağıma aldığım an, seni soymadan, sana bakmadan ve sana dokunmadan içine girdim. Karnının yumuşaklığını ancak tahmin edebilirim, çünkü önce onu öpmedim. Kalçalarının şeklini tam olarak bilmiyorum, sadece benimkilere karşı nasıl hissettirdiğini biliyorum. Elbisenizin bir parçası örtmeden dövmenizi hiç tam olarak görmedim."

el işi. Yazın giydiğin o soluk yeşile bile bütünüyle ya da çok uzun süre bakmama izin vermedim. Askısı omzuna doğru uzanan zambağı örtüyor. Seni görmeyi çok istedim ama bakmaya vakit bulamadım. Sen benim karımsın ve sana ücretli bir arkadaş gibi davrandım."

O konuşurken, kendi suçlamasının içinde kaybolmuşken, ben soyundum. Islak bezin elimden düşmesine izin verdim. Botlarımın bağcıklarını çözdüm, onları ve çoraplarımı çıkardım. Elbisemin ve elbisemin bağlarını gevşetip başımın üzerine kaldırdım. Vardiyamın içinde durdum ve onu da çıkardım. Nereye düştüklerini görmedim.

Beni duymadı.

Çıplak ve titreyerek ona yaklaştım ve son sözlerini söylerken kollarımı arkadan ona doladım. "Tatlım," dedim omurgasının tepesine, "en yetenekli baştan çıkarıcılar tarafından sevişmektense senin tarafından azdırılmayı tercih ederim. Çünkü benim aradığım baştan çıkarma değil. Ben seni arıyorum. Bunu görmüyor musun?"

Kollarımda taş gibiydi. Ama bende taş büyüğü vardı.

"Arkanı dön," dedim.

Elleri ensesine doğru kaydı ve sonra gevşekçe yanlarına düştü, dokunuşuma tepkisiz kaldı, ama bana kulak verdi ve kollarımda döndü, gözleri kapalıydı.

"Aç," diye fısıldadım, ellerimi onunkileri tutmak için aşağı indirdim.

Yutkundu ve yutkundu. Derilerin yanından sızan emekli güneş ışığında beni içine çekti, gözleri bir yerimde duramıyor, aramaya devam ediyordu. Annemin ve nihayetinde ilk kocamın küçümsediği ama sonraki her sevgilimin övdüğü dolgun göğüslerime baktı. Göbeğimin ince kıvrımını, yaşla birlikte göbeğimin altında toplanmaya başlayan yağları gördü. Kalçalarımın dolgun kıvrımlarını ve uyluklarımın arasındaki kılları gördü. Bacaklarım her zaman çok sağlam değildi ama Eccleston'da her yere yürüyerek gittiğim için güçlüydü. Bir zamanlar ayaklarımın daha küçük olmasını dilemişim, ama şimdi sadece beni bir yerlere götüren, burada onunla birlikte durmamı sağlayan ayaklarım olduğu için minnettardım. Omuzlarımdan parmaklarıma kadar dövmelemin inceliklerini inceledi. Ve nefesini tuttu. Konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu. "Sana Edith diyebilecekken neden 'güzelim' diyeyim ki? Senin adın bu kelimenin anlamının yerine geçebilir. İçinde, bu dünyada bakmak istediğim her şeyin kapsamı özetleniyor."

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim ama düşmelerine izin vermedim.
Onun yerine, "Yatağa gel, kocacığım. Gel ve dediğin gibi benimle vakit geçir."

OceanofPDF.com

85. Edith

Sabah beni uyandırdı ama baştan çıkarmak için değil, sertliği yanımda yattığı arkamdan bana baskı yapmasına rağmen. Sağ eli karnımın üzerindeydi ve sol eli başını tam benimkinin üzerine koymuştu. Sağ kulağıma doğru konuştu. Bana doğum zamanımı bilip bilmediğimi sordu. Ona kışın üçüncü ayı olduğunu söyledim ama Tintarian takvimine göre Perpatane'de daha uzun bir kış olduğu için bilmiyordum. Çözülme'ye yakın bir zaman olduğunu tahmin ettik. Bana doğum zamanının bundan hemen önce olduğunu söyledi. Kaç yaşında olacağımı sordu. Otuz dokuzuncu kışım olacağını söyledim. O da bunun kırk dördüncü kışı olacağını söyledi. Tanrıçamla yaptığım pazarlığın o zaman nasıl sona erdiği üzerinde durmadım.

Ona bu kadar kısa alyanslarımızı nasıl aldığını sordum. Bana Anwyn'in hagstone zincirimi yaparken onları dövdüğünü ama Alric'in onları ahşap sandığında sakladığını, sunup sunmamakta kararsız olduğunu söyledi. "Bunlar bir süredir sende mi?" Karanlığa doğru sordum, sağ elimi yorganın altından onunkine götürdüm ve parmaklarımı onunkilerle göbeğimin üzerinde kenetledim.

"Sealmouth'tan döndüğümde iyi bir koca olmaya karar vermiştim."

"Ve öyleydin. ."

Durakladı. "Bu amaç için çabaladım. Bir gün bunu başaracağım."

Ona doğru döndüm, böylece vücutlarımız birbirini olabildiğince yansıtıyordu; benim yuvarlak yumuşaklığım onun zayıf sertliğiyle birleşiyordu. Sol ayak parmaklarımı sağ bilek kemiğine doladım. Karanlıkta yüzünü göremiyordum ama buldum ve onu öptüm. "Sen en iyi kocasın," dedim hiç çekinmeden. Onu tekrar öptüm. "Ve yüzüğümü seviyorum," diye fısıldadım. Ağzım üçüncü kez onunkini aradı.

"Bu sabah benimle bir şey başlatma karıcığım," dedi ama sağ eli bacaklarımı ayırdı ve aralarına girdi. İçime girmedi ama işaret parmağı, nasırları öğretici ve sezgisel olarak oradaki et düğümünden zevk almamı sağladı.

Ağızına doğru haykırıp ona doğru uzandığımda elimi durdurdu. "Henüz kendime kızgıyım. İkinci seferimiz bizim için istediğim şey olmasına rağmen, bana acı çektirmelisin. Bütün gün seni ve senin küçük seksini düşünerek penisimi ağlatmalısın."

Günlük şeylerden konuşmaya devam ettik. Bana ailesinden daha fazla bahsetmesini istedim, eğer onlarla başka bir zaman, daha az tatil yaparak ve daha çok sohbet ederek tanışırsam. Aines ve Artho'nun ailelerinin geleneğini sürdürdüğü gibi tüm A isimlerini hatırlamaya çalışarak sekiz yeğenini benim için iki kez saymasını istedim. Bana bundan sonra hangi kitabı okuyacağımızı sordu. Lavantayı neden sevdiğimi, elime dövme yaptırmak için neden bir düğünçiçeği seçtiğimi, nasıl kâtip olduğumu vb. sordu.

"Dün gece beni neden uyandırmadın?" Şikayet ettim.

"Sabahın erken saatleriydi. Ama yüzüğümü taktığını bilmem gerekiyordu ve sen uyurken yüzüğü eline . Sadece seni ya da kediyi uyandırmak istemedim."

"Artık odalarınızda başka bir kadın var. Sanırım ona Tabitha adını vereceğim. Pek orijinal değil ama ona uyuyor. Bizim odamızı çoğuna tercih ediyor. Dün gece yatakhane uyumuş olmalı."

"Sana dokunmamı engellemediği sürece başımızın üstünde yeri var."

"Kulaklarının arkasını kaşırsan sadakatini değiştirir."

Öpücüklerimizi değiş tokuş ettik, boynumu, kulaklarımı ve ellerimi öptü. Sol göğsümü sağ eliyle tuttu ve dili ve dişleriyle meme ucumu gerilene kadar emdi. Bundan sonra ona tekrar yalvardım. Göğüslerimin çok duyarlı olduğunu ve bu yüzden baştan çıkarıcı olduğunu söyledi ve beni karnımın üzerine itti, üstümde yuvarlandı, dizlerimi kendi dizleriyle ayırdı ve beni parmaklarıyla doldurdu, şehvet duyduğumda ne kadar esnek olduğumdan, sabahın soluk ışığında seksimin arkasının nasıl parladığından homurdandı. Yarı yolda durdu ve sağ elinin baş ve orta parmaklarıyla cinsel organımı araladı.

"İşte bu çok güzel," dedi sol eliyle kalçalarımı tutarak beni inceleyebilmek için. "Hayatımın sonunda gördüğüm her manzarayı düşündüğümde, bu dudaklar ve onların mükemmelliği ben öldükten sonra bile aklımdan çıkmayacak." Sol elini kalçamdan geçirip karnımın altından geçirerek cinsel organımın önüne getirdiğinde ürperdim. Çabalarımınla kendimi çıplak bir şekilde gözler önüne sermeyi aklımdan çıkardım. Bunu günün ortasında yapmadığı için minnettardım ve kendimi sadece ellerinin özverili çalışmasını düşünmeye zorladım.

"Güzel' kelimesinden hoşlanmadığını sanıyordum," dedim daha sonra üzerime uzandığında, leğen kemiği arkamdan daha alçaktı, böylece tüm ağırlığı üzerimde değildi.

Omurgamı öptü, kolları altımdan geçip belime dolandı. "Bundan hoşlanmayı öğrendim. Senin için, çünkü sanırım bu kelimeyi seviyorsun. Ama bu

sadece senin cinsiyetin için kullanacağım kelime. Senin tarafından baştan çıkarıldığında senin adını kullanacağım."

"Her zaman benim adımı kullanıyorsun," dedim. "Aynen öyle, *Edith*."

OceanofPDF.com

86. Ruskar

İnsan mutlu olmadığında, üç gün üç ay gibi gelebilir. Eğer mutluyorsa, üç ay üç göz kırpması gibi gelir. Bu hayattaki son günlerimi böyle geçirdim. Tapınak için yaptığım işler eskisi kadar kaliteli değildi. Geceleri zar zor uyuyordum. Çoğu sabah ikimiz Gareth Pope'un banyosunu ziyaret ediyor, yıkanmaktan daha fazlasını yapıyorduk. Alric henüz hamamı keşfetmemle ilgili bir şey sormamıştı ve belki de umurunda değildi.

Günlerini kralın odasında dört başrahip, üç ordunun üç lideri ve iki hükümdarla yaptığı toplantılarla geçiriyordu. Kocam ve Thatcher Ruskar'da geçirdikleri beş günden döndüklerinde, Köpekbalıgı Kralı'nın herhangi bir ülkenin tehdidini göz ardı etmesi, hiçbirinin Tintar'ın gücüne sahip olmadığından emin olması yerini öfkeye bırakmıştı. Ruskar'ın üzüm bağlarından sonra ikinci olarak bilinen tuzlu su meşe ormanlarında kamp kurmuşlardı. Bir yelkenliyle gecenin köründe vardıklarında bir mağarada saklanmışlar. Daha sonra Ruskar'ın başkentine ulaşana ve gerçek casuslukları başlayana kadar ağaçların örtüsü altında bu şekilde şehirden şehre seyahat ettiler. Thatcher, kraliçelerinin ambarına bir pencereden tırmanmış ve karanlıkta sessizce dolaşarak kapıları dinlemişti. Kocamın gizliliği, belediye meclis üyelerinin evlerini gözetlemek ve tavernalarda durmak için kullanıldı, kulak misafiri olmayı umuyordu. Thatcher bir kraliyet muhafızı ile başka bir asker arasında Tintar'ın sonunda nasıl düşeceğine dair bir konuşma duymuştu. Diğer askerin Ruskaralı olmadığı belliydi ama bir askerin terminolojisini kullanarak konuşuyordu. Kocam bir grup meşe tüccarını gözlemlemişti, keseleri dolgun ve şarapla doluydular, onları ikinci bir tavernaya kadar takip ettiler ve sonunda bir adamın sadece genç fidanlarla dolu topraklarının bir amaç için kullanılmasından mutlu olduğunu ve parasını ikiye katladığını söylediğini duydular. Ve bu paranın altın para olduğunu söyledi. Alric ve Thatcher yeniden toparlandılar ve kendilerini büyük adanın öbür ucundaki bu tüccarın topraklarına götürmesi için bir nakliye arabasına para ödediler. Meşelerin örtüsü altında, kraliçenin ambarındaki yabancı askerin varlığını açıklayan Perpatanyalı askerlerden oluşan bir lejyon gördüler. Perpatanya kralının Ruskar'ı sadece ordusunu ağırlamak için değil, limanları Tintar'a kapatarak yüzlerce kış süren barış ve ticareti bozmak için de paraya boğduğu sonucuna varmışlardı.

"Sanırım," dedi Alric, karanlıkta yanıma uzanıp alnıma kondurduğu öpücükler arasında, "Pikestully'nin bir faresi var." Sanki bir şeyler yapmaya başlayacakmış gibi beni kendine çekti.

yeniden sevmek.

"Bunu söyleyip başladığın şeye başlayamazsın," diye itiraz ettim. "Bana Tintar'ın içinde bir hain olmadığını söyle. Bu rahatsız edici."

"Evet, ama iş günü bitti ve şimdi işe gidiyorum-" "Alric, burası artık benim evim. Anlat bana."

İçini çekti ama burnumun ucunu öptü. "Thatcher ve ben Sealmouth'a yapılan baskının Eccleston'a yaptığımız saldırıya misilleme olmadığını düşünüyoruz. Perpatane eski şehrinizin adına hareket etmiyordu. Öncelikle, Perpatane'nin Eccleston'ı ticaret anlaşmalarımızı bozması için teşvik ettiği kesin. Altının teşvik olarak verildiğinden eminim. Bazı Tintarianlar istilamızın zamanını biliyordu, ordularımızın çarpışacağını biliyordu ve biz Eccleston'a doğru ilerlerken, Perpatane lejyonlarını bataklığı sınırlayan tozlu yoldan Sealmouth'a doğru harekete geçirdi. Kayıp gemileri batırmadılar, Edith. O kasabayı yerle bir ettiler, o gemileri Ruskar'a ulaşmak ve adayı kendi davaları için satın almak için kullandılar."

"Peki bunların sebebi nedir?"

Sağ elini sol kolumda gezdirdi. "Kralları her zaman güç delisi olmuştur. Perpatane bu kıtanın tamamını kendisi için istiyor ve adaların, şehirlerin ve yerleşimlerin işbirliğini ve kolonizasyonunu satın alabilir ama Tintar'ı değil. Karşılık verebilecek kadar büyük olan tek ülke biziz. Onların altınları var ama bizim de kıyılarımız ve ordularımız var."

Ona sokuldum. "Bana savaşmayacağımızı söyle. Bunu bilmeye dayanamıyorum-"

"Ne olduğunuzda?"

Ben ölüp gittiğimde, onun bir ömür boyu sürecektir bir kıta savaşına sürükleneceğini ve belki de çok genç öleceğini bilmeye dayanamayacağımı söylemek üzereydim.

"Bunu bilmeye dayanamıyorum," diye başladım yavaşça, "daha yeni karın olmuşken."

Parmaklarımızı birleştirdi, sol elimi ağzına götürdü ve alyansımı öptü. "Perpatane'nin Ruskar'da sadece bir lejyonu var. Ruskar'ın donanması yok. Varlıkları rahatsız edici, ancak bunun bir yumruktan çok sallanan bir yumruk olduğuna inanıyorum. Orduda ve donanmada birkaç bin adamımız var ve süvarilerimizle kıyı boyunca hızla asker gönderebiliyoruz. Savaşa hazırlanıyoruz ama saldırının nereden geleceğini bilmiyorum. Şunu bil ki Edith," dedi ve burada durup yüzüğüme bir öpücük daha kondurdu. "Seni güvende tutacağımı bil."

"Ama saldırı nereden gelebilir ki?"

"Deniz yoluyla olmaz. Tek donanma bizde. Diğer kuvvetler Nyossa üzerinden gitmek zorunda ama yol sadece üç ata izin veriyor ve buraya olan yolculuğumuzun iki katı zaman alır. Bataklıkta tozlu yol süvari ve piyade birliklerimiz tarafından korunuyor. Titreyen bir yumruk, hatırladın mı? Eccleston metalleri ve Ruskarya meşesi olmadan bizi bu çıkmaza sokabilirler ama sahilin büyük bölümüne erişemezler. Tatmin oldunuz mu?"

"Ne kadar çabuk saldırabilirler?" Bensiz geleceğinin ne olacağını bilmem gerekiyordu.

"Karıcığım, yarının nasıl olacağını ben nereden bileyim?" diye boynuma üfledi. "Sana bu gecenin neye benzeyebileceğini söyleyebilirim. Hatta sana gösterebilirim." Dikkatimi dağıtabileceğini biliyordu ve öyle de yaptı.

OceanofPDF.com

87. Kaplin

Gerçek eşliğimin ilk haftalarında kocamın romantizm kapasitesine sahip olduğunu öğrendim. Karanlıkta oldukça etkileyici konuşabiliyordu; düğün günümüzde ne kadar çekici göründüğümü, beni beyazlar içinde ve abalone çiçeği tacımla gördüğünde cümlesinden duyduğu hayal kırıklığının neredeyse tamamen yok olduğunu anlatıyordu. Tapınağın penceresinden giren güneşin Ateş Baba'nın bir lütfu gibi doğrudan üzerimde parladığını ve yemininde tökezlediğini söyledi. Arzulanan bir kadın olduğumu bildiğini ama tanrıçamızın tapınağında bununla yüzleşene kadar bakmasına izin vermediğini söyledi. Kendi kendine 'şimdi inkar edilemez derecede güzel' diye düşündüğünü söyledi. Aynı zamanda şehvetliydi, bana açlıktan ölmek üzere olan bir adam olduğunu, bana olan açlığının asla doyurulamayacağını tekrar tekrar söylüyordu.

İkinci birlikteliğimizden sonra, benim onu istediğime dair güvence vermemle birlikte, ki bu benim değil onun sahip olduğu bir fikirdi, yatakta daha da cesur davranmaya başladı. Göğüslerimi kapalı dudaklarla öpüyor, dili ve dişleri için haykırmamı bekliyordu. Bazen metodik olarak yavaştı, memnun etme hızıyla neredeyse işkence ediyordu. Diğer zamanlarda beni kabaca alır ve kendi adımı unuttururdu. Ama bedenlerimizin her birleşiminde bana çok özen gösterirdi.

Onun için hiçbir zaman yeterli olmadı, sadece bizim odalarımızda ya da Gareth'in banyosunda. Bana söylediği gibi, ne de olsa özel bir adamdı. İkimiz söz konusu olduğunda, sevişme bunun bir parçası olmasa bile dokunmak ve sarılmak isterdi. Ona kitap okuduğumda elimi tutar ya da kolunu bana dolardı. O bana kitap okuduğunda, başını kucağıma koyardı. Uyuduğumuzda, bir parçamız birbirimize bağlıydı. Ama bizim alanlarımızın dışında, kalede, o aynı dar görüşlü kendisiydi, ki ben de bunu tercih ederdim. Ben de özel bir kadın olduğumu fark ettim. Helena'nın Thatcher'ın gösterişli yaklaşımlarından gizliden gizliye hoşlandığını düşünüyordum, bu da beni onun adına mutlu ediyordu. Perch ve Mischa yatağının dışında birbirlerine karşı acımasız olmaktan bir tür çarpık zevk alıyor gibiydiler. Alric ve ben eskisi gibi devam ediyorduk ve böyle olması hoşumuza gidiyordu. Ama bazı zamanlar, yemek salonunda, gözlerini üzerimde hissederdim ve eğer onlara karşılık verirsem, yüzündeki hiçbir kas kıpırdamadan, gözleri bir şekilde dizginlenmiş coşkusu aktarırdı. Yüzüm kızarırdı. Ağzının kenarlarında o gülümsemeyen ifadeyi görürdüm ve tahrik olmamak için bakışlarımı kaçırmak zorunda kalırdım.

Sadece dinlenme günlerinde, pelerinlere sarınarak şehir merkezini ziyaret ettiğimizde, arkadaşlarımızdan giderek daha fazla uzakta zaman geçirdiğimizde kendini biraz dizginledi. Bana nadiren dokunurdu ama geçmişte olduğu gibi sık sık sırtıma hızlı ve yol gösterici bir el koyardı. Beni sadece kendi yaptıkları yemekleri sunan, sevdiği küçük tavernalara götürdü. Eccleston'daki dükkânları sevdiğimi söylediğimde beni bir ikinci el dükkânına götürdü, gerçi sadece tutumlu olmak istediğimi düşünüyor gibiydi ama kısa süre sonra zenginler tarafından atılan eşyaların ne kadar iyi durumda olabileceğini fark etti. Beni birkaç matbaadan birine götürdü ve sınırlı sayıdaki raflarından istediğim kitabı alabileceğimi söyledi. Etrafımdaki müşteriler matbaacıyla hafta sonu işlerini konuşuyorlardı ve kocamın bana maliyet konusunda endişelenmeme gerek olmadığını, daha sonra ödemem için zaten bir fatura hazırladığını söylemesi karşısında kızarmamaya çalıştım. Yine de seçmeye dayanamadım, o da benim için Tintarian efsanelerinde anlatılan seçilmiş aşk hikayelerinden oluşan kalın bir cilt hazırladı.

O sezon iki kez, bir dinlenme gününü Angler demirhanesinde geçirdik. Büyük bir binaydı, zemin katı tamamen demirhane, ikinci katı ise Alric'in babası, üç ağabeyi, onların eşleri ve çocukları için aile konutuydu. Anwyn ve Vincent yakınlardaki evlerinde yaşıyorlardı ve onlar da ziyarete katılmışlardı. İlk ziyaretimde biraz gergindim ama toplamda on sekiz kişi endişelerimin azalması için yeterli bir sayıydı. Dora ve Jacinda ilk ziyarette beni mutfaklarına sürüklediler ve aslında benim cevap vermeme izin vermek yerine birinin soru sorup diğerinin ona cevap verdiği bir sorgulamaya başladılar. Her ikisi de evlilikleri boyunca arkadaş olmuş gürültücü kadınlardı ve üçüncü bir kadının Fenerci olmasından memnundular. Jacinda sekiz torunundan hiçbirinin kız olmamasından yakınıyordu. Dora ona bir bakış fırlattı ve ikisi de doğru bir şekilde kısır olduğumu varsayarak hemen konuyu değiştirdiler. Onlara Beatrix'in nasıl biri olduğunu sordum ve bana onun talepkâr ve hatta kaba ama cömert bir ruha sahip olduğunu söylediler. Bütün gün çayıma viski katıp durdular ve Dora bana bir tencere güveç için sebze doğrama görevi verdi. Bir ara Alric beni görmek için kafasını mutfığa uzattı ve Jacinda ona bir Angler erkeğiyle evli olduğum için biraz dinlenmeye ihtiyacım olduğunu bağırarak söyledi. Dora ona bir patates dilimi fırlatmıştı. Bizden daha sonra gelen Anwyn ve Vincent beni karşılamak için içeri girdiler ve Anwyn de dışarı çıkarıldı. Omzunun üzerinden bana baktı ve "Korkunçlar" mırıldandı. Vincent yanıma oturdu ve fısıldadı, "Korkunçlar ama sarhoş Fener adamları

daha kötüdür çünkü iğrençtirler. Bu, yetişkin erkeklerin at nalı ya da saman adamın intikamı oyunlarında birbirlerine bağdırmalarını izlemekten daha iyi."

"Peki kocam ne kadar sarhoş oluyor?" diye sordum.

Vincent iki kadının konuşmaları arasında bana gülümsedi, bana yardım etmek için bir soyma bıçağı aldı ve "Köpekbalığı sidiği içtiklerinden eminim. Size ikram ederlerse mideniz bulanır. Bu yüzden burada bu ikisiyle birlikteyim. Viski ve çayı ve onların bitmek bilmeyen sohbetini tercih ederim."

Kocam sarhoş olmuştu ama karnımı kokladığı zamanki gibi sarhoş ve hafif değildi. Rahatlamıştı, elleri kalçalarında, demirhanenin küçük avlusunda durmuş, Aines ve babaları arasında oynanan at nalı oyununu izliyordu. Üçüncü kuşak Angler çocuklarının hepsi avlunun diğer tarafında, alçak bir duvarın üzerinde oturmuş, pür dikkat oyunu izliyorlardı. Erkekler evin duvarına dayanmış, aralarında bir testi dolaştırıyorlardı. Vincent ve ben, bize verilecek başka görev kalmadığı için mutfaktan atılmıştık.

"Ah, işte gelin," diye bağırdı Arbis, sürahiyi bana uzatarak.

Alric oyundan dönüp bana baktı. İçki onu çok anlamlı olmasa da yüzünü daha açık hale getirmişti ve gözlerinde şefkat gördüm.

"Onu rahat bırakın," dedi Anwyn. "Vincent onu içimiz konusunda uyaracağını söyledi."

"Bana bu kadının içki içmediğini mi söylüyorsun?" dedi Arbis. *O piçle evli.*"

Alric Arbis'i onaylamadı, hâlâ bana bakıyordu.

"Viski ve çayımız var," dedi Vincent. "Siz burada kışınız donarken biz sıcak ve rahatız."

"Edie, merak ediyorum," dedi Arbis, biraz geveleyerek, "yatakta, Alric-"

Kocamın gevşekliği hızla hakarete dönüştü ve kardeşinin kafasının arkasını kelepçeledi. "Onunla nasıl konuştuğuna dikkat et."

Arbis testiyanındaki fiçinin üzerine koydu. "Bunu ödeyeceksin."

Anwyn güldü. "O Procurers'ın lanet olası kaptanı, Arbis."

"Ve çocukken onun ağzını burnunu kırardım. Hâlâ çok daha büyüğüm."

Artho avlunun karşısında oturan oğullarına ve yeğenlerine başıyla işaret ederek, "Bu çocuklar için korkunç bir örnek," dedi ama eğleniyor gibiydi.

Arbis kocama sarhoş bir yumruk attı, da sıkılmış görünerek yumruktan kurtuldu.

"Yeter!" dedi Frederic'in sesi. "Hanımefendinin önünde kavga etmek yok." Kayınpederim başıyla ciddi bir selam verdi ve Aines bana el salladı.

"Gördün mü?" Vincent bana dedi ki. "İğrençler. Ve hepsi kırkını geçmiş. İnanabiliyor musun, Thatcher buradaysa durum daha da kötü."

Kaleye dönerken Alric uykulu ve karnı tok bir halde pelerinini ikimize de sardı ve bana "seni seviyorlar" dedi. İkinci ziyaret de hemen hemen aynıydı ama babaları Frederic bu ikinci ziyaret sırasında beni bir kenara çekmiş ve zor oğluna karşı 'sabırlı' davrandığımı görebildiğini söylemişti.

Alric kendisi hakkında bunu bilmese de düşünceliydi. Bir kasa daha Tallowgill alıp parasını ödemiş ve benim haberim olmadan sessizce Quinn'e teslim etmiş. Bunu ancak River bana teşekkür edip, yatakhaneinin dışındaki koridorda sevgilisine sessizce yaklaştığını ve Quinn'den başka bir ihtiyaç olduğunda doğrudan kendisine gelmesini istediğini anlattığında öğrendim. Ayaklarımız taş zeminde üşümesin diye bize birkaç posttan oluşan büyük bir kurt derisi halı aldı. Bana uyumam için tozluk ve daha fazla atlet getirdi. Bazı günlerin sonunda örgü tacımı indirir, çekmemek için dikkatlice çözer ve günümün nasıl geçtiğini sorduğunda kafa derime ve boynuma masaj yapardı. Bu şeyler benim için herhangi bir yetenekli tutkudan iki kat daha fazla şey ifade ediyordu.

Geçmiş aylarda kurslarımın etkilerini ondan gizlemiştim, ama artık çok samimiydik ve o kış onları ilk aldığımda, dikkatliydi. Yanımda dinleniyor, belimi ovuyor ya da bana kitap okuyordu. İlerleyen günlerde, ağrılarım azaldığında, kanla ilgili itirazlarıma rağmen eski bir battaniyenin üzerinde benimle sevişti. Utanç duyduğumu ve ağrı nedeniyle seksten kaçınmadığımı anladığında, beni baştan çıkarmış, bir kadının kursağındaki kanı umursamadığını açıklayarak bana sahip olmasına izin vermem için beni ikna etmişti. Ertesi gece beni yatağımızın kenarına oturttu, eteklerimi belime kadar sıyırdı. Bacaklarımın arasına diz çöktüğünde, "Hala biraz kanamam var" dedim.

"O zaman," dedi, ses tonu ciddiydi, gözleri yüzümde değil, önünde duran şeydeydi, "Sen dua ederken tanrıçamın tadına bakacağım. Tıpkı şu anda benim yaptığım gibi."

Sonra, karanlıkta, yorganın altında, bunun ona küfür olup olmadığını sordum. Ne demek istediğimden emin değil gibiydi ve elini yanağıma koyarak kendi sorusuyla cevap verdi. "Bu sunağı yaptığında beni neden reddetti?"

Başlangıçta Tabitha'ya tahammül edilen bir baş belasıymış gibi davrandı. Sonunda Tabitha onun gönlünü kazandı ve gecenin bir yarısı Tabitha'nın göğsünü yoğurduğunu, yüksek sesle mırladığını ve gözleri kapalı, yarı uykulu bir halde Tabitha'nın başını okşadığını görerek uyandım. O bizim sürekli yoldaşımızdı, yatağa girdiğimizde kurt halısının üzerinde uyukluyor ve işimiz bittiğinde ayaklarımızın dibinde bize katılıyordu. Onu kurutulmuş et ve balıkla beslerdik ve içmesi için şöminenin yanında yerde teneke bir kap su bulundururduk. Nereye sıçtığından ve işediğinden emin değildim ama asla bizim odamıza sıçmazdı.

Birlikte geçirdiğimiz ilk gece boyunca ona binmekten kaçınmayı başarmıştım. Thrush'tan beri bir erkeğe binmemiştim. Rahibimiz Thrush'a bana zevk veren her pozisyonun bebek sahibi olmamıza engel olduğunu söylemişti. Thrush, kiliseden dönerken arabada, bunun benim için hiç de hoş bir açı olmadığını söylemişti. Ve neredeyse bir düzine kış boyunca, hiçbir sevgilimle bunu yapmayı kendime yediremedim. Kendi eşim tarafından reddedildiğimi hatırlamak çok korkunçtu. Bir yatağı gerçekten paylaştığımız ikinci gecemizde, Alric beni üstüne yuvarlamıştı ve ben de şaşkınlıkla "hayır, hayır" diyerek anında göğsüne düşmüştüm. Beni tekrar altına almış ve sevişmemizi yarıda kesmemişti. Ama daha sonra beni kollarına alırken, "Bana binmek istemiyor musun, karıcığım?" demişti. Uzun bir sessizlikten sonra, "Yapabileceğimi sanmıyorum" dedim.

"O zaman sana bir daha asla sormayacağım."

"sor," diye cevap verdim. "Bir gün, yakında bir gün, bana tekrar sor."

88. Hediye

Yeni mutluluğumuzu gizlememize rağmen, iki kişi bunu fark etti ya da tahmin etti ve hoşnut olmadı. Birincisi, Cian bizi bir sabah erkenden tapınakta dua ederken buldu, ikimiz de tapınmayı ihmal etmiştik. Tanrıçamın tahta yüzüne bakıyor, ihmallerim için ondan af diliyor ve ona nasıl mutlu olduğumu anlatıyordum. Alric yanımda oturuyordu, kollarını kavuşturmuş, başını eğmiş, gözlerini kapatmıştı. Tanrıçanın yüzü yarıldı ve Cian dışarı çıktı. Yüzünde o güne kadar gördüğüm en soğuk ifadeyle yanımdan geçti. Sonraki haftalarda da benimle kısa konuşmaya başladı. Hazel'ın beni kenara çekip aramızda ne geçtiğini sorması ve benim adıma araya girmeyi teklif etmesi yeterince dikkat çekiciydi. İkinci olarak, Vinia hamamda, giderek soğuyan günlerle mücadele etmek için fırınlardan normalden daha fazla ısıyla alttan ısıtılan suyun buharının içinden alyansıma baktı. Yemek salonunun dışındaki koridorda Alric'le konuşmaya çalıştı. Eğitim sahasının çamuruyla tozlanmıştı ve yorgundu. Bulunduğum yerden okuyamıyordum, günün son yemeği için girişe doğru yürüyordum. Elini tutmak için uzandı ve elini onun uzanamayacağı bir yerden, arkasından çekti. Üzgündü ve ben de döndüm. Beni görmesi sadece üzüntüsünü daha da arttıracaktı ve onları birlikte görmem çok inciticiydi. Kocam bana bu şekilde ihanet etmezdi, en azından bedeniyle değil, kalbi önce ona verilmiş olsa bile.

Sonunda bana ondan kendisi bahsetti. Soğuk bir dinlenme gününde, yatakta sarmaş dolaş uzanmıştık. Ben yastıklara yaslanmış oturuyordum, o ise bacaklarımın arasına uzanmış, başının arkasını göğsüme dayamış, bana 'Kaybolan Gök Gürültüsü'nü okuyordu. Ortadan kaybolabilen ve dünyaya uçabilen bir kadın hakkındaki serbest nazım şiiri çok sevmiştim. İçinde viski olan bir fincan çayı paylaştık. Okumasına ara verdi ve ben de bir kez de onun okuması için şiiri ona uzatmak istedim ama eliyle beni uzaklaştırdı.

"Edith, aramızda hiçbir şey istemiyorum," dedi ve kitabı kapattı. Bir anda aklıma Toprak Ana ile yaptığım pazarlık geldi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, geçmişimle ilgili bilmeni istediğim bir şey var."

Şaşırarak sol elimi kalbini örtmek için indirdim. "Bana anlatmak istediğin her şeyi anlatabilirsin. Eğer bana söylemek istemiyorsan, bunu bilmeme asla gerek yok."

Sessizdi, elleri ince, deri ciltli kitabın üzerindeki kabartmaları izliyordu. "Bu kitabı bir kadın için almıştım. Yarım hayat önce."

O, diye düşündüm, kalbim sıkıştı ama "et." dedim.

"Leydi Halsted'in kim olduğunu biliyor musun?"

"Leydi Vinia mı? Evet, tanıyorum."

Kitabı açtı ve . "Birbirimize aşıktık."

Sözleri parçaladı. Kıskançlık ya da öfke için hiçbir gerekçem yoktu ama yine de içim içimi yiyordu. "Dinliyorum."

"Hikâyemi kısa tutacağım ve size sadece bir kez anlatacağım," dedi. "Ama bilmeni istiyorum. Bunu benden öğrenmeni istiyorum."

"Dinliyorum kocacığım," dedim, yüzümdeki umutsuzluğu görmediğine şükrederek.

"Angler demirhanesi eskiden annemle babamın eski evinin dışındaydı," diye söze başladı. "Kardeşlerim, özellikle de Anwyn, orayı şimdiki haline getirdiler. Ama o zamanlar daha küçük bir hayatımız vardı. Babam bir balıkçının oğluydu. Ateş büyüsü vardı ve demirci olmak istiyordu. Babası teknesini ve işini oğluna devredemedi ya da devretmedi. Babam bu konuda hiç konuşmadı. Başlangıçta ailemin çok az şeyi vardı. Asla fakir değildik ama soylu bir kadına evlenme teklif edecek hiçbir şeyim yoktu. Çocukken bir çekici tam olarak sallayamazdım ve erkeklerin yaptığı gibi kaçtım. Pikestully ve Aromalı Üçlü arasında gidip gelen bir ticaret gemisinde çalıştım. Ama beni çok kolay deniz tuttu. Sonra, garip bir şekilde, Eccleston'ın dışındaki bir madende çalıştım. Şehre hiç gitmedim. Oldukça zayıf olmama rağmen orada hafta sonları para için dövüşmeyi öğrendim. Ama Tintar'ı özlemiştim. Bu yüzden yirminci kışında piyadelere katılmak için geri döndüm. Ve hanımefendiyle tanıştım. Ben bir hiçtim ve bir hiçten gelmişim ama o beni sevdi, ben de onu. Ailesi, sanırım onun kalbinin hak etmeyen biriyle olduğunu bildikleri için, Halsted'le evlenmesini sağladılar. Ona benimle evlenmesini, isterse kaçarak evlenebileceğini söyledim. O zamanlar, bu kitabın bir gün onu rahat ettirecek kadar kazanacağıma dair bir söz olacağını düşünmüştüm. Ama o lordu seçti."

Bu onun için uzun bir konuşmaydı ve yaptığı itiraflar boğazımın arkasını sızlattı. Beni ne kadar da kolay ağlatıyordu. "O zaman ona borçluyum," dedim ve başının tepesini öptüm ve konuşmama devam etmeden önce yutkundum. "Kalbinin kırıldığını bilmek beni üzüyor ama artık *benim* kocam olduğun için mutluyum."

Burnundan küçük bir nefes verdi. "Her zaman doğru şeyi söylüyorsun. Her zaman bunu söylüyorsun."

"Özür dilerim Alric," dedim daha içtenlikle. "O yaşta kalp ağrısı başka hiçbir şeye benzemez."

Teneke bardağa uzandı, elimden aldığında ondan bir yudum içmek için doğrulup oturdu.

Isabeau'nun sahip olduğu her şeyi bana anlatıp anlatmayacağını merak ederek fincanı ondan geri aldım.

Söyledi. Sesindeki isteksizlikle, "Hepsi bu kadar değil. Ben zayıftım. Evlendikten sonra onun yatağını paylaştım. Birkaç kez. Ve bundan sonsuza dek utanacağım."

Hiçbir şey söylemedim.

"Muhtemelen-" diye başladı ama durdu. "Muhtemelen onun en büyük çocuğu benim." Isabeau bunu bana daha önce söylemiş olmasına rağmen, bu beni incitmişti. "Anlıyorum," dedim sakince, ses tonum içimdeki acıyı gizliyordu.

"Bunu başka birinden duymanı istemem," dedi. "Ve beni hâlâ sana layık görmen için dua ediyorum."

Çözülme'ye sadece bir ay kalmış olması, zamanımızın ve hayatımın sonuna yaklaşıyor olmamız sözlerimi daha da etkiledi. "Geçmiş hayatında affetmeyeceğim çok az şey yapmış olabilirsin." Başının tepesini tekrar öptüm. İçini çekti ve oturdu, sol bacağımla biraz kaldırarak yatağın kenarına oturdu, bacaklarım sırtına yaslandı. Bana baktı. "Şiiri hâlâ seviyor musun?"

Gözyaşlarımın akmamasına şükrederek ona gülümsedim. Cesurca, "Bunu bir kadın için aldın ama kader gerçekten başka bir kadın için aldığını biliyordu. Tabii ki yine de hoşuma gitti."

Eğilip dizimi öpmek için döndü. "Sen benim için bir hediyesin," dedi, daha önce yaptığımız bir konuşmaya atıfta bulunarak, doğum zamanının benden hiçbir hediye gerektirmediğini ve verdiğim hiçbir şeyi kabul etmeyi reddettiğini söyledi. "Sana ne kadar büyük bir hediye olduğunu göstermeme izin ver." Fincanı benden aldı, kitapla birlikte yere koydu ve eteklerimi kaldırmaya başladı.

O elleriyle yapabileceği büyülere başladığında, zamanın akışına, kalbimin parçalanmasına ve sonun gelişine karşı gözlerimi kapattım.

89. Açlıktan

Çözülme'den önceki ayda iki şey dikkatimi sevgili Alric'ten uzaklaştırdı. Maureen'in doğum zamanı her zaman benimkinden üç hafta önce kutlanırdı ve Alric'le birlikte Tintarian takvimine göre benim doğum zamanımın muhtemelen Çözülme'ye denk geleceğini hesapladığımız için Helena'ya Maureen'in o zaman muhtemelen reşit olacağını söyledim. Mischa ve ben paralarımızı birleştirerek ona küçük bir akuamarin kolyesi olan bakır bir zincir aldık. Yedimiz ve Catrin ile Maureen'in yatakhanelerde arkadaşlık ettiği bir avuç kız, Eefa ve Bronwyn ile birlikte bir sonraki dinlenme gününde bira fabrikasında toplandık. Thatcher yiyecek ve içeceklerin parasını ödemekte ısrar etti. Köpekbalıklarının çiftleşme mevsimi gelip geçmiş, Hinnom, Perch ve Mischa'yı rahatlatacak şekilde, çavuşlardan birine nişanlısıyla evlenmesi için ısrar etmemişti. Ama Thatcher Helena'ya hâlâ evlenme teklif etmişti ve Helena da ona yaz düğünü teklif etmişti.

Gecenin sonunda, içimde şarapla, yeğenime bakmaya dayanamadım, şimdi benden daha uzun, gülüyor ve pembe yanaklı, mutlu, çocukken kalbimi çalan, kabus gibi bir uykudan sonra bana yaslanarak oturan, ona hikayeler anlatmamı isteyen meraklı küçük kızıdan çok uzaktı. Bu onun doğumunu kutladığım son an olacaktı. Temiz havaya ihtiyacım olduğunu söyleyerek bira fabrikasından çıktım ve dışarıda, karanlıkta durup kendi kendime sessizce ağladım. Bu gözyaşlarını uzun süre kendimden uzak tutmaya çalışmışım. Bir elimi taş duvara dayayarak kendimi bıraktım.

Oh, kızım, sesi geldi. Ben de ağlıyorum. Bu keder dayanabileceğimden daha fazla.

Alnımı duvara dayadım. "Ben bile dayanamıyorum tanrıça."

Bana gel, diye ikna etti. Adamının atını plato rampasından yukarı, şehirden uzaklaşan kayalık patıkaya götür. Kısarak yolu biliyor. Nyossa'ya gel. Lütfen. Zor yaşayacaksın ama yaşayacaksın. Yaşlılığına kadar sana bakacağım. Seni çok seviyorum, kızım. Eğer bunu yapamazsan, bu yükü senden alacağım. Benden iste.

"Onu bırakamam," diye cevap verdim. "Bırakmayacağım."

Biliyorum, diye iç geçirdi. Biliyorum.

"Özür dilerim," diye hıçkırdım. "Güçlü olmaya çalışıyorum."

Sen güçlüsün, dedi ve o bedensiz, kadim ses çatladı. Duyuyor musun? Sana yas tuttuğumu duyuyor musun? Sen çok güçlüydün, kızım. Kemiklerini odunlarımda saklayacağımı bil. En tatlı çiçekler zamanın geri kalanında seni örtecek.

Rodwin beni hiç sevmemişti. Ama o? O beni seviyordu. Bana sakın bir yüzle içeri dönme gücünü veren şey buydu.

Dikkati dağıtan ikinci şey ise bataklığı çevreleyen ve Tintar'ı kıtanın geri kalanına bağlayan güneydeki tozlu yolda görev yapan piyade ve süvari birliğinin öldürülmesiydi. Perpatanian birliklerinden oluşan büyük bir birlik, askerleri dışarı çıkarmış ve artık terk edilmiş olan Sealmouth kasabasında kamp kurmuştu. Yalnız bir süvari kaçmış ve başkente haber ulaştırmak için sahile kadar at sürmüştü. Pikestully şehri bu olay karşısında çalkalanıyordu. Sadece kıyıdaki bir nokta artık Perpatane'in değildi, aynı zamanda bataklıkta Tintarianların ülkenin geri kalanıyla bağlantısı kesilmişti. Tintar'ın tarihinde hiç böyle bir yenilgi olmamıştı. Hinnom öfkelenmişti ve kardeşi, generalleri ve başrahipleri her gün Sealmouth'ta bir savaş planlamak ve hazırlanmak için toplandılar. Kışın buzları çözüldükten sonra limanı, Tintar'ın kıyıdaki payını ve güneydeki toz yolunu geri alacaklar, Perpatane'in birliğinin karşı koyamayacağı bir piyade ve süvari saldırısı düzenleyeceklerdi.

Hinnom, Perpatane'ye Tintar'ın gücünü göstermek istedi.

Ülkenin dört bir yanından çocuklar askere yazılmak için kaleye geliyordu ve oku hedefini asla ıskalamayan bir nalbantın oğlunu seçen Tedarikçiler, balıkçı ve çiftçilerin hevesli oğulları olan bu çocukların hızlandırılmış eğitimine yöneldi.

Cian beni evlilik yatağımdan uzaklaştırıp, sonbaharda neredeyse hiçbir şey vermeyen, tüm bitkileri boğulan ve toprak üstünde zar zor büyüme gösteren ve çekildiğinde sadece solmuş kökleri bir kök sebze çiftliğini ziyaret etmeye gönderdi. Daha önce de yaptığı gibi beni bu konuda uyarmadı ve zümrüt rengi elbisem kirlenecek diye sinirlenerek her zamanki Tintar siyahım olmadan çiftliğe gittim. Kocamla yakınlaştıkça arkadaşlığını daha da geri çekmişti. Kıskançlık yüzünden benimle bu kadar ilgilendiğini düşünecek kadar kendimle gurur duymuyordum ama arkadaşlığının resmiyete dönüşmesi canımı acıtmıştı.

Tuck ve ben bir sabah yola çıktık ve ertesi gün geri döndük, geceyi çiftçinin kök mahzeninde yatak örtüleri üzerinde geçirmiştik. Alric'in bana verdiği tozluklar için minnettardım. Üşümüş ve huysuzdum ama geldiğimiz gün, zümrüt rengi elbisemi olabildiğince yukarı çekerek, iğnelenmiş sağ elimle toprağın üzerine diz çöküp dua etmişim, Tuck beni izliyordu. Cian genç adamdaki büyüyü sezmış ve ondan bir yardımcı olmasını istemişti.

Tutkusunu en iyi yeşil şeyler üzerinde kullanıyordu. Güler yüzlü bir arkadaşı ve delikanlıyı çok severdim.

Toprak Ana benimle doğrudan konuşmadı ama zihnimde neme hasret gözenekli bir kaya gördüm. Çiftçiye, toprağın altındaki temellerin sebzelerin suyunu emmeye başladığına inandığımı söyledim. Tuck, üst toprağa karıştırılan at ve inek gübresinin yanı sıra sıra aralarına turba yosunu eklemenin de işe yarayacağını söyledi.

Mahzende geçirdiğimiz gecenin ardından öğlen saatlerinde kaleye döndük. Doğruca Gareth Pope'un banyosuna gidip temizlendim ve bulgularımızı anlatması için Tuck'ı Cian'a gönderdim. Tapınakta bir öğleden sonra işini kaçırmış olmak umurumda değildi. Tuck'a biraz yalan söyleyerek Cian'a iyi olmadığımı söylemesini istedim. Alric'i, şiiri ve kendi yatağımı istiyordum ama kendime ayıracak vaktim olduğu için Thalia'nın tavsiyesine uyup Kardeş Deniz'in tapınağında vakit geçirmeye ve tanrıçamın yardımcı tanrısına ibadet etmeye karar verdim. Fazla uzağa gidemedim. Kemerimi ve sagarilerimi bırakmak için odalarımıza dönmüş ve daha ince olan deniz mavisi sonbahar elbisemi giymiştim, artık kalenin içinde daha sıcak hissediyordum. Yıkanmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için tozluklarımı da atmıştım. Tapınak ve kale boyunca uzanan uzun koridorlardan birinde yürürken kocamla karşılaştım.

"Edith," dedi arkamdan.

Döndüğümde onun hızla bana doğru yürüdüğünü gördüm. "Hazel seni buldu ve sana-"

"Bütün gün senin dönüşünü bekledim," diyerek ellerimi tuttu ve beni hevesle dudaklarımdan öptü.

Bu beni şaşırttı. Koridor boştu, insanlar iş gününün ikinci yarısındaydı. Ama bu onun için gösterişliydi. Ağzının içine gülümsedim ve kollarımı boynuna doladım. "İyi günler. Umarım beni her zaman böyle karşılarsın."

"Neden seni benden uzak tutuyor?" diye saçlarıma doğru yakındı, elleri arkama doğru gitti ve pelvisimi kendine doğru çekerek sıktı. Giderek artan sertliğini bana doğru itti ve mırıldandı, "Şimdi sana sahip olmadan uyuyamıyorum. Ya da en azından sen yanımdayken."

"Alric," dedim, sadece yarı temkinli bir şekilde.

Ellerini yukarı doğru kaldırdı, sağ eli belimin etrafında dolanıyor, sol eli sağ göğsümü kavıyor, başparmağı ısrarla kumaşın arasından meme ucumu arıyordu. "Karıcığım, sana ihtiyacım var."

"Burası pek yeri değil." Onu öptüm. "Odamız çeyrek saatlik yürüme mesafesinde değil. Beni geri götür ve beni nasıl özlediğini göster."

"Çok uzak," diye mırıldandı, boynumu bilerek, neredeyse acıyla ısırdı ve sonra o bölgeyi usulca öptü. "O kadar uzun süre bekleyemem. Seni o oyuğa götüreceğim."

Bulunduğum yer yeterince derindi ve yaylaya ve şehre bakan dar bir penceresi vardı ama özel değildi. Beni geriye doğru itti, beni öptü, okşadı ve içeride duvara yaslanarak dudaklarıma doğru sordu, "Beni özlemedin mi Edith? Bana uykusuz kaldığını da söyle."

Onu öperken, karnımdaki ateşle, bir onay mırıltısıyla karşılık verdim, ama dedim ki, "Bunu yapamayız. Biri gelebilir."

Öpüşmemiz her saniye daha da vahşileşiyordu.

"Bugün iş günü," dedi ve beni kendi etrafında döndürdü. Ben tepki veremeden eteğimin arka kısmını kalçalarıma kadar kaldırmıştı.

Şok olmuş bir nefes verdim. Dar pencereden giren havanın soğukluğu bana bunu yapamayacağımızı hatırlatmalıydı, ama sadece onun suç ortağı olarak hizmet etti, serinlik etimin karıncalanmasına ve sıcaklığıyla okşanmak için haykırmasına neden oldu. Bu şekilde bir araya geldik, ikimizin de yüzü duvara dönüktü, onun elleri benimkilerin dışında kayanın üzerindeydi, sessiz kalmaya çalışıyorduk, oyuğun sunduğu yetersiz inzivanın bizi keşfedilmekten koruyacağını umuyorduk.

Sol tarafımda ellerimizi gördüm, benimki onunkinin içindeydi, her ikisinde de sade gümüş alyanslar vardı. Yüzünün alt kısmı şakağıma değecek şekilde gülümsediğini hissettiğimde onun da bunu fark edip etmediğini merak ettim. Zevk alırken duyularımdan tamamen yoksun olmama rağmen, bunun göremediğim başka bir gülümseme olduğunu düşündüm.

Benimki azalırken o kendi zevkini buldu, yüzünü boynuma gömdü ve ne dediğini anlayamadığım bir şeyler söyledi, ama sesi kelimelerden birinde kesildi. Sonra başını tenimden kaldırdı ve birlikte nefes nefese kaldığımızda, ikimiz de destek için duvara ihtiyaç duyarken, hala penis ve seksin iç içe geçmesiyle birbirimize bağlıyken, "Gördün mü? Bir adam açlıktan ölmüş." dedi.

90. Kızım

Savaşın eşiğindeki bir şehrin yaygarasını ve öfkesini yatıştırmak için Hinnom, Çözülme'nin iki gün dinlenerek kutlanacağını ve geleneksel kutlamanın ikinci gün yapılacağını ilan etti. Pikestully vatandaşlarının ihtiyacı olan şey buydu. Perpatane'ın Sealmouth'taki ordugâhına yürüyen oğullarına ve kardeşlerine veda etmek için havanın döneceği günleri bekleyerek kısa ve hırıltılı bir kış geçirmişlerdi.

Uyarıldığım gibi, Tintarian kışları zorlu geçerci ama kısa sürede biterdi. Güneş her geçen gün griliği biraz daha kırıyordu. Kışlık elbisemi tamamen gardırobun arkasına kaldırdım ve sadece sonbaharda giydiğim deniz mavisini giydim. Gün ortasında hava bazen o elbise için bile fazla sıcak oluyordu. Son günlerimi yaşıyordum. Ağaçların Dönüşü gecesi gece yarısı üç ay istediğimi düşündüm. Çözülme gecesi gece yarısı her şeyin sona ermesini bekliyordum. Çözülme'nin olduğu hafta sonu geldiğinde, hafta içi dokuzuncu gününü acemileri eğitmek için kullanmakta ısrar eden kocama bunu anlatamadım.

Yatağımızda onun yanına uzanarak, "Sabahı benimle geçir," diye yalvardım.

"Edith, bu genç adamların hazır olmasını istiyorum-"

"Bir saat nedir ki? Perch onlara liderlik edemez mi?"

İç çekti. "Sana karşı koymak çok zor. Benden ne istiyorsun? Ellerimi, benim-" Ağzını kendi ağzımla kapattım. "Beni gözetleme kulesine götürmeni istiyorum. Seninle tekrar kayalıklarda yürümek istiyorum. Tıpkı Çiçeklerin Telaşı'ndan sonra yaptığımız gibi."

Alric düşünceli bir şekilde hmm dedi. "Peki neden?"

Çünkü bana o manzarayı gösterdin ve kendimi yalnız ve umutsuz hissettiğimde bana iyi bir şeyler hissettirdin, dedim içimden. "Bir kadının kendine göre sebepleri vardır," dedim şifreli bir şekilde, onu tekrar öperek.

"Sana hayır demek için mücadele ediyorum," diye homurdanarak yataktan çıktı, pantolonunu çekti ve Perch'in kapısını çalmak için odamızdan çıktı.

Beni de aynı gözetleme kulesine çıkardı ve sahanlıktaki muhafızlara başıyla selam verdi. Üç aydan beri ilk kez pelerin giymeden kayalığın üzerine çıktık. Alric elini belime koydu ve beni gözetleme kulesinden gözetleme kulesine giden patikaya yönlendirdi.

Kardeş Deniz önümüzde, sağımızda uzanıyordu, köpük ve hayatla çalkalanıyordu, güneş gökyüzüyle flört ederken yüzeyinde bir miktar gül ve altın rengi vardı. Martılar beş drake kayasının üzerinde süzülürken çığlık atıyorlardı. Birkaç balıkçı teknesi denizi süslüyordu, diğer balıkçıların çoğunu evde bırakarak fazladan bir gün dinlenmenin avantajını kullanıyorlardı, o günkü avları daha bereketliydi.

Kalan ömrümün kısalığını düşünerek ve onun için fazla gösterişli olup olmadığını, gözetleme kulesi muhafızlarının bizi pencerelerinden görüp göremeyeceğini umursamadan, kolumu beline doladım ve ona doğru eğildim.

"Teşekkür ederim," dedim omzuna doğru. "İstedğim buydu."

Sırtımın alt kısmındaki elini kendi omzuma koydu. "Bu sabah çok duygusalsın. Derslerinin zamanı geldi mi?"

"Alric, bir kadına bunu soramazsın."

"Ama siz de kurslarınızda duygusal davranmakla suçlanıyorsunuz."

"Buna iznim var. Siz değilsiniz."

"Bir sürü kuralın var, karıcığım."

"Ve ilki konuşmadan önce düşünmektir."

"Zihnim esintinin eteklerinizi kalçalarınızın üzerine nasıl örttüğüyle meşgulken ne söyleyeceğimi düşünemiyorum."

Güldüm. Ona onu sevdiğimi söylemek dilimin ucundaydı.

"Sıcak bir gün olacak," dedi sessizce. "Yarın da öyle. Çözülme için uygun bir hava."

"Deniz de tatiline hazırlanırken çok güzel görünüyor," dedim elimi kayalıklar boyunca uzanan manzaraya doğru sallayarak.

"Son zamanlarda o avluda çok fazla gün geçirdim," dedi başını patikadan aşağı çevirerek. Hinnom'un gözetleme kulesine bakıyordu, en yüksek ve en geniş olanı, alçak duvarlı taş terasın üzerindeki kayalıkta oturuyordu. "Neden kralın gözetleme kulesinin avlusundaydın?" diye sordum.

Dolambaçlı yürüyüşümüzü durdurdu ve beni önüne çekti, kolları etrafımı sararak beni kendine çekti. "Bazı günler savaş konseylerini orada yapmayı sever. Kışın bile. Bunun bizi tuttuğunu söylüyor." Köpekbalığı Kralı'nın bir başka özelliği daha, diye düşündüm. Dedim ki, "Oraya nasıl çıkılır? Koridorlarda onun odasına giden sembolleri hiç görmedim."

Sanki bana söylemesi gerektiğine inanmıyormuş gibi bir tereddüt geçirdi ama cevap verdi: "Köpekbalığı tahtının arkasında bir kapı var. Büyük çenenin arkasında."

Başımı arkaya yasladım. "Dikkatli ol. Lütfen. Sealmouth'ta."

"Bu bir kısıalık savaşı olacak. Kendinizi sıkıntıya sokmayın. Perpatane'nin bir lejyon adamı var ve biz binlerce kişi ineceğiz. Teslim bile olabilirler."

"Yine de," diye yalvardım. "Pikestully'ye döneceğine söz vermeni istiyorum."

"Eve, sana döneceğim Edith," diye mırıldandı kulağıma. Ama gelmeyecekti.

Onu görevine bıraktım ve ben temizlenirken banyodaki arkadaşlarıma katıldım, her birine baktım. River, kendilerine çürümüş köpek balığı sattığı için bir meyhane tarafından dava edilen bir balık satıcısı hakkında gevezelik ediyor, hikâyeyi Quinn'e sanki River'ın şimdiye kadar duyduğu en ilginç şeymiş gibi anlatıyordu. Quinn müstakbel karısını öylesine hoşgörü ve sevgiyle izliyordu ki gözümü kaçırmak zorunda kaldım. Catrin kıkırdayarak Maureen'e Prens Peregrine'in bir gün önce kendisine söylediğı övgü dolu bir şeyi aktarıyordu. Mischa, Catrin'in kartlarını doğru oynarsa kendisini prenses yapabileceğini söyleyerek söze karıştı. Maureen Catrin'in alınganlık gösterisine gülüyordu.

"İnanıyorum ki," dedi yanımdaki Helena, banyonun kenarındaki sepetten bana bir gül ve karanfil sabunu uzatarak, "bir gün kendimizi bir kraliçeyle arkadaş bulabiliriz."

"Sence onunla evlenir mi?" Sadece arkadaşımın duyabileceğı şekilde sordum. Başını salladı. "Ben öyle düşünüyorum. Ona vurulmuş görünüyor ve daha kötüsünü de yapabilirdi."

"Daha iyisini yapamazdı," diye kabul ettim. "Mischa bana Jeremanth'y'nin ofisindeki adamların, kralın kardeşinin zengin bir Sibbereen ailesinin kızıyla nişanlanmasını ve böylece onlarla ittifak kurmasını istediğini duyduğunu söyledi. Perpatane Sibbereen'i satın almadan önce. Ama prens reddetmiş."

Helena yüzünü buruşturdu. "Caleb'in bir hafta sonra Sealmouth'a yürüyecek olmasından nefret ediyorum. Ya da bu adamlardan herhangi birinin. Bazıları çocuk. Bu savaş bir hastalık ve yayılmasından endişe ediyorum."

"Bu konuda konuşamam," dedim gözlerimi kapatarak.

"Edie," dedi, sesinde ihtiyat vardı. "Seninle konuşmam gerek." Şaşkınlıkla ona döndüm. "İki kulağım var ve buradayım."

"Özel olarak. İftarımızı açtıktan sonra taret sahanlıklarından birinde oturabilir miyiz?"

"Elbette" dedim.

"Bu gül ve karanfil mi?" Maureen ılık suyun içinden bize doğru yürürken yüzeyin altında kalmak için dizlerini bükerek sordu.

"Öyle," dedim ve sabunu ona uzattım.

"Onun için çok üzülüyorum," dedi bize. Başını hamamın karşısında, Leydi Vinia ve kızının yıkandığı yere doğru eğdi.

"Peki neden?" diye esnedi Helena, kollarındaki köpüklere su sıçratarak.

"Annesi çok soğuk bir kadın," diye yanıtladı Maureen. "Ve saçlarını boyatıyor."

"Ne yapıyor?" Ben sordum.

"Saçında başka bir renk olmalı. Tıpkı erkek kardeşlerinde olduğu gibi beyaz çizgiler var," diye açıkladı Maureen.

"Bunu nereden biliyorsun kızım?" diye sordu Helena, gözlerini bana dikerek.

"Boyacıdaydık. Kadın, Opal'in boyası bittiği için boyacıyı azarlıyordu. Ve kafasında başka bir rengin büyüdüğü bir yama görebiliyordunuz."

Helena ve ben birbirimize baktık. İtiraf etme krizine girerek ona Isabeau'nun uyarılarının tamamını anlatmıştım, sadece Vinia'ya karşı temkinli olmamız gerektiğini değil, çünkü eskiden kocamla flört ettiğini de. Helena onun Isabeau'yu desteklediğini ve Opal'in olası ebeveynliğini biliyordu. Tanrıçamla yaptığım ölümcül pazarlığı kendime saklıyordum ve Vinia hakkında ona sır vermek tüm sırlarımdan uzaklaşmak gibi geldi.

Maureen, Catrin ve Mischa'ya tekrar katıldığında Helena bana döndü. "Bu onun çocuğu değil."

"Sence Halsted'in kızı mı? Oğullarının saçlarında da bu çizgi olduğu için mi?"

Kadın başını salladı. "Lord da öyle, onların babası, üç çocuğun babası. O kadın kocanızı sonsuza dek kendisine bağlı kalması için manipüle etti." İçimi çektim. "O kızın kendisinden olduğuna inanıyor. Ona söyleyeyim mi?"

Helena omuzlarını kaldırdı, gözleri irileşmişti. "Buna karşı çıkmanızı öneririm. Şimdilik. Bunu bir düşün."

Kurulandık ve yemek salonunda hep birlikte orucumuzu açtık, herkes Çözülme'den önceki dinlenme günlerinde ne yapacakları hakkında sohbet ediyordu. Zihnim Helena'nın varsayımları ve bunun sondan ikinci kahvaltım olduğu gerçeğiyle çalkalanıyordu. Bana yöneltilen soruları yanıtlamaya çalıştım. Hayır, Alric'in ailesinin tatil için ne yapacağını bilmiyordum ama evet, onlara katılacağımızı varsayıyordum.

Helena bize birer çay doldurdu ve Pikestully'de alışverişe çıkan Mischa, Maureen ve Catrin'e ve deniz personeliyle vakit geçirmeye giden River ve Quinn'e veda ederek ikinci kattaki yatakhanelere doğru yürüdük.

"Alric bütün gün bu zavallı çocukları eğitmekte ısrar ediyor," diye yakındım merdiven boşluğuna doğru yürürken, çayımızı dökmek için yavaş yürüyorduk.

Helena kendinden emin bir şekilde, "Öğle yemeğine kadar bitmiş olur," dedi.

"Sadece yarım gün sürecek."

"Peki nereden biliyorsun?"

Sırıttı ve kalçasını benimkine hafifçe vurdu. "Çünkü Caleb, Alric'in yatağı sıcak olduğu için onunla pazarlık yapmanın çok daha kolay olduğunu söylüyor."

İçinde biraz acı olan bir kahkaha attım.

"Mutlu olduğun için mutluyum," dedi ikinci katta otururken. "Ben de senin mutluluğunla ilgiliyim," dedim ona doğru eğilerek.

Yanımda durakladığını hissettim, özel buluşmamızın nedenini söyleyeceğini düşünüyordum ama bana daha çok Peregrine'in Catrin'e evlenme teklif edeceğini ne kadar düşündüğümü sordu. Bu konuyu ve Quinn ile River'ı evlendirmek için zamanında The Rush of Flowers tarafından rahibe olarak atanıp atanmayacağımı tartıştık. Ve sonra, saatlerce yakınlığımızdan sonra, en yakın arkadaşların samimiyetinden sonra, konuya geldi. "Edie, sana bir şey söylemem gerekiyor. Sana acı vereceğinden endişeleniyorum. Ama aynı zamanda söylemek istediğim ilk kişi de sensin." Midemde bir kıpırtı oldu. O söylemeden de biliyordum. Ve tepki vermeye bile fırsat bulamadan, bunun üzerinde düşünmeme izin vermedim. "Ne kadar kaldı?" diye sormayı seçtim. Ve yüzüme bir kutlama ifadesi çizdim.

Gözleri ıslandı. "Sanırım yazın gelecek." "Onun bir kız olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım öyle," dedi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Maureen'le olduğu gibi. Şaşkına döndüm. Hem mutluyum hem de korkuyorum ve buna inanamıyorum."

"Neden inanamıyorsun?" Elimi sırtına koyarak sordum, yüzümü ya da ortaya çıkarabileceği herhangi bir şeyi görmediği için minnettarım.

"Çünkü Cyrus ve ben Maureen'den sonra gebe kalamadık-" "O zaman neden korkuyorsun?"

"Ben yaşıyım," diye iç geçirdi, yüzünü ellerinden kaldırarak. "Zor bir doğum olabilir."

"Kolay bir doğum da olabilirdi," diye karşı çıktım. "Bu bir lütf. Maureen'in bir kız kardeşi olacak. Mischa ve benim -ve Catrin, River ve Quinn'in de- bir yeğenimiz olacak. Ve kendine yaşlı deme. Aynı yaşta olduğumuzu biliyorsun. Bu aşığılayıcı." Son kısmı mizahla söyledim.

Tamamen bana döndü. "Üzgün değil misin?"

"Bunu kısırlık hakkındaki konuşmalarımız yüzünden mi soruyorsunuz?"

Başını salladı. "Bir çocuk istediğini biliyorum."

"Kocamın beni sevmesini de istiyordum. Belki de bu iki dilek iç içe geçmişti."

"Ve şimdi seni gerçekten seven bir kocan var," dedi, gözleri yüzümü ararken.

Bunu onunla birlikte keşfetmek istemiyordum. Gülümsedim, başka tarafa baktım ve ayağa kalktım.

"Sana bakış şekli, Edie. Bu kadar duygusuz bir adamın sadece gözlerinde bile bu kadar özlem olabileceğini ."

Yanağından öpmek için eğildim. "Bebeğinin babasına söyledin mi?"

Başını iki yana salladı. "Önce sana söylemek istedim. O-" kıkırdamak için

durakladı. "Çok gürültücü. Bütün ikinci kat onun tepkisini duyacak." "Bunu yaptığında adam ayaklarına kapanacak," diye tahmin ettim.

Helena'nın yüzü yine buruşacakmış gibi görünüyordu. "Size onun çocukluğunu anlattım."

"."

Gözünden bir damla yaş sildi. "O da bir eşini ve bebeğini doğumda kaybetti.

Daha gençken. On beş kış önce. Benden önce bir daha evlenmek istemediğini söylemişti. Bu bebek benim için olduğu kadar onun için de iyileştirici olacak."

Başımı salladım. "Sadece senin gibi bir kadın, kindred, böyle bir yarayı iyileştirebilir."

Helena gülümsedi. "Bunu birbirimiz için yaptık."

"Merdiven boşluklarında seviştiğimiz gibi."

Diliyle ve dişleriyle bir ses çıkardı. "Bunun asla bırakmayacaksın, değil mi?"

"Yüz yaşına geldiğimizde bunu referans alacağım. Söylediğin için teşekkürler. Merdivenlerden inerken yardıma ihtiyacınız var mı? Yemek salonuna gitmek için?" Onu ayağa kaldırmak için uzandım.

"Bu kadar hassas davranmak için çok erken," dedi. "Yemek yerine biraz kestireceğim."

Onu yatakhaneye kadar götürdüm, kucakladım ve neredeyse hiç görmeden kapıma kadar yürüdüm. İçeride kapıyı kapattım ve masaya doğru tökezleyerek sandalyenin yanına çöktüm. Yere oturdum ve dizlerimi göğsüme çektim.

"O değil," dedim yüksek sesle. "Bu konuşmayı başka pek çok arkadaşımla yapmak zorunda kaldım ama onunla değil. Hayatımın sadece bir buçuk günü kaldı. Bundan kurtulamaz mıydım? Onunla konuşmak zorunda kalma görevinden kurtulamazdım."

Gülümsemek mi? *Yeterince acı çekmedim mi?*" İçimden bir sel aktı, ciğerlerim, kalbim ve boğazım yırtıldı, boğucu bir çığlıkla kustum. "Neden?" Ağladım. "Bana nasıl bu kadar acı ektirebilirsin? Beni sevdiğini sanıyordum."

Tanrıçam konuşmadı.

OceanofPDF.com

91. Söz veriyorum

Eteklerimi ağızıma götürdüm ve çığlık attım. Bu çok ağır bir yükü. Sondan ikinci öğleden sonramı kıskançlık ve acı sarmalında geçirecektim. Hıçkırıklarım dalga dalga geliyordu. Başım döndüğü için hıçkırıklarımın arasında nefes almaya çalıştım. Koridorda kimin olabileceğinden emin olmadan, kendimi tamamen bırakırsam feryat edeceğimi bilerek, çıkarabildiğim kadar az sesle çıkardığım için iki kat daha ağırdı. Saçlarımı toplamamıştım, o sabah yıkadıktan sonra kurumaya bırakmıştım ve etrafıma bir tül gibi düşmüştü. Bu ve başımdaki çarpıntı, kapının açılıp kapandığını, kocamın gelip yanımda yere diz çöktüğünü duymamı engelledi.

"Edith. *Edith*," diye ısrar etti, sağ kolunu bana doladı, sol eliyle saçlarımı ayırıp her iki kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Edith, lütfen. Ne oldu? Beni endişelendiriyorsun. Yaralandın mı?"

Ellerimi yüzümün üzerinde tuttum ve başımı salladım. "Biri seni üzdü mü?"

"Hayır," diye sızlandım, nefesimi tutmaya çalışıyordum.

Bileklerimi sol elinin becerikli parmaklarının arasına aldı ve ellerimi yüzümden uzaklaştırdı. Yanakları o sabahki egzersizlerden dolayı kızarmıştı ve üzerinde toz ve ter vardı. Biçimli kaşları kalkıktı, ağızında yarım bir kaş çatma ifadesi vardı. "Edith, beni endişelendiriyorsun. Lütfen. Ne oldu?"

Titrek bir nefes aldım. "Do- Do you- Do you have time to speak-"

"Günün geri kalanını iptal ettim."

Helena'nın tahmini doğrudu. Konuşmak zordu ama denedim. "Yemek yedin mi?"

"Evet, çabuk," diye cevap verdi, hâlâ bileklerimi tutuyordu. "Hâlâ kalede olup olmadığını görmek istedim. Yıkanmam gerek ama öğleden sonra benimle bir şeyler yapmak ister misin?"

"Yapardım," diye fısıldadım.

"Güzel. Şimdi bana seni bu kadar şeyin ne olduğunu söyle." "Size ilk evliliğimi anlatmak istiyorum."

Oturmak için hareket etti, sol önkolunu kaldırdığı dizine dayadı, sağ bacağını uzattı, sağ kolu hâlâ bana sarılıydı. "Sana sormak istiyordum ama eski acıları gündeme getirmek istemedim."

Masayla yatağımızın ucu arasındaki boşlukta, sırtımızı masaya yaslayarak yanımda oturduğu için başımdaki ve göğsümdeki baskının biraz azaldığını hissettim. Gözlerimi kapatarak başladım ve en kötüsünden başladım. "Boksun ne olduğunu biliyor musun? Rodwin'in inancında?"

"Ah,
karıcığım."

Başımı
salladım.

Yüzünde bir gerginlik vardı. "Bunun yaygın olduğunu düşünmemiştim."

"Özellikle kralın ve din adamlarının en etkili olduğu şehirlerde, başkentten daha fazla değil. Ben Apollon'da büyüdüm ve evlendim."

"Ve bunu sana o mu yaptırdı?" "O ve
ondan önce ailem."

Bana arkasını döndü. Sağ kolunu etrafımdan kaldırdı ve sol elimi sağ elinin içine aldı, bir parmağı alyansımı okşadı. Başını benimkine doğru eğdi, yüzünün yan tarafı şakağıma değiyordu. Yavaşça, "Bana bunun gerektirdiği her şeyi anlat. Böylece ben de bileyim."

Rodwin ve Perpatane mahkemeleri çok iç içe geçmiş olsa da, kanun tarafından cezalandırılmayan özellikle ağır bir ihlalden sonra, kasıtlı çocukların ve kadınların önce ebeveynleri, sonra da yerel yargıçlar ve rahipler tarafından günlerce kiliselerinde, Rodwin'in sunağında bir kutuya yatırıldığını anlattım. Cemaat üyeleri ayin sırasında oradan geçerek kutsanan kişiye isimsiz dualar sunabilirdi. Ancak Rodwin'in halkında dedikodu çok yaygındı. Ve kutuya konan yetişkinlerin çoğu ilk kez günah işlemiyordu. Kutuya girenlerin çoğu cemaat arkadaşları tarafından tanınıyordu ve kutuya girme nedeni ya büyük bir şokun ya da büyük bir spekülasyonun kaynağıydı. Günahkâr ve günaha karar verildikten sonra, günahın ağırlığı ile günahkârın kutuda geçireceği gün sayısı tartılırdı. Kötü bir ağız bir günle sonuçlanabilirdi. İnatçı, kısır bir kadın beş gün, sonra altı, sonra yedi günle sonuçlanırdı. Geceleri kilise boş, soğuk ve karanlıktı. Işık ve ses yoktu ve her gece, sabah hiç gelmemiş gibi hissedilirdi.

"Yemek yok mu? Su yok mu?" diye sordu Alric, kelimeleri boğazının arkasından çıkıyordu, sanki yutkunmaya çalışmış da yutamamış gibiydi.

"Rahatlama yok mu?"

"Hiç," diye fısıldadım.

"Ve bunu o ve rahiplerinizi mi yaptı? Birden fazla mı?"

"Birçok kez. İlk başta değil. Yeni evlilerin hoşgörüsüne sahiptik. Ama üç kıştan sonra bir oğul sahibi olmak için can atıyordu. Ağabeyi sadece

kızları karısının üzerine. Thrush, eğer bir oğlumuz olursa babasının mallarını kendisine vereceğini umuyordu. İlk kocam çok hırslı bir adamdı. Hala yaşadığına eminim."

Sol eliyle ağzını kapatarak yatağın ucuna baktı. "Devam et."

"Ne olduğunu anlamadım. Her kocanın yapacağı gibi davrandığını düşündüm. Ailemden alışkın olduğum için ondan daha kolay kabul ettiğimi anlamam uzun zamanımı aldı. Dokuz kış boyunca evliydik. Perpatan yasalarına göre o hala benim kocam-"

"O artık yok," diye araya girdi Alric, sesi düzdü, gözleri hâlâ yatağın üzerindeydi. "Son dört kış boyunca kutulandım. Ve üzerime dua edildi. Ve yüzüme tükürüldü. Ve isimler takıldı. Nefes almak için küçük yarıklar vardı ve Rodwin'in takipçilerinin en dindarları ağızlarını deliklere dayayıp... en kötü şeyleri söylediler."

Kocanın şerefini lekeliyorsun. Asi. Kısır. İşe yaramaz. Bir rahim israfı.

"Neden?" diye sordu kocam. "Bebek sahibi olmaya çalışan bir kadına neden kaba davranıyorsunuz?"

"Çünkü Rodwin kadınların yozlaşmış olduğunu ve onları evlilik ve annelik yoluyla kurtarmanın erkeklerin işi ve görevi olduğunu öğretiyor. Ben kocam için bir şerefsizliktim, beni evcilleştiremezdi-"

"Ona öyle demeyin," diye araya girdi. "Bu benim unvanım."

Ona titrek bir gülümseme verdim. "Thrush," diye devam ettim. "Ben Thrush için bir onursuzluklum. Ve ne kadar uzun süre boks yaparsam, o kadar uysal bir kadın olacağıma ve ne kadar uysal ve itaatkâr olursam, Rodwin'in beni anne olmaya o kadar uygun göreceğine inanılıyordu. Rahiplerimiz uygun olmadığımı söylediler. Thrush benim öfkeli olmamın ve sürekli fikrimi söyleme ihtiyacımın bizi engellediğine inanıyordu. Bir devlet adamı, mahkemede sözü geçen biri olmak istiyordu. Ve birçok şeyi yolunda gidiyordu, cebinde birçok insan vardı ve bu tür şeyler. Ama bir varis için."

Alric yatağa bakmaya devam etti. "Pencereleri bu yüzden mi istedin?"

"Evet," dedim. "Dışarıyı görmeden uyuyamıyorum. Ya da görmek istersem görebileceğimi bilmeden. Kutunun içinde geceleri hep çok korkardım. Çok karanlıktı. O karanlık gibi bir karanlık yok."

"O kötü biri. O bir iblis," dedi Alric. Hâlâ bana bakmıyordu.

Sağ elimi gözlerime götürerek yanaklarımı sıvazladım. "Başlangıçta öyle değildi. Doğrusu, başlangıçta bana karşı iyiydi. Birçok kişiden daha iyiydi.

Perpatanian erkekleri. Ve sonuçta başka kadınlar da kocaları tarafından çok daha kötü muamelelere maruz kaldılar."

"Biz başka kadınlar hakkında konuşmuyoruz. Senin hakkında konuşuyoruz. Tekrar ediyorum, o bir iblis."

"Bana hiç elini sürmedi, ama eskiden-" Kendimi durdurdum, ama sonra saatlerimin geçmekte olduğunu ve sözlerimden utanç duyacak kadar uzun yaşamayacağımı bildiğim için devam ettim: "Kadınsı yerlerimden, kalçalarımın ve göğüslerimden bahseder ve... bunların ne işe sorardı." Hıçkırmadım ama taze gözyaşları döküldü.

"Çok üzgünüm," dedi Alric, gözleri kapalıydı. Elimi dudaklarına götürdü.

"Belki de onun sevgisini kaybetmek bir yana, en kötüsü acıma duygusuydu," diye devam ettim. "Yabancılardan ve tanıdıklardan gelen iğneleyici sözlerle neredeyse dayanabilirdim ama benim yaşımda olan ve sürekli çocuk sahibi olan arkadaşlarım, ki ben otuza yaklaşıyordum, bana *acıdılar*. Bu kadar değersiz, gururlu ya da başka bir günahla dolu olduğum ve bizi bir çocuktan uzak tuttuğum için üzüyorlardı. Benim için ne dua edebileceklerini sordular."

"Bu delilik," diye mırıldandı Alric.

Sözlerinin, hikâyeme verdiği mantıklı yanıtın zarafetine kapıldım. Kısa ve öz pragmatizminin beni nasıl rahatlattığını bilip bilmediğini merak ediyordum.

"Bunu şimdi anlıyorum. Sanırım tüm o utanç, aşağılanma ve eşim tarafından sevilme ihtiyacı çocuk sahibi olma fikriyle iç içe geçmişti. Bu olasılığı kendi zamanımda hiç düşünemedim. Bu rol ve tüm bunlar üzerime yıkıldı; tüm bu acıların hepsi bir goblenin iplikleri haline geldi. Ve hangi ipliğin daha güçlü olduğunu bilmiyorum, onun reddedilmesinin acısı mı yoksa kısırlığın acısı mı? Size Helena'nın hikayesini anlatmayacağım. Anlatmak bana düşmez ama onun da benzer bir ilk kocası vardı. Ve ona bir erkek çocuk veremediği için o da reddedildi. Onun Maureen'i doğurmuş olması dışında, bu durum ve rahimlerimizin kısırlığı nedeniyle birbirimize bağlandık. Ve şimdi-" Devam edemedim ve nefesimi tutmak zorunda kaldım.

"Ah," dedi bir süre sonra. "Ve şimdi Thatcher'ın çocuğuyla birlikte," diye bitirdi.

Başımı salladım. "*Onunla böyle* bir konuşma yapacağımı hiç düşünmemiştim." İki elimi de yüzüme tutmak için elimi onunkinden çektim.

"Benim bencil olduğumu düşünüyor olmalısın-"

"Hayır," dedi, sesi sertti. "Sen çok cömert bir kadınsın. Böyle söyleme."

Nefes alışım titriyordu. "Ama o hep daha fazla çocuk istiyordu ve ben en eski arkadaşım için çok sevinmeliydim ama burada oturmuş kendime acıyorum" dedim.

Nefes verdi. "Az önce tüm bu acıların birbirine karıştığını kendiniz söylediniz. Onun mutlu haberiyle tüm o üzüntüyü hatırlamana neden oldu. Tüm bu acılar senin için birdir. Acı çekmene izin var. Acı ve sevinç aynı evde birbirini bastırmadan yaşayabilir."

Onun içten sempatisi dayanabileceğimden daha fazlaydı ve hikayemin geri kalanını aceleyle anlattım: "Ondan nefret ediyordum ve onu seviyordum ve o beni bir gün kınıyor, ertesi gün bana kur yapıyordu. Çok güçsüzdüm. Defalarca o kutudan çıktım, dizlerimin üzerine çöktüm ve tüm hatalarıma rağmen beni sevmeye çalışmasını istedim. O kadar zayıftım ki, kaçmam için hayatımı tehdit etmesi gerekti."

Alric'in eli tekrar benimkini aradı ve kabaca kavradı. "*Edith*." "Mahkemedeki insanlar onun için üzüldüler. Birisi beni öldürtmeyi teklif , tabii ki kurnazca. Bunu bir tartışma sırasında, neredeyse şaka olsun diye bana söyledi. Sanırım tekliflerini kabul etmediği için minnettar olmamı istiyordu. Ama bundan ikinci kez bahsettiğinde, her zaman bir gölgem olduğunu fark etmeye başladım. Nerede olursam olayım, gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum. Bunu hayal edebilirdim. Ama kaçtım."

"Bu konuda konuşamam," dedi kocam. "Bu çok korkunç. Eğer onunla karşılaşsam, etini kemiklerinden ayırıyorum. Bunu bilin. Bunu yapacağım."

Kollarımı boynuna dolamak için elimi ikinci kez geri çektim. Onu hissetmek istiyordum, sırim gibi gücünü, banyodan önceki o ter ve kir kokusunu, kişiliğinin sağlamlığını.

Kucaklamaya karşılık verdi. "Hayatta olmanla övünüyorum," diye fısıldadı saçlarıma.

Boynunun kıvrımına doğru başımı salladım. Kapı çalındı.

"Kahretsin," diye iç geçirdi ve kollarını nazikçe benden çekerek ayağa kalktı. Kapıya gitti ve biriyle konuşmak üzere dışarı çıktı. Kısa bir süre sonra geri döndü ve tekrar yanıma diz çöktü. "Edith, beni affet. Prens ve Jeremany ile konuşmam gerekiyor. Ama beni dinle, tatil için bir planın var mı?"

Duygularım tükenmişti, savunmam düşmüştü. "Bunu seninle paylaşmayı umuyordum."

"Yapacaksın. Seni gün içinde öğlene kadar göremeyebilirim. Benimle bira fabrikasında buluşur musun?"

"Orada olacağım."

Yanağını okşadı. "Huzur içinde ol, karıcığım. Döneceğim, sanırım geç, ama döneceğim. O zaman seninle olacağım. Şimdi seni yalnızlığına terk ediyorum." Gitmek için ayağa kalktı.

Başımı kaldırıp ona baktım ve kendi yöntemiyle bana şimdi, nihayet, hayatımın sonunda birileri için değerli olduğumu ne kadar hissettirdiğini görmesini umdum.

İçini çekti ve elini başıma koymak için eğildi. "Sana fazla söz veremem. Ama şuna söz veriyorum. Nereye gidersek gidelim, nerede yaşarsak yaşayalım, pencerelerin olacak."

OceanofPDF.com

92. Jest

Günün geri kalanını uyuyarak ve sonra yatakhane de oturup arkadaşlarımla günlerini tartışmalarını dinleyerek geçirdim. Helena yoktu, gece için Thatcher'la birlikte odalarına gitmişti. Mischa'nın yatağının arkasındaki duvara yaslandım, o da yanımdaydı ve neredeyse içilemeyecek kadar ekşi olan hafif yapraklı beyaz şarabımı yudumluyordum. Perch'en sevdiği şarap olduğunu söylediği bu şarabı mutfakta nasıl istediğine dair anlattığı hikâyeye güldüm. "Denemek istedim," diye açıkladı. "Ama şimdi balık adamın benimle oynadığını düşünüyorum." "Bu," dedim öksürerek, "yemek pişirmek için. İçmek için değil. Adam seni kandırıyor."

Maureen ve Catrin bardaklarındaki şarabı tükürdüler, River onlara güldü ve Mischa'nın kendisine de biraz doldurma teklifine başını salladı.

Quinn yatağında oturduğu yerden fincanını kaldırarak kendi fincanını bizimkiyle tokuşturuyormuş gibi yaptı. "Üçümüz için daha fazla."

"Quinn, sen gerçekten bir efsanesin," dedi Mischa ve fincanının kalanını yudumladı. "Bu kızın önüne ne koysanız içer," dedi geri kalanımıza. "Buna burun kıvrırmak yok. Buna minnettarlık denir hanımlar."

Quinn ve ben birbirimize kıs kıs güldük.

Maskaralıklar ve şakalarla dolu bir geceydi, arkadaşlarla son bir gece için iyi bir geceydi. Uyurken kocamın döndüğünü ya da gittiğini fark etmedim. Sabah arkadaşlarımla son bir kez banyo yaptım, önceki günkü ağlamalarımın sonra bir sessizlik hissettim. Yüzümdeki huysuzluğu Perch'in tavsiyesine bağladım ve Mischa onu bu gece geri getireceğini söyledi.

Helena hariç hepsiyle birlikte şehir merkezine doğru yürüdüm, her tondan mavi flamalar erken bahar esintilerinde dalgalanıyordu. Kuruyan yosun demetleri, tuzlu su kokan ve Kardeş Deniz'e bir selam veren kapı girişlerine asılmıştı. Müzisyenler her yerde şarkılar çalıyor ve keman çalıyorlardı. Bir yanağı mavi dalgalarla boyanmış çocuklar, sopalara taktıkları lacivert bayrakları sallayarak koşuşturuyorlardı. Birazdan güneş denizin tatilini aydınlatacak ve deniz mavisi sonbahar elbisem bir ya da iki saat boyunca sevdiğimden daha sıcak hissedecektim. Ama sabahın erken saatlerinde rahat ve minnettardım. Tanrıçama bir özür borçlu olduğumu biliyordum ve onca gri günden sonra güzel bir güne ya da yeğenimin duvar resminde yeni tamamladığı bir ekleme için sesindeki neşeye sevinemezdim. Telafi edene kadar yapamazdım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sana bağışladım."

Sesi yorgundu. *Keder içindeydin. Ve bunun için üzgünüm.*

"Ama hıncımı senden çıkardım," diye devam ettim, arkadaşlarımla bir adım gerisinde. ". Teselliye sende aramalıydım."

Toprak Ana kulağında bir arı gibi uğuldadı. *Adamının orada olmasına sevindim. Şimdi. Bugün güzel bir gün. Kendine iyi bak. Şu anda, senin adına aracılık ediyorum. Sonunu geciktirmeye çalışıyorum.*

Bunun ne anlama geldiğini sordum ama cevap vermedi.

Bira fabrikasında Thatcher ve Helena'ya katıldık, onlarla ve diğer bazı Tedarikçilerle öğle yemeği yedik. Kısa bir süre sonra Anglers geldi ve beni masalarına çağırdı.

Anwyn ve Vincent'la oturup kocamın öğlen burada olması gerektiğini açıklarken Helena'nın elinde boş bir su testisiyle kalkıp su doldurmaya gittiğini gördüm. Oturmakta olan Thatcher onu kendine doğru çekti, yüzü Helena'nın karnını öpüyordu. Arkadaşım güldü ve boştaki elini onun tıraşlı kafasına koydu. Adam şaşkınlıkla ona baktı.

En iyisi bu, diye düşündüm kendi kendime. Bebek, bir yaraya pansuman yapar gibi, bir kapı kapanırken diğerinin açılması gibi, vefatımdan uzaklaşacak. Ve hiçbir çocuk daha iyi bir anne isteyemez.

Kocamın elini omzumda hissettim ve bakışlarını karşılamak için başımı kaldırdım ama o ailesine başını sallıyordu, "Edith'i bu öğleden sonra bir yere götüreceğim."

"Ah, yeni evliler," dedi Anwyn Vincent'a. "Hep kaçıyorlar." "O bize daha yeni katıldı," diye itiraz etti Dora.

Alric bir omzunu kaldırdı. "Bir sonraki dinlenme gününde onu demirhaneye getireceğim." Sözleri karşısında gözlerimi kaçırdım.

Vedalaştık ve onu bira fabrikasından sokağa kadar takip ettim. Kaleye geri yürümemiz gerektiğini, gideceğimiz yer için Maggie'ye ihtiyacımız olduğunu ve müziği sevmediği için onu şehir merkezine götürmediğini söyledi.

"Dümenci ile sırtından çatıştım ve her talimatıma itaat etti, ama bir harp duyuyor ve bir tay gibi ürküyor," diye açıkladı.

"Beni nereye götürüyorsun ki ata binelim?" diye sordum. Küstahça davrandım ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. Sadece onun yanında olmak bile depresyonumu hafifletiyordu.

Oflaya puflaya güldü. "Sabırsızsın. Biraz zaman ver, göreceksin." Çocukların yanaklarına Kardeş Deniz'in dalgalarını boyadıkları bir tezgahın önünden geçtik. Boyanın serinliği karşısında ciyak ciyak bağıryorlardı.

ve ben güldüm.

Alric yolda ilerleyişimizi durdurdu ve önlüklü, çocuk çeneli ve ellerinde kaba fırçalar olan kadınlara döndü. "Karımın yüzüne bir şey boyayabilir miyim?"

Rütbesine bakarak içlerinden biri başını salladı ve ona bir fırça ile küçük bir toprak boya kabı verdi. Ona teşekkür etti ve bana döndü.

"Ne hakkında konuşuyorsun?" Şüpheliydim ama aynı zamanda eğleniyordum da. ", " diye emretti Alric. "Saçını yolumdan çek."

Ona döndüm, bir yanağım fırçası için açıktı. "Ne çizdiğini öğrenmek için nefesim kesildi." Üçüncü darbeye kadar, Saint Agnes şapelinde hepimizin yanaklarına yerleştirdiğim eski kalem ucumdaki mürekkep çizgilerini taklit ettiğini fark etmemiştim. "Tanrı aşkına!"

Yüzünde gerçek bir gülümsemenin başlangıcını görebildiğimi sandım. Ama arkasını dönmüş, fırçayı ve bardağı kadına uzatmıştı, sırtı tamamen bana dönüktü. Sonra güldüğünü duydum, neredeyse dört mevsim boyunca ondan duyduğum ilk gülüştü bu. Şaşırmıştım ve o kahkahayı duyduktan sonra gülümsemesinin neye benzediğini öğrenmek için her zamankinden daha çaresizdim. Cızırtılı ve kullanım dışı bir kahkahaydı ama kahkahaydı.

"Ben ciddiym. Bu iyi bir mizah değil. Kendi hayatımı kurtarma çabalarımınla dalga geçiyorsun!" Kendime rağmen yeniden gülmeye başladım ama ona hâlâ yarı kızgındım.

"Bu çizgilerin neyi temsil etmesi gerekiyordu?" diye sordu omzunun üzerinden, bir eliyle ağzını kapatarak.

"Sizin Tintarian vahşiliğinize, batıl inançlarınıza ve işaretlerinize hitap etmeye çalışıyordum."

"Hanımefendi, ıslak beziniz var mı?" diye sordu ve aynı kadın ona bir tane uzattı.

Bana döndü, yüzü artık sakindi ve ben ona ters ters bakarken her bir çizgiyi sildi. "Beni affet. Seni ilk gördüğüm anı düşünmeyi seviyorum."

"Beni öldürmek için yola çıktığın gün mü?"

"Kadınların en cesuruyla tanıştığım gün."

"Henüz kendini bu çukurdan çıkaramadın."

"Şakamdan hoşlanmadınız. O zaman gideceğimiz yere doğru devam edelim." Kaleye doğru yürüyüşümüzün geri kalanında ona kızgınmış gibi davrandım ama koluna tutundum. Maggie eyerlenmiş ve bizim için hazırды. Ön tarafa oturdum, kollarını bana doladı ve atların rampasından şehre doğru indik, tozlu bir yola çıkana kadar ara sokaklardan geçtik. Bu yol bizi şehre bağlayan yol değildi.

ama daha içeriye doğru giden bir yol vardı. Beni Nyossa'ya götürüp götürmediğini merak ettim ama bu çok uzaktı. Şehirle orman arasında hâlâ çok fazla tarım arazisi vardı. Ama beni neden bir çiftliğe götürsün ki? Tüm bunları yüksek sesle tahmin ettim ama bana cevap vermedi. Sadece şakaklarımı öptü ya da bir elini dizginlerden çekip belime koydu. Tozlu yolda çok az insan olduğu için, sadece The Thawing'e geç gelen tatilcileri taşıyan birkaç araba olduğu için daha gösterişliydi.

OceanofPDF.com

93. Lavanta

Görmeden önce kokladım, o bitkisel, topraksı zenginlik, çiçeksi ve çam kokusu.

"Bu mu- Biz mi-"

Beni susturdu. "Sessiz ol, Edith. Yoldaki viraj arkamızda kalana kadar bekle. Biliyorsun, seni şaşırtmak çok zor."

Tozlu yolu çevreleyen sık ağaçlar, arkalarında büyük bir lavanta çiftliği, mor ve yeşilden tarlalar ve tarlalar, sıralar ve sıralar olan ahşap çit direklerine yol açtı. Sadece uzaklarda, arazinin bitmiş olabileceği başka bir ağaç ve çit sınırı görebiliyordum. Sabah esintileri gitmişti ve güneşin Tintar'a yazın yakında geleceğini söylemeye başladığı günün o sıcak kısmına ulaşmıştık. Sıcaklık ve kokunun birleşimi üzerimizde sihirli bir büyü gibiydi. Son bir saattir başka bir insan görmemiştik ve çiftlikte hiçbir yaşam belirtisi göremiyordum. Sanki zaman durmuş gibiydi. Sadece o an için birlikteydik ve ben hayattaydım. Ve koku sarhoş ediciydi. Yeterince içime çekemiyordum.

Eyerde dönebildiğim kadarıyla ona doğru döndüm. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim."

Ağzını kulağıma dayadı. "Hepsi bu kadar değil. Çiftçi ve ailesi şehirde. İstersen tarlalarında yürümemize izin verecek. Onların çiftliği çiçek açan ilk çiftlik. Çoğu kişi için çok erken ama onların mahsulü diğer tüm çeşitlerden daha doyurucu. Ve bu tarlada bu tür yetiştiriyor. Şu anda Tintar'daki tek çiçek açmış lavanta. Maggie'nin çiçeklerden hoşlanmadığına dair ona söz verdim." Durakladı ve sonra sordu, "Bu hoşuna giden bir şey mi? İçinde yürümek?"

Her zamanki gibi duygularıma yenik düşerek konuşmak yerine başımı salladım. Attan indi ve inmeme yardım etti. Yüzümü ona çevirdi ve bir elini başımın ve boynumun yan taraflarında gezdirdi. "Saçlarını açık bıraktığında hoşuma gidiyor," diye fısıldadı ve sol tarafımdaki dalgaları kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ama," diye devam etti, sağ elini sağ tarafıma götürerek o saç da kulağımın arkasına sıkıştırdı, "Örgünü taç yaptığın zaman hoşuma gidiyor. Çünkü boynuna bakmayı seviyorum." Alric elini çenemin altına koydu, işaret parmağı çenemde gezindi. "Her zaman doğru şeyi söylediğimi söylemişsin," diye karşılık verdim. "Belki de her zaman doğru söyleyen sensindir."

"İyi bir öğretmenim oldu," dedi dudaklarıma karşı ve beni öptü.

Tarlayı kesen küçük bir patikanın önündeki çitte bir kapı açtı ve Maggie'yi arkamızdan içeri soktuk. Onu çite bağladı ve toynaklarının dibine bir elma yerleştirdi. Tarlanın ortasına gelene kadar patikada sessizce yürüdük. Yanımızdaki saplar neredeyse dizlerimize kadar uzanıyordu.

Tam bir daire çizerek döndüm ve her şeye, bir koku ve çiçek okyanusuna baktım. Eğer bu benim hayatımın son öğleden sonrası olacaksa, bu bir yaşamı sonlandıracak bir manzaraydı.

Kolları arkamdan dolandı ve beni kendine çekti.

Bunun ne olduğunu anladım, Helena'nın haberine karşılık olarak yaptığı teklif. Ve sonra o ağırlık azaldı, içimdeki ıstırap sevincime daha fazla yer açtı. Kollarında döndüm ve onu şefkatle ama sıkıca öptüm, ağzımı açtım. "Teşekkür ederim," diye ona doğru nefes aldım. Onu tekrar öptüm, ellerim belinde dolaşıyordu. "Benimle uzan."

"Pisliğin içinde mi?" Sesi eğleniyordu, nefesleri benim nefeslerimle birdi.

Gülümsedim. "Çiçeklerin arasındaki sıralarda. Eminim çiftçi otların küçük bir bölümünün ezilmesine aldırmayacaktır."

"Eğer istediğin buysa, ona her türlü yıkımın bedelini ödeteceğim," dedi ve beni çiçekleri ince otların ayırdığı iki sıranın arasındaki tarlaya götürdü.

Oturduk ve bu açıdan lavantalar omuzlarımız kadar yüksekti ve çitleri ya da ağaçları göremiyorduk. Sadece ikimiz ve bu çiçekler vardı.

"Yalan söyledin Edith," diye hatırlattı ve beni çimlere doğru çekti. Yüz yüze geldik ve öpüşmeye başladık. Kısa süre sonra onun üzerine yuvarlandım, elleri kalçalarımdaydı, benimkiler göğsünde, dudaklar birbirine yapışmış, saçlarım yüzlerimizi perdeliyordu.

Yüzümü kaldırdım ve "Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamsın" dedim.

Kaşları birbirine yaklaştı, yüz ifadesinde şüphe vardı. "Çok nazıksınız."

"Bu doğru. Özellikle itiraf edeceğimden çok daha uzun süredir senin için yanıp tutuşuyorum." Onun nezaketinden dolayı boğucu ve doygun bir haldeydim ve lavantayla sarhoş olmuştum. "Sormak zorundayım, bir kadını sahip olduğu erkek sayısına göre mi yargılıyorsunuz?"

Gözlerini kırptırdı ve başını hayır anlamında salladı. "Kıskanç bir adam olsam da, ilk kocanın sana iyi davranmadığını biliyorum. Bu yüzden sana zevk veren her erkeği kutsuyorum."

Onun şefkati karşısında gözlerimi kapadım. "Umarım beni yargılamazsınız," diye devam ettim. "Ben otuz dokuz yaşında, bir süredir tek başına olan bir kadını. Senden önce de erkekler oldu."

"Senden önce de kadınlar vardı."

"Sana baktığımda hiçbirini hatırlayamadığımı bilmeni isterim." Kalbimin ne kadarının açığa çıktığı umurumda değildi. Onu seviyordum ve bu benim son günümdü.

Gözleri büyümüş, bana bakıyordu. "Ben de yapamam."

Sonra onu iyice öptüm. Ve ellerimi üzerinde gezdirmek için tuniğini yukarı çektim.

Eteklerimin altından uzanıp çıplak kalçalarımı ve uyluklarımı buldu, ağzıma doğru iç çekti.

Pantolonunun bağcıklarını bulmak için eteklerimin önünü kaldırdım.

"Tarlada mı?" diye sordu, tevazu göstermeye çalışıyordu ama gözlerindeki ateşi gördüm. Parmaklarım meşguldü ama "Evet, bir . Beni bir oyuğa götürdün."

"Evet, yaptım."

Yüzümü ona döndüm ve dudaklarına karşı, "Bir tarlada, bir , yatağımızda, yerimizde, bir dağın eteğinde, bir ormanın kalbinde, denizin kenarında, seni her zaman isteyeceğim" dedim.

'Her zaman' kelimesinin benim için farklı bir anlamı olduğunu bilmiyordu.

Ne kadar zamandır bilmediğim bu pozisyonda ilk kez ona yaslanmıştım, onunla doluydum ve seksimin üst kısmı karnına bastırılırken bu duygunun ham zevkiyle nefessiz kalmıştım. Bu hissin içinde kaybolmuştum ve bunu neden kendimden esirgediğime şaşırmıştım.

Elbisemin ve kalçamın bağcıklarını çözmeye koyuldu, göğüslerime dokunabilmek için yakayı aşağı çekti. "Bunu uzun zamandır bekliyordum," diye fısıldadı, kalçaları benimkilerle aynı hizadaydı.

Avuçlarımı göğsünün hemen altına yerleştirdim ve başımı kaldırıp etrafımızdaki gökyüzüne baktım, ağaçlar ve çitler hâlâ görüş alanımızın dışındaydı, bu da bizim uhrevi, mor güzellikteki bir manzarada sadece iki ölümlü olduğumuz fikrini bir kez daha hatırlattı.

Artık esinti olmamasına rağmen, lavanta sapsarı her iki yanımızda kendi istekleriyle hareket ederek bedenlerimizin etrafında ve üzerinde eğildiler, kollarımıza, bacaklarına ve göğüslerime yumuşak öpücükler kondurdular. Tekrar ona baktım ve bir an için görüşüm kayboldu, sanki bedenimin dışındaydım, sanki kendimi ona binerken görebiliyordum ve tanrıçamın bana gördüklerini gösterdiğini, kendine bak, bunun nasıl görüldüğünü gör dediğini anladım. Ve ben de baktım.

Kendime döndüm, gözlerim yine ölümlüydü. Bir elimi hafifçe arkama uzattım, sırtım kamburlaştı, içime çekebildiğim kadar çektim ve bu karşısında nefesinin kesildiğini duydum. Bir lavanta sapını kavradım ve çektim, o kokunun kabarmasını sağladım ve elimi yüzüme götürüp içime çektim.

"Teşekkür ederim," dedim elime doğru, sözlerimi bu kez ona değil ona söylüyordum.

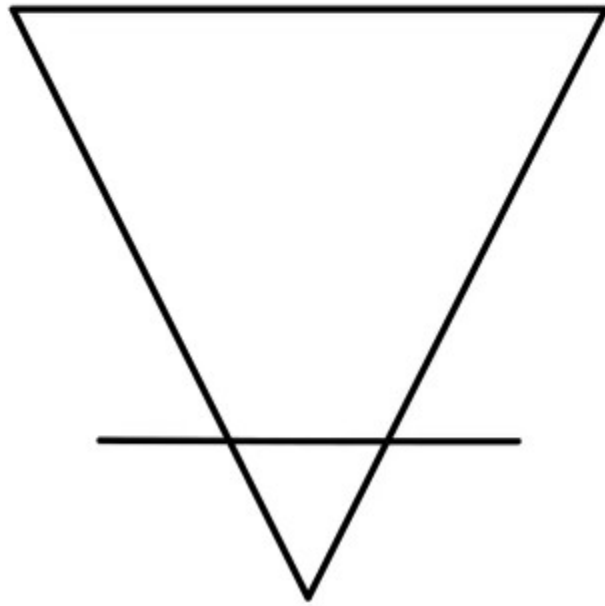
Kocakarı fısıltıları geldiğinde nazikti. *Sana çok fazla mucize bahşettim, kızım. Onunla zenginsin.*

Sesi, lavanta rengi ve altımdaki, içimdeki bu mükemmel adamın gerçekliği yerini serbest bırakmaya bıraktı. Haykırdım, ellerim onunkilere doğru ilerledi, parmaklarım onunkilerle birleşti. Ben bu heyecanın doruğuna ulaşırken onun kendi kendine 'evet' fısıldadığını duydum.

"Seni seviyorum," diye iç geçirdim, etrafımdaki her şeyi aynı anda görüyordum, yüzündeki nazik ifadeyi, etrafımızdaki yeşeren bahar tarlasını, ellerimi onun ellerinde, gökyüzünün parlak mavisini, dizlerime değen çimenlerin yeşilini. "Seni seviyorum," diye tekrarladım.

Ve gülümsedi.

Bölüm VI. Crux

OceanofPDF.com

94. Wary

Çimenlere bulanmış ve yorgun bir halde Maggie'yi eve bıraktık, yol boyunca ona yaslandım. Kendimi ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Eyerde, güneş Pikestully'nin üzerinden batarken, yanımızdaki evler giderek birbirine yaklaşırken, kulağıma fısıldamak için eğildi. "Bundan bir daha bahsetmeyeceğim. Sen istemediğin sürece. Ama ne söylemem gerektiğini hep çok geç düşünürüm. İşte dün çaresizliğin içinde sana söylemem gereken şey buydu."

"Peki neymiş o?" Kollarından memnun bir şekilde sordum.

"Sen binlerce bebeğe bedelsin, karıcığım." Kulağıma öptü. "Dün sana söylemem gereken şey buydu. Söylemek istediğim şey buydu. Ama saatler sonrasına kadar söyleyecek söz bulamadım."

Bir süre konuşamadım ama sessizlik huzur vericiydi. Şehrin dış mahallelerine ulaştığımızda, "Arkadaşlarımıza tekrar katılmak istemiyorum. Beni eve götür." Onun kollarında ölmek istiyordum. Gece yarısı yaklaşıyordu.

Ama sabah oldu ve ben yaşadım. Tabitha'nın göğsümde guruldaması ve Alric'in odada ayaklarını sürüyerek dolaşmasıyla uyandım. Doğruldu, kedi miyavlayarak kucağıma kaydı. "Saat kaç?"

"Hâlâ erken. İstersen uyumak için vaktin var," diye yanıtladı beni, tuniğini başından çekip pantolonunun içine sokarak. Yatağın benim tarafıma geldi ve kenarına oturup biraz bana baktı. "Bu bakış da ne Edith?"

Şaşkınlığımı belli etmiş olmalıyım. "Tuhaf bir rüya gördüm."

Alnımdan öpmek için eğildi. "Bir saat daha uyuyabilirsin." Sonra o Sola, I Sat, Kıpırdamadan, izliyor Tabitha Yoğurmak benim yöntemli bir şekilde. Mantıklı düşünmüştüm. Ağaçların Dönüşü gecesi, tanrıçamla üç ay için pazarlık yapmıştım. Dün gece Çözülme gecesi, tam üç ay.

"Bu ne anlama geliyor?" Yüksek sesle dua ettim. Cevap gelmeyince, "Tapınağında elim iğneli olarak tekrar soracağım. Son birkaç günü ölüme hazırlanarak yaşadım."

Ve şimdi onu açıkça sevmiş olmanın acısıyla yaşamalısın, dedi.

Gözlerimi kapattım. Beyanıma karşılık vermemişti ama bana o gülümsemeyi, o ilk gülümsemeyi vermişti. O düz sertlik ve gördüğüm için yeterince şanslı olduğuma inanmadığım bir şeye dönüşmüştü. Doğrulup oturmuştu.

ve beni kendine yakın tuttu, kendi zevkini buldu, beni öptü ve adımı söyledi. Dün gece bu kadarı yeterliydi ama ya şimdi yaşarsam?

"Ölümüm hala geliyor mu?" diye sordum.

Verecek cevabım yok. Ben sizin çocukluk aziziniz değilim. Hiçbir zaman her şeyi bildiğimi iddia etmedim.

"Peki çocuğunuz için ne tavsiyeniz var?" Artık ona sinirlenmişim.

Dikkatli olun. Güçler iş başında. Senin adına araya giriyorum, kızım.

"Bunu zaten söylemişsiniz. Yani sana körü körüne güvenmeli miyim?"

Bunu senden hiç istemedim. Cesareti kırılmış gibiydi.

Ölümümün yaklaştığını biliyordum ve bunu kabullenmek bu yeni belirsizliği kabullenmekten daha kolaydı. Şimdi her şey olabilirdi ve ben kendimi buna hazırlamamıştım. Kocama onu sevdiğimi söylemişim. En sevdiğim arkadaşşıma hamileliğinin bana sevinçten başka bir şey getirmediğini söylemişim. İlki karşılık bulmamıştı ve ikincisi de gerçeğin bir düzeltmesi olmuştu. Ve şimdi söylediğim bu sözlerle yaşamak zorundaydım.

Günümü tapınakta çalışarak geçirdim, ekim mevsimi başlamıştı, Tintar'ın dört bir yanından çiftçiler gelip tarlalarının kutsanmasını istiyorlardı. Hazel, Tuck ve ben yüze yakın talebi ve her bir mülkün neden toprak başrahibinin ya da ekibinin ziyaretini hak ettiğini not ettik.

Öğle yemeğinde Hazel, Cian'ın yakında beni nasıl rahibe olarak atayacağından bahsetti. Neredeyse dört mevsimdir Tintar'daydım ve bir toprak rahibesi olarak pratik yapıyordum. Gordon'la birlikte benim için evinde bir kutlama düzenleyip düzenleyemeyeceğini sordu. Tuck da Hazel ile aynı fikirde olduğunu ve benim için heyecanlandığını, çok gayret ve sadakat gösterdiğimi söyledi. Bir başka yardımcı da benim yazı yazma becerilerimin personel arasında en iyisi olduğunu düşündüğünü söyledi. Masanın sonundaki Cian tedirgin görünüyordu ve başka bir rahibin yorumlarına başını sallayarak cevap veriyordu.

Öğle yemeğinden sonra tapınağa döndüğümde, ben koridorda yürürken kocamın rahatsız bir şekilde, elleri kalçalarında, Leydi Vinia ile konuştuğunu gördüm.

İçimde öfke yükseldi ve düşmemek için yanımdaki Tuck'ın koluna tutunarak adımlarımda tökezledim. Genç adam beni sabitledi, ailesinin satın aldığı Sibbereen atını anlatmaktan da geri durmadı.

Bu ne cüret? Kendi kendime düşündüm. Onu aramaya devam etmeye nasıl cüret eder? Bu işin peşini bırakamaz mıydı? Bunun onu hem kalbi hem de gururu için nasıl bir çıkmaza soktuğunu göremiyor muydu?

O gece yanımdaki yatağa girdiğinde uyuyormuş gibi yaptım. Onu kendime çekmek, kendimi ona bastırmak, onu öpmek ve o üç kelimeyi ortaya çıkarmaya çalışmak istedim. Ama kendimde değildim. Yaşamam gerekenden daha uzun bir gün yaşamıştım.

İki gün daha geçti. Tanrıçamla konuştum ama o ya sessizdi ya da gizemliydi, cevapları sinirli ve bulanıktı. Ona karşı koyamayarak Alric'in beni yatağımızda iki kez becermesine izin verdim, dokunuşları istekli ve öpüşleri açtı. Onun arzusu ne kadar sarsılmış olduğumu silmeye yardımcı oldu. Ona Vinia'yla yaptığım konuşmanın ne anlama geldiğini sormak istedim ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım.

"Ne zaman öleceğim?" Çözülmeden sonraki dördüncü sabah yine sordum.

Alric çoktan gitmiş, Sealmouth için asker hazırlıyordu.

Yine yatakta oturuyordum ve Tabitha yanımda mırıldanıyordu.

"Bana söylemek zorundasın," dedim. "Üzerimdeki bu sürekli endişeyle yaşayamam."

Nyossa'ya gel. Şehri terk et. Ben sana bakacağım. Yaşayacaksın.

"Ama ona ne olacak? Ailem ne olacak? Bana hiçbir şey söylemiyorsun!"

Dikkatli ol, kızım. Geliyorlar.

"Bunu zaten söylemiştiniz."

Kadın yanıt vermedi.

95. Eşim

O dördüncü akşam, Alric elinde bir sürahi viski ve taze teneke fincanlarla odamıza geldi, tavırlarında memnuniyet vardı. "Bu gece ne okuyalım?" diye sordu, ben yatakta doğrulup otururken fincanımı uzatarak. "Sanırım bir aşk romanı?" Masadaki sandalyeye oturup gözlerini bana diktiğinde ağzı yumuşacıktı.

Kendimi onun tekrar tam olarak gülümsemesini dilerken buldum. Ama dudaklarımdan dökülen sözcüklere de engel olamıyordum. "Sen ve Leydi Vinia koridorda ne konuşuyordunuz? Üç gün önce?"

Fincanını ağzına götürürken durakladı. "Hanımefendi mi?"

"Evet. Sen ve hanımefendi. Öğle yemeğinden sonra. Bana numara yapma, Alric."

Kaşlarını çattı, yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. "Numara yapmadım. Bana sormana şaşırdım. Bilmek istediğiniz şey nedir?"

Sesimin sakın ve gözlerimin kuru olmasını diledim. "İkinizin konuşmasına daha önce iki kez rastladım. Bu sadece en sonuncusu."

Kocam bana şaşkınlıkla baktı ama "Çocuğumun dünyaya nasıl geldiğini bana anlatıyor. Kendimi tanıma ayrıcalığına sahip olmadığım için."

"O senin çocuğun değil," dedim kendimi durdurmayı düşünmeden.

Kızım, Toprak Ana'nın uyarı sesi geldi. *Kızım*, dikkatli yürü.

Sandalyede doğruldu. "Edith. Üzgün olduğunu anlıyorum."

"Saçında bir çizgi var. Halsted gibi. Ve kardeşleri gibi." Kendimi kontrol edemiyordum.

Alric bana baktı, ağzı yine hiç yumuşaklık göstermeden kesik kesikti. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Boyasını Helena'nın boya için mineral aldığı boyacıdan alıyorlar."

"Bu, hanımefendiyle yüzleşmem için tek başına yeterli bir kanıt değil."

Tehlikeli sularda olduğumu biliyordum ama devam ettim. "Yalan söyleyip söylemediğini hiç merak ettin mi? Hiç sorguladınız mı? Onun sözlerini sorgulamadan gerçek olarak kabul ettiniz mi?"

"Edith." Hem sinirli hem de emin görünmüyordu. "Buna ne sebep oldu? Bir şekilde saygısızlığa uğradığınızı mı hissediyorsunuz? Hanımefendiyle hiç özel olarak konuşmadım,

Bırakın evliliğimizi, uzun zamandır bile. Dört mevsim boyunca başka bir kadına bakmadım bile."

Viskimden bir yudum aldım. "Kışlar boyunca seni kızının senin olduğuna inandırdığına inanıyorum. Yani sana hâlâ sahip olabilir. Bir şekilde, hala sana sahip."

"Bana mı?" Alric kendi viskisini masanın üzerine koydu ve parmaklarını kucağında birleştirdi. "Neden böyle büyük bir yalan söylemek istesin ki?"

"*Sana sahip olmak için,*" diye bağırdım. "Halsted'i seçerek büyük bir hata yaptı ve bununla yaşamak zorunda. Ama bu sayede hâlâ senin bir parçana sahip olabilir. Bu şekilde birleştiniz."

Başını iki yana salladı. "Bana olan sevgisinin yerini çocuklarına olan sevgisi aldı ve en sonunda lorduyla dostluk kurduğuna inanıyorum."

"Gebe kalma zamanını hiç sorgulamadınız mı?" "Edith, nasıl böyle şeyler söylersin?"

Aklımı kaçırmaya başlamıştım. "Yapmadın mı? Hiç sorgulamadın. Ya zamanlama yanlışsa? Ya günleri toplarsan ve çocuk senden olamayacak kadar erken ya da geç gelirse?"

Bana ters ters baktı. "Eminim her şeyin bir açıklaması vardır-"

Güldüm. "Zehircinden panzehir alacak mısınız?"

Onda öfkesinden daha acı verici bir hayal kırıklığı vardı. "Neden üzgün görünüyordun?" Konuyu değiştirerek söyledim.

İç çekerek, "Opal yakında kur yapma yaşına gelecek. Keşke doğru olmasaydı ama bu konuda dayanacak hiçbir dayanağım yok. Yasal babası Vyggian lordlarından, Sibbereen tüccarlarından ve diğer Tintarian soylu ailelerinden teklifler alıyor. Kocası hakkında söz sahibi olamayacağından endişeleniyorum. Vinia'dan Halsted'i Opal'ın bir şekilde seçim yapmasına izin vermesi için zorlamasını istedim." Teneke fincanını tekrar eline aldı ve ondan içti. "Bu konuda seni nasıl kışkırdığımı bana anlatmalısın. Çocuğumun iyi olup olmadığını bilmeye hakkım var. Anlayamadığım şey, tanıdığım en cömert ve düşünceli insan olan seni nasıl üzdüğüm. Edith, bana çok fazla lütuf gösterdin. Neden bu beni senin lütfundan uzak tutuyor?"

Bir elimi gözlerimin üzerine koydum. Hıçkırıklarımı yutarak, "Bir eşin, kocasını seven bir eşin kıskançlıklarını affedeceksin," dedim. Elimini ağzımı kapatmak için aşağı indirdim.

"Edith," dedi bıkkınlıkla ama daha az hınçla. "Edith," diye tekrarladı, merakla. Elimini ağzıma götürdüm. "Bir daha asla bundan bahsetmeyeceğim."

Yanıma gelmek için ayağa kalktı ama sonra vazgeçip yatağın ucuna oturdu, eli çapraz bileklerimdeydi. "Benim için başka bir kadın yok. Bunu bil ve bu bilginin içinde iyi ol. Sen benim mutluluğumsun. Seni ikna etmek için daha fazla bir şey söyleyemem."

Beni sevdiğini söyleyebildiği için çılgılık atmak istedim ama fincanıma baktım ve başımı salladım.

Tuck'la kök mahzeninde geçirdiğimiz gece dışında, evliliğimizi tamamladığımızdan beri ilk kez ayrı yatıyorduk.

Sabah olduğunda, kale kargaşa içinde olduğu için küçük yarığımızı düşünmeye fırsat olmadı. Yüzlerce kış boyunca Tintar'ın kuzeyindeki Hintercliff dağlarında kamp kurmuş olan Miğferadamlar, ölümlü insanlar tarafından inşa edilen ilk gemilerin dümeninde olduklarını iddia eden, ancak kadim savaşlarda sahilin yaşanabilir kısmını Tintar'a kaptıran bu klanlar, bir şekilde Ruskarya tuzlu su meşesini ele geçirmiş ve bir filo inşa etmişlerdi. Tintar'ın kuzey sınırlarındaki küçük bir liman kasabasına baskın düzenlemişlerdi. Halk iç bölgelere doğru kaçmış, bazıları da atlarıyla kıyıda Pikestully'ye doğru koşarak bu dehşeti haber vermişti. O gün tüm Tintar donanması konuşlanmıştı ve ben kocamı çok az gördüm.

Yatakta ayrı yatmaya devam ettik. Aramızı düzeltmek istediğini söyleyebilirdim ama Opal'a olan ilgisi için af dilemeye yanaşmıyordu, ki haklı olarak bunu yapmak zorunda kalmamalıydı. Ama içimden bir ses Maureen'in, kızın annesinin beyaz çizgilerini boyatmasıyla ilgili gözleminin yeterli bir kanıt olduğunu söylüyordu. Helena'nın bunu ilk kez yüksek sesle dile getirmesi, hem en bilge hem de en eski arkadaşım olan Helena'nın bu gözlemini benim için pekiştirmişti.

Onun haberi üzerine içimdeki o ilk kıskançlığı gömmüş ve yaşamaya devam edeceksem ona destek olmaya ve bu bebeğin hayatımıza girişini alkışlamaya karar vermiştim. Ve ona ihtiyacım vardı. Çözülmeden sonraki beşinci sabah banyoda onu bir kenara çekip Alric'le birbirimizi bulduktan sonraki ilk tartışmamızı anlattım. Vinia'nın kocamla sözde konuşma amacını ve benim şüphelerimi, kızın babasının ona bağlı kalmak için kullanıldığını hissettiğimi aktardım. Beni tamamen destekledi ve kadının yaptığı şeyin bu olduğunu kabul etti.

Bu sadece beni kızgınlığımın içine hapsetmeye yaradı. Ancak kızgınlığım, derin bir korku kayasının üzerindeki üst topraktan ibaretti. Tintar hem kuzeyden hem de güneyden saldırı altındaydı. Müttefiklerimiz bize sırt çevirmişti. Ve ben, bir askerin karısı, en kötüsünü bekliyordum. Ben de yatağında onun yanında dinleniyordum, hem sarılmak hem de haklı çıkmak istiyordum. Sabah erkenden ayrılmıştı ve

Savaş konseylerinde, prens ve Jeremanthly ile tartışmalarda, yeni askerleri eğitirken geç yatıyordu. Üç gece daha ayrı kaldıktan sonra sessizliği bozdu.

"Böyle bir geceye daha katlanamam, Edith," diye konuştu karanlığa doğru.

Piyade ve süvarilerin birkaç gün içinde Sealmouth üzerine haberi aramızda dolaşıyordu.

Sırtımı ona dönmüştüm, Tabitha yanımdaydı ve elimin altında mırıldanıyordu. Konuşmadım.

Devam etti. "Kıskançlıklarınıza izin var. Sana o kadar saygı duyuyorum ki, seni adil olmayan bir standarda tabi tutuyorum ve bunu unutuyorum. Öyle olduğuna inanmama rağmen mükemmel değilsin."

Elim kedinin üzerinde hareketsiz kaldı.

Alric tekrar konuştu ve sırt üstü yatmasına rağmen başının bana dönük olduğunu görebiliyordum. "Opal'den haber aldığında hanımefendiden daha ihtiyatlı olmasını isteyeceğim."

Öfkemi bırakmak istemiyordum ama insan aşık olunca başka bir şeye tutunmak kaygan bir mesele oluyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Vücudu bana doğru döndü, yatağın çarşafı da onunla birlikte değişti. "Ben de kıskanıyordum."

"Öyle mi?" Yüzüm duvara dönük, dikkatim kedideydi.

"Karıcığım. Günahın ta kendisi olduğunu biliyorsun. Bir kral sana ışıltılı dedi. Başka erkeklerin baktığını ve iki kez baktığını gördüm."

Yüzümdeki sırıtişla savaştım. "*Bazıları* için. Bazıları için baştan çıkarıcıydım. Akıllı bir kadın güzelliğinin ne olduğunu bilir. Ve sen de baştan çıkarılanlardan biri olduğun için minnettarım." Bu verebileceğim en büyük tavizdi, bir yanım hâlâ ondan daha fazlasına sahip olacağı için acı ve üzgündü. Ama sonraki sözleriyle bu üzüntümü giderdi.

Beni kediden uzaklaştırdı, kendine doğru çekti. Kulağıma şöyle dedi: "Ben ayartılmanın ötesindeyim. Ayartıldım ve teslim oldum. Kendi kendime, yenilgiyi uzun zaman önce kabul ettim."

İçimi çektim, kollarında gevşedim. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok üzgünüm." "Üzülme. Tekrar karım ol."

Ben de öyleydim. Yan yana yalnız kalmış bedenlerin şefkatli, sözsüz bir değişiminden sonra bana sarıldı, göz kapaklarımı ve burnumu öptü.

Dudaklarını alnıma dayadı ve "Senden etkilendiğimde sana 'Edith' diyorum, ama sana kim olduğunu ve benim için ne ifade ettiğini hatırlatmak istediğimde sana ne diyeceğimi biliyor musun?" dedi.

"Ne?"

"Karım."

"Bana böyle sesleniyorsun."

"Aynen öyle, Edith, *karım*."

Hiçbiri ondan duymayı arzuladığım sözler olmasa da bu sözlere sarıldım.

Ertesi sabah hamamda, saçlarını omzuna atmış, Modwenna'nın sarayından biriyle konuşan kadını gördüm. İncelememde dikkatli değildim ve Vinia'nın gözleri benimkileri buldu.

Merhamet et kızım, dedi tanrıçam. *Kendi kalbini kırdı. Bu en derin kesiktir.*

Cevap merhametti. Bayana rahat bir gülümseme ve başımla onay verdim.

OceanofPDF.com

96. Gemiler

Kızgınlığım geçtikten sonra odama dönüp kemerimi, önlüğümü ve deniz mavisini elbisemin üzerine sagarilerimi giydim, saçlarımı taç şeklinde ördüm ve iş gününe hazırlandım. Arkadaşlarımla kahvaltıya oturdum, dikkatim artık kalenin çılgın enerjisini gözlemlemek için serbestti. Yemek salonu Tintarian siyahı giymiş adamlarla her zamankinden daha dolu görünüyordu, cilalı zırhları bir yılanın derisi gibi bir araya toplanmıştı. Siyah pamuklu giysiler içindeki kale personeli sağa sola koşuşturuyor, mesajlar iletiyor, askere yazılmak isteyen genç erkekler için kalacak yer, oda ve yemek ayarlıyordu. Soylu aileler salonun en ucundaki masalardan dağılıyor, malikanelerine dönüyorlardı. Savaş kapımızdaydı ve Tintarian birliklerinin Sealmouth'a yağdırdığı acımasız bir darbeye çabucak sona erse de, Ruskar ve Eccleston'un ihanetleriyle ve Miğfer Adamlar'ın gemi inşa etmek için beklenmedik bir şekilde Ruskarya tuzlu su meşesini ele geçirmesiyle uğraşmak gerekiyordu. Dünya eğikti ve dönüyordu.

Ve o sabah, bir topluluğun savaşla mücadelesinin tüm gürültüsü ve şamatası arasında, Kardeş Hava'nın başrahibi Yro, soluk yeşil cübbesi iskeletinin etrafında dalgalanırken, görmeyen gözleri onu salonun tam ortasına yaklaştırmaktan alıkoymadan salonun ortasından geçti. Asasıyla birlikte masalarında oturmadığı için biraz dikkat çekmişti ama konuştuğunda tüm salonun gözlerini ve kulaklarını kazandı. Çünkü yüksek sesle konuşmaya çalışan bir adamın doğal ses tonuyla değil, bir tanrının gök gürültüsünün yankısıyla konuşuyordu. Sesini yükseltmek için görünür bir çaba sarf etmedi ama sanki her masadan geliyordu, sanki orucunu bozan herkesle birlikte oturuyordu.

"Gemiler ufukta beliriyor. Bütün bir filo. Perpatanian kırmızısını uçuruyorlar." *Oh, kızım, dedi tanrıçam. Sana geldiklerini söylemiştim. Oh, küçüğüm.*

Sözlerine verilen yüzlerce korkulu tepkinin ezici gürültüsü, Yro'nun her yerden gelen sesiyle yeniden konuşmasıyla kesildi. "Sealmouth'ta hiç asker yok. Buraya gelmek için Ruskar'a gittiler. Sayıları iki katına çıktı."

Biri tiz bir çığlık attı ve yemek salonu panik içinde patladı. Yanımda Catrin ve Maureen birbirlerine sarılmışlardı. Helena, onun yerine konuşan Mischa'ya bir şeyler söylüyor, ahırlara gidip yedi binek almamızı ve diğerlerinden önce tarlalara gitmemizi söylüyordu.

atları aldı. River dehşete düşmüş bir halde Quinn'e bakıyor ve ne yapmaları gerektiğini soruyordu. Bu muydu? Knelling'imın anlamı bu muydu? Hepimizin ölümüne dair bir uyarı mıydı? Ben de bencilce bunun sadece benim ölümüm için bir uyarı olabileceğini düşünmüştüm.

Hinnom, Peregrine ve bir avuç generalleri şimdi Yro'nun yanında bir daire şeklinde duruyorlardı, Alric ve diğer Tedarikçiler de grubun arasındaydı. Ve sonra Hinnom, Yro'nun aynı doğaüstü ses tonuyla, "Ruskar, Perpatane'ye kendi donanmasını inşa etti. Ve bizimkiler de kuzeyimizde Dümenci'yle savaşıyor. Perpatane bu kıtayı altınla satın aldı. Siviller, Pikestully'yi boşaltın. Eğer Tintar'a hizmet eden biriyseniz, komutanlarınıza rapor verin. Kalacaksınız ve savaşacaksınız."

Adamlarının hepsinden, hatta Perch'ten bile uzun olan kral kollarını kaldırmış, ellerini açmış, siyah gözleri alev alev yanıyor, saçları omuzlarından basit pamuklu giysisine dökülüyordu, tıpkı kocam ve adamları gibi giyinmişti. Aklıma deli olmasına rağmen iyi bir kral olduğu geldi. Gareth Pope'un kalbini kıran bir baştan çıkarıcı olmasına rağmen, ittifak uğruna asla evlenmemiş ya da kardeşini buna zorlamamıştı. Belki kendi kalbi de kırılmıştı. Gözlerinde öfke ve gizlilik olsa da, tüm manileriyle birlikte gurur ve cesaret de vardı. Ve sonra sesini daha da yükselterek konuştu: "Tintar'ın gücü galip gelecek! Pikestully düşerse, anavatanımızın kalan vatandaşları yeniden inşa etmelidir. Biz her zaman bu kıyıya döneceğiz. Bizler En Uzak Dörtlü'nün çocuklarıyız. Tintar yaşamaya devam etmeli. Eğer hizmetinizde değilseniz, canınızı kurtarmak için kaçmanızı istiyorum."

Histeri tırmanıyor, erkekler bağırıyor, kadınlar birbirleriyle ve çocuklarıyla kısık sesle konuşuyordu. Birisi bir teneke tabak yığının devirdi ve bu şangırtı dehşet üzerindeki tüm baskıları kaldırmış gibi görünüyordu. Şimdi tüm kale yemek salonunun içine hapsolmuş gibiydi, hepsi çözülmüş ve bağırıyor, koşuyor, kapıyordu. Yanımdan hızla geçen bir annenin kucağında bir bebek feryat ediyordu.

"Edith," dedi Alric, masamızın yanında belirip elini omzuma koydu. Beni ayağa kaldırdı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Edith. Beni dinle!"

Ona, sözlerine odaklanmaya çalıştım ama uyuşmuştum.

"Lütfen. Beni duymana ihtiyacım var." Alnını benimkine dayadı. "Şehirden ayrılmanı istiyorum. Maggie'yi al. Procurer grilerinden herhangi birini al."

"Benimle gel," diye ağzımdan kaçırdım.

"Benden ülkemi ve görevimi terk etmemi isteyemezsin, Edith," dedi ama sesi düzeltmekten çok üzgündü. "Ama bunu istemene değer veriyorum."

Yalvararak tekrar konuştum. "Lütfen, Alric. Sensiz yaşayamam."

Beni alnımdan öptü ve 'Sen yok olursan ben yaşayamam' dedi. Ve önce ben sordum. Şehri terk edin. Zinnia ve ekibi tahliye konusunda ne dinle."

Etrafımda da benzer konuşmalar duyuyordum ama yağmur gibi birbirine karışıyor, taşa düşen damlalar yankılanan bir pıtırıtıya dönüşüyordu. "Ama ben seni seviyorum," diye yalvardım. "*Seni seviyorum.*"

"Ve eğer beni seviyorsan, Zinnia'yı dinleyeceksin" diyerek gözlerini kapattı. Gözlerini açtı ve beni öptü, bu kez dudaklarımdan, sıcaklık ve yürek acısıyla. "Zaten bir istiladan sağ çıktın. Bir tane daha atlatmalısın. Bana ne büyük bir hediye oldun, karıcığım." Ve başka bir şey söylemeden gitti.

Yanımda Helena ağlıyordu, bir eli karnında, diğeri Maureen'in sırtındaydı. Bir bedenim bana doğru eğildiğini hissettim ve Catrin'i görmek için aşağıya baktım. İçimden bir ses onun da birçok açıdan kızlık dönemini henüz geride bıraktığını ve bir ebeveyn özlemi içinde olduğunu söylüyordu. Kolumu ona, diğer kolumu da Mischa'ya doladım. River ve Quinn birbirlerine sarıldılar. Şimdi hepimiz ayaktaydık, bana Bronwyn ve Eefa'yla birlikte rahibin ofisinde ölmekten korktuğumuz anları hatırlatan bir kucaklaşma.

"Yatakhaneye gidin," dedim, şaşkınlığım onların kederiyle dağılmıştı. "Alric, Procurer grilerini alabileceğimizi söylüyor. Başka kimse o atları almaya cesaret edemez, yani zamanımız var. Sadece taşıyabileceğiniz kadarını toplayın. En içteki tozlu yoldan çiftliklere doğru sürün. Gün sonuna kadar Alric'in atıyla size yetişeceğim."

"Nereye gidiyorsun? Ne iş yapıyorsun, Edie?" diye bağırdı Mischa, benden uzaklaşarak.

Kolumu Catrin'in etrafından çektim. "Dünya tapınağına. Bu konuda bana güven."

Mischa başını salladı. "Bu benim soruma bir cevap değil. Her zaman bu kadar buyurgan ve kaçamak olmak zorunda mısın? Sonsuza dek tek kişilik bir ordusun. Sana yardım edebileceğimizi düşünmüyor musun?"

"Tartışmayın!" diye bağırdı Helena, yüzü ıslaktı. "Edie'yi dinle, Mischa. Onun sayesinde hayattayız. Bunu sen de biliyorsun."

Mischa, Helena'yı görmezden gelerek gözlerini benden ayırmadı. "Sen aptal bir kadınsın, Edie. Seni istemeyeceğimiz bir şey hakkında olduğunu biliyorum."

yapıyorum. *Seni tanıyorum.* Sadece bizimle gel."

"Bana değer verdiğini söyleme şeklin çok dokunaklı,

Mischa." "Şey. Sen aptalsın."

Birbirimize ters ters baktık ve sonra başımızı salladık, dudaklarımızda birbirimiz için yarım bir gülümseme vardı. Quinn'in zekâsı, Mischa'nın inatçılığı ve Helena'nın ilgisi sayesinde onların ve doğmamış bebeğin bir şansı olduğunu biliyordum.

Onları kaçışlarıyla baş başa bıraktım.

OceanofPDF.com

97. Koca

Yüzlerce kale sakini ve piyadeyi iterek geçtim. Bir şey, belki tanrıçam değil ama bir şey beni tapınağına doğru çekiyordu. Bana bahsettiği kaderler, kendisinin bile anlamadığı güçler bunlar mıydı? Beni ölüme doğru sürükleyen onlar mıydı? Ve eğer öyleyse, neden kendimi bıraktım?

Toprak Ana'nın tapınağının ön odası boştu, tüm masalar terk edilmişti, kâğıtlar ve defterler gelişigüzel saçılmıştı, Cian'ın bizden istediği düzene hiç benzemiyordu, sanki biri çalışma alanlarımızda bir şey arıyormuş gibiydi.

Büyük tapınak kapılarından birini iterek açtım ve en son sıraya oturdum. Kucağımda kavuşturduğum ellerime baktım, sol elim üstteydi, gözlerim düğünçiçeği yapraklarının çizgilerini takip ediyordu. "Yardım edin," dedim.

Eğer şimdi kaçmazsan, kızım, tam şu anda, bugün ölürsün.

"Kaçamam. O kendi sonuna giderken benim yaşamaya devam ettiğimi bilerek onu terk edemem. Ve içimden bir ses beni kalmaya zorluyor."

Yaşlı kadının sesi kulaklarımda hıçkırık gibi yankılandı. Konuşmaya çalıştı ama onun yerine bir çatlağın sesi geldi bana, fırtınada kopan bir ağaç dalı, taşlı bir vadide parçalanan bir geyiğin bacak kemiği, birbirine sürtünen iki kaya. Durakladı ve sonra şöyle diyebildi: *Sonunda seninle olacağım. Seni terk etmeyeceğim. Eğer bu senin seçiminse.*

Gözlerimi kapattım. "Eğer ben kalırsam, diğerleri yaşayacak. Olan bu. Bunu nasıl bilebilirim?"

Cevap vermedi ama taşları kazımaya devam etti, bu onun ağlama şekliydi.

"Konuş benimle," diye dua ettim. "Seni duymak istiyorum, ."

Kazıma dolu bir iç çekiş ve sonra, *Seni sevdim kızım. Herhangi bir aşığın sevebileceğinden çok daha fazla. Ben senim. Ben senin kemiklerindeki sihir ve iliğim, damarlarındaki kanım. Biz biriz ve sonsuza dek öyle olacağız. Bu bir son. Önümüzde zorluklar var.*

"Ama sen buradasın."

Burada olacağım.

Ve sonra onu hissettim, her çocuğun istediği bir şeyi, bir annenin kucaklamasını, iki güçlü kolun beni sardığını. Sıcaklığı içimi doldurdu ve ellerimi kalbimin üzerine bastırdım.

Sonra, tapınağın en ucunda, sunağın arkasında, Toprak Ana'nın bir tarafı insan, diğer tarafı yeşillik ve yaratık olan ahşap yüzünün büyük oyması yarıldı ve Cian'ın ofisinden ilk kocam Ormond Thrush çıktı.

Kaç kızım. Lütfen. Kaç, tanrıçam kulaklarıma geldi.

O beni fark etmeden önce ben onu fark ettim ve aniden ayağa kalktım. Bu hareket dikkatleri üzerime çektiği için kötü bir seçimdi.

Taş sıraları ayıran orta koridorda bana baktı, aramızda birkaç ev boyu mesafe vardı ama beni tanıyacak kadar yakındı. "Günaydın, Edie Thrush," dedi yüzünde bir sırıtişla. Hâlâ yakışıklı görünüyordu, siyah saçlarına ak düşmemişti. Giysileri sade ama iyi yapılmıştı, bir kalçasına kılıç, diğerine hançer bağlamıştı. "Ya da günaydın karıcığım demeliyim," diyerek sunaktan indi.

Kızım, dedi Toprak Ana.

"Gerçi Cian bana artık başka bir koca aradığını söyledi," dedi Thrush, adımları telaşsızdı, bir eli pantolonunun cebindeydi. Küçük bir eşya çıkardı, dar pencerelerden süzülen güneş ışığında pembe ve kırmızı renklerde parlıyordu. "Bunu unutmuşsun. Aptalca, söylememin sakıncası yoksa. Bunu rehine verebilirdin ama bıraktın. Şimdi bu bana belki de asi ve zina yapan bir kadın olmayı bıraktığında karım olmaya dönebileceğini söyledi."

Bu kelime, Alric'in kısa bir süre önce benim için kendi olduğunu iddia ettiği o değerli kelime, Thrush'un dilinde bir lanet gibi geliyordu.

"Ve şimdi," dedi yüzüğü cebine geri koyarken, "gittin ve başka biriyle evlendin."

Sıradan çıkıp koridora adım attım ve sonra sağ elim sagarimin başında, çift tapınak kapısına doğru geriye doğru adım attım. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, sesim sanki başka birinden geliyor gibiydi.

"Bunun çok açık olduğunu düşünürdüm. Sana ne oldu Edie? Her zaman çok hızlıydın." Adımlarını yavaşlatıp durmuştu, on bir yıldır ayrı olduğu karısını görmekten rahatsız olmamış gibiydi. "Buradayım çünkü Perpatane istila etti. Ruskar'la birlikte. O barbar Miğferadamlarla. Askerleri yetersiz olsa da Eccleston'la birlikte. Daha küçük ülkelerden gelen birliklerle. Tintar bugün düşüyor."

"Neden?"

"Neden bir şey yapalım ki?" dedi omuz silkerek. "Güç için, kazanç için.

Kralımız, yani Perpatane kralımız, şu anda hizmetinde olduğunuz deli adam değil

sizin Köpekbalığı Kralınız değil, *bizim kralımız*, haklı olarak Tintar'ı moderniteye geçmeyi reddeden bir ÷lke olarak ilan etti. Bozulan bir ticaret anlaşması için işgal tehdidi mi? Ne kadar gerici. İşte bu yüzden Bulut Diyarı onlarla ticaret yapmamızdan çekiniyor. Kıtamız hakkında bildikleri tek şey Tintar, pagan putlarına dua eden küçük kaseler için kan döken cahil haydutların ÷lkesi. Onları suçlayabilir misiniz?"

"Yani siz, onların savaşçı tarzını eleştirerek, bir eylemiyle onları işgal mi ediyorsunuz?" "Tüm savaşları sona erdirecek bir savaş."

"Bütün savaş çığırtkanları bunu söyler." "İşte benim zeki karım."

"Bana öyle deme."

"Neden? Artık sana böyle mi sesleniyor? Kaptanınız mı?"

Yutkundum. "Benden ne istiyorsun, Ormond?" O kadar uzun zamandır ilk adını kullanmamıştım ki dudaklarım zorlukla söyleyebildi.

"Seni geri istiyorum, Edie."

Belki de onu burada, Tintar'da, tapınağında görmekten kurtulmak için kapattığım gözlerimi açtım. "Beni geri mi istiyorsun?" . Gülümsedi. "Sana çok sert davrandım. Tüm hırsımı senin rahmine yükledim. Bu haksızlıktı. Azizemize olan inancımı kaybettim ama senden bunu kendine saklamamı istiyorum. Hiçbir dua ya da boks kısır bir kadının bebek sahibi olmasını sağlayamaz. Bunu artık biliyorum."

Hayatımın en kötü gün ve gecelerinden bu kadar rahat bahsetmesi karşısında irkildim. "Seni özledim," diye ekledi. "Beni özlemediğini söyleyemezsin."

Yapamadım. Hizmetçi olarak çalıştığım o ilk kış, onun kollarının beni sarmasını özlemiştim. Evliliğin başlangıcını, çiftleşmeyi, hediyeleri, uzun sohbetleri, bana bir yönetmek, Perpatanya kanunları ve vergiler hakkında bildiklerini öğretmesini, farkında olmadan beni daha sonra Eccleston'da bir kâtip olarak belgeleri okuyup çözebileceğim bağımsız kışlara hayal etmiştim. Ama o yeni evli günlerle Perpatane'dan kaçışım arasında çok fazla zaman geçmişti. Bana o kadar çok soğuk davranılmıştı ki, Eccleston'daki ilk sıradan sevgilim bana en ucuz sıcaklığı gösterdiğinde, yapamadıklarından pişmanlık duymadan bedenimin tadını çıkardığında, Ardıç'a olan sevgimi kaybetmiştim. Ve onu bir daha hiç özlememişim. Ve daha da önemlisi, Helena ve küçük Maureen hayatımın bir parçası olmuşlardı, sonra da Mischa ve kalbim aşkın ne olduğunu öğrenmişti.

"Seni nasıl özleyeceğimi unuttum," dedim. "Neden beni geri istiyorsun ki? Hâlâ kısırım."

"Bir kadından bir oğlum var. Kadın öldü ve ben onu vasim yaptım. Yol açık." Nefesim ağzımdan yarı kahkaha, yarı öfkeyle çıktı. "Yani şimdi kısırlığımı affedildi mi? Artık koşulsuz sevebileceğim. Baban sana araziye ve madenleri bağışladı mı? O zaman kardeşinin bir oğlu yok muydu?"

Başını iki yana salladı. "Artık hepsi benim. Ben çok zengin bir adamım, Edie. Bir kraliçe gibi yaşayacaksın, sana söz veriyorum. Evlilik yatağımız yeniden bir zevk yatağı olabilir."

"Beni ölü ilan et ve kendine daha genç bir kadın bul," diye tükürdüm. "Artık çok şey biliyorum."

Thrush bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirdikten sonra tekrar yüzüme döndü. "Bunca zaman sonra bile hâlâ çok güzelsin."

"Bu kelimeyi sevmiyorum," dedim.

Kafası karışmış ama "Sana nasıl öyle seslenirim. Seni hâlâ seviyorum."

Bu sözleri, Alric'in söylemesini istediğim ama artık asla duyamayacağım sözleri duymak bana çok ağır gelmişti. "Asla," diye nefes nefese kaldım. "*Kalbimi kırdın.*"

"Biliyorum," dedi usulca. "Ben de kendiminkini kırdım, Edie."

Koş, tanrıçam kulaklarımda çınladı.

Geriye doğru bir adım daha attım.

Elini uzattı. "Bana geri dön. Seni güvende tutacağım. Bu istila yakında sona erecek. Bütün gemiler elimizde. Donanmanız yok oldu ve ordunuz büyük olsa da bizim limana yanaşmamızı ve adamlarımızın şehrinize akın etmesini engelleyemezsiniz. Bunu engelleyecek Tintarian savaş gemisi yok. Ve onlardan bir sel olacak, Edie. Ruskarian yapımı gemilerin her biri yaklaşık dört yüz adam taşıyor. Ve on sekiz gemi var. Piyadeler ne kadar büyük? Süvarilerinizin çoğu güneyde konuşlanmış durumda. Donanmanız kuzeyde. Pikestully'nin bugün dayanma şansı yok."

Nefes almaya çalışarak geriye doğru bir adım daha attım. Yedi binden fazla adam Pikestully'yi yerle bir etmek için yola çıkmıştı.

Thrush devam etti. "Bana gel. Seni güvende tutacağım ve Cian tahta geçtiğinde Perpatane'ye dönebiliriz ve bir daha hiçbir rahibin sana dokunmasına izin *vermeyeceğim.*"

"Cian tahta geçtikten sonra mı?" Onu anlayamadım.

İlk kocam bana doğru bir adım daha atarak, "O üçüncü sırada ve Tintar'ın da ilerlemesini istiyor," diye açıkladı. "Hinnom ve kardeşini idam edeceğiz ve sonra Tintar'ı Cian'a vereceğiz. O makul bir adam. Perpatane ile ortak hükümdarlığı kabul etti ama bu büyü çölüne barış getiren tam yetkili bir kral olarak görülmesine izin verilecek. Oh ve bana senin büyüülü olduğunu söyledi." Ardıçkuşu artık tamamen gülümsüyordu. "Bunu biliyor muydun? Kesinlikle bilmiyordum. Beni hep şaşırtıyorsun, Edie."

Sanırım Pikestully'nin bir faresi var, demişti Alric.

"Büyülü levhanın diğer ucundaki sen miydin?"

"Ah, seni bu keşfe oldukça yaklaştırdı," diye homurdandı Thrush. "Gönderdiği mesajlardan sana biraz aşık olduğunu düşünüyorum. Sürekli senden bahsediyordu."

"Kısıtlı istilanın olduğu gün Eccleston'da mıydınız?" diye sordum. "Seni çıkarmak için, Edie *Finch*," diye tersledi. "Neden böyle aptalca bir takma ad seçtin?" Üçüncü soyadımı kullanması bana Yro'nun beyaz gözlerini hatırlattı. *Tarla iki kez kuş olmaya çalıştı ama ikinci yuvadan balığın ağzına düştü. Ne tüyü ne de yüzgeci var. Ve yakında pençesiz kalacak.*

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bir an ölümsüz aşkını ilan ediyor, bir an sonra eleştiriyor."

Üzerimizdeki kayalık tavana baktı. "Sonunda seni buldum ve gözlerim senin üzerindeydi, seni ve tüm zinalarını. Yatağında o kadar çok erkek var ki Edie." Küçümsedi.

Sana bir çeşit zevk veren her erkeği kutsuyorum.

Yine güldüm. "Az önce başka birinden oğlun olduğunu itiraf ettin!" Gözlerimi kapattım, sağ elim kendimi sabitlemek için baltanın başını kavradı. "Madem beni özledin, neden daha önce Eccleston'a benim için gelmedin?" "Çünkü," diye bağırdı, bir adım daha atarak. "Sen de benim kalbimi kırdın! Terk edilişin kalbimi kırmıştı Edie. Bunu affetmem kışlarımı aldı."

"Beni öldürtmekle tehdit ettin!" Çığlık attım. "Hayatımı kurtarmak için kaçtım." "Çaresizdim!" diye patladı.

Bağırışlarımız taş duvarlardan sekiyordu. Pencereleden dışarıdaki sesler geliyordu; sokaklarda gürleyen nal sesleri ve araba tekerlekleri, çığlık atan insan kalabalığı, acı ve korku içindeki siviller, görev temposundaki askerler. Başımı salladım. "Sen ve ben olamayız. Ben başka biriyle evliyim ve onu seviyorum."

"Tedarikçileri savaşmak için kalırsa bugün ölecek."

"O zaman onunla aynı gün ölmeyi tercih ederim. O olmadan kalbim zaten atmayacak."

"Hiç kimse," dedi Thrush, "*hiç kimse* seni benim sevdiğim gibi sevmeyecek. Sen benimsin. Her zaman benim oldun." Bana doğru bir amaçla yürümeye başladı, artık gezinmiyordu.

Kızım, gitmen için sana yalvarıyorum, dedi Toprak Ana. Ve ben koştum.

OceanofPDF.com

98. Çene

Yirmili yaşlarımda olsaydım, bir asilzadenin karısı olarak daha şımartılmış bir hayat sürseydim, beni daha çabuk yakalardı. Ama Eccleston'da on kış geçirmiştım, at besleyemeyecek kadar fakirdim ve gitmem gereken her yere yürüyerek gidiyordum. Burada, Tintar'da neredeyse dört mevsim geçirmiştım; her gün merdivenlerden inip çıkmış, at sırtında tüm tarım arazilerini dolaşmış, balık, sebze ve meyve ile fındık ve ekmekten oluşan doyurucu ama yağsız bir diyetle beslenmişim. Kalenin içinde koşuyordum ve formumu çok yuvarlak gösterdiğini düşündüğüm kalçalarımındaki o kaslar için minnettar bir şekilde canla başla koşuyordum. Bir zamanlar kadınsı olmadığını düşündüğüm ayaklarım için minnettardım. Ve bu kaleyi Thrush'un bilebileceğinden daha iyi biliyordum.

Arkamdaki taş zeminde botlarının sesini duydum ama ses, kaçmanın mümkün olduğunu bilecek kadar uzaktaydı. Adımı seslendi ama ben koşmaya devam ettim, o şey, o kaderler, göğsümde canlıydı ve beni Köpekbalığı Kralı'nın taht odasına, o kemikler salonuna doğru zorluyordu. Amacımın neden bu olduğunu bilmiyordum ama öyleydi.

Yavaşlama, dedi Toprak Ana. *Sana yaklaşıyor.*

Geçen bahar bu zamanlar Tintar'ın tüm soylularının beni izlediği ön odadan hızla geçtim ve sekiz yoldaşım Zinnia tarafından yönlendirilerek, geleceğimizi ya da neye doğru yürüdüğümüzü bilmeden geçip gitti. Uzun ve geniş beyaz çift kapıda hiç muhafız yoktu. Onları açmanın belki de gücümü aşacağını biliyordum.

Sırtımı ve omuzlarımı zorladığımı bildiğimden, birini diğerinden ayırmayı başardım ve kendimi açıklığın içine sıkıştırdım, kendimi suya geri çevirmek için çaresiz bir balık gibi içeride kıvranırken kığım ve göğüslerim bana ezildi.

Ne yazık ki, ahşap ve mevsimin yeni nemiyle şişmiş olan kapılar, protesto için gürültülü bir ciyaklama sesi çıkararak yerimi duyabilen herkese duyurdu. Ben neden buradaydım? Duvar resminin boyasından korunmak için beyaz çarşafı sarılmış büyük köpekbalığı iskeletlerine çılgınca baktım. Bu yönetici güçler beni neden Hinnom'un ganimetlerinin bu grotesk müzesine yönlendirmişti? Gerçek kocamın sözleri aklıma geldi. *Köpekbalığı tahtının arkasında bir kapı var. Büyük çenenin arkasında.*

Kralın odalarına çıkan merdiven, diye düşündüm, gözetleme kulesine çıkan merdiven, kayalığın daha büyük bir bölümüne açılan gözetleme kulesi

ve alçak duvarlı teras.

Tintar'ın lordlarının oturduğu bankların ve masaların yanından, köpekbalığının bir ev büyüklüğündeki çenesinin ortasında duran tahta çıkan basamakların her iki yanında dörder kişilik iki masa ve sandalyenin yanından koşarak geçtim. Kavun büyüklüğündeki dişlerin üzerinden yanan bacaklarımı ve deniz mavisi eteklerimi kaldırarak yükseğe adım attım. Alric'in söylediği gibi, önündeki köpekbalığı kemiklerinin parlak beyazlığının ardına gizlenmiş siyah ahşap bir kapı vardı. Kilitli olmaması için dua ederek kapıyı başarıyla açtım, tam o sırada taht odasının diğer ucundaki kapılar tekrar ciyakladı ve Ardıçkuşu tarafından açılarak adımı çağırdı.

Odamızın yanındaki merdiven boşluğuna çok benzer şekilde, kalenin on katının her birinde bir sahanlığa çıkıyordu, en üstteki Hinnom'un gözetleme kulesinin oturduğu kayalık tepeydi. Kalenin içinden taht odasına kadar süren kovalamacadan sonra bacaklarım yanıyordu ve her merdiven kalçalarım ve kışıma bıçak saplanmış gibiydi, ama çığlık atan ciğerlerimi aklımdan çıkarmaya çalışarak ayaklarımın altındaki basamaklara vurmaya devam ettim. Devam edersem, sahile giden bir patikaya ulaşana kadar kayalıklar boyunca koşabileceğimi ve belki de kıyı şeridinde ondan kaçabileceğimi biliyordum. Her ne kadar zorlama bir fikir gibi görünse de, kaderin beni yönlendirdiği şeyin bu olması gerektiğini düşündüm. Geçtiğim hiçbir iskelede muhafız yoktu. Bir ses duyduğumda durdum. Altımda, kapanan bir kapının sesi beni dehşete düşürdü. Ondan sadece üç kat yukarıdaydım.

Ben buradayım, dedi tanrıça. Devam et.

Ve yaptım da. Denizi görene, botlarımın altında yosunları ve kayaları hissedene kadar yedi kat daha koşabilirdim ve sonra kayalıklardan özgürlüğe doğru koşabilirdim. İçimden bir ses, bu kaçışın neye benzeyeceğini henüz hayal edemesem de kayalıkların benim çıkış yolum olduğunu söylüyordu.

Ardıç kuşu altımda adımı haykırdı ve ben yukarı doğru koşmaya devam ettim.

Ve sonra kulaklarımda bir konuşma duydum, ilk kocamın ya da tanrıçamın sesi değil, genç bir adamın duygu ve kararlılık dolu sözleri.

Sol elim onları avucumun içine alacak ve aşkımı kaçınılmaz kılacak, sağ elim ise onlara hükmederek sevgilime ve tüm bu lanet ülkeye kim olduğumu gösterecek. Taş ejderlerin efendisini kim reddedebilir ki?

Hayatımı kurtarmak için koşarken neden Gareth Pope'un hayaleti kulağıma fısıldadı? Bu ne anlama geliyor? Tanrıçama sordum.

Durmayın. Dinle, ama durma.

Fiziksel bir rahatsızlık ve nefes darlığı içinde en üst sahanlığa ulaştım. Tintarian siyahı giymiş iki muhafız gözetleme kulesinin kapılarının iki yanında hazır ol vaziyetinde duruyordu.

"Burada olamazsınız-" dedi biri.

Onun üzerine, "Ben Edith Angler, Kaptan Alric Angler'ın eşiyim. Procurers'danım ve şu kapılardan geçmeme izin *vereceksiniz*."

İki adam birbirlerine baktı.

O bir saniyeyi değerlendirdim ve kapı kollarına doğru hamle yaparak onları açtım ve taş avlunun kör edici güneş ışığına doğru tökezleyerek dışarı çıktım. Elimi gözlerime götürüp kırıştırdım ve loş bir merdiven boşluğundan sonra sabahın aydınlığına alıştırdım.

OceanofPDF.com

99. Kaya

Gözlerim zihnimden daha hızlı hareket ederek gördüklerimi algıladı. Alçak duvarlı terasta yirmi kadar küçük bir kalabalık vardı, neredeyse hepsi Tintarian zırhı giymişti, Thalia hariç hepsi erkekti, onun serulean rengi etrafından akıyordu. Onun yanında, her biri kendi elementinin renklerini taşıyan Cian, Yro ve Bamber duruyordu. Hinnom ve Peregrine, cilalı Tintarian siyahı içinde, köpekbalığı dişi mührü üzerinde bronz telkari bulunan göğüs zırhları giymişlerdi. Jeremanth ve piyade subayı olduğunu tahmin ettiğim diğer on yaşlı asker, kocam, Thatcher, Perch ve Fletch ile birlikte duruyordu. Hepsi bana bakmak için dönmüştü, gözleri ufuktaydı.

Daha sonra pırıl pırıl parlayan Kardeş Deniz'e baktım, görkemli ufuk çizgisi artık sadece imparatorluk drake kayalarıyla değil, Tintar'a doğru ilerleyen, hepsi de kayalıktaki açıklığa, Pikestully'nin ana limanına ve ardından binlerce insanın tahliye edildiği şehir merkezine giden gemilerle noktalanıyordu.

Bu kayalıklardan gerçek hayattaki bir kayalığı görmek varken neden haritaya bakasınız ki?

"Edith," diye bağırdı Alric, yüzünde büyük bir üzüntü ifadesi vardı. "Neden buradasın?"

Cian'ı işaret ettim. Nefes alamıyordum. Konuşamıyordum ama elim dışarıda kaldı.

"Seni piç kurusu," diye hırladı Thalia Cian'a doğru. "Sensin, değil mi? Sıçan."

"Thalia," diye itiraz etti şaşkın Cian. "Ne demek istiyorsun?"

"Perpatane ile komplo kuruyor," diye nefes nefese kaldım. "Eski kocamla."

Daha dik durdum, sol elimi yanımdaki gözetleme kulesinin duvarına dayadım, karnıma kramplar girmişti. "Ormond Thrush. Perpatane'ın soylularından biri ve krala yakın, sarayında nüfuzlu biri."

"Edie," dedi Cian, suçlamalarım karşısında hâlâ telaşlanmış görünüyordu.

"Benim hakkımda böyle düşünemezsin. İkimiz de Toprak Ana'nın çocuklarıyız. Beni tanıyorsun. Ben bu Thrush'u tanımıyorum-"

Sözünü bitiremeden gözetleme kulesinin kapıları çarparak açıldı. Ardıc adımını attı, kılıcını uzatmış, kan damlıyordu. Muhafızları öldürmüş olmalı diye düşündüm ve aralarındaki itiş kakış okyanus dalgalarının gürültüsü ve dışarıdaki bağrıışmalar tarafından maskelenmişti.

Thrush her zaman formda bir adam olmuştı. Ata binmeyi ve çitle uğraşmayı severdi. Yine de kaslı göğsü şimdi beni kovaladığı için kabarmıştı. Kılıcını bana doğrulttu. "Edie. Bir daha asla benden kaçamayacaksın. Bu son kez."

"Ona dokunmayacaksın!" diye bağırdı Alric, kendi kılıcını çekip küçük avlunun sonundaki kalabalıktan ayrıldı, kaşları çatılmış, ağzı gerilmişti.

Arkasından Fletch, Perch ve Thatcher elleri kabzalarında onu takip ettiler.

Sonra hepimizin altındaki kayalık sarsıldı ve herkesin neden oldu, Cian hariç herkesin, sağ eli önünde uzanmış, uzun parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

Birdenbire, alçak duvarın bana ve Ardiç Kuşu'na en yakın kısmı kayarak göğsümüzün hizasına gelecek şekilde yükseldi ve bizimle onların arasına girerek uçurumun tepesinde kalanları kafesledi, kocam ve arkadaşları bana doğru koşarken zırhlarına kalın ve şiddetli bir taş çarpmasıyla durdular. Cian bir kenarda durmuş, kendisini lider arkadaşlarından ayıran, diktiği taştan hapishaneye bakıyordu.

Sadece okyanusun ve havadaki hafif rüzgârın duyulabildiği bir ritim vardı.

Sonra Thalia kahkahayı patlattı. "Oh, anlıyorum. Şimdi anlıyorum, Cian! Kendinden çok şey verdin, dostum." Mücevherli elleriyle küçük bir alkış yaptı. "Ruhundan vazgeçmediğin sürece bu kadar güce sahip olamazsın. Bu üçüncü fedakârlık, değil mi? Sadece kan değil. Sadece dua, meditasyon ve çalışma değil. Soyut olan. Zihin, irade, kalp. Şimdi anlıyorum!" Ve yine güldü, ama bu öfke dolu bir gülüştü.

"Açıkla kendini, Cian," diye tısladı Hinnom, gözleri kocaman açılmıştı ama sesi kızgın olsa da gözlerinde hınzır bir ışık vardı, sanki bu tür bir çılgınlığı, bu tür bir kavgayı arzuluyordu.

"Kuzen, bunu nasıl yaparsın? Tahtı bu kadar çok mu istiyordun?" Peregrine elini kılıcına götürerek söyleniyordu. "Çünkü ülkemin, *sizin ülkenizin* çöküşünü engellemek için ondan vazgeçebilirdim."

"Düzenbaz yılan," dedi Hinnom neredeyse şarkı söyleyerek. "Senden hiç hoşlanmadım, Cian. Küçükken bile çok soğukkanlı, çok gururluydun. İçindeki o en başından beri görüyordum."

"Gördüğün şey," dedi Cian, artık masumiyet numarasını bırakmış bir niyetle, "senden de kardeşinden de daha akıllı başında bir çocuktu. İkiniz de Tintar'ı karanlık bir savaş ve intikam çağında tutmak istiyorsunuz."

"Savaş ve intikam her zaman olacaktır," diye mırıldandı Hinnom, sanki bir gösteri izliyormuş gibi ifadesindeki dalgınlıkla. "Ama Tintar ayakta duruyor çünkü Tintar savaş ve intikamdır. Dünya böyle işliyor kuzen."

Cian başını salladı. "Daha iyi bir Tintar'ın zamanı geldi."

"Kirli bir oyun oynuyorsun kardeşim," diye gürledi Ateş Başrahibi Bamber'in gürleyen sesi. "Tanrıçan bunu o kadar kolay affetmeyecek ve o dördünün içinde en affedici olanı."

Cian'ın yüzü tepkisizdi, sağ eli hâlâ sıkılıydı, kaya duvarı tutuyordu.

Alric bana ulaşmak için duvara tırmanmaya çalışıyordu, ama ne zaman duvarın ucunu satın alsa, canlı duvarın tepesindeki kayalar yerinden oynuyor ve onu itiyordu. Duvarın üzerinden bana bakarak adımı, gerçek adımı seslendi.

"Edith!" diye tekrar bağırdı.

Gözlerimde yaşlarla onun acı dolu bakışlarıyla karşılaştım.

Yanımda, Thrush kılıcını indirdi, rahat bir şekilde duruyordu, zaten zaferlerine yerleşmişti.

Thalia hâlâ gülüyordu. "Tanrıçan Nyossa'da kemiklerini örtmeyecek, Cian. Öldüğünde kimse seni oraya götürmeyecek. Biz götürsek bile o götürmez."

"Yenildiğimden ve alınacak bir ceset olduğundan eminsin," cevap verdi ona, sakindi ama kızın eğlenen tiksintisi karşısında biraz sinirlendiğini gösteriyordu. "Bir şey geliyor," dedi Yro, beyaz gözleri Cian'ın üzerindeydi. "Bir şey geliyor. Bunu başımıza sen getirdin ve şimdi o daha da kötü bir şey getirecek."

"Ne demek istiyor bu?" Thrush, Yro'ya ters ters bakan Cian'a sordu. Günlük, diye düşündüm. Gareth'in araştırması.

Kayadan, kükremeden ve kudretten bir şey geliyor Bir

şey geliyor ve onunla birlikte, taş görüşü

Gözlerimi Alric'inkilerden ayırıp tekrar Kardeş Deniz'e, kırmızı Perpatanian flamasını taşıyan yeni inşa edilmiş savaş gemilerine, şimdi daha yakından, onları çevreleyen ve güneş ışığına doğru yükselen beş ejder kayasına baktım. O anda Gareth'in yazısı aklıma geldi. *Sol avucun daha etli kısmına bir kesik atılıp kanla dolana kadar çukurlaştırıldıktan sonra tanrıçanın bedenine dökülmesinin bununla sonuçlanacağına inanıyorum. Bu tabii ki toprak tapınak görevlileri için alışılmadık bir durumdur, çünkü genellikle sağ ellerini sagarinin sivri ucuna batırırlar.*

sağ elleri. Bu da sol elin kanının kullanılmasından bahsedilmesini önemli kılmaktadır. Kalenin tepesindeki yosunlu kaya muhtemelen en iyi yerdir.

Sağ elimi sagarimin tepesine götürdüm, gözlerim önümdeki denizde bulanıklaştı. Uzaktan, birinci ve ikinci kocalarımın adımı söylediklerini duydum, biri Edie, diğeri Edith. Kafamın içinde Thalia'ya sorduğumu duydum, ona ne oldu?

Bir deprem oldu. Dağları yerinden oynatabilen ve binalar dikmek için kayaları manipüle edebilen toprak büyüsiyle kutsanmış kadim Tintarians günlerinden beri hiç deprem olmamıştı. Deprem olduğunda uçurumdaydı. Bu bir gizemdi, Edie. Neden orada olduğunu ya da o depreme neyin sebep olabileceğini kimse bilmiyor. Ve zavallı bedeni kayaların altında ezilmişti, çoğu sivri olmalıydı. Ellerinden biri vücudunun geri kalanından tamamen ayrılmıştı.

Ellerinden biri diye düşündüm. Sol eli olmalı.

Sadece kanın sol eli taş ejderhaları çağırır Sadece kanın sol eli onları şekillendirir ve titretir

Karmaşık düğünçiçeği dövmesi olan sol elime baktım.

Cian'ın eli hâlâ uzanmıştı. Değişken taş duvarlardan oluşan kafesin içinden Thalia, Bamber ve Hinnom ona bağıryorlardı, sonuncusu öfkeden sevinç duyuyor gibiydi. Yro'nun gözleri açıldı ve sanki tek başınaymış gibi gökyüzüne bakıyor, Hava Kardeş'e dua ediyordu. Perch, Thatcher ve Fletch onunla birlikte duvara tırmanmaya çalışırken Alric panik içinde yükselen ses tonuyla adımı haykırıyordu. Jeremanthi ve adamları, Cian'ın sürekli hareket eden kayalardan oluşan duvarının kafesinden nasıl çıkacaklarını düşünüyorlardı. Onları uçurumun kenarına sıkıştırmıştı ve hapishanelerinin diğer tarafı ölümcül bir düşüşle ince havaya açılıyordu.

Sağ elime baktım ve sagaris kınının iki tarafını dışa doğru çevirerek baltayı kemerimdeki delikten çıkardım. Sapını sağ elime aldım, böylece uzunluğunun ortasında tuttum. Omuzlarım gözetleme kulesine dayalı, sırtımdan destek alacak şekilde geri adım attım.

Alric yine adımı haykırdı.

"Bu da ne?" dedi Thrush, silahımı yeni fark etmişti.

Bir şey geliyor yarılacak, yarılacak, kabarcak Bir şey geliyor, kayalar ve uçurumlar birleşecek

Kardeş Deniz'in gücüne rağmen hiç kıpırdamayan o beş, koyu siyah ve gri monolitlere tekrar baktım.

Şimdi savaş gemileri daha da yakındaydı.

Ellerinden biri vücudunun geri kalanından tamamen ayrılmıştı.

Çünkü Gareth Pope'un yazmadığı şey buydu; bir toprak Tintarian'ın nasıl olup da beş taş ejderi çağırabildiğine ve onları uzun zaman önceki bir çağın dağ canavarları olarak yeniden bir araya getirebildiğine dair vardığı son sonuç.

Sol elim onları kurtaracak, diye yazmıştı son yazısında. Sağ elim onlara komuta edecek.

Sadece kan dökmek için çok fazla büyü vardı. Çağırarak için bütün bir el gerekiyordu.

Sadece kaybın sol eli mucizelyi ortaya çıkaracak

Sadece kaybın sol eli kurban edecek ve parçalayacak

Sol elini feda etmişti. Bir depremin yıktığı kayalar onu bedeninden koparmamıştı. Bunu ejderhaları çağırarak için kendisi yapmıştı. Ve büyü belki de ona fazla gelmiş ve kontrolünü kaybetmiş, ejderhalara komut vermek için sağ elini kullanmayı unutmuş, zihni kendi sol elinin kopuşunun acısıyla dolmuştu. Büyünün acelesine hazırda ama acının gerçekliğine değil. Her nasılsa, bir şekilde, bunu içe biliyordum. Ama bunu bilerek, bundan öğrenerek hem acıya hem de güce hazırlıklı olabilirdim.

Kendi sol elimi kestiğimde hazırlıklı olabilirim.

Seni çok sevdim, annem kulaklarımda ağladı. Bu acıtıyor, kızım. İkimizin de canı yanıyor.

Adımı haykıran, yumruklarını akıntıya ve kaya duvarın sıyrıklarına vuran, kendini ona fırlatan adamıma bakarken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

Bana daha yakın duran Ardıçkuşu, kılıcı hâlâ havada, baltamı tutuşuma bağırıyordu, onun için olduğunu düşünüyordu ama benim için olduğunu bilmiyordu.

Tekrar denize, taştan ejderhalara baktım. Beş parmak için beş, diye düşündüm.

Kayadan bir şey geliyor, kükreme ve kudret

Önce soldan sonra sağdan bir şey geliyor

Kulaklarımda, tanrıçam bana şarkı söyledi, bir annenin bebeğine söylediği ninni gibi. *Çok güçlüsün, kızım. Bu bir son ve ben son anına kadar senin yanında olacağım. Sağ elini önce ve sonra sabit tut. İşin sırrı bu. Acının zihnini doldurmasına izin verme.*

Ve sonra, etrafımdaki tüm kargaşanın, Ardıç Kuşu'nun cezalandırıcı tiradının, Cian'ın kendisini suçlayanlara verdiği acı cevapların, Tintar'ı

Hinnom'dan daha iyi bir yöneticiye ihtiyaç duyan vahşî bir ülke olarak, Tedarikçiler, Jeremanthly ve askerlerinin bağırışları, Thalia'nın Cian'ı alaycı bir şekilde küçümsemesi, Yro'nun Kardeş Air'e tapınma ilahileri, Bamber ve Peregrine'in ihaneti için Cian'ı lanetlemesi üzerine, gerçek Knelling'imi duydum. Sadece Toprak Ana konuşmakla kalmadı, Tintar'ın diğer üç tanrısı da söz aldı.

Ateş Baba, heybetli bir hükümdarın sesiyle, "*Öfkelendiniz*" dedi. Hava Kardeş, fısıltıdan öteye geçmeyen bir sesle, *özgür oldunuz*, dedi.

Rahibe Deniz, net ve davetkâr bir sesle, *derinlere inmişsiniz*, dedi.

Ve sonra tanrıçam konuştu, sesinde gözyaşları ve taşlar *vardı*, *sen beni sevdin kızım. Ve ben de seni. Eğer kan kaybından ölmezsen, büyüünün kendisi canını alacak. Bu ilahi bir zenginlik. Seni sevdiğimi bil. Bedenini odunlarımda karşılayacağım. Ama ben buradayım. Sonuncusu için.*

Yavaşça sol elimi uzattım, düğünçiçeğine ve yüzük parmağımdaki ince gümüş alyansa son bir kez hayranlıkla baktım. Onu yanıma, gözetleme kulesinin duvarına düz bir şekilde, yaralı avuç içi dışarı bakacak şekilde yerleştirdim. Sağ tarafımdaki sagariyi göğsümle aynı hizada tuttum. Kocama döndüm ve adını söyledim. Çabalarına rağmen beni duymadı, tekrar söyledim ve duraksayıp bana baktı, yanındaki diğer üç Procurer da bana bakıyordu. "Kocacığım," dedim, kelimelerim boğuk boğuktu, gözlerimdeki sevgiyi görmesini umuyordum. "Bedenimi Nyossa'ya götür."

Adımı haykırdı.

Ve bıçağı sol bileğime indirdim.

100. Kükreme

Sagaris et ve kemiği bir pençe gibi keserken, bıçak gözetleme kulesinin taşıyla buluştuğunda çınladı. Zaman bir saniyeliğine durdu, elim duvara yaslanmıştı, hiçbir şey tarafından tutulmuyordu ve sonra yere düştü ve kütüğümden kan fışkırdı.

Çığlık attığımı biliyordum ama ne kendimi ne de diğerlerini duyabiliyordum; hepsi de bağıırıyordu ama artık Cian'a değil, sol elimi kesmeme bağıırıyorlardı. Kolumdan girip hissetme yetisi olan her parçama yayılan o korkunç acı beni neredeyse eziyordu. Dizlerim büküldü ve duvardan aşağı doğru kaymaya başladım, ciğerlerime hava girip çıkmıyordu, vücudumun fonksiyonları tamamen durmuştu, sanki kalp atışlarımı ve nefesimi kesen bir bataklığa batıyordum. Acı bir nabız gibiydi, beni uyuşturacak kadar sert pompalıyor ve sonra dörtnala bir hızla tekrar içime pompalıyordu.

Sağ elinizi önce ve sonra sabit tutun. İşin püf noktası bu.

Cian'ın benim hareketim karşısında yaşadığı şokun, hareket eden duvarın kontrolünü kaybetmesine yol açtığını ve yüzlerce kayanın yere çarparken çıkardığı şangırtının belli belirsiz farkındaydım. Kocamın bana ulaşmak için kayaların üzerinden olabildiğince hızlı adımlarla geçtiğini biliyordum. Ama bunlar benim için uzak şeylerdi, zihnim az önce kendime yaptığım şeyin yoğunluğunu ancak algılayabiliyordu.

Acının zihninizi doldurmasına izin vermeyin.

Evet, öyle düşünmüştüm. Evet. Bunun bir parçası daha vardı. Sol teslim edecek ve sağ emredecek. Sonunda acıya boyun eğmeden önce sadece birkaç saniyelik gücüm kalmıştı. Topuklarım ayaklarımın altındaki yosunlu kayaya saplandı ve dizlerim sertleşti, bacaklarımı beni tekrar ayağa kaldırmak için kullanırken kalçalarım titriyordu. Acıdan inliyor, ağzımla insanlık dışı sesler çıkarıyordum. Kesilen bileğimi göğsüme yaklaştırmıştım, böylece et, kan, damar ve kemik karmaşasını göremiyordum. Ayaklarım daha sağlam bir şekilde altıma girdiğinde, sagarinin sapını ölümüne kavrayışımı gevşetmeye zorladım, sağ parmaklarım kanlı şeyi yere bırakmak için sarsakça açıldı. Denize doğru, etrafımdaki tüm hareketliliğe, Cian'ın büyüsünü yeniden kazanmış olmasına, üzerine gelen askerlerden ve iki soyludan korunmak için bir duvar daha inşa etmesine, Hinnom'un neredeyse mutlu bir savaş çığlığı atmasına bakarak o beş ejder kayasına odaklandım. Bana doğru tırmanıp debelenen Alric'in arkasından baktım ve titreyen sağ elimi kaldırdım, önümdeki figürleri bulanıklaştırarak tek görebildiğim

elim bana yakındı ve uzakta, denizden çıkan beş ejderha kayası duruyordu. Ve yumruk yaptım.

İşte o zaman ruhum bedenimi büyük ölçüde terk etti. Bir parçam Alric'in yanımda diz çöktüğünü biliyordu, çünkü gözetleme kulesinin duvarından tekrar aşağı kaymıştım. Beni duvardan uzaklaştırdı, böylece sol omzumu ve başımı kendisine doğru tutabildi, dudakları hareket ediyordu ama ne dediğini duyamıyordum. Kemerimi ve önlüğümü çıkarıyor, kanamayı durdurmak için kemeri güdüğümün ucuna bağlıyordu. Ama başka bir parçam, çoğum, vücudumun üstüne bakabiliyor ve gözlerimin kapalı olmasına rağmen başımın içinde döndüğünü görebiliyordu. Bu bedenle geçirdiğim zaman sona eriyordu ve ruhumun yapması gereken işler vardı.

Bir mistral olur, unutulmaya doğru döner durur. Gök gürültüsünü avlar ve içinde kaybolur.

Ve sonra, bedenimin ve kocamın üzerinde asılı kaldığım yerden Tintarian denizine baktım ve onu gördüm, suyun yüzeyinin sallandığını gördüm, ama gelgitten daha fazlasıyla, büyüyle. Beş drake kayası da şiddetle sallanıyor, yavaş yavaş yükseliyor ve sudan daha da yukarı çıkıyordu. "Lanet olası tanrılar!" Hinnom bağırdı, içinde yine neredeyse bir neşe. "Tintar'ın taş ejderleri! *Lanet ejderhalar.*" Cian'a döndü. "Ah kuzen, daha başlamadan başarısız oldun. Çünkü nereden geldiğini unuttun. Tintar dayanacak! Şimdi dayanacak. Önümüzdeki şu kudrete bak. Baksana! Bir Perpatanian ordusu, taştan yapılmış bir tanrı drake'inin yanında nedir ki? En Uzak Dörtlü'yü kutsa! Çünkü onlar seni lanetledi, kuzen." Ve kral kahkahalarla böğürdü.

Alric hariç terastaki herkes denize doğru bakıyor, her bir ejderha taşı sayısız siyah ve gri parçaya ayrılıp kristal mavisini gökyüzüne fırlatılırken hayretler içinde kalıyordu. Aşağı doğru inerken önce basit sütunlar halinde, sonra da her biri toprak büyüünün farklı bir sihirli mutasyonu olan bacaklar, gövdeler, kafalar ve kuyruklar şeklinde üst üste yığılmaya başladılar. Durdukları yerden bakıldığında, sığ bir dereye kâğıttan kayıklarla oynayan beş tuhaf çocuk gibi görünüyor olmalıydılar.

Ama Thalia ve Yro şimdi omuzlarının üzerinden bana bakıyorlardı; Thalia'nın yüzünde anlayış, Yro'nun yüzünde ise beklenti vardı. Bu sadece korkunç bir sunudan gelen güçlü bir sihirdi. Bu, Tintar'ı kurtaran En Uzak Dörtlü değildi. Bu, teslim ettiğim şeyi kabul etmeleri idi.

Ve sonra ruhumun kayalıklardan ayrılıp denize doğru, tüm savaş gemilerinin birleştiği kayalığın ağzından gitmesi gerekiyordu. Ruhum ayrılmak zorundaydı.

kendini beşe böler.

Görüşüm, taşların üzerindeki lider kalabalığından, on sekiz büyük savaş gemisinin yedi bin adamı artık evim demeye başladığım bir yere doğru taşıdığı sonsuz mavi, yeşil ve gri bir genişliğe dönüştü.

Her bir drake bir diğerine benzemiyordu. Hepsi de parçalardan ve kayalıklardan yapılmış yaratıkların kaba taslak tasvirleriydi, ayrıntıdan çok kaba şekillerdi ama gemilerdeki adamların her biri gemilerinin üzerinde gezinen, sihirli kaya ve taştan yapılmış beş farklı devasa yaratık görebiliyordu. Biri ejderha şeklindeydi, güçlü bir kuyruğu ve başında kısa boynuzları olan kanatsız bir ejderha. İkincisi Nyossa'nın vahşi kedisiydi, sinsî ve saldırmaya hazır. Üçüncüsü bir kertenkeleydi, ilk ejderhadan daha yılanı, yılan gibi bir kuyruğu vardı, deniz yüzeyinin hemen üzerinde dalgalanıyordu, inerse birçok kişiyi yok edecek bir iplikti. Dördüncüsü en küçüğüydü, zarif pençeleri ve sivri bir gürültüsü olan bir orman tilkisiydi, bu noktayı savaş gemilerinin yelkenlerine sokmak için aşağı indirdi, güverteden gelen korku çığlıkları, kayaların kazınması ve dalgaların çarpması kakofonisinde zar zor bir gıcırta. Beşincisi bir dağ ayısıydı, iriydi, arka ayakları üzerinde durabilen tek ejderdi, diğerlerinin dört bacağı denize dikilmişti.

Ve o zaman anladım ki, bunlar, eski hikayelerin büyük canavarları canavar değillerdi, her biri yavruyu, yumurtayı ve yavruyu korumak için topraktan ve denizden yükselen annelerdi.

101. Güçlü

"Can almayın," dedi daha önce blöfte duyduğum o tatlı ses. *Eğer yapabilirsen, hiç can alma.*

Deniz Kardeş, dedim ruhumla, ağzımı kullanmadan yüksek sesle konuşmadan. *Biz müttefikiz, o ve ben,* dedi tanrıçam. *Tintar'ın savunmasında müttefikiz.*

Kardeş ve baba da öyle. Ama çocuklarımızı korumanın yükünü biz, iki tanrıça taşıyoruz. Biz seninleyiz ve bu ejderhalar senin nöbetçilerin. Tintar'ın yarı tanrıları olarak onlara hükmetmek için biraz ömrün kaldı. Sağ elin hala blöfün üzerinde.

Söylediğiniz gibi o güçlü, dedi Deniz Kardeş Toprak Ana'ya.

O benim kızım, dedi tanrıçam.

Ve sonra zihnim ve ruhum gerçekten beş duruma ayrıldı; biri ejderha, biri yaban kedisi, biri kertenkele, biri tilki ve biri de anne ayı. Yaban kedisi olarak ağzımı açtım, ejderhamın dişlerinin pürüzlü, düzensiz parçalarını gösterdim, yaklaşan bir yutulma tehdidiyle üzerlerinde genişleyen esneme. Yaban kedisi olarak, tembel ama becerikli bir pençeyle bir savaş gemisini diğerine vurduğum ve bunu hepsi suyun üzerinde dönene kadar tekrarladım. Kertenkele olarak, uzun yılan kuyruğumu gemilerin üzerinde gezdirdim ve gemilerin üzerinde dönüp duran bir dizi kasırga yarattım. Tilki olarak burnumu her geminin arasına daldırdım ve güdük köpek dişlerimi sanki gövdelerini ısıracaktı gibi yanlarından geçirdim. Ve anne ayı olarak, titreyen kayadan yapılmış diğer dört ejderha yaratığının üzerinde durdum ve devasa ejderha bedenimin içinden, kıtanın tüm kıyısı boyunca diğer tüm sesleri yok eden bir kükreme çıkardım. Bu, çocuğu tehlikede olan bir annenin kükremesiydi.

Ve bu beş muhafızda ailemi gördüm. Çevik yaban kedisinde Quinn'in sessiz zekasını ve Catrin'in zarafetini gördüm. Kudurmuş kertenkelede, Mischa'nın dünyaya olan açıklanamayan öfkesini ve bağımsız kalma kararlılığını gördüm. Tilkide River'ın her daim meraklı zihnini ve Maureen'in önündeki hayata duyduğu gençlik merakını gördüm. Ayıda, annelik gücünün kalesi Helena'mı gördüm, hayatımda ona son kez baktığımda eli hamile karnının üzerindeydi. Yaban ejderinde, bir zamanlar kızgın ve sevilmeyen, şimdi ise diğer dört yaban ejderinin yaratılmış bedenlerinde bu altısının sevgisiyle çevrelenmiş olan kendimi gördüm.

Sevgileri içime aktı ve tanrıçama, kız kardeşine ve hatta hava ve ateş tanrılarına bu güç için, Tintar'ı Perpatane'nin altın ve açgözlülüğüne yenilmekten korumak için kullanabileceğim bu büyü için teşekkür ettim. Gemilerin etrafında fırtınalar estirdim, parçaladım ve gümbürdettim, onlara asla tam olarak temas etmedim, sadece üstlerinde rüzgâr ve altlarında su çılgınlığı yarattım, dalgalar güvertelere çarptı, Perpatanyalı askerler kendilerini almak için direklerle savurdular, Rodwin'e dualar yağdırdılar.

Bunun üzerine ben, drake rock olarak, güldüm. Sanki başka bir dünyadan gelen bir gök gürültüsü gibiydi. Ve benim diğer dört versiyonum da gülmeye başladı; ayının çılgılığı kertenkelenin tıslamasını, yaban kedisinin mırıltısını ve tilkinin cıvıltısını bastırdı. Beş ben de acı ve öfke dolu bir savaş çılgılığı attım. Rodwin'e dua et? Hiç cevap vermemişti. Aptallar.

Ruhumun bir parçası bedenime bakmak için uçuruma geri döndü. Alric üzerime diz çökmüş, bir şeyler söylüyor, kanlı bileğimin etrafındaki kemeri sıkıyordu. Diğer tarafımda Thrush diz çökmüş, elini sağ koluma koymuş, Alric'in duaları arasında yüzüme bir şeyler söylüyordu. Alric'in şöyle dediğini duyduğumu sandım: "Ona sahip çıkıyorum. Onun hayatına sahip çıkıyorum."

Üzerimdeki nöbetinde yalnız olmadığını fark eden Alric karşımdaki Thrush'a baktı, keskin yüz hatlarında çıplak bir öfke vardı. Bedenimin üzerine eğildi, hançeri Thrush'un kınından çıkardı ve eski kocamın omzuna körlemesine sapladı, anlayamadığım bir şeyler haykırarak onu bedenimden uzaklaştırdı. Onu öldürmek için savunmasız bir bölgeden çok uzaktı ama Thrush geriye düştü, elleri yaranın üzerindeydi ve bağıırıyordu. Thatcher bedenime doğru hızla ilerledi, Perch de arkasındaydı ve Thrush'ın kollarından birini tutarak Perch'e diğerini tutmasını söyledi. Sanki kulaklarımı tıkayan bir bezin içinden Thatcher'ın "aşağı inerken bedeninin kayalara çarpıp parçalanmasını izleyeceğiz" dediğini duydum. Ve iki çavuş, tekmeleyerek, tutunmak için dağınık kayalara uzanan ilk kocamı uçurumun kenarına doğru sürüklediler ve iki adam, her ikisi de sadece sıkı bir çalışma hayatından gelen bir güçle, onu uçurumun üzerinden aşağıdaki pürüzlü kayaya ve denize fırlattılar.

Ruhumun geri kalanı beni denizde çırpınan beş ejdere geri çağırdı ama ben Alric'e olabildiğince çok bakmak isteyerek izlemeye devam ettim.

Thalia bedenime yaklaşarak Alric'le konuştu ve gruptan ayrılarak duvarın dibine gitti; Cian hâlâ kendisi ve Tintarian liderleri arasındaki artık daha küçük olan koruyucu duvarın içinde sabit duruyordu. Thalia Alric'in yanına eğildi ve boynumu işaret etti. "Emin olamıyorum kaptan, ama sanırım bu

Gareth Pope'un hagstone'u. Sanırım Cian'ın Edie'ye ilk dokunduğunda hissettiği gücün büyük bir kısmı bu."

Alric ona yabancı bir dil konuşuyormuş gibi baktı.

Gareth Pope'un son yaptıklarını aceleyle anlatırken kekelemesini izledim.

Denize geri döndüğümde, ejderhalar olarak gemileri Ruskar'a doğru geri itiyordum, beşim de, ayı ve kedi pençelerini kullanarak, ejderha, tilki ve kertenkele burunlarını kullanarak. Ve bedenimin üzerinde gezinen ruh kırıntısı, artık büyü için çok fazla hayat harcadığımı biliyordu. Ejderhalar yakında orijinal formları olan Tintar'ın güç sütunları olarak bir araya geleceklerdi.

Alric gözlerini Thalia'dan ayırarak bir süre bedenime baktı ve sonra iki elini boynumdaki zincirin içine soktu. Hagstone'u korkunç bir anahtarla boynumdan söktü. Ve her şey karanlığa gömüldü.

OceanofPDF.com

102. İddia

Güneş ışığında uyandım, bir Nyossa ağacının iki dalından oluşan hamak benzeri bir bölmede dinleniyordum. Ağaç kabuğunda büyüyen yosunlar altımda bir yatak gibiydi. Üzerimdeki yapraklar güneşin görebileceğim kadar içeri girmesine izin veriyor ama ormanın zeminindeki fosforlu yosunların gölgelerde hâlâ parıldamasını sağlayacak kadar dışarıda kalmasını sağlıyordu. Koyu yeşil, soluk mavi ve sarıdan oluşan bir hayalin içinde dinleniyordum, yabanasması ve diğer bitkilerin kokusu beni rahatlatıyordu. Sol elime baktım ve hala bileğime bağlı olduğunu gördüm.

Ölmüştüm ve Nyossa'da dinleniyordum.

"Tintar dayanıyor mu?" bakarak yüksek sesle sordum.

Cevap gelmedi ve sonra artık onunla iletişim kuramayacağımı hatırladım.

Sonra, kuş cıvıltıları, kertenkelelerin otlar arasında sürünmesi, bir tilkinin ya da kedinin yumuşak ayak sesleri arasında, altımdan, orman zemininden bir ses duydum.

Aşağı baktığımda ağacımın köklerine diz çökmüş bir adam gördüm. Eğretili otları gövdesinin üzerine katlanmıştı ve Alric olabileceğini düşündüm ama göremeyeceğim kadar aşağıdaydı. Ne dediğini anlayamadım ama bir tekrardı. Seslendim ama şekil hareket etmedi.

Sonra ikinci bir ses geldi, anlayabildiğim bir ses. Gözlerimi kısarak baktığımda ağacın köklerinde duran Mischa olduğunu gördüm, yüzünde ekşi bir ifade vardı. "Seni aptal," dedi bana ters ters bakarak. "Seni kaybetmenin bize ne yapacağını hiç düşünmedin. Sadece devam ettin ve yaptın. Seni lanet olası aptal, Edie." Elinin sarsak bir hareketiyle gözlerini sildi.

"Özür dilerim," dedim ağaç yatağımdan olabildiğince yüksek sesle, aşağı bakarak. Ama o beni duymamış gibi uzaklaştı. "Mişa, geri dön," diye bağırdım.

Ağaçların arasındaki yarıklardan birine girdi ve gözden kayboldu.

Başka bir yarıktan yeğenim çıktı, gözleri yaştan şişmişti. Ağacımın altında durdu ve küçük bir kızken ona söylediğim bir şarkıyı bana söyledi. Sonra da gitti.

Üçüncü bir yarıktan Hazel çıktı, elleri kalbinin üzerindeydi. Bana defalarca teşekkür etti ve ülkemizin beni unutmasına asla izin vermeyeceğini söyledi. O da gitti.

Bronwyn ve Eefa ağaçların arasından dışarı baktılar, bebek Winger Eefa'nın kollarında uyuyordu. Endişeli seslerle konuştular ve kısa süre sonra görüş alanımdan kayboldular.

River ve Catrin de ağlamaklı ve minnettar bir halde ormandan çıktılar ve onlar da oradan ayrıldılar.

Quinn yeni tüneğimin köklerindeki küçük alana girdi ve bana baktı, konuşmadı ama yeterince yakın durdu, ayaklarını dua eden adamın yanına dikti ve elini gövdeye koydu. Sonra da "O piçlere günlerini gösterdin, değil mi?" dedi. Ve gitti.

Ardından Thalia geldi ve yakındaki bir ağacın budaklı köküne oturdu. Yaşlı yüzünde hüznü bir gülümseme vardı. "Bunu nasıl anladın? Tintarian toprağa tapanların hepsi taş ejderhaları çağırmakla uğraştı ama Gareth dışında hiç kimse eski metinleri doğru yorumlayamadı. Ama o bile bunu başaramadı ve o, alınmayın sevgili leydim, sizin üç katınız büyü kullanıcısıydı. Lütfen uyanın da bana anlatın. Büyüledim." Sonra elini ağzına götürdü ve gözlerini kapattı. "Uyan kadın. Ülken sana teşekkür etmek istiyor, yas tutmak değil. Tanrım, bunu izlemek acı veriyor." Ve Nyossa'ya doğru yola çıkmadan önce dua eden adama baktı. Hepsine seslendim ama hiçbirini beni duyamadı. Diğerleri geldi, ciddi bir Prens Peregrine fedakârlığım için bana teşekkür etti. Yro ve Bamber Thalia'ya ikinci bir ziyarette eşlik ettiler ve anlayamadığım eski bir Tintarian lehçesinde dualar ettiler. Zinnia ve Beryl bir başka ziyarette Hazel'a eşlik ettiler ve köklerin yanına teneke sürahiler içinde çiçek demetleri koydular. Dört kayınbiraderim de ağacı ziyaret etti ama onlar daha çok diz çökmüş adamla ilgileniyor gibiydiler. Tedarikçiler teker teker gelip bana şükranlarını sundular ama yine Angler kardeşler gibi, Alric olduğunu bildiğim diz çökmüş figürle daha çok ilgilendiler. Ama o hiçbir zaman ayağa kalkıp diğer figürlerle konuşmadı.

Thatcher, Thalia'nın oturduğu aynı aşınmış kökün üzerine oturdu ve bana minnettar olduğunu, çocuğunun yaşayacağını ve Pikestully'de özgür bir bebek olarak doğacağını, hayatı için kaçan bir annenin bir hendekte doğan mültecisi olmayacağını söyledi. Bana kardeşi için endişelendiğini söyledi.

Kral Hinnom, ejderhaların gücünden duyduğu memnuniyeti gizlemeye çalışarak, denizdeki gösteri nedeniyle Ruskar ve Perpatane'den barış teklifleri geldiğini söyledi. Kıtadaki her ülkenin, şehir devletinin ve yerleşimin, hatta Tintar'ın eski düşmanı Miğferdibi klanlarının bile yakında bu teklifleri takip edeceğine inanıyordu. Hiç kimse Tintar'ın büyüyle uğraşmak istemeyecektir.

Sonunda Helena geldi. Gözleri kuruydu. Tavırları bana karşı sevgi doluydu. "Sana kızgıyım, Edie," dedi ama ses tonu

sadaka. İç çekti. "Uyanmalısın çünkü bu çocuğa senin adını vermek istiyorum ve senin ona anlattığım bir hikaye olmanı istemiyorum. Hayatını teyzesi olmadan yaşamasını istemiyorum. Uyanmak zorundasın. Uyan. Lütfen." Kollarını kavuşturdu ve gözlerini kapattı. "Caleb, Alric'i hiç böyle görmediğini söylüyor. Onu banyoya sürüklemek ve bir şeyler yedirmek zorunda kalmışlar ama sürünerek bu odaya geri dönmüş. Prens Peregrine'in kraliyet odasındasınız, eğer bilmek isterseniz. Doktorlar seninle ilgilenirken en azından bunu yapabileceğini söylüyor. Kan kaybından ölmedin ama uyanmadın da ve vücudun su ve yiyecek olmadan ölecek. Uyan, *lütfen!* Tanrım, Edie, sana çok kızgınım." Bir elini kalbinin üzerine koydu ve tökezleyerek ormana geri döndü.

"Ne yapacağım ben?" dallara doğru ağladım. "Beni duyamazlar." Sadece kuşlar cevap verdi.

Gözlerimi kapattım. "Artık benimle konuşmadığını biliyorum ama biliyorum, biliyorum, beni duyuyorsun. Herkesin benim için yas tuttuğunu, iyileşmemi umduğunu bilirim huzur içinde yatamam. Bırak ruhum bedenimde yerden ayrılsın."

Esintide bir iç çekiş vardı. Ve sonunda konuştu. *Hiç sormuyorsun. Asla hayatı istemezsin. Her zaman en küçük parçayı istiyorsun. Geri dönüşünü iste, kızım. Bir kez olsun hayatına sahip çık. Onunla pazarlık etme, kaçınılmaz sonunu hep aklında tut. Tamamını iste. Onu değersiz, kurbanlık yemden başka bir şey olarak görmeni izlemek tanrıçanın kalbini kırıyor.*

Yosunlu dallarıma yaslandım ve bunu düşündüm. Uyanmamı istiyordu. Toprak Ana hayata sahip çıkmamı istiyordu. "Kurbanın benim hayatım olduğunu sanıyordum."

Bir el yeterli değil miydi? Ayrıca, hayat bağışladın. Seninki de bağışlanabilir. Eğer değer verirsen.

Dövmeli elime baktım, bu yarım yaşamda artık sadece bana ait olduğunu biliyordum. "Uyandığımda acım akıl almaz olacak. Beni parçalayabilir. Ve bir sol elim olmayacak. Tek elli bir kadın olarak yaşamak zorunda kalacağım." *Bu doğru olabilir.*

"Bu... zor olabilir. Daha zor bir hayat olabilir."

Ama yaşayacaksın.

"Ama ben yaşardım." Gözlerimi kapattım. "Günlerimin geri kalanını, kaderin bana ayırdığı günleri talep ediyorum. Hayatı talep ediyorum. Benim hayatımı ve onun her şeyini. Bu değerli bir hayat."

Gözlerimi açtım.

OceanofPDF.com

103. Ağrı

Fırtınalı bir sabah gökyüzünün beyaz ışııyla aydınlanan gösterişli bir odada, kalenin üst katındaki süslü bir yatakta yatıyordum. Işık kaba kayaya oyulmuş bir balkondan içeri giriyordu. Açıklığın yanında, mühürlenmiş hayvan derisi ruloları istiflenmişti. Sert havalarda açıklığın karşısına sabitlendiklerini tahmin ettim. Sonra zihnimin gözlemleri fiziksel acının içime dolmasıyla durdu ve sol koluma baktım, artık bir el değil, bir bandajla bitiyordu.

Bedenime geri dönmüştüm.

Boğazımdan bir feryat yükseldi ama ağzım çok kuru, boğazım çok acıydı ve onun yerine kederli, hıçkırıklı bir inilti çıktı.

Yatağımın sol tarafındaki sandalyede sarsılarak kendine gelen Alric doğruldu, gözlerini kocaman açıp kırıştırıyordu, beyni ve bedeni uyandığını kabullenmeye çalışıyordu. "Edith," diye fısıldadı ve bir şekilde sandalyeden yatağa düştü, üzerine oturdu ve bana doğru eğildi, bir eli onu desteklerken diğeri yanağımı kucakladı. ", " diye inledim, ıstırap ve artık tek elim olduğu gerçeği içimde paniğe yol açtı. "Aman Tanrım, *acıyor*, Alric!" Başımın arkasını altındaki yastığa gömdüm, sanki kütüğümdeki zonklamadan başka bir his yaratmak istermiş gibi.

Ayağa kalkmak için tökezledi ve kapıya doğru seslendi, "Uyandı! Acı çekiyor." Sonra gözlerinde yaşlarla bana döndü. "Tanrılar, Edith. Tanrıçaya şükürler olsun." Ve sağ eliyle ağzını kapattı.

"Öldüğümü sandım," diye mırıldandım, ağlamaklı ve endişeli bir şekilde, başımı sol tarafımda oturan ondan yana çevirdim, ama gözlerimi yüzünde tutarak kolumdan aşağı bakmayı reddettim.

Başını salladı, konuşamayacak kadar tıkanmıştı.

"Ne kadar zamandır uyuyorum?" Gözlerim acıdan kapanmaya devam ediyordu ama sevgili yüzünü görmek için açılıyordu.

Alric vücuduma doğru uzanıp sağ elimi sol elinin içine aldı ve diğer tarafımdaki sargılı koluma çarpmamaya dikkat ederek karnımın üzerinde tuttu. Eğildi ve öpmek için ağzına doğru kaldırdı. "Bilmiyorum," dedi, kelimelerinde boğucu bir ifade vardı. "Thatcher dün bana banyo yaptırdı. Yıkanmamış bir adama uyanmak istemeyeceğini söyledi. Sanırım neredeyse altı gündür bilincin yerinde değil."

Kaşlarımla çatıldığını hissettim. "Kendimi temiz hissediyorum. Biri beni yıkadı mı?"

Alnını kalan elimin arkasına doğru eğdi. "Helena yaptı. Kızı ve Mischa da. Havlular ve deniz süngerleriyle. Her gün. Ve seni yeni bir vardiyaya soktular. Yardım etmeme izin vermediler."

"O, her zaman olduğu gibi, bir aziz. Özellikle de benim için. Üçü için de."

Elimi tekrar öptü. "Dün saçını yıkadı. Sanırım dündü."

İç çekerek kayadan tavana baktım; arkadaşımın daha az yetenekli bir ressam tarafından kışlar önce yapılmış, Tintarian denizinde ilerleyen mavi pullu bir deniz yılanını tasvir eden çatlak bir duvar resmi. Sihrimin anısı geri geldi.

"Drake'leri gördün mü?"

Yutkundu ve başını kaldırıp baktı. "Sadece bir kez omzumun üzerinden baktım, çünkü senden başka bir yere bakmaya dayanamıyordum. Böyle bir büyü'nün görüntüsünü asla unutmayacağım, Edith. Asla. Yaptığın şey-"

Sözleri üzerine öksürdüm, boğazım çok acıyordu, sanki gerçekten bir ejderha gibi ateş solumuştum. Dudaklarım ve gözlerim kurumuştum. Sol omzum ve kolum dışında vücudumun geri kalanı boynumun altında ölü gibi hissediyordu. Gülümsedim, gözyaşlarım yüzünden yüzü bulanıklaşmıştı.

"Sence ellerinde bir şey var mıdır? Acı için?"

Ayağa fırlayıp kapıya doğru yürüdü ve bağırarak kapıyı arkasından çarptı. Alric, Prens Peregrine ve siyah giysili, ikisi de deri önlüklü, biri bir sandık taşıyan iki adamla birlikte hızla geri döndü.

"Hanımefendi," dedi prens, Alric' dönüp yanıma oturduğu yere gelip sağ elimi tutarak. "Sen Tintar'ın kurtarıcısı. Söyleyecek söz yok-"

"Acı çekiyor, majesteleri," diye prensin sözünü kesti kocam.

"Bağışlayın beni," dedi adam yakışıklı yüzünde kaşlarını çatarak.

Siyahlı adamlardan biri öne çıktı ve yatağın sağ tarafına geldi, meslektaşı da onun arkasındaydı. "Madam, benim adım Walter. Ben başhekimiyim. Bu da hekim arkadaşım Dermot. Ağrılarınız için henüz bir tedavi uygulayamayız. Yemek yemeli ve su içmelisiniz. Vücudunuz çok uzun süredir beslenemiyor."

Gözyaşları alt kirpiklerime oturdu. Yüzümün sıkıştığını hissettim ve bir hıçkırığa karşı koydum.

"Lanet olsun," diye fısıldadı kocam, yüzünü buruşturarak, ama gözlerini benden ayırmadı.

Walter devam etti. "Ön kolunda kırık kemikler var. Sanırım güç amputasyonundan girdi ve içindeki kemikleri parçaladı. Sağ kolundaki kasların hepsi gerilmiş ve yırtılmış. Acı çektiğini biliyorum. Oturabilir misin?" Yapamadım.

Alric arkama geçip oturdu ve kollarını belime dolayarak beni göğsüne doğru oturur pozisyona çekti. Bu bana hem onu yıkadığım hem de kollarıma uzanıp bana şiir okuduğu ve gençliğinde yaşadığı kalp kırıklıklarını anlattığı zamanlardaki pozisyonlarımızı hatırlattı.

Dermot adlı doktor bana soğuk yulaf lapası yedirdi ve ben de kendi onurumu hiçe yemek için yuvasındaki yavru bir kuş gibi başımı öne eğdim. Dermot beni beslerken, Walter vücudumun diğer tarafına uzanarak güdüğümün üzerindeki bandajı hafifçe açtı ve yarayı kontrol etti.

Gözlerimi uzakta, kaşıktaki tuttum.

Prens Peregrine, belki de biraz mahremiyeti hak ettiğimi fark etmiş olacak ki, balkonun girişine yakın kendi yatak odasında volta atıyordu, başı eğik, elleri arkasında kenetlenmişti.

Arkamda, Alric başımın tepesini öptü.

Dermot biraz kuru et, fındık ve şeftali dilimleri hazırlayıp bana yedirirken, Walter ellerini bacaklarımda gezdirdi ve emin olmadığım şeyleri hissederek yol boyunca kavradı. Her iki doktor da resmi ve mesafeli bir tavır içindeydi, ki bu tavırlarının nazik olmalarından daha kolay olduğunu hissettim.

Bir teneke bardak su dudaklarıma doğru uzatıldı. Yuttum ve nefes nefese "daha fazla" dedim.

Dermot fincanı komodinin üzerindeki sürahidenden doldurdu ve ağzını ağzıma götürdü.

Walter ayağa kalktı ve bana baktı. "Tekrar yürüyeceksin. Büyünün omurganda ya da kalça ve bacaklarında başka kemikleri de parçalamış olabileceğini düşündüm. Ama sol bileğinden girdi ve sağ elinden çıktı. Sırtın ve kolların darbe almış. Sadece büyü ve amputasyon bile seni öldürebilirdi. Sen bir kanal gibiydin ve bazen kanallar parçalanır."

"Ne kadar sürede iyileşir?" diye sordu kocam, nefesi saçlarımdaydı. Walter kollarını kavuşturmuş, üçüncü bardağı höpürdeterek içmemi izliyordu. "Bu haftanın geri kalanında yatakta kalmasını istiyorum. Hanımefendi, sol kolunuz en az bir sezon askıda kalacak. Kemiklerin iyileşmesi için zamana ihtiyacı var. Ve ben de

Önümüzdeki günlerde sağ kolunuzu fazla kullanmamanızı tavsiye ederim. Birinin sizi beslemesi gerekecek."

"Yapabilirim," diye araya girdi Alric.

Doktor başını salladı ama gözlerini benden ayırmadı. "Yarın odanın içinde dolaşmaya çalışın ama bunu yapamazsanız yatağa geri dönün ve dinlenin. Prensimiz iyileşmeniz için size odasını verme nezaketini gösterdi ve sizi revire götürmemeyi tercih ederim."

Çenemden aşağı su damlarken, "Revir mi?" diye sordum.

Alric kafa derime doğru, "Bedenini ilk orada almaya çalıştılar-" dedi ve 'beden' kelimesini kullanırken sözünü kesti. "Seni ilk olarak oraya götürmek istediler."

"Ama prens size odasını vermekte ısrar etti," diye ekledi Walter.

"Elbette," dedi Peregrine odanın diğer ucundan. "İstedığınız kadar kalabilirsiniz, hanımefendi."

Dermot'un bir dilim daha şeftali teklifini başımla onayladım ve minnetle çiğnedim.

Walter, "Sanırım artık biraz lightleaf ve ağrı kesici içebilirsin," diyerek Dermot'a el salladı, o da sandıktan iki şişe bulup bardağıma ekledi.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim, ağzım kuru ve ekşiydi. "Çiğneme çubuğu alabilir miyim?"

Peregrine olduğu yerde durdu, sonra yüzeyi mavi keten çiçeği ibrikleriyle dolu bir masaya gitti ve bir çekmeceyi açtı. Kemikten oyulmuş ve bakırla yaldızlanmış, içi çiğneme çubuklarıyla dolu bir fincan getirdi. Bana uzatırken sağ kolumun topalladığını ve sol elimin olmadığını fark ederek yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim hanımefendi," dedi, olduğu yerde donup kalmıştı, bir tane çıkarıp ağzıma atıp atmamakta kararsızdı.

Alric sol kolunu belime doladı ve bardaktan bir tane çıkardı. Ağzıma kadar götürdü, son ısırık için başımı kendim hareket ettirmeme ve bir ısırık almama izin verdi.

Dal kıvamını ağzımda öğüttüm ve yaptığı bitkisel ve naneli macunu yuttum. Tükürük ve macun haline gelmiş çubuğu tükürmek yerine yutarak bunu tekrarladım.

Dermot daha sonra içinde ağrı kesici tonik olan bardağı bana uzattı ve ben de yudumladım.

"Bir saat içinde uykuya dalacaksın. Bu ağrıyı hafifletecektir. Sabah sizi tekrar ziyaret edeceğiz," diye Walter beni bilgilendirdi ve doktorlar ayrıldı.

"Hanımefendi. *Edie*," diye söze başladı Prens, ne diyeceğini bilemez bir halde. Elinde çiğneme çubuğu fincanı, gözleri kocaman açılmış bir şekilde duruyordu. "Lütfen sizin için ne yapabileceğimi söyleyin." "Halkıma uyanık olduğumu söyleyin lütfen. Ama onları yarın göreğim," dedim. Başını salladı, karşılığında duygusal bir gülümseme sundu ve gitti.

OceanofPDF.com

104. Bayraklar

Kocam ve ben bir süre sessizlik içinde oturduk. Ağrının azalmasını beklerken yeme ve içmenin verdiği memnuniyete ve ağızımdaki temiz hissine odaklandım.

"Cian'a ne oldu?" Ben sordum.

Alric ellerini karnımda birleştirdi, göğsünden biraz aşağı kaymama izin verdi, başım destek için ona daha fazla yaslandı. "Kral onu kardeşimin onun için dövdüğü kılıçla öldürdü. Sonrasında fazla yaşamadı. Prensimiz memnun değil. Ne Jeremanthı ne de başka bir general."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Cian'ın tamamen tek başına hareket etmesi mümkün değil. Şimdi Tintar'a karşı başka kimlerin komplo kurduğunu ortaya çıkaramayız." Kocam iç çekti. "Umurumda olmalı ama değil. Umursayan o kadar çok adam var ki, bu konuda endişelenmemekte özgür olduğumu hissediyorum."

"Öyle bir gücü vardı ki," dedim. "O kaya duvarı. Önce kanaması bile gerekmedi."

Tanrıçam kulağıma konuştu, kuralları ben yazmıyorum kızım. Kaderler yazar. Tüm bu büyüü ruhuyla sahiplendiği için kazandı. O güç için ruhunu verdi. Ona yol göstermeye çalıştım.

Alric başını salladı. "Duvar hayret vericiydi. Ta ki sen taş ejderhaları diriltene kadar."

"Şu anda dünyanın başrahibi kim?"

Bir an bekledi ve şöyle cevap verdi: "Hazel başrahibe olarak görev yapıyor. Kralımız bir başkasını seçene kadar."

"Hazel'ı seçmeli. O bilge ve büyü konusunda çok yetenekli." Alric bir hmm sesi çıkardı.

Sonra "Elim nerede?" diye sordum.

Ağırlığını arkamda kaydırды ve içinde bir huzursuzluk hissettim. "Kral yaptırdı, etini soydurdu." Devam etmeden önce kendini toparlamak için konuşmayı kesti. "Onu temizletti ve şimdi kemikleri taht odasında sergileniyor. Senin sagarilerinle birlikte."

O elimin arkasındaki düğünçiçeği dövmemi düşündüm. Avuç içindeki küçük tüy kalem ve Parıltı'dan kalan büyük yara izlerini düşündüm. "Sanırım artık onun ödülllerinden biriyim."

Alric hiçbir şey söylemedi.

Kalbimin içinde bir pişmanlık dalgası büyüdü ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım, çirkin, nefessiz, gözlerim yaşlarla dolu, göğsüm hava almakta zorlanıyordu. Nefesimi tutup konuşabildiğimde, "Lanet olası elimi kestim," diye haykırdım. "*Elimi kestim.*"

Arkamda onun da göğsü titriyordu ve kendi nefesini yakalamaya çalıştığını duydum.

"Biliyorum," dedi, sesinde gözyaşları ve sonra gözyaşları sıcak ve ıslak bir şekilde saçlarıma döküldü. "Biliyorum karıcığım. Benim cesur, cesur karım," diye iç geçirdi saçlarıma, kelimeleri titriyordu. "Benim Edith'im." Kollarıyla beni incitmeden olabildiğince kendine çekti.

Güçsüzdüm, kollarımı kaldırıp kucklamaya karşılık veremeyecek kadar güçsüzdüm. Bu şekilde kaldık, bir süre birlikte ağladık, benim hıçkırıklarım gürültülü, hatta tiz, hayvani, onun gözyaşları nefesini tutma ve ağzının ulaşabildiği yerlerimi, kulaklarımı ve şakaklarımı öpme ihtiyacıyla hafifledi.

"Yapamam, artık kendi etimi bile kesemiyorum," dedim sonunda.

"Senin etini ben keseceğim," dedi, sesi sertti.

"Artık kendi elbisemi bağlayamıyorum," dedim. "Ya da botlarımın bağcıklarını."

"Onları bağlayacağım," diye cevap verdi.

"Yük olmaya dayanamam," diye başladım ama sözümü kesti.

"Sen bana hiçbir zaman yük olmadın," diye hüsrarla konuştu. "Edith, sen benim karımsın. Ömrümün sonuna kadar seninle ilgileneceğim. Lütfen, dur. Bundan vazgeç, lütfen. Bana yük olmaya dayanamadığını söylemene dayanamıyorum. Sen- Söyleyemem. Benim için ne olduğunu söyleyemem..." ve yüzünü saçlarıma gömerek kontrolsüz hıçkırıklarına başladı. Nefes alış verişti titremeye dönüştü.

"Alric, lütfen," dedim, kelimelerim yorgun ama içlerinde bir sürpriz vardı. Tonik nihayet etkisini göstermeye başlamıştı ama onun da çöküşün eşiğinde olduğunu hissediyordum. "Lütfen ağlama."

"Ağlama mı?" diye homurdandı. "Ağlama mı? Edith, *gittiğini* sanıyordum."

"Geri döndüm. Sana geri döndüm," diye teklif ettim. "Gitme şansım vardı ve geri döndüm."

Kendini toparladı ve sonra "Ne demek istediğini söyle" dedi.

Yüzünü görmek için arkama yaslanmaya çalıştım ama onu tam olarak göremiyordum. "Yani Nyossa'da bir ruh gibiydim. Ve seni orada gördüm. Dua ediyordun. Sana seslendim ama beni duymadın."

"Gece gündüz bu yatağın başında dua ettim."

Ben onu göremesem de onun görebilmesini umarak gülümsedim. "Tanrıça bana hayatıma sahip çıkmamı söyledi. Ben de öyle yaptım. Çünkü yaşamak istiyordum. Çünkü seni tekrar görmek, seninle tekrar birlikte olmak istiyordum. Ama," ve burada durakladım, sesim yine ağlamaklıydı. "Korkuyorum. Tek elle bir hayat yaşamaktan korkuyorum. Bu beni zayıf mı yapar?" Tekrar ağlamaya başladım, bu sefer yumuşak bir şekilde.

Önce cevap vermedi ama sonra, "Canın yanmazsa balkona bakacak kadar ayakta durabilir misin? Olmazsa seni taşıyabilirim. Bir şey görmeni istiyorum."

"Pekâlâ," diye cevap verdim, taze gözyaşlarımı kırıştırarak.

"Walter yarın yürüyebileceğini düşünüyor ama belki de bugün için çok erken." "Hayır," dedim. "Görmek istiyorum. Yapabilirim."

Alric elinden geldiğince nazık bir şekilde ayağa kalktı ve artık desteksiz olan başımı yastıkların üzerine koydu. Yatağın sağ tarafına geldi, örtüleri kaldırdı ve bacaklarımı çekip ayaklarımı yere koydu. Sonra yanıma, sağ tarafıma oturdu, sol kolunu belime doladı ve oturmama yardım etti ve birlikte ayağa kalktık. Sağ eliyle sağ elimi tuttu ve boynundan geçirerek sağ omzuna yasladı. Bacaklarım dengesizdi ama kollarımın aksine onları hareket ettirebiliyordum. Sol kolum gevşekçe sallanıyordu, içindeki acı şimşekleri artık körelmişti.

"Ön kolum başka bir sargıyla mı bağlı?" Birlikte balkona doğru dikkatlice adımlarken sordum, ilerlemem yavaştı.

"Bu bir atel. Kemikler kırıldı, hatırladın mı?"

"Oh, çoktan unuttum. Lightleaf için tanrılara şükürler olsun."

"Sana bunu göstereceğim ve göstermemeliyim ama görmeni istiyorum. O zaman dinleneceksin."

"O zaman dinleneceğim," diye tekrarladım.

Ayaklarımızı sürüye sürüye balkona çıktık; balkon, kenarında ferforje çitler olan kayalık bir çıkıntıydı. Prens odasının denize değil, kayalığın Pikestully tarafına baktığını fark ettim. Ve gördüklerim nefesimi kesti. Her evin ve işyerinin çatısından, her ahırdan, her handan, her demirhaneden, dükkândan, barakadan ve tabeladan sol el şeklinde bir bayrak rüzgârda dalgalanıyordu. Her çeşit kumaştan, eski pelerinlerden, taze kumaşlardan, çizgili çadırlardan ve battaniyelerden kesilmişlerdi. Her biri farklı renklerdeydi, bazıları sessiz tonlarda, bazıları ise canlı. Bazıları küçük, bazıları ise bir ayı postu büyüklüğündeydi. Rüzgâr bazılarını öyle bükmişti ki, asıldıkları yerden sağ el gibi görünüyordular.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Bunu görüyor musun?" Alric ağzını kulağıma dayayarak sordu. "Şu altımızdaki şehirdeki herkes sana hayatını borçlu. Her birinin. Perch bana dört tapınağın da senin için dua edenlerle dolu olduğunu söyledi. Özellikle de kadınlar." "Onlar- onlar benim için dua mı ediyor?"

"Her vatandaş, ama kadınlar sürekli oturup senin yaşamını istiyorlar." Şakağımı öptü. "Ben de bunu istedim." Başını benimkine yasladı, çenesini yanağıma dayadı ve balkondan Pikestully'ye baktık.

"Bütün bu bayraklar benim için," dedim.

"Edith, sen şehrimizi ve ülkemizi kurtardın. Tanrılar bilir ne kadar zamandır, belki de sonsuza dek kıtaya barış getirdin. Sen Tintar'ın kurtarıcısı ve taş ejderlerin efendisisin. Halkımız sana teşekkür etmekten asla vazgeçmeyecek." O gece bir prensin yatağında birlikte uyuduk, kolları beni sardı, öpücüğü alnımdaydı.

OceanofPDF.com

105. Kral

Bir haftayı Peregrine'in odasında geçirdim, kocam geceleri yanımdaydı, benimle uyuyordu ve günün mümkün olduğunca büyük bir kısmını benimle ilgilenerek geçiriyordu. Sık sık kral ve konseyi ile Tintar'ı tehdit eden ülkelerle barış görüşmelerinin nasıl yapılacağına dair toplantılara çağrılıyordu. Ama benimle geçirebildiği zamanı, yatak odasında bir ileri bir geri yürüyerek, bacaklarımdaki gücü yeniden kazanarak geçirirdik. Ya da tüm kitaplarımızı getirerek bana kitap okurdu. Hazel'den, tapınak eğitimim sırasında okuduğum ilk kitap olan, Cian'ın Tintar'ın arazisine dair el yazısıyla yazdığı tarihi anlatısını da alıp getirmesini istedim. Uğruna sol elimi feda ettiğim ülkenin bir tasvirini duymak istiyordum. Ne zaman tek elli olmaktan umutsuzluğa kapılsam, eğer yapabilseydim, gücüm olsaydı, balkona çıkar ve el şeklindeki bayraklara bakardım.

Önce Helena, Maureen ve Mischa olmak üzere arkadaşlar ve aile ziyarete geldi. Uyandıktan sonraki günü benimle birlikte geçirmeye geldiler, Alric yıkanırken, yemek yerken ve Hinnom'un konseyiyle görüşürken yanımdaydılar. Sargılarımdan dikkatle kaçınarak sürahiler dolusu ılık suyla yıkanmama yardım ettiler. Helena, Pikestully'de dolaşan ve çoğu doğru olan, taş ejderhaları çağırdığıma ve insanların kendi tatilimi yapmam için beni nasıl çağırdıklarına dair tüm söylentileri anlattı. Hamileliğinin artık yemek yemeyi tatsız hale getirdiğini ve kesinlikle bir kız çocuğu olduğunu söyledi. Maureen bana bir sepet içinde uyuklu bir Tabitha getirdi ve bana küçükken ona söylediğim bir yatmadan önce şarkısını söylediğini anlattı. Bunun için ona teşekkür ettim ve ruhlar aleminde bunu gördüğümü söylemedim. Ayağa kalkmama, temizlenmeme ve yeni bir vardiya giymeme yardım ettikten sonra yatakta yanımda oturan Mischa bana sağ elimin ağrıyıp ağrımadığını sordu. Hayır dediğimde, görmek istedi. Ona elimi uzattım, eklemler sertleşmiş olsa da büyük ölçüde kullanabilir hale gelmiştim. Tokat attığında elimi kendime doğru çektim.

Maureen irkilerek çarşafı bacaklarımdan etrafına sararken durakladı.

Diğer tarafımda oturan ve saçlarıma lavanta yağı süren Helena, "Mischa!" diye bağırdı.

Mischa gözlerini bana dikerek, "Bu, gidip kendini neredeyse öldürttüğün için," dedi.

Bana tokat attığı yerdeki derim karıncalandı ve kızgınlık hissettim. Ve sonra güldüm. Bir baltayı alıp bileğime sapladığımdan beri ilk kez güldüm. "Hak ettiğimi buldum sanırım," dedim.

"Haklısın," diye cevap verdi Mischa, sesi ve ifadesi sertti ama gözleri parlıyordu.

River ve Quinn ziyarete geldiler, ilki iyileşmemden dolayı heyecanla doluydu ve bana o kadar hızlı sorular sordu ki cevaplamaya fırsatım olmadı, ikincisi sakin ve dikkatli.

Catrin başka bir gün Maureen'le birlikte geldi, bana daha fazla taze çiçek getirdi ve vücudumun üst kısmındaki ağrıyla sürekli mücadeleme hoş bir dikkat dağıtıcı oldu. Tintar'ın tüm soylularının benim de tatil yapmamı ve kendime ait bir arazim olan soylu bir kadın olmamı istediklerini söyledi. Bunu eğlenceli buldum.

Takip eden günlerde Hazel, Tuck ve diğer toprak tapınağı çalışanları da Zinnia ve Beryl ile birlikte ziyaretime geldiler. Bir öğleden sonra, Alric başka bir toplantıya çağrılırken Anwyn ve Vincent benimle oturdular ve bana ikizlerin çocukluk ve gençlik hikayelerini anlattılar.

Haftanın sonuna doğru Walter merdivenlerden inebileceğimi ve koridorlardan kendi odamıza kadar yürüyebileceğimi söyledi ama bütün gün yatak odasında bir ileri bir geri yürüdüğüm için son bir geceyi Peregrine'in odasında geçirmemi ve dinlenmemi istedi. Sabahleyin deneyebilirdim, ki doktor ısrar etti, eğer yapabileceğimi hissediyorsam yapmalıydım, çünkü alt yarımın gücü günden güne geri geliyordu.

Alric her gece oturup güneş ışığının şehirden kayboluşunu seyredebilmemiz için balkona küçük bir kanepe ve bir sandalye taşımıştı. O son gece kanepenin bir ucuna ben oturdum, ayaklarımı onun kucağına koydum, o da diğer ucuna oturdu. Sandalyenin üzerinde bir sürahi sulandırılmış viski ve lightleaf duruyordu, onun fincanı ile birlikte ben de kendi fincanımı sağ elimde tutuyordum, artık dolu bir fincanı kavrayıp dengede tutabiliyordum. Sol kolum boynumdaki askıya asılmıştı, bu da omzumdaki yükün bir kısmını alıyor ve ön kolumdaki kırık kemiklerin rahatsız edilmeden iyileşmesini sağlıyordu.

Kanepenin altında, Tabitha bir topun içinde vahşice mırıldandı.

Alric bataklıkta yetişen bitkilerin türlerini okumaya başladığı sırada prensin odasının kapısı açıldı ve Hinnom içeri girdi.

İkimiz de yarım bir selam veremeyecek ya da başımızı sallayamayacak kadar şaşırmıştık.

Köpekbalığı Kralı fincanı ve sürahiyi sandalyeden kaldırıp yere koydu ve kocamın yanındaki koltuğa oturdu, ama yüzü kanepenin benim tarafıma dönüktü. Ayağa kalktı ve sandalyeyi bana daha da yaklaştırdı, siyah gözleri parlıyordu, ağzında bir sırıtış vardı.

Tabitha şaşkınlık dolu bir çığlık atarak kanepenin altındaki yerinden fırladı. Alric, "Majesteleri, iyi akşamlar," demeyi başardı.

Hinnom onu başını sallayarak zar zor onayladı: "Edie, Edie, Edie. Taş ejderlerin efendisi. Vay, vay. Ne yaptın sen kadın. Neler yarattın."

Gülümsemeye çalıştım. "Umarım benden hoşnut değilsinizdir, majesteleri."

"Memnun değil misin?" diye yarı bağırdı. "Sanmıyorum. Bilinen dünya diken üstünde, hanımefendi. Diken üstünde. Böyle bir büyü ne bizim hayatımızda ne babalarımızın hayatında ne de onların babalarının hayatında görülmedi. Sen ne yaptın böyle!"

Ölürken bana söylediklerinden bazılarını tekrarlamaya devam etti, ruhum onu Nyossa'daki bir ağaçtan görüyordu. Diğer ülkeler ve yerleşimler tarafından barış anlaşmaları teklif söyledi. Perpatane kralı barış için yalvarmış ve Tintar'dan birliklerinin Ruskar'dan iç kesimlere doğru yelken açtıktan sonra toz yolu boyunca geri yürümelerine izin vermesini istemişti. Hinnom cevap beklediğini, Perpatane'nin sürebildiği kadar dehşet içinde kalmasını istediğini söyledi.

"Yani barış hüküm sürecek mi majesteleri?" diye sordum.

İnledi. "Hüküm sürmesi gerekecek, madam. Her ne kadar Tintar denen köpekbalığının çenesini kırmak istesem de bunu yapamam. Danışmanlarım bana şimdi saldırırsak eyleminizin boşa gideceğini söylüyor. Beni dürtülerimi kısıtlamaya ve ateşkes konuşmaya zorluyorlar. Bu da elbette doğru seçim."

"Siz bilge bir hükümdarsınız kralım," dedim, gerçekten de bunu kast ederek.

Omuz silkti. "Sanırım. Kana susamış bir hükümdar olmayı tercih ederdim ama tanrıların benim için istediği bu değil. Halkım için akli başında biri olmamı istiyorlar."

Gülmekten korktuğum için bilerek ona ya da kocama bakmadım.

"Şimdi," diye devam etti Alric'in teneke bardağını yerden alıp içerken. "Size iki sorum var Leydi Edie. Sonra da sizi akşamınızla baş başa bırakacağım."

"Lütfen sorun ekselansları," dedim ihtiyatla ama saygı göstermeye çalışarak. Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Benimle evlenir misiniz leydim?"

Dudaklarım aralandı ve kocamın hareketsiz kaldığını gördüm. "Ekselansları. Bu bana bahşedilemeyecek kadar büyük bir onur. Ben soylu bir aileden gelmiyorum. Ben-"

"Saçmalama," dedi ve sözlerimi elinin tersiyle itti. "Asalet umurumda değil. Ben büyüüyü önemsiyorum. Taş ejderlerin efendisini kraliçem yapmak istiyorum. Belki senden bir çocuk bile yapabiliriz. *O kadar* yaşlı değilsin." Benim konuşmamı bekleyerek, kesin bir tavır takındı.

Alric hareketsiz bir şekilde oturuyordu, gözleri odaklanmamıştı ama kucağındaki ayaklarıma bakıyordu.

"Kralım," diye başladım, temkinli bir şekilde, onun pek çok ruh hali olan bir adam olduğunu biliyordum. "Size söylemeliyim ki kısırım. Ve belki de daha önemlisi, ben zaten evliyim."

"Evet, ama bu gerçek bir evlilik değildi," diye karşı çıktı, ilk nedenime değinmedi. "Seni bir günde boşayabilirim."

Gülümseyerek başımı salladım. "Biliyorum kralım. Bu teklif karşısında gururum okşandı. Bir kadın ne diyebilir ki? Başkasını sevdiğim için reddetmek zorunda olduğumu söylememi kabul eder misiniz?"

Gözlerini kısarak bana baktı. Sonra Alric'e baktı. "O mu?" "Evet, kralım. O."

Tekrar omuz silkti. "Eğer istediğin buysa. Seni bir kraliçe yapabilirdim."

"Sizin vatandaşınız olmak benim için bir onurdur, majesteleri."

"Pekâlâ. İkinci sorum. Gerçi bu benim size sorduğum bir soru değil, bir cevap. Önce sen soruyu sormalısın." Köpekbalığı Kralı halinden memnun görünüyordu.

"Sormak istediğim özel bir soru var mı, majesteleri?" diye sordum.

Gözlerini kırıştırdı. "Oh, evet. Herhangi bir iyilik. Benden herhangi bir iyilik isteyin ve ben de onu yerine getireyim."

Alric'le göz göze gelmeye çalıştım ama o şimdi kaşlarını çatmış şehre bakıyordu. Bakışlarını takip ettim, hala sol el bayraklarının dalgalandığı tüm o çatılara baktım.

"Herhangi bir iyilik," diye tekrarladı, artık sabırsız görünmeye başlamıştı.

İyiliksever hükümdar rolüne olan ilgisini kaybettiği anda bu teklifin geri çekileceğini anladım. "Size bir sorum var kralım," dedim, aklıma bir fikir gelmişti.

Ellerini çırttı. "Muhteşem. Sorunuz, madam!"

Koltukta olabildiğince dik oturdum. "Majesteleri, lütfen reşit olan ve evlenmek isteyen iki Tintarialının evlenmesine izin verin. Herhangi ikisi. İki erkek ya da iki kadın. Kıtada bu kutsamayı yapan ilk ülke biz olalım."

Hinnom kollarını kavuşturdu, yüz hatlarından kederli bir ifade geçti.

Gareth'ını düşünüyor olmalı diye düşündüm.

"Öyle olsun leydim," dedi ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Alric ve ben, kralımızın yanımıza oturup bana bunları teklif etmesinin şaşkınlığıyla oturduk.

Kocamın adını söyledim ama o Pikestully'ye bakmaya devam etti. Tekrar denedim. "şimdi, eğer isterlerse, Anwyn ve Vincent evlenebilirler. Bu sefer kanunen. Quinn ve River da öyle."

Başını salladı ama bana dönmedi. "Az önce bir kralın evlilik teklifini geri çevirdin." dedi.

OceanofPDF.com

106. Yüzükler

"Ben zaten evliyim," diye cevap verdim. "Seninle."

Sessizliğini koruyarak bana doğru dönmedi.

Konuşmasını beklemeye çalıştım ama . "Evlenmek istemiyor *musun*?" diye sordum.

Sonra gözlerini kocaman açarak döndü. "Edith, tanrılarım, çok inatçısın. Bunu görmemeyi seçmelisin, yemin ederim. Neden her boş anımı senin yanında geçirdiğimi sanıyorsun? Günlerce ve gecelerce senin için dua ettim. Eğer seni sevmiyorsam neden şimdi buradayım?"

Dilimi ağzımın içinde ısırdım, araya girmemeye, söyleyeceklerini ona bırakmaya kendimi zorladım.

Ağzını bir tarafa çekerek, "Seni seviyorum Edith," dedi. Bunu daha önce söyleyemediğimi biliyorum ama elbette seninle evlenmek istiyorum. Sana yeterince göstermiyor muyum?"

Çocuksu bir yanım "Neden daha önce söyleyemedin?" diye sordu.

"Bunu daha önce de söyledim," diye karşılık verdi. "Bunu sana konuşmadan önce düşünmeye çalışarak söyledim. Bunu sana okuyarak ve okumanı dinleyerek söyledim. Her türlü ihtiyacınızı, her türlü isteğinizi karşılamaya çalışarak söyledim. Kim olduğunuzu öğrenmeye çalışarak söyledim. Bunu size daha önce hiç kimseyle paylaşmadığım şeyleri anlatarak söyledim."

Ona baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Seni sevmeden önce bir kadına bu sözleri söylediğimde bana 'yetmez' diye cevap vermişti ve ben sana aşık olduğumda henüz bir korkaktım. Bir çocuk olarak yaşadığım kalp kırıklığının bir erkek olarak mutluluğumu engellemesine izin verdim. Yine de kendi yöntemimle sana anlatmaya çalıştım."

"Yaptın mı?" Ben sordum.

İçini çekti ve arkasını dönüp şehre bakmaya başladı. "Bunu sana neredeyse her gece sen uyurken söyledim. Hayır, her gece olduğuna eminim."

"Her gece mi?"

"Sihri bulduğundan beri her gece." Hâlâ balkondan dışarı bakıyordu.

"Uyuduğunu sandığım o gece sana söyledim, çünkü o zaman senin için kaybolduğumu anladım. Sen kendinle çok gurur duyuyordun ve ben de seninle gurur duyuyordum. Ve Cian'a seni kanattığı için o kadar kızgındım ki, neredeyse bir başrahibe vurarak küfür edecektim."

Sesim çekingendi ve "Beni sevdiğini o zaman mı anladın?" diye sordum. Bana döndü, gözleri keskindi. "Hayır. O zaman seni asla sevmeyeceğimi biliyordum. İşte o zaman, kışlarımın geri kalanında, ölene kadar karıma aşık olacağımı ve eğer ruhlar ve hayaletler varsa, ondan sonra da aşık olacağımı biliyordum."

"Bana kızgın mısın?" Huysuz gibi görüldüğümün farkındaydım ama nadiren duygularını belli ederdi ve özellikle de beni sevdiğini söylemişken bu kısalığı beni rahatsız etmişti.

Alric ayaklarıma baktı. Elindeki kitabı Hinnom'un az önce boşalttığı sandalyeye bıraktı ve iki elini ayak bileklerimin üzerine koydu. "Hayır. Bu kadar korkak olduğum için kendime kızıyorum. Bu sözleri sana aylar önce söylemeliydim. En azından senin için bir şansım olduğunu bildiğim zaman." Başını kaldırıp bana baktı. "Bu aşkın hikâyesini bilmek ister misin?"

Başımı salladım.

Kocam başını eğdi, gözleri hala bende idi, köşelerinde bir kırıksıklık . "En büyük başarısızlığımın olduğu gün tanıştık. Onca hazırlığa rağmen Onlu Konsey'i bulamadık. Tintar benim hayatım boyunca resmi olarak savaşa girmedi ve askerlik konusunda deneyimli olsam da, hiçbirimiz, en yaşlı generaller bile ölçülü bir istila gerçekleştirmemişti. Bir süredir bu şekilde bozulan anlaşmalar olmamıştı. Cesaretim kırılmıştı, yenilmiştim ve çok yorgundum. Jeremanth, eski şehrinizin liderlerini aramaya devam ederken, işgallerinde birliklerine katılmamızı tavsiye etti. İşte o zaman seninle karşılaştığımda böyle hissettim ve böyle biriydim rahibe. İkimizin hangi söylentiye göre yaşayacağını asla seçmedim ya da sana söylemedim, çünkü kendime bile her ikisinin de doğru olduğunu, evet, senin hilene kandığımı ve evet, senin yüzüne kandığımı itiraf edemezdim. Zekice, sen beni kandırmıştın ya da ben senin beni birkaç saatliğine kandırmana izin vermiştim. Ve şüphesiz beni kandırmıştın. Eccleston'dan çıktığımız o ilk gün seni istediğimi biliyordum. Yüzün o domuz arabasının çıtaları arasından görünüyordu. Çok güzel olduğunu düşünmüştüm. Ağzına, yanağının kıvrımına bakmaktan kendimi alamıyordum. Sonra seni Nyossa'da parlayan derede yüzerken gördüm, rahip cübbenin altından kâtip elbiseni çıkardığında. Suyun içindeki tüm kayalar ve bitkiler etrafınızda ışık saçıyordu."

"O zaman bana kızgındın."

"Tabii ki öyleydin. Beni baştan çıkarıyordun ve benim esirim olman gerekiyordu." Ağzında alaycı bir ifade vardı ve konuştukça yumuşuyordu ama henüz bir gülümseme değildi. Devam etti. "Sana o tarağı vermek için çok uğraştım. I

Saçların hala nemliiyken bir an için seni uyurken izledim. Uyurken ne kadar tatlı görüldüğünüze o zaman da şimdi de karşı koyamadım. Perch bana çok büyük olduğunu, atının ikinizi birden taşıyamayacağını söylediğinde, sizi başka bir adama vermeliydim ama kendimi durduramadım ve onun yerini aldım. Arkamda otururken bile dikkatimi çok fazla dağıtıyordunuz. Yolculuğun geri kalanında sana bakmamaya çalıştım. Ve sonra, tarım arazilerinden çıkarken, çiftlik kadınlarının kahverengi elbisesini giydin. Güzel bir vücuda sahip olduğunu tahmin etmiştim ama o gün bunu anlamıştım. O eski elbise benim için bir kraliçe elbisesi gibiydi."

Biraz homurdandım ama yüzü ciddiyetini korudu.

"Ama," diye devam etti, "düğünümüzden önceki gece seni *sevebileceğimi* biliyordum."

Kaşlarını kaldırarak, "Evliliğimizden prangalarım diye bahsettiğin gece mi? Ne demiştin? Evet, 'bunlar anahtarı olmayan prangalar'."

"Ne mükemmel bir hafıza," diye geçiştirdi, o ağzına rağmen yüzü hâlâ okunamıyordu. "Hayır. O gece, o kadar kindar davranan hamile kıza karşı büyük bir nezaket göstermiştin. O zaman senin sadece güzel ve çekici değil, sadece cesur ve zeki değil, aynı zamanda nazik olduğunu da anladım. Ve işte o zaman sana karşı arzudan daha fazlasını hissedebileceğimi anladım. Ve böylece, sana gerçekten öfkelenim. Bu yüzden düşmanca davrandım. Mükemmel bir askeri sicil üzerinde bir lekeyi temsil eden kadına aşık olmak istemedim."

Ve burada gülümsedim, çünkü onu dört sezondur tanıyordum, bunu açıkladığında bana bir tür Alric mantığı geldi. "Anlıyorum," dedim ve sonra daha fazlası için acıktım, "devam et."

Burnundan nefes verdi, gözlerinde bir parıltı vardı. "Pekâlâ. O zaman, bunu sana daha önce de söyledim, düğün günümüzde nasıl görüldüğünü anlatacak kelime yok. Nefes almayı hatırlayamadım. Bunu hatırlamadığımı biliyorum, çünkü yabancı bir ülkede bir yabancıydın, seni esir alan kişiyle evleniyordun ve muhtemelen kendi kaygılarınla meşguldün, ama yeminlerimizde tökezledim. Anwyn bunu unutmama izin vermedi. Thatcher ya da Perch de öyle." Durakladı ve gözlerini kaçırdı. "Ve sonra Sealmouth'tan nazik ve centilmen olmaya kararlı bir şekilde döndüm ve seni odamda vardiyadan başka bir şey giymemiş halde buldum. Bu gerçekten haksızlıktı. O zaman tanrıların benimle oynadığını düşündüm." Dudaklarını büzdü, başını hafifçe salladı, hâlâ gün ışığı azalırken pencerelerden şehri aydınlatan ışıkları izliyordu.

İkinci bir gülümseme görüp görmeyeceğimi merak ediyordum. "Devam edin," dedim elimden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde.

Alric bana bakmadan devam etti. "Ve daha da kötüsü, piyade kışlasında uyumayı beceremediğim için seninle aynı yatağı paylaşmak zorunda kaldım. Dürüst olmak gerekirse bu tam bir eziyetti."

"Eziyet mi?" Mağdur bir şekilde söyledim. "İyi bir yatak arkadaşı olduğumuzu sanıyordum."

Sonunda kaşlarını kaldırarak gözlerimle buluştu. "Tekrar ediyorum, bu bir eziyetti. Kokun baştan çıkarıcıydı. Şeklin baştan çıkarıcıydı. Ve sonra geceleri benimle konuşmak istedin, bu yüzden beni baştan çıkarmak için orada değilmişsin gibi davranamadım. Kendimi bir tuzaktaki yem gibi hissettim. Gerçekten çaresizdim."

Yanaklarımın içini ısırdım.

Beni memnun ettiğini hissederek ama sanki bunu yapmak istemiyormuş gibi davranarak bana daha fazlasını anlattı. "Başka ne var? Oh, evet. Rush of Flowers ve yazlık elbisen. Yanılmıyorsam bütün sezon giymiştin ve ben hiç rahat edememiştim. Sonra, o sabahki kötü davranışından sonra, o gece iyi davrandın ve babama karşı nazıktın. Sokakta bağışlayıcıydınız ve bana konuşmadan önce düşünmeyi öğrettiniz. Sana hayran olmaktan kendimi alamadım. Daha önce de hayranlık duyuyordum ama şimdi gördüm ki öfkelenmekte ne kadar hızlı olsan da tekrar anlamakta da o kadar hızlısın. Ve kolyeyi beğendin."

"Hagstone'uma ne oldu?"

Kaşlarını çattı. "Onu suya attım. Anwyn'e sana başka bir zincir yaptıracağım ve dilediğin kolyeyi alacağız. Thalia o kolyede kışlar önce ejderhaları çağırmaya çalışan adamın son büyüsünün olduğunu düşünüyor. İkimiz de sağ elini sıkılı tuttuğunu ve drakelerin hala drakeler olduğunu düşündük. Ben onu senden kopardıktan sonra kendilerini yeniden hizaladılar. Eğer onu saklamak istediysen özür dilerim."

"Amacına hizmet etti," diye onayladım. "Nyossa'da yattığı yere yakın bir yerde uyumuş olmalıyım."

Alric çenesini eğdi. "Olabilir. Taş seni bir şekilde buldu." "Bana beni nasıl sevdiğini anlatmaya devam et," diye ısrar ettim, ayağımla onu dürterek.

Ellerinden birini ağzına götürdü. "Hmm, seni nasıl da seviyorum. Sanırım seni manzarayı görmek için gözetleme kulesine götürdüğümde ne hissettiğimi kendime itiraf ettim."

"Ağladığım zaman mı?"

Başını salladı. "Sen ağladığında. Senin asla anlayamayacağım gizemli bir kadın olduğunu düşünmüştüm ve kendi kendime, 'Ölmek isterdim' demiştim.

Onu anlamaya çalışmak', bunun yeterli olacağını, karısını anlamaya çalışan bir adam olarak bunun yaşanacak güzel bir hayat olduğunu söyledi."

Eğlencem azaldı ve yerini boğazımda bir düğümlemeye bıraktı.

Gülümsemeyen yüzü de gitmişti ve yine tamamen ciddiye. "Bu duygu umurumda değildi ama başka ne yapacağımı da bilmiyordum. Beni büyülediğin için sana kötü davranamazdım. Ve sonra River Tallowgill'den kaçtı."

"Ah, evet," dedim. "Bana yine kızgın olduğunu sanıyordum."

"Öyleydin," diye yanıtladı. "Ta ki bana güvenebileceğini anlamamı sağlayamadığımı fark edene kadar. Sonra da kendime kızdım. Aslında, belki de bu konuda hâlâ başarılı olamadım." Alric bana uyarıcı bir bakış attı. "Her neyse," dedi, ben bir şey söylemeyince, "sonra taş tarlalarının olduğu çiftliğe geldik. İşte o zaman karıma umutsuzca aşık olduğumu anladım. Eve dönerken çok *sıcak davrandın*. Bana öyle sıkı sarıldın ki, sanki Maggie bindiğin ilk atmış gibi. Ve merak ettim Edith, sen de beni benim seni istediğim gibi istiyor muydun? En azından bedenem."

Nefesimi tuttum ve şimdi uzaklara, teneke baktım.

Alric devam etti ve ben onun bakışlarını hissedebiliyordum. "O zamanlar, o zaman ile Ağaçların Dönüşü gecesi arasında, sana karşı tamamen arzu doluydum. Bu özleme karşılık verebileceğini bilmek daha da kötüydü. On kat daha kötüydü. Umutsuz bir adama bir lokma umut vererseniz, o lokmayı tıka basa yer. Ve ben de öyle yaptım, Edith. Sürekli seni hayal ettim. Geceleri, yatakta *senin* yanındaydım, çıplak teninin her anını, kıyafetlerinin arasından gördüğüm vücudunun her hatlarını, *bana* her dokunuşunu hatırlıyordum. Cehennem gibiydi. Bir azaptı."

"Azap," diye tekrarlardım içkimi yudumlarım. Yine de ona dönüp bakmadım.

"Evet. Ve hiçbir şey denemeye cesaretim yoktu. Ağaçların Dönüşü gecesi seninle şansını deneyen o haydut kutsuyorum. Çünkü beni kendi korkularımın ötesine itti."

"Çok ileri görüşlüydü."

"O gece kaleden ayrılmadan önce aynaya baktın mı?"

Cevap vermedim, fincandaki viskinin yüzeyini izliyordum.

"Elbiselerinizin ölçüsünü alan terzi, siparişinizi cazibeye düşkün bir kadının siparişi olarak yorumlamış olmalı. O adamı suçlayamam."

Azim. Zaten seninle evli olmasaydım, ben de aynısını yapmaya cesaret edebilirdim. Ama ben çok şey atlıyorum."

"Neyi atlıyorsun?"

Elleriyle ayak bileklerimi sıktı. "Parıltı. Tanrıçamız tarafından hediye edilen karımın, tanımadığı bir çocuğu bulmak için avucunu parçalaması. Bunu kendine yapmanı izlemekten nefret ettim. Ama bu bir manzaraydı. Keşke kendini görebilseydin. Kolundan akan kanı hatırlıyorum, sörfte koşuyordun, denizanaları dizlerinin etrafında parlıyordu. Korkusuzdun. O gece çok muhteşemdin Edith. Senin olduğum için çok mutluydum. Beni koca olarak seçmemiş olsan bile, ben *senin* kocandım."

İçimde hiç gözyaşı kalmamıştı. Uyandığımda elimi kaybettiğimde çok ağlamıştım ve iyileşme sürecim boyunca da hem bedensel acıdan hem de tek elle yaşamın nasıl olacağına dair endişelerimden dolayı keder içinde kıvranmıştım. Ama gözyaşlarım olsaydı, onları mutlulukla dökerdim. Böylesine suskun bir adam tarafından söylenen bu sözler kulaklarım için bir ilahiydi, kutsaldı, bir adaktı. Sonunda gözlerini buldum ve dikkatle incelemesine karşılık verdim. "Benimle kaldığın, arkamdan koştuğun için minnettardım. Suyun içinde. O arama yüzünden zayıf düşmüştüm."

"Zar zor ayakta durabiliyordun."

"Gece beni sudan çıkardığında ve bana sarıldığında yüzünü göremediğimi hatırlıyorum. Ne düşündüğünü merak ettim."

Alric bardağıma uzandı ve uzattığım sağ elimden aldı. Ondan içti. "Artık biliyorsun. Ve sonra sen benimle ilgilendin, beni yıkadın, bana sarıldın, bu yorgun kemikler için sınavların çok fazla olduğu gece. Ve bana karşı bir şeyler hissetmesi gerektiğini düşündüm. Bana bakımımın kolay olduğunu söylemiştin."

Tabitha kalçalarımın üzerine sıçradı, bir daire çizdi ve sonra mırlamak için oturdu. Elim serbest kalınca onu sevmek için uzandım ve yanlarının genişleyip alçalmasını izledim.

"Devam edeyim mi?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadım, hâlâ kediye bakıyordum.

"*Sonra*, o erik bahçesindeki asmaları için beni bir hafta, on gün ve gece boyunca terk ettin. Seni özlemekten aklımı kaçırmıştım. Seni görmek için sabırsızlanıyordum. Dünya tapınağındaki asaya sorabilirsin. Her gün dönmeni istedim. Sana kitap okumamı istediğinde, dua ettiğinde, geceleri benimle şarap ya da viski içtiğinde, ne zaman

Benimle uzun uzun konuştunuz, dua etmeye başladım. Benim hissettiklerimin onda birini hissetmen için dua ettim. Ve sonra Ağaçların Dönüşü."

"Ağaçların Dönüşü."

Tabitha'nın kulaklarının arkasını kaşımak için öne doğru eğildi. "Edith'imle yatmak varken kraliçelerini ve sarayını gözetlemek için Pikestully'den ayrılmama sebep olduğu için Ruskar'dan sonsuza dek nefret edeceğim."

Ona dönüp baktığımda bana gülümsedi, bu ondan gördüğüm ikinci gülümsemeydi.

"Sen tek yaptığım endişelenmekti," diye itiraf ettim.

"Ne kadar da karımsın," diye mırıldandı ve fincanımı bana geri uzattı. Miyavlamasına rağmen Tabitha'yı kaldırıp yere yatırdı. Ayaklarımı kucağından kaydırmak için dizlerimi bükü. Ayağa kalkarak kitabı sandalyenin koltuğundan aldı ve yere, teneke sürahi ile ikinci fincanın yanına koydu. Daha da yaklaştırdı, böylece yan yana oturduk.

Sol kolum askıdaydı ve ona yakın olan taraftaydı. Alric bir elini üst koluma koydu, başparmağıyla okşadı. "Bugün nasılsın?"

İçimi çektim. "Daha iyiyim. Biraz ağrıyor ama ağrı kesicinin sadece bir kısmını içmek zorunda kaldım, hepsini değil."

Bardağımlı benden geri aldı ve tekrar içti. "Güzel. Neredeyse bitirdim. Ve sonra sormam gereken bir soru var." Fincanı yere, eşinin yanına koydu ve uzanıp boş olan sağ elimi iki eliyle tuttu. "Ruskar'dan döndüğümde, sonunda seni benim yapmam gerekiyordu. Ve yaklaşık üç ay boyunca hiç olmadığım kadar mutlu oldum. Sevgime karşılık verdiğin için talihime inanamıyordum. Beni sevdiğini söylediğinde, şimdiye kadar katlandığım tüm zorluklar için böyle bir ödül, böyle bir ödül. Sana gelene kadar geçen her gün, çekişmeler, hayal kırıklıkları, sıkıntılar ne olursa olsun, sen benim ödülümdün."

"Sen benim tüm zorluklarıma karşılık ödülümsün," diye karşılık verdim.

"Umarım her zaman böyle düşünmeni sağlarım. Ve şimdi size az önce bir kralın sorduğu şeyi soruyorum," dedi kocam. "Benimle evlenir misin, Edith Angler?"

Gülümsedim. "Evet, ama unutuyorsun, biz zaten evlendik."

"Ama sana sorma fırsatım olmadı." Karşılığında bana üçüncü bir gülümseme verdi. "Artık alyans takacak bir elim bile yok," dedim ona güçsüzce, dökecek gözyaşımın kalmadığından emin olmama rağmen gözyaşlarımla tehdit ettiğini hissederek.

Sol elini kaldırdı, yüzük parmağında sadece bir değil, iki alyans vardı. İkimizin de yüzüğünü takmıştı.

Fark etmemiştim.

"Elini alan muhafız yüzüğü çıkarıp bana geri verecek kadar düşünceliydi. Anwyn onu bana uyacak şekilde yeniden işledi. Yüzüğünü senin için takacağım. İkimiz için."

Ve her nasılsa, ölümün kıyısından döndüğümünden beri akan onca gözyaşına rağmen, her iki yanağıma birer tane daha düşmesine izin verdim. "Alric," dedim.

"Edith," diye cevap verdi ve yüzüklerimizi taktığı eliyle yüzümdeki gözyaşlarını sildi. "Ve ikinci bir soru daha var. Ama bu daha çok bir rica. Eğer benim olacaksan, bu konuda bana kulak vermelisin ve yalvarırım kendini feda etmeyi bırakmalısın. Artık kendini sekiz kadının önüne , ne bir şapelde ne de bir taht odasında, bir kral senin yaşayıp onların yaşayamayacağını söylediğinde. Artık ölme ihtimalinizin olduğu antik büyü gösterileri olmayacak. Artık olmayacak. Bunun bana ne yapacağını hiç düşündün mü?"

Başımı salladım.

"O zaman hayatınızın paha biçilemez olduğunu anlamanızı sağlayamadım. Ama daha da önemlisi, *siz* hayatınızı değerli görmediniz. Onu böyle görmüyor musunuz?"

O zaman Toprak Ana benimle konuştu. *Knelling'in ne olduğunu öğrendiğinizde, benden hayatınızı bile istemediniz. Üç ay istedin. Tüm hayatın için pazarlık yapmalıydın, kızım.*

Başımı tekrar salladım. "Ona değer vermeyi öğrenmeliyim. Öğreneceğim. Kendim için. Sadece senin için değil."

"Senden istediğim tek şey bu. Kendini sevmen ve benim seni sevmeme izin vermen."

Başımı salladım. "Sanırım kendime bunu söyledim - senin kalbinin zaten başkasında olduğunu. Ve senden kalan kırıntılara sahip olduğum için minnettarım."

"Her şeyime sahipsin." Başparmağını dudaklarımda gezdirdi ve sonra bana doğru eğildi. Beni dudaklarımdan öptü, sertçe ama şefkatle. "Sen benim her şeyimsin. Ve seni seviyorum, karıcığım."

107. Rahibe

Köpekbalığı Kralı, gelişigüzel bir karalama ve dağınık bir mühürle yazılmış resmi bir mektupla ve şahsen, benden Toprak Ana'nın başrahibesi olmamı istedi. Hazel, bunun kendisi ya da diğer daha deneyimli yeryüzü rahiplerinden biri olması gerektiği yönündeki önerimi reddetti, ancak hepsi, yardımcılar ve kâtipler, benim yalnızca rahibe olarak değil, başrahibe olarak da atanmamı savundular. Görünüşe göre, dünyalı Tintarianlar ve bu tanrıçaya tapanlar da benim kâhin olarak atanmamı ve göreve başlamamı istiyorlardı. Bu kararı tarttım, Alric'e ne düşündüğünü sordum, ancak onun bana ne istediğimi sormasıyla karşılaştım. Hazel, dört başrahip odasının hepsinin geniş olduğunu ve özel banyo odaları bulunduğunu belirtti. Bunun benim için hiçbir değerı yoktu. Eğer başımı kocamın yanına koyarsam, bir kraliçe gibi yaşardım.

Sonunda tanrıçamla konuştum. Alric'le birlikte odama dönecek kadar iyileştikten ve tek elle yaşamayı öğrenmeye başladıktan sonra bana artık konuşamayacağımızı söyledi. Benimle doğrudan konuşmasının kaderleri tekrar varlığıma uyandıracağından ve dünyayı şekillendirmek için kullanılabileceğim konusunda onları uyaracağından endişeleniyordu.

Ama beni her çiçekte, her filizde, her dalda göreceksiniz. Ben avlanırken kurdun gözündeki kıvılcımım. Koşarken geyiğin adımlarındaki bahar benim. Ben senin her yanındayım ve seni seviyorum.

"Peki ne yapmamı isterdin?" diye sordum. "Sizin tarafınızdan yönlendirilmeyeceksem, inancınızın tüm düzenine nasıl liderlik edebilirim? Kendimi bunun için yeterli hissetmiyorum. Bunu nasıl yapabilirim?"

Çünkü siz kendinizsiniz. Buradasınız, bu tapınakta oturuyorsunuz, dışarıdaki şehir bayraklarınızı dalgalandırıyor, içindeki tüm ruhlar hala yaşıyor. Burada, Tintar'dasınız, ülkenizden bir aylık yolculukla ayrılmışsınız. Yıprandığın için daha kötü, cesaretin için daha iyisin. Yaşlılık sana yakışıyor, kızım. İyi giymişsin. şimdi sırada ne var? Her yolun bir virajı vardır. Eğer şanslıysanız, yolunuz birçok kez kıvrılır. Bu da bir viraj. Görüyor musunuz?

Bu görevi devralırken bana yardımcı olmaları için özellikle Hazel'i ve genel olarak personelin geri kalanını işe aldım. Onlardan bana karşı dürüst olmalarını istedim, tıpkı baş kâtip olduğumda diğer kâtiplerden bana karşı dürüst olmalarını istediğim gibi. Onları, tam dört mevsim boyunca bir toprak Tintarian olarak çalışmadığım konusunda uyardım. Hatta aralarından bu pozisyonu kendileri için isteyen olup olmadığını sordum. Hiçbiri öne çıkmadı.

Quinn ve River'la evlenme isteğim zamanında yerine getirilerek, Çiçeklerin Hücumu'ndan bir hafta önceki dinlenme gününün sabahında rahibe olarak atandım ve Toprak Ana'nın başrahibesi olarak göreve başladım. Cian'ın öldürülmüş bedeni gözü dönmüş bir Hinnom tarafından denize atılmıştı ve bu yüzden Pikestully'nin birkaç kadını tarafından benim için yeni bir başrahibe cübbesi yapıldı. Zinnia ve Beryl bunun yapımını organize ettiler. Adaçayı yeşili bir kumaştan kesilmişti, sol kol normal bir kol yerine askı olarak yapılmıştı. Yakadan bir kancaya asıldığında içine girebiliyordum, önce sol tarafımı, sol kolumu askıya, sağ elimi ve kolumu da sağ kola yerleştiriyordum. Farklı kadınlar farklı desenler işliyordu. Altın, bronz, yeşil ve kahverengi iplikler kullanarak Tintar'ın denizdeki koruyucularının hikâyesini anlatıyorlardı. Beş ejderhanın canlı temsilleri sırt kısmına işlenmişti ve cübbenin geri kalanı Toprak Ana'yı onurlandırmak için sarmaşıklar, eğrelti otları ve köklerle kaplanmıştı. Onu ilk gördüğümde kendimden geçmişim ve giyebileceğim en güzel şeydi.

Geleneksel olarak rahipler, tapınak çalışanları ve yakın ailelerinin önünde yapılan küçük bir törenle özel olarak atanırlar. Ancak başrahipler bir taç giyme töreni gibi, açık tapınak kapıları ve taşan kalabalıklar için masalardan arındırılmış ön odalarla göreve getirilirler. Benim başrahiplik törenime, tapınakta oturacak yer bulamayan Pikestulialıların platoya ve şehre taşan mutlu kalabalığı tanıklık etti. Kutlamalar daha sonra sabaha kadar devam etti. Kürsüde, sunakta, tanrıçamın ahşap yüzünün önünde, büyük cüppemle, Yro, Bamber ve Thalia'nın yanında durdum. Kralımız ve prensimiz de oradaydı. Üzerimde bu kadar çok göz varken gergindim. Yeni başrahibin sol avucunu gümüş bir kâsenin üzerine koyması ve diğer üç başrahipten kutsama alması, ardından da kraldan bir hayır duası alması gerekiyordu. Sol elim olmadığı için Alric arkamda durup sağ avucumu kucakladı ve sol eliyle etrafıma uzanarak bıçağı avucuma sapladı. Kocam sol kulağıma "boyunduruğumdan rahibeme" diye fısıldarken elimin kanı kâsenin üzerine damlıyordu.

Taht odasındaki ilk konseyim sırasında, Yro ve Bamber ile birlikte Thalia'nın yanındaki başrahiplerin taş masasına oturdum ve bana dönerek, "Burada başka bir kadının olması çok güzel. Keturah'ın halefi başka bir erkekti, Cian'dan önceki başrahip. Onun yanında hiç hizmet edemedim." "Bu görevde tavsiyelerinize ihtiyacım olacak," dedim, gözlerim önümüzde sıralarında oturan Tintar'ın lordlarında, krala ve başrahibine sorunları getirmeye hazır

Konsej.

Omuz silkti. "Gururunuzu davanızın önüne koymayın," diye cevap verdi. "Tek tavsiyem bu. Ama yapmayacaksınız. Şüphesiz, o cübbenin içinde bir beygir değil, bir kadın olduğunu hatırlatmaya ihtiyacınız olacak. İş atlarının bile sulanmaya ihtiyacı vardır."

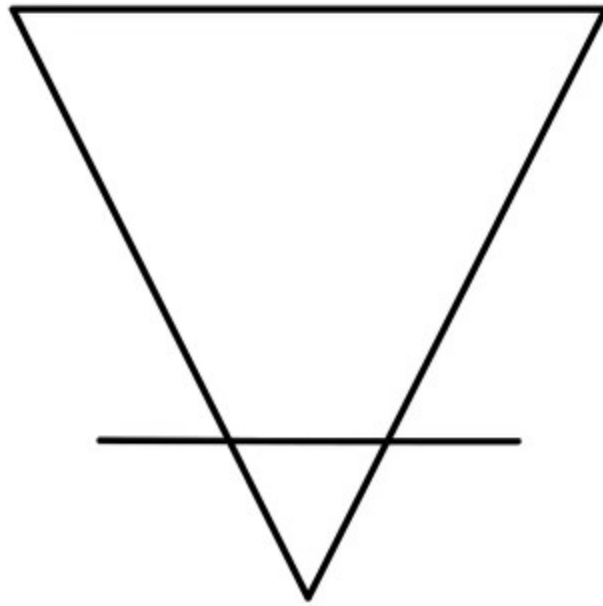
Gururunuzu davanızın önüne koymayın.

Bu sözler Quinn ve River'la evlenme konusundaki fikrimi değiştirdi. Thalia arkadaşlarım gibi insanlar için bir sığınak yaratmış, onlarca kış boyunca onları güvende tutmuş ve istihdam etmişti. Arkadaşlarıma, Tintar'da onlar gibi ilk çiftle evlenme onurunu ona verip vermeyeceklerini sordum. Kabul ettiler ama benden bir okuma yapmamı istediler. Alric'in bizim için aldığı kitaplardan birinden bir aşk şiiri okudum. Deniz Kardeş Tapınağı'nda Thalia'nın yanında durdum, denizkabuğu denizkızı heykeli arkamızdaydı, ikisine gülümsedim, Quinn'in Perpatanian hapisanesi olan cehennemden sevgilisiyle açık havada evlenmeye kadar hayatta ne kadar ilerlediğini düşündüm. Thalia'yı izledim, gözyaşlarını engellemek için yüz hatları gerilmişti, gelinlerden kendisinden sonra yeminlerini tekrarlamalarını istedi. Son sözünden sonra hepimizin başının üzerinden havaya bir abalone çiçeği patlaması oldu; sepetler doluydu ve Eccleston'ın diğer 'rahibeleri' tarafından sıraların altına saklanmıştı. Çiftin hem Eccleston'lı hem de Tintarian'lı arkadaşları ve deniz tapınağı personelinin tamamı tarafından havaya fırlatıldılar. River bu sürpriz karşısında kahkahalara boğuldu ve Quinn şaşkınlık içindeyken daha da uzun süre gülerek ona katıldı. Gölgeleleri ardıç kuşunun yumurta kabuğu renginde olan taç yaprakları etrafımızda güzelce dalgalanırken gözlerim sıralardaki Alric'i buldu. Deniz tapınağının pencerelerinden bahar güneşi yüzüne vuruyordu ve bana gülümsedi. Ne hayatım vardı, ne neşe, ne neşe.

Sana çok fazla mucize bahşettim, kızım. Onunla zenginsin.

Daha sonra o sonbaharda bir nikâh kıydım. Thatcher ve Helena'nın yazın bir kızları oldu ve Toprak Ana'nın tapınağında benim önümde durarak yeminlerini ettiler. Maureen yanlarında duruyordu, kucığında küçük kız kardeşi ve Agnes Edith adını verdikleri yeğenim vardı.

Bölüm VII. Anneler

OceanofPDF.com

108. Maureen

Bugün kolaylar. Teraslı çatı, rahat olmadıkları zamanlarda faydalı bir dikkat dağıtıcıdır ve rahat olduklarında onları mutlu eder. Edie'nin sihrinin yardımıyla annemin yetiştirdiği güllerin yetiştiği bir kafes var ve onları sakinleştiren hoş kokulu bir aroma sunuyor. Oraya yerleştirdiğimiz sandalyelerde oturup gündüzleri sohbet etmeyi seviyorlar ve akşamları sessizlik içinde Pikestully'nin güneş ışığını kaybetmesini izliyorlar. Çatıda, evin böyle tek bölümü olan kapalı küçük bir oda var. Eski dostumuz kraliçenin sipariş ettiği el yazmamı resimleyip yazarken ikisini izleyebildiğim bir penceresi var. Nadiren başlarını belaya sokarlar, ama ikisi de gençliklerinin yeteneklerine sahip olduklarını düşünen iki yaşlı kadın. Annem hala dinç olsa da unutkandır ve yine dinç olan Edie terliklerini nereye koyduğunu unutmaz, bazı günler kim olduğunu unuttur. Her ikisi de hala merdiven inip çıkabiliyorken, onları birinci kata taşımam gerektiğini biliyorum ama bu terası seviyorlar, bu yüzden bunu başka bir güne erteliyorum.

İkisi de yetmiş dördüncü yazlarını yaşıyorlar, ki bu da bazı insanların yaşayabileceğinden çok daha uzun bir süre. Mişa altmış altı yaşında olmasına rağmen onlardan çok daha gençmiş gibi davranıyor ama ben onun da kendi kırılganlıklarını yakaladım. Birazdan eve gelecek, telaşlı bir şekilde o günkü öğrencilerinden şikayet edecek ve bana kız kardeşimin onu bir şekilde kızdırdığını söyleyecek, Agnes'in yetişmesine yardım ettiğini bir kez daha hatırlatacak. Ben de Mischa'nın en iyisini bildiğini kabul edeceğim. Daha sonra, başka bir sohbette Agnes bana Mischa'nın onunla nasıl aynı fikirde olmadığına dair 'komik bir hikaye' anlatacak ve nazik kız kardeşimin Mischa Teyze'mizin son derece eğlenceli olduğunu düşündüğünü söyleyecek.

Geçmişte ve günümüzde bu evde yaşamış olan tüm ruhlar beni sonsuza dek hayrete düşürdü. Bunları burada, günlüğümde listelediğimi hiç sanmıyorum. Perch ve Mischa hiç evlenmediler ama birlikte iki oğulları oldu. Perch evlenmeleri için ısrar ederdi ama Mischa asla evlenmeyeceğini açıklardı. Kavgaya eder ve haftalarca konuşmazlardı, ancak sonunda barışırlardı. Çocukları doğduktan sonra Mişa öfkesini bir kenara bıraktı ve çocukların önünde uyumlu olmaya çalıştılar. Daha sonra, üvey babam ve Alric birlikten emekli olduktan sonra Tedarikçiler'in kaptanı olan Perch Spinner, Tintar'la anlaşmayı hala reddeden son Miğferdibi klanlarından biriyle yapılan bir savaşta öldü. Ona sık sık 'büyük, aptal hayvan' ya da 'balık adam' diyen Mischa

Artık gerçekten asla evlenmeyeceğini, bir daha asla böyle bir adam bulamayacağını ciddi ciddi ilan etti. Ve bulamadı da.

Üvey babam ve Alric, kız kardeşim doğduktan kısa bir süre sonra emekli oldular ve Peregrine'in danışmanlar meclisinin bir parçasıydılar ve emekli olduktan sonra görevleri hafifledi. Hinnom, Drake'lerin Günü'nden tam dört mevsim sonra öldü, küçük kardeşi taç giydi ve ardından Catrin ile evlendi. Üvey babam ve Alric, Perch'in biriktirdikleriyle birlikte birikimlerini bir araya getirerek üç katlı, küçük ahırlı ve teras çatılı bu evi satın aldılar. Bir soylunun ailesi burayı başkent ziyaretleri için kullanmış ve daha gösterişli bir şey için satmıştı. Emekli bir askerin karşılayabileceği bir ev değildi ama ikisi birlikte idare ettiler. Orada çalışan bizlerin her gün yürüyebileceği kadar yakındı kaleye. Edie ve Alric en üst katta, annem, Thatcher, Agnes ve ben ikinci katta, Mischa ise hepimizin Mack diye çağırdığı oğulları Minnow ve Mackerel ile birlikte birinci katta yaşıyordu. Bu iki çocuk babasızlıktan babalarının bolluğuna sahip olmaya başladılar. Alric ve Thatcher onlara kendilerininmiş gibi davrandılar ve her iki kuşaktan tüm Angler erkeklerinin gürültülü kardeşliğine dahil oldular. Anwyn ve kocası evimizi sık sık ziyaret ediyordu ve şimdi Minnow Angler demirhanesinde çalışıyor, güzel kılıçlar yapıyor, akıl hocası, artık yaşlı olan Anwyn oturup onu izliyordu. Babası yetenekli hava Tintarian'ı olan Mack, tıpkı kız kardeşim gibi Hava Kardeş'in rahibi, babamız da hava tarafından kutsanmış. Usta bir kılıç ustası olan ve tanrısına her zaman çok bağlı olan Perch her iki genç adamla da gurur duyardı.

Evlendiğimde yirmi altıncı kışımı yaşıyordum ve eşimle birlikte kendime ait bir lojmanım olsun istiyordum. Kış boyu süren dostluğumuzun ardından, bir gece Eefa'yı bira fabrikasında hizmet ederken izledim ve onu yeni bir ışık altında gördüm. Gençlik yıllarını geride bırakırken zaman ona daha nazik davranmış, bir zamanlar kısık olan yüzünü yuvarlaklaştırmış, saman gibi olan saçları iyi beslenmiş kışları geride bıraktığı için daha sağlıklı olmuştu. Hem erkek hem de kadın sevgililerim olmuştu; bunlardan ilki, ben hayatın sunduklarını keşfetmek isterken gelin isteyen Luka ile yaşadığım talihsiz bir maceraydı. O zamanlar Eefa'nın kimseye fazla ilgi gösterdiğini bilmiyordum. Kadınlara o gözle bakıp bakmadığını bile bilmiyordum. Üvey babamla o kadar uzun süre yaşamış ve onun anneme kur yapmasını izlemiştim ki, o gece ona sadece güzel olduğunu söylemem gerektiğini hissettim. Ve söyledim de. Kızardı. Ben de onu öptüm. Bir ya da iki sezon sonra evlendik. Ne kadar hızlı ilerlediğini şimdi hatırlayamıyorum. Tek hatırladığım onun birçok kış boyunca benim karım olduğu ve sevgi dolu bir üvey oğlum olduğu. Ve hatırlıyorum ki

Üvey babam düğünümde sanki ömrümün sonuna kadar Pikestully'den uzaklaşacakmışım, evden çıkmayacakmışım gibi ağladı. Annem sadece benim adıma mutlu oldu ve onun bu duygusal tavrına güldü. Bir süre bu evin dışında yaşamamıza rağmen, Winger da aile çevresine dahil oldu; Agnes, Minnow ve Mack ile oynuyor, bazı genç Angler çocuklarıyla çalgınca eğleniyordu.

Alric ve ardından Thatcher vefat ettiğinde eve geri taşındık. Altmışlı yaşlarının ortalarında Alric göğsünü hiç terk etmeyen bir soğuk alınlığına yakalandı. Birkaç kış öksürdü ve sonra karısına sarılmış bir halde uykusunda vefat etti. Thatcher'ın kalbi, muhtemelen o yaşta kaldırmaması gereken bir şeyi kaldırırken durdu.

Annem Edie ile üçüncü kattaki yatak odasında yatmaya başladı ve şu anda da orada yaşıyorlar. Eefa ikinci kata taşınmamızı ve Mischa'nın ikisine göz kulak olmasına yardımcı olmamızı önerdi, bir gün üçünün de yardıma ihtiyacı olacağını ima etti. Her gün Mischa'yla çalışmak zorunda kalan Agnes, üçünün de izlenmesi gerektiği konusunda hemfikirdi. Orijinal Eccleston dokuzlumuzdan geriye beşimiz ve Kraliçe Catrin kaldı. River ve Quinn, Sister Sea'nin kâtipleri olarak birlikte hizmet ettikleri, evlilik saadetiyle geçen uzun kışların ardından hayata veda ettiler. River nihayet yaşlılık döneminde dayanamayacağı bir nöbet geçirdi. Ve Quinn'in de kırık bir kalpten öldüğüne inanıyoruz. Edie sık sık ikisinin de diğerinin saçlarının ağarmasını izleyebildiğini ve bunun iki aşığın umut edebileceği tek şey olduğunu söyler ama onlardan, özellikle de Quinn'den bahsederken melankolikleşir. Bronwyn bizim kaçırılmamızdan dört kış sonra öldü ama zorlu bir hayatın ardından mutlu ve rahat bir şekilde öldü.

Arada sırada, eski günlerin hatırına, beşimiz Catrin'le birlikte Köpekbalığ'ının Kalesinde yemek yeriz. Soylu ailelerin çoğu prenslerinin kendi kızlarından biri yerine Eccleston'dan bir kızla evlenmesinden memnun değildi ama Tintar'ın övülen kurtarıcısı Edie, Catrin'in uzaktan kuzeni olduğuna dair bir söylenti yaydı. Bu onları yatıştırmış gibi görünüyordu. O Tintar'ın ilk hükümdar kraliçesi, oğlunun tahta geçmesini bekleyen bir dul değil. Peregrine ölmeden önce yasayı değiştirmiş, deniz büyüyle bir oğul sahibi olduktan sonra, oğlunun kendisinden on iki kış büyük olduğunu ve muhtemelen önce öleceğini bilerek. Beklenenden daha erken öldü, kırklı yaşlarına gelmemişken bir Sibbereen aygırı onu fırlattı. Arkadaşım bu duruma ayak uydurdu ve ülkemizi bu kıtanın geri kalanıyla müttefik ve barış içinde yapmak için yaptığı işe devam etti. Gelininin sadece güzel bir yüz değil, aynı zamanda zeki bir kadın olduğunu biliyordu.

Ahlak. Birkaç Miğfer Adam klanı dışında, bu kıtanın geri kalanı Tintar'la barış içinde ticaret yapıyor, halamın taştan canavarları çağırmasının yankısı her zaman var olan bir tehdit. Catrin, akıllıca bir kararla beş ejderhanın işaretini Tintar nişanlarına dahil etti ve bu işaret ülkeyi terk eden her Tintarlı tarafından bir hatırlatma olarak takılıyor. Barış ilk tercihimizdi, ancak güçlü büyüye sahip bir ülke olarak unutulmayacaktık.

Kraliçe olarak gerçekten de en ünlü başarısı olması gereken şey, Kardeş Hava tapınağını bir devlet okuluna dönüştürmek oldu. Tüm kederini buna kanalize ederek, o zamanlar bir şekilde hala hayatta olan Başrahip Yro'ya, büyük ama her zaman yarı boş olan, genellikle mistikler ve bilgilerle dolu olan ön odasının Pikestully çocuklarının okuma yazma öğrenmesi için bir okula dönüştürölüp dönüştürülemeyeceğini sordu. Hiçbir zaman pratik bir adam olmayan, her zaman kozmik olaylarla daha çok meşgul olan Yro, bunun gerekliliğini anlamadı ve kraliçesine bunu söyledi. Yeni dul kalmış olan ve kendini hükümdar olarak kabul ettirmeye çalışan Catrin bu durumdan bizim kadın topluluğuna şikâyet etti. Kendisi de dul kalmasına sadece birkaç kış kalmış olan Mischa, doğruca hava tapınağına gitti ve yaşlı kahini azarlayarak, adamının Hava Kardeş'e gelmiş geçmiş en sadık tapınan kişi olduğunu ve Perch'in tapınağın en iyi şekilde kullanılmadığını öğrendiğinde tiksineceğini söyledi. Yaşlı adam telaşlandı ve okulu kabul etti. Sanırım bunu daha çok Mischa'nın tiradını durdurmasını sağlamak için yaptı. Catrin planlarını harekete geçirdi. Şu anda genç zihinleri geliştirmekle ilgilenen bir adamın başrahipliği altındaki hava tapınağının personelinin çoğu öğretmen ve eğitmen. Mischa, Jeremanthi'ye piyade evrak işlerinden bıktığını söyleyerek onun yanından ayrıldı ve orada dil dersleri veriyor. Hava rahibesi ve eğitmen arkadaşı olan küçük kız kardeşim Agnes'e de patronluk taşıyor; Agnes, Mischa teyzesini hayatında bir gün bile ciddiye almamış ve Mischa'nın öfkesini ve isyanını komik buluyor. Emekli olmadan önce, bir zamanlar Eccleston'da öğretmenlik yapan Quinn ve River, öğrencilere aritmetik, el yazısı ve benzeri şeyleri öğretmek için bir sistem oluşturulmasına yardımcı oldular.

Yaşlandıkça, bu evin duvarlarının içinde barındırdığı tüm sevgiyi düşünmeden edemiyorum. Anılar birbirine karışıyor ama birkaçını seçebiliyorum.

Birkaç kış evli kaldıktan sonra Eefa ile kavga ettik. Ne yüzünden, hatırlamıyorum. Yaralarımı sararken beni izleyecek birini aramak için hışımla bu eve girmiştım. Dinlenme günüydü. Mischa, annem ve Thatcher çocukları şehir merkezinde çalınan müziği dinlemeye götürmüşlerdi. Edie'yi bulma umuduyla terasa doğru koştım,

güneşleniyor ve kitap okuyordu. Onu ve kocasını tutkuyla öpüşürken buldum, sol eli başının arkasını kavıyor, diğer eli göğsünü hissetmek için askısının altından yukarı kayıyordu. Kadının sağ kolu kocasının sırtındaydı. Birbirlerinin yanında hep çekingen davranırlardı ve ben onları hiç böyle görmemiştim. Saçlarındaki griye ve kahverengiye vuran beyaza rağmen onu yirmi yaşındaki geliniymiş gibi öptü. Dönüp eve koştum, şaşkın Eefa'dan beni affetmesini istedim.

Üvey babamın kucağında ya da sırtında her zaman bir çocuk olduğunu hatırlıyorum, kendi çocuğu, küçük kız kardeşim, Mischa'nın çocuklarından biri ya da Winger. Gürültücü ve gösterişçiydi. Annemi kızdırmak ya da bir şey karşısında dehşete düşürmek için elinden geleni yapar, ama annemi mutlu eder, annem onu sopayla uzaklaştıran kadar onu başkalarının önünde öperdi. O öldüğünde annem sessiz bir yas tuttu ama bu derin bir üzüntüydü. Bir hafta yalnız uyuduktan sonra Edie'nin yatağında Alric'in yerini aldı. O on gece boyunca bir kabus gördü. O Thatcher'ın ilk kaybını atlatırken ben ikinci kattaki eski odama taşınmayı seçmişim ve uykusunda ağlarken uyandım. Uyanık olduğunu düşünerek yanına gittiğimde onu gerçekten de hayaletlerinden uyandırmışım.

Kollarımda uyanıp yüzümü görünce, "Beni sen sandı," diye nefes nefese kaldı. Bununla ne demek istediğini bilmiyorum, ama sabaha kadar uyanık kaldık ve bana Caleb'in birbirine benzemeyen iki insan olmalarına rağmen onu nasıl kazandığını, nasıl hem atılgan hem de nazik olduğunu, nasıl hem ağladığını hem de kolayca güldüğünü anlattı. Ben de ona benim sanatımdan nasıl etkilendiğini, bana ata binmeyi ve bıçak kullanmayı nasıl öğrettiğini, beni büyük kızı, Agnes'i ise küçük kızı olarak gördüğünü anlattım. On yedi yaşında on sekizine merdiven dayamış bir kızla evlenen çoğu erkek bu çocuğa babalık yapma zahmetine girmezdi ama o bana anneme kur yaparak kazandığı ödülün bir uzantısı olduğumu hissettirdi.

Her iki adam da öldüğüne ve üvey babamın 'kâtip gelinler' olarak adlandırdığı üç kadınla birlikte bu evde yetiştirdikleri çocuklar büyüdüğüne göre, şimdi bunlar üzerinde düşünüyorum. Annemin ve teyzelerimin yaşlanmasını izlerken bunları düşünüyorum. Kısır bir kadına göre Edie'nin etrafı bu evde ve evin dışında çocuklarla çevriliydi. Gittiği her yerde, Drake Günü'nü hatırlayan kadınlar ona yaklaşıp 'oğlum iki gün önce doğdu, ben hala yatalak durumdaydım, tahliye edemezdim' ya da 'kızım ve ben hayatımızı size borçluyuz' gibi şeyler söylüyorlardı. Onlar

Ondan çocuklarının yanaklarını öpmesini ve onları kutsamasını istedi. Gittiği her yerde insanlar sol ellerini, avuç içleri düz bir şekilde kalplerinin üzerinde tutuyor ve ona başlarıyla selam veriyorlardı. Bu durumun onu hem utandırdığını hem de eğittiğini biliyorum. Sol kolu, taş ejderhaların büyüsünün içine aktığı bir boru görevi görmekten asla tam olarak kurtulamadı. Kemikler iyileşti ama kırılıyordu. Kolunu çalıştırmaya çalıştı ama Toprak Ana'nın tapınağı yoğun bir yerdi ve başrahibe olarak geçirdiği kışlar boyunca onu askıda tuttu. Gösterişli cübbesini sadece görev dışında giydiği için, normal elbiselerinin üzerine basit bir kumaş askı takıyordu. Tintar'ın her yerinden kadınlar bunu öğrendi ve toprak tapınağına nakışlı, el boyamalı ve yama desenli yüzlerce askı gönderildi. Ona sıcak günler için ağdan yapılmış olanları ve soğuk günler için kürkle astarlanmış olanları diktiler. Her biri sevgiyle yapılmıştı ve bazıları olağanüstü bir işçiliğe sahipti. Rahipliğinin sonunda bunlardan binden fazla edinmişti. Annemin ve onun yatak odasının bir tarafına yığılmış sandıklarda düzgünce katlanmış halde duruyorlardı.

Annem tüm kadınların farklı şekillerde anne olduğunu, hepimizin çocuk doğurduğunu ama hepimizin çocuk doğurmadığını söyler. Bazı kadınların devrimleri, hareketleri, mabetleri, sanatı ve parlaklığı doğurduğunu söyler. Bazı kadınlar ise, annem gibi, geleneksel yollarla ve sanat yaparak doğurur. Kariyerine küçük detaylar üzerinde çalışan bir müzehhip olarak başlamış olsa da, Tintar'da bir duvar ressamı olarak gelişti ve Shark's Keep duvarları En Uzak Dörtlü'nün harikaları, Nyossa ve okyanustan sahneler, havayı temsil eden renk girdapları ve ateşi temsil eden parlak kırmızı şekillerle resmedildi. Thalia gibi bazı kadınlar kadınlıklarını yoktan var eder ve onu ait kılarlar, sonra bu içsel gücü dışarıya çevirir ve başkaları için sığınak ve barınak yaratırlar. Teyzem gibi bazı kadınlar ise başkalarının alev almasını engellemek için kendilerini ejderhaların önüne atar ve bu şekilde hayat doğururlar.

Aşk döngüseldir. Bunu karımın Edie'yle ilgilenişini izlerken daha iyi anlıyorum. Bir zamanlar on beş yaşında, teyzeme dişlerini gösteren, kimse tarafından yönlendirilmeyi reddeden bir kızken, şimdi Alric artık olamayacağı için Edie'nin sol eli gibi davranıyor. Teyzemin yemeğini kesiyor, giyinmesine ve soyunmasına yardım ediyor. Eefa Edie'yi yıkıyor ve en sevdiği lavanta yağını teyzemin saçlarına sürüyor. Edie'ye hazırladığı biradan bahsediyor, çünkü karım başarılı bir bira üreticisi ve tarifleri Pikestully'de içki içen herkes tarafından aranıyor. Edie'ye Winger'ın bir sonraki ziyaretinin ne zaman olacağını söylüyor. Kedimizi Edie'nin kucağına oturması için terasa çıkarır. Teyzeme kitap okuyor. Edie'nin Eefa'ya karşı merhametli olduğu birkaç an.

Kızım, yaşlılığında ona bir anne gibi bakılmasına neden oldu. Eefa evdeyken, karım Edie'nin rahat olduğunu bilmeden rahat edemez. Mişa az önce terasa bakan küçük girdi, bir şeylerle uğraşıyordu, bukleleri artık demir grisiydi, hala kâtibin örgü tacını takıyordu. Annem ve Edie'yle birlikte oturmak için büyük bir gürültüyle üçüncü bir sandalyeyi sürükleyerek getirdi. Annem Thatcher'ın kendisi için yaptığı, bir kolluğundan çizim yapması için küçük bir masanın uzandığı sandalyede oturuyor. Teyzem tek eliyle Edie'nin sağ omzuna dökülen beyaz saçlarının uçlarını tararken o da bu gece Edie'nin profilini çiziyor. Eefa, Edie'nin saçlarını bakırdan yapılmış ince bir tarakla tarıyor ama Edie kendi saçlarını tararken ucuz, teneke bir asker tarağında ısrar ediyor. Bunun ona Alric'i düşündürdüğünü varsaymak zorundayım. Annemin diğer tarafında Mischa oturuyor ve ikisine de otuz kışı aşkın bir süre önce Eccleston'daki yazıtorumda yaşlı ustamızla flört ettiklerini anlatıyor. Annem, "Buna flört değil, görgü denir," diyor. Mischa karşı çıkıyor ve Edie gülüyor. Güneşin ışığı artık pembe bir renge bürünmüş ve üçünün üzerine hülyalı bir parıltı yayıyor.

Bu sabah Eefa'nın her zamankinden daha erken çıkması gerekti ve Edie'yi ben giydirdim. Bugün unutkan günlerinden birini yaşıyor. Ona havluyla hızlı bir banyo yaptıırırken bana kim olduğunu sordu. Geceler artık çok sıcak ve Eefa akşam yemeğinden sonra ona tam bir banyo yaptırmadan önce biraz rahatlamasını istedim. Bir süre tereddüt ettim. Ne diyeceğimi bilemiyordum, sol kolunu kaldırıp yeni bir askıya yerleştirdim. Eefa bana böyle günlerde Edie'nin temel şeyleri hatırlatmaya ve iyi bir kahvaltı yapmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Sonra yine kendisi oluyor. Son zamanlarda bizi şaşırtmış olsa da. Edie, Toprak Ana'nın kendisiyle 'eskiden benimle konuştuğu gibi' konuştuğunda ısrar ediyor. Buna ne anlam vereceğimizi bilemiyoruz. Eefa'nın ne yapacağını düşünerek ona armut ve tosttan oluşan bir sabah yemeği yedirdim ve sonra elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. "Şey," diye başladım, "önce bir kızdın."

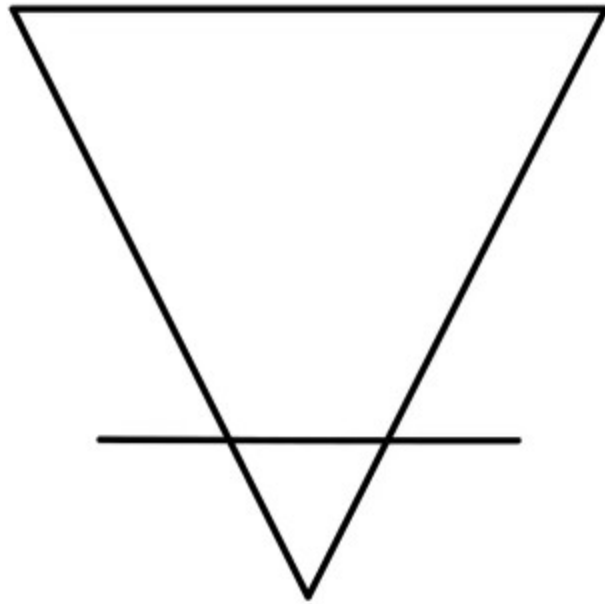
Başını salladı.

Devam ettim. "Önce bir kızdın. Sonra bir eş oldun. Sonra bir kaçak oldun. Ve bir kâtip. İyi bir kâtip. Sonra tekrar gelin oldun. Ondan sonra da rahibe oldun." "Bir rahibe mi?" diye sordu.

Ve başımı sallama sırası bana gelmişti.

Gülümsedi ve bu merak uyandırıcıydı. "Oh. Ben dindar bir kadın değilim."

Son

OceanofPDF.com

Sonsöz

Eğer kiliseniz ya da tanrınız size karşı acımasız davrandıysa, özür dilerim. Toprak Ana ve Deniz Kardeş sizin için. Tarih boyunca Hristiyan Tanrısı adına çekilen acılar ve uygulanan şiddet ölçülemez ve tüm bu adaletsizlikleri ve işlenen suçları burada sıralamaya kalksam başarısız olurum. Okyanusta durup bunları bir çay fincanında toplamaya çalışsam daha şanslı olurum. Edie'nin 'kutusu' benim Amerikan Evanjelik Hristiyanlığı ile ilgili hislerimi ve deneyimlerimi sembolize ediyor; izolasyon, cehennem korkusu, kendinden şüphe duyma vb. Bu özel dinin, çocuklar ile tanrı fikri arasında bir ayrım yarattığına inanıyorum. Bu mesafe yetişkinliğe de taşıyor ve insan ile ilahi olan arasında bir bariyer görevi görebiliyor. Küçük yaşlardan itibaren Tanrı'nın dualarıma neden cevap vermediğini anlayamaz ve eksik olduğumu düşünürdüm. Bir tanrının, Toprak Ana'nın çocuğunu çok sevdiği ve ondan hoşlandığı, onunla konuşmaktan kendini alamadığı fikri hoşuma gidiyordu. İsa'nın hikayesinin her zaman yalnız bir hikaye olduğunu düşünmüşümdür. Getsemani'deki ruhunun karanlık gecesi beni asla etkilemez. Dua ederken yüzüstü düştüğünde ve "Ey Babam, eğer mümkünse, bu kâsenin benden geçmesine izin ver" dediğinde, sessizlikle karşılaşır. Tanrı 'biricik oğluna' sırtını dönüyor ve bize bunun bizi çok sevdiği için olduğu söyleniyor. Ne kadar üzücü, değil mi? Toprak Ana benim bu hikayeye verdiğim yanıttır. Bir dişi tanrıça, bir anne, çocuğuna bunu asla yapmaz. O bardağı bırakmaları için yalvarırdı. Ve eğer çocuğu fedakarlığı seçerse, sonuna kadar onlarla birlikte olur.

Tekrar ediyorum, eğer kilisede incindiyseniz, çok üzgünüm. Daha iyisini hak ediyordunuz. Yalnız değilsiniz. Annen ve kız kardeşin seni kutsasın.

Teşekkür

Amanda, "teşekkür ederim" demek ucuz geliyor. "Thatcher ve Helena'nın tek kelimesini bile kesmedim" demeye ne dersiniz? Bunun "teşekkür ederim "den daha fazla ağırlığı var. Ama ayrıca, teşekkür ederim.

Yadi, sana İngilizce olduğundan bile emin olmadığım çılgınca karalanmış bir taslak gönderdim ve yine de böyle bir cesaretlendirme sundun. Teşekkür ederim.

Laura, görümcelerin en iyisi, sen de ilk on iki bölümü berbat bir halde okudun ve beni çok nazik bir şekilde cesaretlendirdin. Teşekkür ederim.

Angela ve Addison, size pek çok kap, çiçek kovaları, çay ve kahve sürahileri, kitap kasaları ve bir kucak dolusu yumuşak battaniye borçluyum. Tüm nezaketiniz ve ayırdığınız zaman için teşekkür ederim.

Beta kraliçelerine, aptal küçük kalbimden patlayan minnettarlık çılgınca, neşeli ve ezici. Hepiniz muhteşemsiniz: Kara Archambault, Danielle Smith, Erika Windtberg, Lauren Wisney, Tia Rowe, Diane Radel, Jessica Redel, Giselle Silveira, Christina Tyrell, Ashley Owens, Nicole Hagan, Kayla Heintz ve Joey Wojtowicz. Daha önce hiç böyle yazılı bir kelimeyle kucaklanmamıştım.

Mark, bu kitap okuyucular tarafından görkemli sanatı için seçilecek. Gerçek şu ki, kitapları kapaklarına göre değerlendiriyoruz. İyi ki seni tanıyorum ve iyi ki Edie'nin hikâyesini görkemli bir şekilde süslemişsin.

Seth, hediyem, ödülüm, kalbim, söylemek istediğim şekilde 'seni seviyorum' diyebilecek hiçbir kelime yok. Denedim. Yüz yetmiş bin tane yazdım. Sadece her gün uyanıp yeniden deneyebilirim, hayal edebildiğim her şekilde: Seni seviyorum.

Yazar Hakkında

Kara Reynolds

Kara Reynolds, kocası ve kedileriyle birlikte Florida'da yaşayan bir suluboya sanatçısıdır. Bookstagram'ı [@karaneedstoread](#) ve suluboyaları [@artbykaravoorhees](#) adresindedir. Edie'nin hikayesi sizde yankı uyandırdıysa ve ona ulaşmak isterseniz, lütfen ulaşın.

Bu kapağı ve ceketı tasarlayan Mark Williams hem dijital hem de akrilik sanatçısı (instagram: @markwilliamsart) ve muhteşem sanatı aynı zamanda giyilebilir (mwilli.com).

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.